Clientul

John Grisham

1

Mark avea unsprezece ani şi se apucase de fumat cu doi ani în urmă. De atunci nu avusese decît o singură grijă: să nu fie surprins de cineva. Îi plăceau ţigările Kool, marca preferată de tatăl lui, dar cum maică-sa ajungea la două pachete de Virginia Slim pe zi, puştiul reuşea să-i şterpelească cam zece-douăsprezece ţigări într-o săptămînă. Maică-sa era o femeie ocupată cu multe probleme, poate puţin cam naivă cînd venea vorba de băieţii ei şi care niciodată nu şi-ar fi închipuit că fiul ei cel mare, la numai unsprezece ani, trăgea deja din ţigară.

Din cînd în cînd, Mark se aproviziona de la Kevin, delincventul din vecini, cu cîte un pachet de Marlboro de furat pe care dădea un dolar. În cea mai mare parte a timpului însă, unicul furnizor era maică-sa.

În după-amiaza aceasta, Mark avea patru ţigări în buzunar şi pornise cu Ricky, fratele său mai mic, în vîrstă de opt ani, pe poteca din păduricea aflată chiar în spatele cartierului de rulote în care locuiau. Ricky era nervos: urma să fumeze prima ţigară din viaţa lui. Ieri îl prinsese pe Mark ascunzîndu-şi ţigările sub pat, într-o cutie de pantofi, şi-i venise ideea să-l ameninţe pe fratele mai mare că are să-l dea de gol, dacă nu-l iniţia şi pe el. Aşa se face că acum, cei doi copii se furişau printre copaci, îndreptîndu-se spre unul din ascunzişurile în care Mark petrecuse multe ore, încercînd să tragă fumul în piept şi să-l dea pe urmă afară sub formă de inele albăstrui.

Cei mai mulţi dintre puştii din cartier o dăduseră pe băutură şi pe droguri, două vicii pe care Mark era hotărît să

le ocolească. Fostul lor tată fusese un alcoolic înveterat care îi bătea de-i usca pe cei doi băieți şi pe mama lor, bătăile fiind întotdeauna precedate de îngurgitarea unor cantități imense de bere. Mark simțise pe pielea lui efectele alcoolului. De droguri îi era la fel de frică.

— Ce, te-ai rătăcit? îl tachina Ricky, ca orice mezin care se respectă.

— Ia mai taci din gură, răspunse Mark în timp ce părăsea linia sinuoasă a potecii, tăind-o prin buruienile cît ei de înalte. Tatăl lor stătea acasă doar ca să bea, să doarmă şi să-şi maltrateze familia. În cele din urmă, slavă Domnului, personajul dispăruse definitiv din viața lor. De cinci ani încoace Mark se îngrijea de Ricky. Se simțea ca un tată de unsprezece ani. El îl învățase pe Ricky să joace fotbal şi să meargă pe bicicletă; el îi explicase celui mic tot ce ştia despre sex; el îl avertizase în legătură cu drogurile şi îl apăra de neisprăviții din cartier. Şi tot el era cel care se simțea acum absolut groaznic pentru că era nevoit să-l inițieze pe Ricky în lumea urîtă a viciului. Deşi... era vorba doar de o țigară; în fond, ar fi putut fi mult mai rău.

Ceva mai încolo buruienile dispăreau, iar cei doi copii se opriră sub coroana bogată a unui arbore de care spînzura o bucată de frînghie. Tufărişul se deschidea într-o mică poiană dincolo de care se desfăcea un drumeag plin de noroi ce se pierdea pe o colină din apropiere. Undeva departe se auzea vuietul inconfundabil al unei autostrăzi.

— Aşază-te acolo, îi spuse Mark lui Ricky pe un ton poruncitor, arătîndu-i un buştean; cel mic se supuse, ba mai aruncă şi cîteva priviri neliniştite în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca locul să fie înconjurat de polițişti. Mark se încrunta la el ca un sergent la instrucție în timp ce scotea o țigară din buzunar. O prinse între degetul cel mare şi arătător, străduindu-se să pară cît mai degajat.

— Ştii regulile, continuă el fără să-şi slăbească fratele din ochi. Lui Ricky i se făcuse şi lehamite de cît discutaseră cele

două amărîte de reguli la care se referea Mark, aşa că dădu ochii peste cap şi răspunse:

— Da, da, ştiu; dacă am să spun ceva cuiva, ai să-mi înmoi oasele.

— Chiar aşa.

— Şi am voie să fumez doar o ţigară pe zi, recită mai departe Ricky.

— Exact. Şi dacă te prind că fumezi mai mult de atît, o să fie vai de tine. Şi dacă mai aflu şi că bei bere sau că te-ai apucat de droguri, atunci...

— Lasă, lasă, că ştiu; îmi înmoi şi mai rău oasele.

— Exact.

— Da' tu cîte fumezi pe zi?

— Numai una, minţi Mark cu seninătate. E-adevărat că în unele zile fuma doar o ţigară, dar în alte zile ajungea şi la trei-patru pe zi, în funcţie de stocul de sub pat. Acum prinse ţigara cu buzele aşa cum văzuse că fac gangsterii din filme.

— Oare dacă fumez una pe zi, am să mor? întrebă Ricky.

— Ei, nu chiar aşa repede, răspunse Mark; una pe zi merge. Da' fumează tu mai mult de atît şi ai să vezi cum ai să dai de naiba.

— Da' mama cîte fumează pe zi?

— Două pachete.

— Asta cît face?

— Patruzeci de bucăţi.

— Phii! Păi atunci a încurcat-o rău de tot!

— Mama are prea multe probleme ca să se mai gîndească şi la chestia asta.

— Da' tata cîte fumează pe zi?

— Patru sau cinci pachete. Adică vreo sută de ţigări pe zi.

— Păi, înseamnă că în curînd o să moară, nu? comentă Ricky cu un uşor zîmbet răutăcios pe faţă.

— Sper că da. Sper că băutura şi fumatul ţigară de la ţigară or să-l dea gata în cîţiva ani.

— Cum vine asta ţigară de la ţigară?

— Adică îşi aprinde o nouă ţigară de la ţigara pe care a terminat-o. Of, zău dacă n-aş vrea să fumeze zece pachete pe zi.

— Şi eu, aprobă Ricky, aruncîndu-şi din nou privirea spre poienița din apropiere şi spre drumeagul plin de noroi. Era răcoare şi plăcut la umbra copacului, deşi soarele scălda în lumină împrejurimile.

— Ți-e frică? întrebă Mark, surîzînd batjocoritor, aşa cum doar fraţii mai mari ştiu s-o facă.

— Nu.

— Ba eu cred că da. Uite, aşa trebuie să ţii o ţigară, okay? adăugă Mark, vînturînd cu un gest teatral mîna în care ținea ţigara prinsă între arătător şi degetul cel mare şi prinzînd apoi filtrul între buze. Ricky nu-l scăpa din ochi. Acum Mark aprinse ţigara, dădu drumul unui norişor de fum albăstrui, apoi privi plin de admirație micul cilindru alb ce fumega la unul din capete.

— Să nu încerci să tragi fumul în piept, nu eşti încă pregătit pentru asta. Să tragi doar un pic şi să dai fumul afară imediat. Ei, eşti gata?

— Are să mi se facă rău?

— Numai dacă tragi în piept, răspunse Mark şi pufăi repede de cîteva ori ca să-şi impresioneze publicul. Vezi? E uşor; mai tîrziu am să te învăț şi cum să tragi în piept.

— Okay, acceptă Ricky propunerea fratelui mai mare şi întinse mîna. Mark aşează cu grijă ţigara între degetele care o aşteptau pregătite şi comandă:

— Dă-i drumul.

Cu o mînă tremurîndă, Ricky duse filtrul umed la buze, trase uşor din ţigară şi dădu imediat fumul afară. Apoi încă o dată şi încă o dată. Mark îl urmărea cu atenție, sperînd că cel mic se va sufoca sau că îl va apuca tusea, pentru ca în cele din urmă să i se facă rău şi să nu mai fumeze niciodată.

— A, păi este uşor, zise Ricky mîndru de sine, admirînd cilindrul mic şi alb din mîna ce nu se oprise din tremurat. De fapt, fumul nici măcar nu trecuse de dinții din față.

— Mda, nu este cine ştie ce scofală.

— Are un gust fistichiu.

— Da, da, îl expedie Mark care se aşeză la celălalt capăt al buşteanului şi scoase încă o ţigară din buzunar. Cei doi puşti fumară o vreme în linişte.

— Îmi place, rupse la un moment dat Ricky tăcerea, ţinînd filtrul între dinţi.

— Mă bucur, da' ai putea să-mi spui şi mie de ce îţi tremură mîinile?

— Ba nu-mi tremură.

— Mda, ca să vezi!

Ricky nu-l luă în seamă; îşi sprijini coatele pe genunchi, trase cu sete din ţigară, apoi scuipă în noroi, cum văzuse el că făceau Kevin şi băieţii cei mari, acolo, în spatele rulotelor. Era uşor.

La rîndul lui, Mark încerca din toate puterile să facă rotocoale de fum pentru că, după părerea lui, asta l-ar fi dat gata pe cel mic; numai că inelul nu vru cu nici un chip să se formeze şi fumul albăstrui se risipi.

— Eu cred că eşti prea tînăr ca să te apuci de fumat. Ricky era ocupat cu pufăitul, cu scuipatul şi cu plăcerea pe care i-o dădea acest pas uriaş făcut către maturitate.

— Da' tu cîţi ani aveai cînd te-ai apucat? întrebă el.

— Nouă, da' aveam mai multă minte decît tine.

— Ei, da. Aşa spui întotdeauna.

— Pentru că ăsta este adevărul.

Statură mai departe aşa, unul lîngă altul, pe buşteanul de sub copac, fumînd în linişte şi privind iarba din poienița de dincolo de umbră. De fapt, Mark era mult mai matur decît Ricky şi decît oricare dintre băieţii de vîrsta lui. Întotdeauna fusese matur. Cînd avea şapte ani, îl pocnise pe taică-său cu un bătător de baseball şi cu toate că nu-i fusese deloc moale

după aceea, măcar îl făcuse pe beţivul ăla nenorocit să n-o mai bată pe maică-sa. Întotdeauna după certurile şi bătăile acelea fără sfîrşit, Diane Sway căutase adăpost şi consolare lîngă fiul ei cel mai vîrstnic. Cei doi, mamă şi fiu, se ajutaseră

să supraviețuiască, plînseseră împreună după desele bătăi încasate şi plănuiseră cum să-l apere pe Ricky. Pe cînd avea nouă ani, Mark o convinsese să ceară divorțul; chemase poliția cînd tatăl apăruse acasă, beat, după ce primise citația de divorț, şi fusese martor la proces, depunînd mărturie despre toate scandalurile şi bătăile pe care le trăiseră; într-adevăr, Mark era foarte matur pentru vîrsta lui.

Ricky auzi primul maşina. Apoi sforăitul motorului ajunse şi la urechile lui Mark, şi cei doi copii uitară să mai fumeze.

— Nu te mişca, şopti Mark, şi trupurile lor înțepeniră în aşteptare.

Deodată, o limuzină neagră şi strălucitoare marca Lincoln îşi făcu apariția pe colină, îndreptîndu-se direct spre locul unde se aflau cei doi frați. Buruienile de pe drumeagul noroios ajungeau pînă la înălțimea barei de şoc a maşinii. Impresionați de apariție, băieții aruncară țigările, strivindu-le cu piciorul.

Maşina îşi încetini mult viteza pe măsură ce se apropia de poiană, apoi începu să se învîrtească în cerc, atingînd chiar ramurile mai joase ale copacilor. Într-un tîrziu se opri în aşa fel încît cei doi copii se aflau acum chiar în spatele ei. Deşi nu puteau fi văzuți de cei din maşină, Mark şi Ricky se lăsară să alunece uşor de pe buşteanul lor confortabil şi se tîrîră fără zgomot într-unui din tufişurile care mărgineau poienița. Portbagajul Lincolnului se afla la numai un metru distanță de nasurile lor: maşina avea număr de Louisiana.

— Ce vrea să facă? şuşoti Ricky.

— Şşşş! şuieră Mark, trăgînd cu ochiul printre buruienile din jur. Cartierul lor de rulote era plin de poveşti despre adolescenți care veneau în pădurea asta ca să se întîlnească cu prietenele lor şi să fumeze marijuana, dar maşina asta nu era în nici un caz a unui adolescent. Zgomotul motorului încetă brusc. După cîteva clipe de aşteptare, portiera se deschise şi din maşină coborî un bărbat rotofei, îmbrăcat într-un costum negru. Avea un cap rotund şi dolofan, împodobit cu două rulouri de păr deasupra urechilor şi cu o

barbă neagră presărată cu fire albe. Bărbatul privi în jur, bîjbîi prin buzunare în căutarea cheilor şi în cele din urmă se apropie cu paşi împleticiți de portbagaj. De acolo scoase un furtun pe care îl fixă cu unul din capete la țeava de eşapament, introducînd celălalt capăt în interiorul maşinii prin geamul din spate întredeschis. După ce închise portbagajul, bărbatul aruncă din nou o privire neliniştită în jur, ca şi cum ar fi fost urmărit, apoi se urcă în limuzină.

În secunda următoare porni motorul.

— Hm! exclamă Mark uşor, uitîndu-se fix la maşina din fața lui.

— Ce vrea să facă? întrebă Ricky.

— Vrea să se omoare.

— Nu înțeleg nimic, Mark, continuă Ricky, ițindu-şi capul printre ierburi din dorința de a vedea mai bine ce se-ntîmplă.

— Lasă capul jos. Vezi furtunul ăla? Ei, prin el gazele de eşapament au să intre în maşină şi au să-l omoare.

— Vrei să spui că se sinucide?

— Da. Am văzut o chestie de-asta mai demult, într-un film.

Băieții se ascunseră şi mai bine printre ierburile înalte din poiană, rămînînd cu ochii la bucata de furtun care se strecura pe fereastra maşinii; motorul torcea încetişor.

— Da' de ce vrea să se omoare? întrebă Ricky.

— De unde vrei să ştiu? Da', oricum, trebuie să facem ceva!

— Ai dreptate, hai s-o ştergem dracului de aici.

— Nu încă. Mai stai un pic liniştit.

— Ba eu am plecat. N-ai decît să stai tu să-l vezi cum moare, dacă vrei, eu n-am chef.

Încercă să se ridice, însă Mark îl înşfacă de umăr, obligîndu-l să rămînă pe loc. Amîndoi transpiraseră de atîta încordare, iar Ricky gîfîia din greu. Tocmai atunci soarele se ascunse într-un nor.

— Şi cît are să dureze? întrebă Ricky cu o voce tremurată.

— Nu prea mult, răspunse Mark, pornind de-a buşilea spre maşină. Rămîi locului, da? Să nu faci vreo mişcare, că-ți ard un şut de nu te vezi!

— Da'ce vrei să faci, Mark?

— Stai aici! Să ştii că nu glumesc! Apoi se lăsă în jos şi începu să se tîrască pe coate prin buruieni. Iarba era uscată şi înaltă de o jumătate de metru. Mark ştia că bărbatul din maşină nu-l putea auzi, îi era însă teamă că mişcarea ierburilor l-ar fi putut trăda. Asta îl făcu să fie foarte atent să nu piardă direcția, strecurîndu-se ca un şarpe pînă sub portbagaj. Acolo, băiatul scoase cu mare grijă furtunul de pe țeava de eşapament şi îl lăsă să cadă pe pămînt. Cîteva secunde mai tîrziu, cei doi frați erau din nou împreună, ascunşi în ierburile dese şi tufişurile de sub copac. Mark ştia că, dacă vor fi văzuți, puteau să dispară pe unde veniseră înainte ca bărbatul cel rotofei să-i poată prinde.

Puştii aşteptară cinci minute lungi cît o oră.

— Ce zici, e mort? întrebă Ricky în şoaptă, cu o voce slabă şi uscată.

— Nu ştiu.

Deodată portiera se deschise şi bărbatul coborî din maşină. Plîngînd şi îngăimînd cuvinte fără şir, merse clătinîndu-se spre spatele limuzinei unde văzu furtunul căzut în iarbă; se aplecă şi îl fixă din nou pe țeava de eşapament, înjurînd de mama focului. Apoi dădu la iveală o sticlă de whiskey din care trase o duşcă zdravănă, privi sălbatic în jur şi intră la loc în maşină, trîntind portiera.

Băieții urmăriseră cu priviri îngrozite întreaga scenă.

— E nebun de legat, murmură Mark.

— Hai s-o ştergem de-aici, zise Ricky.

— Nu se poate! Dacă reuşeşte să se omoare şi noi sîntem martori, putem să dăm de tot felul de necazuri.

— Păi, n-o să povestim nimănui ce-am văzut, adăugă Ricky, ridicîndu-şi capul, gata de plecare. Haidem odată, Mark!

— Ba ai să stai aici! spuse Mark pe un ton autoritar, înşfăcîndu-şi fratele de umăr şi forțîndu-l să se lipească de pămînt. Plecăm atunci cînd spun eu!

Ricky se porni pe plîns, iar Mark clătină dezgustat din cap, dar nu-şi luă ochii de la maşină. Of, fraţii ăştia mai mici nu sînt decît o pacoste pe capul omului.

— Termină! strivi el între dinţi.

— Da' mi-e frică.

— Bine, bine. Atunci stai aici şi nu te mişca, okay? Mă asculţi? Nu te mişca. Şi termină odată cu plînsul.

Apoi Mark îşi reluă pînda, pregătindu-se pentru încă un drum prin ierburile înalte din poiană.

— Mark, lasă-l să moară, şopti Ricky printre suspine. Dar fratele mai mare se mulţumi să-l privească scurt peste umăr, pornind apoi spre maşina al cărei motor torcea mai departe; se tîrî de-a lungul urmei vechi prin iarba culcată uşor la pămînt şi făcu acest lucru atît de încet şi cu atîta băgare de seamă, încît pînă şi Ricky, care între timp uitase să mai plîngă, abia de-l putea observa. Puştiul stătea cu ochii lipiţi de portiera din dreptul şoferului, aşteptîndu-se s-o vadă deschizîndu-se şi pe nebunul acela năpustindu-se asupra lui Mark; gîndul acesta îl făcu să adopte poziţia de start din cursele atletice, tocmai bună pentru o dispariţie rapidă. Îl văzu pe Mark răsărind chiar sub bara din spate a maşinii şi scoţînd din nou, cu mare grijă, furtunul de pe ţeava de eşapament. Apoi iarba se plecă uşor, şi Mark fu din nou alături de el: gîfîia, era scăldat în sudoare, dar un zîmbet ciudat îi juca pe buze.

Şedeau amîndoi pe vine, ca două insecte gata să-şi ia zborul, în timp ce urmăreau maşina.

— Ce facem dacă iese iar din maşină? întrebă Ricky. Şi dacă ne vede?

— N-are cum să ne vadă. Dar dacă vine încoace, ia-te după mine. Dispărem de aici mai înainte ca el să facă măcar un pas.

— Păi, de ce nu plecăm chiar acum?

— Încerc să-i salvez viaţa, okay? zise Mark, aruncîndu-i celui mic o privire aspră. Poate, şi zic bine poate, că tipul are

să înțeleagă că povestea nu merge şi poate că se va hotărî să mai aştepte sau... ştiu şi eu. Ce-i atît de greu de înțeles?

— Păi e, pentru că omul ăsta e nebun. Dacă e-n stare să se omoare atunci e-n stare să ne omoare şi pe noi. Ce-i aşa de greu de înțeles?

Deodată, portiera maşinii se deschise din nou şi bărbatul cel rotofei porni clătinîndu-se, mormăind şi pufnind spre spatele limuzinei. Ridică furtunul căzut în iarbă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi îşi roti încet privirea prin poiană. Era transpirat şi gîfîia puternic. Măsură atent copacii din jur, lucru care îi făcu pe băieți să se lipească şi mai tare de pămînt. Bărbatul îngheță brusc, ca şi cum ar fi înțeles totul; iarba din dreptul portbagajului era uşor culcată. Se aplecă s-o examineze mai îndeaproape, dar în cele din urmă se mulțumi să pună la loc bucata de furtun pe țeava de eşapament şi intră repede înapoi în maşină. Părea să nu-i pese că cineva îl urmărea din spatele copacilor; tot ce dorea era pur şi simplu să moară cît mai repede.

În clipa următoare, cele două căpşoare se iții deasupra tufişului, urmărind cu atenție mişcările bărbatului. Ricky era gata s-o ia la goană, Mark însă căzuse pe gînduri.

— Mark, te rog, hai să plecăm de-aici, implora Ricky. Mai era un pic şi tipul ne vedea; dacă-i înarmat?

— Dacă era, nu mai încerca figura cu furtunul!

Ricky îşi muşcă buzele şi se puse din nou pe plîns; niciodată nu reuşise să-şi convingă fratele de ceva.

După încă un minut de aşteptare, Mark începu să se foiască.

— Mai încerc o dată şi dacă nici acum nu renunță, plecăm. Promit, okay?

Ricky aprobă fără nici o tragere de inimă. Fratele mai mare porni şerpeşte prin iarba înaltă; cel mic îşi şterse lacrimile cu degete murdare.

Cu ochii lipiți de parbriz, avocatul trăgea adînc aerul în piept, expirînd apoi cît mai încet cu putință, doar-doar prețioasele gaze dătătoare de moarte îi vor pătrunde în plămîni şi apoi în sînge. Un pistol încărcat stătea cuminte pe scaunul de alături. După ce mai luă o înghițitură bună de whiskey, bărbatul aşează cu grijă sticla pe jumătate goală lîngă armă. În sfîrşit, inspiră încet şi adînc, pregătit să savureze gazul ucigător. Oare va muri aşa, pur şi simplu? Oare îl va durea? Oare i se va face rău mai înainte de final? Biletul şi flaconul de medicamente erau aşezate la vedere, lîngă volan.

Bărbatul plîngea şi vorbea singur, aşteptînd ca gazele să-şi facă dracului mai repede efectul, să nu mai fie nevoie de pistol. Ştia că este laş, dar era foarte hotărît să meargă pînă la capăt, şi atunci prefera adulmecatul ăsta şi plutirea spre moarte unui revolver înfipt în gură.

Mai luă o gură, alcoolul îi arse din nou gîtlejul: da, în sfîrşit, îi simțea efectul. În curînd totul se va termina şi bărbatul îşi zîmbi în oglindă, fiindcă, în sfîrşit, reuşise; era pe moarte şi, în fond, nici nu era un laş, pentru că era nevoie de mult curaj ca să faci aşa ceva!

Plîngînd şi mormăind cuvinte fără şir, tipul destupă din nou sticla de whiskey şi bău cu lăcomie, alcoolul picurîndu-i în barbă.

Ştia că nu-i va duce nimeni dorul şi cu toate că ar fi trebuit să-l îndurereze, acest gînd îl liniştea. Mama lui fusese singura ființă de pe pămînt care-l iubise, dar ea murise cu patru ani în urmă. Din prima căsătorie, terminată dezastruos, avea o fiică pe care nu o văzuse de unsprezece ani; aflase însă că fata făcea parte dintr-o sectă şi că era la fel de nebună ca şi maică-sa.

Va fi o înmormîntare modestă, doar cîțiva prieteni avocați şi, poate, unul sau doi judecători, toți îmbrăcați în negru şi plini de morgă, în acordurile muzicii de orgă din capela aproape goală. Nimeni nu va vărsa o lacrimă. Aşezați la locurile lor, avocații îşi vor privi din cînd în cînd cu nerăbdare ceasurile, în timp ce preotul, necunoscut, va recita grăbit

versetele destinate iubiților dispăruți care în timpul vieții nu merseseră niciodată la biserică.

Va fi o chestie cît se poate de scurtă, lipsită de dantelării inutile. Biletul de lîngă volan făcea cunoscut că defunctul dorise să fie incinerat.

— Hei! exclamă tipul; în clipa în care ducea din nou la gură sticla de whiskey, observă prin oglinda retrovizoare mişcarea suspectă a ierburilor.

Ricky văzu portiera deschizîndu-se mai înainte ca Mark să-i audă pocnetul. Bărbatul cel gras țîşni din maşină şi o luă la fugă spre locul unde zărise iarba mişcîndu-se: era congestionat la față şi mormăia furios cuvinte fără noimă, înspăimîntat, Ricky se ridică în picioare şi se scăpă în pantaloni.

Mark tocmai ajunsese lîngă bara din spate a maşinii cînd auzi pocnetul portierei. O fracțiune de secundă rămase nemişcat, întrebîndu-se dacă să se strecoare sub maşină sau nu, şi ezitarea aceasta îl vîrî în bucluc. În clipa în care se ridică, piciorul îi alunecă pe iarbă şi tipul îl înhăță de umăr.

— Mă! Ticălos mic ce eşti! strigă el în timp ce mîna cealaltă se înfipse în părul băiatului. Ticălos mic ce eşti! repetă bărbatul, izbindu-l pe Mark de portbagajul automobilului. Puştiul se zvîrcoli ca un şarpe, încercînd să scape din strînsoare, dar o mînă grasă îl plesni puternic peste față, potolindu-l pentru cîteva clipe. O nouă încercare de a se elibera, mai puțin violentă decît prima, îi aduse încă o lovitură peste obraji.

Băiatul rămase cu privirea lipită de figura sălbatică de deasupra lui. Un chip cu ochii roşii şi umezi. Pe nas şi pe bărbie i se prelingeau şiroaie de lichid.

— Ticălos mic ce eşti! mîrîia întruna bărbatul cel gras. Cînd băiatul se linişti, avocatul înfipse din nou furtunul în țeava de eşapament, apoi îl prinse pe Mark de gulerul bluzei,

îl tîrî în dreptul portierei deschise şi îl îmbrînci pe scaunul îmbrăcat în piele neagră.

Mark se agăţase cu toată puterea de mînerul uşii, căutînd cu disperare să blocheze încuietoarea, dar bărbatul cel gras se prăvăli alături. Portiera se închise cu un pocnet şi tipul urlă din rărunchi:

— Să nu te atingi de mîner!

O nouă lovitură, la fel de violentă ca şi cele dinainte, se abătu peste ochiul stîng al copilului. Mark se chirci de durere, acoperindu-şi ochii cu mîna, şi izbucni în lacrimi: nasul şi gura îl dureau îngrozitor, se simţea ameţit, iar în gură avea gust de sînge. Şi totuşi, în ciuda suferinţei, putea să-l audă pe bărbatul de alături plîngînd la rîndul lui şi mîrîind cuvinte fără noimă. Damful de whiskey îi pătrundea în nări; cu ochiul drept putea să-şi zărească blugii murdari în genunchi. Ochiul stîng începuse să se umfle. Lucrurile se încurcaseră rău.

Avocatul cel gras bău lacom din sticlă, apoi îi aruncă o privire furioasă lui Mark care se făcuse covrig şi tremura din tot trupul.

— Termină cu plînsul, zise el cu voce aspră.

Mark îşi trecu limba peste buze şi simţi din nou gustul sîngelui. Apoi începu să-şi maseze umflătura de deasupra ochiului lovit, încercînd în acelaşi timp să-şi calmeze respiraţia. Şi pentru că tipul se răsti din nou la el cu acelaşi "Termină cu plînsul!", băiatul se strădui să-şi potolească suspinele.

Cu toate că maşina era spaţioasă, puternică şi cu o bună izolaţie fonică, Mark auzea undeva, departe, bîzîitul motorului. Aruncă o privire speriată spre bucata de furtun ce sîsîia chiar în spatele şoferului precum un şarpe pregătit să atace.

— După părerea mea, noi doi ar trebui să murim împreună, declară avocatul, recăpătîndu-şi brusc stăpînirea de sine.

Ochiul stîng continua să se umfle şi lucrul ăsta îl obligă pe băiat să se răsucească mult ca să-l poată privi pe

bărbatul aşezat lîngă el, care acum îi păru şi mai gras decît înainte: avea o față bucălată ca o lună plină, o barbă deasă şi nişte ochi roşii şi strălucitori ca ai unui diavol. Mark încercase în zadar să se oprească din plîns.

— Lăsați-mă să plec, vă rog! imploră el cu glas pierdut şi buze tremurătoare.

Avocatul nu răspunse imediat; bău mai întîi o înghițitură de whiskey din sticla pe care nu o mai lăsa din mînă şi abia după aceea spuse:

— Regret, puştiule, da' n-am ce-ți face. Ai vrut să faci pe deşteptul şi să-ți vîri nasul mic şi murdar în treburile mele, nu? Prin urmare, eu cred că ar trebui să murim împreună. Okay? Doar tu şi cu mine, prietene. Să mergem în Țara de Dincolo, să-l vizităm pe Vrăjitor! Aşa că... vise plăcute, puştiule!

În timp ce adulmeca aerul din maşină, Mark observă pistolul aşezat între ei. Deşi se forță să privească în altă parte, ochii îi căzură din nou pe armă chiar în clipa în care vecinul lui avea iar de lucru la sticla cu whiskey.

— Ai vrea să pui mîna pe pistol, nu? întrebă avocatul.

— Nu, domnule.

— Atunci de ce te uiți aşa la el?

— Da' nu mă uitam, domnule.

— Nu minți, puştiule; dacă mă minți să ştii că te-mpuşc. Nu glumesc, sînt atît de furios că aş putea să te împuşc.

Vocea bărbatului era cît se poate de liniştită, în ciuda lacrimilor care nu conteneau. Respirația îi era greoaie.

— Şi-apoi, dacă e să fim prieteni, trebuie să joci cinstit cu mine, puştiule. Ştii doar că cinstea este un lucru foarte important. Aşa că te mai întreb o dată: vrei pistolul?

— Nu, domnule.

— Vrei să mă împuşti?

— Nu, domnule.

— Mie nu-mi este frică de moarte, puştiule, înțelegi asta?

— Da, domnule, înțeleg, dar eu nu vreau să mor. Trebuie să am grijă de mama şi de fratele meu mai mic.

— Ei, poftim, ca să vezi: un adevărat cap de familie! exclamă avocatul în timp ce astupa sticla de whiskey. Apoi, cu o mişcare bruscă, luă pistolul şi îl vîrî adînc în gură, fără ca în tot acest timp să-l scape din ochi pe băiat. La rîndul său, Mark îi urmărea fiecare mişcare, sperînd şi temîndu-se în aceeaşi măsură că tipul va apăsa pe trăgaci. Acesta însă scoase arma din gură, o sărută şi i-o arătă lui Mark, zicînd aproape în şoaptă:

— Ştii, n-am tras niciodată cu chestia asta; am cumpărat-o doar acum o oră de la o casă de amanet din Memphis. Crezi că funcționează cum trebuie?

— Lăsați-mă să plec, vă rog!

— Uite ce e, puştiule, alege: ori îți zbor creierii şi totul se termină într-o secundă, ori te laşi în seama gazului. Alege!

Mark nu se mai uită la pistol. Adulmeca aerul, simțind parcă pentru o clipă un miros ciudat. Țeava armei era foarte aproape de tîmpla lui.

— De ce faceți toate astea? întrebă el pe neaşteptate.

— Ia nu te băga unde nu-ți fierbe oala, puştiule! Aşa sînt eu, scrîntit; îți convine răspunsul? Pusesem şi eu totul la punct ca să am parte de o sinucidere liniştită şi fără probleme, doar eu şi furtunul meu şi poate ceva pastile şi o gură de whiskey. Şi fără să mă deranjeze careva. Da' a trebuit să dau peste tine, ticălos mic ce eşti!

Şi zicînd acestea, avocatul aşează pistolul cu grijă, lîngă coapsă. Mark se porni iar să-şi maseze cucuiul de pe frunte, dar observîndu-şi mîinile tremurînde, şi le vîrî între genunchi.

— Peste cinci minute sîntem morți, anunță avocatul, ducînd încă o dată sticla la buze. Doar noi doi, amice; decolăm spre Țara Marelui Vrăjitor.

Ricky se hotărî în sfîrşit să facă ceva. Dinții îi clănțăneau şi avea pantalonii uzi, dar cu toate acestea mintea i se pusese în mişcare în timp ce se lăsă pe genunchi şi coate, pornind tîrîş prin iarba înaltă din poiană. Portiera va zbura

din țîțîni, iar tipul ăla nebun, care o fi fost el gras, da' se mişca tare iute, o să răsară de niciunde şi o să-l înşface şi pe el de guler, la fel ca pe Mark, şi or să moară toți trei în maşina aia lungă şi neagră. Şi totuşi, puştiul îşi croia drum centimetru cu centimetru prin iarba deasă.

Mark ridică încetişor pistolul, strîngîndu-l tare cu amîndouă mîinile. Din cauza greutății, arma tremura ca o frunză bătută de vînt pe măsură ce băiatul o ridica spre fața avocatului cel gras; acesta, încîntat de noua situație, se aplecă pînă cînd țeava aducătoare de moarte îi ajunse la numai un centimetru de nas.

— Hai, puştiule, trage! zise el, cu chipul luminat de plăcerea anticipării. Hai, trage, şi în felul ăsta eu am să mor, iar tu ai să fii din nou liber.

Degetul lui Mark se lipi de trăgaci, iar bărbatul se apropie atît de mult încît prinse între dinți țeava pistolului.

— Trage! urlă el spre puştiul îngrozit.

Mark închise ochii, îşi ținu răsuflarea şi, cu mîinile încleştate pe patul armei, fu cît pe-aci să tragă cînd avocatul îi smulse pistolul şi apăsă el însuşi pe trăgaci. Țipătul lui Mark răsună chiar în clipa în care fereastra din dreptul lui plesni în mii de bucățele, dar nu se împrăştie.

— Hei, funcționează! Uite că funcționează! răcni avocatul ca un apucat, în timp ce băiatul se ghemui pe locul lui, acoperindu-şi urechile cu palmele.

Cînd Ricky ajunsese la numai trei metri de maşină, liniştea fu spartă de un pocnet, urmat de țipătul lui Mark; fratele cel mic îşi ascunse instinctiv capul în iarbă. Apoi, cînd grasul se porni să zbiere cît îl țineau plămînii, Ricky se scăpă din nou pe el. Închise ochii, iar mîinile i se încleştară pe buruienile din preajmă; stomacul îl durea îngrozitor, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi îşi simțise trupul paralizat de

pocnetul împuşcăturii. Lacrimile porniră singure:plîngea pentru fratele lui mort, împuşcat de un nebun.

— Termină dracului cu plînsul! M-am săturat să te aud smiorcăindu-te!

Ghemuindu-se şi mai tare, Mark încercă din răsputeri să se potolească. Capul îi ardea de durere şi avea gura uscată. Trebuia neapărat să se liniştească şi să încerce să iasă din situația asta. Şi atunci îşi aminti că văzuse o dată la televizor cum un nebun voia să sară de pe acoperişul unei clădiri şi cum polițistul nu-şi pierduse sîngele rece şi-i vorbise nebunului pînă cînd îl convinsese să nu mai sară.

— De ce faci toate astea? întrebă Mark, adulmecînd aerul.

— Pentru că vreau să mor, răspunse liniştit bărbatul cel gras.

— De ce? veni iar întrebarea, în timp ce Mark privea atent orificiul mic, rotund şi perfect tăiat în geamul ferestrei de lîngă umărul lui.

— Ai putea să-mi spui de ce pun copiii întotdeauna atît de multe întrebări?

— Păi tocmai pentru că sînt copii. Acum spune-mi de ce vrei să mori? repetă Mark întrebarea şi aproape că nu-şi putu auzi propria voce.

— Uite ce e, puştiule, peste cinci minute vom fi morți, okay? Doar tu şi eu, amice, vom pleca împreună spre Țara Bătrînului Vrăjitor, zise avocatul fără să răspundă la întrebare, apoi bău pe îndelete din sticla aproape goală. Puştiule, simt mirosul gazelor, tu nu? Of, Doamne, în sfîrşit!

Dar Mark era atent la altceva: atît cît îi permitea geamul plesnit al ferestrei, băiatul îl zărise în oglinda laterală a maşinii pe Ricky tîrîndu-se prin iarbă şi dispărînd în tufele de lîngă copacul lor. Mark închise ochii şi spuse repede în gînd o rugăciune.

— Ştii ceva, puştiule? Îmi pare bine că eşti aici, pentru că, de fapt, nimeni nu vrea să moară singur. Spune-mi, cum te

cheamă?

— Mark.

— Mark şi mai cum?

— Mark Sway. ("Dă-i înainte cu vorba şi poate că nebunul n-o să sară.") Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Jerome, da' poți să-mi spui Romey. Aşa îmi spun toți prietenii, şi cum noi doi sîntem acum foarte legați unul de celălalt, îți dau voie să-mi spui Romey. Şi cu asta basta cu întrebările, puştiule, okay?

— De ce vrei să mori, Romey?

— Am spus gata cu întrebările. Spune-mi mai bine dacă simți şi tu mirosul de gaze, Mark.

— Nu ştiu, nu-mi dau seama.

— Ei, să ştii că ai să-l simți în curînd. Aşa că ar fi bine să îți spui rugăciunea, îl sfătui Romey, relaxat de-acum, spriji-nindu-şi capul bovin de spătarul scaunului şi închizînd ochii. Nu ne-au mai rămas decît vreo cinci minute, Mark, aşa că vrei să mai zici ceva? adăugă avocatul, ținînd în mîna dreaptă sticla de whiskey şi în cea stîngă pistolul.

— Da, vreau să-mi spui de ce faci asta? întrebă Mark, căutînd în oglinda retrovizoare încă un semn din partea fratelui mai mic. Apoi trase scurt aerul pe nări, dar nu simți nici un miros ciudat. Precis că Ricky scosese furtunul de pe țeava de eşapament.

— Pentru că sînt şi eu un avocat nebun, la fel ca mulți alții, de-aia. M-au făcut alții să înnebunesc. Cîți ani ai, Mark?

— Unsprezece.

— Ai băut vreodată whiskey?

— Nu, răspunse sincer băiatul, şi în clipa următoare se trezi cu sticla în față.

— Trage şi tu o duşcă, îl îndemnă Romey fără să deschidă ochii.

Mark luă sticla şi încercă să descifreze eticheta, dar ochiul stîng îi era practic închis, urechile îi țiuiau încă din cauza împuşcăturii şi pur şi simplu nu se putea concentra.

Renunță, şi fără un cuvînt, puse sticla înapoi pe locul de unde o luase Romey.

— Murim, Mark, şopti avocatul. Bănuiesc că nu este deloc uşor cînd ai numai unsprezece ani, da' asta-i situația şi nu pot face nimic pentru tine. Vrei să mai zici ceva, fiăcăule?

Înainte să deschidă gura, prin mintea lui Mark trecu fulgerător gîndul că Ricky reuşise figura cu furtunul, că acum nu mai era nici un pericol de sufocare, că noul lui prieten pe nume Romey era un nebun beat şi că unica lui şansă de supraviețuire era să-şi folosească mintea şi limba. Aerul din maşină era curat. Băiatul respiră adînc şi-şi făcu singur curaj.

— Cine te-a făcut să-nnebuneşti?

Romey rămase o clipă pe gînduri, apoi hotărî că toată povestea devenise oarecum amuzantă şi pufni uşor în rîs.

— Hai, că-i bună! E nemaipomenit! Sînt cîteva săptămîni de cînd am aflat ceva de care nimeni nu are habar; nimeni, cu excepția clientului meu care, între noi fie vorba, este o javră. Vezi tu, Mark, avocații află tot felul de chestii pe care nu au voie să le spună nimănui; totul este strict confidențial, înțelegi? Este exclus să spunem vreodată cuiva ce s-a-ntîmplat cu banii, cine se culcă cu cine sau unde este îngropat cadavrul, pricepi? perora avocatul, făcînd apoi o scurtă pauză în discurs ca să poată trage aer în piept cu o enormă plăcere întipărită pe față; apoi se aşează mai comod pe scaun. Îmi pare rău c-a trebuit să te lovesc, adăugă el, încovoindu-şi din nou degetul pe trăgaciul armei.

Mark închise ochii şi, oricînt se strădui, nu reuşi să simtă nimic la auzul acestei declarații.

— Cîți ani ai, Mark?

— Unsprezece.

— A, da, ştiu, mi-ai mai spus. Eu am patruş'patru. Sîntem amîndoi prea tineri ca să murim, nu-i aşa, Mark?

— Da, domnule.

— Numai că asta este ceea ce se va întîmpla, amice. Îți dai seama?

— Da, domnule.

— Ştii, într-o zi clientul meu a ucis un om şi a ascuns cadavrul, iar acum vrea să mă omoare şi pe mine. Asta-i toată povestea, şi din cauza ei am înnebunit. Ha! ha! E nemaipomenit, Mark, e minunat! Gîndeşte-te: eu, avocatul demn de toată încrederea, pot să-ți spun ție, acum, cînd mai avem doar cîteva secunde pînă la marea călătorie, unde se află cadavrul, cel mai faimos cadavru dispărut al momentului. E de necrezut! În sfirşit, pot să spun tot ce ştiu. Hai că e al dracului de amuzant, Mark! exclamă el, iar în ochii ațintiți asupra lui Mark strălucea o bună dispoziție pe cît de bruscă pe atît de reală.

Băiatului însă nu i se părea hazliu şi, oricum, el era preocupat de oglinda retrovizoare şi de dispozitivul de blocare al uşii, aflat doar la cîțiva centimetri distanță; iar mînerul portierei era încă şi mai aproape.

Romey se relaxa din nou şi închise ochii, ca şi cînd ar fi încercat din răsputeri să adoarmă.

— Îmi pare rău de toate astea, puştiule, îmi pare tare rău, da', cum spuneam, e plăcut să te am aici, lîngă mine, zise avocatul, apoi aşează cu grijă sticla de whiskey alături de biletul de lîngă volan şi trecu pistolul în mîna dreaptă, mîngîindu-l uşor. Mark încercă să nu observe degetul care atingea din cînd în cînd trăgaciul armei.

— Îmi pare sincer rău de toate astea, puştiule. Spune-mi, cîți ani ai?

— Unsprezece. Da' m-ați mai întrebat de trei ori pîn'acum.

— Taci din gură! Eu simt deja efectul gazelor, tu nu? Şi termină dracului cu adulmecatul! Gazele astea n-au miros, cap pătrat ce eşti! Dacă nu făceai pe deşteptul, eu eram acum mort, iar tu te jucai bine mersi cu băieții. Ştii, în fond, eşti tare tîmpit, băiete.

Nu atît de tîmpit pe cît îți închipui, îşi zise Mark. Apoi, cu voce tare:

— Pe cine a ucis clientul dumneavoastră?

Romey rînji sarcastic, dar nu deschise ochii.

— Pe un senator al Statelor Unite. Uite că spun, spun tot, îmi vărs toată fierea. Citeşti ziarele, puştiule?

— Nu.

— Nici nu mă mir㠂. E vorba de senatorul Boyette din New Orléans. Ştii, şi eu sînt din oraşul ăla.

— Şi de ce aţi venit în Memphis?

— La dracu', puştiule! Da' eşti plin de întrebări, după cîte văd.

— Aşa e, aveţi dreptate. Şi de ce l-a omorît clientul dumneavoastră pe senatorul Boyette?

— Ei, ce atîtea "de ce" şi "cine"? Da' ştii că eşti o pacoste pe capul omului, Mark?

— Ştiu; tocmai de-asta, de ce nu mă lăsaţi să plec? întrebă băiatul cu ochii alergînd de la oglinda retrovizoare la furtunul spînzurat deasupra banchetei din spate şi înapoi.

— S-ar putea să te-mpuşc pînă la urmă dacă nu-ţi ţii gura, zise în chip de răspuns avocatul, apoi îşi propti bărbia în piept şi continuă. Clientul meu a omorît mulţi oameni. Asta-i meseria lui, face parte din Mafia din New Orléans; şi acum vrea să mă omoare şi pe mine. Păcat de el, nu-i aşa, puştiule? I-am luat-o-nainte şi-l lăsăm cu buzele umflate.

Romey duse din nou sticla la gură şi tot timpul cît bău nu-şi luă ochii de la Mark.

— Ia gîndeşte-te, băiete, că, în chiar clipa asta, Barry-Şiş (aşa i se spune, că toţi tipii ăştia din Mafia au porecle haioase) mă aşteaptă într-o speluncă din New Orléans. Probabil că şi-a adus şi vreo doi prieteni cu el şi că, după o cină liniştită, mi-ar fi cerut să facem o mică plimbare cu maşina ca să vorbim despre cazul lui, vezi Doamne, iar odată urcaţi în maşină ar fi scos cuţitul, că de-asta i se spune Barry-Şiş, şi m-ar fi trimis direct în trecut. Pe urmă s-ar fi descotorosit de cadavrul meu dolofan aşa cum au făcut şi cu senatorul Boyette şi-n felul ăsta New Orléans s-ar fi trezit cu încă o crimă neelucidată. Numai că noi le-am luat-o înainte, nu-i aşa, puştiule? Le-am arătat de ce sîntem în stare.

Discursul avocatului îşi pierdea din ce în ce mai mult ritmul; pistolul se plimba neîncetat de-a lungul şoldului dolofan, iar arătătorul mîinii drepte se odihnea mai departe pe trăgaci.

"Vorbeşte, nu te opri!"

— Şi de ce vrea tipul ăsta, Barry, să vă omoare?

— Iar pui întrebări? Ştii ceva, eu am început să plutesc, tu nu?

— Ba da. E o senzație plăcută.

— Păi, din mai multe motive. Mai bine închide ochii, puştiule, şi fă-ți rugăciunea.

Mark urmări atent mişcarea neîntreruptă a pistolului, apoi îşi mută privirea la încuietoarea uşii. Apoi îşi atinse încet fiecare deget de la picior cu degetul corespunzător de la mînă, ca atunci cînd învățase să numere la grădiniță, şi coordonarea fu perfectă.

— Deci, unde este cadavrul?

Romey dădu din cap, pufni zgomotos, dar vocea îi era doar un murmur cînd răspunse.

— Unde este cadavrul lui Boyd Boyette? Grea întrebare. Ştiai că este primul senator federal asasinat chiar în propriul birou? Asasinat de scumpul meu client Barry-Şiş Muldanno, care i-a tras patru gloanțe în cap şi pe urmă a ascuns cadavrul. Şi dacă nu există cadavrul, nu există nici caz penal. Înțelegi, puştiule?

— Nu prea.

— Da' de ce nu mai plîngi, puştiule, că acum cîteva minute plîngeai de mama focului? Nu mai eşti speriat?

— Ba da, sînt speriat, şi aş vrea să plec de-aici. Îmi pare rău că vreți să muriți, dar eu trebuie să am grijă de mama.

— Emoționant, absolut emoționant. Şi-acum termină cu flecăreala. Vezi tu, băiete, ca să dovedească crima, federalii au nevoie de un cadavru. Iar Barry este singurul lor suspect pentru că el chiar este autorul crimei şi, de fapt, federalii ştiu asta. Dar au nevoie şi de cadavru.

— Bine, dar unde e cadavru' ăla?

În clipa aceea, soarele se ascunse într-un nor negru şi poiana se întunecă. Romey plimbă încetişor pistolul de-a lungul piciorului, ca şi cum ar fi vrut să-l avertizeze pe Mark să nu facă nici o mişcare pripită.

— Şiş nu este nici pe departe cel mai deştept derbedeu pe care să-l fi întîlnit în viața mea. El crede că este un geniu, da' în realitate tipul e-un tîmpit.

"Ba tu eşti tîmpitul, îşi zise Mark, un tîmpit care stă aici, în maşina asta în care intră nenorocitul ăla de furtun prins de țeava de eşapament."

— Cadavrul se află sub barca mea.

— Sub barca dumneavoastră?

— Chiar aşa. Ştii, tipul se grăbea, eu nu eram pe vremea aceea în oraş, aşa că scumpul meu client a îngropat cadavrul la mine acasă, în betonul proaspăt turnat pentru garaj. Şi tot acolo e şi acum, dacă poți să crezi aşa ceva. FBI-ul a excavat jumătate din New Orléans încercînd să dea de el, dar nu le-a venit ideea să caute şi la mine acasă. Da' mai ştii, poate că pîn' la urmă Barry nu-i chiar atît de prost.

— Şi cînd v-a spus clientul dumneavoastră ce-a făcut?

— M-am săturat de întrebările tale, puştiule.

— Să ştiți că acum chiar aş vrea să plec.

— Taci din gură. Gazele îşi fac efectul şi noi sîntem deja plecați, puştiule, zise avocatul, scăpînd în sfîrşit pistolul din mînă.

Bîzîitul monoton al motorului părea fără sfîrşit. Mark privi pe rînd orificiul făcut de glonț în geamul maşinii, milioanele de crăpături fine şi întortocheate care porneau din el şi chipul roşu pe care se detaşau genele grele ce tiveau pleoapele. Urmă un pufnit sau un sforăit, era greu de spus, şi capul avocatului se lăsă mult în jos.

Tipul era pe cale să adoarmă! Mark îi urmări cu atenție mişcările din ce în ce mai regulate ale pieptului solid şi-şi dădu seama ce se întîmplă — doar îl văzuse pe fostul lui tată făcînd acelaşi lucru de sute de ori pe vremea cînd locuiau împreună.

Mark răsuflă adînc. Încuietoarea are să facă zgomot şi-apoi pistolul era prea aproape de mîna lui Romey. Stomacul

lui Mark se strînse de durere, iar picioarele i se înmuiară cu totul.

Chipul cel roşu scotea un sunet tărăgănat şi puternic, şi Mark ştiu că asta era singura lui şansă. Încet, cumplit de încet, întinse un deget tremurător spre dispozitivul de blocare a uşii.

Ochii lui Ricky erau acum aproape la fel de uscați ca şi gura, în schimb blugii îi erau uzi leoarcă. Stătea acolo, sub coroana protectoare a copacului, departe de tufişuri, de iarba înaltă şi de maşină. Trecuseră cinci minute îngrozitor de lungi de cînd scosese furtunul de pe țeava aia blestemată, de cînd auzise împuşcătura. Cu toate acestea, ştia că fratele lui trăia încă, pentru că, adunîndu-şi tot curajul de care era în stare, se furişase în spatele copacilor care mărgineau poiana pînă cînd reuşise să zărească creştetul blond al lui Mark, agitîndu-se înăuntrul uriaşei maşini negre. Asta îl făcuse să nu mai plîngă, ci să se roage lui Dumnezeu din tot sufletul.

Şi pe cînd stătea aşa, chircit pe buşteanul care fusese "al lor", cu sufletul zvîcnind de durere pentru fratele lui, portiera din dreapta şoferului zbură în lături şi Mark țîşni afară din maşină.

Cînd văzu bărbia avocatului proptindu-se în pieptul gras şi-i auzi sforăitul puternic, Mark îşi zise că era momentul să acționeze; aşa că trînti pistolul la podea cu mîna stîngă, iar cu cea dreaptă deschise uşa, împingînd-o apoi cu umărul. Un sforăit sonor fu ultimul lucru pe care-l auzi în timp ce se rostogolea prin iarbă.

Traversă apoi în goană poiana şi în numai cîteva secunde se afla lîngă Ricky, care urmărise îngrozit toată scena. Aşteptă cu răsuflarea tăiată să-l vadă pe avocat venind în urma lui,

abia ținîndu-se pe picioare şi cu arma în mînă, dar totul rămăsese nemişcat; portiera din dreapta continua să fie deschisă, motorul continua să toarcă monoton, țeava de eşapament continua să fie lipsită de furtunul buclucaş. Abia atunci Mark reuşi să respire normal şi să-şi privească fratele mai mic.

— Eu am scos furtunul, zise Ricky cu o voce ascuțită, printre suspine. Mark, mult mai liniştit acum, nu-i răspunse, ci se mulțumi să dea aprobator din cap. Între ei şi maşină era acum o distanță de vreo cincisprezece metri şi în cazul în care Romey s-ar fi trezit, puştii ar fî putut să dispară imediat printre copaci, fără ca acesta să-i zărească măcar.

— Mark, mi-e frică, hai să plecăm de-aici, se auzi din nou vocea piținăiată de teamă a celui mic.

— Mai stai puțin, răspunse Mark, în timp ce studia atent maşina în fața lor.

— Haide, Mark. Hai să plecăm.

— Ți-am spus că mai stăm puțin.

Atunci Ricky îşi întoarse şi el privirea spre maşină.

— A murit?

— Nu, nu cred.

Prin urmare, tipul trăia şi avea şi pistolul la el, şi era din ce în ce mai evident că frate-său nu mai era speriat şi că în mintea lui se cocea ceva.

— Să ştii că eu plec, mormăi Ricky, dîndu-se un pas înapoi. Vreau acasă.

Dar Mark nu făcu nici o mişcare; se mulțumea să studieze, calm, maşina.

— Mai stai puțin, zise el fără să-l privească pe cel mic, iar vocea îşi recăpătase tonul autoritar.

Aşa că Ricky se aşeză pe buştean şi-şi sprijini mîinile pe genunchi, aşteptînd. Mark scoase o țigară din buzunarul de la piept, o aprinse, trase adînc fumul în piept, trimițîndu-l apoi spre ramurile de deasupra capului. Abia acum observă Ricky umflătura de la ochiul stîng.

— Ce-ai pățit la ochi?

Mark îşi masă uşor ochiul învineţit şi cucuiul de pe frunte.

— Tipul m-a pocnit de vreo două ori.

— Nu prea arată bine.

— Totu' e-n regulă. Şi vrei să ştii ce-am să fac? întrebă Mark şi continuă fără să aştepte vreun răspuns. Am să mă duc şi am să înfig furtunul în ţeava aia de eşapament. Am să fac asta pentru nenorocitul ăla.

— Să ştii că eşti mai nebun decît el. Glumeşti, nu-i aşa, Mark?

Mark continua să pufăie ostentativ. Deodată, uşa din dreptul şoferului sări într-o parte şi Romey năvăli afară, agitînd pistolul şi strigînd cuvinte fără şir. Merse clătinîndu-se spre spatele maşinii şi descoperi încă o dată furtunul atîrnat inofensiv în iarbă, ceea ce îl făcu să strige tot felul de înjurături obscene către cer.

Mark se lipi de pămînt şi-l ţinu strîns pe Ricky lîngă el. Romey se răsuci în loc şi privi atent copacii ce înconjurau poiana. Apoi începu iar să blesteme şi să plîngă în hohote. Părul şi haina cea neagră îi erau năclăite de sudoare. Avocatul continua să se învîrtă în jurul portbagajului, vorbind de unul singur, suspinînd şi ţipînd spre copacii din preajmă.

Apoi se opri brusc şi-şi cocoţă trupul pachidermic pe capota portbagajului, se trase înapoi pînă cînd atinse cu spatele geamul lunetei şi îşi întinse picioarele butucănoase înainte. Pierduse un pantof. Cu o mişcare aproape de rutină, îşi vîrî ţeava pistolului în gură. Privirea sălbatică a ochilor înroşiţi de-atîta plîns se opri o clipă pe trunchiul copacului lîngă care erau ascunşi cei doi băieţi.

În sfîrşit, avocatul închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

2

Pantofii erau din piele de rechin, iar ciorapii de mătase de culoarea florilor de vanilie se mulau plăcut pe gambele destul de păroase ale celui cunoscut sub numele de Barry

Muldanno, sau Barry-Şiş, sau pur şi simplu Şiş, cum îi plăcea lui să-şi spună. La prima vedere, costumul verde închis avea ceva ce-l făcea să semene cu pielea de şopîrlă, sau de iguana, sau de altă reptilă scîrboasă; dar de aproape se vedea că este de fapt poliester pur. Jacheta avea pieptul dublu plin de nasturi de sus pînă jos, îmbrăcîndu-i frumos trupul bine făcut, foşnind plăcut în timp ce Barry mergea țanțoş spre telefonul public aflat în spatele restaurantului. Nu era un costum țipător, ci numai bătător la ochi. Cei din jur ar fi putut să-l ia drept un importator de droguri sau drept un bookmaker nu prea curat din Las Vegas, ceea ce lui Şiş îi convenea de minune pentru că îi plăcea ca lumea să-l observe şi să vadă succesul întipărit pe chipul lui. De fapt, se aştepta ca oamenii să-l privească cu teamă şi să se ferească din calea lui.

Părul negru şi des, împodobit cu cîteva fire argintii şi bine impregnat cu gel, era strîns într-o coadă de cal de toată frumusețea care îi ajungea exact pînă la gulerul hainei. Pieptănătura aceasta era rezultatul unor ore bune de eforturi. Lobul urechii stîngi era împodobit cu obligatoriul cercel cu diamant. La încheietura mîinii stîngi atîrnau o brățară fină de aur şi un ceas Rolex cu diamante, în timp ce la mîna dreaptă zornăia uşor un alt lănțişor de aur.

Filfizonul se opri în fața telefonului aflat în micul hol de lîngă toalete şi privi iute în jur. Privirea aceea rea, căutînd ceartă, l-ar fi făcut pe orice om normal să-şi piardă cumpătul. Ochii negri ca tăciunele erau atît de apropiați unul de celălalt, încît cei care-l priveau mai mult de două secunde ar fi putut jura că Barry este saşiu, ceea ce ar fi fost complet fals. O meşă de păr negru îi străbătea fruntea de la o tîmplă la alta, trecînd peste cuta adîncă de deasupra nasului lung şi ascuțit. Cearcănele maronii de sub ochi spuneau întregii lumi că tipului îi plăcea să pilească şi să trăiască viața din plin. Şiş era îndrăgostit de propriii lui ochi. De altfel erau de-a dreptul legendari.

Barry formă repede numărul de la biroul avocatului şi începu să vorbească fără să mai aştepte vreun răspuns:

— Alo, sînt Barry! Unde este Jerome? Trebuia să ne întîlnim aici de mai bine de patruzeci de minute. Unde este, l-aţi văzut astăzi?

Nici vocea lui Barry-Şiş nu era ceea ce se chema o voce plăcută; avea rezonanţa ameninţătoare a gangsterului de succes din New Orléans care rupsese multe braţe la viaţa lui şi care nu s-ar fi dat în lături să mai rupă unul dacă îi stăteai prea mult în cale sau dacă nu-i răspundeai suficient de repede la întrebări. Avea o voce grosolană şi arogantă, care intimida orice ascultător. Aşa că biata secretară aflată la celălalt capăt al firului, care cunoştea foarte bine şi vocea, şi ochii, şi costumele lucioase, şi coada de cal dată din belşug cu gel, înghiţi în sec de cîteva ori, răsuflă adînc, îi mulţumi lui Dumnezeu că tipul nu venise chiar la birou, pentru ca în cele din urmă să-l informeze pe domnul Muldanno că domnul Clifford plecase de la birou pe la ora nouă în această dimineaţă şi că de atunci nimeni nu mai ştia nimic de el.

Şiş trînti telefonul în furcă şi porni ca o furtună pe hol, dar, pe măsură ce se apropia de salonul din ce în ce mai aglomerat, reuşi să-şi recapete sîngele rece şi mersul cel ţanţoş. Ceasul arăta ora cinci după-amiază şi restaurantul începea să se umple.

Barry dorise numai să bea ceva şi să cineze împreună cu avocatul său ca să poată discuta în linişte despre aiureala în care nimerise. Doar atît. Federalii erau pe fază, ascultau şi supravegheau. Jerome înnebunise de-a binelea, iar acum o săptămînă îi spusese lui Barry că tipii îi puseseră microfoane în birou şi-i propusese să se întîlnească în restaurantul ăsta ca să scape de urechile indiscrete.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu el. De cincisprezece ani încoace, Jerome îi apărase pe cei mai faimoşi gangsteri din New Orléans; era un tip şiret şi corupt pînă în măduva oaselor, gata oricînd să-i cumpere pe toţi cei care puteau fi cumpăraţi, care mergea la băutură cu judecătorii şi se culca

cu amantele lor, care îi mituia pe polițiști şi îi amenința pe jurați, care ținea trena politicienilor, contribuind financiar la campaniile acestora dacă era solicitat. Jerome cunoştea foarte bine mecanismul social şi ori de cîte ori un neisprăvit plin de bani avea nevoie de ajutor la New Orléans, găsea imediat drumul spre biroul lui W. Jerome Clifford, avocat şi consilier juridic. Iar în biroul cu pricina găsea un prieten loial, asemenea unei flori răsărite din noroi.

Cazul lui Barry era totuşi altceva. Era o chestie teribilă, care se agrava pe măsură ce trecea timpul. Doar o lună îi mai despărțea de data procesului care se profila amenințător, ca o adevărată execuție. Era a doua oară cînd Barry trebuia să facă față unei acuzații de omucidere. Prima oară fusese pe vremea cînd Barry avea doar optsprezece ani; atunci un procuror local încercase să dovedească, folosindu-se de un martor extrem de slab, că Barry îi tăiase degetele şi beregata unui "coleg" de meserie. Dar unchiul lui Barry, un membru al Mafiei respectat şi uns cu toate alifiile, împărțise bani unde trebuie şi aşa se întîmplă că juriul nu putu hotărî asupra verdictului.

Ceva mai tîrziu, Barry ispăşi o pedeapsă de doi ani pentru gangsterism într-o închisoare federală, foarte plăcută de altfel. Bineînțeles că unchiul l-ar fi putut salva şi-atunci, dar la data respectivă nepotul avea deja douăzeci şi cinci de ani, adică vîrsta optimă pentru o scurtă încarcerare; făcea frumos la dosar, iar familia era cît se poate de mîndră de progenitura ei. Apărarea fusese asigurată de Jerome Clifford şi după proces cei doi rămăseseră prieteni.

La bar îl aştepta un pahar cu sifon şi lămîie pentru că Barry se hotărîse să mai aştepte cu alcoolul; nu-şi putea permite să-i tremure mîinile tocmai acum.

Din cînd în cînd îşi studia chipul în oglinda barului, şi de fiecare dată constata că persoana lui trezeşte interesul unuia sau altuia din clienții prezenți la ora aceea în local; şi pe bună dreptate, căci la data respectivă, Barry era eroul celui mai celebru caz de omucidere din țară. La numai patru săptămîni

distanță de data procesului, fotografia lui umplea paginile tuturor ziarelor, aşa că era normal să fie recunoscut.

Procesul urma să fie ceva cu totul special pentru că victima fusese senator şi după cum mergea vorba era deocamdată singurul senator asasinat în timpul executării mandatului. Confruntarea era deci impresionantă: *Statele Unite ale Americii împotriva lui Barry Muldanno*. Era de la sine înțeles că absența cadavrului ridica probleme teribile pentru Statele Unite ale Americii: nu tu cadavru, nu tu rapoarte patologice sau balistice, nu tu fotografii îngrozitoare de fluturat în fața celor prezenți în sala tribunalului şi mai ales în fața juraților.

Totul ar fi mers foarte bine dacă Jerome Clifford n-ar fi început să se poarte foarte straniu în ultima vreme: dispărea pe neaşteptate, ca astăzi de exemplu, nu mai trecea pe la birou, întîrzia cu regularitate la tribunal, nu mai răspundea la telefon, bolborosea mereu cuvinte fără noimă şi începuse să bea prea mult. El, care fusese întotdeauna tenace şi lipsit de scrupule, pierduse acum orice legătură cu realitatea, şi lumea începuse să vorbească vrute şi nevrute. Adevărul era că Barry voia să-şi angajeze un alt avocat.

Barry avea nevoie de timp, cum însă, din păcate, pînă la proces nu mai erau decît patru săptămîni amărîte, orice amînare ar fi fost binevenită. De ce oare se mişcă atît de repede justiția doar atunci cînd nu este cazul? Toată viața lui avusese de-a face cu legea, aşa că văzuse de-a lungul timpului cazuri care se întinseseră pe ani şi ani de zile. Chiar unchiul lui fusese la un moment dat implicat într-un proces în care guvernul renunțase la acțiune după trei ani de luptă istovitoare. Da' nu, pentru el aşa ceva nu putea să se întîmple; pentru el procesul trebuia să înceapă după numai şase luni de la inculpare! Lipsa asta de fair-play era de-a dreptul strigătoare la cer. Ei, şi în toată nenorocirea asta, pe Romey îl apucaseră pandaliile, aşa că trebuia neapărat să-l înlocuiască.

Ce-i drept, în dosarul federalilor erau vreo două-trei bîlbîieli. De exemplu, absența oricărui martor. Se putea construi o acuzație, să i se găsească şi un mobil al crimei, nimeni însă, absolut nimeni, nu fusese de față cînd se întîmplase toată povestea. Omul nostru ştia că federalii puseseră gheara pe un informator cam slab de înger şi cam mincinos care mai mult ca sigur că avea să fie făcut zob în timpul interogatoriului, dacă mai apuca procesul. Federalii îl țineau ascuns. Barry însă avea un avantaj pur şi simplu minunat: cadavrul acela mititel al lui Boyd Boyette, care putrezea pe îndelete şi neştiut de nimeni îngropat în ciment. Ori fără cadavru, venerabilul Roy nu va putea obține condamnarea. La gîndul acesta, Barry surîse satisfăcut şi făcu cu ochiul în direcția unor blonde oxigenate aşezate la o masă aproape de uşă. De cînd cu inculparea asta, femeile nu-i mai dădeau pace: devenise celebru.

Ei, da, venerabilul Roy avea un dosar şubred, e-adevărat, însă lucrul acesta nu-l împiedica defel să-şi continue predicile patetice în fața camerelor de luat vederi, discursurile pompoase despre o justiție rapidă şi interviurile lăudăroase date oricărui ziarist suficient de plictisit ca să încerce să se distreze luîndu-l la întrebări. Era un procuror federal foarte pios, cu voce unsuroasă şi plămîni tăbăciți, nutrind ambiții politice absolut nesuferite şi răcnind păreri asurzitoare în legătură cu orice subiect. Avea chiar şi un reprezentant de presă, suflet amărît şi extenuat de atîta muncă, a cărui principală sarcină era aceea de a-l ține permanent pe procuror în lumina reflectoarelor, în aşa fel încît într-o bună zi chiar marele public să fie cel care să îi ceară să-şi servească țara ca membru al Senatului Statelor Unite. Şi de acolo numai bunul Dumnezeu ştia unde ar mai fi putut ajunge venerabilul Roy.

Amintirea oribilă a lui Roy Foltrigg fluturînd inculparea în fața camerelor de luat vederi şi urlînd tot felul de preziceri ditirambice despre binele triumfător îl făcu pe Şiş să sfărîme cu o mişcare spasmodică cubul de gheață din pahar. Este

adevărat însă că în cele şase luni scurse de la momentul inculpării nici venerabilul Roy, nici aliatul lui, adică FBI-ul, nu reuşiseră să găsească cadavrul lui Boyd Boyette. Şi asta cu toate că îl urmăriseră pe Barry zi şi noapte — de fapt, chiar şi acum tipii erau probabil undeva în stradă, urmărind cu atenție intrarea în restaurant, de parcă ar fi avut de-a face cu un imbecil care, după cină, avea să simtă dorința de neînfrînt de a merge să contemple cadavrul doar aşa, de-al dracului. Şi cînd te gîndeşti că mituiseră toate haimanalele care se pretinseseră a fi bine informate. Că secaseră lacuri şi bălți şi dragaseră rîuri; că obținuseră mandate de percheziție pentru nenumărate clădiri şi şantiere din oraş şi cheltuiseră o avere pe buldozere şi alte chestii de-astea.

Cadavrul lui Boyd Boyette era însă la Barry care ar fi vrut să-i schimbe ascunzătoarea; numai că venerabilul Roy şi hoarda lui de îngeri stăteau neobosiți la pîndă, aşa încît mişcarea devenea imposibilă.

Trecuse mai bine de o oră de cînd ar fi trebuit să se întîlnească cu Clifford şi acesta nu-şi făcuse încă apariția. După ce bău două pahare de sifon cu lămîie şi le făcu de cîteva ori cu ochiul blondelor de alături, Barry se hotărî brusc să plece, blestemînd în gînd tagma avocaților în frunte cu avocatul lui propriu şi personal.

Adevărul este că avea nevoie de un alt avocat, unul care să-i răspundă la telefon, să vină la întîlniri şi să fie în stare să găsească nişte juraţi care să poată fi cumpăraţi. De fapt, avea nevoie de un avocat adevărat!

Şi mai avea nevoie şi de o amînare sau de orice alt tertip care să încetinească ritmul ăsta nebun şi să-i permită să se gîndească mai bine.

Îşi aprinse o țigară şi porni să se plimbe încet pe Magazine, între Canal şi Poydras, prin aerul greu al nopții. Biroul lui Clifford era la numai patru străzi distanță. Avocatul lui voia un proces rapid! Doamne, ce tîmpit! Nimeni, niciodată, nu putea să dorească un proces rapid; nimeni în afară de W. Jerome Clifford care îi explicase acum trei săptămîni cît de

necesar era ca totul să se termine cît mai repede, pentru că fără cadavru dosarul era subțire. Ori dacă mai aşteptau mult, s-ar fi putut ca tipii să dea de cadavru şi, cum Barry era un suspect perfect, cum senzaționalul asasinatului aducea o presiune extraordinară asupra acuzării şi cum Barry făptuise de fapt asasinatul şi era al dracului de vinovat, atunci necesitatea unui proces imediat devenea evidentă. Ei, raționamentul ăsta îl şocase pur şi simplu pe Barry-Şiş care se certase îngrozitor pe chestia asta cu Romey chiar în biroul acestuia; iar de-atunci, între ei doi lucrurile nu mai stătuseră niciodată la fel ca înainte.

La un moment dat, în timpul certei lor de acum două săptămîni, pe Barry îl luase gura pe dinainte şi se lăudase că nimeni nu are să găsească vreodată cadavrul senatorului, doar era expert în asemenea afaceri. Boyette dispăruse destul de repede şi acum se odihnea în pace şi în siguranță, departe de Roy şi de federali.

— Deci unde este cadavrul? întrebase Clifford.

— Sînt sigur că nu vrei să afli, replicase Barry.

— Ba bine că nu. Toată lumea vrea să afle asta. Hai, Barry, dă-i drumul dacă te ții curelele.

— Ascultă-mă ce-ți spun: tu de fapt nu vrei să afli chestia asta.

— Hai, Barry, spune-mi.

— Să ştii că n-are să-ți placă ce-ai să auzi.

— Spune!

Barry aruncă țigara şi aproape că izbucni în rîs; n-ar fi trebuit să-i spună lui Jerome Clifford adevărul. Fusese o pornire copilărească, dar totuşi inofensivă. În fond, Clifford era demn de toată încrederea, şi faptul că Barry nu-i spusese totul de la început îl afectase vizibil; doar era la fel de ticălos şi de hîrşit în rele ca şi clienții lui, iar dacă aceştia erau pătați de sînge, ei bine, Jerome Clifford voia să vadă petele cu ochii lui.

— Îți aminteşti în ce zi a dispărut Boyette? întrebase Barry.

— Fireşte că da, pe 16 ianuarie.

— Îți mai aminteşti unde erai tu pe 16 ianuarie?

Înainte de a răspunde, Romey studiase atent calendarul de birou.

— La schi, în Colorado.

— Iar eu îți cam luasem casa cu împrumut?

— Mda, trebuia să te întîlneşti cu nevasta nu ştiu cărui doctor.

— Exact. Cu diferența că ea n-a putut să vină, aşa că l-am dus pe senator acolo.

La auzul acelei noutăți, Romey înghețase, privindu-şi clientul cu gura căscată.

— L-am adus în portbagaj şi l-am lăsat acolo, continuase Barry.

— Unde adică? insistă Romey, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— În garaj.

— Minți.

— Sub barca aia pe care n-ai mai mişcat-o din loc de zece ani de zile.

— Minți.

Uşa biroului lui Clifford era încuiată. Barry o zgîlțîi, apoi trase cîteva înjurături în dreptul ferestrei. Îşi aprinse o nouă țigară şi îşi întoarse privirea spre parcarea din apropiere, în căutarea Lincolnului cel negru. Are să-l găsească el pe grasanul ăla nenorocit, chiar de-ar fi să alerge pentru asta toată noaptea.

Barry avea la Miami un prieten care fusese odată inculpat pentru trafic de droguri şi care avusese un avocat foarte bun: tipul reuşise să tot obțină amînări timp de doi ani şi jumătate, pînă cînd judecătorul îşi pierduse răbdarea şi impusese procesul. Apoi, cu o zi înainte de alegerea juriului, prietenul îşi omorîse cu mîna lui avocatul cel grozav ceea ce îl făcu pe judecător să acorde o nouă amînare. În cele din urmă procesul nu a mai avut loc.

Prin urmare, dacă Romey deceda subit, atunci procesul avea toate şansele să fie amînat luni, poate chiar ani de zile.

3

Ricky dibui cărarea îngustă pe care o folosiseră la sosire şi o luă la fugă printre buruienile cît el de înalte.

— Ricky! Hei, Ricky, aşteaptă-mă! strigă Mark, aruncînd apoi o ultimă privire omului de pe maşină, care rămăsese cu pistolul înfipt între buze. Ţinea ochii pe jumătate deschişi, şi o dată sau de două ori zvîcni din călcîie.

— Ricky! strigă din nou Mark, pornind în fugă spre poteca ascunsă în iarbă. În faţa lui, Ricky alerga într-un mod foarte ciudat, cu braţele atîrnînd ţepene de-a lungul trupului, îndoit din talie; deşi se poticnea la fiecare pas, puştiul reuşea să se îndepărteze. Atunci, cu un ultim efort, Mark îl ajunse din urmă şi, prinzîndu-l de umeri, îl răsuci în loc; Ricky, ascultă-mă! Totul este în ordine.

Dar Ricky părea să nu-l audă; paloarea pielii şi privirea fixă a ochilor strălucitori îl făceau să semene cu o persoană aflată sub hipnoză sau căzută în transă; respiraţia gîfîită îi era din cînd în cînd întreruptă de un geamăt dureros şi monoton; dinţii încleştaţi nu lăsau să scape nici un cuvînt. La atingerea fratelui mai mare se smuci într-o parte, apoi îşi reluă fuga domoală, fără să-i pese de buruienile care-i biciuiau faţa. Cei doi băieţi traversară albia secată a unui pîrîiaş şi se îndreptară spre casă.

Copacii se răreau chiar în dreptul gardului şubred de scînduri care înconjura aproape tot cartierul de rulote. Doi băieţei se distrau aruncînd cu pietre într-un şir de cutii goale de conserve aliniate pe capota unei rable. Ricky începu să alerge mai repede şi, odată ajuns în dreptul gardului, se strecură printre două scînduri, apoi sări peste un şanţ şi ţîşni printre două rulote drept în mijlocul străzii. Rămas ceva mai în urmă, Mark asculta îngrozit geamătul tot mai puternic şi respiraţia tot mai grea a fratelui mai mic.

Rulota de trei metri şi jumătate lărgime şi aproape optsprezece metri lungime ce aparţinea familiei Sway era parcată pe East Street împreună cu alte patruzeci de "case" asemănătoare. North Street, South Street şi West Street făceau şi ele parte din Tucker Wheel Estates; toate cele patru străzi se încolăceau şi se încrucişau de mai multe ori, formînd un adevărat labirint în miniatură. De fapt, era un cartier foarte decent, cu străzi destul de curate, cu cîţiva copaci, nenumărate biciclete şi vreo două-trei maşini abandonate. Denivelările împiedicau maşinile să circule prea repede, iar poliţia apărea prin preajmă ori de cîte ori muzica dată la maximum sau zgomotul prea puternic ajungeau la urechile Domnului Tucker. Familia acestui domn era proprietara terenului şi a mai tuturor rulotelor din cartier, inclusiv cea de la numărul 17 de pe East Street, închiriată de Dianne Sway pentru două sute optzeci de dolari pe lună.

Ricky intră alergînd în casă şi se trînti pe canapea. La prima vedere ai fi zis că plînge, dar pe obraji nu era nici urmă de lacrimi. Copilul se făcu ghem pe canapea, ca şi cum i-ar fi fost frig, apoi încet, încet de tot, începu să-şi sugă degetul mare de la mîna dreaptă. Mark, care urmărise scena cu sufletul la gură, se apropie de el şi-l scutură cu blîndeţe de umăr:

— Ricky, vorbeşte, spune ceva; trebuie să-mi spui ceva, omule, okay? Ricky, totul e okay!

Dar Ricky nu-l auzea; stătea cu ochii închişi şi îşi legăna trupul mic şi firav, sugîndu-şi tot mai tare degetul de la mîna dreaptă.

Mark privi în jur şi, surprins, îşi dădu seama că nimic nu se schimbase în timpul absenţei lor de aproape o oră. Doar o oră! Doamne Dumnezeule, parcă trecuseră zile întregi de cînd plecaseră de-acasă. În lumina palidă a înserării ce pătrundea prin ferestre, cărţile şi caietele lor de şcoală stăteau aşezate cuminţi, ca de obicei, pe masa din bucătărie; biletul pe care îl lăsa mama în fiecare zi era pe bufet, lîngă telefon. Sfîrşit de sete, Mark dădu drumul la robinet, umplu cu apă o ceaşcă

aflată la îndemînă, apoi, cu ochii pierduți pe fereastră, începu să soarbă din lichidul rece şi răcoritor. Un zgomot ciudat îl făcu să-şi întoarcă privirea spre fratele cel mic: puştiul îşi sugea degetul mai-mai să-l rupă. Mark văzuse o dată, la televizor, nişte copii din California care rămăseseră cu ticul ăsta după un cutremur de pămînt şi care, după un an de zile de tratament, nu erau deloc vindecați.

Marginea ceştii atinse un punct sensibil de pe buză şi Mark îşi aminti de sîngele care-i cursese. Asta îl făcu să alerge în baie şi să se privească atent în oglindă: pe frunte, chiar la rădăcina părului, răsărea un cucui mititel şi destul de greu de observat, ochiul stîng era groaznic de umflat, iar buza inferioară murdară de sînge îi zvîcnea de durere. Adevărul este că, de nenumărate ori, arătase mult mai rău după diverse bătăi la şcoală; nu era el tipul care să poată fi doborît numai cu atît.

Luă din frigider un cub de gheață şi îl puse pe umflătura de sub ochi, apoi se apropie de canapea, privindu-şi cu multă atenție fratele: Ricky adormise. Ceasul arăta cinci şi jumătate după-amiaza, oră la care mama lor trebuia să vină acasă după o zi de muncă obositoare şi lungă la fabrica de becuri. Urechile lui Mark țiuiau şi acum din cauza împuşcăturilor şi a loviturilor primite din partea răposatului său prieten domnul Romey, dar asta nu-l împiedica să gîndească, în timp ce continua să-şi maseze, încet şi cu grijă, ochiul umflat.

Dacă nu suna la 911, s-ar fi putut să treacă zile întregi pînă cînd cineva să descopere cadavrul. Pocnetul împuşcăturii fusese mult amortizat, aşa că Mark era absolut sigur că nimeni altcineva nu-l auzise. De fapt, abia acum îşi dădea seama că niciodată nu văzuse picior de străin în poiana aceea; era un loc perfect izolat. Ce naiba îi venise lui Romey să aleagă tocmai luminişul ăla? Doar era din New Orléans, nu?

După sumedenia de emisiuni văzute de-a lungul anilor la televizor, Mark ştia cu siguranță că toate apelurile la numărul 911 erau înregistrate. Ori, el nu voia deloc aşa ceva; n-avea

de gînd să povestească nimănui, nici măcar mamei, lucrurile oribile prin care trecuse, iar în clipa asta trebuia cu orice preț să stea de vorbă cu fratele lui mai mic despre ce anume le vor spune celorlalți.

— Ricky! zise el uşor, mîngîind piciorul celui mic; puştiul însă nu-i răspunse, ci se ghemui şi mai mult, gemînd încet. Ricky, trezeşte-te!

Un fior ce cutremură brusc trupşorul încolăcit pe canapea fu singurul răspuns la chemarea băiatului. Atunci Mark îşi înveli fratele cu o pătură găsită în debara, apoi puse cîteva cuburi de gheață într-un prosop şi le aşează cu grijă pe ochiul învinețit. În orice caz, simțea că i-ar fi fost imposibil să dea explicații în legătură cu felul în care arăta.

Privirea i se agață de telefon, şi în clipa aceea îşi aminti de filmele cu cowboy şi indieni, cu cadavrele care zăceau peste tot, cu vulturii care le dădeau tîrcoale şi toată lumea care n-avea altă grijă decît să le îngroape mai înainte ca nenorociții ăia de vulturi să se năpustească pe ele. Peste o oră va fi noapte; oare vulturii atacă şi noaptea? se întrebă Mark, pentru că nu văzuse niciodată aşa ceva în film.

Imaginea îngrozitoare a cadavrului gras şi încă sîngerînd, sfîşiat de stoluri de păsări de pradă, îl înspăimîntă atît de tare pe Mark încît, fără să mai stea pe gînduri, băiatul ridică receptorul telefonului şi formă 911.

— Alo? Vreau să vă spun că în pădure este un om mort şi că, ştiți, cineva ar trebui să meargă să-l ia de-acolo, zise el dintr-o suflare, cu cea mai gravă voce de care era în stare, deşi ştia că încercarea lui de a se da drept altcineva n-avea nici

o şansă. Răsuflă adînc, dîndu-şi seama că umflătura de pe frunte zvîcnea de durere.

— Cine e la telefon, vă rog? întrebă o voce de femeie care suna ca un robot.

— Ăă, ştiți, nu vreau să răspund la întrebarea asta, okay?

— Bine, dar trebuie să ştim cum te cheamă, băiete, continuă vocea.

Ei, poftim! Se prinsese că e puşti! Doamne, fă măcar să creadă că am vreo treişpe-paişpe ani !

— Uite ce-i, vreți să ştiți ce e ca cadavru' ăsta sau nu? întrebă Mark.

— Unde e cadavrul de care zici?

Asta-i bună, îşi zise băiatul, una zic şi alta fac; abia s-a terminat povestea asta şi eu m-am şi apucat s-o spun mai departe; ba pe deasupra cuiva care nu este deloc demn de încredere, unuia de la poliție. Ar fi putut să jure că înregistrarea acestei conversații avea să fie ascultată de nenumărate ori în fața judecătorilor, exact aşa cum văzuse că se-ntîmplă în filme. Şi-apoi, au să facă şi toate testele alea de voce, că pînă la urmă tot au să ştie că el, Mark Sway, era la telefon, povestind despre cadavru atunci cînd nimeni altcineva nu ştia nimic despre tărăşenia asta.

— Păi, îl găsiți lîngă Tucker Wheel Estates, şi...

— Asta vine pe Whipple Road, nu?

— Da, chiar acolo. Îl găsiți în pădurea dintre Tucker Wheel Estates şi Autostrada 17.

— Cadavrul este chiar în pădurea de care zici?

— Cam aşa ceva. De fapt cadavrul este pe o maşină lăsată în pădure. Tipul a fost împuşcat cu pistolul în gură şi sînt sigur că acum e mort.

— Ai văzut cadavrul cu ochii tăi?

Vocea femeii de la celălalt capăt al firului îşi pierduse rezerva profesională.

Ce-ntrebare tîmpită mai e şi asta? îşi zise Mark. Cum adică dacă l-am văzut? Era clar că tipa încerca să-l țină la te-lefon ca să-l poată localiza.

— Băiatule, spune-mi, ai văzut cadavrul cu ochii tăi? veni întrebarea.

— Sigur că l-am văzut.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, copile.

— Uite ce e, din Autostrada 17 se desface un drumeag plin de noroi care duce la o poieniță din pădurea de care v-am

vorbit. Maşina e mare şi neagră şi mortul zace întins în ea. Şi dacă nu dați de ea înseamnă că nu aveți noroc. Pa!

Şi zicînd acestea, Mark aşează receptorul în furcă. Liniştea domnea în rulota care le servea de casă. După cîteva secunde de aşteptare, băiatul se apropie de fereastră şi aruncă priviri furişe printre perdelele murdare, aşteptîndu-se oarecum să vadă maşini de-ale poliției năvălind din toate direcțiile, megafoane, echipe de trăgători de elită, veste anti-glonț, şi alte chestii de acelaşi calibru.

Stăpîneşte-te bătrîne! îl scutură din nou încetişor pe Ricky şi abia acum observă cît de rece şi de umedă era mîna fratelui mai mic. Ricky însă nu-i răspunse; copilul continua să doarmă, sugîndu-şi degetul. Atunci Mark îl prinse cu grijă de mijloc şi îl cară cu greutate pînă în dormitorul lor, unde îl aruncă în pat. Dar Ricky mormăi ceva, se agită puțin şi apoi se făcu ghem în mijlocul patului. Mark îl acoperi cu o pătură şi închise uşa.

Apoi îi scrise mamei un bilet în care îi spunea că Ricky nu se simțise bine şi că acum dormea, aşa că, te rog, să nu faci gălăgie, şi că el se va întoarce acasă cam peste o oră. Adevărul este că mama nu le cerea să fie acasă cînd venea ea de la muncă, dar dacă se întîmpla aşa ceva, atunci era mai bine să lase un bilet.

Undeva, departe, trecu un elicopter, dar Mark nu-l auzi.

Odată ajuns pe poteca din pădure, îşi aprinse o țigară. Cu doi ani în urmă, dintr-una din casele aflate în vecinătatea parcului de rulote dispăruse o bicicletă nouă. Imediat după aceea se zvonise că cineva văzuse bicicleta cu pricina ascunsă în spatele uneia din rulote şi că nişte puşti din zonă o demontaseră şi o revopsiseră. Copiii din suburbia aceea se amuzau foarte tare numindu-i pe vecinii lor mai nevoiaşi "puştii din rulote", subînțelesul fiind evident. Mergeau la aceeaşi şcoală, iar bătăile dintre cele două tabere se țineau

lanț. Şi-apoi, toate crimele şi belelele din suburbie erau puse pe seama locuitorilor caselor pe roți.

Bicicleta cea nouă era la Kevin, tipul ăla certat cu legea care locuia pe North Street; chestia era sigură pentru că le-o şi arătase cîtorva prieteni mai înainte să o fi revopsit, iar Mark se numărase printre cei care se bucuraseră de respectivul privilegiu. Apoi vorba se dusese şi poliția începuse să se intereseze în stînga şi-n dreapta, pînă cînd, într-o noapte, fuseseră treziți de bătăi puternice în uşă. În timpul investigațiilor cineva pomenise numele lui Mark şi polițistul dorise să-i pună cîteva întrebări; conversația durase vreo oră şi fusese foarte departe de filmele de la televizor în care inculpatul îşi păstrează tot sîngele rece şi-i face zile fripte curcanului.

Mark nu recunoscuse nimic, nu reuşise să închidă ochii trei nopți la rînd şi-şi jurase să stea departe de buclucuri de genul ăsta pentru tot restul vieții.

De data asta însă dăduse de dracu'. De data asta era vorba de un tip care-şi deşertase sacul cu secrete chiar înainte de a da ortul popii, da' oare spusese adevărul? Că doar era şi beat şi nebun de-a binelea cînd tot îi dădea înainte cu povestea aia cu Marele Vrăjitor. Deşi, dacă stai să te gîndeşti, ce interes ar fi avut să mintă?

Mark ştia că Romey avusese un pistol, doar îl ținuse şi el în mînă; ei bine, pistolul ăla îl ucisese pe tip şi trebuie că tot crimă era considerat şi faptul de a asista la o sinucidere fără a încerca s-o împiedici.

N-o să sufle un cuvințel despre ceea ce văzuse şi auzise! Romey nu mai avea cum să mai vorbească, pe Ricky îl va convinge să tacă, iar el, Mark, nu scosese o vorbă despre bicicletă şi va putea să-şi țină gura şi de data asta.

Undeva departe se auzi țipătul unei sirene, apoi huruitul unui elicopter, şi Mark se lipi de trunchiul unui copac. După ce pasărea de metal trecu, puştiul se strecură fără grabă printre tufişuri şi copaci pînă cînd auzi glasuri omeneşti.

În poiană fulgerau luminile albastre ale poliției şi cele roşii ale ambulanțelor. Lincolnul cel negru era înconjurat de maşinile albe ale poliției din Memphis, dar nimeni dintre cei de față nu părea îngrijorat sau nervos.

Romey nu fusese încă luat de acolo şi un polițist fotografia în timp ce colegii lui se prăpădeau de rîs, iar stațiile de emisie cotcodăceau exact ca-n filme. Sîngele prelins de sub cadavru murdărise pînă şi luminile de poziție ale limuzinei. Mîna dreaptă a avocatului rămăsese încleştată pe armă care se odihnea pe burdihanul rotund ca un balon; capul cu ochii acum închişi îi căzuse într-o parte. Brancardierii de pe ambulanță studiară cadavrul o vreme, făcînd tot felul de glume proaste pe seama lui în hohotele de rîs ale polițiştilor. Toate cele patru uşi ale Lincolnului erau larg deschise pentru că maşina fusese examinată cu multă grijă. Deocamdată nimeni nu se arăta dispus să ia mortul de acolo. Elicopterul mai trecu o dată pe deasupra lor, şi apoi se depărtă.

Mark stătea ascuns într-un tufiş aflat la numai vreo zece metri distanță de buşteanul ridicat mai devreme la rangul de "şcoală de fumat". Din locul acela, băiatul cuprindea cu privirea toată poiana în mijlocul căreia cadavrul cel gras al avocatului zăcea asemenea unei vaci moarte în drum. După cîteva minute, o nouă maşină de poliție şi o ambulanță suplimentară îşi făcură apariția pe drumeagul cel noroios. Luminişul era de-acum atît de aglomerat, încît tipii în uniformă se împiedicau pur şi simplu unii de alții. Misterioase săculețe albe erau scoase cu multă grijă din maşină; doi polițişti cu mîinile protejate de mănuşi de cauciuc strîngeau furtunul de cauciuc, iar fotograful se lăsa pe vine în dreptul fiecărei portiere a limuzinei, făcînd să fulgere blitzul aparatului de fotografiat. Rareori cîte unul dintre ei se oprea să-l privească pe

Romey. Un polițist luă pantoful rămas pe portbagaj şi îl vîrî într-un săculeț alb pe care începu să noteze ceva; alt polițist avea de lucru cu plăcuțele de înmatriculare ale Lincolnului;

ceilalți sorbeau liniştiți cafea din pahare de plastic şi discutau între ei.

În sfîrşit, din prima ambulanță fu scoasă o targă care fu dusă apoi lîngă portbagajul limuzinei; acolo doi brancardieri îl traseră uşor de picioare pe Romey pînă cînd alți doi colegi de-ai lor reuşiră să-l prindă de subsuori. În timpul acesta polițiştii făceau o grămadă de glume proaste despre gabaritul domnului Clifford (îi aflaseră numele), despre numărul de brancardieri capabili să-i care curul ăla gras, despre capacitatea de rezistență a tărgii, despre dimensiunile interiorului ambulanței, şi altele de genul ăsta. Evident, toată lumea se prăpădea de rîs.

Unul dintre polițişti culese pistolul lui Romey şi îl vîrî într-un săculeț, targa fu urcată în ambulanță, iar limuzina fu remorcată de o maşină specială aparținînd poliției.

Mark îşi aminti de Ricky şi de degetul lui. Dacă avea nevoie de ajutor? Dacă mami, care trebuia să fi ajuns deja acasă, încerca să-l trezească şi se speria de reacțiile lui? Ar fi mai bine să-şi ia tălpăşița de acolo cît mai repede şi să fumeze o ultimă țigară în drum spre casă.

Deodată, absolut pe neaşteptate, o mînă puternică îl înşfacă de ceafă şi o voce bărbătească îi izbi auzul:

— Ce cauți, puştiule, aici?

Mark se răsuci pe călcîie şi se trezi în fața unui polițist cu privire severă; copilul îngheță de spaimă.

— Ce cauți aici, puştiule? repetă polițistul întrebarea în timp ce apăsarea mîinii grele, fără să doară, îi spunea lui Mark că era mai bine să nu se împotrivească. Ia hai să mergem într-acolo!

— Da' eu trebuie să mă duc acasă, protestă cu voce slabă băiatul. Polițistul păru însă că nici nu-l aude şi, luîndu-l pe după umeri, fl conduse spre maşina lui Romey.

— Cum te cheamă?

— Mark.

— Şi numele de familie?

— Sway. Da' pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Hardy. Mark Sway zici? repetă polițistul gînditor. Nu locuieşti cumva în Tucker Wheel Estates?

— Ba da, domnule, răspunse Mark după o scurtă ezitare, deşi era clar că nu putea să mintă.

— Hei, băieți, el e Mark Sway, puştiul care ne-a dat telefon, îşi anunță Hardy colegii. Tu ne-ai dat telefonul ăla, nu-i aşa, Mark?

Mark ar fi vrut să mintă, cu toate că se îndoia că minciuna ar fi prins.

— Ăă, da, domnule, aşa e.

— Spune-ne cum de-ai dat tocmai tu de cadavru?

— Păi, mă jucam cu fratele meu.

— Unde anume?

— Pe-aici, prin pădure. Ştiți, noi locuim în partea aia, adăugă el, arătînd cu degetul zona de dincolo de pădure.

— Ascultă, nu cumva fumați marijuana?

— Nu, domnule.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Fii atent, puştiule, şi fereşte-te de droguri.

Mark era înconjurat de vreo şase polițişti şi întrebările curgeau din toate direcțiile.

— Cum ați dat de maşină?

— Păi, într-un fel, ne-am împiedicat de ea.

— La ce oră s-a întîmplat asta?

— Nu-mi aduc aminte, vă rog să mă credeți. Noi ne plimbam, aşa, prin pădure, cum facem de obicei.

— Cum îl cheamă pe fratele tău?

— Ricky.

— Acelaşi nume de familie?

— Da, domnule.

— Unde erați tu şi Ricky cînd ați văzut maşina?

— Sub copacul de colo, răspunse Mark, arătînd copacul aflat chiar în spatele lui.

În clipa aceea un brancardier veni să anunțe că ambulanța pleca spre morgă, iar maşina specială a poliției terminase şi

ea de ridicat Lincolnul.

— Şi unde este Ricky acum?

— Acasă.

— Pe față ce ai? întrebă Hardy.

Cu o mişcare instinctivă, Mark îşi duse mîna la ochiul stîng.

— A, nimic; m-am bătut la şcoală.

— De ce te ascundeai în tufişurile alea?

— Nu ştiu.

— Hai, hai, Mark, trebuie că aveai tu un motiv ca să te ascunzi.

— Nu ştiu de ce-am făcut-o; cred că de frică, ştiți ce vreau să spun, să vezi un om mort şi... toate celelalte.

— N-ai mai văzut niciodată un om mort?

— Doar la televizor, răspunse Mark, făcîndu-l efectiv să zîmbească pe unul dintre polițişti.

— L-ai văzut cumva pe omul ăsta mai înainte să se sinucidă?

— Nu, domnule.

— Prin urmare, era mort cînd l-ați găsit voi?

— Da, domnule. Cînd am ajuns lîngă copacul de colo am văzut maşina şi pe urmă l-am, ăă, l-am văzut şi pe el.

— Unde erați cînd ați auzit împuşcătura?

Fu cît pe-aci să arate din nou copacul, dar îşi dădu seama la timp şi se abținu.

— Nu sînt sigur că înțeleg întrebarea.

— Ştim că ați auzit împuşcătura. Deci spune-ne unde erați cînd ați auzit-o?

— Da' n-am auzit nici o împuşcătură.

— Eşti sigur?

— Sînt sigur. Am dat de el aşa cum am spus, în poiana asta, şi pe urmă am fugit acasă şi am sunat la 911.

— De ce n-ai spus cum te cheamă la telefon?

— Nu ştiu.

— Hai, Mark, spune; doar trebuie să fi avut un motiv ca să nu-ți spui numele.

— Nu ştiu. Cred că de frică.

Poliţiştii schimbară între ei priviri pline de înţeles, şi Mark încercă, fără succes, să respire normal; în fond, era doar un copil.

— Acum chiar că trebuie să plec acasă. Probabil că mami mă caută deja la ora asta.

— Okay, dar înainte să pleci, te rog să mai răspunzi la o ultimă întrebare. Motorul era în funcţiune cînd aţi găsit voi maşina?

Mark se strădui să-şi amintească dacă Romey oprise motorul mai înainte de a se împuşca, apoi răspunse cu multă prudenţă:

— Nu sînt sigur, da' cred că mergea.

Hardy îi arătă maşina poliţiei şi-i spuse:

— Urcă-te! Te duc eu pînă acasă.

— E okay, am să merg pe jos.

— Ba n-ai să faci aşa ceva pentru că este prea întuneric. Hai, te duc eu cu maşina! zise Hardy, autoritar, şi-l luă pe Mark de mînă.

4

Dianne Sway sunase la spitalul de copii şi acum stătea pe marginea patului, lîngă Ricky, rozîndu-şi unghiile şi aşteptînd telefonul doctorului. Sora îi spusese că nu va dura mai mult de zece minute, că în şcoli bîntuia un virus şi că numai în cursul acelei săptămîni trataseră zeci de copii. Era clar că Ricky avea simptomele cunoscute de acum, aşa că mama nu avea de ce să fie îngrijorată. Dianne puse mîna pe fruntea copilului, încercînd să-şi dea seama dacă are febră, apoi îl scutură uşor, dar băieţelul nu reacţiona în nici un fel. Deodată femeia auzi pocnetul uşii de la intrare şi se duse în camera de zi.

— Bună, mami! o salută Mark, năvălind ca o furtună în încăpere.

— Unde-ai fost pînă acum? îl luă ea în primire. Ce i s-a întîmplat lui Ricky?

Dar Mark nu avu timp să răspundă pentru că exact în clipa aceea sergentul Hardy răsări în cadrul uşii; femeia înlemni.

— Bună seara, doamnă.

Dianne îşi reveni iute din uluială şi-şi fulgeră cu privirea fiul cel mare:

— Spune-mi ce-ai făcut?

— Nimic.

— Nimic grav, doamnă, adăugă Hardy, făcînd un pas înăuntru.

— Atunci dumneata ce cauți aici?

— Stai să-ți spun cum a fost, mami; e o poveste cam lungă.

Hardy închisese uşa în urma lui şi acum se aflau toți trei în cămăruța aceea, privindu-se jenați unul pe celălalt.

— Sînt numai urechi.

— Păi, să vezi, azi după-masă, io şi Ricky ne jucam în pădurice şi deodată am văzut maşina aia mare şi neagră parcată chiar în poiană, şi motorul mergea, şi cînd ne-am apropiat l-am văzut pe omul ăla trîntit aşa, pe portbagaj, cu un pistol băgat în gură; de fapt era mort.

— Mort!

— E vorba de o sinucidere, doamnă.

— Şi-atunci am luat-o la fugă cît ne-au ținut picioarele şi eu am telefonat la 911.

Dianne îşi acoperise gura cu mîna.

— Bărbatul se numeşte Jerome Clifford, este alb, din New Orléans şi n-avem nici cea mai vagă idee despre motivul sosirii lui aici, făcu Hardy un raport perfect oficial. După părerea noastră, n-a murit de mult timp, de vreo două ore sau cam aşa ceva. A lăsat şi un bilet.

— Şi Ricky ce-a făcut? întrebă Dianne.

— Da, păi... ştii, am fugit acasă şi cînd am ajuns acasă, el a căzut pe canapea, n-a mai scos nici un cuvînt şi a început să-

şi sugă degetul. Eu l-am dus în pat şi l-am acoperit cu pătura.

— Cîți ani are? întrebă Hardy, încruntîndu-se.

— Opt.

— Aş putea să-l văd şi eu?

— Pentru ce? întrebă Dianne.

— Pentru că mă îngrijorează. A fost de față la ceva îngrozitor şi s-ar putea să fie în stare de şoc.

— În stare de şoc?

— Chiar aşa, doamnă.

Dianne străbătu cu paşi repezi bucătăria şi holul, urmată de Hardy şi de Mark, care dădea din cap şi strîngea din dinți.

Hardy se apropie de pat, dezveli umerii fragili ai copilului şi-i atinse brațul. Ricky ținea degetul în gură. Polițistul îl scutură uşor, strigîndu-l pe nume. Ricky deschise ochii pentru o fracțiune de secundă şi mormăi ceva.

— Are pielea rece şi umedă. A fost cumva bolnav? întrebă Hardy.

— Nu.

Brusc, în toată casa răsună soneria ascuțită a telefonului şi Dianne porni în goană spre living. Din dormitor, polițistul şi Mark o auziră povestindu-i doctorului despre simptome şi despre cadavrul descoperit de băieți.

— A zis ceva cînd ați descoperit cadavrul? întrebă încetişor Hardy.

— Nu, nu cred. Ştiți, totul s-a întîmplat atît de repede. Noi am, ăăă, luat-o la goană aproape de cum l-am văzut. Ricky a gemut şi a mormăit tot timpul, ba şi cînd alerga era ciudat, aşa... Îşi ținea brațele drept în jos; nu l-am mai văzut niciodată alergînd în felul ăla. Şi pe urmă, cum am ajuns acasă, s-a ghemuit aşa, şi de atunci n-a mai scos nici un cuvînt.

— Trebuie să-l ducem neapărat la spital, zise Hardy. Vorbele polițistului îl loviră atît de tare pe Mark, încît

băiatului i se tăiară picioarele şi fu nevoit să se sprijine cu toată greutatea de perete. Dianne închise telefonul şi zise cu o

voce speriată:

— Doctorul vrea să-l ducem la spital.

— Bun, atunci eu mă duc să chem o ambulanță, iar dumneata pune-i cîteva lucruri într-o valiză, spuse Hardy şi dispăru.

Dianne îşi întoarse privirea spre Mark care se prăbuşi fără vlagă pe unul din scaunele aşezate în jurul mesei din bucătărie.

— Eşti sigur că-mi spui adevărul?

— Da, mamă, foarte sigur. Abia am apucat să vedem mortul că pe Ricky l-a apucat chestia asta şi am luat-o la fugă spre casă.

Adevărul este că în clipa asta i-ar fi trebuit ore întregi ca să spună adevărul; poate că mai tîrziu, cine ştie, cînd vor rămîne între patru ochi, îi va spune şi restul poveştii, dar acum, cu polițistul ăla acolo, ar fi fost prea complicat. Lui Mark nu-i era teamă de maică-sa şi de obicei nu se ascundea de ea! Dianne nu avea decît treizeci de ani, mai tînără decît mămicile tuturor prietenilor lui, şi trecuseră prin multe împreună. Toate nenorocirile aduse pe capul lor de fostul stăpîn al familiei creaseră între mamă şi fiu o legătură extraordinar de puternică. Acum ea era speriată şi deznădăjduită, Mark ştia însă că tot ceea ce-i spusese Romey nu avea nimic de-a face cu starea în care se afla Ricky. Deodată, o durere ascuțită îi sfîşie stomacul şi toate obiectele din jur începură să i se învălmăşească în fața ochilor.

— Ce-ai pățit la ochi?

— M-am bătut la şcoală. Da' să ştii că n-am fost eu de vină.

— Tu nu eşti niciodată de vină. Te simți bine?

— Da, cred că da.

Hardy răsări în uşă, anunțînd:

— Ambulanța soseşte în cinci minute. La care spital mergem?

— Doctorul a zis la "St. Peter's".

— Cine-i doctorul?

— Unul de la Shelby Pediatric Group. Au spus că trimit un psihiatru pentru copii, răspunse Dianne, aprinzîndu-şi cu gesturi nervoase o țigară. Dumneata ce crezi, Ricky o fi bine?

— Doamnă, eu cred că trebuie să fie văzut de un doctor şi, poate, chiar să stea cîtva timp în spital; toată povestea asta este deosebit de traumatizantă şi s-ar putea să mai dureze pînă să-şi revină. Anul trecut, de exemplu, un puşti a fost de față cînd un vînzător de droguri i-a împuşcat mama şi bietul copil e şi acum în spital.

— Cîți ani avea băiatul de care vorbiți?

— Opt, iar acum are nouă. Nu mănîncă, nu vorbeşte, tot timpul îşi suge degetul şi se joacă cu păpuşile. Ți se rupe inima.

Dianne hotărî că ascultase destul, aşa că zise:

— Mă duc să-i împachetez cîteva lucruri.

— Doamnă, eu zic să împachetați cîte ceva şi pentru dumneavoastră. S-ar putea să fie nevoie să stați cu el.

— Bine, dar Mark?

— Spuneți-mi, la ce oră se întoarce soțul dumneavoastră?

— Nu am soț.

— Atunci luați ceva şi pentru Mark. Poate că va trebui să rămîneți acolo peste noapte.

Dianne încerca din răsputeri să-şi adune gîndurile şi uită de țigara care îi ardea între degete; se vedea de la o poştă că este speriată şi nesigură pe ea.

— Problema este că nu am asigurare medicală, murmură ea, cu privirea pierdută pe fereastră.

— La "St. Peter's" primesc şi pacienți lipsiți de mijloace. Şi acum grăbiți-vă să împachetați.

Imediat ce ambulanța se opri în dreptul numărului 17, pe East Street, ea fu practic înconjurată de o mulțime de spectatori, care urmăreau cu toată atenția fiecare mişcare a infirmierilor şi-şi şopocăiau la ureche tot felul de observații personale,

Hardy îl aşeză pe Ricky pe targa; copilul încercă imediat să se ghemuiască, dar mîini puternice îl ţinură strîns, trecîndu-i peste braţe şi peste picioare curelele nemiloase ale tărgii. Copilul gemu de două ori, fără să deschidă însă ochii. Cu gesturi blînde, Dianne îi eliberă braţul drept şi degeţelul cel umed; mama avea ochii umezi, dar se abţinea să plîngă.

Mulţimea se dădu în lături, făcînd loc infirmierilor care ridicară targa în interiorul ambulanţei; Dianne urcă alături de fiul ei mai mic. Vecinii îi adresară cuvinte de îmbărbătare, dar infirmierii trîntiră uşa înainte ca ea să le poată răspunde. Mark se aşeză alături de Hardy, în maşina poliţiei. Girofarul intră în funcţiune, spectatorii făcură pîrtie şi cele două maşini se puseră în mişcare.

Mark era prea speriat şi, în acelaşi timp, prea îngrijorat ca să mai bage în seamă staţia radio, microfoanele, armele şi celelalte jucării de care maşina era plină; stătea încremenit pe scaun, fără să scoată un cuvînt.

— Sigur spui adevărul, băiete? întrebă Hardy care reintrase în pielea de poliţist.

— Da, domnule. Adică adevărul despre ce?

— Despre ce aţi văzut în pădure.

— Da, domnule. Nu mă credeţi?

— N-am spus aşa ceva. Atîta doar, că mi se pare puţin ciudat.

Mark aşteptă urmarea, dar după cîteva secunde înţelese că Hardy aştepta, la rîndul lui, o reacţie, aşa că se hotărî să întrebe:

— Ce vi se pare ciudat?

— Mai multe lucruri. Mai întîi faptul că nu ai spus cum te cheamă cînd ai telefonat la poliţie. Din moment ce tu şi Ricky aţi dat întîmplător de cadavru, ce te-a împiedicat să-ţi dai numele la telefon? Pe urmă, de ce te-ai întors pe furiş la locul cu pricina? De obicei, numai oamenii cărora le este teamă de ceva se ascund. De ce nu te-ai întors simplu şi firesc în poiană ca să ne spui ce-aţi văzut? Şi-apoi, dacă amîndoi aţi

văzut acelaşi lucru, de ce aţi avut reacţii atît de diferite, înţelegi ce vreau să spun?

Mark se chinui din răsputeri să-i răspundă lui Hardy, dar nu-i veni nimic în minte. Aşa că începu să privească atent maşinile care le făceau loc să treacă pe autostradă. Lumina roşie a ambulanţei îi urma îndeaproape.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă într-un tîrziu Hardy.

— La care din ele?

— La prima: de ce n-ai spus cum te cheamă?

— Pentru că eram speriat, okay? Văzusem pentru prima oară în viaţa mea un cadavru şi eram speriat. De fapt, nici acum nu mi-a trecut.

— Şi de ce ai venit pe ascuns înapoi în pădure? De ce voiai să te ascunzi de noi?

— Păi, mi-era frică, da' voiam să văd ce se-ntfmplă. N-am făcut o crimă, nu?

— Poate că nu.

Maşina părăsise de mult autostrada, iar acum, în faţa lor, se ridicau clădirile înalte din centrul Memphis-ului.

— Vreau să cred că spui adevărul, zise Hardy.

— Deci nu mă credeţi?

— Am motivele mele să nu te cred.

Mark înghiţi în sec, privind în oglinda laterală.

— De ce nu mă credeţi?

— Chiar vrei să ştii?

— Desigur, răspunse Mark încetişor.

— Atunci, află că, după părerea mea, tu şi cu fratele tău aţi fost în pădure ca să fumaţi. Am găsit mucuri proaspete de ţigară chiar lîngă copacul ăla cu funia. Aşa că eu mai cred că voi eraţi acolo şi că aţi văzut tot ce s-a-ntîmplat.

Mark simţi că inima refuză să mai bată şi că sîngele îi îngheaţă în vine; ştia însă cît de important era să-şi păstreze calmul şi încercă să-şi facă singur curaj. Hardy n-a fost de faţă. El n-a văzut nimic; nu da importanţă la ce spune. Mark

observă că îi tremură mîinile şi cu un gest grăbit şi le vîrî sub coapse. Hardy nu-l pierdea din ochi.

— Poliția arestează copiii care fumează? întrebă Mark cu o voce puțin nesigură.

— Nu, dar copiii care îi mint pe polițişti dau de tot felul de necazuri.

— Da' eu nu mint, okay? Am mai fumat în locul ăla, da' nu astăzi. Noi mergeam aşa, prin pădure, şi ne ziceam că ce-ar fi dacă am fuma o țigară, cînd am dat de maşina aia şi de Romey.

Hardy ezită o secundă, apoi întrebă:

— Cine-i Romey?

Mark respiră adînc; în clipa aceea ştiu că totul se sfîrşise. Vorbise prea mult, minţise prea mult, povestea lui nu rezistase mai mult de o oră. Gîndeşte, gîndeşte-te bine, îşi zise în sinea lui.

— Asta-i numele tipului, nu?

— Romey?

— Da. Nu aşa ați spus dumneavoastră?

— Nu. Eu i-am spus mamei tale că pe tip îl cheamă Jerome Clifford din New Orléans.

— Credeam că i-ați zis Romey Clifford din New Orléans.

— Cine a mai pomenit de un nume ca ăsta?

— Habar n-am.

Maşina făcu la dreapta.

— Ăsta e "St Peter's"? zise Mark doar ca să spună ceva.

— Păi, aşa scrie pe firmă, nu?

Hardy opri maşina pe marginea drumului şi cei doi pasageri priviră cum ambulanța se apropie de intrarea la camera de gardă.

5

Onorabilul J. Roy Foltrigg, membru al Partidului Republican, procuror al Statelor Unite în districtul sudic al

Louisianei, al cărui birou permanent se afla la New Orléans, se aşezase comod în partea din spate a microbuzului Chevrolet de comandă specială şi sorbea tacticos dintr-o cutie cu suc de roşii. Memphis era la cinci ore distanță spre nord pe Autostrada Interstatală 55 şi ar fi putut lua avionul, dar avea două motive foarte puternice care-l împiedicaseră s-o facă. Mai întîi era vorba de hîrțogăria oficială: evident că ar fi putut să pretindă ceva oficial, legat de cazul Boyette, dar asta ar fi însemnat vreo optsprezece formulare diferite de completat şi luni de zile de aşteptare ca să primească decontarea. Al doilea motiv, dar mult mai important decît primul, era că lui Foltrigg nu-i plăcea să zboare. Fireşte, ar fi putut să aştepte vreo trei ore în New Orléans pentru ca avionul să-l ducă apoi într-o singură oră la Memphis. Prin urmare, ar fi ajuns la destinație pe la unsprezece noaptea, în timp ce furgoneta va intra în oraş pe la miezul nopții, aşa că... Nu mărturisise nimănui că-i era frică de avion, ba era chiar conştient că într-o bună zi va fi nevoit să-şi înfrîngă teama asta copilărească. Pînă una-alta însă, cumpărase maşina asta din banii lui şi o dotase cu tot felul de aparate şi dispozitive, cu două telefoane, un televizor şi chiar şi cu un fax. Aşa că furgoneta, condusă întotdeauna de Wally Boxx, alerga de colo-colo prin întreg districtul de sud al Louisianei. Era mult mai simpatică şi mai confortabilă decît orice limuzină.

Foltrigg se descălță şi, întinzîndu-se comod pe bancheta maşinii, începu să urmărească în gînd trecerea timpului. Lîngă el, cu telefonul lipit de ureche, agentul special Trumann era atent la vocea de la celălalt capăt al firului. Pe aceeaşi banchetă bine garnisită se mai afla şi procurorul adjunct Thomas Fink, un subaltern deosebit de loial al lui Foltrigg, care îşi ajuta din răsputeri şeful muncind cîte optzeci de ore pe săptămînă la cazul Boyette, rezolvînd mai ales părțile lui neplăcute şi lăsîndu-i, bineînțeles, şefului numai capitolele aducătoare de aplauze şi ovații. Ca de obicei, Fink citea o hîrtie oficială, încercînd în acelaşi timp să înțeleagă cîte ceva

şi din mormăitul agentului special Trumann care vorbea la telefon cu filiala din Memphis a FBI-ului.

Scaunul rotativ de lîngă Trumann era ocupat de agentul special Skipper Scherff, un boboc care nu prea lucrase la dosarul Boyette, dar care fusese disponibil pentru această călătorie de plăcere la Memphis. De cînd se urcase în maşină, Scherff tot mîzgălise ceva pe un carneţel şi era gata să continue această foarte interesantă activitate pe toată durata călătoriei, deoarece în cercul restrîns al puterii nu avea absolut nimic de spus şi nimeni nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l asculte. De altfel nici nu avea ceva mai acătări de zis: era un subaltern obedient care nu-şi ridica ochii de pe carneţelul în care nota ordinele superiorului său direct, Larry Trumann, precum şi pe cele ale generalului însuşi, venerabilul Roy în persoană. În clipa asta Scherff îşi privea intens notiţele, evitînd cu multă abilitate orice contact vizual cu Foltrigg şi încercînd în zadar să priceapă ce-i povesteau cei din Memphis lui Larry Trumann. Ştirea morţii lui Clifford căzuse ca un trăsnet peste biroul lor doar cu o oră în urmă, şi Scherff nu era însă sigur că pricepuse de ce şi mai ales cum de se afla tocmai el în maşina procurorului general. Se trezise pur şi simplu că Trumann îl trimite urgent acasă ca să-şi facă bagajul, urmînd să se prezinte apoi de urgenţă în biroul lui Foltrigg. Este exact ceea ce făcuse, iar acum iată-l aici, în maşina care înghiţea milele, luîndu-şi notiţe şi ciulind urechile.

Wally Boxx, şoferul, avea şi el o diplomă pentru practicarea avocaturii, dar nici măcar nu ştia prea bine ce însemna chestia asta. Oficial era, ca şi Fink, asistent al procurorului general al Statelor Unite, dar în realitate era băiat la toate în serviciul lui Foltrigg; conducea maşina, căra servieta şi-i scria discursurile venerabilului, iar pe deasupra se ocupa şi de relaţiile cu presa, ceea ce-i lua cam jumătate din timp, deoarece şeful era extrem de preocupat de imaginea sa publică. De altfel, Boxx nu era deloc tîmpit; dimpotrivă, era un tip foarte dotat la manevre politice, cu reacţii foarte rapide

cînd era vorba să sară în apărarea şefului şi de o loialitate fără cusur. Boxx era convins de viitorul strălucit al lui Foltrigg şi se şi vedea pe sine plimbîndu-se împreună cu marele om în apropierea Colinei Capitoliului.

Boxx era conştient de importanța cazului Boyette. Putea fi cel mai grozav proces din cariera şi aşa ilustră a lui Foltrigg, procesul visat care să-l aducă în lumina reflectoarelor. Şi Boxx mai ştia şi că gîndul la Barry-Şiş Muldanno îi alungase somnul lui Foltrigg.

Larry Trumann terminase de vorbit la telefon. Era un agent cu experiență, puțin trecut de patruzeci de ani, ale cărui cuvinte Foltrigg le aştepta cu nerăbdare.

— Ai noştri încearcă să-i convingă pe cei de la Poliția din Memphis să le dea voie să examineze şi ei maşina. Chestia asta o să mai dureze vreo oră pentru că nu le este prea uşor să le explice ălorlalți toată afacerea cu Clifford şi Boyette. Şeful biroului nostru din Memphis, un tip pe nume Jason McThune, o persoană foarte dură şi cu darul convingerii se întîlneşte chiar acum cu şeful Poliției din oraş. McThune a vorbit cu Washington-ul care a vorbit cu Memphis-ul, aşa că vom pune mîna pe maşină cam peste vreo două ore. Cît despre mort, are doar o singură rană, trasă în cap, sinucidere evidentă. Se pare că a încercat mai întîi să se asfixieze cu ajutorul unui furtun vîrît în țeava de eşapament, dar dintr-un motiv necunoscut, figura asta n-a mers! A luat şi nişte tranchilizante în combinație cu whiskey. Cei din Memphis verifică arma, un model ieftin de revolver calibrul 38.

— Nu există nici o îndoială cu privire la sinucidere? întrebă Foltrigg.

— Nici una.

— Unde s-a-ntîmplat?

— Undeva în nordul oraşului. S-a dus cu Lincolnul lui negru într-o pădure de la marginea oraşului şi şi-a făcut de petrecanie.

— Bineînțeles că nu există nici un martor?

— Bineînțeles. Cadavrul a fost găsit de doi puşti.

— Cît timp trecuse de la deces?

— Nu prea mult. Vom afla amănunte după autopsie.

— Dar de ce la Memphis?

— Nu prea este clar ce l-a determinat să facă alegerea asta.

Foltrigg sorbi gînditor din sucul de roşii, cîntărind cele auzite. Toți ceilalți pasageri erau foarte atenți la conversația celor doi: Fink îşi lua notițe, Scherff mîzgălea şi el cuprins de frenezie, iar Wally Boxx le sorbea literalmente cuvintele.

— Ce poți să-mi spui despre biletul lăsat de Clifford? reveni Foltrigg cu o nouă întrebare.

— Ei bine, biletul ar putea fi ceva mai interesant. Băieții noştri din Memphis au o copie, nu prea grozavă, dar merge, şi o vom primi şi noi prin fax peste cîteva minute. Se pare că biletul a fost scris de mînă cu cerneală neagră, iar scrisul este destul de citeț; cuprinde cîteva paragrafe cu instrucțiuni pentru secretară referitoare la înmormîntare — vrea să fie incinerat — şi la mobilierul din birou. Îi mai spune secretarei şi unde îi va găsi testamentul şi cam asta-i tot; bineînțeles că nu spune nimic de Boyette şi Muldanno. Se pare că la sfîrşit a vrut să mai adauge ceva cu un pix cu pastă albastră, da' pasta s-a terminat imediat ce a-nceput să scrie, aşa că ultima parte este o mîzgălitură aproape imposibil de citit.

— Şi despre ce e vorba în partea asta ultimă a biletului?

— Nu ştim. Toate probele, bilet, pistol, medicamente şi celelalte, sînt încă în posesia poliției din Memphis, şi McThune face tot ce poate ca să pună mîna pe ele. În maşină au găsit un pix fără pastă care se pare că este chiar cel pe care a încercat să-l folosească omul nostru.

— Sper că pînă la sosirea noastră colegii dumitale vor putea obține lucrurile astea despre care mi-ai vorbit, nu? zise Foltrigg pe un ton care arăta clar că dorea să-i fie pus totul la dispoziție imediat după sosirea la Memphis.

— Colegii mei fac tot ce le stă în putință, răspunse Trumann; Foltrigg nu era şeful lui, dar în faza aceasta, cazul era de competența procuraturii, şi venerabilul avea controlul absolut al întregii operațiuni.

— Aşadar, Jerome Clifford dă fuga cu maşina la Memphis ca să-şi zboare creierii, adăugă Foltrigg cu privirea rătăcind în întunericul de afară. Şi asta cu numai patru săptămîni înainte de proces. Of, Doamne! Ce-ar putea oare să mai apară pînă atunci? se întrebă el, fără să aştepte vreun răspuns.

O bucată de vreme, în maşină domni tăcerea.

— Unde este Muldanno? se auzi într-un tîrziu din nou vocea lui Foltrigg.

— La New Orléans şi sîntem cu ochii pe el.

— Pun pariu că pînă la miezul nopții îşi angajează un nou avocat şi că pînă mîine la prînz trimite cel puțin o duzină de cereri de amînare, deoarece moartea tragică a lui Jerome Clifford îi afectează foarte serios dreptul constituțional de a beneficia de un proces corect şi de asistență juridică. Evident că noi nu vom fi de acord cu amînarea şi atunci judecătorul va fixa o audiere pentru săptămîna viitoare şi bineînțeles că noi vom pierde şi uite-aşa au să mai treacă încă şase luni pînă cînd dosarul ăsta să intre pe rol. Încă şase luni! Îți dai seama ce înseamnă chestia asta?

Trumann clătină din cap, dezgustat.

— Măcar în felul ăsta putem să mai căutăm cadavrul lui Boyette.

Ei da, şi asta-i adevărat; de fapt Roy se gîndise şi el la această posibilitate şi chiar avea nevoie de ceva mai mult timp, numai că îi venea greu să recunoască acest lucru, căci era avocatul poporului, reprezentantul guvernului în lupta împotriva crimei organizate şi corupției. Justiția era de partea lui, iar el trebuia să fie întotdeauna pregătit să atace răul, oriunde şi oricînd. Se străduise din toate puterile să obțină un proces rapid şi asta numai pentru că era convins că are dreptate şi că va obține, fără îndoială, condamnarea. Statele Unite ale Americii vor cîştiga procesul! Iar victoria îi va fi datorată lui Roy Foltrigg. În mintea lui vedea deja titlurile din ziare. Ba simțea chiar şi mirosul cernelii de tipar.

Foltrigg însă trebuia cu orice preț să dea de cadavrul ăla blestemat, altfel putea să spună adio condamnării,

fotografiilor de pe pagina întîi a ziarelor, interviurilor pentru CNN, ascensiunii fulgerătoare spre Colina Capitoliului. Pe cei apropiați reuşise să-i convingă că un verdict favorabil acuzării era posibil chiar şi în absența cadavrului, ceea ce era perfect adevărat. Cu toate acestea, nu avea nici cea mai mică dorință să rişte; prin urmare era absolut necesar să dea de cadavrul acela blestemat.

— După părerea noastră, Clifford ştia unde este ascuns cadavrul, interveni Fink, întorcîndu-şi privirea spre Trumann. Voi ştiți ceva în sensul ăsta?

— Dar ce vă face să credeți aşa ceva? întrebă la rîndul său Trumann.

— Eu, unul, îl ştiu demult pe Romey, răspunse Fink, lăsînd deoparte hîrtiile pe care le studia cu atîta atenție. Acum douăzeci de ani, am fost colegi la facultatea de drept din Tulane. De pe-atunci era niţeluş nebun, dar fără îndoială şi foarte isteț. Ei, şi cam acum o săptămînă, Romey m-a sunat acasă şi mi-a zis că vrea să vorbim despre cazul Muldanno. Era atît de beat încît i se împleticea limba-n gură şi-i tot dădea-ntruna cum că el nu poate să ducă afacerea asta pîn' la capăt. Ceea ce de fapt era surprinzător pentru că Romey este înnebunit după cazuri din astea, care fac multe valuri. Bătea cîmpii, bolborosea cuvinte fără şir…

— Ba, la un moment dat, a început chiar să plîngă, interveni Foltrigg.

— Mda, a plîns ca un copil. La început, toată povestea asta m-a surprins, deşi, în fond, nimic din ceea ce făcea Jerome Clifford nu mă mai surprindea cu adevărat. Absolut nimic, nici măcar sinuciderea. Într-un tîrziu a închis telefonul. Apoi, a doua zi dimineața, pe la ora nouă, m-a sunat la birou, speriat de moarte, fiindcă nu-şi mai amintea dacă îl luase gura pe dinainte în timpul conversației noastre nocturne şi încerca din răsputeri să afle dacă şi ce anume a lăsat să-i scape în legătură cu cadavrul. Eu însă n-am ratat ocazia ce mi se oferea şi am intrat în joc: i-am mulțumit de trei ori pentru tot ce-mi spusese cu o seară înainte şi pe cuvîntu'

meu că puteam să-i simt transpirația prin telefon. În ziua aia, m-a mai sunat de două ori la birou şi o dată acasă, seara; a treia oară era din nou beat-turtă şi teribil de caraghios. Cu toate astea, m-am gîndit că, dacă sînt atent, aş putea să mai storc ceva de la el, aşa că i-am spus că am fost nevoit să-l informez pe Roy care a trebuit la rîndul lui să informeze FBI-ul şi că, în consecință, federalii erau cu ochii pe el douăş' patru de ore din douăş' patru.

— A, cred că asta l-a scos de-a binelea din minți, interveni Foltrigg plin de bunăvoință.

— Fireşte. Ba m-a mai şi bălăcărit cît a putut, numai că a doua zi mi-a telefonat din nou la birou. Am luat apoi masa de prînz împreună şi mi-am dat seama că omul era cu nervii la pămînt, mult prea speriat ca să mă întrebe direct ce ştiam despre cadavru, aşa că mi-am jucat cartea cu mare atenție. I-am spus lui Romey că vom găsi cu siguranță cadavrul în timp util şi i-am mulțumit din nou pentru ajutor. Chestia asta l-a făcut să-şi piardă orice brumă de control; era nedormit şi nespălat, avea ochii roşii şi umflați. Apoi s-a mai şi îmbătat chiar acolo, în restaurant; pe urmă a început să mă acuze că l-am tras pe sfoară, că am încălcat etica profesională şi alte poveşti de felul ăsta. A fost pur şi simplu penibil, înțelegeți ce vreau să spun! Aşa că am achitat nota de plată şi am plecat. În seara aceea mi-a telefonat iar acasă, ca să-şi ceară scuze. De data asta era perfect treaz. I-am răspuns că nu este nici o problemă şi i-am explicat că Roy se gîndea foarte serios să ceară inculparea lui pentru obstrucționarea justiției. Ei bine, chestia asta l-a scos din țîțîni, şi a început să-i dea înainte cum că nu avem nici o dovadă împotriva lui. Atunci eu i-am zis că asta nu are nici o importanță pentru că oricum vom obține inculparea, iar el va fi arestat, judecat şi pus în imposibilitatea de a-l reprezenta pe Barry Muldanno. Asta l-a înfuriat atît de tare încît nu s-a mai oprit din înjurat timp de un sfert de oră, după care a închis telefonul. Şi de atunci n-am mai auzit nimic de el.

— Pentru mine este clar că ştie, sau mai bine zis a ştiut unde a ascuns Muldanno cadavrul, adăugă Foltrigg cu o siguranță nedisimulată în voce.

— Spune-mi, nouă de ce nu ne-ai povestit pînă acum nimic din toate astea? întrebă Trumann.

— Păi, tocmai voiam să vă spunem. De fapt, Thomas şi cu mine am discutat chiar în după-amiaza asta, cu puțin timp înainte să primim telefonul de care ştii, răspunse Foltrigg indiferent, de parcă Trumann nici n-ar fi trebuit să-l bată la cap cu asemenea fleacuri. Agentul special îşi întoarse privirea spre Scherff, dar acesta era atît de absorbit de carnetul de notițe pe care îl umpluse cu siluete de revolvere, încît nu mai vedea nimic în jurul lui.

Foltrigg sorbi şi ultima picătură de suc de roşii, îndesă cutia la gunoi, apoi se aşează comod picior peste picior.

— Băieți, trebuie neapărat să aflați toate mişcările lui Clifford între New Orléans şi Memphis: traseul ales, escale, însoțitori, contacte în Memphis şi aşa mai departe. Nu se poate să nu fi vorbit cu nimeni din momentul în care a plecat din New Orléans şi pînă cînd s-a împuşcat. Nu sînteți de acord cu mine?

— A făcut ceva drum de acolo pîn' la Memphis, aşa că trebuie să fi făcut şi el o haltă pe undeva, fu de acord Trumann.

— Ştia unde este ascuns cadavrul şi e clar că s-a hotărît să se sinucidă. Şi există şi posibilitatea, foarte redusă, dar ea există totuşi, ca să fi vorbit cu cineva despre toate astea, nu credeți?

— Poate că aveți dreptate.

— Ia gîndeşte-te, Larry. Să presupunem că tu eşti, Doamne fereşte, avocatul. Şi că-l reprezinți pe asasinul unui senator al Statelor Unite. Să mai presupunem că asasinul îți spune ție, avocatul lui, unde a ascuns cadavrul. Rezultă că numai doi, repet, numai doi oameni de pe lumea asta cunosc acest secret. Iar tu, avocatul, îți pierzi cumpătul şi te hotărăşti să te sinucizi. Şi-ți faci un plan. Eşti conştient că ai să mori, aşa

este?Îți pui în maşină pastilele, sticla cu băutură, pistolul şi furtunul, te duci undeva, la cinci ore distanță de casă, şi cînd ajungi la destinație te omori. Ei, atunci, vin şi te întreb: N-am împărți micul tău secret chiar cu nimeni?

— Ştiu şi eu? Poate că da, poate că nu.

— Deci nu este imposibil, corect?

— Este însă puțin probabil.

— Perfect. Din moment ce această mică posibilitate există, sîntem datori s-o studiem cu toată atenția. Eu unul aş începe cu personalul de la birou. Aflați cînd a plecat din New Orléans, verificați cărțile de credit, vedeți de unde şi-a cumpărat benzina, unde a mîncat, de unde şi-a cumpărat medicamentele, pistolul şi băutura. Căutați-i toate rudele şi toți prietenii care locuiesc pe traseul ăsta. Sînt o sumedenie de lucruri care trebuie verificate.

— Sună la noi la birou şi cere-l pe Hightower, îi zise Trumann lui Scherff, întinzîndu-i telefonul.

Foltrigg era foarte mulțumit să vadă efectul rapid al vorbelor lui asupra reprezentanților FBI-ului şi-i adresă lui Fink un rînjet satisfăcut. Podeaua maşinii era acoperită de puzderie de dosare, probe şi documente, toate, dar absolut toate, avînd legătură cu dosarul "SUA vs Barry Muldanno". Alte patru cutii cu acelaşi conținut se aflau la birou. Roy luă un dosar la întîmplare şi începu să-l răsfoiască. La un moment dat, privirea îi căzu pe o cerere de cîteva pagini depusă de Jerome Clifford cu două luni în urmă şi care nu fusese încă luată în discuție. Apoi procurorul puse dosarul la loc în teancul din care îl scosese, întorcîndu-şi ochii spre peisajul întunecat ce defila pe lîngă maşină. Deodată zări un panou de circulație pe care stătea scris "Bogue Chitto"; de unde Dumnezeu scoteau ăştia asemenea denumiri?

De data aceasta era vorba de o călătorie scurtă. Trebuia să verifice că Jerome Clifford era mort cu adevărat şi că murise într-adevăr de propria lui mînă. În plus, Roy mai voia să afle dacă avocatul îşi dăduse cumva drumul la limbă în fața prietenilor sau a străinilor întîlniți pe drum, sau dacă mai

lăsase şi alte însemnări în afară de biletul de adio. În cel mai bun caz, nu erau decît nişte pase cu bătaie lungă, dar, la urma urmelor, căutarea aceasta a lui Boyd Boyette şi a asasinului său fusese atît de plină de fundături, încît o nouă ratare n-ar mai fi constituit o surpriză.

6

Un bărbat îmbrăcat într-un trening galben năvăli prin uşile batante din capătul holului ce ducea la camera de gardă şi-i spuse ceva asistentei de la recepție, aşezată în spatele unor geamuri glisante murdare. Aceasta făcu un semn spre Dianne, Mark şi Hardy care se opriseră îngrijorați lîngă automatul de răcoritoare din holul central al spitalului "St. Peter's Charity". Bărbatul se apropie de cei trei, dar i se prezentă numai Diannei; era doctorul Simon Greenway, specialist în psihiatrie şi fusese chemat acolo de doctorul Sage, pediatrul familiei. Dianne trebuia să meargă cu el, iar Hardy se oferi să aibă grijă de Mark.

Apoi doctorul şi tînăra femeie porniră în goană pe culoarul strîmt, ocolind infirmiere şi brancardieri, paturi şi scaune cu rotile şi dispărînd în cele din urmă prin uşile batante. Holul de la internări era îngrozitor de aglomerat: toate scaunele erau ocupate de viitorii pacienți, care mai de care mai agitați; cei care-i însoțeau, rude cel mai adesea, completau pe-ndelete tot felul de fişe şi formulare; un difuzor nevăzut transmitea întruna numele medicilor de serviciu solicitați să se prezinte în cutare sau cutare loc. Ceasul arăta ora şapte şi cîteva minute.

— Ți-e foame, Mark? întrebă Hardy.

Nu, nu-i era foame, dar ar fi vrut tare mult să plece din locul acela.

— Parcă, puțin.

— Hai să mergem la bufet. Fac cinste cu un cheeseburger.

Coborîră pe scări pînă la subsol; oameni cu fețe îngrijorate rătăceau încoace şi-ncolo pe coridoare. Sala bufetului cu autoservire era mult mai mare, mai aglomerată şi mai zgomotoasă decît sala de mese de la şcoală; Hardy îi arătă cu un semn singura masă liberă din dreptul lor şi Mark se supuse.

În mintea băiatului nu avea loc decît un singur gînd, cel la sănătatea fratelui mai mic. Ricky îl îngrijora foarte mult, deşi Hardy îl asigurase că nu era vorba de un pericol de moarte şi că doctorii or să-l pună pe picioare. Atîta doar că s-ar putea să mai dureze o vreme. Apoi îi mai spuse şi că era foarte important ca doctorii să ştie exact ce s-a întîmplat, adică adevărul şi numai adevărul, iar dacă doctorii nu aveau să afle adevărul, acest lucru avea să fie foarte rău pentru starea psihică a lui Ricky. Acesta ar putea chiar să fie închis în cine ştie ce sanatoriu luni sau ani de zile, dacă doctorii nu aflau totul despre povestea din pădure, spuse el încă o dată.

Hardy era un tip okay, dar pe care nu prea îl dădea inteligența afară din casă şi de aceea făcea greşeala de a-i vorbi lui Mark ca unui copilaş de cinci ani. Nu-şi dădea seama că în felul acesta îl plictisea teribil pe băiat.

Şi-apoi Mark nu-şi putea lua gîndul de la Ricky: oare îşi mai sugea degetul? Oare începuse să vorbească? Deşi dorea cu disperare ca cel mic să-şi revină, ținea la fel de mult ca acest lucru să se întîmple fără alți martori în afară de el, Mark; aveau lucruri foarte importante de pus la punct numai între patru ochi.

Dacă Ricky se trezea din starea aceea în prezența doctorilor sau, Doamne fereşte, a polițiştilor şi le spunea tot ce văzuseră? Ce-ar fi pățit atunci Mark, prins cu minciuna?

S-ar putea, totuşi, ca cel mic să nu fie crezut tocmai din cauza necazului prin care trecea acum, dar în orice caz două variante contradictorii ale întîmplării din pădure ar fi fost ceva absolut îngrozitor.

Dacă stai să te gîndeşti, îți dai seama că minciunile cresc într-un mod atît de firesc una din alta încît îi uluiesc pînă şi

pe cei care le spun. De fapt, porneşti la drum cu o minciună mică şi aparent nevinovată; pe urmă eşti prins în corzi şi mai spui una, şi încă una. La început ceilalți te cred şi minciunile tale le influențează acțiunile, dar tu îți dai seama că ai fi putut să le spui pur şi simplu adevărul. Da, ar fi putut să spună adevărul şi polițiştilor, şi mamei, ar fi putut să le explice în amănunt tot ceea ce văzuse Ricky şi în felul ăsta secretul ar fi fost asigurat pentru că Ricky habar n-avea de toate astea.

Numai că totul se întîmplase atît de repede, încît nu avusese timp să-şi facă vreun plan. Ar fi vrut să fie doar cu mama, doar ei doi între patru pereți, şi să-şi descarce sufletul mai înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urîtă. Era clar că dacă nu făcea acum ceva, atunci el ar fi putut să ajungă la închisoare, iar Ricky într-un sanatoriu de boli mintale.

Hardy se întoarse cu o tavă cu cartofi prăjiți şi cheeseburgers; Mark începu să se joace cu un cartof prăjit în timp ce polițistul atacă un cheeseburger.

— Ei, şi-acum, ia spune, ce s-a-ntîmplat cu fața ta? întrebă Hardy, între două mestecături.

Cu un gest instinctiv, Mark îşi duse mîna la frunte şi cucuiul îi aminti că fusese rănit în bătaia de azi-dimineață.

— A, nu s-a-ntîmplat nimic deosebit. M-am bătut la şcoală.

— Cu cine?

Ei, fir-ar al dracului! Curcanii ăştia sînt neîndurători! Hai, dă-i înainte; o minciună o acoperă pe alta! Era sătul de atîtea minciuni.

— Nu-l cunoaşteți, răspunse Mark, muşcînd apoi dintr-un cheeseburger.

— Da' poate c-o să vreau să stau un pic de vorbă cu el.

— De ce?

— Spune-mi, ai avut necazuri din cauza bătăii ăsteia? Vreau să zic, ați fost duşi la director sau chestii de-astea?

— Nu, că ne-am bătut după ore.

— Păi, parcă ziceai că povestea s-a-ntîmplat la şcoală.

— Adică a-nceput la şcoală, okay? Eu şi cu băiatul celălalt am început să ne certăm în pauza de prînz şi ne-am înțeles să ne întîlnim după ore.

Hardy sorbi cu sete din cocteilul de lapte, apoi îşi drese glasul şi zise:

— Cum îl cheamă pe băiatul cu care te-ai bătut?

— De ce vreți să ştiți cum îl cheamă?

Întrebarea asta îl înfurie pe polițist care încetă să mai mănînce! Mark însă nu încercă să-i înfrunte privirea, concentrîndu-se asupra sticlei cu ketchup de pe masă.

— Puştiule, eu sînt polițist şi eu pun întrebări; asta este meseria mea.

— Şi eu sînt obligat să răspund?

— Fireşte că da. Bineînțeles, în afară de cazul în care ai ceva de ascuns şi ți-e frică să răspunzi. Iar dacă este aşa, atunci va trebui să vă iau pe tine şi pe mama ta la secție, ca să-mi răspundeți la nişte întrebări suplimentare.

— Întrebări despre ce? Ce vreți de fapt să ştiți?

— Cine este băiatul cu care te-ai bătut astăzi la şcoală?

Întrebarea rămase suspendată în aer; Mark ciugulea din cartofii prăjiți, iar Hardy începu cel de-al doilea cheeseburger. Un fir de maioneză îi murdărise colțul gurii.

— Nu vreau să-i fac necazuri, rupse Mark tăcerea.

— N-o să aibă nici un fel de necazuri.

— Păi, atunci de ce vreți să aflați cum îl cheamă?

— Pentru că asta-i meseria mea, okay?

— Credeți că mint, nu-i aşa? întrebă atunci Mark, privind amărît chipul buhăit de lîngă el.

— Ştiu şi eu, copile? Povestea asta a ta este plină de puncte neclare.

— Da' nu pot să-mi amintesc chiar tot, zise Mark, arătînd din ce în ce mai jalnic.

— Bine, bine, Iasă. Termină-ți mîncarea! spuse Hardy înțelegător. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, adăugă el, îndesîndu-şi apoi în gură un pumn de cartofi prăjiți.

— Mulțumesc pentru cină.

Ricky fusese dus într-o rezervă la etajul al nouălea. Panoul de lîngă ascensor arăta că acolo se afla CLINICA DE PSIHIATRIE. Pe culoare lumina era mai slabă, vocile mai puțin stridente, trecătorii mai puțin numeroşi. Biroul infirmierelor era chiar lîngă ascensor, astfel încît toți cei care ajungeau la etajul cu pricina erau studiați cu mare atenție. Un paznic conversa în şoaptă cu infirmierele de serviciu, supraveghind în acelaşi timp coridoarele. Într-un colț mai retras şi mai întunecat, vizitatorii aveau la dispoziție un televizor, automate pentru băuturi răcoritoare, reviste ilustrate şi biblii.

Mark şi Hardy erau singuri în zona rezervată vizitatorilor. Băiatul îşi desfăcuse cea de-a treia cutie de suc şi urmărea cu atenție filmul de aventuri de la televizor, în timp ce polițistul picotea pe marginea canapelei îngrozitor de înguste. Era aproape ora nouă; trecuse o jumătate de ceas de cînd Dianne îl lăsase pe Mark să arunce o privire în rezerva lui Ricky. Mezinul părea atît de mic şi de fragil cum stătea aşa înfăşurat în cearşafurile cele albe şi cu toate tuburile acelea prin care era hrănit. Dianne îi spusese lui Mark că Ricky se va face bine, dar ochii ei arătaseră cît era de îngrijorată. Doctorul Greenway urma să se întoarcă imediat şi voia să stea de vorbă cu Mark.

— A spus ceva pînă acum? întrebă Mark în timp ce studia aparatele din încăpere.

— Nici măcar un singur cuvînt, răspunse mama, luîndu-l de mînă pe băiat şi mergînd cu el în colțul rezervat vizitatorilor. Pe drum, Mark fu de cîteva ori pe punctul de a spune tot ce avea pe suflet, ba la un moment dat, cînd trecură pe lîngă o rezervă goală, vru chiar să intre acolo împreună cu Dianne ca să i se poată destăinui în linişte. Dar în cele din urmă renunță. Mai tîrziu, îşi zicea el fără încetare, am să-i spun mai tîrziu.

Hardy renunțase să mai pună întrebări. Serviciul lui se terminase la ora zece şi era clar că se săturase şi de Mark şi de Ricky şi de spital; tot ce-şi dorea era să se reîntoarcă la patrularea străzilor.

O infirmieră frumuşică într-o fustă mini apăru din direcția ascensoarelor şi-i făcu semn lui Mark s-o urmeze. Băiatul se ridică de pe scaun, şi ea îl prinse de mînă. Degetele ei aveau unghii lungi şi roşii, pielea ei bronzată era fină şi netedă, pe chipul înconjurat de o cunună de păr blond strălucea un zîmbet perfect. Fata era tînără şi frumoasă, o chema Karen şi îl ținea poate puțin prea strîns de mînă pe Mark. Inima băiatului avu o zbatere neaşteptată.

— Doctorul Greenway vrea să stea de vorbă cu tine, zise aplecîndu-se uşor, şi parfumul ei îl învălui; era cea mai minunată mireasmă pe care o simțise el vreodată.

Cînd ajunseră în dreptul rezervei cu numărul 943, Karen îi eliberă mîna şi bătu uşor în uşă. Mark intră singur în încăpere.

De data asta, doctorul Greenway purta o cămaşă şi o cravată peste care îşi pusese clasica jachetă albă de medic. Ecusonul prins de buzunarul de la piept le spunea celor cu care se întîlnea cu cine au de-a face. Era un tip uscățiv, cu fața împodobită de o barbă neagră şi de o pereche de ochelari rotunzi de vedere. Şi părea prea tînăr pentru meseria asta.

— Intră, Mark, şi aşază-te aici, zise el, făcînd semn spre un scaun de plastic aflat lîngă patul pliant de lîngă fereastră. Pe pat, şedea Dianne, cu picioarele îndoite sub ea. Pantofii erau în fața ei, pe jos. Tînăra femeie purta bluejeans şi un pulover gros de lînă şi rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui Ricky. Rezerva era luminată doar de veioza de pe masa de lîngă uşa sălii de baie. Jaluzelele acopereau perfect fereastra. Mark se aşează pe scaun, iar doctorul Greenway veni lîngă el, aşezîndu-se pe marginea patului pliant. Era atît de încruntat, arunca priviri atît de sumbre în jurul lui, încît Mark crezu o clipă că erau cu toții pe moarte.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă despre ceea ce vi s-a întîmplat, zise doctorul pe un ton imperativ, fără să mai coboare vocea. Era evident că Ricky se afla acum într-o cu totul altă lume şi că celor din jur nu le mai era teamă că s-ar fi putut să-l trezească. În spatele lui Greenway, Dianne stătea liniştită, privind țintă la patul cel alb. Doamne, dacă ar fi putut să rămînă singur cu ea, să-şi poată deschide sufletul şi să pună ordine în nebunia asta! Dar mama stătea acolo, ascunsă în întuneric, ignorînd tot ce nu avea o legătură imediată cu mezinul ei.

— A spus ceva pîn-acum? întrebă Mark. Cele trei ore petrecute în tovărăşia lui Hardy fuseseră atît de burduşite cu întrebări, încît îi venea greu să iasă din rutină.

— Nu, nici un cuvînt.

— Cît de bolnav este de fapt?

— Foarte bolnav, răspunse Greenway, privindu-l intens cu ochii lui mici, de un negru strălucitor. Spune-mi, ce a văzut fratele tău în după-amiaza asta?

— Vă rog, ce vorbim noi acum rămîne secret?

— Da. Tot ceea ce-mi vei spune va fi absolut confidențial.

— Şi dacă sticleții or să vrea să ştie ce v-am povestit?

— Nu pot să le spun nimic. Îți promit. Conversația noastră este absolut secretă şi confidențială, şi tot ce vorbim rămîne între tine, mine şi mama ta. Noi toți încercăm să-l ajutăm pe Ricky, dar pentru asta trebuie să ştiu ce s-a-ntîmplat.

Ei, da, poate că n-ar strica o doză bună de adevăr; medicamentul ăsta i-ar ajuta pe toți, dar mai ales pe Ricky. Mark îşi întoarse privirea spre căpşorul blond cu cîrlionții împrăştiați pe pernă. Of, Doamne, de ce nu o luaseră ei la fugă cînd văzuseră că apare maşina aia neagră? Sentimentul de vinovăție îl izbi în plin şi îl umplu de groază. Toate astea erau numai din vina lui. Trebuia să-şi dea seama că nu este bine să aibă de-a face cu un nebun.

Buzele începură să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi. Deodată i se făcu frig. Gata, era timpul să spună tot

ce ştia; ajunsese la fundul sacului cu minciuni, iar Ricky avea nevoie de ajutor. Greenway îi urmărea atent fiecare mişcare.

În clipa următoare, Hardy răsări brusc în cadrul uşii şi privirile lor se încrucişară, apoi polițistul dispăru, iar Mark ştia că rămăsese pe undeva, pe-aproape. Doctorul nu observase nimic.

Mark îşi începu povestirea cu episodul țigărilor şi la auzul cuvintelor lui, Dianne îi aruncă o privire severă, clătină din cap, dar nu scoase o vorbă; dacă era cumva furioasă, atunci îşi ascundea foarte bine supărarea. În timpul acesta băiatul povestea aproape în şoaptă despre copacul de a cărui creangă atîrna bucata de frînghie, despre poiana ascunsă în pădure şi în sfîrşit despre maşină. Privirea îi alerga de la doctor la uşa întredeschisă şi înapoi. Sări peste o bună parte din povestire, dar îi spuse lui Greenway, cu o voce pieritã, că la un moment dat se tîrîse pînă la maşină şi scosese furtunul din țeava de eşapament; şi-atunci Ricky țipase şi se scăpase pe el. De fapt, Ricky îl implorase să nu se apropie de limuzină. Mark îşi dădu seama că lui Greenway îi plăcuse mult cea de-a doua parte a povestirii. Fața Diannei era însă lipsită de orice expresie.

Hardy trecu din nou prin dreptul uşii, dar Mark se prefăcu a nu-l observa. Se opri doar cîteva secunde din povestit, apoi descrise în amănunt cum tipul acela coborîse ca o furtună din maşină, cum observase furtunul atîrnînd inofensiv în iarbă, cum se cățărase apoi pe portbagaj şi cum se împuşcase în cele din urmă cu pistolul găsit de poliție.

— Ce distanță era între Ricky şi maşină? întrebă Greenway.

Mark privi în jur.

— Vedeți uşa aia de pe culoar? Cam de-aici pîn-acolo.

— Cam doişpe metri, observă doctorul, mîngîindu-şi barba. După cum se vede, nu este o distanță prea mare.

— Era chiar foarte aproape.

— Şi-acum te rog să-mi spui foarte exact ce anume a făcut Ricky în momentul împuşcăturii?

Acum asculta şi Dianne. Se vede că abia atunci îşi dăduse seama că cele povestite de data asta difereau sensibil de prima versiune, drept pentru care ațintea asupra fiului ei cel mare o privire încruntată şi severă.

— Iartă-mă, mami. Eram prea speriat ca să mă mai gîndesc. Te rog, nu fi supărată pe mine.

— Deci voi l-ați văzut efectiv pe omul ăla împuşcîndu-se? întrebă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Atunci nu mai este de mirare, adăugă ea, întorcîndu-şi ochii spre căpşorul cel blond din patul de alături.

— Şi ce-a făcut Ricky atunci cînd a venit împuşcătura?

— Păi, nu ştiu, că eu nu mă uitam la el; eu mă uitam la bărbatul cu pistolul.

— Bietul puişor, murmură Dianne, dar Greenway îi făcu semn să tacă.

— Ricky era lîngă tine?

După ce aruncă iar o privire spre uşă, Mark începu să povestească abia auzit cum înțepenise Ricky, cum se pornise apoi să alerge în felul ăla ciudat, cu brațele atîrnînd drept în jos, şi cum gemea întruna. Mark povesti tot ce se întîmplase din momentul împuşcăturii pînă la apariția ambulanței; închisese ochii şi povestise fiecare pas, fiecare mişcare, eliberîndu-şi sufletul de povară. Şi era minunat să spui adevărul cu atîta sinceritate!

— De ce nu mi-ai spus că l-ați văzut pe omul ăla cînd s-a omorît? întrebă Dianne.

Întrebarea ei îl irită pe Greenway care interveni:

— Vă rog, doamnă Sway, puteți să discutați despre toate astea mai tîrziu, zise el fără să-l slăbească din ochi pe Mark. Acum vreau să ştiu care a fost ultimul cuvînt spus de Ricky.

Mark se gîndi o clipă, urmărind în acelaşi timp uşa: pe hol nu era nimeni.

— Pe cuvîntul meu că nu-mi aduc aminte.

Sergentul Hardy, locotenentul lui şi agentul special FBI Jason McThune stăteau de vorbă lîngă automatele de băuturi. Un alt agent FBI hălăduia în apropierea ascensorului, sub privirile încruntate ale paznicului spitalului.

Locotenentul îl informase rapid pe Hardy că afacerea fusese preluată de FBI, că maşina mortului împreună cu alte probe fuseseră cedate federalilor de către poliția din Memphis, că experții găsiseră în maşină foarte multe amprente prea mici ca să aparțină unui adult şi că voiau să ştie dacă Mark spusese ceva în plus sau dacă revenise asupra povestirii.

— Nu, n-a făcut nimic din toate astea, dar eu nu prea sînt convins că spune adevărul, îşi dădu Hardy cu părerea.

— A pus mîna pe ceva ce poate fi dus la laborator? interveni iute McThune, ignorînd complet teoriile şi convingerile polițistului.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Noi bănuim că puştiul a fost *în* maşină la un moment dat, înainte de moartea lui Clifford, şi avem nevoie de amprentele lui, ca să le comparăm cu cele găsite în maşină.

— Da' ce vă face să credeți că băiatul a fost în maşină? insistă Hardy, cuprins de presimțiri.

— Lasă, am să-ți explic mai tîrziu, puse punct locotenentul.

Hardy renunță să mai pună şi alte întrebări şi privi în jur.

— Uite, cutia aia de Sprite. Puştiul a băut din ea cînd am stat aici amîndoi.

Atunci McThune scrută coridorul şi după ce se asigură că nu este nici un străin prin preajmă, înfăşură cu băgare de seamă batista în jurul cutiei pe care o vîrî în buzunarul pardesiului.

— Am să duc cutia asta la laboratorul nostru, explică McThune. Vreau să mai ştiu dacă puştiul, Mark, rămîne aici peste noapte.

— Da, cred că da, răspunse Hardy. Am văzut că au dus un pat pliant în rezerva celui mic, aşa că mai mult ca sigur că vor dormi aici. Da' n-am putea să ştim şi noi de ce se interesează FBI-ul de Clifford ăsta?

— Las' c-am să-ți explic eu totul mai tîrziu, veni răspunsul locotenentului. Deocamdată, mai stai pe-aici vreo oră şi pe urmă eşti liber.

— Păi, ar fi trebuit să fiu liber peste zece minute.

— Nu-i nimic, ai să vezi că orele suplimentare or să-ți prindă bine.

Aşezat pe scaunul de plastic de lîngă pat, doctorul Greenway îşi studie însemnările.

— Eu am să plec peste cîteva minute, dar am să mă-ntorc mîine dimineață devreme. După cum vedeți, starea copilului este stabilizată şi nu cred că se va modifica în timpul nopții. Oricum, însă, infirmierele vor veni în control pe tot parcursul nopții şi puteți să le chemați dacă Ricky se trezeşte, zise doctorul. Este un caz grav de tulburări acute provocate de un stres posttraumatic, adăugă el privind-o pe Dianne, după ce îşi mai consultase o dată mîzgăliturile acelea ilizibile.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Mark, în timp ce Dianne închise ochii şi începu să-şi maseze uşor tîmplele.

— Asta înseamnă că, uneori, o persoană este martora unei întîmplări îngrozitoare căreia nu-i poate face față. Ricky s-a speriat destul de rău cînd te-ai dus să scoți furtunul de pe țeava de eşapament, iar atunci cînd l-a văzut pe omul acela trăgîndu-şi un glonț în cap s-a trezit confruntat cu o experiență înfricoşătoare, pe care n-a putut s-o domine. În clipa aceea, în Ricky un resort s-a defectat, mintea şi trupul lui au intrat în stare de şoc. N-a mai fost în stare decît să fugă acasă, ceea ce oricum este un lucru remarcabil pentru că, în mod normal, o persoană astfel traumatizată paralizează pe loc. În momentul de față nu putem face prea mult pentru el; sper să-şi recapete cunoştința mîine sau cel mai tîrziu poimîine, ca să putem sta de vorbă. Vindecarea s-ar putea să mai întîrzie; va mai avea coşmaruri noaptea, îi vor mai reveni amintirile, dar va nega totul şi se va autoînvinovăți pentru

revenirile astea. Se va simți izolat, trădat, pierdut, poate chiar şi deprimat. Pur şi simplu nu ştim cum vor evolua lucrurile.

— Şi ce tratament aveți de gînd să-i faceți? întrebă Dianne.

— Mai întîi, trebuie să-i creăm sentimentul că se află în siguranță. De-asta va trebui să stați tot timpul aici, lîngă el. Parcă ziceați că tatăl nu vă este de nici un folos.

— Să-l țineți cît mai departe de Ricky, zise Mark pe un ton sever, iar Dianne dădu aprobator din cap.

— Ne-am înțeles. Bunici sau alte rude apropiate nu există, nu-i aşa?

— Exact.

— Foarte bine. Atunci, ascultați: este neapărată nevoie ca să stați amîndoi cît mai mult timp în camera asta în următoarele cîteva zile. Ricky trebuie să se simtă în perfectă siguranță şi va avea nevoie de sprijinul vostru fizic şi emoțional. Eu am să stau de vorbă cu el de cîteva ori pe zi. Este foarte important ca Mark şi Ricky să vorbească despre sinuciderea omului ăla. Trebuie neapărat să-şi împărtăşească şi să-şi compare reacțiile.

— Şi cînd credeți că vom putea să plecăm acasă? întrebă Dianne.

— Nu pot să vă dau o dată precisă, dar sper să fie cît mai curînd, deoarece băiatul are nevoie de siguranța şi de decorul familiar de acasă. Să zicem o săptămînă. Sau poate două, depinde de cît de repede răspunde la tratament.

Dianne se ghemui şi mai tare pe patul pliant.

— Da, da', ăă, ştiți, eu trebuie să merg şi la serviciu şi nu ştiu cum să mă descurc.

— Vom lua legătura cu patronul dumitale mîine dimineață.

— Da, numai că patronul meu are numai o făbricuță, nu o corporație din aia plină de beneficii şi de înțelegere. Cînd or s-audă, n-or să-mi trimită flori, ba mi-e teamă că nici măcar n-or să-nțeleagă.

— Am să mă străduiesc să-i fac să-nțeleagă.

— Şi cu mine cum rămîne? Eu ce fac cu şcoala? întrebă Mark.

— Mama ta mi-a spus cum îl cheamă pe director, aşa că am să-i telefonez mîine dimineaţă ca să-i spun ce s-a-ntîmplat.

O infirmieră, urîţică de astă dată, ciocăni la uşă şi intră fără să mai aştepte vreo invitaţie; aduse două calmante şi un pahar cu apă pentru Dianne care îşi masa din nou tîmplele.

— Te rog să iei calmantul ăsta, îi zise Greenway lui Dianne. Ar trebui să te ajute să te odihneşti. Dacă însă constaţi că nu are efect, cheamă camera infirmierelor şi vei primi ceva mai puternic.

Infirmiera cea urîtă ieşi din încăpere, iar doctorul se ridică şi puse mîna pe fruntea lui Ricky.

— Oameni buni, ne vedem mîine dimineaţă. Pîn-atunci, încercaţi să dormiţi puţin, zise el, zîmbind pentru prima oară de cînd se cunoscuseră, apoi părăsi rezerva, închizînd uşa în urma lui.

Membrii micuţei familii Sway, atîţi cît mai rămăseseră, erau în sfîrşit singuri. Mark se strînse lîngă Dianne, sprijinindu-se cu toată greutatea de ea. Amîndoi priveau, trişti, căpşorul cu bucle blonde răsfirate pe pernă.

— Totul are să fie bine, Mark, ai să vezi. Am trecut noi şi prin altele, mai grele, zise Dianne, strîngîndu-şi fiul în braţe.

— Iartă-mă, mami ,îi spuse Mark cu ochii plini de lacrimi, îmi pare atît de rău de toate astea.

Braţele ei îşi înteţiră strînsoarea şi rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, o bună bucată de timp; Mark suspina încetişor, cu faţa îngropată în bluza mamei.

Apoi mamă şi fiu se ghemuiră pe salteaua ieftină de burete, la doi paşi de patul în care zăcea Ricky. Fereastra era deasupra lor, lumina din încăpere era cît se poate de slabă.

Mark încetă să mai plîngă; oricum era ceva ce nu-i ieşea niciodată ca lumea.

Dianne era epuizată şi calmantul îşi făcu încet-încet efectul. Nouă ore de împachetat lămpi de plastic în cutii de carton, plus cinci ore de tensiune nervoasă maximă, plus calmantul o aduseseră în pragul unui somn adînc.

— Mami, au să te concedieze? întrebă Mark care era la fel de îngrijorat ca şi Dianne în privința finanțelor familiei.

— Nu, nu cred. Da' oricum, o să ne batem capul cu chestia asta mîine.

— Mami, trebuie să stăm de vorbă.

— Bineînțeles că trebuie, dar, te rog, hai s-o facem mîine.

— Da' de ce nu acum?

Brațele ei slăbiseră strînsoarea, răsuflarea devenise mai profundă, ochii îi erau deja închişi.

— Pentru că sînt foarte obosită şi mi-e tare somn, Mark. Îți promit că mîine dimineață o să stăm de vorbă. Trebuie să-mi răspunzi la cîteva întrebări, nu? Acum însă, du-te să te speli pe dinți şi pe urmă hai să dormim puțin.

Deodată, Mark se simți şi el foarte obosit. Prin salteaua ieftină se simțea, neplăcut, cadrul de metal al patului; se retrase mai aproape de perete şi se înveli cu cearşaful. Dianne îi mîngîia brațul, în timp ce el rămase cu ochii pironiți în tavan, hotărînd că-i era imposibil să doarmă într-un asemenea hal timp de-o săptămînă.

Între timp Dianne adormise, dar Mark nu-şi putea lua gîndul de la cele întîmplate. Se gîndea la Romey. Unde era acum? Unde erau trupul acela micuț şi rotofei şi capul rotund şi chel? Îşi aminti de broboanele de sudoare picurînd din sprîncene şi udîndu-i gulerul cămăşii. Pînă şi urechile îi erau ude. Cine va lua maşina? Cine are s-o curețe şi să spele tot sîngele ăla? Cine va lua pistolul? Mark îşi dădu brusc seama că din urechi îi dispăruse țiuitul de la împuşcătură. Hardy o mai fi oare în sala de aşteptare? Încerca şi el să adoarmă? Curcanii au să se întoarcă mîine ca să-i pună alte întrebări?Şi ce-o să facă el dacă or să-l întrebe de furtunul de pe țeava de eşapament? Ce-o să facă dacă or să-i pună o mie de alte întrebări?

Somnul se dusese de tot, iar privirea îi rămăsese agățată de tavanul încăperii. Luminile de afară se prelingeau printre jaluzele. Lîngă el, Dianne dormea dusă sub efectul calmantului. Ricky nu se mişcase. Gîndul lui Mark fugi la

Hardy şi la colegii acestuia. Oare îl urmăreau? Oare era pus sub supraveghere, aşa ca-n filmele de la televizor? Fireşte că nu.

După vreo douăzeci de minute de contemplare, simți că plesneşte de plictiseală şi-şi zise că venise vremea să plece în explorare. Odată, într-o noapte, cînd era în clasa întîi, taică-său venise acasă beat şi începuse scandalul cu Dianne. În clipa în care rulota începuse să se clatine primejdios din cauza lor, Mark deschisese fereastra din camera lui şi sărise afară. Apoi se plimbase îndelung prin cartier şi, în cele din urmă, prin pădurea din apropiere. Noaptea era caldă şi grea, cerul era bătut în mii de stele. Cînd ajunsese pe colina de lîngă parcul de rulote, Mark se oprise o vreme şi se rugase ca Dumnezeu s-o apere pe mama şi să-i dea şi lui o familie în care să poți merge la culcare fără teama de a te trezi în mijlocul unui scandal. Of, Doamne, oare de ce n-or putea să fie şi ei nişte ființe normale? Cînd se întorsese acasă, totul se terminase şi era linişte. El însă îşi făcu un obicei din excursiile acestea nocturne care îi aduceau atîta linişte în suflet.

Mark era un gînditor mereu preocupat, şi ori de cîte ori îl ocolea somnul, pornea în lungi plimbări neştiute de nimeni. Purta haine închise şi avea mişcările agile ale unui hoț printre umbrele din Tucker Wheel Estates. În felul acesta, fusese martor la nenumărate furturi şi acte de vandalism despre care nu suflase o vorbă; văzuse iubiți furişîndu-se pe ferestre. Îi plăcea tare mult ca în nopțile senine să stea undeva pe colină şi să fumeze în linişte o țigară. Teama de a fi prins de maică-sa dispăruse cu ani în urmă; femeia muncea din greu şi dormea dusă.

Lui Mark nu-i era frică de locurile ciudate, aşa că o înveli grijuliu pe mama cu cearşaful, făcu acelaşi lucru cu Ricky şi închise uşor uşa în urma lui. Culoarul era pustiu şi întunecat. Karen cea frumoasă avea ceva de lucru la biroul infirmierelor, dar cînd îl văzu pe băiat se opri din scris şi îi zîmbi. Voia să ia nişte suc de portocale de la bufet, zise el, şi,

da, ştia cum să ajungă acolo; într-un minut va fi înapoi. Karen îi zîmbi din nou şi Mark se îndrăgosti definitiv.

Hardy plecase, sala de aşteptare era pustie, dar televizorul era deschis. Mark nu se opri şi coborî cu ascensorul la parter.

Bufetul era pustiu. Băiatul îşi cumpără un pahar de suc şi se aşeză la singura masă ocupată; vecinul lui era un bărbat într-un scaun cu rotile. Avea picioarele în ghips, unul din braţe îi era prins într-o eşarfă, un bandaj gros îi înfăşură creştetul capului; una peste alta, se vedea că nu se simte deloc în largul lui. Apoi, cînd se aplecă spre paiul din paharul de suc, îl observă la rîndul lui pe Mark.

— Ce-aţi păţit? întrebă Mark, zîmbind. Putea să stea de vorbă cu oricine şi, pe deasupra, îi părea rău pentru tip. Omul însă nu-i răspunse, îl privi doar o secundă, apoi îşi feri privirea. Încercă să-şi modifice poziţia picioarelor, dar durerea îl împiedică. Mark încerca să nu-l privească prea insistent.

Deodată, de nicăieri, răsări un bărbat în cămaşă albă şi cu cravată, care-şi puse tava cu mîncare şi cafea pe masa lor şi se aşeză lîngă omul din scaunul cu rotile. Nu dădea semne că l-ar fi observat pe Mark.

— Urîtă afacere, zise el cu un zîmbet larg pe faţă. Ce s-a-ntîmplat?

— Accident de maşină, veni răspunsul oarecum speriat. M-a lovit un nebun cu un camion care n-a oprit la stop.

Zîmbetul străluci şi mai tare, cafeaua şi mîncarea fură uitate pe colţul mesei.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum trei zile.

— Şi zici că a fost un camion? întrebă bărbatul cu cravată, vizibil interesat.

— Da, răspunse rănitul, cu prudenţă în glas.

— Numele meu este Gill Teal, continuă celălalt, întinzînd o carte de vizită. Sînt avocat specializat în accidente de maşină, mai ales în cele în care sînt implicate camioane de mare tonaj.

Gill Teal vorbea foarte repede, de parcă prinsese în undiţă un peşte foarte mare şi-i era teamă că s-ar fi putut să-l scape.

— Asta-i specialitatea mea. Cazurile cu camioane de mare tonaj. Trailere, basculante, cisterne, orice, iar pe mine mă cheamă Gill Teal, repetă el, întinzînd mîna peste masă.

Din fericire, rănitul avea brațul drept valid, aşa că reuşi să strîngă uşor mîna intrusului acela atît de gălăgios.

— Joe Farris.

Gill scutură cu furie brațul întins, atacînd apoi imediat.

— Ei, ia zi-mi, care-i problema — două picioare rupte, cîteva vînătăi, cîteva copci?

— Şi o claviculă ruptă.

— A, păi asta-i grozav. Să vedem atunci ce putem face pentru o incapacitate permanentă de muncă. Ce meserie ai? întrebă Gill, mîngîindu-şi gînditor bărbia.

Cartea de vizită zăcea pe masă; cei doi bărbați n-aveau ochi pentru Mark.

— Macaragiu.

— Eşti în sindicat?

— Da.

— Ptii. Şi camionul ăla pur şi simplu n-a oprit la stop. Păi atunci e clar cine-i vinovatu', nu?

Dar Joe se încruntă şi pînă şi Mark observă că omul se plictisise de Gill şi de vorbăria lui. Nu, nu era clar cine era vinovatul.

Cuprins de frenezie, Gill notă ceva pe un şervețel, apoi zîmbi larg, şi-l anunță pe Joe:

— Pot să-ți obțin şase sute de mii de dolari pe puțin. Mie-mi dai doar o treime, iar dumneata te alegi cu patru sute de mii. Cel puțin. Patru sute de bătrîne, fără impozit, se-nțelege. Deci mîine introducem acțiunea în justiție.

Joe arăta de parcă mai auzise toată povestea asta şi altădată. Gill însă rămăsese cu gura căscată, foarte mîndru şi plin de încredere în el însuşi.

— Am mai vorbit cu nişte avocați, spuse Joe.

— Da, da' eu pot să-ți obțin cele mai mari despăgubiri. Doar în felul ăsta îmi cîştig şi eu existența. Şi apoi, am mai avut de-a face cu firma asta căreia îi aparține camionul care

te-a lovit. Le cunosc avocații şi reprezentanții locali şi te rog să mă crezi că sînt îngroziți cînd aud numele meu; pentru că eu nu mă las pînă nu văd sîngele țîşnind. Cînd e vorba de război, Joe, să ştii că sînt cel mai bun din oraş. Eu ştiu care sînt regulile jocurilor lor murdare. Uite, tocmai acum am cîştigat o juma' de milion cu un caz din ăsta. Crede-mă că tipii i-au dat banii clientului meu imediat ce-au auzit că m-a angajat pe mine. Să ştii că nu sînt palavre, Joe, pur şi simplu sînt cel mai bun din oraş în cazuri din astea.

— Hm, azi-dimineață m-a sunat un avocat care mi-a zis că ar putea să-mi obțină un milion.

— A, minte. Cum îl cheamă? McFay? Ragland? Snodgrass? Îi ştiu pe toți, că tot timpu' le trag şuturi în cur, Joe, şi pe urmă eu ți-am spus că şase sute de mii e minimum. Aşa că s-ar putea să fie şi mai mult. Ce dracu', Joe, dacă ajungem la proces, n-ai de unde să ştii cît ne va acorda juriul. Joe, eu sînt în fiecare zi la tribunal şi trag şuturi în cur la tot Memphis-ul. Şi eu îți spun că şase sute de mii e minimum. Ia spune, ai angajat deja pe cineva? Ai semnat vreun contract?

— Nu, nu încă.

— Splendid. Uite, Joe, ai nevastă şi copii, nu?

— Fostă nevastă şi trei copii.

— A, deci ai de întreținut trei copii. Atunci fii atent la mine, omule. Cît e pensia alimentară?

— Cinci sute pe lună.

— Cam puțin. Da' ai recipisele. Atunci uite cum o să facem, îți dau eu o mie pe lună pînă cînd obținem hotărîrea. Dacă o să dureze trei luni, ai să-mi dai înapoi trei mii. Dacă durează doi ani, ceea ce este imposibil, da' dacă durează atît, ai să-mi dai înapoi douăzeci şi patru de mii. Înțelegi ce vreau să spun, Joe? Îți pun banii acum pe masă... peşin!

Joe studia cu atenție obiectele de pe masă.

— Avocatul ăla a venit ieri la mine în cameră şi mi-a zis că-mi dă două mii acum şi p-ormă cîte două mii pă lună.

— Spune-mi repede cine era: Scottie Moss? Rob LaMoke? Îi ştiu eu pe tipii ăştia, Joe, şi-ți spun că nu sînt decît gunoi.

Nici măcar nu găsesc singuri drumul pînă la tribunal. Nu poți să ai încredere în ei deoarece sînt incompetenți. Uite, îți fac şi eu aceeaşi ofertă — două mii acum şi două mii pe lună.

— Tipu' ălălalt, care are nu ştiu ce firmă, a pus la bătaie zece mii şi o linie de credit pentru orice am nevoie.

Asta îi luă piuitul lui Gill, căruia îi trebuiră vreo zece secunde ca să-şi regăsească glasul.

— Joe, fii atent la mine. Asta nu este o problemă de cîți bani poți să primeşti în avans, okay? Problema este cîți bani pot eu să-ți obțin de la firma cu accidentul. Ei bine, află că nimeni, repet, nimeni nu va obține mai mult ca mine. Nimeni. Uite, eu îți dau acum cinci mii, şi pe urmă faci tu singur socoteala de cît ai nevoie ca să-ți plăteşti datoriile. Corect?

— Am să mă mai gîndesc.

— Şi cu timpul este o problemă, Joe. Trebuie să ne mişcăm rapid. Probele dispar, amintirile se şterg. Corporațiile mari se mişcă-ncet.

— Am zis c-am să mă mai gîndesc.

— Să te sun mîine?

— Nu. .

— De ce?

— Ei, fir-ar al dracului, pentru că nu mai pot nici să ațipesc de cîte telefoane primesc de la avocați. Şi mîncarea îmi stă în gît. Sînt mai mulți avocați decît doctori în afurisitul ăsta de spital.

Dar Gill era de piatră.

— Fii atent, Joe, că pe-aici bîntuie multe păsări de pradă, avocați cu adevărat sub orice critică; ăştia sînt în stare să-ți facă praf cazul dacă-l dai pe mîna lor. E trist, dar adevărat. E o meserie cam aglomerată, aşa că avocații fac tot ce pot ca să aibă de lucru. Da' fii atent să nu faci vreo greşeală, Joe. Îți dau voie să mă verifici. Caută numele de Gill Teal în cartea de telefon şi ai să vezi cu cine ai de-a face. Să ştii că am acolo şi o reclamă, întinsă pe o pagină întreagă.

— Am să mă mai gîndesc.

În cele din urmă, Gill îl pricopsi pe Joe cu încă o carte de vizită, apoi se ridică, spuse la revedere şi plecă fără să se fi atins de mîncarea şi cafeaua de pe tavă.

Joe suferea vizibil; mîna dreaptă prinse roata fotoliului care începu să se îndepărteze uşor de masă. Mark ar fi vrut să-l ajute, dar se răzgîndi. Cele două cărți de vizită rămăseseră pe masă. Băiatul îşi termină sucul din pahar, aruncă o privire rapidă în jur şi culese unul din cele două cartonaşe albe.

Mark îi spuse lui Karen, iubita lui, că nu putea să doarmă şi că, dacă îl caută cineva, îl găseşte la televizor. Se aşeză apoi pe canapea şi începu să răsfoiască cartea de telefon în timp ce cu ochiul celălalt urmărea serialul de la televizor, îşi luase şi o cutie de Sprite, din banii pe care Hardy, Dumnezeu să-l aibă-n pază, îi dăduse după cină.

Karen veni cu o pătură şi-i înveli picioarele. Mîinile ei lungi şi fine îl bătură uşor pe braț. Apoi fata se îndepărtă, legănîndu-se uşor. Mark îi urmărise fiecare mişcare.

Într-adevăr, domnul Gill Teal avea o reclamă de o pagină în secțiunea rezervată avocaților. Era o fotografie bine lucrată, cu el stînd degajat în fața tribunalului, cu sacoul aruncat pe un umăr şi cu mînecile de la cămaşă suflecate. Dedesubt scria: EU LUPT PENTRU DREPTURILE VOASTRE! În partea de sus a paginii, întrebarea AȚI FOST ACCIDENTAȚI? era scrisă cu litere de un roşu strălucitor, care sărea imediat în ochi. Pe rîndul imediat următor, răspunsul apărea tipărit într-un verde puternic, fără egal: DACĂ DA, CHEMAȚI-L PE GILL TEAL — EL ESTE CEL DE CARE AVEȚI NEVOIE. Mai departe, Gill trecuse cu albastru tot felul de cazuri de care se ocupase de-a lungul carierei, şi erau cu sutele: accidente cu maşini de tuns iarba, electrocutări, copii cu malformații, accidente de circulație, explozii de boilere. Optsprezece ani de experiență în toate tribunalele. Într-un colț al reclamei, o mică

hartă indica adresa biroului lui Gill, birou care se afla exact peste drum de tribunal.

Deodată, Mark auzi o voce cunoscută şi-l descoperi cu surprindere pe Gill Teal în persoană care, de pe ecranul televizorului, le vorbea telespectatorilor despre cunoscuți şi prieteni răniți în accidente şi despre companii de asigurare necinstite. Gill era filmat la camera de gardă a unui spital, lumini roşii străluceau intermitent în fundal, brancardierii alergau încoace şi-ncolo, dar Gill ținea situația sub control şi era gata să vă preia cazul fără nici un fel de onorariu pînă la pronunțare.

Ce mică este lumea!În decurs de două ore, Mark văzuse personajul acela în carne şi oase, îi şterpelise o carte de vizită, îi privise chipul în reclama aceea multicoloră, iar acum tipul îi mai şi vorbea de pe micul ecran.

Mark închise cartea de telefon şi o aşează pe măsuța de cafea. Apoi se înveli bine cu pătura şi se hotărî să tragă un pui de somn.

S-ar putea ca mîine să-i dea un telefon acestui domn Gill Teal.

7

Lui Foltrigg îi plăcea foarte mult să fie însoțit. Savura mai ales momentele acelea neprețuite în care camerele de luat vederi îl aşteptau, iar el îşi făcea apariția păşind maiestuos de-a lungul culoarului sau pe treptele tribunalului, cu Wally Boxx deschizîndu-i drumul asemenea unui tanc şi flancat de Thomas Fink sau de un alt asistent care respingea întrebările stupide. Petrecuse multe clipe de linişte, privind videocasete în care se vedea pe sine intrînd şi ieşind din clădirile tribunalelor, înconjurat mereu de o mică suită. De obicei, sincronizarea era perfectă. Ba îşi perfecționase pînă şi mersul; îşi ridica mîinile, răbdător, ca şi cînd ar fi fost încîntat să răspundă la întrebări, dar, fiind o persoană de o asemenea

importanță, pur şi simplu nu avea timp să facă acest lucru. Nu trecea apoi mult timp şi Wally chema ziariştii la o conferință de presă bine pusă la punct, unde Roy însuşi, făcînd o breşă într-un program de lucru îngrozitor de încărcat, avea să stea cîteva clipe în lumina reflectoarelor. O mică bibliotecă din apartamentul procurorului general al Statelor Unite fusese transformată în sală de conferințe, dotată cu instalații de lumini şi de sonorizare. Într-un dulăpior încuiat, Roy îşi păstra trusa de machiaj.

În clipa în care intră în clădirea FBI-ului de pe Main Street din Memphis, la cîteva minute după ce bătuse de miezul nopții, Roy Foltrigg avea o escortă impresionantă formată din Wally, Fink, Trumann şi Scherff, dar nici un ziarist nu era acolo să-l întîmpine. De fapt, abia în birourile FBI dădu peste nişte persoane care veniseră acolo special pentru el: Jason McThune împreună cu alți doi agenți istoviți sorbeau din ceştile cu cafea rece şi trezită. Dacă şi asta era o intrare de efect...!

Prezentările fură făcute în grabă, în timp ce se îndreptau spre biroul supraaglomerat al lui McThune. Foltrigg se aşează pe singurul scaun liber din încăpere. Jason McThune fusese trimis la Memphis cu patru ani în urmă, împotriva dorinței lui, iar în clipa de față număra lunile care-l mai despărțeau de plecarea definitivă din locurile acelea care nu-i stăteau deloc la suflet. Era obosit şi enervat din cauza orei tîrzii. Nu-l mai văzuse niciodată înainte pe Foltrigg, dar mergea vorba că este un dobitoc plin de el.

După ce un agent neprezentat şi neidentificat închise uşa, McThune se prăbuşi în scaunul de la birou, apoi începu să înşire datele de bază ale problemei: descoperirea maşinii, obiectele găsite în interiorul ei, pistolul, rana, momentul morții şi tot aşa.

— Puştiul se numeşte Mark Sway, şi le-a spus polițiştilor că împreună cu fratele lui mai mic au descoperit maşina şi au anunțat autoritățile. Locuiesc cam la o jumătate de milă distanță de pădure, în cartierul de rulote. În momentul de

față, băiatul cel mic este internat în spital cu diagnosticul de şoc traumatic. Mark Sway şi mama celor doi copii, Dianne, divorțată, sînt împreună cu cel mic. Tatăl locuieşte aici, în oraş şi are cazier pentru chestii mărunte. S-ar putea spune că este un infractor blazat. Familie de albi din clasa de jos. Şi în orice caz puştiul minte.

— N-am putut să citesc biletul găsit în maşină pentru că faxul era foarte prost, îl întrerupse Foltrigg care murea să spună şi el ceva; tonul pe care-l folosise arăta clar că, după părerea lui, el, Roy Foltrigg, primise un fax de proastă calitate din cauza incapacității profesionale a lui McThune şi a FBI-ului din Memphis.

McThune aruncă o privire scurtă spre Larry Trumann şi Skipper Scherff, care stăteau sprijiniți de perete, apoi îşi continuă discursul:

— Ajung imediat şi la problema asta. Ştim că puştiul minte pentru că el zice că au ajuns la locul faptei după moartea lui Clifford, ceea ce pare dubios. Mai întîi, pentru că maşina este presărată, şi pe dinafară şi pe dinăuntru, cu amprentele băiatului. Acum vreo două ore am reuşit să prelevăm amprentele puştiului şi imediat oamenii noştri au început să verifice maşina; n-au terminat încă, dar oricum este evident că băiatul a fost înăuntru. Pentru ce? Ei bine, deocamdată nu ştim nimic. Am mai găsit amprente şi pe luminile de poziție, chiar deasupra țevii de eşapament, şi trei mucuri proaspete de țigară sub un copac din apropierea maşinii. Erau marca Virginia Slim, din cele de care fumează şi Dianne Sway. După părerea noastră, puştii, ca toți copiii de altfel, au luat cîteva din țigările mamei şi s-au dus să se plimbe. Apoi, brusc, îşi face apariția maşina lui Clifford; atunci ei se ascund şi urmăresc ce se-ntîmplă. Cum pădurea este destul de deasă în locul ăla, nu le este teamă că pot fi văzuți. Poate că au chiar curajul să se furişeze şi să tragă furtunul de pe țeava de eşapament; noi nu sîntem siguri de varianta asta, iar copiii nu scot nici o vorbă. Băiatul cel mic nu este în stare să vorbească, iar Mark minte, evident. Oricum, e clar că figura

cu furtunul n-a ținut. Încercăm să luăm amprentele şi de pe el dar e destul de complicat. Mîine dimineață am să vă arăt şi fotografii cu poziția furtunului la sosirea polițiştilor.

McThune părea că-i vorbeşte carnetului galben pe care-l pescuise din talciocul de hîrtii de pe birou.

— Clifford a tras cel puțin o dată din interiorul maşinii. Glonțul a trecut exact prin centrul ferestrei din dreapta față, geamul a crăpat, dar nu a căzut. Nu ştim nici de ce, nici cînd a făcut chestia asta. La autopsia care s-a terminat acum o oră, s-a văzut că tipul era burduşit cu tranchilizante, iar în privința alcoolemiei, ei bine, aşa cum zic oamenii de pe-aici, omul nostru era beat ca un sconcs. După părerea mea, nu numai că era suficient de sărit de pe fix ca să se sinucidă, da' pe deasupra mai era şi beat pulbere; aşa că lucrurile sînt foarte greu de explicat, pentru că nu avem de-a face cu o minte rațională.

— Da, înțeleg toate astea, interveni Roy, nerăbdător, în timp ce în spatele lui, Wally Boxx adulmeca scena asemenea unui terrier bine antrenat.

— Pistolul este unul ieftin, calibru' 38, pe care l-a cumpărat fără forme legale dintr-o casă de amanet din Memphis, continuă McThune, ignorînd complet întreruperea. L-am abordat deja pe proprietar, da' nu vrea să vorbească decît în prezența avocatului, aşa că reluăm convorbirea cu el mîine dimineață, sau mai bine zis în dimineața asta. Pe urmă, am mai găsit un bon de la o stație de benzină din Vaiden, Mississippi — e la vreo oră jumate de-aici — şi puştoaica de la casă zice că parcă ar fi văzut maşina pe la ora unu după-amiază. Nu am găsit semne că ar fi oprit şi altundeva. Secretara lui zice că omul a plecat de la birou pe la nouă dimineața, spunîndu-i că are nişte curse de făcut, şi n-a mai auzit nimic de el pînă cînd am telefonat noi. Sincer vorbind, tipa nu prea arăta să fie afectată de noutate. Deci, se pare că omul nostru a plecat din New Orléans imediat după nouă, a făcut cinci-şase ore pînă la Memphis cu o singură oprire pentru benzină şi cu altă oprire pentru pistol, a intrat cu

maşina în pădure şi s-a împuşcat. Poate că s-o mai fi oprit ca să mănînce, sau ca să cumpere băutură sau "ca să" foarte multe alte lucruri. Sîntem în căutare.

— Dar de ce la Memphis? întrebă Wally Boxx, cu evidenta aprobare a lui Foltrigg.

— Pentru că aici s-a născut, răspunse McThune pe un ton solemn, ca şi cînd oamenii ar ține să moară acolo unde au văzut lumina zilei. Foltrigg nu sesiză însă umorul acestor cuvinte spuse de un chip absolut imobil. De fapt, McThune auzise că procurorul nu este un tip prea destupat la minte.

— Bineînțeles că familia s-a mutat de-aici cînd Clifford era încă un copil, adăugă el după o scurtă pauză. A făcut colegiul la Rice şi Facultatea de drept la Tulane.

— Am fost colegi de facultate, zise Fink plin de mîndrie.

— Grozav. Biletul este scris de mînă şi poartă data de astăzi, sau mai bine zis de ieri. Ca să-l scrie, a folosit un creion cu vîrf de fetru negru pe care nu l-am găsit însă, nici asupra lui, nici în maşină. Poftiți, ăsta-i biletul! Aveți grijă cum umblați cu el!

Wally Boxx luă imediat bucata de hîrtie pe care McThune o aşezase pe birou şi i-o întinse lui Foltrigg. Cu un gest obosit, McThune se frecă la ochi, după care îşi reluă "expunerea".

— Este adresat secretarei şi nu conține decît dispoziții referitoare la înmormîntare. Uitați-vă însă la sfîrşit; s-ar părea că a încercat să adauge ceva cu un pix albastru, căruia i s-a terminat pasta.

Foltrigg îşi vîrî nasul cu totul în hîrtiuța cu pricina.

— Scrie "Mark, Mark, unde sînt..." dar mai departe nu-nțeleg.

— Corect. Scrisul este îngrozitor, pixul a rămas fără pastă, dar expertul nostru spune şi el acelaşi lucru. "Mark, Mark, unde sînt..." Şi tot expertul nostru este de părere că atunci cînd a încercat să scrie chestia asta, Clifford era ori beat ori pe moarte. Pixul l-am găsit în maşină, este unu' din alea de le cumperi la kilogram. Am verificat şi tipul n-are nici un copil, nepot, frate, unchi sau văr cu numele de Mark. Am început

să-i verificăm şi prietenii, deşi secretara lui ne-a spus că n-are aşa ceva, da' în orice caz, pîn-acum, n-am dat de nici un Mark.

— Şi-atunci ce să însemne oare?

— Ar mai fi ceva. Acum cîteva ore, Mark Sway a fost dus cu maşina la spital de un polițist din Memphis pe nume Hardy. Pe drum, în maşină, pe băiat l-a luat gura pe dinainte şi a zis că Romey spusese sau făcuse nu ştiu ce. Romey, adică diminutivul de la Jerome, conform secretarei domnului Clifford. De fapt, secretara spune că cei mai mulți îi spuneau

Romey în loc de Jerome. Prin urmare, puştiul n-ar fi putut să ştie de chestia asta, dacă nu i-ar fi spus Clifford însuşi. Foltrigg asculta cu gura căscată.

— Care este părerea dumitale? îl întrebă el pe McThune.

— Ei bine, după teoria mea, puştiul a fost în maşină mai înainte ca Jerome Clifford să se împuşte şi a stat de vorbă cu Clifford o vreme. Apoi, la un moment dat, băiatul pleacă, Clifford încearcă să adauge ceva pe bilet şi pe urmă se împuşcă. Puştiul este speriat, fratele mai mic este în stare de şoc, şi cam asta-i tot.

— Bine, da' ce-l face să mintă?

— Mai întîi că este speriat. Al doilea, pentru că este doar un copil. Şi-al treilea pentru că, poate, Clifford i-a spus ceva ce el nu trebuie să ştie.

Descrierea faptelor fusese perfectă, iar după ultima frază, plină de un dramatism bine dozat, în încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Foltrigg era absolut interzis, Boxx şi Fink rămăseseră literalmente cu gura căscată.

Văzînd că şeful se pierduse cu firea, Wally Boxx făcu o mişcare defensivă şi interveni cu o întrebare complet idioată:

— Şi ce te face să crezi toate astea?

Răbdarea lui McThune în privința procurorilor şi a măruntelor lor rateuri se epuizase cu vreo douăzeci de ani în urmă. De-a lungul timpului învățase cum să le facă jocul şi să-i manipuleze. Ştia că cel mai bun mijloc de a face față

banalităților lor era să le răspundă cît mai clar şi cît mai simplu.

— Cum am mai spus, biletul, amprentele şi minciunile. Bietul copil nici nu mai ştie ce să facă.

Foltrigg puse la loc biletul pe masă şi-şi drese glasul:

— Ai vorbit cu puştiul?

— Nu încă. Am fost la spital acum două ore, dar nu l-am văzut. Sergentul Hardy de la poliția din Memphis a vorbit cu el.

— Ai de gînd s-o faci?

— Sigur că da, peste cîteva ore. Trumann şi cu mine vom merge la spital pe la ora nouă ca să stăm de vorbă cu băiatul şi, poate, şi cu mama lui. Aş vrea să vorbesc şi cu băiatul cel mic, dar asta va depinde de medici.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu de față, zise Foltrigg, şi toată lumea simți apropierea punctului critic.

McThune clătină din cap dezaprobator.

— Nu este o idee bună. Ne vom ocupa noi de toate, răspunse el pe un ton brusc, fără echivoc: aici erau la Memphis, nu la New Orléans, şi aici el era şeful.

— Cu medicul băiatului ai vorbit?

— Nu încă. Vom încerca în dimineața asta, dar mă-ndoiesc că ne va spune ceva.

— Crezi că puştii îi vor spune doctorului? întrebă Fink, inocent.

În privirea pe care McThune i-o trimise lui Trumann se putea citi o întrebare foarte puțin elegantă: "Ce fel de cretini mi-ai adus aici?", dar de pe buzele lui ieşiră cu totul alte cuvinte:

— Nu pot să răspund la această întrebare, domnule. Eu nu ştiu ce anume ştiu copiii, nu ştiu numele doctorului, nu ştiu dacă a stat de vorbă cu copiii, nu ştiu nici măcar dacă puştii au să-i spună ceva.

Auzindu-l, Foltrigg îi aruncă o privire încruntată lui Fink, care dădu înapoi, stînjenit. McThune îşi verifică ceasul şi se ridică.

— Domnilor, s-a făcut tîrziu. Oamenii noştri vor încheia verificarea maşinii cam în jurul prînzului, aşa că vă propun să ne întîlnim atunci.

— Trebuie să aflăm tot ce ştie Mark Sway, zise Roy fără să se mişte de la locul lui. A fost în maşină şi a stat de vorbă cu Clifford.

— Ştiu asta.

— Da, domnule McThune, dar vezi că sînt şi cîteva lucruri pe care nu le ştii. Clifford ştia unde este ascuns cadavrul şi despre asta i-a vorbit puştiului.

— Adevărul este că sînt multe lucruri pe care nu le ştiu, domnule Foltrigg, şi asta deoarece cazul ține de New Orléans, iar eu lucrez în Memphis. Înțelegeți? Şi nici nu vreau să ştiu mai multe despre bietul domn Boyette, nici despre bietul domn Clifford. Pentru că sînt vîrît pînă la gît în cadavrele de aici. Ştiți, este aproape ora unu noaptea, şi eu sînt încă la birou ca să lucrez la un caz care nu este al meu şi ca să vă răspund vouă la întrebări. Aflați însă că de mîine de la prînz, prietenul meu Larry Trumann, aici de față, va lua totul în primire pentru că pîn-atunci am să termin tot ce am de făcut.

— Cu condiția, bineînțeles, să nu primeşti vreun telefon de la Washington.

— Da, sigur, cu condiția să nu primesc vreun telefon de la Washington. Altfel, evident că voi face ceea ce-mi va cere domnul Voyles.

— Să ştiți că eu mă văd în fiecare săptămînă cu domnul Voyles.

— Felicitările mele.

— În momentul ăsta, cazul Boyette constituie o prioritate, cel puțin aşa susține domnul Voyles.

— Am auzit şi eu.

— Şi prin urmare, sînt convins că domnul Voyles îți va aprecia eforturile.

— Mă-ndoiesc.

— Este absolut necesar să aflăm tot ce ştie Mark Sway, continuă Roy, ridicîndu-se încet şi fără a-l slăbi din ochi pe

agentul federal.

McThune îi susținu privirea fără să clipească, dar nu scoase nici un cuvînt.

8

În noaptea aceea, Karen veni de cîteva ori să vadă ce face Mark, şi pe la opt dimineața îi aduse un pahar cu suc de portocale, trezindu-l cu blîndețe din somn. Era singur în sala de aşteptare.

În ciuda numeroaselor probleme cărora trebuia să le facă față, puştiul era pe cale să se îndrăgostească iremediabil de frumoasa soră. Şi în timp ce sorbea din paharul cu suc, o privea pierdut în ochii de un căprui strălucitor. Cu mişcări uşoare, Karen netezea pătura întinsă pe picioarele băiatului.

— Cîți ani ai? întrebă el.

— Douăzeci şi patru, răspunse ea cu un zîmbet care-i umplea chipul. Sînt cu treisprezece ani mai mare decît tine. Dar de ce mă întrebi?

— Din obişnuință. Eşti căsătorită?

— Nu. Cum te-ai simțit aici, pe canapea? întrebă la rîndul ei, în timp ce strîngea pătura.

Mark se ridică şi se întinse ca un pisoi, dar fără s-o scape din ochi pe Karen.

— A fost mai bine decît în patul în care a dormit mami. Ai fost de serviciu toată noaptea?

— Da, de la opt la opt. Lucrăm în ture de douăzeci şi patru de ore, patru zile pe săptămînă. Şi-acum, hai să mergem. Doctorul Greenway vrea să te vadă, încheie ea luîndu-l de mînă, ceea ce-l ajută enorm.

După ce-l conduse în rezerva lui Ricky, Karen plecă, închizînd uşa în urma ei. Dianne stătea lîngă patul copilului, ținînd în mîna tremurîndă o țigară neaprinsă; arăta teribil de obosită. Cînd Mark se apropie de ea, Dianne îi înconjură umerii cu brațul şi amîndoi îl priviră pe doctorul Greenway

care-i vorbea lui Ricky, masîndu-i în acelaşi timp fruntea. Copilul avea însă ochii închişi şi nu reacţiona în nici un fel.

— Nu vă aude, domnule doctor, zise într-un tîrziu Dianne, căreia îi venea foarte greu să suporte scena. Dar doctorul nu luă în seamă intervenţia ei, şi tînăra femeie îşi şterse iute o lacrimă. Mark simţi mirosul proaspăt de săpun şi observă că părul mamei era ud; şi că îşi schimbase hainele; de machiat însă nu se machiase şi chipul ei se schimbase.

— Este un caz extrem de grav, zise Greenway, ridicîndu-se.

— Şi-acum ce urmează? întrebă Dianne.

— Şi-acum aşteptăm. Funcţiile vitale sînt stabile, deci nu există nici un pericol din punct de vedere fizic. Copilul îşi va reveni cu siguranţă şi cînd acest lucru se va întîmpla este absolut obligatoriu să fiţi aici, în cameră, preciza Greenway, mîngîindu-şi barba şi privindu-i gînditor pe ceilalţi doi. Trebuie neapărat să-şi vadă mama în momentul în care va deschide ochii, înţelegeţi ce vă spun?

— Nu plec nicăieri, răspunse Dianne.

— Tu, Mark, poţi să te mai plimbi din cînd în cînd, dar ar fi mai bine să stai aici cît mai mult posibil.

Mark făcu semn că a înţeles, deşi fiecare minut petrecut în încăperea aceea era extrem de dureros.

— Primele momente pot fi cruciale. Ricky va privi în jur plin de spaimă şi este absolut necesar ca atunci să-şi vadă mama. Luaţi-l în braţe şi liniştiţi-l şi chemaţi imediat infirmiera. Eu am să las toate instrucţiunile necesare. De asemenea, îi va fi foarte foame, aşa că vom încerca să-i dăm ceva de mîncare. Infirmiera îi va scoate perfuzia ca să se poată plimba prin cameră. Dar lucrul cel mai important este să-l luaţi în braţe.

— Şi cînd...?

— Nu ştiu. Poate că astăzi. Sau mîine. Este imposibil de prevăzut aşa ceva.

— Aţi mai avut cazuri de felul ăsta?

Greenway îl privi pe Ricky şi hotărî că de data aceasta adevărul era cel mai indicat; aşa că scutură din cap.

— Nu chiar atît de grave. Ricky este aproape în stare de comă, şi ăsta este un lucru oarecum neobişnuit. În mod normal, după o perioadă bună de odihnă, pacientul se trezeşte şi mănîncă, zise el şi adăugă, cu un surîs slab pe buze: Ricky se va face bine. Atîta doar că va mai trece ceva timp.

Ca şi cînd ar fi auzit ultimele cuvinte ale doctorului, Ricky mormăi ceva şi se întinse, dar fără să deschidă ochii. Cei trei îl urmăreau plini de speranță. Deşi Mark ar fi preferat ca fratele lui să nu spună nimic despre povestea din pădure înainte de a sta de vorbă cu el, dorea cu disperare ca frățiorul lui să se trezească şi să vorbească despre orice altceva; obosise tot privindu-l cum stătea ghemuit acolo pe pernă, sugîndu-şi afurisitul ăla de deget.

Greenway scoase din servietă un ziar, "The Memphis Press", şi-l puse pe pat; îi întinse apoi o carte de vizită lui Dianne.

— Biroul meu este în clădirea de alături. Aveți aici numărul de telefon pentru orice eventualitate. Nu uitați ca în momentul în care se trezeşte să chemați infirmierele, ele mă vor anunța imediat. Okay?

Dianne luă cartea de vizită şi făcu semn din cap că a înțeles. Atunci Greenway desfăcu în fața lor ziarul şi le zise:

— Ați văzut chestia asta?

— Nu, răspunse femeia.

În partea de jos a primei pagini era tipărit un titlu despre Romey: UN AVOCAT DIN NEW ORLEANS SE SINUCIDE ÎN ZONA DE NORD A MEMPHISULUI. În dreapta era publicată o fotografie a lui W. Jerome Clifford, iar în stînga apărea un titlu mai mititel: UN STRĂLUCIT AVOCAT PENALIST SUSPECTAT DE LEGĂTURI CU MAFIA. Cuvîntul "Mafia" îl izbi din plin pe Mark, care nu-şi mai putea lua ochii de la chipul lui Romey; deodată simți nevoia să vomite.

Greenway se apropie de ei şi le spuse cu voce scăzută:

— Se pare că domnul Clifford era un avocat foarte cunoscut în New Orléans şi era implicat în cazul senatorului Boyette.

Se pare că era avocatul acuzatului. Cunoaşteţi povestea?

Dianne dădu din cap în semn că nu şi duse la buze ţigara neaprinsă.

— Ei bine, să ştiţi că este un caz celebru. Este vorba de primul senator al Statelor Unite asasinat în timp ce deţinea această funcţie. Puteţi să aflaţi totul din ziar. De altfel, cei de la FBI sînt jos, i-am găsit acolo acum o oră, cînd am venit. — Mark se agăţă de rama patului. — Vor să vorbească cu Mark, în prezenţa dumitale, fireşte.

— De ce? întrebă Dianne.

Greenway îşi privi cadranul ceasului, apoi adăugă:

— Cazul Boyette este foarte complicat. Cred că veţi înţelege mai bine după ce veţi citi articolul din ziar. Celor de jos le-am spus că nu veţi vorbi cu ei pînă cînd nu am să vă dau eu voie. E bine?

— Da, sări Mark. Nu vreau să vorbesc cu ei. (Dianne şi Greenway îl priveau fără să înţeleagă.) S-ar putea să ajung şi eu ca Ricky, dacă mă mai bat mult la cap.

Mark avea motivele lui să creadă că poliţiştii vor reveni cu o sumedenie de întrebări. Era clar că tipii încă nu terminaseră cu el. Cu toate acestea, fotografia din ziar şi prezenţa FBI-ului îl făcură să se înfioare brusc şi simţi nevoia să se aşeze.

— Deocamdată, vă rog să-i ţineţi departe de noi, îi zise Dianne doctorului.

— M-au întrebat dacă vă pot vedea pe la nouă şi eu le-am zis că nu, preciza acesta, verificîndu-şi din nou ceasul. Eu am să mă întorc pe la prînz şi poate că vom sta atunci de vorbă cu ei.

— Cum credeţi că este mai bine, acceptă ea.

— Perfect. Atunci, am să-i amîn pînă la douăsprezece. Secretara mea a sunat la dumneata la serviciu şi la şcoală, aşa că nu trebuie să vă mai faceţi griji şi din pricina asta. Tot ce trebuie să faceţi este să staţi aici, lîngă Ricky, pînă cînd mă-ntorc eu, încheie el şi ieşi din cameră aproape surîzînd.

Imediat ce uşa se închise în urma doctorului, Dianne alergă la baie şi îşi aprinse ţigara. Cu un gest nerăbdător, Mark deschise televizorul, dar buletinul local de ştiri nu cuprindea decît informaţii despre vreme şi sport.

După ce termină de citit articolul despre domnul avocat Clifford, Dianne împături ziarul la loc şi-l aşează pe podea, sub patul pliant; Mark îi urmărea mişcările cu ochi îngrijoraţi.

— Clientul lui a omorît un senator federal, zise ea cu teamă-n glas.

Chiar aşa, nu era deloc o glumă. Întrebări grele îşi anunţară astfel sosirea, şi lui Mark i se făcu brusc foame. Era trecut de ora nouă, şi Greenway făcea deja parte din trecut, în timp ce FBI-ul stătea ascuns undeva în întuneric. Cu fiecare minut care trecea, camera devenea tot mai mică, iar patul acela ieftin îi nenorocea spinarea.

— Oare ce l-o fi împins să facă aşa ceva? întrebă el în lipsă de altceva mai inteligent.

— În ziar se zice că Jerome Clifford avea legături cu Mafia din New Orléans şi că despre clientul lui se bănuieşte că ar fi un membru al ei.

Mark văzuse filmul "Naşul" la televizor şi ştia foarte bine ce-nseamnă Mafia. Îşi aminti chiar unele secvenţe şi gheara din stomac îl strînse şi mai tare, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Mami, mie mi-e foame. Ţie nu?

— De ce nu mi-ai spus adevărul, Mark?

— Din cauza poliţistului ăla. Da' îmi pare rău, mami. Pe cuvîntu' meu că-mi pare rău. Eu îmi făcusem planul să-ţi povestesc tot imediat ce rămîneam numai noi doi. Pe cuvîntu' meu.

— Tu nu m-ai minţit niciodată, Mark, observă cu tristeţe tînăra femeie în timp ce-şi masa tîmplele.

Niciodat' să nu spui niciodată, îşi zise Mark în gînd.

— N-am putea să vorbim despre toate astea mai tîrziu, mami? Ştii, mi-e tare foame. Şi dacă-mi dai doi dolari, mă duc pînă la bufet să cumpăr nişte gogoşi. Şi-ți aduc şi ție o ceaşcă de cafea, adăugă el ridicîndu-se în picioare.

Din fericire, Dianne nu avea nici un chef să discute despre sinceritate şi alte lucuri tot atît de serioase. Efectul calmantului luat cu o seară înainte era încă prezent; mintea îi era încă adormită şi o mai durea şi capul. Aşa că se mulțumi să-şi deschidă geanta şi să scoată o bancnotă de cinci dolari, pe care i-o întinse lui Mark.

— Unde e bufetul?

— La subsol, în aripa Madison. Am mai fost acolo de două ori pînă acum.

— Oare de ce nu mă miră ceea ce-mi spui? Ceva mă face să cred că ai bătut în lung şi-n lat spitalul ăsta.

Mark luă banii şi-i îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Da, doamnă, ai dreptate. Noi sîntem la etajul cel mai liniştit. Bebeluşii sînt la parter şi acolo e-un circ întreg.

— Bine, bine. Ai grijă ce faci.

Dianne aşteptă ca băiatul să închidă uşa în urma lui, apoi scoase din poşetă flaconul de calmante pe care i-l trimisese chiar doctorul Greenway.

Mark dădu gata patru gogoşi, apoi îşi sărută pe frunte mama, care încerca să mai doarmă puțin, şi-i spuse că simte nevoia să hoinărească un pic. Dianne îi atrase atenția să nu iasă din spital.

Se hotărî să folosească din nou scările deoarece s-ar fi putut ca Hardy şi ai lui să-l aştepte pe undeva prin vreun colț.

Ca multe alte spitale de caritate, "St. Peter's" fusese construit de-a lungul timpului în funcție de fondurile obținute şi fără nici o preocupare pentru simetria arhitecturii. De aceea spitalul era o aglomerare dezordonată şi uluitoare de aripi şi plombe, în interiorul căreia un labirint de holuri şi

coridoare încercau cu disperare să lege toate aceste fragmente între ele. Ascensoarele şi scările rulante fuseseră montate absolut la întîmplare. La un moment dat, în istoria nescrisă a spitalului, cineva îşi dăduse totuşi seama că era practic imposibil să nu te rătăceşti în nebunia aceea şi, în consecință, conducerea spitalului instituise o rețea amețitoare de semne colorate care să "fluidizeze traficul". Noile aripi adăugate celor deja existente aruncară în desuetitudine şi aceste "semne de circulație", dar conducerea uită să le îndepărteze, deşi acum nu reuşeau decît să amplifice confuzia generală.

Mark străbătu iute teritoriul de-acum familiar şi ieşi din clădirea spitalului printr-un mic hol care dădea în Monroe Avenue. Harta centrului oraşului pe care o găsise în cartea de telefon îi arătase că biroul lui Gill Teal se afla la etajul al treilea al unei clădiri de pe o stradă apropiată de spital. Mark porni într-acolo cu paşi repezi, pentru că era marți, zi de şcoală, şi voia să evite orice întîlnire neplăcută cu inspectorii şcolari aflați în căutarea elevilor chiulangii. La ora aceea el era singurul copil pe stradă şi-şi dădea seama că este o apariție insolită.

În timp ce mergea cu ochii ațintiți în pămînt, încercînd astfel să evite orice contact vizual cu trecătorii din preajmă, în mintea lui începu să se coacă o nouă strategie: Ce-ar fi să telefoneze la poliție sau la FBI şi să le spună unde este ascuns cadavrul? Atunci secretul nu i-ar mai aparține în exclusivitate şi nu l-ar mai otrăvi atît. Dacă Romey nu mințise, atunci poliția va găsi cadavrul, iar ucigaşul va merge la închisoare.

Dar o asemenea acțiune era totuşi riscantă. Telefonul de ieri se dovedise a fi un dezastru: era clar că cel care va răspunde îşi va da imediat seama că vorbeşte cu un copil. În plus, FBI-ul va înregistra totul şi-i va analiza vocea, iar Mafia nu era o adunătură de tîmpiți.

Poate că în fond nu era o idee chiar asa de bună.

După ce dădu colțul pe Third Street, Mark intră ca o furtună în Sterick Building, o clădire veche şi foarte înaltă, al cărei hol de la intrare era în întregime placat cu marmură şi ceramică. Acolo, Mark se alătură grupului care tocmai urca într-un ascensor şi apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. Oameni îmbrăcat elegant apăsară pe alte patru butoane, continuîndu-şi apoi conversațiile pe tonul acela potolit, specific ascensoarelor.

Prima oprire fu chiar la etajul al treilea. Uşa liftului se deschise şi Mark păşi într-un holişor din care se desfăceau o mulțime de coridoare. Băiatul alese coridorul din stînga şi porni într-o hoinăreală nevinovată, încercînd să-şi păstreze o expresie cît mai calmă pe față, de parcă asta ar fi fost ocupația lui de căpătîi. Clădirea aceea era plină cu birouri de avocați pe uşile cărora se lăfăiau impresionante plăcuțe din bronz pe care erau gravate nume de-a dreptul înspăimîntătoare: J. Winston Buckner, F. MacDonald Durston, I. Hempstead Crawford. Şi cu cît citea mai mult, cu atît îşi dorea mai tare să dea de numele clar şi fără pretenții al lui Gill Teal.

Cînd, în sfirşit, găsi biroul cu pricina, Mark înghiți în sec, apoi îşi luă inima în dinți şi deschise uşa. Prima impresie fu efectiv şocantă: mica sală de aşteptare era plină ochi cu tot felul de oameni trişti, suferinzi. Toți se sprijineau în cîrje. Ba doi dintre ei erau în scaune cu rotile. Nu mai era nici un scaun liber, şi un amărît cu gîtul în ghips nu mai găsise alt loc unde să se aşeze decît pe măsuța de cafea. O femeie cu piciorul înfăşurat într-un bandaj murdar de ghips plîngea încetişor. O fetiță cu fața arsă se agăța speriată de mama ei. Priveliştea era mai urîtă decît tot ce văzuse la camera de gardă de la "St. Peter's".

Era clar ca lumina zilei că domnul Teal era un avocat foarte ocupat, aşa că Mark se hotărî să plece, dar tocmai atunci un glas necunoscut îl întrebă cu brutalitate:

— Tu ce vrei, puştiule?

Întrebarea venise dinspre doamna cea grasă care stătea .

— Hei, puştiule! Cu tine vorbesc, vrei ceva? repetă ea întrebarea cu o voce de stentor; cu toate acestea, nici unul dintre cei prezenți în încăpere nu luă aminte la toată întîmplarea. Suferința era copleşitoare.

Auzind-o, Mark se apropie de birou, şi în fața ochilor îi apăru deodată chipul urît şi încruntat al doamnei.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Teal, răspunse el încetişor, privind jenat în jur.

— Nu zău, chiar aşa? Ai programare? întrebă ea mai departe, studiind cu atenție agenda.

— Nu, doamnă.

— Cum te cheamă?

— Ăă, Mark Sway. Este o problemă foarte personală.

— Sînt convinsă, zise secretara, măsurîndu-l cercetător. Despre ce fel de accident este vorba?

În clipa aceea, Mark îşi aduse aminte de povestea cu accidentul de camion şi de cît de entuziasmat se arătase atunci domnul Teal, dar îşi dădu repede seama că nu se putea folosi de un astfel de pretext.

— Eu, ştiți, ăă, nu sînt rănit.

— A, păi atunci ai greşit adresa. Da' la ce-ți trebuie ție un avocat?

— E o poveste cam lungă.

— Uite ce e, băiete, îi vezi pe oamenii ăştia? Ei, află că toți sînt aici cu programare. Pentru că domnul Teal este foarte ocupat. Şi să ştii că nu se ocupă decît de cazuri în care există morți sau răniți.

— Okay, am înțeles, încuviință Mark, pregătindu-se să traverseze terenul minat cu bastoane şi cîrje aflat în spatele lui.

— Mă bucur. Şi-acum fii bun şi du-te să bați pe altcineva la cap.

— Da, sigur. Da' dacă mă loveşte un camion pot să vin iar la dumneavoastră, zise Mark, ieşind cît putu de repede din încăperea care aducea a cîmp de bătălie.

Coborî apoi pe scări pînă la etajul al doilea şi porni într-o nouă explorare. De data asta, avu ocazia să numere douăzeci şi două de plăcuțe de bronz pe o singură uşă: avocați peste avocați şi deasupra alți avocați. Nu se poate să nu găsească vreunul care să vrea să-l ajute, îşi zise el, deşi cei cîțiva avocați pe care îi întîlni pe culoar erau atît de ocupați, încît nu-l observară pe băiat.

Apoi, deodată, în fața lui răsări un paznic care venea încet, dar sigur, chiar spre el. În disperare de cauză, Mark îşi întoarse privirea spre uşa următoare pe care scria cu litere surprinzător de mici REGGIE LOVE — AVOCAT; fără să stea pe gînduri, Mark apăsă pe clanță cu un gest firesc şi păşi pragul unei mici săli de aşteptare absolut pustii. Nici măcar un singur client. Două scaune şi o canapea erau aşezate în jurul unei măsuțe de sticlă, pe care se odihneau mai multe reviste colorate. De undeva din pereți se revărsa o muzică plină de dulceață; podeaua era acoperită de un covor într-un model foarte drăguț. Un tînăr cu cravată, dar fără sacou, se ridică de la unicul birou din încăpere, ascuns în spatele unor plante de interior, şi se apropie de Mark.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el pe un ton domol.

— Trebuie să stau de vorbă cu un avocat.

— Bine, dar nu crezi că eşti cam tînăr pentru aşa ceva?

— Ba da, da' am nişte probleme personale. Dumneavoastră sînteți Reggie Love?

— Nu, nu. Reggie este dincolo. Eu sînt secretarul ei. Pe tine cum te cheamă?

A, deci *el* era secretarul ei, şi Reggie era *ea.*

— Ăă, mă numesc Mark Sway. Dumneavoastră sînteți secretarul?

— Secretarul, grefierul şi multe altele. Ai putea să-mi spui de ce nu eşti acum la şcoală? continuă tînărul care, conform plăcuței de pe birou, se numea Clint Van Hooser.

— Deci dumneavoastră nu sînteți avocat?

— Nu. Reggie este avocatul.

— Atunci trebuie să vorbesc cu Reggie.

— În clipa asta este puțin ocupată, dar poți să iei loc şi să aştepți, spuse tînărul arătîndu-i canapeaua.

— Cît trebuie să aştept? se interesă Mark.

— Nu ştiu, răspunse tînărul amuzat. Am s-o anunț că eşti aici şi poate că te va primi.

— Să-i spuneți că este o chestiune foarte importantă. Era limpede ca lumina zilei că puştiul nu mințea. Era nervos şi ochii îi alunecau din cînd în cînd spre uşă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l fi urmărit cineva.

— Mark, spune-mi, te rog, ai vreun necaz? întrebă Clint.

— Da.

— Despre ce necaz este vorba? Ştii, trebuie să-mi dai ceva amănunte, altfel Reggie n-o să vrea să discute cu tine.

— Păi, să vedeți, trebuie să stau de vorbă cu cei de la FBI astăzi la prînz şi mă gîndesc că aş avea nevoie de un avocat.

Bun; fusese o replică foarte bună.

— Ia loc, te rog. Nu durează mult.

Mark se aşează pe unul din scaune, dar imediat ce Clint dispăru din cameră, înhață cartea de telefon şi începu să caute cu înfrigurare în paginile rezervate avocaților. Dădu cu uşurință peste reclama de o pagină pe numele lui Gill Teal; pagini întregi cu reclame imense în beneficiul persoanelor accidentate; fotografii ale unor oameni importanți, bărbați şi femei, care fie că țineau în mîini tomuri impresionante, fie că şedeau pur şi simplu la birourile lor, fie că ascultau cu toată atenția ceea ce li se spunea la telefonul lipit de ureche. Dădu şi peste anunțuri de o jumătate de pagină, ba chiar şi peste unele de un sfert de pagină. Dar nici unul dintre ele nu vorbea despre o avocată pe nume Reggie Love. Oare ce fel de avocat o mai fi şi ea?

Reggie Love era doar unul din miile de abonați şi probabil că nu prea era mare lucru de capul ei din moment ce secțiunea specială din cartea de telefon nu o scotea nu nimic în evidență. Pentru o fracțiune de secundă se gîndi să dispară din locul acesta. Îşi aminti însă imediat de Gill Teal, avocatul cel adevărat, apărătorul celor mulți, steaua reclamelor, care

ajunsese chiar şi la televizor, şi de biroul lui din aceeaşi clădire. Nu, se hotărî Mark, îşi va încerca norocul cu Reggie Love. Poate că şi ea avea nevoie de clienți, poate că avea mai mult timp, ca să-l poată ajuta şi pe el. Apoi, ideea de a avea de-a face cu o femeie-avocat îi deveni brusc simpatică pentru că văzuse el o dată una într-un serial la televizor care făcuse praf nişte polițişti. Hotărîrea fiind luată, Mark puse cartea la loc şi se întoarse la revista ilustrată pe care o luase mai devreme. În birou, era răcoare şi plăcut. Nu se auzeau nici un fel de glasuri.

Clint închise uşa şi traversă covorul persan care acoperea podeaua, apropiindu-se de biroul şefei. Reggie Love vorbea la telefon sau, mai bine zis, asculta ceea ce-i spunea interlocutorul nevăzut de la celălalt capăt al firului. Clint puse pe birou trei mesaje telefonice primite mai devreme şi, prin semnul convenit, îi comunică prezența unui client în anticameră. Apoi se aşează pe colțul biroului şi începu să aranjeze nişte hîrtii fără s-o scape din ochi.

În încăpere nu se afla nici un obiect din piele. Pereții erau îmbrăcați într-un tapet de hîrtie în tonuri deschise de trandafiriu şi mov. Un birou imaculat din sticlă şi crom acoperea unul din colțurile covorului. Scaunele lucioase erau şi ele îmbrăcate într-o țesătură de un roşu închis. Era un birou absolut feminin. Aparținînd unei femei foarte ordonate.

Reggie Love avea cincizeci şi doi de ani şi practica avocatura de mai puțin de cinci ani. Era o femeie de înălțime medie, al cărei păr complet încărunțit era tuns foarte scurt; bretonul drept aproape că atingea rama neagră a ochelarilor perfect rotunzi. Ochii verzi îl priveau pe Clint cu o lumină şugubeață, ca şi cînd cineva spusese ceva teribil de amuzant.

— La revedere, Sam, zise ea în cele din urmă şi puse receptorul în furcă.

— Ți-am adus un nou client, o anunță Clint cu un zîmbet.

— N-am nevoie de clienți noi, Clint. Am nevoie de clienți care să-mi poată plăti onorariul. Cum îl cheamă?

— Mark Sway şi n-are decît vreo doisprezece ani. Zice că trebuie să se întîlnească cu cei de la FBI pe la prînz şi că are nevoie de un avocat.

— E singur?

— Da.

— Cum de-a ajuns la noi?

— Habar n-am. Eu sînt un simplu secretar, dacă-ți aminteşti. Mi-e teamă că va trebui să-i pui singură întrebările de cuviință.

Reggie se ridică şi făcu cîțiva paşi în jurul biroului.

— Pofteşte-l înăuntru. Şi vino să mă salvezi peste un sfert de oră. Okay? Am o dimineață tare încărcată.

— Vino cu mine, Mark, îi spuse Clint şi Mark îl urmă pînă în dreptul uşii acoperite cu sticlă colorată pe care era prinsă o plăcuță de alamă: REGGIE LOVE — AVOCAT. Clint deschise uşa şi îi făcu semn lui Mark să intre.

Primul lucru pe care-l observă Mark fu părul cărunt şi mult mai scurt decît al lui: foarte scurt la urechi şi la ceafă, o idee mai bogat în creştet, şi bretonul care acoperea fruntea. Nu văzuse în viața lui o femeie cu păr cărunt tunsă atît de scurt. Şi, pe urmă,, femeia asta nu era nici tînără, nici bătrînă.

— Mark, eu sînt Reggie Love, zise ea zîmbind şi întinzîndu-i mîna. Strîngerea de mînă fu directă, puternică şi neobişnuită, căci Mark nu dădea mîna des cu femeile. Pe urmă, avocata, nici înaltă, nici o scundă, nici slabă, nici grasă, purta o rochie dreaptă şi neagră şi brățări negre cu auriu pe amîndouă brațele. Cînd se mişca, brățările zornăiau plăcut.

— Îmi pare bine de cunoştință, zise el cu o voce slabă şi îşi urmă gazda într-un colț al camerei unde se aflau două scaune şi o măsuță plină de cărți cu poze.

— Ia loc, îl îndemnă ea. Sînt gata imediat.

Mark se aşează sfios pe marginea scaunului şi brusc îl cuprinse groaza; îşi minţise mama, îi minţise pe poliţişti şi pe doctorul Greenway şi ar fi trebuit să-i mintă şi pe cei de la FBI. Nu trecuse nici măcar o zi întreagă de la moartea lui Romey şi el reuşise performanţa de a minţi pe toată lumea.

0 schimbare era mai mult decît bine venită. Pentru că, deşi adevărul îl înspăimînta uneori, întotdeauna se simţea mai bine după ce-l mărturisea. A-şi descărca însă sufletul în faţa unui străin era un lucru neobişnuit, care-i dădea fiori.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, doamnă.

— Mark Sway. Aşa te cheamă, nu? începu ea, aşezîndu-se pe scaunul de alături. Uite, Mark, te rog să nu-mi spui "doamnă", ne-am înţeles? Pe mine nu mă cheamă "doamna Love" sau chestii de-astea. Numele meu este Reggie. E-adevărat că aş putea să-ţi fiu bunică, da' te rog să-mi spui Reggie, okay?

— Okay.

— Cîţi ani ai, Mark? Hai, povesteşte-mi cîte ceva despre tine.

— Am unsprezece ani şi sînt într-a cincea la Willow Road.

— Şi atunci de ce nu eşti la şcoală?

— E o poveste cam lungă.

— Înţeleg. Şi ai venit aici, tocmai din cauza poveştii de care zici?

— Da.

— Şi vrei să-mi spui şi mie povestea asta?

— Da, cred că da.

— Clint mi-a spus că la prînz trebuie să te întîlneşti cu cei de la FBI. E-adevărat?

— Da. Vor să-mi pună nişte întrebări la spital.

Avocata luă un carneţel de pe masă şi notă ceva, apoi îl întrebă nedumerită:

— La ce spital?

— Şi asta face parte din povestea aia lungă de care ţi-am spus. Pot să te-ntreb şi eu ceva, Reggie?

Ce nume! Reggie! Ăsta e un nume de jucător de baseball; văzuse el la televizor un film despre viața unui jucător pe nume Reggie Jackson şi-şi aminti cum răsuna stadionul de strigătul mulțimii: Reggie! Reggie! A, şi mai erau şi bomboanele "Reggie".

— Fireşte că poți, îi răspunse ea zîmbind; se vedea de la o poştă că o amuza la culme scena asta cu copilul care avea nevoie de un avocat. Mark ştia însă că zîmbetul îi va dispărea imediat ce va auzi povestea. Ochii ei frumoşi scînteiau în timp ce-l priveau.

— Vreau să ştiu, dacă eu îți spun ceva, tu ai să povesteşti vreodată altcuiva?

— Sigur că nu. Tot ce vorbim noi aici este strict confidențial.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă pur şi simplu că eu nu pot să spun altcuiva nimic din ceea ce vorbim noi doi atîta timp cît tu nu-mi dai voie.

— Nimic, niciodată?

— Nimic, niciodată. Este ca atunci cînd vorbeşti cu un doctor sau cu un preot. Discuțiile din biroul ăsta sînt secrete şi la adăpost de orice indiscreție. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, cred că da. Şi în nici o împrejurare...

— Niciodată, în nici o împrejurare, nu voi spune nimănui nimic din ceea ce-mi vei povesti.

— Şi dacă am să-ți spun ceva ce nu mai ştie nimeni?

— N-am să spun nimic.

— Ceva ce poliția ține morțiş să afle?

— Nu am voie să spun nimic, întări ea. La început, întrebările băiatului o amuzaseră, dar acum insistența lui începu să o mire.

— Da' dacă e ceva care ar putea să te bage şi pe tine în bucluc?

— Nu pot să spun nimic.

Mark o privi fără să clipească preț de un minut şi se convinse că putea să aibă încredere: privirea ei plină de

căldură era liniştitoare. Prezența ei îi făcea bine şi simțea că putea să-i povestească totul.

— Mai ai şi alte întrebări? îl întrebă ea.

— Mda. De unde vine numele ăsta, Reggie?

— A, mi-am schimbat numele acum cîțiva ani. Pe vremea aia mă chema Regina şi eram măritată cu un doctor; pe

urmă s-au întâmplat o mulțime de lucruri şi m-am hotărît să-mi schimb numele în Reggie.

— Eşti divorțată?

— Da.

— Şi părinții mei sînt divorțați.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Frate-meu şi cu mine am fost de-a dreptu' fericiți cînd au divorțat. Ştii, tata bea de stingea şi după aia ne bătea pe toți; şi pe mami o bătea. Eu şi Ricky l-am urît întotdeauna.

— Ricky este fratele tău?

— Da, şi-acum este la spital.

— De ce? Ce-a pățit?

— Şi asta face parte din povestea aia lungă.

— Păi, atunci cînd ai de gînd să mi-o spui şi mie?

Mark ezită o clipă; încă nu era pregătit să povestească.

— Vreau să mai ştiu care este onorariul?

— Deocamdată, nu ştiu. De fapt, nu ştiu cu ce fel de caz am de-a face.

— Păi, cu ce fel de cazuri te ocupi?

— Majoritatea sînt cazuri de copii maltratați sau neglijați. Uneori mă ocup şi de copii abandonați. Am foarte multe înfieri, cîteva erori de tratament medical care au implicat copii. Cele mai multe cazuri sînt însă despre copii maltratați şi să ştii că unele dintre ele au fost foarte grele.

— Bun, pentru că ăsta este un caz foarte grav; o persoană a murit, una este în spital, iar poliția şi FBI-ul vor să stea de vorbă cu mine.

— Uite ce e, Mark, presupun că nu ai bani ca să mă angajezi, aşa-i?

— Da.

— Conform procedurii, ar trebui să-mi dai ceva ca onorariu de angajare şi după aceea sînt avocatul tău oficial şi începem de-acolo. Ia spune, ai la tine un dolar?

— Am.

— Atunci ce-ar fi să mi-l dai în chip de onorariu de angajare?

Mark scoase hîrtia de un dolar din buzunar şi i-o întinse zicînd:

— Asta-i tot ce am.

Reggie nu avea nevoie de dolarul puştiului, dar îl luă, fiindcă era o chestiune de etică profesională şi fiindcă, oricum, dolarul ăsta avea să fie probabil tot onorariul ei. El însă putea fi mîndru că îşi angajase un avocat. Va avea ea grijă să i-l înapoieze într-un fel sau altul. Deocamdată aşează bancnota pe masă şi spuse:

— Okay, acum eu sînt avocatul tău şi tu eşti clientul meu. Hai să auzim povestea.

— Ai văzut asta? întrebă el, scoţînd la iveală o tăietură din ziarul adus de Greenway. E din ziarul de azi-dimineaţă, adăugă el, întinzîndu-i hîrtia cu o mînă tremurîndă.

— Ţi-e frică, Mark?

— Oarecum.

— Hai, încearcă să te linişteşti, okay?

— Bine, am să-ncerc. Ai văzut asta?

— Nu, n-am citit încă ziarul, răspunse ea, luînd bucata de hîrtie şi citind-o cu atenţie.

— Okay, zise ea cînd termină de citit.

— Acolo zice că doi băieţi au găsit cadavrul. Ei bine, cei doi băieţi eram eu şi Ricky.

— Sînt sigură că a fost îngrozitor pentru voi, dar nu aţi comis nici o crimă.

— Bun, da' asta nu-i tot.

Zîmbetul ei dispăruse, stiloul era în poziţie de atac.

— Acum vreau să aud toată povestea.

Mark răsuflă adînc; cele patru gogoşi pe care le mîncase îi jucau în stomac şi era speriat la culme, dar pe de altă parte era convins că avea să se simtă mult mai bine cînd totul se va termina. Aşa că se aşeză mai bine în scaun, trase aer în piept şi-şi aţinti privirea în podea.

Îşi începu povestea cu cariera lui de fumător surprins de Ricky şi cu plimbarea în pădure. Pe urmă povesti despre maşină, despre furtunul de stropit, despre bărbatul cel gras care se dovedise a fi Jerome Clifford. Mark vorbea rar pentru că voia să-şi amintească toate amănuntele şi pentru că ţinea ca noul lui avocat să-şi noteze totul.

Clint încercă să-i întrerupă după un sfert de oră, dar Reggie îi aruncă o privire încruntată care-l făcu să închidă iute uşa.

Prima relatare dură douăzeci de minute şi Reggie îl întrerupse doar de cîteva ori. Spaţiile albe de care Mark nu era vinovat fură umplute cînd reluară relatarea, ceea ce dură iarăşi vreo douăzeci de minute. Apoi făcură o pauză pentru cafea şi apă de la gheaţă aduse de Clint şi Reggie hotărî să mute scena la biroul ei unde îşi putu desfăşura nestingherită notiţele, pregătindu-se pentru cea de-a treia relatare a întîmplărilor acelea extraordinare. Umpluse deja un carnet şi începuse un altul. Zîmbetul îi dispăruse de mult de pe buze, iar conversaţia prietenească dintre bunică şi nepotul ei fusese înlocuită de întrebări precise, privitoare la detalii semnificative.

Singurele amănunte pe care Mark nu le dezvălui se refereau la locul unde era ascuns cadavrul senatorului Boyette, sau mai bine zis la ceea ce-i povestise Romey despre chestia asta. Dar pe măsură ce această conversaţie secretă şi confidenţială mergea înainte, pentru Reggie devenea tot mai clar că Mark ştia unde se află cadavrul, ceea ce o făcu să tatoneze cu multă îndemînare şi cu multă teamă terenul în jurul informaţiei respective. Poate că, pînă la urmă, avea să

pună întrebarea aceea sau, cine ştie, poate că nu. În orice caz, avea să fie ultimul lucru pe care-l vor discuta.

După o oră, Reggie luă o pauză în timpul căreia reciti de încă două ori articolul din ziar. Apoi îl mai reciti şi o a treia oară. Datele se potriveau, iar Mark ştia prea multe amănunte ca să mintă; nu avea de-a face cu un scenariu ieşit din imaginația înfierbîntată a unui copil, care pe deasupra mai era şi speriat de moarte.

La unsprezece treizeci, Clint îşi făcu din nou apariția ca s-o informeze pe Reggie că era aşteptată de un client de mai bine de o oră.

— Anulează întîlnirea, dădu ordin Reggie fără să-şi ridice privirea din carnet.

Mark se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere; cînd ajunse în dreptul ferestrei se opri o clipă şi privi traficul de pe Third Street, apoi se întoarse la locul lui.

Avocatul lui arăta teribil de tulburat şi aproape că-i păru rău pentru ea. Cînd te gîndeşti cîte nume şi reclame erau în cartea de telefon, şi tocmai pe capul ei să cadă bomba asta.

— Mark, spune-mi, de ce anume ți-e teamă? întrebă ea în timp ce îşi freca ochii obosiți.

— De multe lucruri. De exemplu, i-am mințit pe polițişti şi cred că ei ştiu că i-am mințit, şi asta mă sperie. Frățiorul meu e în comă la spital din cauza mea. Şi l-am mințit şi pe doctorul care-l îngrijeşte, şi asta mă sperie. Nu ştiu ce să fac şi cred că de-asta am şi venit aici. Spune-mi, ce-ar trebui să fac?

— Mi-ai povestit absolut totul?

— Nu, da' e aproape tot.

— M-ai mințit şi pe mine?

— Nu.

— Ştii unde este ascuns cadavrul?

— Cred că da. Adică ştiu ce mi-a spus Jerome Clifford.

Pentru o fracțiune de secundă lui Reggie îi fu teamă că pe Mark îl va lua gura pe dinainte şi-i va spune şi amănuntul

ăsta. Dar băiatul se abținu şi se priviră îndelung drept în ochi.

— Vrei să-mi spui unde este? întrebă ea în cele din urmă.

— Vrei să-ți spun?

— Nu sînt sigură încă. Ce anume te împiedică să-mi spui?

— Mi-e frică. Nu vreau să mai ştie şi altcineva lucrul ăsta pentru că Romey mi-a zis că clientul ăsta al lui a omorît multă lume şi că voia să-l omoare şi pe el. Ori, dacă a omorît mulți oameni şi dacă îşi închipuie că eu cunosc secretul, are să vrea să mă omoare şi pe mine. Da' dacă le spun curcanilor, atunci o să mă omoare sigur. Pentru că tipu' este mafiot şi chestia asta mă sperie şi mai tare. Pe tine nu te-ar speria dac-ai fi în locul meu?

— Ba cred că da.

— Şi ştii, polițiştii m-au amenințat să le spun adevărul, da' de fapt ei oricum sînt convinşi că mint, şi pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Tu ce crezi, să le spun tot ce ştiu?

Reggie se ridică şi se apropie de fereastră, conştientă că nu putea să-i dea nici un sfat. Dacă l-ar fi îndemnat să le povestească toată afacerea celor de la FBI şi dacă el ar fi ascultat-o, atunci viața băiatului ar fi fost în mare primejdie. Şi pe urmă, nici o lege nu-l obliga să vorbească. A, da, obstrucționarea justiției — poate — dar Mark era doar un copil. Nimeni nu ştia cu siguranță ce anume aflase puştiul, şi atîta timp cît nu puteau să dovedească nimic, totul era bine.

— Uite, Mark, eu zic să facem aşa. Nu-mi spune unde se află cadavrul, okay? Cel puțin deocamdată. Poate mai tîrziu. Mergem să ne întîlnim cu cei de la FBI să vedem ce au şi ei de spus. Tu nu eşti obligat să spui absolut nimic. Mă laşi pe mine să vorbesc, iar de ascultat, ascultăm amîndoi. După asta, vom hotărî împreună ce să facem.

— Mi se pare o propunere bună.

— Mama ta ştie că eşti aici?

— Nu, şi trebuie să-i telefonez neapărat.

Reggie găsi numărul spitalului în cartea de telefon şi Mark îi explică lui Dianne că plecase să se plimbe puțin, dar că va fi

imediat înapoi. Doamne, cît de uşor mințea, se gîndi Reggie. Apoi Mark ascultă puțin şi o expresie îngrijorată îi apăru pe chip.

— Cum se simte? întrebă el. Vin imediat, mami, adăugă şi puse receptorul în furcă.

— Mama e supărată, îi explică el lui Reggie. Ricky e pe cale să-şi revină şi doctorul Greenway nu e de găsit.

— Merg şi eu cu tine la spital.

— Bine!

— Unde vor cei de la FBI să te-ntîlneşti cu ei?

— Cred că la spital.

Reggie îşi privi ceasul, apoi trînti două carnete neîncepute în poşetă. Devenise brusc nervoasă. Mark o aştepta lîngă uşă.

9

Cel de-a doilea avocat angajat de Barry-Şiş Muldanno ca apărător al său pentru acuzațiile acelea odioase de asasinat era tot un furios purtător de secure a războiului pe nume Willis Upchurch, o stea în devenire în adunătura aceea de lătrători violenți care străbăteau țara în lung şi-n lat, dînd spectacole în beneficiul şarlatanilor şi al camerelor de luat vederi. Upchurch avea cîte un birou în Chicago, Washington şi în toate oraşele în care reuşea să se agate de vreun caz faimos şi să mai închirieze şi spațiul necesar. Imediat după convorbirea avută cu Muldanno în dimineața aceea la ora micului dejun, se urcă în primul avion spre New Orléans ca în primul rînd să organizeze o conferință de presă şi apoi să-l întîlnească pe noul şi celebrul său client pentru a pune la cale o apărare cît mai zgomotoasă. Upchurch adunase o mică avere şi era relativ cunoscut în Chicago pentru felul său pătimaş de a-i apăra pe ucigaşii angajați de Mafie şi pe traficanții de droguri; asta făcuse ca în ultimii zece ani să fie destul de căutat de grangurii lumii interlope din toată țara ca să-i reprezinte în tot felul de situații, mai mult sau mai puțin

plăcute. Nu avea cine ştie ce realizări, dar clienții lui nu erau atraşi de raportul dintre procesele cîştigate şi cele pierdute de Willis, ci de expresia furioasă de pe fața lui, de părul lui stufos şi dezordonat şi de vocea tunătoare. Pentru că Upchurch era un avocat care voia să fie foarte prezent în reviste, în jurnalele de radio şi televiziune, în coloanele cu sfaturi juridice din ziare, ba chiar şi în spectacole al căror principal subiect îl constituiau ultimele bîrfe. Era un om care avea opinii, căruia nu-i era teamă să facă tot felul de preziceri. Era un radical gata să spună orice îi trecea prin minte, ceea ce-l transformase într-un favorit al dezbaterilor care mai de care mai smintite de la televiziune.

Willis Upchurch nu se ocupa decît de cazurile senzaționale, acelea care apăreau imediat pe prima pagină a tuturor ziarelor şi în jurnalele tuturor stațiilor de televiziune. Pentru el, nimic nu era prea respingător. E-adevărat că prefera clienți bogați, care îi puteau plăti un onorariu piperat, dar nu se dădea înapoi nici de la a apăra un ucigaş oarecare, dacă acesta accepta să-i semneze un contract prin care avocatul primea dreptul exclusiv asupra eventualelor producții literare sau cinematografice inspirate de cazul respectiv.

Totuşi, în ciuda imensei notorietăți şi a laudelor primite pentru faptul că apărase cîțiva criminali amărîți, Upchurch nu era nimic altceva decît un avocat în solda Mafiei, plătit de aceasta, dirijat de ea; pe scurt, omul era proprietatea organizației. I se permitea să hoinărească puțin şi să scuipe în stînga şi-n dreapta, dar dacă şefii îi făceau semn, Willis venea mîncînd nori.

Asta şi făcu, de altfel, atunci cînd John Sulari, unchiul lui Barry, îi telefona la ora patru dimineața, explicîndu-i puținele date cunoscute despre moartea neprevăzută a lui Jerome Clifford. Upchurch spuse vrute şi nevrute în microfonul telefonului pînă în clipa în care Sulari îi ceru să vină imediat la New Orléans. Cînd convorbirea luă sfîrşit, avocatul porni, țopăind, spre baie, gîndindu-se de pe acum cu plăcere la felul

în care îl va apăra pe Barry-Şiş Muldanno în faţa a nenumărate camere de luat vederi. Sub duş, începu chiar să fluiere plin de bucurie la gîndul importantei cantităţi de cerneală care cursese deja pe marginea cazului respectiv, imaginîndu-şi cît de bine avea să-i stea în postură de star. Iar în timp ce se privea în oglindă, şi îşi înnoda cravata scumpă, de nouăzeci de dolari, zîmbea cu gura pînă la urechi, gîndindu-se la următoarele şase luni petrecute la New Orléans, înconjurat de un alai permanent de ziarişti şi reporteri gata să joace cum le va cînta el.

Doar de-asta îşi tocise hainele pe băncile facultăţii de drept!

La prima vedere, scena era de-a dreptul şocantă. Tuburile cu perfuzie fuseseră scoase, deoarece Dianne era acum lîngă Ricky, strîngîndu-l în braţe şi mîngîindu-i căpşorul auriu. Copilul gemea, scotea tot felul de sunete, se răsucea şi tresărea puternic; la un moment dat, reuşi chiar să deschidă ochii, dar asta nu dură decît o clipă. Dianne îşi lipi capul de creştetul copilului şi începu să-i vorbească printre suspine şi lacrimi:

— Totul e bine, puiule. Totul e bine. Mami e aici cu tine. Mami este aici.

Aflat în preajmă, Greenway urmărea scena, mîngîindu-şi gînditor barba. Pe faţă îi juca o expresie ciudată, ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva. O soră stătea de cealaltă parte a patului, gata să intervină în orice clipă.

Mark intră atît de uşor în cameră, încît nimeni nu-l observă. Era singur, Reggie se oprise la camera surorilor. Era aproape ora douăsprezece, ora stabilită pentru întîlnirea cu FBI-ul, dar Mark înţelese imediat că pe nici unul dintre cei prezenţi nu-l interesau cîtuşi de puţin poliţiştii şi întrebările lor.

— Totul e bine, puiule. Mami este aici.

Mark se apropie încet de piciorul patului şi Dianne îi trimise un zîmbet chinuit, apoi închise ochii şi continuă să-i vorbească lui Ricky.

După cîteva minute nespus de lungi, copilul ridică pleoapele, păru că îşi recunoaşte mama şi se linişti brusc. Atunci, Dianne îi acoperi fruntea cu sărutări nenumărate, iar infirmiera îl bătu uşor pe umăr, zîmbindu-i şi murmurîndu-i ceva cu voce drăgăstoasă.

Greenway îi făcu semn lui Mark şi cei doi ieşiră împreună pe coridorul pustiu, îndreptîndu-se încet spre capătul opus, cît mai departe de camera surorilor.

— S-a trezit acum două ore, explică doctorul, şi se pare că începe să-şi revină.

— A spus ceva pîn-acum?

— Adică ce să fi spus?

— Păi, ştiți dumneavoastră, ceva despre ce s-a-ntîmplat ieri.

— A, nu, deloc. A tot mormăit acolo ceva, ceea ce este un semn bun, dar n-a pronunțat încă nici un cuvînt.

Într-un anumit fel, cele spuse de doctor îl făceau să se simtă un pic mai bine, drept pentru care Mark hotărî că ar fi mai nimerit să nu se îndepărteze de camera lui Ricky, pentru orice eventualitate.

— Deci o să se facă bine, nu?

— N-am spus asta, zise doctorul. Cred că are să se facă bine, dar s-ar putea să mai dureze pînă atunci.

Căruciorul care aducea prînzul era oprit în mijlocul coridorului şi cei doi se plimbau în jurul lui. Lunga pauză din conversație îl făcu pe Mark să se teamă că Greenway îl aştepta să spună şi el ceva. Dar se înşela.

— Cît de tare este mama ta?

— Destul de tare... Cred. Ştiți, noi am trecut prin multe.

— Unde sînt celelalte rude? Mama ta va avea nevoie de mult ajutor.

— Păi, nu prea are cine. Singura ei soră este în Texas, da' nu se înțeleg deloc. Şi pe urmă, sora ei are şi ea probleme.

— Dar bunicii tăi?

— Fostul meu tată era orfan. Bănuiesc că părinții l-or fi aruncat într-o groapă de gunoi cînd s-au lămurit cu cine aveau de-a face. Tatăl mamei mele a murit, iar mama ei locuieşte tot în Texas, da' este mai tot timpul bolnavă.

— Îmi pare rău, zise Greenway, oprindu-se în dreptu ferestrei din capătul culoarului; prin geamul murdar se zărea panorama centrului oraşului din care se detaşa impunătoarea clădire Sterick.

— FBI-ul mă tot pisează, înțelegi? zise Greenway.

E timpul să intri în joc, îşi zise Mark, apoi cu voce tare:

— Unde sînt?

— În camera 28. Este o mică sală de conferințe de la etajul al doilea, foarte rar folosită. Au zis că ne aşteaptă acolo, pe mine, pe tine şi pe mama ta, fix la prînz şi n-aveau aerul să glumească, preciza Greenway, verificîndu-şi ceasul şi pornind înapoi spre camera lui Ricky. Sînt tare nervoşi, să ştii.

— Sînt gata să mă-ntîlnesc cu ei, zise Mark, într-o slabă încercare de a fi îndrăzneț.

— Ce vrei să spui? se încruntă Greenway.

— Vreau să spun că am angajat un avocat, răspunse băiatul, plin de mîndrie.

— Cînd?

— În dimineața asta. Şi dacă vreți să ştiți, acum este chiar aici, pe culoarul ăsta.

Greenway ridică privirea, dar camera surorilor se afla după colț.

— Avocatul este aici? întrebă el uluit.

— Mda.

— Da' cum ai dat de avocatul ăsta?

— E o poveste cam lungă. Da' să ştiți că am plătit-o chiar eu, cu banii mei.

Greenway rumegă cele auzite şi apoi remarcă:

— Ei bine, mama ta nu poate pleca acum de lîngă Ricky. Cît despre mine, este absolut necesar să stau pe-aproape.

— Nici o problemă. Eu şi cu avocata mea o să ne descurcăm.

În sfîrşit, ajunseră înapoi în dreptul camerei lui Ricky şi doctorul şovăi o clipă înainte de a deschide uşa.

— Să ştii că pot să-i amîn pînă mîine. Şi de fapt pot să-i dau şi afară din spital, adăugă el, încercînd să facă pe durul, dar Mark îl ghici uşor.

— Nu, mulțumesc. Şi, oricum, n-or să plece. Aşa că dumneavoastră aveți grijă de Ricky şi de mami, iar eu şi avocata o să avem grijă de ăia de la FBI.

Reggie reuşise să găsească o cameră goală la etajul al optulea şi împreună cu Mark porni în goană pe scări. Trecuseră deja zece minute de la ora stabilită pentru întîlnire. O dată ajunşi în camera respectivă, Reggie închise uşa cu grijă şi zise iute:

— Scoateți tricoul.

Băiatul îngheță, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Hai, scoate-ți tricoul! insistă ea şi Mark nu se mai putu împotrivi. Atunci Reggie scoase din servietă un casetofon mititel, o bucată de elastic şi o rolă de bandă de lipit; apoi verifică minicaseta şi apăsă pe butoane. Mark n-o scăpa din ochi, şi mişcările ei sigure îl convinseră că toată chestia asta fusese repetată de multe ori înainte. Apoi Reggie îi lipi casetofonul de stomac, zicîndu-i "Tine-l aşa!", legă bucata de elastic şi întări totul cu bandă de lipit. "Trage adînc aer în piept!" veni un nou ordin pe care Mark îl urmă fără să crîcnească şi, în sfîrşit, putu să-şi îmbrace din nou tricoul. Reggie se dădu un pas înapoi, privindu-l atentă, şi se arătă foarte mulțumită de rezultat:

— Perfect! exclamă ea.

— Şi dacă mă percheziționează?

— Stai liniştit că n-au să facă aşa ceva. Hai să mergem.

— Da' de unde ştii că n-au să mă percheziționeze? întrebă Mark, din nou plin de îngrijorare; aproape că alerga ca să țină

pasul cu ea şi o soră întîlnită pe culoar îi privi bănuitoare.

— Pentru că tipii sînt aici ca să stea de vorbă, nu ca să aresteze pe cineva. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, da' mi-e frică.

— Ba ai să te descurci foarte bine, Mark. Trebuie doar să ții minte ce ți-am spus.

— Da' eşti sigură că n-au să observe chestia asta?

— Sînt absolut sigură, confirmă ea, împingînd din nou uşa care dădea în casa scărilor şi începînd să coboare iute treptele verzi de ciment. Mark era cu o treaptă în urma ei.

— Da' dacă începe să piuie sau ce ştiu eu, şi pe-ăia îi apucă damblaua şi scot pistoalele? Atunci ce mă fac?

— Îți repet că nu are să piuie nimic, îi răspunse ea pe un ton plin de siguranță, apoi îl prinse strîns de mînă şi coborîră împreună pînă la etajul al doilea. Şi să mai ştii că tipii nu trag în copii.

— Ba am văzut eu o dată un film în care au tras.

Cel de-al doilea etaj al spitalului fusese construit cu mult timp înainte de cel de-al nouălea. Şi de aceea era cenuşiu şi murdar, iar pe culoarele lui strîmte se izbeau unii de alții surori, medici, tehnicieni, brancardieri, pacienți în scaune cu rotile şi rude care nu se duceau într-un loc anume, ci încercau pur şi simplu să nu adoarmă. Coridoarele se adunau şi se răsfirau în direcții aberante, formînd un labirint care-ți anula orice speranță de ieşire. Reggie întrebă trei surori unde se află camera 28 şi abia cea de-a treia le spuse iute, fără să se oprească, în ce direcție să caute. În sfîrşit, pe un culoar uitat, prost luminat şi cu podeaua acoperită de un covor amărît, găsiră o uşă din lemn ieftin, fără geam, pe care scria "Camera 28".

— Reggie, mi-e frică, zise Mark, privind fix uşa din fața lui.

Reggie îl strînse din nou de mînă, cu un gest încurajator. Aparent, avocata îşi păstrase tot sîngele rece: trăsăturile feței erau destinse, vocea îi era caldă şi liniştitoare.

— Mark, faci exact cum ți-am spus. Ascultă-mă, că ştiu eu ce fac, zise ea. Făcură doi paşi înapoi şi ea deschise uşa camerei 24, o fostă cameră de serviciu folosită acum ca loc de depozitare.

— Am să te aştept aici. Şi-acum du-te şi bate la uşă, adăugă ea.

— Mi-e frică, Reggie.

Cu o apăsare uşoară, Reggie puse în funcțiune casetofonul, apoi îl împinse uşor pe Mark în direcția camerei 28:

— Hai, du-te!

Ajuns în fața uşii cu pricina, Mark răsuflă adînc şi ciocăni uşor.

— Intră, se auzi dinăuntru o voce neprietenoasă.

Băiatul îşi luă inima-n dinți, deschise încetişor uşa şi păşi pragul. Era o încăpere lungă şi îngustă, asemenea mesei din mijloc. Nici urmă de ferestre. Nici urmă de zîmbet pe chipurile celor doi bărbați care şedeau de-o parte şi de alta a mesei. Puteau fi gemeni — cravate roşu cu albastru, cămăşi albe, pantaloni de culoare închisă, părul tuns scurt.

— Tu trebuie să fii Mark, zise unul dintre ei, în timp ce celălalt rămăsese cu ochii lipiți de uşă.

Băiatului îi pierise glasul, aşa că se mulțumi să dea aprobator din cap.

— Mama ta n-a venit?

— Da' dumneavoastră cine sînteți?

— Eu sînt Jason McThune, FBI Memphis, zise tipul din dreapta, întinzînd o mînă pe care Mark abia îndrăzni să o strîngă. Îmi pare bine de cunoştință, Mark.

— Da, şi mie.

— Iar eu sînt Larry Trumann, FBI New Orléans, zise cel de-al doilea. Strîngerea de mînă care urmă fu la fel de speriată, iar cei doi agenți schimbară priviri nervoase; erau stînjeniți şi nici unul dintre ei nu ştia ce să spună.

— Ia loc, Mark, zise în cele din urmă Trumann, făcînd semn spre scaunul aflat la celălalt capăt al mesei.

Mark se aşează cu mare grijă, plin de groază la gîndul că banda aia de lipit s-ar putea să cedeze şi să producă o catastrofă; că ăştia doi i-ar pune imediat cătuşele şi l-ar arunca într-o maşină şi n-ar mai vedea-o niciodată pe mama. Ce-ar mai putea să facă Reggie atunci? Cei doi bărbaţi se aşezară cît mai aproape de el şi trîntiră pe masă nişte carnete, pregătindu-se să-şi ia notiţe. Mark le simţea răsuflarea pe obraz şi îşi închipui că toate astea fac parte din joc. Aproape că îi venea să zîmbească. Dacă voiau să stea chiar atît de aproape de el, n-aveau decît, da' casetofonul ăla mic şi negru are să înregistreze tot, tot. Nimic nu se va pierde.

— Noi, ăă, noi ne aşteptam ca mama ta şi doctorul Greenway să vină cu tine, zise Trumann, aruncîndu-i o privire rapidă lui McThune.

— N-au putut să vină, trebuie să stea cu fratele meu.

— Cum se simte fratele tău? întrebă McThune cu gravitate.

— Nu prea bine, şi mami nu poate să-l lase singur.

— Noi am crezut că va veni şi ea cu tine, repetă Trumann, privindu-l încurcat pe McThune; părea să nu ştie prea bine cum să procedeze în situaţia aceasta.

— Păi, dacă vreţi, putem să mai aşteptăm o zi-două, pînă cînd va putea să vină şi ea, propuse Mark.

— Nu este nevoie, Mark. De fapt, noi vrem să vorbim cu tine.

— Să mă duc atunci s-o chem?

— Nu, mai bine să stăm de vorbă cîteva minute, doar noi trei, Mark, răspunse Trumann, zîmbindu-i şi scoţînd un stilou din buzunar. Spune-mi, eşti speriat?

— Da, puţin. Ce vreţi de la mine?

Îi era încă foarte frică, dar respira mult mai uşor: casetofonul nu piuise şi nici nu-l deranja în vreun fel.

— Ei bine, vrem să-ţi punem cîteva întrebări despre ceea ce s-a-ntîmplat ieri.

— Atunci am nevoie de un avocat?

Cei doi bărbaţi se priviră şi observară că rămăseseră cu gurile căscate într-un mod cît se poate de identic; trecură cel

puțin cinci secunde pînă ce McThune să-şi revină şi să-i spună lui Mark foarte clar şi sigur că nu.

— De ce nu? nu-i slăbi Mark.

— Păi, pentru că noi vrem să-ți punem doar cîteva întrebări şi-atît. Dacă însă tu te hotărăşti că vrei să fie aici şi mama ta, atunci mergem s-o căutăm. Sau cam aşa ceva. Dar de avocat nu ai nevoie. E vorba doar de cîteva întrebări.

— Ştiți, eu am mai stat o dată de vorbă cu polițiştii. Adevărul este că azi-noapte am stat foarte mult de vorbă cu ei.

— Bine, dar noi nu sîntem polițişti. Noi sîntem agenți FBI.

— Păi, asta mă şi sperie. De-aia cred eu că am nevoie de un avocat care, ştiți dumneavoastră, să-mi apere drepturile, şi toate celelalte.

— Puştiule, te uiți prea mult la televizor.

— Pe mine mă cheamă Mark. N-ați putea să-mi spuneți cel puțin pe nume?

— A, da, fireşte. Iartă-mă.

— Mda, interveni Trumann. Avocații nu fac altceva decît să se pună de-a curmezişul. Trebuie doar să le dai bani, şi ei se opun la orice.

— Atunci credeți că ar trebui să aşteptăm pînă cînd va putea să vină şi mama aici?

Agenții schimbară nişte surîsuri pline de înțeles şi McThune zise cu voce tare:

— Nu neapărat, Mark. Vreau să spun că putem aştepta dacă aşa vrei tu, da' tu eşti un copil isteț, iar noi ne cam grăbim. Şi nu vrem decît să-ți punem cîteva întrebări foarte scurte.

— E okay. Cred. Dacă trebuie.

După ce aruncă o privire pe carnet, Trumann deschise discuția.

— Bun. Tu le-ai spus celor de la poliția din Memphis că Jerome Clifford era deja mort cînd l-ați găsit, ieri, tu şi cu Ricky. Mark, spune-mi, te rog, ăsta este adevărul adevărat?

Mark se foi un pic pe scaun, privind drept înainte.

— Sînt obligat să răspund la întrebarea asta?

— Bineînțeles că da.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ştim care-i adevărul, Mark. Sîntem agenți FBI şi anchetăm afacerea asta, aşa că trebuie să ştim adevărul.

— Şi ce se-ntîmplă dacă nu răspund?

— A, multe lucruri pot să se întîmple dacă nu răspunzi. S-ar putea, de exemplu, să fim obligați să te ducem la noi la birou, pe bancheta din spate a maşinii, evident, fără cătuşe, şi acolo să-ți punem nişte întrebări într-adevăr dure. S-ar putea s-o aducem acolo şi pe mama.

— Da' ce i s-ar putea întîmpla Iu' mami? Ar putea să aibă şi ea necazuri?

— Poate că da.

— Ce fel de necazuri?

Trumann şi McThune schimbară priviri nervoase; îşi dădeau amîndoi seama că intraseră pe un teren minat şi că lucrurile se înrăutățeau cu fiecare minut care trecea. Legea era clară în privința asta: copiii nu puteau fi interogați fără acordul părinților.

McThune îşi drese glasul şi se încruntă amarnic.

— Mark, ai auzit vreodată de "obstrucționarea justiției"?

— Nu cred.

— Ei bine, este un delict. Okay? Este un delict federal. O persoană care ştie ceva despre o crimă şi nu spune ce ştie poliției sau FBI-ului, se face vinovată de obstrucționarea justiției.

— Şi ce se-ntîmplă în cazul ăsta?

— Păi, dacă persoana respectivă este găsită vinovată, atunci ea va fi pedepsită. Şi va merge la închisoare sau ceva de genul ăsta.

— Adică, dacă eu nu răspund la întrebările dumneavoastră, atunci mami şi cu mine mergem la închisoare?

Întrebarea aceasta îl făcu pe McThune să dea oarecum înapoi şi să-l privească nervos pe Trumann; gheața devenea din ce în ce mai subțire.

— Dar de ce nu vrei să răspunzi la întrebări, Mark? interveni Trumann. Ai ceva de ascuns?

— Nu, îmi este pur şi simplu frică. Şi pe urmă nu mi se pare prea corect, fiindcă eu n-am decît unsprezece ani, iar dumneavoastră sînteți de la FBI şi mama mea nu este aici. Adevărul este că nu ştiu ce să fac.

— Mark, nu poți să răspunzi la întrebări chiar dacă mama ta nu este aici? Tu ai văzut ieri ceva ce mama ta n-a văzut. Aşadar, nu are cum să te ajute să răspunzi la întrebări. Noi vrem numai să ştim ce anume ai văzut tu.

— Da' dacă ați fi în locul meu, n-ați vrea să aveți un avocat?

— Ei, pe dracu', în nici un caz! exclamă McThune. Eu unul n-aş vrea un avocat pentru nimic în lume. Scuză-mi limbajul, fiule, da' avocații sînt doar un ac înfipt în fund. Un ac mare. Dacă n-ai nimic de ascuns, atunci n-ai nevoie de avocat. Este suficient să răspunzi la întrebările noastre şi totul va fi în regulă.

Tipul începuse să se enerveze, dar Mark se aştepta la aşa ceva pentru că unul dintre ei trebuia să se înfurie. Aşa se întîmpla în filmele de la televizor pe care Mark le văzuse de mii de ori şi în care se înfruntau băieții cei buni şi băieții cei răi. McThune are să-nceapă să facă urît şi-atunci Trumann are să zîmbească aproape tot timpul, ba uneori are să se şi-ncrunte la partenerul său, spre binele lui Mark. Ori chestia asta îi va cîştiga simpatia băiatului, şi atunci McThune se va ridica dezgustat şi va părăsi camera. Moment în care era de presupus că Mark va da totul la iveală.

Trumann se aplecă spre el zîmbind mieros.

— Mark, Jerome Clifford era într-adevăr mort cînd ați dat de el, tu şi cu Ricky?

— Cer aplicarea celui de-al cincilea amendament, trînti Mark.

Zîmbetul cel mieros dispăru instantaneu, McThune deveni stacojiu la față şi clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, şi timp de cîteva secunde bune cei doi agenți se priviră intens. În tot acest timp, Mark urmări foarte atent cu privirea plimbarea nepăsătoare a unei furnici pînă cînd aceasta reuşi să dispară sub unul din carnetele de pe masă.

Într-un tîrziu, Trumann, "băiatul cel bun", rupse tăcerea.

— Mark, mi-e teamă că te uiți prea mult la televizor.

— Adică vreți să spuneți că nu pot să cer cel de-al cincilea amendament?

— Dă-mi voie să ghicesc, mîrîi McThune. Te uiți la "L.A Law", nu?

— În fiecare săptămînă.

— Mi-am închipuit. Mark, n-ai de gînd să răspunzi măcar la una din întrebări? Pentru că dacă nu vrei, atunci vom fi obligați să facem altceva.

— De exemplu?

— De exemplu să mergem la tribunal, să vorbim cu un judecător ca să-l convingem să-ți ceară el să stai de vorbă cu noi. Şi să ştii de la mine că nu este o variantă prea plăcută.

— Trebuie să merg la toaletă, zise Mark şi se ridică în picioare.

— Ăă, fireşte, Mark, răspunse repede Trumann, speriat dintr-o dată că puştiului i se făcuse rău. Cred că e la capătul culoarului.

— Poți să stai cît doreşti, Mark, noi te-aşteptăm. Nu-i nici o grabă.

Pe aceste cuvinte băiatul ieşi din încăpere şi închise uşa în urma lui.

Cei doi agenți vorbiră vrute şi nevrute timp de şaptesprezece minute, fără să se îngrijoreze. Aveau o experiență bogată şi ştiau multe şmecherii. Mai trecuseră prin situații de felul acesta şi ştiau că pînă la urmă puştiul va spune tot.

Apoi se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise McThune liniştit, dar cînd se deschise uşa, în încăpere îşi făcu apariția o doamnă foarte atrăgătoare de vreo cincizeci de ani, care păşi înăuntru cu un aer atît de natural încît ai fi zis că intră în propriul ei birou. Cei doi bărbați dădură să se ridice în picioare tocmai în clipa în care o auziră spunînd: "Nu vă ridicați".

— Sîntem într-o şedință, zise Trumann pe un ton oficial.

— Ați nimerit în altă parte, doamnă, adăugă McThune cu grosolănie.

Dar femeia îşi aşează liniştită servieta-diplomat pe masă şi le întinse celor doi cîte o carte de vizită.

— Nu cred, domnilor. Numele meu este Reggie Love, sînt avocată şi îl reprezint pe Mark Sway.

Cei doi agenți primiră bine vestea. McThune se apucă să studieze cartonaşul cel alb, în timp ce Trumann, care rămăsese mai departe în picioare, cu brațele atîrnînd moi pe lîngă corp, se chinuia să spună ceva.

— Cînd v-a angajat? sări McThune, privindu-l uluit pe Trumann.

— E ceva ce nu cred că vă priveşte pe voi, nu-i aşa? Nu m-a angajat încă, mi-a plătit doar avansul pentru angajare. Luați loc, îi pofti ea, aşezîndu-se la rîndul ei cu grație pe unul din scaunele aflate în jurul mesei. Cei doi se conformară stînjeniți, dar păstrară distanța.

— Unde, ăă, unde este Mark? începu Trumann.

— Pe undeva, pe-afară; încearcă să-şi aducă aminte ce spune cel de-al cincilea amendament. Pot să văd şi eu legitimațiile domniilor voastre, vă rog?

Într-o singură pornire cei doi agenți duseră mîna la buzunar, căutară o vreme disperați şi scoaseră la lumină legitimațiile cu un gest simultan. Reggie le studie cu atenție, îşi notă ceva într-un carnet şi apoi le dădu înapoi, zicînd:

— Ați încercat cumva să-l interogați pe copil în absența mamei lui?

— Nu, negă Trumann cu hotărîre.

— Firește că nu, întări McThune, şocat de o asemenea presupunere.

— El mi-a spus că ați făcut-o.

— Nu, nu, a confundat lucrurile, precizã McThune. Inițial noi am luat legătura cu doctorul Greenway, şi el a fost de acord cu întîlnirea asta la care ar fi trebuit să participe Mark, Dianne Sway şi doctorul însuşi.

— Numai că puştiul a venit aici singur, adăugă Trumann iute, dornic să explice situația. Noi l-am întrebat unde este maică-sa şi el ne-a spus că femeia nu poate să vină deocamdată. Atunci noi ne-am închipuit că mai întîrzie puțin şi am aşteptat-o stînd un pic de vorbă cu băiatul.

— Da, da, chiar aşa, noi îi aşteptam pe doamna Sway şi pe doctor, îi sări McThune în ajutor. Dumneavoastră unde erați în timpul ăsta?

— Nu puneți întrebări irelevante. Spuneți-mi, l-ați sfătuit pe Mark să vorbească cu un avocat?

Înainte să răspundă, cei doi agenți se priviră intens, cerîndu-şi reciproc ajutor.

— S-a menționat şi aşa ceva, zise apoi Trumann, ridicînd nevinovat din umeri.

Absența copilului făcea minciuna mai uşoară. În plus, Mark era doar un puşti speriat, în capul căruia lucrurile se amestecaseră, în timp ce ei erau ditamai agenți FBI, aşa că pînă la urmă cuvîntul lor va avea cîştig de cauză.

McThune îşi drese glasul şi-i dădu înainte, plin de siguranță:

— Ăă, da, aşa e, Larry, s-a menționat la un moment dat. Ți-aduci aminte? Mark sau poate eu am zis ceva despre serialul ăla de la televizor, "L.A. Law", şi-atunci Mark a zis că s-ar putea să aibă nevoie de un avocat, da' se vedea că glumeşte. Sau cel puțin aşa am crezut noi. Ți-aduci aminte, Larry?

Da, acum Larry îşi amintea foarte bine.

— A, da, sigur, ceva despre serialul ăla. Da' n-a fost decît o glumă.

— Sînteți siguri de asta? întrebă Reggie.

— Bineînțeles, protestă Trumann, iar McThune se încruntă, dînd aprobator din cap.

— Nu v-a întrebat pe voi, băieți, dacă are nevoie de un avocat?

Cei doi dătinară din cap, încercînd disperați să-şi amintească.

— Eu unu' nu-mi amintesc să se fi pus problema în felul ăsta. Adevărul este că Mark e doar un copil, şi încă unul foarte speriat, şi eu cred că încurcă lucrurile, explică McThune.

— I-ați spus care-i sînt drepturile? Auzind-o, Trumann zîmbi mult mai încrezător.

— Fireşte că nu, doar nu este un suspect. Este doar un puşti şi tot ce vrem este să-i punem cîteva întrebări.

— Deci n-ați încercat să-l interogați în absența mamei lui sau fără consimțămîntul ei?

— Nu.

— Bineînțeles că nu. .

— Şi nu i-ați spus că este mai bine să se țină departe de avocați?

— Nu, doamnă.

— În nici un caz. Să ştii că băiatul minte dacă ți-a spus altceva.

Atunci Reggie deschise încet servieta şi dădu la iveală casetofonul cel negru şi minicaseta din el, aşezîndu-le apoi cu grijă pe masă în fața celor doi. În clipa următoare agenții speciali McThune şi Trumann, ai căror ochi rămăseseră lipiți de obiectele acelea incredibile, părură că se micşorează brusc pe scaunele lor.

Reggie îi răsplăti pe fiecare în parte cu cîte un zîmbet răutăcios şi zise:

— Ei bine, cred că ştim acum cine minte.

Cu gesturi involuntare, McThune începu să-şi mîngîie nasul, iar Trumann se freca de zor la ochi. Reggie îi lăsă să sufere cîteva secunde. În încăpere se lăsase o linişte mormîntală.

— Totul este aici, pe casetă, băieți. Voi doi ați încercat să interogați un copil în absența mamei lui şi fără consimțămîntul ei. El v-a întrebat precis dacă n-ați vrea să aşteptați pînă cînd va fi şi ea liberă şi voi i-ați răspuns că nu. Ați încercat să faceți presiuni asupra lui, amenințîndu-l cu urmărirea penală atît pe copil cît şi pe mama lui. V-a spus că este speriat şi v-a întrebat foarte clar de două ori dacă nu are nevoie de un avocat. Voi l-ați sfătuit să nu-şi ia un avocat, spunîndu-i, printre altele, părerea voastră despre avocați, cum că nu sînt decît "un ac înfipt în fund". Ei bine, domnilor, acul este în fata dumneavoastră.

Agenții se făcură şi mai mici pe scaunele lor. McThune îşi masa fără întrerupere fruntea, iar Trumann privea neîncrezător caseta, avînd grijă să ocolească ochii femeii din fața lor. Timp de o clipă, se gîndi să însface caseta, să rupă banda în bucăți şi s-o calce în picioare, pentru că ea ar fi putut să-l coste chiar şi cariera; dar ceva îl făcu să presupună că femeia aceea mai avea o copie.

Să fii prins cu minciuna era ceva destul de rău, dar problemele lor erau mai grave decît atît. Chestia asta se putea lăsa cu măsuri disciplinare; mustrare, transfer, mizerii scrise în dosarul de personal. Şi în clipa de față, Trumann era convins că femeia asta era la curent cu tot ce-nsemna disciplinarea unor agenți FBI cu năbădăi.

— Ai pus microfoane pe copil, remarcă Trumann umilit.

— Şi de ce să n-o fi făcut? Doar nu este o crimă. Voi, ăştia de la FBI, aveți instalații mai ceva ca ale ălora de la telefoane.

Deşteaptă gagică! Da' la urma urmelor, de-asta era avocată, nu? McThune se aplecă mult în față, îşi trosni amarnic degetele şi se hotărî să opună ceva rezistență.

— Să vedeți, doamnă Love, noi...

— Reggie.

— Okay, Reggie, ăă, uite, ne pare rău. Ne-a cam, ăăă, luat valul şi, ei bine, ne cerem scuze.

— "V-a cam luat valul"? Pentru chestia asta, aş putea să obțin chiar capetele voastre, drăguților.

Doar nu era să se certe cu ea; probabil că avea dreptate şi chiar dacă se mai putea discuta cîte ceva, ei nu erau pregătiți să o înfrunte.

— Înregistrezi şi ce vorbim noi acum? întrebă Trumann.

— Nu.

— Okay, ne-am pierdut capul, ne pare rău, zise el, continuînd să-i evite privirea.

Cu mişcări lente, Reggie puse caseta în buzunarul hainei.

— Ia uitați-vă la mine, băieți! (Cei doi ridicară ochii, dar efortul era încă dureros.) Tocmai mi-ați demonstrat că ştiți să mințiți, şi încă repede. Aşa că de ce aş avea încredere în voi?

Deodată, Trumann îşi pierdu răbdarea, trînti cu palma în masă, începu să fluiere şi se ridică în picioare, făcînd cît mai mult zgomot. Apoi îşi aruncă mîinile în sus într-un gest patetic.

— E incredibil. Venisem aici doar cu cîteva întrebări pregătite pentru puşti, voiam doar să ne facem meseria, şi în loc de asta ne luptăm cu tine. Puştiul nu ne-a spus că are avocat; dacă ne spunea, atunci discutam altfel. De ce ai făcut asta? De ce ai pornit lupta asta? E ceva fără sens.

— Ce vreți de la copilul ăsta?

— Adevărul. Băiatul a văzut ceva ieri şi acum minte, nu vrea să spună ce-a văzut. Şi noi ştim că el minte. Noi ştim că a vorbit cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să moară. Ştim că puştiul a fost în maşină. De fapt, poate că eu nici nu-l condamn că minte. E doar un copil. Da' fir-ar a dracului de situație, trebuie neapărat să aflăm ce-a văzut şi ce-a auzit ieri.

— Voi ce bănuiți că s-a-ntîmplat?

Trumann îşi amintea de coşmarul prin care trecuseră cînd cu explicațiile date lui Foltrigg şi se sprijini neputincios de perete. De-asta îi ura pe avocați, Foltrigg, Reggie şi toți ceilalți din tagma asta. Aveau un talent nebun să complice totul.

— Ție ți-a spus ceva? întrebă McThune.

— Conversațiile noastre sînt absolut private.

— Da, ştiu asta. Dar ştii cine sînt Clifford şi Muldanno şi Boyette? Cunoşti toată povestea?

— Am citit ziarul de azi-dimineață. Da, sînt la curent cu cazul ăla din New Orléans. Mi se pare că voi, băieți, aveți nevoie de cadavru, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice, spuse Trumann de la celălalt capăt al mesei. Numai că-n momentul ăsta avem mai mare nevoie să stăm de vorbă cu clientul tău.

— Am să mă mai gîndesc la asta.

— Şi cînd crezi că ai să ajungi să iei vreo hotărîre?

— Nu ştiu. Credeți că veți fi liberi în după-amiaza asta?

— De ce?

— Trebuie să mai stau puțin de vorbă cu clientul meu. Deci ce-ar fi să ne-ntîlnim la mine în birou la ora trei? propuse Reggie, punînd casetofonul la loc în servietă — era clar că întîlnirea luase sfîrşit. Banda o păstrez la mine. Ea va fi micul nostru secret, okay?

McThune dădu aprobator din cap, aşteptînd continuarea.

— Dacă vreodată voi avea trebuință de ceva de la voi, băieți, ca de exemplu adevărul sau un răspuns cinstit, sînt convinsă că n-o să mă refuzați. Da' dacă vă mai prind cu minciuna, am să folosesc caseta pe care o ştiți.

— Bine, da' ăsta-i şantaj în toată regula, protestă Trumann.

— Ai perfectă dreptate şi n-ai decît să mă arestezi, îi răspunse Reggie, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Ne vedem la ora trei, băieți.

— Ăă, Reggie, ascultă, ar mai fi tipul ăsta, pe nume Roy Foltrigg, care va dori probabil să vină şi el cu noi, zise McThune, conducînd-o la uşă. Este un...

— Domnul Foltrigg este în oraş?

— Da. A sosit astă-noapte şi va insista să participe la întîlnirea din biroul tău.

— Ia te uită. Dar mă simt onorată. Şi vă rog chiar să-l invitați.

10

Ziarul "Memphis Press" publică pe prima pagină un articol despre moartea lui Clifford semnat de Slick Moeller, un reporter care scria despre crimele şi polițiştii din Memphis de mai bine de treizeci de ani. Adevăratul lui nume, pe care nimeni nu-l ştia de altfel, era Alfred, dar mama lui îi spusese Slick[{1}], originile acestei porecle pierzîndu-se în negura timpului. Trei neveste şi zeci de prietene de-o noapte folosiseră această poreclă. Slick nu purta haine deosebite, nu terminase nici măcar liceul, n-avea niciodată bani, era dăruit de Dumnezeu cu un exterior oarecare, conducea un Mustang,

era incapabil să trăiască cu o singură femeie şi nimeni nu ştia motivul pentru care i se spusese aşa.

Viața lui era indisolubil legată de tot ceea ce ținea de încălcarea legii. Îi cunoştea pe toți traficanții de droguri şi proxeneții din oraş; obişnuia să bea bere în barurile acelea în care chelneriţele erau lipsite de prejudecăți precum şi de orice urmă de veşmînt în partea superioară a trupului, şi stătea la bîrfă cu oamenii de pază din cîrciumile respective; avea date la zi despre membrii bandelor de motociclişti care aprovizionau oraşul cu droguri şi tîrfe. Avea talentul de a se învîrti cu multă agilitate printre ițele cele mai complicate şi mai periculoase din Memphis, şi asta fără să se pricopsească nici măcar cu o zgîrietură.

Reuşise să demonteze nici mai mult, nici mai puțin decît o duzină de filiere de hoți de maşini şi asta doar prin informațiile discrete furnizate poliției. Îi cunoştea pe foştii puşcăriaşi, mai ales pe cei care reveniseră la ocupațiile pentru care făcuseră închisoare. Mirosea o tăinuire de obiecte furate doar dintr-o privire. Apartamentul pe care-l avea în centrul oraşului nu avea nimic deosebit, cu excepția talmeş-balmeşului care domnea în el şi a unui perete ocupat în întregime de detectoare şi de stații-radio identice cu cele aflate în dotarea poliției. În Mustangul lui găseai mai multe vechituri decît într-o maşină de teren de-a poliției, dar nu şi o armă cu radar; este adevărat însă că nici nu avea nevoie de aşa ceva.

Slick Moeller îşi ducea viața în zonele întunecate ale Memphis-ului. Deseori ajungea la locul unei crime înaintea poliției. Se mişca fără probleme printre spitale, morgi şi antreprenori de pompe funebre. De-a lungul vremii, reuşise să-şi facă nenumărate relații şi surse care dădeau de bună voie informații pentru că ştiau că pot avea încredere în Slick Moeller. Un informator nu trebuia niciodată compromis, iar ponturile erau apărate cu mare grijă. Slick era un om de cuvînt, iar lucrul ăsta îl ştiau pînă şi şefii bandelor care stăpîneau străzile oraşului.

În plus, le spunea pe numele mic practic tuturor polițiştilor din oraş dintre care mulți vorbeau cu mare admirație despre Mole[{2}]. Mole Moeller a zis asta, Mole Moeller a făcut asta! Şi cum Slick se transformase în adevăratul său nume, noua poreclă nu-l deranja deloc. De fapt, nimic nu-l deranja cine ştie ce. Îi cunoştea de-acum pe polițişti, stînd cu ei la o ceaşcă de cafea în localurile cu program non-stop din toate cartierele oraşului, ajunsese să ştie şi dacă nevasta vreunuia ceruse divorțul sau dacă unul dintre ei primise vreo mustrare administrativă.

Îşi făcea veacul prin sediul central al poliției şi nimeni nu se mai mira să vadă polițişti oprindu-l pe Slick şi întrebîndu-l ce se-ntîmplă. Cine a fost împuşcat? Unde a avut loc spargerea? Şoferul era beat? Cîte persoane au fost împuşcate? Iar Slick le spunea atît cît îşi putea permite, ajutîndu-i ori de cîte ori acest lucru era posibil. Numele lui era menționat pînă şi la cursurile Academiei de Poliție din Memphis.

Prin urmare, nimeni nu fu surprins să-l vadă pe Slick învîrtindu-se toată dimineața prin sediul central. Dăduse deja cîteva telefoane la New Orléans şi era la curent cu datele de bază ale afacerii. Aflase de asemenea că Roy Foltrigg şi FBI-ul din New Orléans sosiseră în oraş şi că preluaseră conducerea ostilităților. Iar acest fapt îl intriga la culme. Înseamnă că nu era vorba de o sinucidere oarecare; mai ales că fusese întîmpinat de prea multe figuri lipsite de expresie şi de mult prea multe "fără comentarii". Era ceva ciudat ca toate întrebările despre cazul respectiv să primească numai răspunsuri negative. Dar de-a lungul anilor, Slick învățase să citească fețele polițiştilor, aşa că aflase de cei doi copii şi de faptul că starea celui mic dintre ei era foarte gravă. Şi mai aflase şi despre amprentele şi mucurile de țigară găsite la locul faptei.

Moeller coborî din ascensor la etajul al nouălea şi avu grijă să nu fie observat de vreo soră. Ştia numărul rezervei în care se afla Ricky, dar mai ştia şi că aici era secția de psihiatrie, aşa că n-avea de gînd să dea năvală cu întrebările. Mai ales

că nu voia să sperie pe nimeni, cu atît mai puțin pe un copil de opt ani care mai era şi în stare de şoc. De aceea se mulțumi să vîre o monedă în aparatul pentru răcoritoare şi să-şi ia o băutură dietetică, aşa, ca orice vizitator care petrecuse toată noaptea lîngă patul unui bolnav. Imediat după aceea, pe culoar îşi făcu apariția un sanitar îmbrăcat cu o bluză de un albastru deschis care împingea spre lift un cărucior plin cu cele necesare curățeniei. Sanitarul părea de vreo douăzeci şi cinci de ani, avea părul lung şi o expresie de profundă plictiseală pe chip.

Slick se hotărî pe loc şi-l urmă pe tînăr în ascensor. Privirea lui antrenată depista numele de "Fred" cusut deasupra buzunarului bluzei şi, cum erau singuri, puse prima întrebare.

— Spune-mi, te rog, lucrezi pe etajul nouă? se interesă Slick, plictisit, dar totuşi zîmbitor.

— Da, răspunse Fred fără să-l privească.

— Sînt Slick Moeller de la "Memphis Press" şi lucrez la un articol despre Ricky Sway, puştiul din rezerva 943. Ştii care, puştiul cu sinuciderea aia, continuă Moeller care învățase încă de la începutul carierei că cel mai bine era să spui deschis cine eşti şi ce vrei.

Auzindu-l, Fred păru brusc interesat, drept pentru care îşi îndreptă spinarea şi îl privi pe ziarist de parcă ar fi vrut să-i spună: "Da, da, ştiu o grămadă de chestii despre povestea asta, da' cu mine n-ai nici o şansă". Căruciorul era plin cu detergenți şi cu vreo douăzeci de sticle cu substanțe speciale pentru spital, alături de care se afla o găleată cu cîrpe murdare şi bucăți de burete. Fred răspundea de curățenia toaletelor, dar în clipa aceea se transformase deodată într-o persoană cu acces la informații de primă importanță.

— Da, zise el calm.

— Spune-mi, l-ai văzut pe puşti? întrebă Slick pe un ton nepăsător, cu privirea ațintită asupra beculețelor de pe panoul de comandă al ascensorului.

— Da, tocmai am ieşit de-acolo.

— Din cîte mi s-a spus, este vorba de un şoc traumatic foarte grav.

— Habar n-am, zise Fred, plin de sine, ca şi cum ar fi fost în posesia unor secrete cruciale. Cu toate acestea, era evident foarte dornic să vorbească, lucru care nu înceta să-l uluiască pe Slick. Ia o persoană oarecare, spune-i că eşti ziarist şi vei vedea că în nouă cazuri din zece persoana respectivă se va simți obligată să vorbească. La dracu', are să vrea să vorbească, are să dea la lumină şi cele mai mari secrete de care avea cunoştință.

— Bietul copil, mormăi Slick de parcă Ricky ar fi fost pe ducă. Apoi, preț de cîteva secunde, nu mai scoase nici o vorbă; or aşa ceva era de neimaginat pentru Fred. Ce fel de reporter mai este şi ăsta? Nu pune chiar nici o întrebare? El, Fred, îl ştia bine pe puşti, doar tocmai ce ieşise din camera lui, ba vorbise şi cu mama copilului. El, Fred, era implicat puternic în povestea asta.

— Mda, nu e bine deloc, spuse Fred, adresîndu-se tot pereților.

— Tot în comă?

— Şi da şi nu. O să mai dureze.

— Mda, aşa am auzit şi eu.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea, cum însă căruciorul bloca uşa, nimeni nu mai urcă alături de cei doi.

— Adevăru' e că nu prea poți să faci cine ştie ce pentru el, explică Slick. Aşa se-ntîmplă-ntotdeauna. Copilu' vede doar o fracțiune de secundă ceva oribil, face un şoc şi pe urmă e nevoie de luni de zile ca să-l aduci iar la normal. Trist, tare trist. Pustiu' ăsta, Sway, nu este chiar aşa de rău, nu?

— Nu cred. Doctorul Greenway crede că-şi revine peste o zi sau două. O să aibă nevoie de ceva terapie, da' o să fie bine pîn' la urmă. Eu l-am văzut tot timpul. Ştiți, de fapt, eu m-am tot gîndit să fac medicina.

— Curcanii nu şi-au băgat încă nasu' pe-aici?

Fred privi în jur ca şi cum ascensorul ar fi fost împînzit de microfoane.

— Ba da. FBI-ul a stat aici toată ziua. Şi familia şi-a şi angajat un avocat.

— Ei, nu mai spune.

— Da, curcanii sînt tare interesați de căzu' ăsta, şi acum stau de vorbă cu fratele puştiului. Şi, într-un fel sau altul, avocatul a picat chiar în mijlocul poveştii.

Ascensorul se opri la etajul al doilea şi Fred prinse cu mîinile bara căruciorului.

— Da' cine-i avocatul? întrebă Slick.

Uşa se deschise şi Fred dădu să iasă pe culoar.

— Reggie şi nu mai ştiu cum. Nu l-am văzut încă.

— Mersi, zise ziaristul în timp ce Fred dispăru şi ascensorul era invadat de călători.

Moeller se întoarse la etajul al nouălea, în căutarea unei noi prăzi.

Pe la ora prînzului, venerabilul Roy Foltrigg şi cei doi fundaşi ai săi, Wally Boxx şi Thomas Fink, se transformaseră într-o adevărată pacoste pentru toți cei care se aflau în birourile Procuraturii federale din Western District of Tennessee. Aici şeful era George Ord, căruia nu-i păsa nici cît negru sub unghie de Roy Foltrigg; doar nu el îl invitase pe venerabilul la Memphis. Ord avusese ocazia să-l întîlnească pe Foltrigg la tot felul de conferințe şi seminarii unde procurorii federali puneau la cale tot felul de scheme menite să protejeze guvernul Statelor Unite. Foltrigg făcea parte dintre cei care luau mereu cuvîntul la aceste întruniri, totdeauna nerăbdător să-şi împărtăşească părerile, strategiile şi marile victorii oricui ar fi vrut să-l asculte.

După ce McThune şi Trumann aduseseră de la spital vestea rea despre Mark şi noua lui avocată, Foltrigg rechiziționa încă o dată biroul lui Ord pentru o şedință de analiză a ultimei noutăți aduse de cei doi agenți. Ord îşi păstrase fotoliul din piele din spatele biroului masiv şi-l urmărea pe Foltrigg care-i interoga pe cei doi agenți, neuitînd

ca din cînd în cînd să răcnească tot felul de ordine pentru urechile lui Boxx.

— Ce ştiți despre avocata asta? îl întrebă venerabilul pe Ord.

— N-am mai auzit pînă acum de ea.

— Da' nu se poate ca măcar o dată cineva de-aici să nu fi avut de-a face cu ea! exclamă Foltrigg, cu intenția de a-l provoca pe celălalt să găsească pe cineva să dețină o informație cît de mică despre Reggie Love. Ord primi provocarea şi căutarea începu.

Într-un colț al biroului, Trumann şi McThune asistau în tăcere la toată tevatura. Conveniseră să nu spună deocamdată nimic nimănui despre casetă. Poate mai tîrziu. Poate niciodată, se rugau ei la Cel de Sus. Prînzul compus din cîteva sandvişuri aduse de o secretară se consumă cu speculații fără rost şi discuții de dragul discuțiilor. Foltrigg era nerăbdător să se întoarcă la New Orléans, dar era şi mai nerăbdător să aibă veşti de la Mark Sway. Faptul că puştiul reuşise, Dumnezeu ştie cum, să obțină un avocat era neliniştitor, mai ales că băiatului îi era teamă să vorbească. Foltrigg era convins că Jerome Clifford îi spusese lui Mark ceva important chiar înainte de a muri, şi pe măsură ce orele treceau convingerea că puştiul ştia ceva despre cadavru devenea din ce în ce mai puternică. De altfel, Foltrigg nu era o persoană care să ezite prea mult cînd venea vorba de concluzii, în momentul în care din sandvişuri nu mai rămăsese decît amintirea, venerabilul reuşise să-i convingă pe toți cei prezenți în încăpere, inclusiv pe el însuşi, că Mark Sway cunoştea exact locul unde fusese ascuns cadavrul senatorului Boyette.

Apoi, uşa biroului se deschise şi în încăpere îşi făcu apariția David Sharpinski, unul dintre numeroşii asistenți ai lui Ord, care se prezentase de bună voie să-i informeze că fusese coleg de facultate la Memphis State University cu Reggie Love. I se făcu semn să se aşeze în locul lui Wally şi apoi începură să curgă întrebările.

— Am terminat facultatea în aceeaşi serie, acum patru ani, zise Sharpinski mai degrabă nervos; avea mult de lucru şi ar fi preferat să-şi vadă de cazul respectiv decît să-şi piardă vremea cu nimicuri.

— A, deci nu practică decît de patru ani, sări imediat Foltrigg. Şi cu ce fel de cazuri se ocupă? E specializată în drept penal? Cît drept penal cunoaşte? Cunoaşte dedesubturile meseriei?

McThune îi aruncă lui Trumann o privire plină de înțeles; fuseseră vîrîți în corzi de un avocat de patru ani!

— Mai puțin drept penal, replică Sharpinski. Sîntem prieteni destul de buni, ne şi vedem din cînd în cînd. Pot să vă spun că ia mai ales cazuri de copii maltratați. Vedeți, a avut şi ea, ăă... a avut şi ea destul de tras în viață.

— Ce vrei să spui?

— Este o poveste cam lungă, domnule Foltrigg. Reggie este o persoană foarte complexă. Acum îşi trăieşte cea de-a doua ei viață.

— Dumneata o cunoşti bine, nu-i aşa?

— Da, o cunosc. Am fost, una peste alta, colegi timp de trei ani în timpul facultății.

— Cum adică "una peste alta"?

— Păi, cum să vă spun, a fost nevoită să uite de toate problemele, cum să le spun?, toate problemele emoționale. Reggie a trăit o primă viață, dacă vreți, în care a fost soția unui ginecolog faimos. Erau bogați, aveau succes şi o viață socială foarte plină: petreceri, acțiuni de binefacere, cluburi şi toate celelalte. Aveau o casă impresionantă în Germantown şi cîte un Jaguar fiecare. Ea făcea parte din toate cluburile de grădinărit şi organizațiile sociale din Memphis. Lucrase ca învățătoare pentru ca el să poată face facultatea şi pe urmă, după cincisprezece ani de căsnicie, bărbatul ei s-a hotărît să o schimbe cu una nouă. Aşa că a început să alerge după femei şi la un moment dat s-a încurcat cu o soră mult mai tînără, care a şi devenit, pînă la urmă, soția numărul doi. Pe atunci, Reggie se numea Regina Cardoni; ea n-a acceptat

povestea, a cerut divorțul şi din clipa aceea lucrurile au luat o întorsătură urîtă. Doctorul Cardoni a jucat tare şi încet-încet ea a clacat. A reuşit să-i facă viața un iad: divorțul nu se mai termina, se simțea umilită în văzul lumii, prietenele ei, soții de doctor pline de prejudecăți, i-au întors spatele. A încercat chiar să se sinucidă. De fapt, puteți găsi toate astea în dosarul de divorț. Bărbatul şi-a angajat un batalion de avocați care au tras tot felul de sfori pînă cînd au reuşit s-o interneze într-un sanatoriu. Şi, în absența ei, el a manevrat totul în aşa fel încît a lăsat-o pur şi simplu lefteră.

— Copii are?

— Da, doi, un băiat şi o fată; în perioada de care v-am vorbit, erau în pragul adolescenței şi bineînțeles că tatăl i-a primit în grijă. Adevărul este că tipul le-a dat suficient de multă libertate, precum şi banii necesari ca să-i determine să-i întoarcă spatele mamei. El şi cu avocații pe care şi-i angajase au reuşit s-o țină pe Reggie prin sanatorii de boli mintale timp de doi ani, pînă cînd totul se terminase, aşa cum dorise el: adică doctorul se alesese cu casa, cu copiii, cu cealaltă nevastă, cu absolut tot.

Relatarea acestei tragedii îl tulbură pe Sharpinski şi era evident că nu-i convenea faptul că-i povestea despre ea lui Foltrigg. Ce-i drept, însă, cele mai multe relatări făceau parte dintr-un dosar public.

— Şi cum de a ajuns ea avocată?

— Nu i-a fost uşor deloc. Tribunalul îi interzisese să-şi vadă copiii şi locuia singură cu mama ei care, după părerea mea, i-a salvat viața. Nu sînt sigur de ceea ce vă spun, dar am auzit că mama ei şi-a ipotecat casa ca să-i plătească un tratament foarte bun. Şi după ani de zile de efort, Reggie şi-a adunat la un loc bucățelele vieții ei risipite. Copiii au crescut şi au plecat din Memphis. Băiatul a ajuns la închisoare pentru trafic de droguri, iar fata locuieşte în California.

— Ce fel de studentă a fost?

— Foarte isteață. Era hotărîtă să-şi dovedească sieşi că poate să devină un bun avocat. Atîta că a continuat să se

lupte cu depresiile nervoase, cu băutura şi cu somniferele şi la un moment dat a clacat. Pe urmă s-a-ntors, complet refăcută, şi a terminat facultatea pur şi simplu cu înverşunare.

Ca de obicei, Fink şi Boxx mîzgăleau cu frenezie, umplînd paginile carnetelor, încercînd plini de importanță să noteze fiecare cuvînt rostit în încăpere, ca şi cum Foltrigg avea de gînd să-i ia mai tîrziu la întrebări. În ceea ce-l privea pe Ord, acesta era mult mai preocupat de teancul de lucrări de pe birou decît de cele ce se discutau în prezența lui; pe măsură ce orele treceau, Foltrigg îi devenea tot mai nesuferit, în fond, el, Ord, era tot atît de ocupat şi de important ca şi venerabilul.

— Ce fel de avocat este femeia aceasta? întrebă Roy.

A dracului de rea, îşi zise McThune în sinea lui. Vicleană ca un drac, se gîndi Trumann. Şi foarte talentată în domeniul electronicii.

— Munceşte mult, nu prea face mulți bani, da' de fapt nu cred că pentru Reggie banii au vreo importanță.

— De unde Dumnezeu şi-a ales un nume ca ăsta, "Reggie"? întrebă Foltrigg, absolut deconcertat. "Poate că vine de la Regina", îşi zise Ord în sinea lui.

Sharpinski deschise gura ca să vorbească, dar pe urmă se răzgîndi, aşteptă o secundă-două, şi abia după aceea spuse:

— Mi-ar trebui ore întregi ca să vă povestesc tot ce ştiu despre ea şi adevărul este că nu vreau să fac asta. Nici nu e important!

— Poate că este, se auzi vocea plesnitoare a lui Boxx.

Sharpinski îi aruncă o privire severă, apoi se întoarse din nou spre Foltrigg.

— Atunci cînd s-a apucat de facultate, a încercat să şteargă cea mai mare parte din trecutul ei, mai ales anii cei mai dureroşi. Şi-a reluat numele de fată, Love. Bănuiesc că Reggie vine de la Regina, dar n-am întrebat-o niciodată nimic despre asta. Pot să vă spun că şi-a schimbat numele absolut legal, cu hotărîre judecătorească, şi că din Regina Cardoni n-a mai

rămas nici o urmă, cel puțin pe hîrtie. În facultate, n-a vorbit niciodată despre trecutul ei, deşi s-a vorbit mult despre ea. Dar ea nu dă doi bani pe chestia asta.

— Mai bea?

Era clar că Foltrigg voia să scurme prin gunoaie şi lucrul ăsta îl enervă pe Sharpinski. McThune şi Trumann o găsiseră remarcabil de trează.

— Asta va trebui s-o întrebați chiar pe ea, domnule Foltrigg.

— Cît de des te vezi cu ea?

— Cam o dată sau de două ori pe lună. Şi din cînd în cînd mai vorbim la telefon.

— Cîți ani are? întrebă Foltrigg pe un ton plin de suspiciune, ca şi cum între Sharpinski şi Reggie ar fi existat o relație nu tocmai curată.

— Şi asta va trebui s-o întrebați pe ea. După mine, are vreo cincizeci de ani.

— Ce-ar fi să-i dai chiar acum un telefon şi s-o întrebi ce mai face. Poate scapă vreo vorbă despre Mark Sway.

Sharpinski îi aruncă lui Foltrigg o privire care ar fi acrit şi laptele în sticlă. Apoi îşi privi şeful, pe Ord, de parcă ar fi vrut să-i spună: "Ce zici de tembelul ăsta?" Dar Ord îi evită privirea şi începu să încarce un capsator aflat pe birou.

— Domnule Foltrigg, Reggie nu este tîmpită. De fapt este chiar foarte inteligentă şi dacă i-aş telefona şi-ar da imediat seama care este motivul pentru care o caut.

— Hm, poate că ai dreptate.

— Să ştiți că am.

— Atunci aş vrea să ne însoțeşti în după-amiaza asta, cînd vom merge la ea la birou.

Sharpinskî se uită la Ord aşteptînd un semn, o sugestie, dar şeful lui era foarte ocupat cu capsatorul.

— Sînt foarte ocupat şi nu pot să vin. Mai doriți ceva?

— Nu, poți să pleci acum, interveni brusc Ord. Mulțumesc, David.

— Dar ar fi foarte bine să vină cu mine, îi zise Foltrigg lui Ord după plecarea lui Sharpinski.

— Ți-a spus că este ocupat, Roy. Ştii, băieții mei au de lucru, răspunse celălalt, privindu-i semnificativ pe Boxx şi Fink.

Chiar în clipa aceea una dintre secretare îi aduse lui Foltrigg un fax de două pagini pe care acesta îl citi împreună cu Boxx.

— Mi l-au trimis de la birou, îi explică Roy lui Ord, de parcă numai acolo ar fi existat asemenea tehnologie de vîrf.

Cînd termină de citit, Foltrigg întrebă cu voce tare:

— A auzit careva de un oarecare Willis Upchurch?

— Da. E un barosan din Chicago care lucrează mult pentru Mafia, răspunse Ord. Ce-i cu el?

— Aici scrie că tocmai a terminat o conferință de presă ținută în fața unui mare număr de reporteri la New Orléans.

Şi acolo a zis că a fost angajat de Muldanno, că procesul va fî amînat, iar clientul lui nu este vinovat etc, etc.

— Da, da, este în stilul lui. Da' nu-mi dau seama cum de n-ai auzit pîn' acum de Willis Upchurch?!

— Păi, n-a mai fost niciodată pîn' acum la New Orléans, răspunse Foltrigg plin de autoritate, de parcă i-ar fi ținut minte pe toți avocații care îndrăzniseră să calce pe domeniul lui.

— Ei bine, cazul vostru tocmai s-a transformat într-un coşmar.

— Of. Grozav. Absolut nemaipomenit.

11

Jaluzelele erau trase şi-n cameră domnea întunericul. Ghemuită la picioarele lui Ricky, Dianne ațipise. După ce toată dimineața mormăise, se zvîrcolise şi trezise speranțele tuturor, după prînz puştiul se pierduse din nou, regăsindu-şi poziția de-acum familiară, cu genunchii la piept, degetul în

gură şi tuburile de perfuzie înfipte în vene. Greenway o asigurase de mai multe ori că Ricky nu avea dureri, dar după atîtea ore în care îl ținuse în brațe şi-l sărutase, Dianne era convinsă că pe fiul ei îl durea ceva. Cît despre ea, era epuizată.

Mark se aşezase pe patul pliant, rezemîndu-şi spatele de perete, şi-şi privea atent mama şi fratele mai mic. Şi el se simțea epuizat, dar cu toate acestea, somnul refuza să vină. Evenimentele recente se învălmăşeau în creierul lui extenuat, iar el încerca din răsputeri să gîndească limpede. Care era mişcarea următoare? Oare putea să aibă încredere în Reggie? Din filmele şi serialele de la televizor, Mark aflase că jumătate din avocați erau de încredere, iar cealaltă jumătate erau nişte javre. Pe urmă, cînd ar fi mai bine să le spună lui Dianne şi doctorului despre Reggie? Întrebările acestea i se învîrteau mereu în minte; stătea acolo pe patul pliant, ascultînd susurul vocilor de pe culoar şi făcîndu-şi socoteala cît de mult să povestească şi celorlalți din ceea ce ştia.

Ceasul de lîngă pat arăta ora două şi treizeci şi două de minute. Îi erau imposibil să creadă că toată mizeria asta se întîmplase în mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Apoi se hotărî să-i spună lui Greenway tot ceea ce Ricky ar fi putut să vadă şi să audă în pădure şi, privind cîrlionții blonzi care se iteau de sub cearşaf, se simți mult mai bine. Se hotărî de asemenea să nu mai mintă şi să facă tot ce-i va sta în putere ca să-l ajute pe Ricky. Nimeni altcineva nu auzise ceea ce-i spusese Romey în maşină şi pentru moment, aşa cum îl sfătuise şi avocatul, el avea de gînd să nu povestească nimănui despre cele întîmplate.

Este adevărat însă că nici nu prea mai putea să țină totul în el; adevărul devenea din ce în ce mai apăsător. Pentru că aici nu mai era vorba de un joc de-a v-ați ascunselea cu copiii din cartier prin crîngurile şi rîpele din apropiere de Tucker Wheel Estates; şi nici de o evadare nevinovată pe fereastra dormitorului ca să se plimbe prin zonă în lumina lunii. De data asta, Romey ținuse între dinți țeava unui pistol adevărat;

ăia erau agenți federali adevărați, cu legitimații adevărate, aidoma celor din serialele polițiste de la televizor. El, Mark, angajase un avocat adevărat care îi lipise de stomac un casetofon adevărat ca să poată, în felul ăsta, să-i prindă cu mîța-n sac pe cei de la FBI. Tipul care-l omorîse pe senator era un asasin profesionist cu multe cazuri de acelaşi gen la activ — aşa spusese Romey — şi mai făcea parte şi din Mafia; or, pentru oamenii ăştia nu era nici o problemă să scape de un puşti de unsprezece ani.

Mark simțea că nu mai putea să facă față de unul singur la toată povestea. La ora asta ar fi trebuit să fie la şcoală, la ora de matematică pe care nu putea s-o sufere, dar de care acum îi era dor. Avea de gînd să stea de vorbă pe-ndelete cu Reggie şi pe urmă ea avea să aranjeze o întîlnire cu cei de la FBI ca el să le spună toată porcăria pe care i-o pusese în spate Romey. Şi-atunci ei erau obligați să-l protejeze. Poate că or să-i dea nişte gărzi de corp pînă cînd asasinul ajunge la închisoare, sau poate că or să-l aresteze imediat pe ăla şi-atunci totul are să fie bine. Poate, cine ştie?!

Apoi, îşi aduse aminte de un film în care un tip se ia de piept cu Mafia, crezînd că FBI-ul are să-l protejeze; numai că dintr-o dată, tipul se trezeşte că devine o țintă vie, că FBI-ul nu mai vrea să ştie de el pentru că tipul spusese ceva ce nu trebuia în timpul procesului; pe parcursul filmului, cineva, nu-şi mai amintea cine, spune de cel puțin douăzeci de ori că "Mafia nu uită niciodată". În ultima scenă, maşina tipului sare în aer exact în momentul în care răsuceşte cheia în contact şi el este aruncat la vreo juma' de milă distanță şi tocmai cînd îşi dă ultima suflare, apare o siluetă întunecată care se apleacă deasupra lui şi zice "Mafia nu uită niciodată". Nu fusese mare lucru de filmul ăsta, dar pentru Mark mesajul lui se limpezi abia acum.

Simțea nevoia să bea un Sprite. Deschise uşurel poşeta pe care Dianne o lăsase sub pat şi începu să cotrobăie prin ea; dădu peste trei flacoane de calmante şi peste două pachete de

țigări, dar, după o clipă de ezitare, rezistă tentației; în cele din urmă, găsi monedele de care avea nevoie şi ieşi din cameră.

Într-un colț al sălii de aşteptare, o infirmieră stătea de vorbă cu un bătrîn. Mark desfăcu cutia de Sprite şi se îndreptă spre ascensor. Greenway îi ceruse să stea cît mai mult timp în camera lui Ricky, dar Mark se săturase şi de cameră şi de Greenway şi, oricum, nu prea erau şanse ca frate-său să se trezească prea curînd. Intră în lift şi apăsă pe butonul de parter; avea de gînd să dea o raita pe la bufet, să vadă ce mai învîrtesc avocații.

Cînd uşa fu cît pe-aci să se închidă, în ascensor urcă un bărbat care îl privi oarecum îndelung pe băiat.

— Tu eşti Mark Sway? întrebă apoi bărbatul.

Of, Doamne, iar? De cînd cu Romey, în ultimele douăzeci şi patru de ore, cunoscuse atîtea fețe noi cît să-i ajungă luni de zile. Şi apoi, era sigur că nu-l mai văzuse niciodată pînă acum pe tipul de lîngă el.

— Cine sînteți? întrebă Mark prudent.

— Slick Moeller de la "Memphis Press". Cunoşti ziarul, nu? Tu eşti Mark Sway, nu-i aşa?

— De unde ştiți cine sînt?

— Doar sînt ziarist, nu? Asta mi-e meseria, să aflu tot felul de lucruri. Ce mai face fratele tău?

— Grozav. Şi ce vreți să aflați?

— Ştii, eu lucrez la un articol despre sinuciderea asta şi tot dau peste numele tău. Curcanii zic că ai şti mai multe decît spui.

— Cînd o să apară articolul?

— Nu ştiu încă. Poate chiar mîine.

Mark se simți brusc că îl lasă puterile şi renunță să-l mai privească pe omul acesta.

— Nu răspund la nici o întrebare.

— Foarte bine.

Uşa ascensorului se opri pe neaşteptate şi o mulțime de oameni năvăli înăuntru, iar reporterul dispăru, înghițit de val. Cîteva secunde mai tîrziu, cînd ascensorul opri la etajul al

cincilea, Mark țîşni printre doi medici şi o luă pe scări pînă la etajul şase. Scăpase de ziarist, aşa că se aşeză pe treptele pustii şi începu să plîngă.

Foltrigg, McThune şi Trumann îşi făcură apariția în anticamera micuță, dar aranjată cu gust, a biroului lui Reggie Love, avocat, fix la ora trei după-amiază, aşa cum fusese convenit. Aici fură întîmpinați de Clint care îi pofti să ia loc şi le oferi ceai şi cafea; cei trei refuzară scorțoşi. Foltrigg îl informă pe Clint că el este procurorul federal din Southern District of Louisiana, New Orléans, că venise la întîlnire şi că nu putea să aştepte. Greşea amarnic.

Pentru că avu ocazia să aştepte timp de patruzeci şi cinci de minute. În timp ce agenții federali stăteau comod pe canapea, răsfoind nişte reviste, Foltrigg măsura încăperea cu pasul, îşi privea din cînd în cînd ceasul, fierbea de nervi, îl privea amenințător pe Clint, ba se şi răsti de vreo două ori la el, numai că de fiecare dată i se spunea că Reggie discută la telefon cu un client important. De parcă Foltrigg ar fi venit acolo pentru ceva absolut lipsit de importanță. Venerabilul ar fi vrut tare mult să plece, dar nu putea să facă aşa ceva. Era una din rarele ocazii în care era nevoit să primească un subtil şut în fund fără să poată riposta.

În sfîrşit, Clint îi invită să-l urmeze într-o mică sală de conferințe ai cărei pereți erau acoperiți cu rafturi pline de impresionante tomuri de legi. Clint le spuse să ia loc şi îi anunță că Reggie li se va alătura imediat.

— A întîrziat patruzeci şi cinci de minute, protestă Foltrigg.

— Asta nu înseamnă nimic pentru Reggie, domnule, replică zîmbind Clint în timp ce închidea uşa.

Foltrigg, flancat de cei doi agenți, se aşeză la un capăt al mesei de conferințe, şi rămase în aşteptare.

— Uite ce e, Roy, zise Trumann după o secundă de ezitare. Trebuie să fii atent cu tipa asta. S-ar putea să înregistreze tot ce vom vorbi.

— Da' ce te face să crezi asta?

— Păi, ăă, niciodată nu poți să...

— Avocații de aici, din Memphis, practică foarte mult chestia asta, sări McThune în ajutorul colegului său. Nu ştiu cum stau lucrurile la New Orléans, da' aici e rău de tot.

— Bine, da' trebuie să ne spună de la bun început dacă înregistrează, nu? zise Foltrigg, fără să înțeleagă aluzia celor doi.

— N-aş paria pe chestia asta, zise Trumann. E mai bine să fii atent.

Uşa se deschise brusc şi Reggie îşi făcu apariția după o întîrziere de patruzeci şi opt de minute.

— Nu vă ridicați, le spuse ea în timp ce Clint închidea uşa în urma ei. Întinse apoi mîna spre Foltrigg, zicînd: Reggie Love, iar dumneata trebuie că eşti Roy Foltrigg.

— Exact. Încîntat de cunoştință.

Reggie îi privi zîmbind pe McThune şi Trumann şi pentru o clipă toți trei se gîndiră la acelaşi lucru: la minicaseta aceea afurisită.

— Vă rog să mă scuzați că am întîrziat, zise ea apoi şi se aşează singură la celălalt capăt al mesei; în fața ei, cei trei bărbați stăteau înghesuiți unul într-altul ca nişte găini plouate.

— Nici o problemă, zise Foltrigg cu voce tare, pe un ton care lăsa să se înțeleagă că în realitate era o problemă, şi încă una foarte gravă.

Dintr-un sertar ascuns al mesei, Reggie scoase un magnetofon pe care îl aşează în fața ei.

— Vă deranjează dacă înregistrez mica noastră discuție? întrebă ea în timp ce monta microfonul, lămurindu-şi în acest fel interlocutorii că tot ceea ce vor spune va fi înregistrat, fie că acest lucru le va conveni, fie că nu. Voi fi fericită să ofer fiecăruia dintre dumneavoastră cîte o copie.

— Eu n-am nimic împotrivă, zise Foltrigg ca şi cum ar fi avut de ales.

McThune şi Trumann nu-şi puteau lua ochii de la magnetofon. Vai, ce drăguț din partea ei să-i întrebe aşa ceva! Reggie le zîmbi dulce, cei doi agenți îi întoarseră zîmbetul

pentru ca în cele din urmă toți trei să privească, zîmbind, magnetofonul. Femeia asta era tot atît de subtilă ca şi un pietroi aruncat printr-un geam. Caseta aia nenorocită nu putea fi prea departe.

— Şi-acum, care-i problema? întrebă ea după ce apăsă pe un buton.

— Unde este clientul dumitale? întrebă Foltrigg la rîndul lui, aplecîndu-se înainte şi lăsînd astfel să se înțeleagă că numai el îi va fi partener de discuție.

— La spital. Doctorul vrea să-l vadă petrecînd cît mai mult timp lîngă fratele lui.

— Şi cînd vom putea să stăm de vorbă cu el?

— Prin urmare, dumneavoastră presupuneți că veți vorbi într-adevăr cu clientul meu, zise Reggie privindu-l pe Foltrigg cu ochi plini de încredere. Avea părul cărunt şi era tunsă ca un puştan. Chipul ei plăcut ieşea imediat în evidență; sprîncenele erau negre, buzele moi erau foarte îngrijit fardate, pielea netedă era doar foarte uşor machiată. Da, da, era o femeie drăguță, cu bretonul acela nostim care-i acoperea fruntea şi cu ochii scînteietori, plini de o siguranță calmă. În timp ce o privea, Foltrigg se gîndea la mizeria şi suferința pe care femeia din fața lui le cunoscuse din plin şi se văzu nevoit să recunoască un lucru, că ea se pricepea foarte bine să ascundă orice urmă.

McThune deschise un dosar şi începu să-l răsfoiască. În ultimele două ore reuşiseră să strîngă un dosar destul de gros despre Reggie Love, fostă Regina Cardoni. Copiaseră dosarul de divorț şi procedurile de internare de la judecătoria locală. Copiaseră de asemenea actele de ipotecare şi registrul funciar referitoare la casa mamei ei. Şi chiar în clipa asta, doi agenți FBI din Memphis încercau să obțină foile matricole din facultate.

Lui Foltrigg îi plăcea murdăria şi o căuta pentru orice caz cu care avea de-a face. McThune citea cu multă atenție istoria sordidă a divorțului, cu toate depozițiile acelea de adulter, alcool, droguri şi constituție fizică debilă, culminînd toate cu

încercarea de sinucidere. Citind toate acestea, McThune îşi dădu seama că, pentru nimic în lume şi în nici o împrejurare, nu şi-ar fi dorit s-o înfurie pe femeia aceea.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă cu clientul dumitale, doamnă Love.

— Reggie, okay, Roy?

— Cum doreşti. Noi sîntem convinşi că ştie ceva, simplu şi clar.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, noi sîntem convinşi că micul Mark a fost în maşina lui Jerome Clifford mai înainte de moartea acestuia. Noi credem că au fost împreună mai mult decît cîteva secunde, în mod evident, Clifford avea de gînd să se sinucidă şi avem motive să credem că a dorit să spună cuiva, oricui, unde anume ascunsese Muldanno, clientul lui, cadavrul senatorului Boyette.

— Ce vă faceți să credeți aşa ceva?

— Este o poveste mai lungă, dar, pe scurt, Clifford a luat de vreo două ori legătura cu unul dintre asistenții mei şi a lăsat să se înțeleagă că ar fi dispus să ajungem la o înțelegere şi după aceea să se retragă. Era speriat, beat, avea un comportament ciudat. Încerca s-o rupă cu viața de pînă atunci şi voia să vorbească.

— Şi de ce credeți că a vorbit cu clientul meu?

— Este doar o posibilitate, recunosc. Dar trebuie să căutăm în toate colțurile şi sînt sigur că înțelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare că sesizez aici o notă de disperare.

— Ba chiar foarte multă disperare, Reggie. Uite, am să fiu cinstit cu tine. Ştim cine l-a ucis pe senator, dar adevărul este că nu sînt pregătit pentru un proces în absența cadavrului.

Foltrigg se opri şi-i zîmbi interlocutoarei. În ciuda nenumăratelor sale metehne absolut nocive, Roy petrecuse ore întregi în fața diverselor jurii şi ştia cînd este cazul să joace cinstit.

Iar ea, la rîndul ei, petrecuse atît de multe ore în secțiile de terapie ale spitalelor încît mirosea imediat orice minciună.

— Eu nu spun că nu veți putea să vorbiți cu Mark Sway în general, ci numai astăzi. Mîine, cine ştie? Sau poate poimîine. Toată povestea asta se mişcă prea repede. Domnul Clifford nici nu s-a răcit încă. Ce-ar fi să mai încetinim puțin ritmul şi să nu facem prea multe lucruri în acelaşi timp, okay?

— Okay.

— Ei, şi-acum convingeți-mă că Mark Sway a fost în maşină împreună cu Jerome Clifford înainte ca ăsta să moară.

Nici o problemă. Foltrigg îşi consultă carnetul şi se porni să înşire toate locurile unde fuseseră găsite amprentele: luminile de poziție din spatele maşinii, portbagajul, mînerul şi butonul de blocare ale portierei din dreapta-față, bord, pistol, sticla de whiskey. Existau, se pare, amprente şi pe furtun, dar acolo mai era încă de lucru. Pe măsură ce vorbea, Foltrigg se transforma în procurorul care îşi construia un dosar plin de probe de netăgăduit...

Reggie umplea foaie după foaie. Cunoştea faptul că Mark fusese în maşină, dar n-avusese nici cea mai vagă idee că lăsase o asemenea potecă în urma lui.

— Sticla de whiskey? întrebă ea surprinsă.

— Da, trei amprente foarte clare, răspunse Foltrigg, consultîndu-şi încă o dată notițele. Nu există nici o îndoială în privința lor.

Mark îi vorbise despre pistol, dar nu suflase nici un cuvînt despre sticlă.

— Nu ți se pare ciudat?

— Pîn' acum totul este ciudat. Polițistul care a vorbit cu el nu-şi aminteşte să fi mirosit a alcool, aşa că bănuiesc că n-a băut din sticlă. Sînt sigur că băiatul ar putea să explice totul dacă am sta de vorbă cu el.

— Am să-l întreb dacă vrea.

— Deci nu ți-a spus nimic despre sticlă?

— Nu.

— Dar despre pistol?

— Nu pot să divulg lucrurile pe care mi le-a spus clientul meu.

Foltrigg aşteptase cu disperare altceva, iar felul în care decurgea toată povestea îl înfuria la culme. Trumann aştepta şi el cu respirația tăiată. McThune se opri din lectura pasionantă a unui raport întocmit de un psihiatru numit de tribunal.

— Prin urmare nu ți-a spus chiar tot? remarcă Foltrigg.

— Mi-a spus foarte multe lucruri, dar este posibil să-i fi scăpat unele detalii.

— Detaliile astea pot avea o importanță crucială.

— Eu sînt cea chemată să judece ce este crucial şi ce nu. Ce altceva mai aveți?

— Arată-i biletul, îi zise Foltrigg lui Trumann. Reggie citi şi reciti pe-ndelete cuvintele mîzgălite pe bucata de hîrtie. Mark nu-i spusese nimic nici despre bilet.

— Este evident că a folosit două stilouri diferite, explică Foltrigg. Pe cel albastru l-am găsit în maşină; este un pix ieftin a cărui pastă s-a terminat. Şi dacă este să speculăm puțin, atunci am putea să ne gîndim că Jerome Clifford a vrut să mai adauge ceva după ce Mark coborîse din maşină. Vezi, cuvîntul "unde" pare să indice că băiatul plecase. Este clar că au stat de vorbă, că şi-au spus cum îi cheamă şi că puştiul a stat acolo suficient timp ca să pună mîna peste tot.

— Pe ăsta n-ați găsit nimic? întrebă ea, fluturînd biletul.

— Nimic. Şi l-am verificat cît se poate de amănunțit. Foarte calmă, Reggie puse bucata de hîrtie pe masă,alături de carnetul în care îşi făcuse tot felul de însemnări, îşi încrucişa mîinile la piept şi zise:

— Ei bine, Roy, cred că acum marea întrebare este "Cum ați reuşit, voi, băieți, să aflați că amprentele sînt ale lui Mark Sway?" Cum ați reuşit să obțineți o amprentă de-a lui ca să le verificați pe cele din maşină? întrebă ea cu acelaşi zîmbet răutăcios pe buze pe care McThune şi Trumann îl mai văzuseră cu nici patru ore mai devreme, cînd cu minicaseta aceea.

— A, foarte simplu. Ne-am folosit de o cutie de suc din care a băut la spital azi-noapte.

— Aţi cerut acordul lui Mark sau al mamei lui înainte de a face chestia asta?

— Nu.

— Adică aţi atentat la intimitatea unui copil de numai unsprezece ani?

— Nici vorbă de aşa ceva. Am încercat doar să obţinem o probă.

— O probă? Probă pentru ce? Nu pentru o crimă, îndrăznesc a spune. Crima a fost comisă şi cadavrul a dispărut. Mai există şi vreo altă crimă în afară de asta? Sinuciderea este o crimă? Sau faptul de a asista la o sinucidere?

— Dar a asistat la sinucidere?

— Nu vă pot spune nimic din ceea ce clientul meu mi-a povestit, totul este confidenţial şi tu ştii foarte bine asta, Roy. Ce altceva aţi mai luat de la copil?

— Nimic.

Reggie pufni zgomotos, arătîndu-şi neîncrederea.

— Ce altceva mai aveţi?

— Păi, atît nu-i de-ajuns?

— Vreau să ştiu tot.

Foltrigg răsfoi din nou carnetul lui de însemnări, încercînd să cîştige timp de gîndire.

— I-ai văzut umflătura de la ochiul stîng şi cucuiul din frunte. Poliţia mai zice că atunci cînd l-au găsit ei în pădure, pe buze avea o dîră de sînge. La autopsia cadavrului lui Clifford s-a observat o pată de sînge pe mîna dreaptă. Grupa sanguină era diferită de cea a decedatului.

— Dă-mi voie să ghicesc. Sîngele de pe mîna lui Clifford este al lui Mark.

— S-ar putea. În orice caz este aceeaşi grupă.

— Dar cum de ştiţi ce grupă de sînge are Mark? Foltrigg renunţă la carnet şi îşi trecu mîinile pe faţă. Cei mai eficienţi apărători erau cei care dirijau lupta în afara chestiunilor în

discuție. Adică cei care muşcau şi aruncau cu pietre în tot felul de intrigi colaterale, sperînd ca astfel acuzarea şi juriul să uite de vina evidentă a clientului lor. Principiul era simplu: dacă ai ceva de ascuns, atunci strigă sus şi tare că adversarul încalcă procedura. În momentul de față, ei ar fi trebuit să pună cap la cap lucrurile povestite de răposatul Clifford lui Mark Sway; ceva mai simplu nici că se putea. Dar nu; băiatul îşi luase un avocat şi ei încercau acum să explice în ce mod făcuseră rost de anumite informații esențiale pentru mersul anchetei. Şi în fond nu era nimic rău în faptul că luaseră mostre de amprente fără să ceară permisiunea împricinatului. Poliția făcuse o treabă foarte bună. Numai că în gura unui avocat, toată afacerea asta se transforma într-o violare a intimității unei persoane. Precis că, după asta, tipa are să-i amenințe şi cu darea în judecată. Şi dacă mai pui la socoteală şi figura cu sîngele...

În orice caz, femeia asta ştia meserie. Lui Foltrigg îi venea greu să creadă că practica doar de patru ani avocatura.

— De la spital, din dosarul de internare al fratelui.

— Şi cum de ați avut acces la dosar?

— Avem mijloacele noastre.

Auzindu-l, Trumann îşi adună tot curajul, iar McThune se ascunse în spatele dosarului, aşteptînd izbucnirea. Doar ei se mai arseseră o dată. Reggie îi făcuse să se bîlbîie, să-şi muşte limbile şi să transpire sînge, şi acum era rîndul bătrînului Roy să încaseze cîțiva pumni. Situația era de-a dreptul comică.

De data asta însă, Reggie îşi păstră calmul. Împungîndu-l pe Roy cu un deget subțire împodobit cu o unghie dată cu lac alb, începu să vorbească fără să ridice vocea:

— Dacă vă mai apropiați de clientul meu şi încercați să obțineți ceva de la clientul meu fără aprobarea mea, vă dau în judecată şi pe tine şi pe cei de la FBI. Am să depun o plîngere la comisia de etică a baroului din Louisiana şi Tennessee şi am să mătur cu curul vostru judecătoria pentru minori de

aici din oraş şi am să-i cer judecătorului să vă pună sub lacăt.

Totul fusese spus cu o voce egală, lipsită de orice emoție, normală, şi cei trei ştiură că nu fuseseră doar vorbe în vînt. Foltrigg zîmbi şi dădu aprobator din cap.

— Perfect. Îmi pare rău că am cam sărit peste cal. Dar sîntem îngrijorați şi trebuie neapărat să stăm de vorbă cu clientul tău.

— Mi-ați spus absolut tot ce ştiți despre Mark?

— Da, cred că da, declară Foltrigg după ce îşi verifică din nou carnetul.

— Dar asta ce este? insistă ea, arătînd cu acelaşi deget subțire dosarul în care McThune se cufundase de la începutul întîlnirii. Agentul FBI citise despre încercarea ei de sinucidere, despre medicamentele luate şi despre faptul că fusese în comă timp de patru zile, toate acestea declarate de martori sub prestare de jurămînt. Evident, fostul ei soț, doctorul Cardoni, o adevărată jigodie, după cum reieşea din pledoariile prezentate la tribunal, dispusese şi de bani şi de avocați şi imediat ce Regina / Reggie luase medicamentele, dăduse fuga la tribunal şi ceruse încredințarea copiilor. Comparînd datele de pe documente, era clar că bunul doctor completa hîrtiile şi cerea audieri chiar în momentele în care ea se zbătea între viață şi moarte.

McThune nu intră în panică; dimpotrivă, o privi zîmbind nevinovat şi-i răspunse:

— Nişte documente de-ale noastre.

Şi nici măcar nu mințea, pentru că oricum i-ar fi fost teamă să o mintă. Doar caseta era la ea şi le ceruse imperativ să-i spună numai adevărul.

— Despre clientul meu?

— A, nu.

Reggie îşi studie cu atenție carnetul de însemnări.

— Eu zic să ne întîlnim din nou mîine, spuse ea pe un ton care nu sugera, ci impunea.

— Noi ne grăbim foarte tare, Reggie, pledă Foltrigg.

— Ei bine, eu nu. Şi am impresia că eu am toate cărțile în mînă.

— Am impresia că da.

— Deci, eu am nevoie de timp ca să diger toate astea şi să vorbesc cu clientul meu.

Nu asta doriseră, dar celor trei le era clar că nu vor obține nimic mai mult. Cu un gest dramatic, Foltrigg înşurubă capacul stiloului şi îşi puse carnetul în servietă. Trumann şi McThune îi urmară exemplul şi timp de un minut în încăpere nu se auzi decît foşnetul hîrtiilor rearanjate în dosare şi serviete.

— Mîine la ce oră? întrebă Foltrigg, trîntind capacul servietei şi ridicîndu-se de pe scaun.

— La zece. În biroul meu.

— Mark Sway va fi şi el aici?

— Nu ştiu.

Cei trei bărbați părăsiră mica sală de conferințe.

12

Wally Boxx sună la New Orléans de cel puțin patru ori într-un singur ceas. Foltrigg avea în subordinea sa patruzeci şi şapte de procurori generali adjuncți care apărau interesele guvernului în nenumărate procese, iar sarcina lui Wally era să le transmită din Memphis ordinele şefului lor. În afară de Thomas Fink, la cazul Muldanno mai lucrau încă trei procurori, şi Boxx simțea nevoia să le telefoneze la fiecare sfert de oră ca să le comunice tot felul de instrucțiuni, precum şi evoluția afacerii Clifford. Pînă la ora prînzului, tot personalul din biroul procurorului general aflase despre Mark Sway şi fratele lui mai mic, iar bîrfele şi speculațiile nu mai conteneau. Cît de mult ştia puştiul? Oare îi va conduce la ascunzătoarea cadavrului? La început, aceste întrebări erau murmurate doar de cei trei procurori care lucrau la cazul Muldanno; dar pe la mijlocul după-amiezii pînă şi secretarele

se adunaseră în camera pentru cafea şi schimbau păreri care mai de care mai năstruşnice despre biletul lăsat de Clifford şi despre ce anume îi spusese lui Mark răposatul înainte de a înghiți glonțul. În cele din urmă, orice activitate încetă şi tot personalul biroului aştepta cu sufletul la gură următorul telefon de la Wally.

Foltrigg se mai fripsese de cîteva ori cu scurgeri de informații şi pentru asta îi concediase pe cei pe care îi bănuise că vorbesc prea mult; ceruse ca toți subordonații săi să treacă testul cu detectorul de minciuni; pusese toate informațiile deosebite sub lacăt de teama propriilor săi oameni; le ținuse predici şi îi amenințase.

Numai că Roy Foltrigg nu era persoana care să inspire prea multă loialitate. Mulți dintre asistenții lui nu-l vedeau cu ochi buni deoarece Foltrigg era de fapt interesat de politică şi se folosea de cazurile la care lucra ca să-şi satisfacă ambițiile politice. Avea prostul obicei de a acapara toată scena şi de a-şi atribui meritele exclusive pentru tot ce era bun, beştelindu-şi în acelaşi timp subordonații pentru tot ce era rău. Făcea tot posibilul să obțină inculpări pentru nişte delicte fără importanță comise de autoritățile alese doar de dragul de a apărea în ziare. Dispusese anchetarea diverşilor săi duşmani şi-i dăduse apoi pe mîna presei. Era o adevărată tîrfă politică al cărei singur talent în domeniul juridic era să țină predici şi să citeze din Sfînta Scriptură în fața completului de judecată şi a juraților. Fusese numit în acest post de administrația Reagan şi mai avea încă un an pînă la expirarea mandatului; iar cei mai mulți dintre asistenți numărau zilele pînă la împlinirea anului acela şi îl îndemnau să candideze pentru vreo funcție politică. Oricare.

Ziariştii din New Orléans începură să telefoneze de pe la ora opt dimineața, cerînd cu toții o notă oficială din partea biroului procurorului general în legătură cu afacerea Clifford. Rămaseră cu cererea. Mai tîrziu, pe la ora două, avu loc spectacolul lui Willis Upchurch, secondat de un Barry Muldanno strălucitor. Rezultatul fu că un număr şi mai mare

de ziarişti începură să dea tîrcoale prin preajma biroului lui Foltrigg. Linia telefonică între Memphis şi New Orléans rămase aproape permanent deschisă.

Lumea vorbea vrute şi nevrute.

Stăteau amîndoi în dreptul ferestrei murdare de la etajul al nouălea şi priveau traficul aglomerat, specific orelor de vîrf în centrul oraşului. Cu gesturi nervoase, Dianne îşi aprinse o țigară, dînd drumul unui nor gros de fum, apoi întrebă direct:

— Cine este avocata asta?

— O cheamă Reggie Love.

— Şi cum ai dat de ea?

— Am fost la ea la birou în clădirea aia, de-acolo, şi am stat de vorbă cu ea, răspunse Mark arătînd spre Sterick Building.

— De ce ai făcut asta, Mark?

— Pentru că toți curcanii ăştia mă sperie. Poliția şi FBI-ul au împînzit spitalul, şi acum au mai apărut şi ziarişti. Am avut de-a face cu unu' din ăştia chiar în după-masa asta, în lift. De-aia cred că avem nevoie de sfaturile unui avocat.

— Dar, Mark, ştii foarte bine că avocații nu lucrează pe gratis; ştii tot atît de bine că nu ne putem permite să angajăm un avocat.

— Păi, am şi plătit-o, o linişti micul bogătaş.

— Ce spui? Cum ai putut tu să plăteşti un avocat?

— Foarte uşor: ea a vrut doar un mic avans pentru angajare, şi atunci i-am dat unul din cei cinci dolari pe care mi i-ai dat azi-dimineață pentru gogoşi.

— Şi vrei să spui că lucrează doar pentru un dolar? Atunci trebuie că este o avocată nemaipomenită.

— Să ştii că e destul de bună. Pîn' acum m-a impresionat felul în care se prezintă.

Auzindu-l, Dianne clătină din cap, uluită. Cît timp durase procesul acela îngrozitor de divorț, Mark, care pe atunci avea nouă ani, nu contenise să-l critice pe avocatul mamei. Urmărea cu perseverență celebrele seriale TV "Perry Mason" şi

"L. *A.* Law", aşa că trecuseră ani de zile de cînd Dianne nu mai cîştigase o discuţie în contradictoriu cu fiul ei cel mare.

— Adică ce-a făcut pîn-acum? întrebă tînăra femeie de parcă abia acum vedea lumina soarelui.

— Păi, azi la prînz s-a întîlnit cu nişte agenţi FBI pe care i-a pus aşa de frumos la colţ! S-a mai întîlnit cu ei şi mai tîrziu la ea, la birou, da' eu n-am mai vorbit cu ea de la prînz.

— La ce oră vine aici?

— Pe la şase. Vrea să te cunoască pe tine şi să stea de vorbă cu doctorul Greenway. Ai să vezi că are să-ţi placă de ea, mami.

Dianne trase adînc din ţigară şi dădu drumul unui nou nor de fum albăstrui, apoi continuă seria întrebărilor.

— Dar nu înţeleg; de ce avem nevoie de ea, Mark? Nu înţeleg care este rostul ei în toată povestea asta. Doar n-aţi făcut nimic rău; tu şi cu Ricky aţi văzut maşina, aţi încercat să-l ajutaţi pe omul acela, dar nu voi l-aţi împuşcat. Voi l-aţi văzut împuşcîndu-se. Şi atunci pentru ce avem nevoie de avocat?

— Păi, ştii şi tu, ţi-am spus că i-am minţit pe curcani la început şi chestia asta mă sperie. Şi pe urmă mi-a fost frică şi că o să avem necazuri pentru că nu l-am împiedicat pe omul ăla să se omoare. De-asta, mami.

Dianne îl privi intens în timpul acestor explicaţii, dar Mark îi evită privirea.

— Şi acum mi-ai spus tot, absolut tot? întrebă Dianne după o lungă pauză; pusese întrebarea rar, fără să-l scape din ochi, de parcă ar fi ştiut adevărul.

Prima oară, o minţise acasă, cînd aşteptau sosirea ambulanţei, supravegheaţi de Hardy care le pîndea fiecare vorbă. Pe urmă, aseară, în camera lui Ricky, sub tirul întrebărilor doctorului Greenway, dăduse o primă versiune a adevărului; Mark îşi aminti cît de tristă fusese Dianne cînd auzise acea variantă adaptată şi revizuită şi cum îi spusese, uşor dezamăgită: "Tu nu m-ai minţit niciodată, Mark".

Mark se simțea tare rău că, în loc să împartă totul cu ea, doar trecuseră prin atîtea necazuri împreună, se învîrtea în jurul adevărului, ocolea întrebările şi-i spunea mult mai mult lui Reggie decît propriei lui mame.

— Mami, ieri totul s-a-ntîmplat atît de repede şi aseară era aşa un talmeş-balmeş în capul meu! Da' astăzi m-am tot gîndit la ce s-a-ntîmplat, am luat-o pas cu pas, minut cu minut, şi abia acum mi-aduc aminte diverse chestii.

— Ca de exemplu?

— Păi, uite, vezi cum l-au atins chestiile astea pe Ricky. Ei, eu cred că m-au atins şi pe mine, nu la fel de rău ca pe el, da' oricum. De exemplu, acum îmi amintesc lucruri pe care ar fi trebuit să mi le amintesc de aseară, de cînd am vorbit cu doctorul Greenway. Înțelegi ce vreau să spun?

Da, adevărul este că înțelegea şi ceea ce înțelegea o îngrijoră pe Dianne. Doi băieți sînt martorii aceluiaşi eveniment. Unul dintre ei intră în stare de şoc, deci este normal ca şi cel de-al doilea să fie afectat. Dianne recunoscu în sinea ei că nu se gîndise la aşa ceva.

— Mark, te simți bine? întrebă ea, venind mai aproape de copil, care în clipa aceea ştiu că o păcălise.

— Da, cred că da, zise el, încruntîndu-se ca şi cînd ar fi fost agasat de o migrenă.

— Spune-mi, ce anume ți-ai amintit? întrebă ea cu prudență.

Mark trase adînc aer în piept şi începu:

— Păi, îmi aduc aminte...

Dar chiar în clipa aceea doctorul Greenway răsări de nicăieri şi Mark începu s-o scalde.

— Sînt nevoit să plec, începu Greenway, aproape scuzîndu-se. Dar mă-ntorc peste vreo două ore.

Atunci Mark se hotărî să termine o dată pentru totdeauna cu povestea asta şi zise:

— Domnule doctor, ştiți, tocmai îi spuneam lu' mami că îmi amintesc nişte lucruri de care nu mi-am mai adus aminte pînă acum.

— Despre sinucidere?

— Da, domnule. Azi, toată ziua, mi-au venit în minte tot felul de scene şi amănunte şi cred că unele dintre ele s-ar putea să fie destul de importante.

— Bine, atunci hai să mergem înapoi în cameră şi să stăm puțin de vorbă, zise doctorul după ce îi aruncă o privire lui Dianne.

Pe măsură ce povestea, Mark îşi simțea sufletul din ce în ce mai uşurat, deşi în tot acest timp nu reuşise să-şi ridice ochii din pămînt. Ştia că exagerarea unor asemenea detalii din mintea şocată şi foarte speriată a unui copil, a oricărei persoane de fapt, era o acțiune foarte dureroasă şi de aceea avu grijă să o interpreteze cu multă finețe. Frazele erau întrerupte de pauze lungi în timpul cărora Mark îşi căuta cu greutate cuvintele care să descrie cît mai bine tot ceea ce îi era foarte bine întipărit în memorie. Din cînd în cînd trăgea cu coada ochiului la doctorul Greenway, dar chipul acestuia îşi păstră aceeaşi expresie pe tot parcursul povestirii. Privirile furişe pe care le strecură spre Dianne îi arătară că maică-sa nu era dezamăgită defel de ceea ce auzea; dimpotrivă, era îngrijorată, ca orice mamă.

Cînd ajunse însă la episodul în care Clifford îl înşfacă şi îl duce în maşină, Mark observă că publicul începe să se foiască, dar cu toate acestea nu încercă să-şi ridice privirea din podea. Cînd povesti figura cu pistolul, auzi oftatul îngrijorat al lui Dianne. Iar Greenway clătină din cap cînd auzi despre împuşcătura din maşină şi despre glonțul care trecuse prin geam. Uneori, Mark simțea că cei doi din fața lui ar fi țipat cu dragă inimă la el pentru că îi mințise cu o noapte înainte, dar nu se opri, ci îi dădu înainte cu amintirile care îl marcau în mod evident.

Relată cu mare atenție fiecare detaliu pe care Ricky ar fi putut să-l vadă sau să-l audă. Păstră însă pentru el confesiunile lui Clifford. Printre altele, îşi aminti extraordinar de bine toată nebunia aceea despre Țara de Dincolo şi despre Vrăjitor.

Cînd Mark îşi termină povestirea, Dianne începu să-şi maseze cu mişcări uşoare tîmplele şi să spună ceva despre un flacon de calmante. Greenway însă se aşeză pe un scaun, sorbind practic fiecare vorbă spusă de băiat.

— Asta-i tot, Mark?

— Nu ştiu. Este tot ce pot să-mi amintesc acum, mormăi puştiul răspunsul de parcă l-ar fi durut dinții.

— Deci tu ai fost efectiv în maşina aia? întrebă Dianne fără să deschidă ochii.

— Vezi asta? zise Mark, ducîndu-şi un deget la ochiul stîng care nu se dezumflase încă. Aici m-a lovit cînd am vrut să ies din maşină. Şi mult timp după aia am fost aşa de amețit! Se poate să fi fost chiar inconştient, nu ştiu.

— Bine, dar mi-ai spus că te-ai bătut la şcoală.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus aşa ceva, da' dacă ți-am spus, înseamnă că eram şocat sau ceva de felul ăsta. "La dracu'! Iar m-am încurcat în minciuni!"

Greenway îşi mîngîie gînditor barba.

— Aşadar, Ricky a văzut cînd tipul te-a tîrît în maşină, cînd a tras asupra ta şi tot restul. Phiii!

— Da. Abia acum îmi aduc aminte bine. Îmi pare rău că nu mi-am amintit mai devreme, da' ştiți, în mintea mea era un gol. Ceva cam ca la Ricky.

Urmă o nouă pauză interminabilă.

— Să-ți spun drept, Mark, îmi vine tare greu să cred că n-ai putut să-ți aminteşti cîte ceva din toate astea şi astă-noapte, zise Greenway.

— Da' de ce săriți aşa la mine? Ricky a văzut tot ce mi s-a-ntîmplat şi asta l-a dus în altă lume. Spuneți-mi, azi-noapte am stat cumva de vorbă?

— Ei, asta-i acum! exclamă Dianne.

— Fireşte că am stat de vorbă, răspunse Greenway şi cel puțin patru noi cute îi apărură pe frunte.

— Mda, probabil că da. Da' nu-mi amintesc mare lucru despre ce-am vorbit.

Greenway şi Dianne se priviră cîteva secunde în tăcere. Mark se duse în sala de baie şi bău puțină apă dintr-un păhăruț de hîrtie

— Bine. Le-ai spus şi polițiştilor toate astea? se interesă Dianne.

— Nu. Doar ți-am spus că abia acum mi-am adus aminte.

Dianne dădu uşor din cap şi reuşi chiar să schițeze un surîs. Dar ochii ei se îngustaseră foarte mult şi deodată privirea lui Mark se plecă iute în podea. Dianne crezuse toată povestea despre sinuciderea lui Clifford, dar această revenire bruscă a unei memorii pierdute nu o păcălise. Dar se hotărîse să lămurească lucrurile mai tîrziu.

Greenway avea şi el îndoieli, dar era mult mai preocupat să-şi trateze pacientul decît să-l certe pe Mark. Aşa că deocamdată îşi mîngîia barba şi studia zugrăveala peretelui.

— Mi-e foame, rupse în cele din urmă Mark tăcerea grea care se lăsase în cameră.

Reggie sosi cu o oră mai tîrziu decît fusese stabilit, cerîndu-şi necontenit scuze, dar Greenway plecase deja. Mark făcu nişte prezentări poticnite şi Reggie strînse cu multă căldură mîna lui Dianne, aşezîndu-se apoi alături de ea pe patul pliant. Imediat începu să pună o sumedenie de întrebări despre Ricky, ca o adevărată prietenă de familie, îngrijorată şi preocupată de absolut tot ce-i atingea prietenii. Cum se descurca cu serviciul? Cu şcoala? Cu banii? Cu hainele?

Dianne era foarte obosită şi vulnerabilă, şi faptul că avea ocazia să stea de vorbă cu o altă femeie îi făcea mult bine. Aşa că îşi deschise sufletul fără nici o reținere şi o vreme nu vorbiră decît despre spital, despre doctorul Greenway, despre Ricky, despre orice numai despre Mark şi povestea lui cu FBI-ul nu.

Reggie adusese o pungă cu sandvişuri şi cartofi prăjiți pe care Mark o puse pe masa plină cu tot felul de lucruri de lîngă patul lui Ricky. Apoi băiatul se hotărî să cumpere şi ceva de băut şi ieşi pe nesimțite din cameră.

Aparatul pentru răcoritoare de lîngă sala de aşteptare îi livră prompt două cutii de suc pe care le aduse în cameră fără a fi oprit de poliție, de ziarişti sau de asasini plătiți de Mafia. Cînd intră în încăpere, cele două femei erau adîncite într-o conversație despre încercarea de interogatoriu din partea lui McThune şi Trumann. Iar Reggie avu grijă să adopte un asemenea stil de povestire, încît Dianne deveni foarte suspicioasă în privința FBI-ului. Amîndouă femeile erau într-o stare de nervi deosebită. Pentru prima dată, după multe ore, Dianne era din nou plină de viață.

"Jack Nance and Associates" era o firmă liniştită, care se autoprezenta în anunțurile publicitare drept o companie de specialişti în asigurarea pazei şi securității, dar care în realitate nu era constituită decît din doi detectivi particulari. Anunțul din cartea de telefon era cel mai mic şi neînsemnat din oraş. Firma aceasta nu dorea să aibă de-a face cu divorțuri interminabile în care unul dintre soți se culcă prin diverse paturi, iar celălalt vrea fotografii explicite şi compromițătoare; nu dispunea nici măcar de un detector de minciuni; nu fura copii în beneficiul vreunuia dintre părinți; nu depista angajați care-şi furau patronul.

Jack Nance era un fost puşcăriaş, cu un cazier impresionant, care reuşise să evite necazurile timp de peste zece ani. Asociatul său, Cal Sisson, făcea parte din aceeaşi categorie socială şi reuşise o afacere nemaipomenită cu o companie fictivă pentru construirea de acoperişuri. Împreună, cei doi cîstigau binişor, îndeplinind tot felul de sarcini urîte pentru cei cu bani. O dată, îi rupseseră mîinile unui adolescent care era prietenul fiicei unui client bogat, după ce puştiul îi trăsese cîteva palme domnişoarei respective. Altădată, deprogramaseră doi adepți ai sectei Moon, copiii unui alt client bogat. Celor doi asociați nu le era teamă de violență şi nu de puține ori îi descurajaseră cu ajutorul pumnilor pe rivalii în afaceri ai clienților lor. Ba o dată chiar

incendiaseră cuibul dragostei vinovate dintre soția unui client şi amantul acesteia.

Genul lor de activitate avea căutare pe o anumită piață, şi în unele cercuri restrînse Nance şi Sisson erau cunoscuți drept nişte tipi duri şi foarte eficienți, care nu voiau decît bani lichizi, duceau la bun sfîrşit toate murdăriile şi nu lăsau nici o urmă. Erau renumiți pentru rezultatele uluitoare, iar clienții veneau pe bază de recomandare.

Jack Nance se mai afla încă în biroul lui în care domnea o dezordine cruntă cînd cineva bătu la uşă. Se întunecase deja şi secretara îşi terminase programul. Cal Sisson nu plecase nici el, şi în momentul acela discuta ceva cu un traficant de cocaină care îl agățase pe fiul unui client. Nance era un tip la vreo patruzeci de ani, nu prea înalt, dar era robust şi deosebit de agil. El fu cel care traversă biroul secretarei şi deschise uşa de la intrare.

— Îl caut pe Jack Nance, zise necunoscutul.

— Eu sînt.

— Numele meu este Paul Gronke, spuse tipul, întinzînd mîna. Pot să intru?

Nance deschise larg uşa şi îi făcu celuilalt semn să intre. Cei doi se opriră chiar lîngă biroul secretarei, iar Gronke privi atent dezordinea teribilă din jurul lor.

— E tîrziu, remarcă Nance. Ar fi mai bine să-mi spui ce vrei.

— Am nevoie de voi pentru o treabă foarte rapidă.

— Cine te-a trimis la noi?

— Am auzit vorbindu-se despre voi. Vorbele zboară.

— Dă-mi un nume.

— J.L. Grainger. Mi se pare că l-ați ajutat să încheie o afacere. Tot el a amintit şi de un oarecare domn Schwartz care a fost foarte mulțumit de munca voastră.

Ascultîndu-i vorbele, Nance se gîndea la înțelesul lor, studiindu-şi în acelaşi timp musafirul. Gronke era un bărbat voinic, cu pieptul lat, care se apropia de patruzeci de ani, prost îmbrăcat, dar fără să-şi dea seama de asta. Din cauza

accentului tărăgănat şi a felului în care mînca silabele cuvintelor, Nance îşi dădu imediat seama că tipul era din New Orléans.

— Avansul de angajare este de două mii de dolari, plătiți imediat şi nerambursabili, totul cash, mai înainte să ridic măcar un deget.

Gronke duse imediat mîna la buzunarul din stînga şi scoase de acolo un pachețel cu bancnote din care extrase douăzeci de hîrtii de o sută, pe care i le puse în mînă lui Nance. Acesta se relaxa brusc; fusese cel mai rapid onorariu de angajare obținut de el în zece ani de carieră.

— Ia loc, îl pofti el pe Gronke, făcînd semn spre canapeaua din încăpere. Te ascult.

— Ai văzut chestia asta din ziarul de azi-dimineață? îl întrebă străinul, întinzîndu-i lui Nance o tăietură dintr-un ziar.

— Da. Am citit-o. Dar în ce fel te priveşte povestea asta pe tine?

— Eu sînt din New Orléans. Şi de fapt, domnul Muldanno, care este un vechi prieten de-al meu, este foarte supărat că numele lui a apărut aşa, pe nepusă masă, într-un ziar din Memphis; în articol se zice că domnul Muldanno are legături cu Mafia şi alte chestii de-astea. Nu mai poți să ai nici un fel de încredere în ce spun ziarele în ziua de astăzi. Presa are să ducă țara asta de rîpă.

— Clifford era avocatul lui?

— Da, da' acum are unul nou. Numai că nu asta este important. Uite ce îl îngrijorează pe prietenul meu: cineva de mare încredere i-a spus că băieții ăia doi ştiu ceva.

— Unde sînt băieții acum?

— Unul este la spital în comă sau cam aşa ceva. A făcut-o de oaie cînd s-a-mpuşcat Clifford. Fratele lui a fost însă efectiv în maşină cu Clifford mai înainte ca ăsta să se omoare, şi nouă ne este teamă că puştiul ăsta a aflat ceva. Şi-a şi angajat un avocat şi refuză să vorbească cu FBI-ul. Or, toată chestia nu miroase a bine.

— Şi ce vrei de la mine?

— Păi, avem nevoie de cineva care să aibă relaţii aici în Memphis. Trebuie să-l vedem neapărat pe puştiul ăsta şi trebuie să ştim de unde să-l luăm în orice moment

— Cum îl cheamă?

— Mark Sway. Noi credem că acum este la spital cu maică-sa. Noaptea trecută au stat în camera în care este internat puştiul mai mic, pe nume Ricky Sway, spitalul "St. Peter's", etajul nouă, rezerva 943. Noi îţi cerem să-l găseşti pe băiat şi să-l supraveghezi.

— Nu-i o treabă prea grea.

— Cine ştie? S-ar putea ca poliţia şi FBI-ul să-l urmărească şi ei. Puştiul ăsta este un mare punct de atracţie.

— Tariful este de o sută de dolari pe oră, cash.

— Ştiu.

Îşi alesese chiar ea numele de Amber, care, împreună cu cel de Alexis, erau cele mai răspîndite printre dansatoarele de striptease şi tîrfele din Cartierul Franţuzesc. Amber răspunse la telefon şi, după ce ascultă o clipă, duse aparatul în minuscula sală de baie unde Barry Muldanno se spăla pe dinţi.

— E Gronke la telefon, zise ea, întinzîndu-i receptorul. Barry răsuci robinetul, luă telefonul şi se opri în uşă, admirînd trupul neted şi gol ce se strecura sub cearşafuri.

— Da, zise el apoi în microfon.

Un minut mai tîrziu, aşează telefonul pe măsuţa de lîngă pat şi începu să se îmbrace grăbit.

— La ce oră te duci la lucru? o întrebă el pe Amber din care nu se mai zărea nici vîrful nasului.

— La zece. Acum cît este ceasul? întrebă la rîndul ei ţinduşi buclele printre perne.

— Aproape nouă. Eu trebuie neapărat să ajung într-un loc, da' am să mă întorc.

— De ce? Doar ai obţinut ce-ai dorit.

— Pentru că s-ar putea să mai vreau puțin. Doar eu sînt cel care plăteşte chiria pentru apartamentul ăsta, dulceațo.

— Ce să zic?! Mare brînză de chirie! De ce nu mă scoți din cocina asta? Şi să-mi cumperi ceva drăguț?

Barry trase de manşetele cămăşii, apoi îşi aruncă o privire admirativă în oglindă. Perfect, absolut perfect.

— Mie îmi place aici, se întoarse el zîmbind spre Amber.

— Ba este o cocină. Dacă te-ai purta cu mine cum trebuie, mi-ai cumpăra ceva într-adevăr drăguț.

— Da, da, bine. Ne vedem mai tîrziu, dulceațo, încheie el discuția şi ieşi trîntind uşa. Aşa erau toate fetele astea care făceau striptease. Le faci mai întîi rost de o slujbă, pe urmă de un apartament, le cumperi haine, le dai să mănînce mîncăruri scumpe, şi pe urmă te trezeşti că fetele se cultivă şi încep să aibă pretenții. Barry ştia bine că obiceiul ăsta al lui era foarte costisitor, dar nu se putea opri.

Coborî scările şi deschise uşa care dădea spre Dumaine. Se uită precaut în toate părțile, de altfel ştia că este urmărit, şi dădu colțul pe Bourbon; mergea iute, prelingîndu-se printre umbre, traversînd străzile în zig-zag, dînd mereu colțul şi revenind uneori pe propriile urme. Într-un tîrziu, după ce alergă aşa pe vreo opt străzi, dispăru în interiorul restaurantului "Randy's Oysters" de pe Decatur. Dacă reuşise careva să-l urmărească, atunci tipul acela era un adevărat superman.

Restaurantul "Randy's" era nici mai mult, nici mai puțin decît un sanctuar. Un birt vechi şi demodat din New Or-léans, lung şi îngust, întunecat şi aglomerat, aflat în afara circuitului turistic, deținut şi condus de "familie". Barry urcă în fugă scara îngustă pînă la etajul al doilea, acolo unde nu se putea intra decît cu rezervare de locuri. Făcu un semn uşor cu capul spre unul dintre chelneri, îi zîmbi unui bandit mătăhălos şi apoi intră în încăperea aceea cu numai patru mese, unde accesul străinilor era interzis. Doar una din mese era ocupată de o siluetă solitară, care citea ceva la lumina unei lumînări. Barry se opri lîngă masa aceea şi aşteptă să fie

invitat. La un moment dat, bărbatul de la masă îl observă şi-i făcu semn să se aşeze. Barry se conformă imediat.

Johnny Sulari era fratele mamei lui Barry şi şeful incontestabil al "familiei". El era proprietarul birtului şi al altor vreo sută de afaceri. Şi în seara aceasta, ca de obicei, lucra la calculele contabile şi aştepta să-i fie servită cina. Astăzi era marți, adică o seară ca oricare alta, petrecută la birou. Vinerea însă, Johnny obişnuia să vină aici însoțit de vreo Amber, ori Alexis, ori Sabrina, iar sîmbăta venea împreună cu soția.

Era clar că întreruperea aceea neaşteptată nu-i făcea deloc plăcere.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

Barry se aplecă înainte, perfect conştient că nu era bine venit în locul acela.

— Tocmai am vorbit cu Gronke, la Memphis. Pustiu' şi-a angajat un avocat şi refuză să discute cu FBI-ul.

— Barry, nu-mi vine să cred că eşti atît de tîmpit, ştii asta?

— Am mai avut odată discuția asta, okay?

— Ştiu şi o s-o avem din nou. Eşti un dobitoc şi țin să ştii că, după părerea mea, eşti un mare dobitoc.

— Okay. Sînt un dobitoc. Da' acum trebuie să facem ceva.

— Adică ce?

— Păi, trebuie să trimitem nişte oameni acolo, la Memphis; pe Bono şi poate pe Pirini sau pe Taur. Şi trebuie să-i trimitem acum.

— Vrei să-l loveşti pe puşti?

— Poate, nu ştiu. Da' trebuie să aflăm ce anume ştie, nu? Dacă ştie prea multe, atunci poate că o să-l eliminăm.

— Barry, să ştii că mi-e ruşine că sîntem rude de sînge. Eşti absolut tîmpit, ştii asta?

— Okay. Da' acum trebuie să ne mişcăm cît mai repede.

Johnny se cufundă din nou în hîrtiile lui şi de data asta vorbi fără să mai ridice privirea:

— Trimite-i pe Bono şi Pirini, dar fără alte mişcări tîmpite. Okay? Barry, eşti un idiot, un imbecil, şi nu vreau să faceți

absolut nimic acolo pînă cînd nu vă spun eu. S-a-nțeles?

— Da, domnule.

— Şi-acum pleacă, puse Johnny punct discuției şi făcu un semn cu mîna. Barry țîşni imediat în picioare.

13

Marți seara, George Ord şi oamenii lui reuşiseră să-i transfere pe Foltrigg, Boxx şi Fink în biblioteca vastă care ocupa centrul etajului. Aici fusese stabilită tabăra de bază, dotată cu două telefoane, o secretară şi un practicant-asistent, împrumutați de la Ord, care le ordonase tuturor celorlalți asistenți să nu care cumva să se apropie de încăperea cu pricina. Foltrigg încuie uşile şi îşi întinse toate hîrtiile şi materialele pe imensa masă aşezată chiar în mijlocul încăperii. Numai Trumann avea voie să intre şi să iasă de acolo. De asemenea, secretara putea să plece ca să aducă sandvişuri şi cafea, dar numai atunci cînd i-o cerea venerabilul în persoană.

Foltrigg fusese un student mediocru, iar în ultimii cincisprezece ani încercase şi reuşise să ocolească îngrozitoarea corvoadă reprezentată de munca de cercetare. Încă din facultate, învățase să urască bibliotecile. Teoria lui personală zicea că cercetarea este doar pentru cei născuți să fie şoareci de bibliotecă în timp ce avocatura poate fi practicată numai de avocați adevărați, cărora nu le este teamă să stea în fața juraților şi să le țină predici.

În biblioteca lui Ord se afla din pură plictiseală; îi țineau de urît Boxx şi Fink şi împreună cu ei aştepta un semn din partea unei oarecare Reggie Love; să vezi şi să nu crezi — el, marele Roy Foltrigg, avocatul "extraordinaire", era obligat să stea aici cu nasul vîrît în paginile unui tom de legi gros de-o palmă şi cu o sumedenie de altele la fel împrăştiate pe masă. Fink, şoarecele de bibliotecă, se descălțase şi se aşezase pe podea, între două rafturi cu cărți, studiind cu rîvnă teancurile

de materiale din jurul lui. În ceea ce-l privea pe Boxx, acesta nu mai .deschisese o carte de specialitate de ani de zile, dar de data asta i se înfundase şi nu mai putu să se fofileze; oricum, nu avea altceva mai bun de făcut. Cum nu-şi luase cu el nici un fel de schimburi, se ruga la toți dumnezeii să se termine mîine cu Memphis-ul ăsta.

Punctul esențial al cercetărilor lor îl constituia modul în care Mark Sway putea fi convins să divulge informații pe care nu voia să le dea. Într-adevăr, dacă cineva deține nişte informații cruciale pentru instrucția unui caz şi acel cineva se hotărăşte să nu vorbească, întrebarea care se pune este cum pot fi obținute informațiile respective? Cea de-a doua variantă urmărită de Foltrigg era modul în care putea fi "convinsă" Reggie Love să divulge ceea ce îi spusese Mark Sway. Confidențialitatea relației dintre avocat şi client este, ce-i drept, sacră, el însă dorea totuşi să fie studiată şi această posibilitate.

Dezbaterile referitoare la ce anume ştia Mark Sway se încheiaseră cu multe ore în urmă prin victoria zdrobitoare a lui Foltrigg. Teoria lui era următoarea: puştiul fusese în maşină; Clifford îşi pierduse mințile şi voia să vorbească; pe urmă, puştiul îi minţise pe polițişti şi, mai nou, îşi angajase şi un avocat pentru că ştia ceva şi îi era frică să vorbească. De ce nu povestise Mark Sway de la început tot ce ştia? De ce? Pentru că îi era frică de asasinul lui Boyd Boyette. Pur şi simplu.

Fink mai avea unele îndoieli, dar obosise să tot discute în contradictoriu. Şeful lui nu numai că nu avea o inteligență strălucită, dar mai era şi îngrozitor de încăpățînat, iar atunci cînd se hotăra să-şi închidă mintea în fața unor argumente, ei bine, ea rămînea închisă pentru veşnicie. De altfel, trebuia să recunoască faptul că argumentația lui Foltrigg era foarte logică; puştiul făcea nişte mişcări tare ciudate, mai ales pentru un puşti.

Evident că Boxx fusese de partea şefului şi credea cu sfințenie tot ce spunea acesta. Dacă Roy declara că puştiul

ştia unde este ascuns cadavrul, atunci vorbele lui erau literă de evanghelie. Iar în clipa de față, urmînd indicațiile date de Boxx într-una din numeroasele sale convorbiri telefonice, o jumătate de duzină de asistenți ai procurorului general făceau cercetări identice la New Orléans.

Marți seara pe la ora zece, Larry Trumann îşi făcu o apariție neaşteptată în biblioteca transformată în cartier general. Venea din biroul lui McThune, unde îşi petrecuse cea mai mare parte a serii. Conformîndu-se ordinelor lui Foltrigg, cei doi agenți începuseră demersurile pentru obținerea unei aprobări care să le permită să-i ofere lui Mark Sway protecție în cadrul Programului Federal pentru Protecția Martorilor. Pînă la ora aceea, vorbiseră de douăsprezece ori cu Washington-ul, de două ori interlocutorul lor fiind chiar directorul FBI-ului în persoană, faimosul F. Denton Voyles. Rezultatul tuturor acestor convorbiri telefonice era că, dacă mîine dimineață Mark Sway nu-i dădea lui Foltrigg răspunsurile pe care le dorea acesta din urmă, atunci ei erau gata să facă o ofertă deosebit de atractivă.

După părerea lui Foltrigg, tîrgul avea să fie cît se poate de uşor pentru că puştiul nu avea nimic de pierdut. Îi vor oferi mamei o slujbă bună, într-un alt oraş, care să-i dea posibilitatea să cîştige mult mai mult decît cei şase dolari pe oră pe care-i primea la fabrica aia de lămpi. Familia ar locui într-o casă adevărată, cu fundație, şi nu într-o rulotă ieftină şi amărîtă. S-ar mai putea să primească şi un stimulent în bani lichizi, poate chiar şi o maşină nouă.

Mark stătea pe salteaua subțire şi atît de puțin comodă de pe patul pliant şi nu-şi putea lua ochii de la maică-sa care era întinsă în pat, lîngă Ricky. Se săturase şi de camera asta şi de spital. Îl durea spatele din cauza patului pliant. Tragedia era amplificată şi de faptul că frumoasa Karen nu era în camera surorilor. Coridoarele erau pustii, chiar şi în dreptul ascensoarelor.

În sala de aşteptare, un bărbat singur răsfoia o revistă ilustrată, ignorînd serialul de la televizor. Şedea pe canapea, adică exact acolo unde Mark se hotărîse să se culce, aşa că băiatul, după ce îşi luă o cutie de suc din automatul pentru răcoritoare, se aşează pe un scaun şi se uită la televizor. Bărbatul, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, avea un aer obosit şi îngrijorat. După zece minute, serialul fu întrerupt de apariția bruscă pe micul ecran a lui Gill Teal, avocatul tuturor, care stătea calm la locul unui accident de maşină şi vorbea despre apărarea drepturilor şi lupta dintre companiile de asigurări. Gill Teal, avocatul adevărat.

Jack Nance luă o nouă revistă de pe masă şi abia acum aruncă o privire asupra lui Mark.

— Bună, îl salută el pe băiat, zîmbindu-i cu căldură. Mark dădu din cap fără să răspundă. Încă un străin în viața lui era tot ce şi-ar fi putut dori în clipa aceea. Aşa că desfăcu cutia cu suc şi începu să bea cu înghițituri mici, rugîndu-se la Dumnezeu să-i dea linişte.

— Ce faci aici? întrebă omul acela.

— Mă uit la televizor, răspunse Mark abia auzit.

Zîmbetul bărbatului dispăru, şi el îşi reluă lectura revistei. Telejurnalul de la miezul nopții se concentra pe ravagiile produse de un taifun în Pakistan. Fură prezentate imagini cu cadavre de oameni şi animale care pluteau de-a lungul litoralului devastat. Erau imagini la care te simțeai obligat să priveşti.

— E groaznic, nu? remarcă Jack Nance, în timp ce un elicopter se rotea deasupra unui morman de rămăşițe omeneşti.

— Destul de nasol, răspunse Mark prudent, nedorind să pară prietenos. În fond, cine ştie, poate că tipul nu era decît un avocat flămînd gata să se repeadă asupra prăzii rănite.

— Tare nasol, întări omul, clătinînd din cap la vederea unei asemenea suferințe. Față de ei, noi ar trebui să fim recunoscători cerului, doar că nu-i uşor să fii recunoscător

atunci cînd te afli într-un spital, înțelegi ce vreau să spun? zise, aruncînd o privire îndureratã spre Mark.

— Da' ce vi s-a-ntîmplat? se simți Mark obligat să întrebe.

— Fiul meu. Este foarte rău, zise omul, punînd revista pe masă şi începînd să se frece la ochi.

— Ce i s-a-ntîmplat? întrebă din nou Mark, făcîndu-i-se milă de vecinul lui.

— Un accident de maşinã făcut de un şofer beat. Băiatul meu a fost proiectat afară din maşinã.

— Şi acum unde este?

— La etajul întîi, salonul de terapie intensivă. N-am mai putut să rezist şi am plecat. Acolo e o adevărată grădină zoologică, cu toți oamenii ăia care țipă şi plîng întruna.

— Îmi pare tare rău.

— Şi n-are decît opt ani, adăugă bărbatul căruia îi dăduseră, se pare, lacrimile.

— Şi frățiorul meu mai mic are opt ani. Este în camera de după colț.

— Da'ce-a pățit?

— Este-n stare de şoc.

— Păi ce i s-a-ntîmplat?

— E o poveste lungă care se lungeşte mereu. Da' are să se facă bine. Să ştiți că sper ca şi fiul dumneavoastră să se facă bine.

Deodată, Jack Nance îşi privi ceasul şi se ridică în picioare.

— Şi eu la fel. Trebuie să plec să văd ce mai face. Noroc şi ție, ăă, cum te cheamă?

— Mark Sway.

— Noroc, Mark. Trebuie să fug acum, zise el, apoi se îndreptă spre ascensor şi dispăru.

Mark îi luă locul pe canapea şi adormi aproape imediat.

Miercuri dimineață, fotografiile care ocupau prima pagină din "Memphis Press" erau cele din anuarul şcolii "Willow Road" şi fuseseră făcute în urmă cu un an, atunci cînd Mark era în clasa a patra şi Ricky într-a-ntîia. Cele două portrete zîmbitoare stăteau unul lîngă celălalt în partea de jos a paginii de ziar, cu numele scrise corect şi foarte vizibil: Mark Sway — Ricky Sway. Alături, în stînga, apărea povestea lui Jerome Clifford şi a ciudatei implicări a celor doi băieți în sinuciderea avocatului. Articolul era semnat de Slick Moeller care construise o întîmplare de-a dreptul suspectă: FBI-ul era implicat; Ricky era în stare de şoc; Mark sunase la 911, dar nu spusese cum îl cheamă; poliția încercase să-i pună cîteva întrebări lui Mark, dar băiatul refuzase să vorbească; familia angajase un avocat, Reggie Love (sex feminin); amprentele lui Mark erau împrăştiate peste tot în maşină, inclusiv pe arma sinuciderii. Una peste alta, articolul îl prezenta pe Mark drept un asasin plin de sînge rece.

La ora şase dimineața, cînd frumoasa Karen îi aduse ziarul, Mark se afla în camera oarecum izolată de vizavi de cea a lui Ricky; încerca să adoarmă uitîndu-se la desenele animate de la televizor. Greenway ceruse să rămînă singur cu Ricky şi Dianne. Cu o oră mai devreme, Ricky se trezise şi ceruse să meargă la baie. Acum era din nou în pat şi mormăia ceva despre nişte coşmaruri şi despre cît de mult ar fi vrut să mănînce o înghețată.

— Ai dat lovitura, zise Karen, dîndu-i ziarul şi punînd pe masă un pahar cu suc de portocale.

— Ce mai e şi asta? întrebă el, trezindu-se față-n față cu propriul chip fotografiat în alb şi negru. La dracu'!

— Da' nu este deeît o povestioară, de ce te superi? Ştii, aş vrea să-mi dai şi mie un autograf cînd ai să ai puțin timp.

Ce să zic, avea haz, într-adevăr! După ce Karen îl lăsă singur, Mark începu să citească articolul cu multă atenție. Reggie îi vorbise despre amprente şi bilet; pistolul îl visase şi noaptea, dar, într-un lapsus explicabil, uitase cu totul de sticla de whiskey.

Simțea că de data asta lucrurile nu prea erau corecte. În fond, el nu era decît un copil care încercase să-şi vadă de treburile lui, cînd deodată un ziar îi publica fotografia pe prima pagină şi toată lumea îl arăta cu degetul. Cum de-şi permitea un ziar să dea la iveală fotografii vechi de un an pe care să le publice cînd i se năzare? Oare el, Mark, n-avea dreptul la puțină viață particulară?

Supărat, aruncă ziarul pe podea şi se apropie de fereastră. Afară, ivirea zorilor era însoțită de o ploaie măruntă şi centrul oraşului revenea încet-încet la viață. Şi cum stătea aşa, privind pe fereastra unei camere pustii clădirile înalte din zare, Mark se simți îngrozitor de singur. În mai puțin de o oră, o jumătate de milion de oameni vor citi despre Mark şi Ricky Sway în timp ce-şi vor bea cafeaua şi-şi vor lua micul dejun. Clădirile acum întunecate se vor umple în curînd cu oameni care se vor aduna în jurul birourilor şi al ceştilor de cafea, bîrfind şi făcînd speculații care mai de care mai fanteziste despre cei doi copii şi despre avocatul mort. Cu siguranță, puştiul fusese în maşină. Doar amprentele sînt peste tot! Dar cum de-a ajuns în maşină? Şi cum a ieşit de-acolo? Toți vor citi articolul scris de Slick Moeller ca şi cum fiecare cuvînt ar fi fost adevărat, ca şi cum Slick ar deține nişte informații demne de toată încrederea.

Nu era cinstit ca un copil să citească ceva despre el însuşi pe prima pagină a unui ziar fără să aibă lîngă el nişte părinți care să-l apere. Orice copil prins într-o astfel de nebunie avea absolută nevoie de protecția unui tată şi de afecțiunea unică a mamei. Avea absolută nevoie de un scut care să-l apere de agenții FBI, de ziarişti şi, Doamne fereşte, de Mafia. Or, el era singur, n-avea decît unsprezece ani şi nu era deloc sigur de ceea ce trebuie să facă; la început, minți se, apoi spusese adevărul, apoi iar minți se puțin. Adevărul poate să te ucidă — auzise chestia asta odată, într-un film, şi şi-o amintea ori de cîte ori simțea nevoia irepresibilă să mintă pe cineva investit cu o putere oarecare. Of, Doamne, oare cum ar putea să iasă din tot balamucul ăsta?

Preocupat de toate aceste probleme, se întoarse de la fereastră, culese ziarul de pe podea şi ieşi pe coridor. Pe uşa camerei lui Ricky, doctorul Greenway lipise un bilet care interzicea accesul tuturor persoanelor, inclusiv al surorilor. Dianne se plînsese de durerile de spate pe care i le dăduse patul acela incomod şi legănatul copilului, iar doctorul îi prescrisese o altă tranşă de medicamente care să-i aline suferința.

Mark trecu pe la camera surorilor şi îi înapoie ziarul frumoasei Karen.

— Frumoasă poveste, nu? zise ea, zîmbind. Povestea de dragoste murise. Bineînțeles că ea era tot frumoasă, dar prea exagera, iar el pur şi simplu nu mai avea energie să continue acest joc.

— Mă duc să-mi cumpăr o gogoaşă. Vrei şi tu una? întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Mark se îndreptă spre ascensor şi apăsă pe buton; apoi uşa ascensorului se deschise şi el păşi înăuntru.

Exact în aceeaşi secundă, Jack Nance se ascunse în întunericul care domnea în sala de aşteptare şi şopti ceva în aparatul de emisie-recepție pe care îl avea asupra lui.

Abia trecuse de ora şase şi mai era încă o jumătate de oră bună pînă cînd spitalul să se umple de lume, aşa că ascensorul era gol. Un beculeț se aprinse şi liftul se opri la etajul opt; apoi uşa se deschise şi înăuntru îşi făcu apariția un bărbat îmbrăcat cu o bluză medicală albă şi blue-jeans; tipul era încălțat cu tenişi, iar pe cap avea o şapcă de baseball. Mark nu-i privi fața; se plictisise să tot cunoască alte şi alte chipuri noi.

Uşa se închise, şi în clipa imediat următoare bărbatul îl înşfacă pe Mark de umeri şi îl vîrî cu brutalitate într-un colț. Apoi îşi împleti degetele în jurul gîtului copilului şi se lăsă într-un genunchi, scoțînd ceva dintr-un buzunar. Fața groaznic de urîtă era aproape lipită de cea a băiatului. Tipul gîfîia.

—- Ascultă la mine, Mark Sway, grohăi el, făcînd să pocnească ceva în mîna dreaptă. Pocnetul anunțase intrarea bruscă în scenă a unui foarte lung şi înfricoşător cuțit cu buton. Nu ştiu ce anume ți-a povestit Jerome Clifford, continuă tipul, vorbind foarte repede, căci ascensorul alerga spre etajele inferioare. Dar dacă repeți în fața cuiva, chiar şi a avocatului tău, un singur cuvînt din ce ți-a spus, să ştii că te omor. Şi îi omor şi pe maică-ta şi pe frate-tău. Okay? Ştiu că el este în rezerva 943. Ştiu rulota în care locuiți. Am văzut şi şcoala la care învățați, "Willow Road". Răsuflarea caldă şi mirosind a cafea cu frişca a tipului îl izbea pe Mark chiar în ochi. — Înțelegi ce-ți spun? mîrîi tipul şi un zîmbet plin de răutate i se lăți pe chip.

Ascensorul se opri şi omul țîşni în picioare lîngă uşă, ținînd cuțitul lipit de coapsă. Deşi Mark era paralizat de frică, mintea lui mai era capabilă să spere şi să se roage lui Dumnezeu ca în sfîrşit să se mai urce şi altcineva în nenorocitul ăla de ascensor. Era evident că tipul nu avea încă de gînd să coboare. După zece secunde de aşteptare zadarnică, uşa se închise şi colivia aceea îşi reluă coborîrea.

Necunoscutul se repezi din nou la copil, dar de data asta cuțitul era doar la cîțiva milimetri de nasul lui Mark. Brațul puternic al tipului îl lipi din nou de perete, iar vîrful ascuțit al lamei strălucitoare se înfipse pe neaşteptate în cureaua pantalonilor, găurind-o într-o secundă. Apoi încă o dată şi încă o dată. Mesajul fusese mai mult decît clar, iar acum era necesar să fie întărit.

— Tot aşa am să ți-l înfig şi-n burtă, m-ai înțeles? insistă necunoscutul.

Mark dădu din cap afirmativ. Un nod cît o minge de golf i se aşezase în gît, gura îi era complet uscată şi lacrimi nechemate îi umplură ochii. Dădu îngrozit din cap: da, da, da.

— Am să te omor. Mă crezi? — Cu ochii lipiți de lama cuțitului, Mark dădu iar din cap; da, înțelegea şi îl credea. — Şi dacă ai să spui cuiva ceva despre întîlnirea noastră, am să-ți iau gîtu'. 'Nțeles? Mark dădea frenetic din cap.

Necunoscutul vîrî cuțitul în buzunar şi scoase la lumină o fotografie color pe care aproape o lipi de fața copilului.

— Ai mai văzut-o vreodată? întrebă el, zîmbind.

Era un instantaneu, o fotografie făcută într-un magazin pe vremea cînd Mark era în clasa a doua. De ani de zile, cartonul acela colorat stătea în living deasupra televizorului.

— O recunoşti? îl plesni vocea şfichiuitoare a necunoscutului.

Mark încuviință din cap; o a doua fotografie ca asta nu mai găseai în toată lumea.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea şi necunoscutul se apropie iute de uşă. În ultima secundă, chiar în clipa în care uşa dădea să se închidă, două surori păşiră înăuntru şi Mark putu în sfîrşit să răsufle uşurat; rămase însă în colțul unde-l vîrîse tipul acela, rugîndu-se din tot sufletul să se întîmple o minune. Simțea că n-ar mai fi rezistat la încă o încercare ca cea prin care tocmai trecuse. La etajul al treilea urcară încă trei persoane care se aşezară între Mark şi omul cu cuțitul. Apoi, într-o fracțiune de secundă, necunoscutul dispăru prin uşa care se închidea.

— Nu te simți bine? auzi Mark o voce şi abia atunci îşi dădu seama că o soră îl observa cu o privire atentă şi îngrijorată. Ascensorul porni din nou la drum. Infirmiera îi atinse fruntea şi simți sub degete broboanele mari de sudoare. Apoi văzu şi lacrimile din ochii copilului. Eşti foarte palid, adăugă ea.

— Mă simt bine, murmură el, abia auzit, sprijinindu-se cu toată puterea de barele prinse în pereții ascensorului.

— Eşti sigur? îl întrebă o altă soră după ce îl privi cu multă atenție. Mark dădu afirmativ din cap, apoi, cînd uşa se deschise din nou la etajul al doilea, țîşni afară şi o luă la fugă printre mesele şi scaunele cu rotile de pe coridor. Pantofii sport mult prea uzați făceau un zgomot ascuțit pe linoleumul de pe jos şi lucrul ăsta îl făcu să alerge şi mai repede spre uşa pe care scria IEŞIRE şi pe care o împinse cu disperare. O dată ajuns în casa scărilor, se agăță de balustradă şi începu să

urce cîte două trepte deodată, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Pe la etajul al şaselea, cîrceii îi prinseră muşchii coapselor, dar nu-l putură opri din cursa aceea nebună. În dreptul etajului al optulea trecu fără să se oprească pe lîngă un medic care îl privi surprins. Alerga din ce în ce mai repede, ca un cățărător care se luptă pentru recordul mondial, şi nu se opri decît atunci cînd scările ajunseră la punctul terminus: etajul al cincisprezecelea. Acolo se prăbuşi pe palier lîngă furtunul de incendiu şi rămase aşa, în semiobscuritatea odihnitoare pînă cînd razele timide ale soarelui pătrunseră prin geamul colorat al ferestrei micuțe, aflată chiar deasupra lui.

Aşa cum se înțelesese cu Reggie, Clint deschise biroul la opt fix, aprinse luminile şi pregăti cafeaua. Astăzi era miercuri, zi în care, în biroul acela, se bea cafea din boabe de pecan. Aşa că deschise frigiderul şi căută printre nenumăratele pungi de o livră una cu boabe de pecan, apoi puse cu grijă patru măsuri în maşina de măcinat, căci Reggie era capabilă să-şi dea seama doar după gust dacă subalternul ei greşise cumva cantitatea fie şi numai cu o jumătate de linguriță; şefa va sorbi mai întîi din cafea precum un degustător de vinuri, apoi va plescăi din buze şi abia după aceea va da verdictul. Clint adăugă cantitatea necesară de apă, apăsă pe butonul filtrului şi aşteptă să apară primele picături. Camera se umplu de o aromă delicioasă.

Lui Clint îi plăcea foarte mult cafeaua şi ritualul preparării ei era doar pe jumătate serios. Fiecare dimineață începea cu o ceaşcă de cafea, iar în timp ce o savurau liniştiți, Clint şi Reggie planificau activitățile zilei şi făceau corespondența. Cei doi se cunoscuseră cu doisprezece ani în urmă într-un centru de dezintoxicare; pe vremea aceea, ea avea patruzeci şi unu de ani, iar el şaptesprezece. Începuseră facultatea de drept în acelaşi timp, numai că el ratase definitiv după o poveste foarte urîtă, pe bază de cocaină. El era perfect curat de cinci

ani, ea — de şase. De multe ori îşi fuseseră unul altuia singurul sprijin.

Clint sortă corespondența şi o aşează cu grijă pe biroul ei impecabil de curat; apoi îşi turnă o primă ceaşcă de cafea şi se apucă să citească, plin de interes, articolul de pe prima pagină a ziarului de dimineață în care se vorbea despre cel mai nou client al şefei. Ca de obicei, Slick ştia ce ştia; şi tot ca de obicei, faptele erau împănate cu o bună doză de insinuări. Băieții erau foarte fotogenici, atîta doar că părul lui Ricky era o idee mai deschis la culoare. Puştiul zîmbea cu toată gura şi cu cîțiva dinți lipsă.

Clint aşează prima pagină a ziarului exact în centrul biroului lui Reggie.

În afară de zilele în care era aşteptată la tribunal, Reggie nu ajungea la birou decît rareori înainte de ora nouă. Nu era o matinală; dimpotrivă, începea să se simtă în largul ei abia pe la patru după-amiaza şi prefera să lucreze pînă seara tîrziu.

Reggie se specializase în apărarea copiilor maltratați sau neglijați şi îşi făcea meseria cu talent şi pasiune. Judecătoriile pentru minori o chemau cînd aveau cazuri foarte prost plătite, în care erau implicați copii care aveau nevoie de avocat, dar ignorau acest lucru. Muncea plină de rîvnă în beneficiul unor clienți micuți, care nici măcar nu ştiau să spună mulțumesc. Chemase în fața tribunalului tați care îşi bătuseră fiicele, unchi care îşi violaseră nepoatele, mame care îşi maltrataseră sugarii. Ceruse anchetarea părinților care îşi expuseseră copiii consumului de droguri. Îndeplinise rolul de tutore legal pentru un număr de douăzeci de copii. Tribunalul pentru minori o numea adesea apărător din oficiu pentru diverşi puşti intrați în conflict cu legea. Avusese cazuri de copii care aveau nevoie de internare în sanatorii de boli mintale. Pentru Reggie, banii nu aveau importanță. Cîndva,

demult, avusese extraordinar de mulți bani, dar ei nu-i aduseseră decît suferință şi durere.

Reggie bău din cafea, anunță că este bună şi, împreună cu Clint, trecu la planificarea activităților zilei. Era un ritual pe care îl respectau ori de cîte ori aveau posibilitatea.

Chiar în clipa în care avocata luă ziarul să-l citească, interfonul începu să bîzîie şi Clint se repezi în anticameră. Acolo dădu peste un Mark Sway murat de ploaie şi care abia îşi mai trăgea sufletul.

— Bună dimineața, Mark. Ce-i cu tine, eşti ud leoarcă!?

— Trebuie s-o văd pe Reggie, zise băiatul, cu o expresie buimăcită pe chip. Bretonul ud i se lipise de frunte şi picături de apă i se prelingeau pe nasul mic.

— Da, sigur, fu de acord Clint, întinzîndu-i un prosop uscat. Vino cu mine!

Reggie stătea în picioare în mijlocul biroului şi îi aştepta. După ce îl conduse pe Mark, Clint se retrase, închizînd uşa în urma lui.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea.

— Cred că este bine să stăm de vorbă, răspunse băiatul, şi Reggie îi făcu imediat semn să se aşeze pe un scaun, în timp ce ea însăşi se aşează pe canapea.

— Ce-ai pățit, Mark? îl întrebă ea din nou, după ce îi observă ochii roşi şi obosiți.

— Ricky s-a trezit azi-dimineață devreme, răspunse el cu privirea ațintită la florile de pe măsuța joasă.

— Bine, da' asta-i nemaipomenit. La ce oră s-a trezit?

— Acum vreo două ore.

— Tu arăți tare obosit. Nu vrei nişte cacao fierbinte?

— Nu. Ai văzut ziarul din dimineața asta?

— Da, l-am văzut. Te-a speriat?

— Sigur că m-a speriat.

Clint bătu la uşă, o deschise şi aduse totuşi nişte cacao fierbinte, pentru orice eventualitate. Mark îi mulțumi şi luă cana cu amîndouă mîinile; îi era frig şi căldura cănii îi făcea bine. Apoi Clint dispăru şi cei doi rămaseră din nou singuri.

— Cînd ne-ntîlnim cu ăia de la FBI? întrebă el.

— Peste o oră. Dar de ce întrebi?

Mark luă o înghițitură de cacao şi îşi fripse limba.

— Nu prea sînt sigur că vreau să stau de vorbă cu ei.

— Okay, nici nu eşti obligat s-o faci, ți-am mai explicat asta.

— Da, ştiu. Pot să te întreb ceva?

— Fireşte, Mark. Pari speriat.

— A fost o dimineață tare rea, zise el, sorbind apoi o dată şi-ncă o dată din cana cu cacao. Ce-ar putea să mi se-ntîmple dacă nu spun nimănui, niciodată, nimic din ceea ce ştiu?

— Bine, dar mie mi-ai spus deja.

— Aşa este, dar tu nu poți să spui altcuiva ce ți-am spus eu. Şi pe urmă, nici nu ți-am spus tot ce ştiu, nu?

— Ai dreptate.

— Ți-am spus că ştiu unde este cadavrul, dar nu ți-am spus…

— Exact, Mark. Eu nu ştiu unde anume este ascuns cadavrul ăla. Este o mare diferență şi fii convins că o înțeleg.

— Vrei să ştii unde este?

— Tu vrei să-mi spui unde este?

— Nu prea. Nu acum.

Reggie se simți uşurată, auzindu-l, dar nu i-o arătă.

— Okay, atunci nici eu nu vreau să-mi spui.

— Deci, ce mi se poate întîmpla dacă nu spun niciodată?

Reggie se gîndise ore în şir la întrebarea asta şi tot nu găsise răspuns. Dar după ce-l cunoscuse pe Foltrigg şi după ce îl urmărise cum lucrează în condiții speciale, se convinsese că procurorul va uza de toate mijloacele legale pe care le avea la îndemînă ca să scoată toate informațiile pe care le dorea de la clientul ei. Iar ea nu-şi putea sfătui clientul să mintă, oricît de mult i-ar fi plăcut să facă acest lucru.

O minciună ar fi extraordinar de potrivită. O minciună simplă, şi Mark Sway ar putea să trăiască pentru tot restul vieții fără să se mai gîndească la ceea ce se întîmplase la New Orléans. Şi, la urma urmelor, de ce ar fi trebuit să fie el

îngrijorat din cauza unor Muldanno şi Foltrigg şi răposatul Boyd Boyette? Mark era numai un copil, care nu se făcuse vinovat de nici o crimă şi de nici un păcat capital.

— Cred că vor fi făcute eforturi ca să fii obligat să vorbeşti.

— Cum adică?

— Nu prea ştiu bine. Se-ntîmplă foarte rar, dar cred că se poate face apel la un tribunal care să te oblige să depui mărturie despre ceea ce ştii. Clint şi cu mine am făcut nişte cercetări în direcția asta.

— Ştiu ce mi-a spus Clifford, dar nu ştiu dacă ăla este adevărul.

— Dar tu crezi că este adevărul, nu-i aşa, Mark?

— Da, cred că da. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac, mormăi el, abia auzit, nedorind s-o privească în ochi pe femeia de lîngă el. Şi ei pot să mă oblige să vorbesc? întrebă băiatul.

Reggie îşi cîntări bine cuvintele.

— E posibil. Vreau să spun că se pot întîmpla o mulțime de lucruri. Da, într-o bună zi, curînd, un judecător ar putea să-ți ceară să vorbeşti.

— Şi dacă refuz?

— Asta-i o întrebare foarte bună, Mark. Vezi tu, aici ajungem într-o zonă foarte neclară. Dacă refuzul vine din partea unui adult, atunci este vorba despre sfidarea Curții şi vinovatul riscă închisoarea. Nu ştiu însă ce i se poate întîmpla unui copil în aceeaşi situație. N-am mai auzit de ceva asemănător.

— Dar dacă apare vreun detector de minciuni?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Păi, să zicem că mă tîrîie după ei la tribunal şi că judecătorul îmi zice să-mi deşert sacu' şi eu spun povestea, da' nu zic nimic de partea cea mai importantă. Şi ei bănuiesc că am mințit. Ce fac atunci? Pot să mă lege de-un scaun şi să mă ia la întrebări? Am văzut o chestie de-asta o dată, într-un film.

— Ai văzut un copil verificat cu detectorul de minciuni?

— Nu, nu. Era vorba de un curcan care fusese prins cu minciuna. Da' eu vreau să ştiu dacă pot să facă şi cu mine la fel.

— Mă-ndoiesc. N-am mai auzit aşa ceva şi, oricum, m-aş lupta din răsputeri să împiedic o asemenea poveste.

— Dar ar putea să se întîmple, nu?

— Nu sînt sigură, mă-ndoiesc.

Reggie era supusă unui tir susținut de întrebări deosebi de grele şi trebuia să fie foarte atentă la răspunsuri. Adesea, clienții aud numai ceea ce vor să audă, iar restul le trece pe lîngă ureche.

— Dar trebuie să te avertizez, Mark, că dacă minți Curtea poți să dai de necaz, de mare necaz.

Puştiul se gîndi o clipă, apoi zise:

— Dacă spun adevărul, dau şi mai rău de necaz.

— De ce?

Reggie aşteptă mult răspunsul la întrebarea ei. Plin de zel, Mark se porni să ia cîte o înghițitură de cacao la fiecare douăzeci de secunde; de altfel, nu era deloc dornic să răspundă, iar liniştea care se lăsase în încăpere nu-l deranja cîtuşi de puțin. Privirea i se odihnea pe măsuța pentru cafea, dar mintea lui dansa într-o cu totul altă direcție.

— Mark, aseară ai spus că eşti gata să te întîlneşti cu cei de la FBI ca să le spui tot ce ştii. Acum este clar că te-ai răzgîndit. De ce? Ce ți s-a-ntîmplat?

Fără să spună un cuvînt, băiatul aşează cu grijă cana pe masă şi îşi duse pumnii la ochi. Bărbia începu să-i tremure şi lacrimile porniră singure, fără efort.

O reprezentantă a serviciului de poştă federal, toată numai zîmbet şi eficiență, aduse o cutie înaltă de trei țoli pe care i-o înmînă lui Clint. Femeia îi mulțumi apoi pentru semnătura de primire, îi ură o zi plăcută şi dispăru pe unde venise.

Pachetul, care era de altfel aşteptat, venea din partea Oficiului de cercetare a publicațiilor de presă, o întreprindere

uluitoare din districtul Columbia, care nu făcea altceva decît să catalogheze articolele apărute zilnic în două sute de ziare de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Ştirile erau decupate, copiate, computerizate şi puse imediat la dispoziția doritorilor dispuşi să plătească pentru acest serviciu. Acum, Reggie n-ar fi vrut să plătească, dar avea neapărată nevoie de date suplimentare despre Boyette & Co. Clint dăduse comanda ieri, după plecarea lui Mark, cînd Reggie îşi făcuse rost de un nou client. Comanda se referea doar la ziarele apărute la New Orléans şi Washington.

Clint desfăcu pachetul şi scoase la lumină un teanc frumos aranjat de fotocopii după articole de ziar, titluri şi fotografii puse într-o ordine cronologică perfectă. Copiile erau impecabile, pînă şi fotografiile erau fără cusur.

Boyette fusese un vechi democrat din New Orléans, care îndeplinise mai multe mandate de membru în Camera Reprezentanților. Asta pînă în ziua în care senatorul Dauvin, o relicvă rămasă din timpul Războiului de Secesiune, muri în funcție la vîrsta de nouăzeci şi unu de ani. Boyette se apucă să tragă sforile şi să forțeze mîini şi, în marea tradiție a politicenilor din Louisiana, adună ceva bani şi găsi şi cui să-i plaseze. În consecință, guvernatorul îl desemnă să ducă la bun sfîrşit mandatul lui Dauvin. Teoria era foarte simplă: dacă omul avusese destul cap ca să adune un pumn de bani, atunci va fi cu siguranță capabil să fie un bun senator al Statelor Unite.

Şi aşa Boyette deveni membru al celui mai exclusivist club din lume, iar cu timpul se dovedi chiar foarte talentat. De-a lungul anilor, reuşi să scape de cîteva inculpări şi trase învățămintele de rigoare. Supraviețui la două realegeri cîştigate la mustață, ajungînd în cele din urmă în punctul atins de cei mai mulți senatori sudişti, adică fu lăsat în pace. Dar cînd se întîmplă acest lucru, Boyette se potoli treptat, transformîndu-se dintr-un segregaționist afurisit şi gură-mare într-un politician cu mintea deschisă, de orientare mai degrabă liberală. În felul acesta pierdu bunăvoința a trei

guvernatori intransigenți ai statului Louisiana, devenind astfel un paria al unei societăți formate din companii chimice şi petroliere care distruseseră ecologia statului.

În felul acesta, Boyd Boyette deveni un ecologist radical, adică un animal nemaivăzut printre politicienii din sud. Se ridică împotriva industriei petroliere şi jură că va obține victoria. Organiză audieri în tot felul de orăşele devastate de dezvoltarea neîngrădită a afacerilor cu petrol şi îşi făcu mulți duşmani în clădirile cu multe etaje din New Orléans. Senatorul Boyette îmbrățişa fără rezerve studiul ecologiei statului său iubit, apărînd-o cu pasiune.

Cu şase ani în urmă, cineva din New Orléans veni cu propunerea de a construi un depozit de deşeuri toxice în La-fourche Parish, la aproximativ optzeci de mile sud-vest de New Orléans. Dar pentru prima oară în istorie, autoritățile locale refuzară ferm să accepte propunerea respectivă. Numai că, aşa cum se întîmplă cu majoritatea ideilor ieşite din creiere bogate angajate în corporații, propunerea nu dispăru în neant; după un an, ea fu readusă în atenția opiniei publice, dar sub un alt nume, însoțită de un alt grup de consultanți, de noi promisiuni legate de noi locuri de muncă şi prezentată de alți promotori. Şi de data aceasta, propunerea fu respinsă prin vot de autoritățile locale, dar rezultatul fu mult mai strîns. După încă un an, anumite sume de bani îşi schimbară stăpînul, planurile suferiră cîteva retuşuri cosmetice şi ideea reveni brusc în actualitate. Locuitorii zonei învecinate şantierului se isterizară de-a dreptul. Zvonurile nu mai conteneau, iar unul dintre ele, cel mai insistent, zicea cum că în spatele proiectului se ascundea Mafia din New Orléans, care nu se va lăsa pînă cînd nu-şi va vedea visul cu ochii. Era evident că-n joc fuseseră prea multe, foarte multe milioane.

Ziarele din New Orléans scriseră articole foarte credibile care stabileau o legătură clară între Mafia şi şantierul depozitului de deşeuri toxice. Implicarea unei duzini de

corporații aduse la lumină nume şi adrese care duceau la personaje foarte cunoscute din lumea crimei organizate.

Decorul fusese pregătit, tîrgul fusese încheiat, construirea depozitului era pe cale de a fi aprobată, cînd senatorul Boyd Boyette îşi făcu o apariție intempestivă în scenă, însoțit de o armată de experți federali. Amenință în stînga şi-n dreapta cu anchete declanşate de cel puțin o duzină de agenții federale, ținu conferințe de presă săptămînale, porni într-un turneu de discursuri prin tot sudul Louisianei. Ca urmare, partizanii şantierului căutară sprijin care-ncotro; corporațiile dădură declarații concise prin care refuzau orice fel de comentariu; iar Boyette, care declanşase furtuna, se amuza la culme.

În noaptea dispariției sale, senatorul participase la întîlnirea organizată de nişte cetățeni furioşi în sala de sport a liceului din Houma. Plecase de acolo noaptea tîrziu, singur, aşa cum îi era obiceiul; nu avea decît o oră de mers cu maşina pînă la New Orléans. Cu ani în urmă, Boyette se săturase de bîrfele şi linguşeala personalului său, aşa că prefera să-şi conducă singur maşina ori de cîte ori avea ocazia. Pe vremea aceea, studia o a patra limbă străină, rusa, şi prețuia foarte mult singurătatea liniştită a Cadillacului şi compania casetelor cu exerciții.

A doua zi, la prînz, dispariția senatorului era un fapt constatat. În ziarele din New Orléans, titluri de o şchioapă relatau întîmplarea. În "Washington Post", titluri mai îndrăznețe bănuiau un joc murdar. Apoi, zilele trecură fără să aducă alte noutăți şi fără să fie găsit cadavrul. Ziarele folosiră zeci de fotografii care de care mai vechi de-ale senatorului; iar povestea începea să-şi piardă din actualitate şi interes cînd, deodată, numele lui Barry Muldanno fu pus în legătură cu dispariția omului politic. Un ziar din New Orléans publică pe prima pagină un portret de-a dreptul înspăimîntător al unui Muldanno tînăr şi reluă într-o nouă prezentare povestea despre Mafie şi şantierul depozitului de deşeuri toxice. Şiş era un profesionist al crimei, cu un cazier impresionant. Şi aşa mai departe.

Apoi, Roy Foltrigg îşi făcu o apariţie senzaţională în faţa camerelor de luat vederi şi anunţă inculparea lui Barry Muldanno pentru asasinarea senatorului Boyd Boyette. Fotografia lui Foltrigg fu publicată şi ea în pagina întîi a ziarelor din Washington şi New Orléans, ba Clint îşi aminti că ea apăruse chiar şi într-un ziar din Memphis. Ştirile erau senzaţionale, dar cadavrul tot nu fu găsit. Cu toate acestea, domnul Foltrigg nu-şi pierdu deloc aplombul, dimpotrivă, se lansă într-o serie interminabilă de declaraţii ditirambice la adresa crimei organizate, ba ajunse să prezică şi victoria. Venerabilul îşi spunea replicile atent pregătite cu flerul unui veteran al scenei, ridicînd vocea la momentul oportun, subliniind anumite idei prin mişcările mîinii, fluturînd din cînd în cînd prin faţa publicului inculparea aceea senzaţională. Nu făcu nici un comentariu în legătură cu absenţa cadavrului, dar lăsă să se înţeleagă că dispune de nişte date pe care nu le poate divulga, adăugînd că nu avea nici o îndoială că într-o bună zi rămăşiţele răposatului senator vor fi scoase la lumină.

Evident, ziarele fură din nou pline de relatări şi fotografii despre arestarea lui Barry Muldanno, sau mai bine zis despre momentul în care acesta se pusese la dispoziţia FBI-ului. Barry petrecu trei zile în închisoare pînă cînd fu stabilită cauţiunea şi din nou apărură în ziare fotografii luate în momentul în care părăsea clădirea închisorii: Barry-Şiş era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi zîmbea în faţa obiectivului. Susţinea sus şi tare că este nevinovat şi că nu era vorba decît de o răzbunare personală.

Apărură apoi şi fotografiile unor buldozere aparţinînd FBI-ului care brăzdau cu şanţuri solul îmbibat cu apă al New Orléans-ului, în căutarea cadavrului. Foltrigg dădu noi spectacole în beneficiul presei, şi fură publicate noi dezvăluiri despre bogata istorie a crimei organizate din New Orléans. Pe măsură ce trecea timpul, cercetările continuau, dar povestea începea să piardă din viteză.

Guvernatorul, membru al partidului democrat, îşi desemnă un prieten apropiat să ducă la bun sfîrşit anul şi jumătate rămas din mandatul lui Boyette. Ziarele din New Orléans trecură în revistă numeroşii politicieni care aşteptau nerăbdători să candideze pentru un loc în Senat; Foltrigg era unul din cei doi republicani despre care se vorbea că ar fi interesați de această posibilitate.

Şedea pe canapea lîngă Reggie şi îşi şterse lacrimile. Se ura amarnic pentru această slăbiciune, dar nu-şi putuse stăpîni lacrimile. Brațul ei îi înconjura protector umerii şi palma ei îl bătea uşurel pe braț.

— Nu eşti obligat să-mi spui nimic, repeta ea cu voce blîndă.

— Să ştii că nici nu vreau. Poate mai tîrziu, dacă trebuie, dar nu acum. Okay?

— Okay, Mark.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă, şi Clint îşi făcu apariția, aducînd cu el un teanc de hîrtii. Apoi tînărul îşi privi ceasul şi zise:

— Iertați-mă că vă-ntrerup, dar este aproape zece şi domnul Foltrigg trebuie să apară din clipă în clipă. Reggie, ai vrut să vezi ce-i cu astea înainte de întîlnirea cu procurorul, adăugă el aşezînd hîrtiile pe măsuța de cafea din fața ei.

— Spune-i domnului Foltrigg că nu avem ce să discutăm, îl anunță Reggie.

Clint o privi încruntîndu-se nedumerit, apoi îşi întoarse ochii spre Mark. Băiatul stătea strîns lipit de Reggie, căutînd protecție.

— Nu vrei să-l primeşti?

— Nu. Spune-i că întîlnirea a fost anulată pentru că nu avem nimic de declarat, zise ea, făcînd un semn cu capul spre Mark.

Clint îşi privi din nou ceasul şi se retrase încurcat.

— Da, fireşte, spuse el, zîmbind ca şi cum ideea de a-l trimite la plimbare pe Foltrigg îi făcea o deosebită plăcere, apoi ieşi închizînd uşa în urma lui.

— Te simți bine? întrebă Reggie, după ce rămase din nou singură cu Mark.

— Nu prea.

Reggie începu să răsfoiască teancul de hîrtii din fața ei. Mark se simțea buimăcit, obosit şi fără putere, stăpînit de o frică aproape paralizantă, în ciuda discuției avute cu avocata sa. Reggie era acum atentă la tăieturile acelea din ziare şi citea titlurile, subtitlurile şi legendele, aducînd uneori fotografiile mai aproape de ochi. La un moment dat se opri, se sprijini de spatele canapelei şi îi întinse lui Mark un portret mult mărit şi zîmbitor al lui Barry Muldanno.

— Ăsta-i tipul?

— Nu. Da' cine-i ăsta?

— Este Barry Muldanno.

— Nu este el tipul care a sărit la mine. Da' cred că are o mulțime de prieteni.

Reggie aşează copia la loc în teancul de pe măsuța de cafea şi îl bătu uşor cu palma pe picior.

— Ce-ai de gînd să faci? întrebă puştiul.

— Să dau cîteva telefoane. De exemplu, am să vorbesc cu administratorul spitalului ca să pună pe cineva de pază lîngă uşa lui Ricky.

— Reggie, da' nu poți să-i spui nimic despre tipul ăla. Altfel au să ne omoare. Nu putem să spunem nimănui.

— Nici n-am să spun. Am să-i explic numai că s-au primit nişte amenințări. Este ceva obişnuit în asemenea cazuri. Pur şi simplu, au să pună nişte paznici lîngă uşa camerei în care se află Ricky.

— Să ştii că nu vreau să-i spun nici lui mami. Este şi aşa destul de îngrijorată din cauza lui Ricky şi ia tot felul de pastile şi nu sînt deloc sigur că ar mai putea să facă față şi la chestia asta.

— Ai dreptate, fu de acord Reggie. Era un copil puternic, crescut pe străzi şi mult prea înțelept pentru vîrsta lui; îl admira foarte mult pentru curajul lui.

— Crezi că mami şi Ricky sînt în siguranță?

— Fireşte. Oamenii ăştia sînt profesionişti, Mark. Ei nu fac mişcări negîndite. Acum se vor da la fund şi vor urmări ce se-ntîmplă. S-ar putea să fie doar o încercare de intimidare, zise Reggie, dar nu părea să creadă cu adevărat ceea ce spunea.

— Nu, nu vor doar să mă intimideze. Am văzut cuțitul cu ochii mei, Reggie. Sînt aici, în Memphis, cu un singur scop, să mă aducă în stare să fac pe mine de frică. Şi să ştii că pîn` acum le-a mers figura. N-am de gînd să spun nimic din ce ştiu.

15

Foltrigg răcni o singură dată, după care ieşi ca o furtună din birou, pe un fundal sonor de amenințări directe şi uşi trîntite. Bieții McThune şi Trumann erau oarecum speriați, dar mai ales jenați de toată fanfaronada asta grotescă. De altfel McThune îi aruncă lui Clint o privire plină de înțeles, ca şi cum ar fi încercat să-i ceară scuze pentru spectacolul acela de un gust îndoielnic. Tînărul savura însă din plin momentul, şi apoi, cînd furtuna se potoli, intră în biroul şefei.

Mark îşi trăsese uri scaun lîngă fereastră şi acum stătea acolo şi privea ploaia de afară. Reggie vorbea la telefon cu administratorul spitalului despre securitatea bolnavilor internați la etajul al nouălea. Clint veni să spună că procurorul şi cei doi asistenți plecaseră, apoi merse să mai aducă puțină cacao pentru Mark care continua să privească ploaia ce spăla strada. Cîteva minute mai tîrziu, tînărul secretar îşi anunță şefa că este căutată la telefon de George Ord. Deşi nu-l cunoscuse personal pe procurorul general din Memphis, nu fu surprinsă că acesta o căuta şi dorea să-i

vorbească. Dar îl lăsă să aştepte un minut întreg înainte să ridice receptorul.

— Alo.

— Doamnă Love, sînt...

— Reggie, okay? Doar Reggie. Iar tu trebuie că eşti George, nu?

Ăsta era obiceiul ei, să le spună tuturor pe numele mic, chiar şi celor mai scorțoşi judecători.

— Bun, Reggie. Sînt George Ord. Vreau să-ți spun că Roy Foltrigg este la mine în birou şi...

— Ia te uită ce coincidență. Domnul Foltrigg tocmai a plecat de la mine.

— Da, ştiu şi acesta este şi motivul pentru care îți telefonez. Mi-a spus că n-a apucat să stea de vorbă nici cu tine, nici cu clientul tău.

— Te rog să-i transmiți scuzele mele, dar clientul meu nu are nimic de declarat.

În timp ce vorbea cu Ord, Reggie privea ceafa lui Mark, dar nu-şi dădea seama dacă băiatul ascultă sau nu conversația ei cu procurorul general din Memphis.

— Reggie, cred totuşi că ar fi mai înțelept să te întîlneşti cu domnul Foltrigg, spuse Ord.

— Dar nu am nici cea mai vagă dorință să mă întîlnesc cu Roy, şi acest lucru este valabil şi pentru clientul meu.

Spunînd acestea, Reggie şi-l imagina pe Ord gesticulînd nervos, măsurînd cu paşi mari biroul şi comunicîndu-i plin de gravitate lui Foltrigg vorbele avocatei.

— Dar ştii foarte bine că lucrurile nu se vor opri aici!

— Mă amenințI, George?

— Îți fac mai degrabă o promisiune.

— Perfect. Atunci, spune-le te rog, lui Roy şi băieților că, dacă vreunul dintre ei încearcă să ia legătura cu clientul meu sau cu familia lui, le dau cuvîntul meu de onoare că are să le ia foc curu'. Okay, George?

— Am să transmit mesajul.

Pînă la urmă toată povestea asta era teribil de comică, mai ales că nu era cazul lui; aşa că Ord nu se putu abține să nu rîdă cu poftă în sinea lui. După ce aşează telefonul în furcă, îşi permise să zîmbească nevăzut, apoi se întoarse spre venerabil şi-i comunică.

— Zice că ea n-o să vorbească, nici puştiul n-o să vorbească, şi dacă vreunul dintre voi încearcă să ia legătura cu puştiul sau cu familia, vă dă cuvîntul de onoare că o să... vă ia curu' foc; v-am redat chiar vorbele ei.

Foltrigg îl ascultase muşcîndu-şi buzele şi dînd din cap la fiecare cuvînt, de parcă totul ar fi fost perfect, pentru că în felul acesta putea şi el să treacă în sfîrşit la atac. De aceea, îşi regăsise sîngele rece şi trecuse la aplicarea Planului B. Şi ca orice om adîncit în gînduri, Roy se plimba de colo-colo prin încăpere. McThune şi Trumann rămăseseră lîngă uşă, ca nişte adevărate santinele, cumplit de plictisite, ce-i drept, dar, oricum, santinele.

— Vreau să puneți pe cineva să-l urmărească pe puşti, îl şfichiui el pe McThune cu voce şuierătoare. Noi plecăm la New Orléans şi vreau ca voi, băieți, să-l urmăriți douăş' patru de ore pe zi. Vreau să ştiu tot ce face, şi, mai ales, trebuie protejat de Muldanno şi de acoliții lui.

Nici un procuror al Statelor Unite nu avea căderea să-i dea ordine lui McThune, care în clipa aceasta era sătul pînă în gît de Roy Foltrigg. Şi de altfel ideea de a bloca trei sau patru agenți, şi aşa suprasolicitați, ca să urmărească un copil de unsprezece ani era absolut stupidă. Dar, pe de altă parte, ştia foarte bine că nu merita să se certe cu Foltrigg pentru chestia asta. Venerabilul beneficia de legătură telefonică directă cu directorul Voyles, la Washington, iar directorul dorea să dea de urma cadavrului şi să obțină condamnarea criminalului aproape la fel de mult ca Foltrigg.

— Okay, răspunse McThune cu voce tare. Se face.

— Paul Gronke este şi el pe undeva pe aici, adăugă Roy, ca şi cînd tocmai şi-ar fi amintit de cea mai nouă bîrfă care

circula în oraş. Dar de fapt ştiau şi numărul cursei şi ora la care sosise în oraş cu unsprezece ore în urmă. Cu toate acestea, reuşiseră să-i piardă urma încă de la aeroport, apoi această vizită neaşteptată şi nedorită constituise subiectul unei discuții de două ore în cursul dimineții între Ord, Foltrigg şi o duzină de agenți FBI. Iar în clipa aceasta, nici mai mult, nici mai puțin decît opt federali încercau din răsputeri să scotocească Memphis-ul şi să-l găsească pe Gronke.

— Fii sigur că vom da de el, interveni McThune. Şi că-l vom urmări şi pe copil. Aşa că ce-ar fi să te cari înapoi la New Orléans?

— Mă duc să pregătesc maşina, zise Trumann pe un ton teribil de oficial, de parcă ar fi fost vorba de avionul prezidențial.

Foltrigg se opri în fața biroului lui Ord:

— Gata, George, plecăm! Te rog să mă scuzi pentru că am picat aşa pe capul vostru. Probabil c-am să mă întorc peste vreo două zile.

"Abia aştept", zise Ord în sinea lui, apoi se ridică şi dădu mîna colegului din New Orléans.

— Oricînd doreşti. Dacă putem să te ajutăm, dă-ne un telefon.

— Mîine dimineață la prima oră mă-ntîlnesc cu judecătorul Lamond şi te anunț dacă apare ceva important.

După o ultimă strîngere de mînă, Roy se îndreptă spre uşă.

— Fiți atenți la derbedeii ăia, îl sfătui el din nou pe McThune. Nu cred că sînt atît de tîmpiți încît să-l atace pe copil da' nu se ştie niciodată.

Agentul FBI deschise uşa şi îl invită pe Foltrigg să treacă. Acesta trecu pragul în anticameră,, unde îl aşteptau Wally Boxx şi Thomas Fink, continuînd să-i cicălească pe cei pe care îi lăsa în urmă.

— Este clar că Muldanno a aflat ceva şi că şi-a trimis oamenii încoace să mai tragă cu urechea. Da' oricum, fiți cu ochii pe ei, okay, George? Sînt nişte tipi extrem de periculoşi.

Şi nu uitați să-i urmăriți şi pe băiat şi pe avocata aia a lui. Şi mulțumesc de mii de ori. Te sun mîine. Wally, unde este maşina?

După ce petrecu o oră întreagă studiind trotuarul, bînd cacao şi ascultîndu-şi avocata cum îşi făcea meseria, Mark simți nevoia să facă şi altceva. Reggie vorbise la telefon cu Dianne şi-i explicase că Mark se află la ea în birou, încercînd să-şi omoare vremea şi ajutînd-o şi pe ea din cînd în cînd. Dianne povesti că Ricky se simțea mult mai bine şi că acum doarme; mai devreme mîncase aproape două kilograme de înghețată în timp ce Greenway îi pusese pe puțin o sută de întrebări.

Pe la unsprezece, Mark se instala la biroul lui Clint unde se apucă să inspecteze dictafonul. Fusese nevoit s-o lase pe Reggie singură împreună cu o clientă care voia cu disperare să divorțeze; timp de o oră cele două femei urmau să discute chestiuni de tactică şi de strategie legate de problema respectivă. De cealaltă parte a uşii, Clint bătea ceva interminabil la maşină şi răspundea la telefon din cinci în cinci minute.

— Cum de-ai ajuns secretar? întrebă Mark care se plictisise de această manieră idilică de a practica avocatura.

— Din întîmplare, răspunse Clint zîmbindu-i.

— Cînd erai mic ai vrut să te faci secretar?

— Nici pomeneală. Pe-atunci, voiam să construiesc piscine.

— Şi ce s-a-ntîmplat?

— Nu ştiu. M-am încurcat cu drogurile, aproape că m-au dat afară din liceu, pe urmă am ajuns la universitate, mai întîi la colegiu şi după aia la facultatea de drept.

— Trebuie să faci facultatea asta ca să ajungi secretarul unui avocat?

— A, nu. Pe mine m-au dat afară din facultate, şi Reggie mi-a oferit slujba asta. Să ştii că de cele mai multe ori este chiar amuzantă.

— Unde ai cunoscut-o pe Reggie?

— Ei, e o poveste mai lungă. Ne-am împrietenit în timpul facultății; este mult de-atunci. Are să-ți povestească ea despre asta cînd ai s-o cunoşti pe Mama Love.

— Mama cum?

— Mama Love. Cum, nu ți-a vorbit pîn-acum pe Mama Love?

— Nu.

— Mama Love este mama lui Reggie. Locuiesc împreună; ştii, îi place la nebunie să gătească pentru copiii pe care îi reprezintă Reggie. Face ravioli şi lasagna cu spanac şi tot felul de chestii italieneşti. Toată lumea este încîntată de mîncarea pe care o pregăteşte Mama Love.

După două zile în care se hrănise numai cu gogoşi, Mark simți că îi lasă gura apă doar la simpla menționare a acelor mîncăruri gustoase, gătite într-o bucătărie adevărată.

— Şi cînd crezi că aş putea s-o cunosc şi eu pe Mama Love?

— Asta n-am de unde să ştiu. Reggie îşi duce aproape toți clienții, mai ales pe cei foarte tineri, acasă.

— Ea are copii?

— Da, doi, da acum sînt mari şi locuiesc în altă parte.

— Mama Love unde locuieşte?

— Nu departe de aici, într-o casă veche; de altfel, este chiar casa în care a copilărit Reggie.

Țîrîitul telefonului le întrerupse conversația; Clint îşi notă mesajul şi apoi se întoarse la maşina lui de scris sub privirea atentă a lui Mark.

— Cum de ai învățat să bați atît de repede la maşină?

Zgomotul acela inconfundabil încetă brusc, iar Clint se întoarse încet spre copil şi îi zîmbi.

— Asta a fost în liceu. Am avut o profesoară... parcă era un instructor militar. O urmam toți, fără excepție. Da, datorită ei, am învățat chestia asta. Tu ştii să bați la maşină?

— Puțin. Am făcut trei ani de calculatoare la şcoală.

— Noi avem aici tot felul de calculatoare, zise Clint, făcînd semn spre cel aflat chiar lîngă maşina de scris.

Mark aruncă o privire fugară în direcția indicată, fără să fie deloc impresionat; în fond, toată lumea are calculator în ziua de azi.

— Şi pînă la urmă cum de-ai ajuns să faci pe secretarul?

— A fost ceva neaşteptat. Cînd a terminat facultatea, Reggie n-a vrut să lucreze pentru altul, aşa că şi-a deschis propriul ei birou. Asta s-a-ntîmplat cam acum patru ani. Şi cum avea nevoie de secretar, m-am oferit s-o ajut. N-ai mai văzut pîn-acum un bărbat pe postul ăsta?

— Nu şi nici nu mi-am închipuit că bărbații pot să fie secretari. Cîştigi bine?

Pe Glint îl umflă rîsul la auzul acelei întrebări.

— Mulțumitor. Dacă lui Reggie îi merge bine în luna asta, atunci şi mie îmi merge bine. Sîntem un fel de parteneri.

— Şi ea cîştigă bani mulți?

— Nu prea. Da' adevărul este că nici n-o interesează banii. Acum cîțiva ani a fost măritată cu un doctor; aveau o casă din alea mari şi o grămadă de parale. Pînă la urmă totul s-a dus dracului şi ea zice că numai şi numai din cauza banilor. Probabil că are să-ți povestească chiar ea despre perioada aia din viața ei. Să ştii că este foarte cinstită în ceea ce priveşte propria ei viață.

— Adică este avocată şi nu vrea să cîştige bani mulți?

— E ceva cam neobişnuit, nu-i aşa?

— Mai întrebi?! Vreau să spun că am văzut o sumedenie de avocați la televizor şi toți nu vorbeau decît despre bani. Adică despre sex şi bani.

Telefonul sună din nou şi Clint, plin de amabilitate, se întreținu vreo cinci minute cu judecătorul de la celălalt capăt al firului. Apoi se reîntoarse la maşina lui de scris. În momentul în care Clint se cufundase în lucru, Mark lansă o întrebare absolut neaşteptată.

— Cine e femeia de dincolo?

Clint încetă brusc să mai bată la maşină şi se răsuci uşor pe scaun, în aşa fel încît să-l poată avea pe copil sub ochi.

— Femeia care este acum cu Reggie? întrebă la rîndul lui, cu un zîmbet forțat pe buze.

— Da.

— O cheamă Norma Thrash.

— Şi ce problemă are?

— De fapt, are un snop de probleme, adică este într-un proces de divorț tare urît. Bărba'-su e o mare lepră.

— O bate? întrebă mai departe Mark, curios să afle cît de la curent era Clint cu cazul respectiv.

— Nu cred, răspunse tînărul încet.

— Are copii?

— Da, doi. Da' nu prea pot să-ți spun mare lucru pentru că discuțiile din biroul de dincolo sînt confidențiale. Înțelegi?

— Da, da, ştiu asta. Da' nu-i aşa că tu cunoşti foarte bine povestea? Vreau să spun că, în fond, tu eşti cel care bate totul la maşină.

— Fireşte că sînt la curent cu aproape tot ce se-ntîmplă aici. Dar Reggie nu-mi spune chiar totul. De pildă, habar n-am ce i-ai spus tu ieri. Presupun că este ceva foarte grav, dar ea nu mi-a spus nici un cuvînt despre problema asta. Am citit şi eu ziarele, i-am văzut pe cei de la FBI şi pe domnul Foltrigg şi am făcut nişte legături, dar nu cunosc detaliile.

Era exact ceea ce dorea Mark să audă.

— Spune-mi, îl cunoşti pe Robert Hackstraw? I se spune Hack.

— E avocat, nu?

— Da, şi a fost avocatul maică-mii acum doi ani, cînd cu divorțul. Un tîmpit mai mare nici că există.

— Nu prea ai fost mulțumit de avocatul mamei tale?

— L-am urît. Se purta cu noi de parcă am fi fost nişte gunoaie. Cînd mergeam la el la birou, ne lăsa să aşteptăm şi două ceasuri, şi pe urmă stătea cu noi de vorbă doar cinşpe minute, ca să ne spună că este foarte grăbit şi că trebuie să plece la tribunal. Am încercat s-o conving pe mama să-şi ia un alt avocat, dar la vremea aia mama avea nervii atît de întinşi că nici n-auzea ce-i spuneam.

— Şi a ajuns pînă la proces?

— Da. Ei, şi fostul meu tată s-a gîndit că ar fi fost bine să-l ia pe unul dintre copii; îl prefera pe Ricky pentru că ştia că eu îl urăsc. Şi atunci şi-a angajat şi el un avocat şi timp de două zile părinții mei s-au făcut de rîs unul pe celălalt la tribunal. Fiecare încerca să dovedească cum că celălalt nu era apt să primească în grijă copiii. Hack a fost de-o imbecilitate totală, numai că avocatul fostului meu tată a fost încă şi mai rău. Urmarea a fost că judecătorul n-a putut să-i sufere pe nici unul dintre cei doi avocați şi a zis că n-are de gînd să ne despartă, pe Ricky şi pe mine. Atunci l-am întrebat dacă pot să depun şi eu mărturie. S-a gîndit la chestia asta în timpul pauzei de prînz de a doua zi şi în cele din urmă s-a hotărît să mă asculte. Îl întrebasem şi pe Hack acelaşi lucru şi el îmi dăduse un răspuns d-ăla deştept, ceva cum că sînt prea tînăr şi prea dobitoc pentru aşa ceva.

— Şi pînă la urmă ai depus mărturie, nu?

— Sigur. Am vorbit trei ore atunci.

— Şi cum a mers?

— Să ştii că am ieşit foarte bine. Le-am povestit tot: despre bătăi, despre vînătăi şi răni, despre cît de mult îl uram pe tata. Judecătorului îi dăduseră lacrimile, pe cuvîntul meu.

— Şi-a ținut figura?

— Îhî. Taică-meu a cerut după aia dreptul să ne viziteze şi mi-a trebuit mult timp ca să-i explic judecătorului că nu aveam nici cea mai slabă dorință să-l mai văd pe tip după terminarea procesului. Şi că lui Ricky îi era o frică nebună de el. Aşa că judecătorul nu numai că nu i-a dat dreptul să ne viziteze, da' l-a mai şi avertizat să nu cumva să se apropie de noi.

— Şi de atunci l-ai mai văzut pe tatăl tău?

— Nu. Da' o să vină şi ziua aia. Ştii, cînd am să mă fac mare, o să punem noi, Ricky şi cu mine, mîna pe el şi-o să-i tragem o bătaie soră cu moartea. O să fie vînătaie pentru vînătaie, şi rană pentru rană. Mereu vorbesc cu Ricky despre asta.

Plictiseala trecuse şi Clint aproape că sorbea cuvintele copilului; era incredibil cu cîtă detaşare vorbea puştiul despre toate nenorocirile acelea.

— Da' ştii că s-ar putea să ajungi la închisoare pentru aşa ceva?

— Păi, el de ce n-a ajuns cînd ne bătea pe noi? Nu l-au închis nici măcar atunci cînd a dezbrăcat-o pe mama şi a aruncat-o în stradă, goală şi plină de sînge. Asta a fost cînd l-am pocnit cu bătătorul de baseball.

— Cînd ce-ai făcut?

— Într-o seară era acasă şi se pusese pe băut; şi era clar c-o să-şi iasă din minți. De fapt, puteam întotdeauna să ne dăm seama cînd ajungea în punctul ăla. Ei, şi pe urmă a plecat să mai cumpere nişte bere. Atunci eu am dat fuga la Michael Moss şi am împrumutat bătătorul lui de baseball din aluminiu. Cînd am ajuns acasă l-am ascuns sub patul meu, da' în gînd mă rugam ca taică-meu să aibă un accident de maşină aşa, ca lumea, şi să nu se mai întoarcă acasă. Da' s-a-ntors. Mama era în dormitorul lor şi spera să-l vadă adormind imediat, că aşa se întîmpla de obicei cînd era beat. Ricky şi cu mine stăteam în dormitorul nostru şi aşteptam explozia.

Telefonul sună din nou dar de data aceasta Clint îşi notă repede mesajul şi se întoarse plin de nerăbdare la povestea lui Mark.

— După vreo oră a-nceput circu'. De atîtea țipete şi bufnituri se zguduia rulota. Noi am încuiat uşa şi Ricky s-a ascuns sub pat. Pe urmă, mami a început să strige după mine; aveam pe-atunci doar şapte ani şi mami mă chema în ajutor. Nebunu' ăla o bătea s-o omoare; o izbea de pereți, o lovea cu picioarele, îi rupea hainele de pe ea, o făcea tîrfă şi tîrîtură. Nici nu ştiam ce-nseamnă cuvintele alea. Atunci eu m-am dus în bucătărie; cred că eram atît de speriat încît mi-era frică şi să mă mişc. Da' el m-a văzut şi a aruncat în mine cu o cutie de bere. Atunci mami a încercat să fugă afară, da' el a prins-o şi i-a rupt şi pantalonii cu care era îmbrăcată. Of,

Doamne, o lovea atît de rău! Pe urmă i-a sfîşiat şi ce mai avea pe ea. Mami avea buzele sparte şi peste tot era numai sînge. Şi pe urmă a tîrît-o goală în stradă unde bineînțeles că vecinii stăteau cu gura căscată. După asta a început să rîdă de ea şi în cele din urmă a lăsat-o acolo, să zacă-n stradă. A fost ceva îngrozitor.

Clint se aplecase mult în față şi era tot numai urechi. Mark avea un fel foarte personal de a povesti: vorbea cu o voce monotonă în care nu se simțea nici urmă de emoție.

— Cînd s-a-ntors în rulotă, uşa rămăsese deschisă, eu eram acolo şi-l aşteptam. Trăsesem un scaun din bucătărie chiar lîngă uşă şi, cînd a intrat, l-am pocnit cu bătătorul ăla de baseball drept în nas, mai-mai să-i crap capu'. Eram speriat de moarte şi plîngeam, da' n-am să uit niciodată trosnetul ăla. Omu' a căzut pe canapea şi atunci l-am mai pocnit o dată în stomac. De fapt avusesem de gînd să-l lovesc mai jos, acolo unde doare cel mai rău, ştii tu unde. Parcă-nnebunisem. După aia, l-am mai pocnit o dată peste ureche şi m-am oprit.

— Şi ce s-a-ntîmplat mai departe? întrebă Clint nerăbdător.

— Păi, ce să se-ntîmple? Tipu' s-a ridicat de pe canapea, mi-a tras una peste față şi m-a trîntit la pămînt, m-a-njurat şi s-a pus cu picioarele pe mine. Mi-aduc aminte că eram aşa de speriat că nici nu puteam să mă apăr în vreun fel. Fața lui era plină de sînge şi el puțea ca dracu'. Tot bolborosea ceva şi-n timpu' ăsta mă bătea şi-mi sfîşia hainele şi mă lovea cu picioarele. Pe urmă, cînd am fost gol puşcă, m-a aruncat în stradă. Probabil că voia să rămîn acolo împreună cu mama, numai că între timp ea reuşise să ajungă lîngă uşă unde a dat peste mine.

Băiatul povestea cu atîta calm, încît ai fi zis că, repetîndu-l de nenumărate ori, reuşise să-şi fixeze perfect scenariul în memorie. Vorbele lui nu trădau nici un fel de emoție, înşiruiau doar fapte.

— Şi mai departe? întrebă Clint cu răsuflarea tăiată.

— Mai departe, unul dintre vecini a chemat curcanii. Vreau să spun că în cartierul ăla se aude tot ce se-ntîmplă într-o rulotă, aşa că vecinii noştri suferiseră practic împreună cu noi. Şi nici nu era singura bătaie de felul ăsta; nu, nici pe departe. Îmi aduc aminte că atunci cînd au apărut pe stradă luminile albastre ale maşinii poliţiei el a dispărut în casă. Mami şi cu mine am prins momentul şi am intrat şi noi ca să ne îmbrăcăm. Da' cu toate astea, unii vecini apucaseră să mă vadă aşa, gol. Am mai încercat să spălăm şi petele de sînge pînă să apară curcanii. Taică-meu se mai potolise şi deodată se purta foarte prietenos cu poliţiştii. Eu şi cu mami aşteptam în bucătărie. Tipu' avea un nas cît o minge de fotbal şi pe curcani îi îngrijora mai degrabă felul în care arăta el decît ce se-ntîmplase cu mami şi cu mine. El îi spunea unuia dintre curcani pe nume — Frankie, ca şi cum ar fi fost buni prieteni. Veniseră doi curcani care ne-au despărţit: Frankie l-a luat pe el în dormitor ca să-ncerce să-l calmeze, iar celălalt poliţist stătea cu mami în bucătărie. Adevărul este că aşa făceau întotdeauna. Eu m-am dus să-l scot pe Rick de sub pat. Mami mi-a spus mai tîrziu că el se trăgea de şireturi cu toţi curcanii, şi că le-a spus că fusese doar o ceartă în familie, nimic grav, care pornise din cauza mea, pentru că eu l-am atacat aşa, fără motiv, cu un bătător de baseball. Poliţiştii au scris în hîrtiile alea ale lor că fusese doar o neplăcere familială, aşa cum făceau mereu, şi nu au reţinut nici o acuzaţie oficială. La sfîrşit, l-au dus la spital unde şi-a petrecut restul nopţii. Şi o vreme a fost nevoit să poarte un bandaj tare urît pe faţă.

— Dar după povestea asta, ce a mai făcut?

— Multă vreme nu s-a mai atins de băutură, ne-a cerut iertare şi a promis că n-o să se mai repete. Acum, trebuie să recunosc că uneori, atunci cînd nu bea, era okay. Pe urmă s-a apucat iar să bea şi a fost şi mai rău. Într-un tîrziu, mami s-a hotărît şi a cerut divorţul.

— Şi el a încercat să obţină copiii?

— Da. La tribunal a mințit şi era cît p-aci să cîştige. Habar n-avea că am să fiu şi eu martor, aşa că a negat cît a putut şi a zis că mami minte. La tribunal a fost foarte treaz şi plin de el şi dobitocul ăla de avocat al nostru n-a fost în stare să-l agate cu nimic. Da' cînd a venit rîndul meu să depun mărturie şi am povestit despre bătătorul de baseball şi despre cum am fost aruncat în stradă gol puşcă, judecătorului i-au dat lacrimile. S-a-nfuriat rău de tot pe fostul meu tată şi l-a acuzat că a mințit şi a zis că ar trebui să-l bage la răcoare pe chestia asta. Eu i-am zis atunci judecătorului că sînt absolut de acord cu o astfel de măsură.

Ajuns în punctul acesta al povestirii, Mark făcu o pauză de respirație. Ritmul frazelor era ceva mai lent, căci băiatul obosise şi nu mai avea suflu. Clint însă continua să fie fermecat.

— Evident, Hack şi-a-nscris o nouă victorie în cont. Apoi a amenințat-o pe mami că o dă în judecată dacă nu-l plăteşte. La vremea aia, ea avea de plătit o grămadă de facturi, iar el o căuta de două ori pe săptămînă ca să-i ceară ce mai rămăsese din onorariu, aşa că a fost obligată să deschidă acțiune pentru declararea falimentului şi şi-a mai pierdut şi slujba.

— Deci ai trecut printr-un divorț şi printr-un faliment.

— Exact. Şi trebuie să-ți spun că avocatul cu falimentu' era tot un tîmpit.

— Da' de Reggie îți place?

— Da. Reggie e mişto.

— Îmi pare bine că spui asta.

Telefonul sună din nou şi Clint ridică receptorul. Un avocat de la Tribunalul pentru minori voia nişte informații despre un client şi conversația se lungea. Mark se duse să caute nişte cacao fierbinte în chicineta de lîngă sala de aşteptare.

În frigider găsi o cutie de Sprite şi renunță la cacao. Era clar că povestea lui îl uluise pe Clint. Omisese destul de multe detalii, ce-i drept, dar tot ce povestise era purul adevăr. Într-un fel, era chiar mîndru de el însuşi, de faptul că-şi apărase

mama şi că povestea lui avea un asemenea efect asupra celor care o ascultau.

Apoi, deodată, puştiul cel dur, înarmat cu un bătător de baseball îşi aminti de atacul din ascensor şi de fotografia aceea a unei familii amărîte, lipsite de un tată care să o apere. Gîndul îi fugi la mama lui, singură şi fără apărare în spitalul acela uriaş. Şi simți cum îl cuprinde brusc frica, încercă să desfacă un pachet de saleuri, dar nu fu în stare; mîinile îi tremurau din ce în ce mai tare şi refuzau să-l asculte. Sucul din cutie se împrăştie pe jos.

16

Ploaia se opri la timp, dînd voie secretarelor din tot centrul oraşului să iasă în grupuri mici pe trotuarele ude şi să-şi caute locurile preferate pentru masa de prînz. Cerul rămăsese însă acoperit de nori, iar străzile erau pline de apă. Alți nori de fum se vălătuceau în urma fiecărei maşini care trecea pe Third Street. Reggie şi clientul ei o luară pe Madison. Avocata îşi ținea servieta în mîna stîngă, iar cu dreapta îl conducea pe băiat prin mulțime. Mergeau repede, pentru că Reggie avea multe curse de făcut şi se grăbea.

Jack Nance, ascuns într-o dubită albă marca Ford, îi urmărea cu atenție pe cei doi şi le anunța toate mişcările prin stația radio din maşină. Peste cîteva minute, Cal Sisson îi prelua cînd intrară pe Madison şi îi urmări pînă cînd cei doi pătrunseră în clădirea spitalului.

Cînd primi confirmarea, Jack Nance încuie dubita şi traversă iute Third Street, îndreptîndu-se spre Sterick Building. O dată intrat în clădire, luă liftul pînă la etajul al doilea unde se opri în fața uşii pe care scria REGGIE LOVE — AVOCAT şi apăsă uşor pe clanță. Spre plăcuta lui surpriză, uşa nu era încuiată. Ceasul arăta fix douăsprezece şi unsprezece minute. Teoretic, toți avocații de doi sau mai mulți bani din oraşul ăsta erau în pauză de prînz: şi plecaseră care

încotro ,încuindu-şi birourile. Toți, în afară de acesta. Deschise binişor uşa şi păşi cu grijă înăuntru cînd, deodată, țipătul oribil de ascuțit al unei sonerii țîşni de nicăieri, anunțîndu-i sosirea. Ce dracu'! Sperase să intre printr-o uşă încuiată, doar era maestru în arta de a descuia uşi, şi să caute liniştit prin dosare. Ar fi fost şi uşor şi normal. De obicei, birourile de nivelul acesta nu aveau alarme, spre deosebire de marile firme unde lucrurile stăteau cu totul altfel. Nance însă era în stare să intre în orice birou avocățesc din Memphis şi să găsească tot ce dorea. Făcuse aşa ceva de nenumărate ori şi ştia că din birourile avocaților ăstora amărîți lipseau întotdeauna două lucruri, banii şi dispozitivele de securitate. Tipii se mulțumeau să-şi încuie uşile şi atît.

De undeva din spate răsări un tînăr care îi zise cu amabilitate:

— Da. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, da, răspunse Nance, cu o mină gravă. ("Grea zi!") Sînt de la "Times Picayune", ziarul ăla din New Orléans. O caut pe Reggie Love.

— Nu este aici, răspunse Clint, oprindu-se la vreo trei metri în fața musafirului.

— Cînd ar putea să se întoarcă?

— Nu ştiu. Aveți vreo legitimație, ceva?

— Adică vreun cartonaş din ăla alb pe care voi, avocații, le împrăştiați pe trotuar? zise Nance, îndreptîndu-se spre uşă. Nu, amice, nu mă-ncurc cu aşa ceva. Eu sînt ziarist.

— Foarte bine. Dar cum vă numiți?

— Arnie Carpentier. Spune-i că am să mai trec pe-aici. Şi zicînd acestea, deschise uşa şi ieşi pe culoar în strigătele soneriei. Fusese o vizită fără rezultate, dar totuşi reuşise să îl cunoască pe Clint şi să vadă anticamera. Următoarea vizită va fi cu siguranță mult mai lungă.

Călătoria pînă la etajul al nouălea fu cît se poate de liniştită. Reggie îl ținea de mînă, gest pe care de obicei Mark nu putea să-l sufere, dar care, de data asta, îi făcea foarte bine. Băiatul mergea cu ochii în pămînt de teamă să nu mai întîlnească alți străini, şi strîngea cu toată puterea mîna avocatei.

Tocmai intrară în holul de la etajul al nouălea cînd din direcția sălii de aşteptare năvăliră spre ei trei oameni.

— Domnişoară Love! Domnişoară Love! striga unul dintre ei cît îl ținea gura. Pentru moment Reggie fu surprinsă de această primire, dar îşi reveni imediat şi, strîngînd mai tare mîna copilului, îşi văzu de drum. Unul dintre cei trei o ataca ajutîndu-se de un microfon, un altul de un carnet de însemnări, iar al treilea de o cameră de luat vederi.

— Domnişoară Love, doar cîteva întrebări foarte scurte, vă rog, zise tipul cu carnetul de însemnări.

— Nu avem nimic de declarat, răspunse Reggie, iuțind pasul spre camera infirmierelor.

— Este adevărat că clientul dumneavoastră refuză să colaboreze cu FBI-ul şi cu poliția?

— Nu avem nimic de declarat, repetă ea răspunsul, privind drept înainte. Dar ziariştii îi urmăreau ca nişte cîini întărîtați. Atunci Reggie se aplecă spre Mark şi îi suflă la ureche:

— Nu te uita la ei şi nu spune nici o vorbă!

— Este adevărat că procurorul general din New Orléans v-a vizitat azi-dimineață la birou?

— Nu avem nimic de declarat.

Doctori, infirmiere, pacienți, toată lumea se dădea la o parte din fața lui Reggie şi a clientului ei care încercau din răsputeri să scape de cîinii aceia turbați.

— Clientul dumneavoastră a vorbit cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să se sinucidă?

— Nu avem nimic de declarat, spuse din nou Reggie, iuțind pasul şi strîngîndu-l şi mai tare de mînă pe Mark.

În clipa în care se apropiau de capătul culoarului, clovnul cu camera de luat vederi le sări în față, se lăsă mult în jos în

timp ce continua să meargă cu spatele şi reuşi să tragă o imagine-două cu o secundă înainte de a cădea în fund. Infirmierele izbucniră în rîs, căci scena fusese de un comic irezistibil. În clipa aceea îşi făcu apariţia şi un paznic care puse punct urmăririi. Dar în timp ce Reggie şi Mark se pregăteau să dea colţul culoarului, unul dintre ziarişti strigă cît putu de tare:

— Este adevărat că clientul dumneavoastră ştie unde e îngropat Boyette?

Reggie avu o uşoară ezitare în mers, umerii îi tresăriră, iar spatele i se arcui puţin, dar îşi reveni repede şi dispăru după colţ împreună cu micul ei client.

Uşa camerei lui Ricky era păzită de doi paznici supraponderali care stăteau pe două scaune aşezate de-o parte şi de alta a uşii. Erau înarmaţi şi Mark le observă imediat pistoalele. Unul dintre paznici citea un ziar la care renunţă de cum îi văzu sosind pe Reggie şi pe puşti. Celălalt paznic se ridică în picioare şi le ieşi în întîmpinare.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă el pe avocată.

— Da. Eu sînt avocatul acestei familii, iar acesta este Mark Sway, fratele bolnavului din camera aceasta, răspunse Reggie cu voce scăzută şi pe un ton atît de oficial de parcă, în realitate, numai ea ar fi avut dreptul să se afle în locul acela şi numai ea ar fi avut lucruri importante de rezolvat. Doctorul Greenway ne aşteaptă, îi lămuri, apropiindu-se de uşă şi ciocănind uşor. În spatele ei, Mark nu îşi putea lua ochii de la pistolul atît de asemănător cu cel pe care îl folosise Romey.

După această conversaţie scurtă, dar pe deplin lămuritoare, paznicul se aşează la loc pe scaunul de lîngă uşă, iar colegul lui îşi reluă lectura ziarului. Uşa se deschise şi Greenway ieşi pe culoar, urmat de Dianne care avea urme de lacrimi pe obraz. Tînăra femeie se apropie de Mark şi îl îmbrăţişa cu duioşie.

— Ricky doarme, îi anunţă Greenway. Situaţia este mult mai bună, dar este încă foarte obosit.

— A întrebat de tine, îi şopti Dianne lui Mark.

— Ce s-a-ntîmplat, mami? întrebă Mark, privindu-i ochii umezi.

— Nimic. Lasă, vorbim mai tîrziu.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic, mai zise Dianne, privindu-i pe cei din fața ei.

— Mama ta a fost concediată azi-dimineață, interveni doctorul care continuă, adresîndu-i-se direct lui Reggie: Cei de la fabrică i-au trimis prin curier o scrisoare prin care o informează că a fost concediată. Îți vine să crezi aşa ceva? Au lăsat scrisoarea la camera surorilor de la etajul ăsta şi una dintre ele a adus-o aici, în camera lui Ricky.

— Vreau să văd şi eu scrisoarea, ceru Reggie.

Dianne îi întinse hîrtia oficială, cu antet, apoi îl îmbrățişa din nou pe Mark şi-i spuse:

— Totul are să fie bine, Mark. Ne-am descurcat noi şi altădată. Am să găsesc altă slujbă.

Mark îşi muşca buzele cu înverşunare: îi venea să plîngă şi n-ar fi vrut să dea drumul lacrimilor de față cu atîta lume.

— Pot să păstrez asta? întrebă Reggie, împăturind scrisoarea şi vîrînd-o în servietă, în timp ce Dianne dădu aprobator din cap.

Greenway îşi studie ceasul de parcă i-ar fi fost imposibil să înțeleagă ce oră arăta, apoi anunță:

— Mă duc să mănînc şi eu un sandviş şi mă-ntorc peste douăzeci de minute. Vreau să stau vreo două ore doar cu Ricky şi cu Mark.

— Eu am să mă-ntorc pe la patru, zise şi Reggie după ce îşi verifică şi ea ceasul. Pînă atunci vreau să nu aveți nimic de-a face cu reporterii care bîntuie pe-aici, preciză ea pentru toți cei trei interlocutori.

— A, da, spui doar: "N-avem nimic de declarat", sări Mark. Este chiar distractiv.

— Ce vor? întrebă Dianne care nu sesiză partea distractivă a situației.

— Totul. Au văzut ziarul cu articolul despre băieți, zvonurile se amplifică, iar ei simt senzaționalul şi sînt în stare

de orice ca să obțină informații. Am văzut un car de televiziune în fața spitalului şi bănuiesc că tipii sînt undeva, pe-aproape. De-asta cred că este mai bine să stați aici, împreună cu Mark.

— Okay, acceptă Dianne.

— Unde găsesc un telefon? întrebă apoi Reggie.

— Vino cu mine. Te duc eu pîn-acolo, răspunse Greenway.

— Băieți, ne vedem la patru, okay? Țineți minte, nici o vorbă, nimănui. Şi nu vă îndepărtați de camera asta, îi atenționa ea pe Dianne şi pe Mark.

Apoi avocata şi medicul dispărură după colțul culoarului. Cei doi paznici erau pe jumătate adormiți. Mark şi Dianne intrară în camera întunecată şi se aşezară pe patul pliant. Mark zări o gogoaşă uitată pe masă şi abia atunci îşi dădu seama cît este de flămînd; devoră gogoaşa sleită şi aproape rîncedă fără să-i simtă gustul.

Reggie telefona la birou şi cînd auzi vocea lui Clint la celălalt capăt al firului dădu drumul instrucțiunilor:

— Îți mai aminteşti de procesul pe care l-am deschis anul trecut în numele iui Penny Patoula? Era vorba de discriminare sexuală, concediere nejustificată, hărțuire sexuală, chestii de-astea. Mi se pare că am aruncat tot. Da' vezi la circumscripția judiciară; exact, acolo este. Scoate dosarul, schimbă numele de Penny Patoula cu Dianne Sway, iar pîrîtul va fi "Ark-Lon Fixtures". Vreau să-l menționezi separat şi pe preşedintele firmei; numele lui este Chester Tanfill, tot ca acuzat, evident. Deschizi acțiunea pentru concediere nejustificată, violarea legislației muncii, hărțuire sexuală. Acuzațiile să fie în proporție egală şi ceri despăgubiri de unu-două milioane de dolari. Faci toate astea acum, în urgența întîi. Pregăteşti şi o citație şi ai grijă să plăteşti taxa pentru deschiderea acțiunii. Te duci imediat la tribunal şi o înregistrezi. Eu am să trec peste vreo jumătate de oră pe acolo ca să o iau, aşa că te rog să te grăbeşti. Am să-i duc chiar eu citația domnului Tanfill.

Reggie puse astfel punct monologului telefonic, închise telefonul şi îi mulţumi infirmierei aflate în încăpere. Reporterii se învîrteau pe lîngă automatul pentru răcoritoare şi pînă să se dezmeticească ei, avocata cobora deja în grabă scările.

"Ark-Lon Fixtures" era de fapt un grup de clădiri metalice aflate pe o stradă plină cu asemenea structuri dintr-o zonă industrială amărîtă, în apropierea aeroportului. Clădirea principală era de un portocaliu decolorat, iar construcţiile mai noi, răsărite în toate direcţiile şi asemănătoare ca formă, erau vopsite în diferite nuanţe de portocaliu. În curte, lîngă rampa de încărcare, aşteptau mai multe camioane. Într-un colţ mai retras, închis cu un gard de metal, rulouri de oţel şi de aluminiu fuseseră stivuite cu grijă.

Reggie parcă maşina în apropierea intrării, în locul rezervat vizitatorilor, îşi luă servieta de pe scaunul alăturat, coborî din maşină şi se îndreptă spre clădirea principală. Femeia brunetă şi bine dotată de natură în partea superioară a pieptului, care ocupa recepţia, o ignoră complet pe musafiră, văzîndu-şi mai departe de ţigară şi de telefonul care i se lipise de ureche. Reggie se înfipse în faţa tipei, aşteptînd nerăbdătoare încheierea conversaţiei telefonice. Era o încăpere murdară, plină de praf şi îmbîcsită de fum albăstrui de ţigară; pereţii erau împodobiţi cu fotografii spălăcite ale unor cîini de vînătoare, iar jumătate din tuburile de neon din plafon nu funcţionau.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă recepţionera în timp ce aşeza telefonul în furcă.

— Trebuie să-l văd pe Chester Tanfill.

— Este într-o şedinţă.

— Ştiu că este o persoană foarte ocupată, dar am ceva pentru el.

— Înţeleg. Şi cam despre ce-ar fi vorba?

— Asta nu te priveşte pe dumneata. Ţi-am spus că trebuie să-l văd pe Chester Tanfill pentru o chestiune urgentă.

Remarca aceasta o scoase pur şi simplu din sărite pe tipa al cărei nume înscris pe plăcuța de pe birou era Louise Chenault.

— Pe mine nu mă interesează cît de urgentă este afacerea dumitale, doamnă. Este inadmisibil să năvăleşti aici în halul ăsta şi să baţi cu pumnul în masă că vrei să-l vezi pe preşedintele companiei.

— Compania asta este o ocnă pe care tocmai am dat-o în judecată pentru două milioane de dolari. Şi l-am dat în judecată şi pe iubitu' de Chester pentru alte două milioane, aşa că dumitale îți spun încă o dată să-ți salți fundu' de pe scaun şi să mi-l aduci aici imediat.

Auzind aceste cuvinte, Louise țîşni în picioare şi se dădu cîțiva paşi înapoi.

— Sînteți cumva avocată?

Reggie scoase citația şi declarația de proces din servietă şi începu să le examineze cu atenție, ignorînd-o complet pe Louise.

— Sînt într-adevăr avocată şi trebuie neapărat să-i servesc hîrtiile astea lui Chester. Aşa că găseşte-l cît mai repede. Pentru că dacă nu este aici în cinci minute, am să cer cinci milioane despăgubiri.

Louise nu mai aşteptă să i se spună încă o dată ce să facă: dispăru în fugă printr-o uşă dublă, urmată după o secundă de Reggie. Încăperea în care intrase era plină de birouri caraghioase, aşezate claie peste grămadă. Fumul de țigară părea că se prelinge din orice orificiu. Podeaua era acoperită de un covor aspru, țesut din lînă grosolană şi aflat la limita uzării. Reggie zări la un moment dat crupa dolofană a lui Louise dispărînd pe o uşă laterală şi o urmă fără să ezite.

Chester Tanfill tocmai se ridica în picioare cînd Reggie dădu buzna în biroul lui. Louise rămase fără glas.

— Acum poți să pleci, tăie avocata în carne vie. Sînt Reggie Love, avocat, se prezentă ea, aruncîndu-i lui Tanfill o privire deosebit de severă.

— Chester Tanfill, răspunse acesta fără să-i întindă mîna, pe care, de altfel, nici n-ar fi avut cine să o strîngă. Apariția dumneavoastră este puțin cam nepoliticoasă, doamnă Love, dacă-mi permiteți.

— Mă cheamă Reggie, okay, Chester? Spune-i lui Louise să plece.

Bărbatul nu mai avu de ales şi făcu un semn din cap în direcția recepționerei care fu de-a dreptul bucuroasă să plece.

— Şi acum spune-mi ce vrei, atacă el. Era un tip slab şi deşirat, de vreo cincizeci de ani, cu o față pătrată şi pungi urîte sub ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu ramă metalică. "Are probleme cu băutura", îşi zise ea în gînd. Era bine îmbrăcat, dar gîtul avea o nuanță foarte închisă de roşu.

Reggie trînti citația şi declarația de proces pe birou.

— Îți ofer declarația asta de proces.

— Pentru ce? întrebă el, cu un surîs încrezut pe buze, surîsul unui om căruia nu îi era teamă de avocați.

— O reprezint pe Dianne Sway. Azi-dimineață ai concediat-o şi acum, după-amiază, te dăm în judecată. Ei, ce zici de-aşa rapiditate de acțiune?

— Glumeşti, zise Chester care privi din nou printre gene hîrtiile din fața lui.

— Să ştii că eşti un tîmpit dacă crezi asta. Ai totul aici în fața ta, Chester. Concediere nejustificată, hărțuire sexuală, tot tacîmu'. Despăgubirile merg la vreo două milioane. Am foarte multe cazuri de felul ăsta, dar trebuie să-ți spun că de data asta dosarul este fără cusur. Amărîta asta stă de două zile la spital cu fiul ei, că nu poate să-l lase singur pe copil şi, de fapt, doctorul v-a telefonat chiar el şi v-a explicat toată situația, da' nu, voi, ca nişte nenorociți ce sînteți, ați concediat-o pentru că a lipsit de la muncă. Ah, abia aştept să le povestesc toate astea jurații lor.

Ei, poftim, avocatul lui Chester avea de multe ori nevoie de două zile doar ca să dea un telefon, în timp ce femeia asta, Dianne Sway, deschide un proces ca la carte doar la cîteva

ore după ce a fost concediată. Tanfill luă cu grijă documentele de pe birou şi studie atent prima pagină.

— Văd că sînt trecut şi eu în mod explicit în hîrtiile astea, zise el ca şi cînd i-ar fi fost rănite sentimentele.

— Păi, nu tu ai concediat-o, Chester? Da' nu trebuie să-ți faci griji, pentru că dacă juriul va da un verdict împotriva ta, personal, poți oricînd să-ți declari falimentul.

Chester îşi trase scaunul şi se aşează cu grijă, ca şi cînd ar fi fost în pericol să cadă, apoi făcu un semn cu mîna spre un scaun alăturat şi zise:

— Ia loc, te rog!

— Nu, mulțumesc! Ce avocat ai?

— Ăă, lisuse, ăă, de la "Findley & Baker". Da' stai puțin, lasă-mă să mă gîndesc o clipă, continuă el cu o uşoară disperare în glas, începînd să răsfoiască hîrtiile aduse de Reggie. Hărțuire sexuală, zici?

— Exact. Este un teren foarte fertil în zilele noastre. Se pare că unul dintre supraveghetorii tăi este personajul principal. Se apucase să-i tot sugereze ce-ar putea ei doi să facă în pauza de prînz şi îi spunea tot felul de glume murdare într-un limbaj complet fără perdea. Are să iasă totul la iveală la proces. De cine să întreb la "Findley & Barker"?

— Ți-am spus să aştepți puțin, zise Tanfill, răsfoind din nou hîrtiile; în picioare, lîngă biroul lui, Reggie îl privea cu ochi severi, de judecător. Asta-i tot ce-mi mai lipsea, adăugă el, şi începu să-şi maseze uşor tîmplele. N-am nevoie de aşa ceva.

— Nici clienta mea n-are nevoie de aşa ceva.

— Atunci ce vrea?

— Puțină demnitate. Tu ai aici o adevărată ocnă în care torturezi mame ce abia îşi pot hrăni copiii cu salariul pe care îl primesc. Femeile astea nu-şi pot permite să se plîngă de condițiile de aici.

— Scuteşte-mă de predica asta, îi tăie el vorba. Repet, pur şi simplu, nu am nevoie de aşa ceva pentru că s-ar putea, ei

bine, s-ar putea să am oarece probleme chiar în cadrul conducerii.

— Tu şi problemele tale sînteţi ultimul lucru care să mă preocupe, Chester. Vreau să-ţi mai spun că o copie după hîrtia pe care o ai în faţă va fi trimisă la redacţia lui "Memphis Press" chiar în după-amiaza asta şi sînt convinsă că are să apară mîine în ziar. Ştii doar că în ultimele zile, membrii familiei Sway sînt în centrul atenţiei.

— Bine, bine. Spune-mi ce vrea? întrebă el din nou.

— Să-nţeleg că vrei să negociezi?

— Poate că da. Nu cred că ai şanse să cîştigi procesul ăsta, domnişoară Love, da' în clipa asta nu am nevoie de dureri de cap.

— Îţi dau cuvîntul meu de onoare că are să fie mai mult decît o durere de cap. Aşadar, Dianne Sway cîştigă nouă sute de dolari pe lună şi duce acasă cam şase sute cincizeci. Asta-nseamnă unsprezece mii pe an şi-ţi promit că procesul ăsta are să te coste de cinci ori mai mult. Am să obţin permisiunea de a-ţi vedea dosarele de personal, am să obţin depoziţii şi din partea altor angajate, am să-ţi caut prin conturile contabile, am să-ţi trimit citaţie pentru arhivă, şi dacă dau de cea mai mică neconcordanţă, am să informez Comisia pentru Oportunităţi Egale de Angajare, Comitetul Naţional al Muncii şi pe oricine altcineva care ar putea fi interesat de cazul ăsta. Am să te fac să nu mai dormi noaptea, Chester. Ai să-ţi doreşti de o mie de ori să nu o fi concediat pe clienta mea.

Tanfill îşi pierdu răbdarea şi izbi cu pumnii în masă.

— Atunci spune ce dracu' vrea de la mine!

Reggie nu fu deloc impresionată de această ieşire şi, luîndu-şi servieta, se îndreptă spre uşă.

— Nu vrea decît să-şi primească înapoi locul de muncă. A, şi n-ar strica nici o mărire de salariu, să zicem de la şase la nouă pe oră, dacă-ţi poţi permite. Şi chiar dacă nu-ţi poţi permite. Şi ar fi bine să o transferi la o altă secţie, departe de supraveghetorul ăla libidinos.

Chester, care o ascultase cu atenție, hotărî că lucrurile nu erau chiar atît de grave.

— Clienta mea va sta în spital vreo cîteva săptămîni şi cum are diverse facturi de achitat, vreau ca cecurile cu salariul să fie trimise direct la spital, Chester, prin comisionar, exact aşa cum ați făcut, ca nişte neisprăviți ce sînteți, cu scrisoarea de concediere de azi-dimineață. Vreau ca cecul să fie trimis în fiecare vineri. Okay?

Fireşte, fireşte, încuviință el din cap. Asta-i bună, parcă ar fi avut de ales!

— Ai la dispoziție treizeci de zile ca să răspunzi la acționarea în justiție. Dar dacă te porți frumos şi faci cum îți spun, anulez acțiunea fix în cea de-a treizecea zi. Îți dau cuvîntul meu de onoare că aşa voi face. Şi nu este nevoie să le spui toată povestea asta avocaților tăi. Ce zici, batem palma?

— Batem.

Reggie deschise uşa şi se opri în prag:

— A, şi ai putea să trimiți şi tu nişte flori; şi ai putea să şi scrii cîteva cuvinte drăguțe pe o carte de vizită. Rezerva 943. De fapt, ai putea să trimiți cîte un buchet de flori proaspete în fiecare săptămînă. Okay, Chester?

Mişcarea pe verticală a capului interlocutorului continua fără întrerupere.

Cu aceste ultime cuvinte, Reggie trînti uşa şi părăsi victorioasă birourile companiei "Art-Lon Fixtures".

Mark şi Ricky se aşezaseră pe patul pliant şi priveau țintă barba şi chipul expresiv al doctorului Greenway aflat chiar lîngă ei. Ricky purta una din pijamalele lui Mark şi avea o pătură înfăşurată în jurul umerilor. Ca de obicei, puştiului îi era frig şi stătea acolo speriat şi nesigur de această primă călătorie în afara patului cu care se obişnuise. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi fost şi mama acolo dar doctorul insistase să rămînă singur cu cei doi băieți. Greenway încerca de aproape douăsprezece ore să cîştige încrederea lui Ricky, care

acum se lipise de fratele mai mare şi aştepta cu teamă urmarea. Mark era deja plictisit de conversația care niici măcar nu începuse încă.

Ferestrele erau acoperite de jaluzele, camera era luminată doar de veioza aflată pe masa de lîngă uşa sălii de baie.

— Ei, Ricky, acum aş vrea să vorbim despre plimbarea ta şi a lui Mark de acum două zile, cînd v-ați dus să fumați în pădure, okay? zise Greenway, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

Dar cuvintele lui îl înspăimîntară pe Ricky: de unde ştia doctorul că se duseseră acolo ca să fumeze? Mark îi simți neliniştea şi se grăbi să-i şoptească:

— Este okay, Ricky. Eu am povestit tot şi mami nu s-a supărat pe noi.

— Ricky, îți aduci aminte de plimbarea asta? întrebă Greenway.

Copilul dădu uşor din cap şi apoi confirmă cu voce tare:

— Da, domnule.

— Atunci, ce-ar fi să-mi povesteşti tot ce-ți aminteşti tu despre plimbare şi despre fumat?

Dar Ricky se înfăşură şi mai strîns în pătură şi murmură printre dinții încleştați:

— Mi-e tare frig.

— Ricky, în cameră este destul de cald, iar tu eşti îmbrăcat cu pijama de lînă şi te-ai înfăşurat şi-n pătură, încearcă, te rog, să te gîndeşti că îți este cald, okay?

Copilul încercă, dar fără succes, şi aceasta îl făcu pe Mark să-i înconjoare umerii cu brațul într-un gest plin de tandrețe. Efectul fu imediat vizibil.

— Hai, spune-mi! Îți aminteşti că ai fumat o țigară?

— Cred că da. Îhî.

Privirea lui Mark trecea iute de la doctor la Ricky şi înapoi.

— Okay. Acum spune-mi dacă-ți aminteşti de o maşină mare şi neagră care a venit în poiană?

Ricky încetă brusc să mai tremure şi rămase cu privirea pironită în podea. Reuşi cu mare greutate să articuleze

cuvîntul "da", punînd astfel punct oricărei conversații pentru următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Şi ce-a facut maşina cea mare şi neagră cînd ai văzut-o prima oară?

Întrebarea nu mai primi răspuns. Cînd doctorul amintise de țigara fumată în pădure, Ricky se speriase destul de tare; acum însă imaginea maşinii aceleia era ceva absolut insuportabil. Copilul se plecă mult în față şi îşi lăsă capul pe genunchii fratelui său mai mare; avea ochii închişi şi începu să suspine din ce în ce mai tare.

— Totul e okay, Ricky. Totul e okay, repeta Mark, mîngîindu-l pe păr. Trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a-ntîmplat în pădure.

Greenway se aşează picior peste picior şi începu să-şi scarpine barba; scena al cărei martor era nu-i producea nici un fel de emoție, se aşteptase la aşa ceva şi îi avertizase pe Mark şi pe Dianne că această primă şedință terapeutică nu va avea efect. Aceasta nu însemna că era lipsită de importanță.

— Ricky, ascultă-mă, zise el cu o voce copilăroasă. Totul este okay, vreau doar să stau de vorbă cu tine. Okay, Ricky?

Dar pentru Ricky porția de terapie era mai mult decît suficientă pentru o singură zi. În clipa următoare începu să se ghemuiască sub pătură şi Mark ştiu imediat că degetul cel mare era şi el pe aproape. Greenway îi făcu un semn liniştitor din cap, apoi se ridică, îl luă cu multă grijă în brațe pe Ricky şi îl întinse în pat.

17

Wally Boxx opri maşina chiar în mijlocul străzii, ignorînd cu totul claxoanele şi gesturile pline de semnificație ale colegilor de trafic, şi aşteptă liniştit ca şeful său, Fink, şi agenții FBI să coboare iute chiar în fața lui Federal Building. Fol-trigg urcă apoi, cu un aer important, cele cîteva trepte de la intrare, lăsîndu-şi evident alaiul cu un pas în urmă. Cînd

ajunse în holul cel mare de la parterul clădirii, fu recunoscut de doi reporteri care hălăduiau pe-acolo, plictisiți de moarte; cei doi îl asaltară imediat cu întrebări, dar venerabilul, foarte preocupat de numeroasele şi gravele sale probleme, nu le oferi decît zîmbete şi nici un comentariu.

Mai departe, intrarea lui Foltrigg în birourile procurorului general al districtului sudic al Louisianei readuse brusc la viață toate secretarele. Spațiul afectat procurorului general şi personalului său cuprindea mai multe birouri mici, legate între ele prin coridoare sinuoase, o vastă zonă liberă de orice pereți sau paravane, unde se desfăşura activitatea de cancelarie, precum şi alte cîteva camere de dimensiuni mai reduse, compartimentate în aşa fel încît să asigure o oarecare linişte funcționarilor care le ocupau. Una peste alta, patruzeci şi şapte de procurori generali adjuncți trudeau în acest loc sub comanda directă a venerabilului Roy. Alți treizeci şi opt de amărîți se chinuiau să ducă la bun sfîrsit toate corvezile legate de hîrțogăria de zi cu zi şi de inerenta muncă de cercetare, avînd grijă să nu omită nici cel mai neînsemnat detaliu, toate acestea înscriindu-se în efortul extraordinar de a proteja interesele legale ale clientului reprezentat de Roy, şi numit Statele Unite ale Americii.

Foltrigg ocupa, bineînțeles, biroul cel mai spațios şi cel mai arătos, îmbrăcat în piele şi lemn de esență nobilă. Spre deosebire de majoritatea avocaților care îşi umpleau "peretele personal" cu tot felul de fotografii, plăcuțe, diplome şi certificate de membru al Clubului Ro-Tary, Roy acoperise trei pereți cu fotografii înrămate şi cu diplomele-tip de culoare galbenă care atestau participarea la aproape o sută de conferințe pe teme juridice. Venerabilul deschise uşa biroului doar ca să-şi arunce haina pe canapeaua îmbrăcată în piele de un roşu închis şi apoi se îndreptă spre biblioteca principală unde era aşteptat la o şedință.

În timpul celor cinci ore în care parcurseseră distanța dintre Memphis şi New Orléans, îi înnebunise pe cei de la sediu cu şase telefoane şi trei faxuri. Drept pentru care, în

clipa aceasta, şase asistenți stăteau în jurul mesei de stejar pline de tomuri de legi şi nenumărate carnete pentru însemnări şi îşi aşteptau neliniştiți şeful. Toți şase adoptaseră ținuta adecvată unei munci îndîrjite: fără sacouri şi cu mînecile cămăşilor suflecate pînă la coate.

Foltrigg îşi făcu o intrare furtunoasă, după cum îi era obiceiul, îi cuprinse pe toți într-o singură privire şi se hotărî pe loc să se aşeze pe un scaun chiar în mijlocul încăperii. Asistenții primiseră copii după raportul FBI despre cele întîmplate la Memphis aşa că Roy şi Fink nu aveau nici o noutate de transmis, poate doar prezența lui Gronke în oraşul din care tocmai se întorseseră cei doi, dar această veste nu avea nici un fel de greutate pentru auditoriu.

— Aşadar, Bobby, cum stăm în momentul de față? întrebă venerabilul pe un ton al cărui dramatism ar fi putut să sugereze că viitorul sistemului juridic american depindea în întregime de Bobby şi de rezultatul cercetărilor sale.

Bobby era decanul de vîrstă, dacă se poate spune aşa, al asistenților, un veteran cu o activitate de treizeci şi doi de ani în spate, care ura de moarte tribunalele, dar iubea la nebunie bibliotecile. Toată lumea îl căuta în momentele de criză, atunci cînd era neapărată nevoie de răspunsuri la întrebări deosebit de complexe.

Mai avea şase luni pînă la pensie şi aştepta cu nerăbdare clipa în care avea să scape de Roy Foltrigg; de-a lungul vremii văzuse nenumărați de-alde de-ăştia care dispăreau fără să lase nici cea mai mică urmă. Deocamdată însă, trebuia să răspundă la întrebarea şefului, aşa că îşi trecu de cîteva ori mîna prin coama deasă de păr cărunt care îi împodobea capul şi îşi potrivi ochelarii cu ramă neagră; apoi îşi începu răspunsul cu fraza lui obişnuită, aproape un tic verbal, stîrnind zîmbetele celor din jur:

— Ei bine, cred că am delimitat destul de bine obiectivul. Această frază simplă arăta tuturor că, pentru Bobby, cercetarea juridică nu era decît un joc prin care grămezile de detalii nesemnificative erau îndepărtate pe rînd, pentru a

ajunge la miez, delimitînd în aşa fel obiectivul, încît judecătorii şi jurații să înțeleagă cît mai repede despre ce este vorba. După deschiderea-tip, Bobby continuă cu esențialul:

— Avem două posibilități; nici una dintre ele nu este prea atrăgătoare, dar putem obține rezultate prin oricare dintre ele. Prima pe care o sugerez este să luăm legătura cu Tribunalul pentru minori din Memphis. Conform Codului penal din Tennessee referitor la tineri putem depune o cerere la Tribunalul pentru minori prin care să invocăm o greşeală de comportament a băiatului. Din cerere trebuie să reiasă fie că puştiul este delincvent, fie că are nevoie de supraveghere. După asta va avea loc o audiere şi, în funcție de probe, tribunalul va hotărî ce se va întîmpla cu copilul. Aceeaşi procedură se aplică şi în cazul copiilor maltratați sau neglijați.

— Cine poată să depună cererea? întrebă Foltrigg.

— Păi, regulamentul este foarte larg în privința asta, ceea ce, după părerea mea, este o lacună a legii. Pur şi simplu scrie că cererea poate fi depusă de — citez — "oricare dintre părțile interesate" — am încheiat citatul.

— Adică şi noi?

— Ştiu şi eu? Poate că da. Depinde de ceea ce scriem în hîrtia aia. Şi tocmai aici este buba — trebuie să invocăm faptul că puştiul a făcut sau face ceva rău, că încalcă legea într-un fel sau altul. Şi că orice fel de încălcare a legii din partea lui, chiar şi cea mai vagă, reprezintă, bineînțeles, o obstrucționare a justiției. Asta înseamnă că trebuie să invocăm lucruri despre care nu sîntem siguri, cum ar fi, de exemplu, faptul că puştiul ar cunoaşte locul unde este ascuns cadavrul. Este, deci, o posibilitate foarte riscantă pentru că nu ştim nimic sigur.

— Băiatul ştie unde se află cadavrul, afirmă Foltrigg pe un ton care nu admitea replică. Fink se cufundă brusc în studiul unor însemnări, prefăcîndu-se că nu-l aude, dar ceilalți şase recepționară din plin mesajul. Oare Foltrigg cunoştea ceva de

care ei n-aveau habar? Această bănuială aduse brusc liniştea în încăpere.

— Ascultă, Roy, ne-ai spus efectiv tot ce ştii? întrebă Bobby după ce aruncă o privire scurtă spre ceilalți.

— Fireşte, replică Foltrigg. Numai că acum vin şi afirm că puştiul ştie. Aşa simt eu.

Era tipic pentru Roy să creeze fapte, bazîndu-se pe "simțirile" lui, pentru ca apoi să ceară subalternilor să-l creadă orbeşte.

— Tribunalul pentru minori va trimite o citație mamei copilului şi va ține o audiere în termen de şapte zile, continuă Bobby. Copilul trebuie să fie reprezentat de un avocat şi am înțeles că aspectul ăsta a şi fost rezolvat. Copilul are dreptul să participe la audiere şi poate să depună şi mărturie dacă doreşte, precizează Bobby, notîndu-şi ceva în carnetul de însemnări. Sincer vorbind, ăsta este cel mai rapid mod de a-l face pe puşti să vorbească.

— Bine, şi dacă refuză să depună mărturie?

— Asta este o întrebare foarte bună, aprecie Bobby, precum un profesor care examinează cunoştințele studentului său. Totul este absolut la latitudinea judecătorului. Dacă reuşim să-l convingem pe judecător că băiatul ştie ceva, atunci el va avea autoritatea să-i ceară copilului să vorbească; şi dacă puştiul refuză, abia atunci va putea fi acuzat de sfidarea Curții.

— Bun, deci hai să zicem că a sfidat Curtea. Ce se-ntîmplă în acest caz?

— Este încă greu de spus. Băiatul nu are decît unsprezece ani; este tot atît de adevărat însă că judecătorul ar putea, în ultimă instanță, să-l închidă pe copil într-o instituție specială pentru tineri, aşteptînd să-i treacă dorința de a sfida Curtea.

— Cu alte cuvinte, pînă cînd se hotărăşte să vorbească. Doamne, cît de uşor mergea conversația cu Foltrigg!

— Chiar aşa. Îți atrag totuşi atenția că asta este cea mai drastică soluție pe care o va alege un judecător. Va trebui să facem efortul să găsim un precedent şi să ştii că pîn-acum,

deşi nu am verificat încă toate cele cincizeci de state din țară, n-am găsit nimic nici pe departe asemănător.

— Nu se va ajunge pîn-aici, prezise, calm, Foltrigg. Dacă depunem o cerere ca parte interesată şi reuşim să-i trimitem maică-sii citația, şi să îi aducem pe puşti şi pe avocat la tribunal, atunci eu zic că beleaua aia mică are să fie atît de speriat încît are să ne spună absolut tot ce ştie. Tu ce părere ai, Thomas?

— Da, cred că are să meargă. Da' ce ne facem dacă nu ne iese figura? Care este cealaltă posibilitate?

— Riscul există, dar este destul de mic, explică Bobby. În momentul ăsta, toate procedurile Tribunalului pentru minori sînt închise şi putem avea surpriza ca cererea noastră să fie pusă la păstrare un timp. Dacă este respinsă de la început pentru un motiv oarecare, nimeni nu va şti nimic. Dacă însă ajungem la audiere şi A: puştiul vorbeşte, dar nu ştie nimic; sau B: judecătoul refuză să-l facă să vorbească, atunci noi n-am pierdut nimic. Şi, în sfîrşit, C: dacă puştiul vorbeşte de frică sau sub amenințarea că altfel sfidează Curtea, atunci avem ce-am vrut. Dar asta numai şi numai presupunînd că băiatul ştie ceva despre Boyette.

— Ştie, îți spun eu că ştie, afirmă Foltrigg fără nici un dubiu.

— Dacă procedurile ar fi publice, atunci planul ăsta n-ar mai fi chiar atît de atrăgător. În caz că pierdem, vom face o figură absolut jalnică şi lumea va rămîne cu impresia că sîntem slabi şi disperați. După părerea mea, aşa ceva ar putea să ne afecteze serios şansele de a cîştiga un proces aici, în New Orléans, dacă ratăm varianta asta şi presa publică rezultatul.

În clipa aceasta, uşa se deschise şi în bibliotecă îşi făcu apariția Wally Boxx pe al cărui chip se amestecau bucuria de a fi reuşit să parcheze în sfîrşit dubita şi iritarea că ceilalți începuseră discuția fără el. După ce aruncă o privire rapidă prin încăpere, se aşeză hotărît lîngă Foltrigg.

— Dar eşti sigur că afacerea asta poate fi lucrată cu uşile închise? continuă venerabilul seria întrebărilor.

— Aşa zice legea. Nu ştiu cum este ea aplicată la Memphis, dar confidențialitatea este specificată cu claritate, împreună cu pedepsele prevăzute pentru divulgarea acțiunii.

— Înseamnă că avem nevoie de sfatul cuiva din zonă; mă gîndeam la unul dintre subalternii lui Ord, i se adresă Foltrigg lui Fink ca şi cum, gata, hotărîrea fusese deja luată, apoi se întoarse spre ceilalți: îmi place, îmi place foarte mult tot ce aud. Sînt sigur că în clipa asta, puştiul şi avocata aia a lui studiază situația, iar acțiunea noastră va fi un adevărat duş rece. Au să-şi dea seama că nu glumim de loc şi că îi aşteaptă tribunalul. Avocatei îi vom spune fără ocolişuri că nu ne vom lăsa pînă cînd puştiul nu va spune adevărul. Da, da, îmi place foarte mult varianta asta, mai ales că riscul este foarte redus. Afacerea se va desfăşura la trei sute de mile distanță de locul ăsta împînzit de idioți cu camere de luat vederi. Dacă dăm greş, nu este nici o nenorocire pentru că nimeni nu va şti. Îmi place foarte mult ideea de a nu avea nici măcar miros de reporter prin preajmă, îşi încheie Roy tirada, rămînînd apoi adîncit în gînduri, asemenea unui mareşal pe cîmpul de luptă.

Toți cei de față, cu excepția lui Boxx şi Fink, se amuzau la culme; nimeni nu-l mai auzise pînă acum pe reverend să pregătească o acțiune care să nu includă presa. Foltrigg însă stătea în mijlocul bibliotecii, neştiutor de efectul vorbelor sale asupra publicului, şi continua să clatine din cap, muşcîndu-şi buzele: da, da, asta era cea mai bună variantă, rezultatul va fi, cu siguranță, foarte bun.

Bobby îşi drese glasul şi zise:

— Mai există şi o altă posibilitate pe care trebuie s-o menționez, deşi mărturisesc că nu-mi place deloc. Dacă pretinzi că puştiul ştie...

— Bineînțeles că ştie.

— Mulțumesc. Presupunînd, deci, că ştie şi că a mărturisit totul avocatei, atunci există posibilitatea unei inculpări

federale împotriva ei pentru obstrucționarea justiției. Evident, nu e nevoie să-ți spun eu ce-nseamnă să ataci confidențialitatea relației client-avocat; practic, aşa ceva este imposibil. Bineînțeles că inculparea ar avea rolul s-o sperie puțin pe avocată şi s-o determine să cadă oarecum la învoială. Dar, aşa cum am spus, este o variantă pe muchie de cuțit.

Foltrigg se gîndi o clipă la cele spuse de Bobby, dar de fapt mintea lui continua să rumege primul plan.

— Va fi foarte greu să obținem o condamnare, interveni Fink.

— Aşa este, fu de acord Bobby. Dar nu condamnarea ar fi scopul nostru. Este adevărat că ea ar fi condamnată aici, departe de casă, şi asta ar intimida-o foarte mult. Dar presa s-ar dezlănțui împotriva noastră, pentru că aşa ceva nu s-ar putea face cu uşile închise. Evident că ea ar fi nevoită să-şi angajeze un avocat şi toată tărăşenia s-ar putea întinde pe luni şi luni de zile. Am mai putea încerca să obținem o inculpare pe care să nu o punem însă în aplicare; o anunțăm pe avocată că avem hîrtia şi încercăm să facem cu ea un tîrg în schimbul acționării în justiție. Dar asta-i doar aşa, o părere.

— Îmi place, declară Foltrigg fără să surprindă pe nimeni; toată lumea ştia că astea erau schemele care-i plăceau în mod deosebit venerabilului. Unde mai pui că putem să anulăm inculparea oricînd dorim.

A, da! Venise şi momentul "The Roy Foltrigg Special": faci rost de inculpare, convoci o conferință de presă, dai cu acuzatul de toți pereții, îl amenințipînă cînd cazi la învoială, pentru ca în cele din urmă să anulezi inculparea după un an de zile. Foltrigg servise meniul acesta de sute de ori în cei şapte ani de cînd era în funcție; este adevărat că avusese de cîteva ori ocazia să guste şi el din ceea ce le oferea adversarilor în cele cîteva cazuri în care acuzatul sau avocatul acestuia refuzaseră tîrgul, insistînd ca procesul să aibă loc. Cînd se întîmpla aşa ceva, Foltrigg era întotdeauna ocupat cu

alte cazuri mult mai grele, drept pentru care dosarul cădea în capul unuia dintre asistenții mai tineri, iar acesta se alegea în mod invariabil cu şuturi în fund. Vina aparținea, bineînțeles, în totalitate asistenților; ba încă Foltrigg mersese pînă acolo încît îl şi concediase pe unul dintre ei pentru că avusese proasta inspirație să piardă un proces cu care se pricopsiseră în urma unui "Roy Foltrigg Special".

— Bun, ăsta este planul B, pe care deocamdată îl lăsăm deoparte, zise venerabilul, ținîndu-şi firea. Mîine dimineață la prima oră, punem în aplicare planul A, adică depunem o cerere la Tribunalul pentru minori. Spuneți-mi, cît durează ca să pregătiți hîrtia?

— O oră, îi răspunse Tank Mozingo, un asistent mătăhălos care avea numele pompos de Thurston Alomar Mozingo, dar toată lumea îi spunea Tank. Cererea este pe formular-tip şi nu avem decît să umplem spațiile goale.

— Atunci fă-o, comandă Roy şi se întoarse spre Fink. Thomas, ocupă-te tu de povestea asta. Dă-i un telefon lui Ord şi roagă-l să ne ajute. Du-te înapoi la Memphis chiar astă-seară, ia avionul. Vreau ca cererea asta să fie depusă mîine dimineață la prima oră, după ce stai de vorbă cu judecătorul. Spune-i că este foarte urgent.

Hîrtiile de pe masă începură să foşnească şi grupul de cercetători se pregăti de plecare; activitatea lor luase sfîrşit. În schimb, Fink şi Boxx nu mai conteneau scriind: Foltrigg îşi turuia instrucțiunile asemenea Regelui Solomon cînd le dicta scribilor.

— Cere-i judecătorului să grăbească cît mai mult audierea. Explică-i cîtă presiune apasă asupra noastră. Cere-i confidențialitate absolută, insistă asupra aspectului ăsta. Dacă este nevoie de mine, telefonează-mi.

— Ascultă, Roy, ar mai fi ceva, interveni Bobby în timp ce îşi încheia nasturii de la manşetă.

— Ce anume?

— Noi facem un joc foarte dur cu copilul ăsta. Ar fi bine să nu uităm totuşi de pericolul care îl paşte. Muldanno este

disperat, iar ziariştii mişună peste tot. O scurgere de informaţii ar putea fi de-ajuns ca Mafia să-l reducă definitiv la tăcere. Riscul este foarte mare.

— Ştiu, Bobby, răspunse Roy cu un zîmbet încrezător pe buze. Muldanno şi-a şi trimis, de altfel, băieţii la Memphis. FBI-ul este pe urmele lor şi ale puştiului. Da' eu unul nu cred că Muldanno este chiar atît de tîmpit încît să încerce ceva. Cu toate astea, ne-am hotărît să nu riscăm, preciza el, apoi se ridică şi privi în jur zîmbind. Aţi lucrat bine, oameni buni. Sînt foarte mulţumit.

Ceilalţi se ridicară, mormăind cîte un mulţumesc grăbit şi părăsiră încăperea.

Într-o cameră de la etajul al patrulea al hotelului "Radisson", aflat în centrul Memphis-ului, la două străzi distanţă de Sterick Building şi la cinci de spitalul "St. Peter's", Paul Gronke juca o partidă monotonă şi plictisitoare de gin-rummy cu Mack Bono, o gorilă de-a lui Muldanno sosită din New Orléans. Pe podea, sub masă, zăcea uitată o bucată de hîrtie mîzgălită de sus pînă jos cu punctajele celor doi jucători. Miza era de un dolar, dar de fapt nimănui nu îi păsa de chestia asta. Pantofii lui Gronke ajunseseră pe pat, iar cămaşa îi era complet descheiată. Camera era înnecată în fum de ţigară. Deocamdată, cei doi beau apă la sticlă pentru că ceasul nu arăta încă ora cinci; abia atunci intra în funcţiune serviciul de cameră. Gronke îşi verifică ceasul, apoi se apropie de fereastră şi privi clădirile de pe Union Avenue. Pe urmă jucă o nouă carte.

Gronke era prieten din copilărie cu Muldanno şi unul dintre partenerii săi cei mai demni de încredere. Era proprietarul cîtorva baruri şi al unui magazin de tricouri pentru turişti în Quarter. Rupsese şi ceva picioare la viaţa lui şi-l ajutase şi pe bunul lui prieten Şiş să-şi asigure porţia. Gronke habar n-avea unde era înmormîntat Boyd Boyette şi nici n-avea de gînd să întrebe, deşi, dacă ar fi insistat,

prietenul lui i-ar fi spus, în cele din urmă, totul. Erau într-adevăr prieteni foarte buni.

Gronke venise la Memphis pentru că îl chemase Şiş. Şi se săturase ca de mere pădurețe să stea într-o cameră de hotel, desculț, jucînd cărți, bînd apă şi mîncînd sandvişuri, fumînd în draci şi aşteptînd următoarea mişcare a unui puşti de unsprezece ani.

Dincolo de pat, o uşă deschisă dădea în camera de alături, identic mobilată şi tot atît de plină de fum ca şi cea în care îşi pierdeau vremea cei doi. Jack Nance privea prin fereastră aglomerația străzii. Pe masa de lîngă fereastră erau pregătite un aparat de radio şi un telefon; Cal Sisson trebuia să sune din clipă în clipă ca să transmită ultimele noutăți despre Mark Sway. O servietă deschisă se odihnea pe unul din cele două paturi din cameră şi Nance îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii jucîndu-se cu dispozitivele de ascultare pe care urma să le folosească din plin.

Îşi făcuse planul să pună unul din aceste dispozitive în rezerva 943 de la spital. Biroul avocatei era lipsit de orice sistem de securitate — tipic pentru cei din branşa asta — şi nu-i va fi deloc greu să plaseze şi acolo una din jucăriile lui. Cal Sisson vizitase între timp biroul doctorului şi spunea că situația este identică: o secretară-recepționeră la un birou, cîteva canapele şi scaune pentru pacienții care îşi aşteptau rîndul să intre în cabinet, alte două birouri posomorîte pe acelaşi hol şi nici un sistem de securitate. Clownul ăsta care-şi zicea Şiş şi care era clientul lor fusese de acord cu interceptarea telefoanelor doctorului şi avocatei şi mai voia şi copii după dosare. Pîn-aici totul era uşor; mai greu avea să fie cu recepționarea mesajelor şi Nance se străduia să rezolve această problemă.

Acesta din urmă nu vedea în toată afacerea decît o simplă muncă de supraveghere, atît şi nimic mai mult. Clientul plătea sănătos şi cu bani-gheață aşa că dacă el cerea ca puştiul să fie urmărit, asta avea să se întîmple. Şi dacă le mai

cerea în plus să tragă puțin cu urechea, totul se putea aranja, cu condiția să scoată banul.

Este adevărat însă că Nance citise ziarele, ascultase şoaptele din camera alăturată şi ştia că era vorba de mult mai mult decît de o simplă supraveghere. Doar nimeni nu vorbeşte despre oase rupte cînd joacă o partidă de gin-rummy. Tipii de alături nu glumeau deloc, ba Gronke spusese că ceruse întăriri de la New Orléans.

Cal Sisson era oricum gata să lase totul baltă; tocmai scăpase de o eliberare supravegheată şi o nouă condamnare l-ar fi trimis înapoi la răcoare pentru foarte mulți ani; iar o condamnare pentru complicitate la crimă l-ar fi trimis pe viață în spatele gratiilor. Dar Nance reuşise să-l convingă să mai reziste încă o zi, o singură zi.

Liniştea din cameră fu spartă de țîrîitul strident al telefonului; era chiar Sisson care anunță că avocata tocmai sosise la spital şi că acum era în camera 943 împreună cu Mark Sway şi cu mama acestuia.

După ce termină convorbirea, Nance intră în camera de alături.

— Cine a fost? întrebă Gronke, fără să scoată țigara din gură.

— Cal. Puştiul este tot la spital, cu maică-sa şi avocata.

— Şi doctorul unde este?

— Doctorul a plecat de acolo acum o oră, răspunse Nance, îndreptîndu-se spre bufet ca să îşi ia un pahar cu apă.

— Federalii au dat vreun semn de viață?mîrîi Gronke.

— Da. Doi de-ai lor tot dau tîrcoale pe lîngă spital. Cred că fac şi ei acelaşi lucru ca noi. Cei de la spital au pus doi paznici la uşa puştiului, iar un al treilea stă şi el pe-aproape.

— Ce zici, băiatul le-o fi povestit ceva despre întîlnirea pe care a avut-o cu mine azi-dimineață? îl întrebă Gronke pentru a suta oară.

— De spus, a spus sigur cuiva. Pentru că altfel nu văd de ce ar fi trebuit să-i pună paznici la uşă.

— Ai dreptate, da' totuşi paznicii nu sînt acelaşi lucru cu federalii, nu? Nu crezi că dacă le-ar fi povestit federalilor atunci pe ei ar fi trebuit să-i vedem acolo?

— Ba da, răspunse Nance plictisit. Reluaseră conversația asta de nenumărate ori de-a lungul zilei şi tot nu găsiseră nişte răspunsuri satisfăcătoare la întrebări. Cui îi mai povestise puştiul? De ce apăruseră aşa, deodată, paznicii ăia la uşă? Şi tot aşa. Dar Gronke pur şi simplu nu se mai sătura să revină iar si iar asupra aceloraşi întrebări.

În ciuda aroganței şi a aspectului de derbedeu, era un om răbdător. După părerea lui Nance, aceasta este o cerință a meseriei: întotdeauna asasinii plătiți trebuie să aibă sînge rece şi multă, multă răbdare.

18

Plecară de la spital cu maşina lui Reggie, o Mazda RX-7 cu scaunele îmbrăcate în piele, şi cu podeaua tare murdară. Maşina nu era nouă, dar era haioasă; Reggie manevra schimbătorul de viteze ca un pilot de curse şi îl avertiză pe Mark că îi place la nebunie viteza, dar băiatul nu avu nimic de obiectat. Ba era chiar încîntat de această primă plimbare pe care o făcea cu o maşină-sport. Mazda se strecură uşor prin aglomerația de pe bulevard şi, părăsind centrul oraşului, se îndreptă spre est. Înserarea se lăsa încet peste Memphis; radioul era deschis, dar semnalul era atît de slab încît abia se auzea.

Ricky era treaz cînd plecaseră de la spital; se uita la desenele animate de la televizor şi nu spunea mai nimic. Pe masă zăcea părăsită o tavă cu mîncarea tristă oferită de spital, de care nu se atinseseră nici Ricky, nici Dianne. Mark nu ținea minte s-o fi văzut pe maică-sa băgînd ceva în gură în ultimele trei zile, şi îi era milă de ea cînd o vedea stînd nemişcată pe marginea patului, cu privirea lipită de Ricky şi îngrijorată de moarte. Cu toate acestea, reuşise să zîmbească

atunci cînd Reggie îi adusese vestea cea bună despre serviciu şi despre noul salariu; pe urmă însă îi dădură din nou lacrimile.

Însă Mark se săturase de atîta plîns, de mîncarea rece, de întuneric, de camera mult prea mică de la spital şi se simţea vinovat că îi părăsea pe ceilalţi acolo. Sentimentul de vinovăţie era totuşi atenuat de plăcerea de a se afla în maşina asta sport care, spera el din tot sufletul, se îndrepta spre un loc unde îl aştepta o farfurie de mîncare fierbinte, cu mult sos şi pîine proaspătă. După cum îşi amintea el, Clint spusese ceva despre nişte ravioli şi lasagna cu spanac, iar imaginea acestor mîncăruri suculente îi rămăsese, nici el nu ştia de ce, înfiptă în creier. Ce bine ar fi dacă ar mai găsi şi niscaiva prăjiturele alături! N-ar fi vrut ca Mama Love să-l servească, cine ştie, cu jeleu şi gogoşi pentru că ar fi fost nevoit să i le trîntească în cap.

În timp ce prin mintea lui Mark se perindau toate aceste lucruri atît de interesante, Reggie se gîndea că erau urmăriţi şi ochii ei alergau de la drum la oglinda retrovizoare şi înapoi. Conducea maşina cît putea de repede, făcînd slalom printre colegii de trafic, lucru care pe Mark îl distra la culme.

— Tu crezi că mami şi cu Ricky sînt în siguranţă? întrebă puştiul, urmărind fascinat maşinile din faţa lor.

— Sigur că da. N-ai de ce să fii îngrijorat, mai ales că cei de la spital au promis că vor ţine paznicii lîngă camera lui.

În realitate, Reggie vorbise cu George Ord, noul ei prieten, căruia îi explicase îngrijorarea ei în legătură cu securitatea familiei Sway, fără să menţioneze, însă, vreo ameninţare reală. Îi spusese procurorului Ord doar că familia în cauză atrăgea prea multă atenţie, cu toate că nu-şi dorea deloc acest lucru; prea multe zvonuri şi bîrfe, majoritatea fiind iscate de o presă încercată de un puternic sentiment de frustrare. Ord îl căută, la rîndul său, pe McThune şi după ce puseră la punct cîteva detalii, îi telefonă lui Reggie, spunîndu-i că FBI-ul va sta pe-aproape; interlocutoarea sa fu deosebit de mulţumită.

Noua situație îi amuza la culme pe procuror şi pe McThune deoarece FBI-ul avea deja oamenii lui la spital, iar acum mai primiseră şi o invitație oficială.

În intersecția următoare, Reggie făcu brusc la dreapta în scrîşnetul ascuțit al roților. Mark începu să chicotească încîntat şi Reggie se văzu nevoită să-i țină isonul, deşi stomacul i se strînsese ghem. Treceau acum pe o stradă frumoasă, cu case vechi umbrite de stejari uriaşi.

— Ăsta-i cartierul în care locuiesc eu, zise avocata şi Mark se gîndi că era, fără îndoială, mult mai frumos decît cel în care stătea el. Apoi maşina intră pe o stradă şi mai îngustă decît prima, unde şi casele erau mai mici, dar la fel de frumoase, cu etaj, gazon şi gard viu.

— De ce îți duci clienții acasă? întrebă copilul.

— N-aş putea să-ți spun de ce. Majoritatea clienților mei au nişte condiții îngrozitoare acasă. Bănuiesc că mi-e milă de ei, pentru că eu mă ataşez de clienții mei.

— Asta înseamnă că şi de mine ți-e milă?

— Puțin. Da' ştii că tu ai noroc, Mark, foarte mult noroc. Tu ai o mamă care este o femeie tare bună şi care te iubeşte foarte mult.

— Da, cred că ai dreptate. Cît e ceasul?

— Aproape şase. Dar de ce întrebi?

Mark se gîndi o clipă şi numără orele scurse de la întîmplarea la care fusese martor.

— Mă gîndeam că au trecut patruzeci şi nouă de ore de cînd Jerome Clifford s-a împuşcat acolo, în pădure. Şi că ce bine am fi făcut dacă plecam de-acolo de cum i-am văzut maşina.

— Şi de ce n-ați făcut-o?

— Nu ştiu. Atunci cînd am înțeles ce se petrece am simțit pur şi simplu nevoia să fac ceva. N-am putut să fug. Omul ăla urma să moară şi eu nu puteam să mă prefac că nu-nțeleg. Ceva mai puternic decît mine mă tot împingea spre maşina aia. Ricky plîngea şi mă implora să mă opresc, da' eu pur şi

simplu nu puteam să fac aşa ceva. Numai eu sînt vinovat de tot ce a fost.

— Poate că da, dar acum nu mai poți schimba nimic, Mark, zise Reggie şi aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare: nimic suspect.

— Crezi că pînă la urmă o să fim okay? Vreau să spun eu, Ricky şi cu mami? Cînd toate astea au să se termine, o să fim la fel ca înainte?

Maşina intrase acum pe o alee îngustă mărginită de un gard viu de care, se vedea de la o poştă, că nu se mai îngrijise nimeni de multă vreme.

— Ricky are să se facă bine, ai să vezi. Are să mai treacă ceva timp pînă atunci, dar pînă la urmă o să se facă bine. Copiii sînt foarte rezistenți, Mark; mă conving de lucrul ăsta în fiecare zi.

— Şi eu?

— Totul se va aranja, Mark, ai să vezi! Numai să ai încredere în mine.

Maşina se opri în fața unei case mari, cu etaj şi verandă. Ferestrele erau împodobite cu flori şi plante verzi, iar unul din capetele verandei era umbrit de iederă.

— Asta e casa ta? întrebă băiatul, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Părinții mei au cumpărat-o acum cincizeci şi trei de ani, cu un an înainte să vin eu pe lume. Aici am copilărit. Tata a murit cînd eu aveam cincisprezece ani, dar Mama Love, Dumnezeu s-o binecuvînteze, este încă aici.

— Şi tu îi spui Mama Love?

— Toată lumea îi spune aşa. Are aproape optzeci de ani şi se ține mai bine decît mine. Vezi cele trei ferestre de deasupra garajului? Acolo locuiesc eu.

Şi casa şi garajul ar fi avut mare nevoie de un zugrăvit proaspăt. Ambele clădiri erau vechi şi foarte frumoase, dar buruienile năpădiseră straturile de flori, iar printre crăpăturile asfaltului aleii răsărise iarba.

Intrară în casă printr-o uşă laterală; aroma care se insinua dinspre bucătărie îl învălui pe neaşteptate, făcîndu-l pe Mark să-şi dea brusc seama cît îi era de foame. O femeie scundă, cu ochi negri şi părul alb strîns într-o coadă de cal, le ieşi în întîmpinare şi o îmbrăţişa pe Reggie.

— Mama Love, el este Mark Sway, zise Reggie, arătînd spre Mark care era la fel de înalt ca Mama Love. Bătrîna îl îmbrăţişa uşor şi îl sărută pe obraz, dar băiatul, neştiind cum să se poarte cu o femeie de optzeci de ani, nu reuşi să schiţeze nici un gest de răspuns.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mark, îi zise bătrîna, privindu-l deschis, drept în ochi. Avea o voce puternică, foarte asemănătoare cu cea a lui Reggie. Uite, aşază-te aici şi eu am să-ţi aduc ceva de băut, continuă ea, luîndu-l de braţ şi conducîndu-l la masa din bucătărie.

Mark îşi întoarse privirea spre Reggie şi aceasta îi zîmbi, vrînd parcă să-i spună: "Fă întocmai cum zice pentru că nu ai de ales", apoi se întoarse să-şi pună umbrela în cuierul de lîngă uşă; servieta îi rămăsese acolo, pe podea.

Era o bucătărie mică, plină cu dulăpioare şi rafturi înşirate pe trei pereţi. O masă de lemn şi patru scaune stăteau chiar în mijlocul încăperii. Oale şi cratiţe strălucind de curăţenie erau atîrnate de o grindă a tavanului. Pe aragaz fierbea ceva. În bucătărie era cald şi plăcut şi ţi se făcea foame de cum îi treceai pragul.

Mark se aşează pe cel mai apropiat scaun şi o urmări cu privirea pe Mama Love care alerga de colo-colo, luînd un pahar dintr-un bufet, deschizînd frigiderul, umplînd paharul cu cuburi de gheaţă şi turnînd în cele din urmă ceai din ibric.

Reggie îşi aruncase, cu o mişcare plină de naturaleţe, pantofii din picioare şi acum amesteca ceva într-o oală ce bolborosea pe aragaz, neuitînd ca, în acelaşi timp, să-şi continue conversaţia cu Mama Love despre întîmplările de peste zi. O pisică răsărită de nicăieri se opri lîngă scaunul lui Mark, privindu-l pe băiat cu ochii ei enigmatici.

— Ea este Axle, făcu Mama Love prezentările în timp ce servea ceaiul. Are şaptesprezece ani şi este foarte blîndă.

Lui Mark nu-i plăceau însă pisicile, de aceea îşi văzu în linişte de ceaiul cu gheață.

— Ce mai face frățiorul tău? îl întrebă apoi Mama Love.

— Mult mai bine, răspunse el, întrebîndu-se la rîndul său cît de mult îi povestise Reggie bătrînei despre cazul lor; dar amintindu-şi de Clint, îşi dădu seama că Mama Love nu putea şti mai mult decît secretarul şi se linişti. Apoi, înțelegînd că femeia aştepta un răspuns mai lung din partea lui, continuă: Astăzi a început să vorbească.

— Bine, dar asta-i minunat! exclamă ea, bătîndu-l uşurel cu palma pe umăr.

Între timp, Reggie îşi turnă şi ea ceai dintr-un alt ibric şi se apucă să-l prelucreze cu lămîie şi înlocuitor de zahăr. Apoi se aşeză lîngă Mark şi Axle îi sări în poală. Reggie, pe chipul căreia se citea oboseala, începu să soarbă din paharul cu ceai, mîngîind în acelaşi timp pisica şi scoțîndu-şi bijuteriile una cîte una.

— Ți-e foame? întrebă Mama Love care se vînzolea prin bucătărie, deschizînd aici cuptorul şi amestecînd în cratiță, închizînd colo un sertar, nestînd o clipă locului.

— Da, doamnă.

— Vai, ce plăcut este să vezi un tînăr domn atît de manierat, zise ea, oprindu-se o secundă, doar atît cît să-i ofere lui Mark un zîmbet plin de bunătate. Cei mai mulți dintre copiii pe care îi aduce Reggie habar n-au să se poarte. N-am mai auzit un "da, doamnă" în casa asta de ani de zile, declară bătrîna, după care se întoarse la treburile ei.

— De trei zile încoace, Mark a mîncat numai mîncare de spital, Mama Love, şi acum ar vrea tare mult să ştie ce găteşti.

— A, este o surpriză, zise bătrîna, deschizînd cuptorul din care se răspîndi o aromă grozavă de carne, brînză şi roşii. Dar cred că are să-ți placă, Mark.

El era absolut convins de asta. Reggie îi făcu cu ochiul, complice, apoi se ocupă mai departe de bijuteriile ei: grămăjoara strălucitoare din fața ei cuprindea acum o jumătate de duzină de brățări, două inele, un colier, un ceas şi doi cercei micuți, cu diamant. Axle o privea fascinată. Deodată, Mama Love începu să manevreze cu sîrg un cuțit de bucătărie impresionant pe un tocător de lemn, apoi se răsuci pe călcîie şi aşează pe masă un coş plin cu felii de pîine fierbinte unsă cu unt.

— Întotdeauna, miercurea, coc pîine, explică Mama Love, bătîndu-l din nou cu blîndețe pe umăr.

Fără să mai aştepte vreo invitație, Mark înhață bucata cea mai mare şi luă o îmbucătură: era moale, călduță şi complet diferită de toate felurile de pîine pe care le mîncase el pînă acum. Untul frecat cu usturoi se topea imediat în gură.

— Mama Love are sînge italian în vine, îi povesti Reggie. Părinții ei s-au născut în Italia şi au emigrat încoace în 1902. Aşa că eu sînt pe jumătate italiancă.

— Cine a fost domnul Love? întrebă Mark, mestecînd de zor şi ştergîndu-şi din cînd în cînd buzele şi degetele de grăsime.

— Un băiat din Memphis cu care mama s-a măritat cînd avea doar şaisprezece ani...

— Ba aveam şaptesprezece, o corectă Mama Love, ocupată acum cu aranjarea mesei. Cum Reggie şi bijuteriile ei stăteau în drum, bătrîna mătură totul din cale cu un singur gest; Axle primi un ghiont care o trimise direct pe podea.

— Cînd mîncăm, Mama Love? întrebă Reggie.

— Într-un minut.

— Atunci mă duc imediat să mă schimb, spuse ea, ridicîndu-se de la masă. Axle se refugie lîngă Mark şi începu să-şi frece capul de piciorul băiatului.

— Îmi pare tare rău de frățiorul tău, zise Mama Love după ce aruncă o privire rapidă spre uşă pentru a se convinge că Reggie ieşise din încăpere.

Înainte să răspundă, Mark înghiți ce avea în gură, ştergîndu-se apoi la gură cu şervetul de bumbac.

— Are să se facă bine; pentru că avem doctori foarte buni.

— Şi mai aveţi şi cel mai bun avocat din lume, declară bătrîna cu multă convingere în voce, fără să zîmbească, aşteptînd confirmarea.

— Cu siguranţă, întări Mark.

Mama Love dădu aprobator din cap şi se îndreptă spre chiuvetă.

— Da' ce anume aţi văzut voi, copii, acolo? întrebă ea, curioasă.

Băiatul luă o înghiţitură din paharul cu ceai, fixîndu-şi privirea pe coada de păr cărunt. Dacă n-avea grijă, era foarte posibil să urmeze o noapte lungă, şi plină de întrebări.

— Reggie mi-a zis să nu vorbesc despre asta, răspunse el şi muşcă dintr-o nouă felie de pîine.

— A, păi aşa zice ea întotdeauna, dar mie poţi să-mi spui. Toţi copiii ei fac asta.

Numai că în ultimele patruzeci şi nouă de ore, Mark învăţase foarte multe despre ce înseamnă un interogatoriu, întotdeauna trebuie să ai grijă să-l ţii pe celălalt la locul lui, iar atunci cînd întrebările devin prea insistente, dă drumul la propriile tale întrebări.

— Cît de des aduce Reggie copii acasă?

Bătrîna trase oala de pe foc şi se gîndi o clipă.

— Cam de două ori pe lună. Îi aduce aici cînd vrea să le dea ceva bun de mîncare, şi uneori rămîn şi peste noapte. O fetiţă a stat la un moment dat o lună întreagă. Doamne, era atît de nefericită! O chema Andreea şi tribunalul o separase de părinţii ei care făceau parte dintr-o sectă satanică, din ăia care sacrifică animale şi alte nenorociri de felul ăsta. Era o fetiţă aşa de tristă! A stat în fosta cameră a lui Reggie şi a plîns îngrozitor cînd a trebuit să plece. Mi-a rupt inima. Atunci i-am spus fiică-mii: "Gata cu copiii!". Da' Reggie face numai ce vrea ea. Ştii că-i place foarte mult de tine.

— Şi ce s-a-ntîmplat cu Andreea?

— Părinţii au luat-o înapoi şi de-atunci mă rog în fiecare zi pentru ea. Tu mergi la biserică?

— Cîteodată.

— Eşti un bun catolic?

— Nu. Ştiți, nu prea ştiu bine ce fel de biserică este cea la care mergem noi, da' nu este catolică. Cred că este baptistă. Mergem acolo din cînd în cînd.

Mama Love îl asculta preocupată, teribil de deconcertată de ignoranța puştiului în această chestiune.

— Poate că ar trebui să te iau cu mine la biserica la care merg eu, Sfîntul Luca. Este foarte frumoasă. De fapt, catolicii ştiu să construiască biserici foarte frumoase.

Mark dădu aprobator din cap, fără să răspundă. De altfel, nici nu mai era nevoie să se gîndească la un răspuns pentru că Mama Love uitase deja de biserici şi se întorsese lîngă aragaz, deschizînd cuptorul şi studiind cratița dinăuntru cu aceeaşi concentrare cu care doctorul Greenway îşi studia pacienții. Mormăia ceva neînțeles, evident încîntată de ceea ce vedea.

— Mark, du-te şi spală-te pe mîini. Baia este acolo, pe hol. În ziua de astăzi, copiii nu se mai spală pe mîini aşa cum trebuie. Hai-hai, du-te!

Ascultător, Mark îşi îndesă în gură ultima bucățică de pîine cu unt şi porni spre baie condus de Axle.

Cînd se întoarse în bucătărie, Reggie se aşezase din nou la masă şi examina corespondența. Coşulețul era plin ochi cu pîine proaspătă. Mama Love scoase din cuptor o tavă mare, acoperită cu folie de aluminiu.

— Lasagna, îi spuse Reggie băiatului.

Mama Love trecu atunci la cea de-a doua etapă a acțiunii: cu ajutorul unui cuțit împărți conținutul tăvii în patru părți egale, apoi, cu o lingură imensă, luă bucăți uriaşe pe care le aşează pe farfurii, neuitînd în tot acest timp să povestească scurta istorie a respectivului fel de mîncare. Aburul parfumat se răspîndi în toată bucătăria.

— Rețeta asta este folosită de sute de ani în familia mea, începu ea, ca şi cum Mark ar fi murit de nerăbdare să afle istoria lasagnei, or el nu dorea decît să-şi primească mai

repede farfuria. Este de dincolo, din țara mea de baştină. Vreau să-ți spun că o găteam deja pentru tatăl meu pe cînd n-aveam decît zece ani. (în acest punct al povestirii, Reggie nu se putu abține şi-i făcu uşor cu ochiul lui Mark.) Vezi, are patru straturi şi fiecare dintre ele este umplut cu alt fel de brînză, încheie Mama Love.

Bucățile erau perfect pătrate şi extraordinar de apetisante; cele patru feluri de brînză se topiseră şi îmbibaseră pastele, transformînd totul într-o masă onctuoasă şi îmbietoare.

Soneria stridentă a telefonului sparse liniştea şi Reggie se ridică să răspundă.

— Mănîncă, Mark, dacă vrei, îl îndemnă Mama Love, punîndu-i în față cu un gest suveran farfuria cu lasagna. E-n stare să vorbească la telefon o veşnicie, adăugă ea, arătînd spre Reggie care vorbea foarte încet, cu intenția clară de a nu fi auzită de cei doi.

Mark nu se lăsă invitat a doua oară: folosindu-se de furculiță, decupa o îmbucătură uriaşă din conținutul farfuriei, suflă uşor doar atît cît să domolească aburul, şi o ridică, atent, la gură. Apoi mestecă încet, savurînd încîntat amestecul minunat de sos de carne, brînzeturi şi cine ştie ce alte ingrediente. Pînă şi spanacul era pur şi simplu divin.

Mama Love îl observa intens, aşteptînd verdictul. Îşi turnase un al doilea pahar cu vin şi acum rămăsese cu paharul în aer, aşteptînd reacția la rețeta secretă a străbunicii.

— E grozavă, declară puştiul, pregătindu-se de a doua îmbucătură. Pur şi simplu grozavă. Singura lui experiență anterioară legată de lasagna avusese loc cu un an în urmă, cînd maică-sa le dăduse la cină o tavă de plastic scoasă din cuptorul cu microunde. Ceva semipreparat şi congelat şi tot ce-şi mai amintea de atunci era un gust de cauciuc şi nimic mai mult.

— Aşadar, îți place, zise Mama Love, luînd o înghițitură din paharul cu vin. Mark avea gura plină şi-i era imposibil să vorbească, aşa că se mulțumi să dea din cap. Liniştită în

sfîrşit, bătrîna îşi permise să ciugulească şi ea puțin din farfuria pe care o avea în față.

Reggie termină de vorbit la telefon şi se întoarse în bucătărie.

— Trebuie să dau o fugă pînă în oraş. Ross Scott a furat iar dintr-un magazin şi l-a prins poliția. Acum e la închisoare şi plînge după maică-sa, iar ea nu-i de găsit.

— Şi cît timp ai să stai în oraş? întrebă Mark, uitînd o clipă de mîncare.

— Vreo două ore. Pînă cînd mă-ntorc, tu îți vezi de mîncare şi de vizită. Mergem mai tîrziu la spital, spuse Reggie, bătîndu-l uşor cu palma pe umăr, şi în secunda următoare dispăru pe uşă.

— Da' ce Dumnezeu ați văzut voi, copii, acolo, în pădure? întrebă Mama Love după ce auzi maşina pornind.

Mark mestecă îndelung, apoi bău pe îndelete din paharul cu ceai înainte să răspundă.

— Nimic. Cum ați făcut chestia asta? E nemaipomenită.

— A, păi este o rețetă foarte veche, începu Mama Love interminabila poveste a pastelor cu sos de carne şi patru feluri de brînză, ajutîndu-se din cînd în cînd de cîte un strop de vin.

Mark nu auzi nici un cuvînt.

Bătrîna începu să curețe masa şi să pună vasele murdare în maşina de spălat, în timp ce Mark îşi termina sucul de piersici şi înghețata. Băiatul îi mulțumi încă o dată, repetînd pentru a mia oară cît de delicios a fost totul, apoi se ridică şi constată că-l doare stomacul. Stătuse la masă o oră încheiată. Şi cînd te gîndeşti că acasă masa de seară dura cel mult zece minute. Dianne era prea obosită ca să gătească, aşa că de cele mai multe ori se mulțumeau cu semipreparate încălzite repede în cuptorul cu microunde şi mîncate în fața televizorului.

Mama Love admiră încîntată castronul gol şi lustruit, apoi îl trimise pe băiat în salon şi continuă să pună în ordine bucătăria. Mark începu să examineze încăperea. Televizorul color fără telecomandă era aşezat într-un colţ; deasupra canapelei era atîrnat un tablou mare de familie. Era o fotografie veche şi ştearsă de-a familiei Love, fixată într-o ramă de lemn ondulat. Domnul şi doamna Love şedeau pe o canapea, avînd de-o parte şi de alta doi băieţi ţepeni şi stînjeniţi de cămăşile scrobite şi cravatele incomode. Mama Love avea părul negru şi un zîmbet frumos pe buze. Domnul Love, cu cîţiva centimetri mai înalt decît soţia sa, luase o poziţie rigidă şi nu zîmbea nici măcar cu privirea. Reggie stătea între cei doi părinţi, chiar în mijlocul fotografiei. Zîmbetul ei minunat şi pişicher arăta tuturor că fetiţa era în centrul atenţiei întregii familii şi că era încîntată de situaţie. Chipul frumos al fetiţei de zece-unsprezece ani atrase privirea lui Mark şi îi tăie răsuflarea. Aşa cum o privea, avea impresia că zîmbetul ei maliţios îi era adresat numai lui.

— Frumoşi copii, nu? observă Mama Love care intrase pe nesimţite în salon şi acum stătea lîngă bar admirîndu-şi familia.

— Cînd aţi făcut poza asta? întrebă Mark, cu ochii încă lipiţi de chipul fetiţei.

— Acum patruzeci de ani, răspunse bătrîna, aproape cu tristeţe în glas. Pe vremea aceea eram cu toţii atît de tineri şi de fericiţi!

Stăteau acum umăr lîngă umăr, braţele atingîndu-li-se uşor.

— Cine sînt băieţii?

— Joey, cel din dreapta, este cel mai mare. A fost pilot militar de încercare şi a murit în 1964 într-un accident de avion. Este un erou.

— Îmi pare rău, şopti Mark.

— Bennie, cel din stînga, este cu un an mai mic decît Joey. Este biolog marin la Vancouver şi nu vine niciodată să-şi vadă mama. Ultima oară a fost aici acum doi ani, de Crăciun. Nu s-

a căsătorit niciodată, dar cred că-i merge bine. Nici de la el nu am nepoți. Singurii mei nepoți sînt copiii lui Reggie.

Zicînd acestea, bătrîna îi arătă lui Mark o altă fotografie aflată pe o măsuță: era o fotografie de absolvire a unei fete drăguțe şi a unui băiat cu păr slinos, tuleie de adolescent şi ochi plini de ură.

— Ăştia sînt copiii lui Reggie, explică Mama Love, fără urmă de dragoste sau de mîndrie în glas. Ultima dată cînd am auzit de el, băiatul era în închisoare pentru că vînduse droguri. Cînd era mic, era un copil tare bun, dar pe urmă a intrat pe mîna lui taică-său şi s-a ales praful. Asta s-a-ntîmplat după divorț. Fata este în California, zice că vrea să se facă actriță, sau cîntăreață, sau aşa ceva, dar şi ea a avut probleme cu drogurile şi nu prea mai ştim mare lucru despre ce i s-a mai întîmplat. Şi ea a fost un copil tare drăguț. N-am mai văzut-o de aproape zece ani. Poți să-nțelegi aşa ceva? Propria mea nepoată! Totul este atît de trist!

Mama Love ajunsese acum la cel de-al treilea pahar cu vin şi limba i se dezlegase de tot. Poate că, dacă vorbea mai mult despre propria ei familie, puteau într-un tîrziu să ajungă şi la familia lui, şi cine ştie, poate că, după ce epuizau subiectul, ajungeau să discute şi despre ce Dumnezeu văzuseră băieții ăştia acolo, în pădure.

— De ce n-ați mai văzut-o de zece ani? întrebă Mark ca să zică şi el ceva. Era o întrebare complet idioată pentru că ştia foarte bine că răspunsul putea să dureze ore în şir. Ori, pe el îl durea stomacul din cauza festinului de mai înainte şi tot ce-şi dorea era să fie lăsat în pace să se întindă pe canapea.

— Regina, vreau să zic Reggie, a pierdut-o pe cînd fata avea doar treisprezece ani. Divorțul a fost un coşmar; bărbatul ei alerga după femei şi avea o sumedenie de prietene în tot oraşul; într-o zi, l-au surprins chiar cu o soră de la spital, dar cu toate astea, divorțul a fost un coşmar oribil la care Reggie n-a putut să facă față. La început, cînd s-au căsătorit, Joe, fostul ei soț, era un băiat tare bun, da' pe urmă a început să facă tot mai mulți bani şi s-a schimbat, înțelegi? I s-au urcat

banii la cap. Bătrîna făcu o pauză şi sorbi din vin — îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Da' ştii că mie tot îmi este dor de ei. Erau nepoţeii mei.

Cei doi din fotografie nu aveau deloc figură de nepoţei, mai ales băiatul, care nu era decît un derbedeu.

— Şi cu el ce s-a-ntîmplat? întrebă Mark după o vreme.

— Păi, suspină bătrîna ca şi cum nu i-ar fi venit deloc la îndemînă să spună toate astea, dar n-avea încotro. Păi, cînd l-a luat taică-său n-avea decît şaisprezece ani, da' era deja sălbatic şi stricat. Vreau să zic că taică-său era ginecolog şi n-a avut niciodată timp pentru copii; or, băiatul avea nevoie de un tată, nu crezi? Şi atunci Jeff, aşa îl cheamă pe băiat, a fost scăpat repede din mînă. Pe urmă, taică-său, care avea toţi banii şi toţi avocaţii de partea lui, a trimis-o pe Reggie departe şi a luat copiii, şi cînd s-a-ntîmplat asta, Jeff era mai mult de capul lui. Şi cu banii lui taică-său, se-nţelege. A terminat liceul cu chiu, cu vai şi după nici şase luni de la absolvire l-au prins cu droguri.

Mama Love se opri brusc din povestit şi lui Mark îi fu teamă că are să-nceapă să plîngă, dar ea se mulţumi să mai ia o înghiţitură de vin.

— Ultima oară cînd l-am strîns în braţe a fost în ziua cînd a absolvit liceul. Pe urmă, i-am văzut fotografia în ziar cînd a avut necazuri, da' el nu a mai telefonat, nu a mai încercat să ne vadă. Sînt zece ani de-atunci şi ştiu că am să mor fără să-i mai văd vreodată, încheie Mama Love, ştergîndu-şi ochii; Mark simţi nevoia să se ascundă undeva, chiar şi într-o gaură de şarpe.

Dar bătrîna îl luă de braţ şi îi zise:

— Vino cu mine. Hai să stăm pe verandă.

Şi Mark o urmă; traversară un vestibul îngust, ieşiră pe uşa din faţă şi se aşezară în leagănul de pe verandă. Afară se lăsase întunericul şi aerul se răcorise. Bătrîna şi copilul se legănau în tăcere. Din cînd în cînd, Mama Love sorbea cîte o înghiţitură de vin. Apoi se hotărî să continue saga familiei sale.

— Vezi tu, Mark, după ce a pus mîna pe copii, Joe i-a distrus pur şi simplu. Le-a dat o grămadă de bani, îşi aducea mereu pe-acasă femeile cu care trăia, ba se şi împăuna cu chestia asta în fața copiilor. Le-a cumpărat maşini la amîndoi. Amanda a rămas gravidă cînd era încă elevă şi taică-său a aranjat pentru avort.

— De ce şi-a schimbat Reggie numele? întrebă Mark politicos, sperînd că răspunsul la întrebare va pune capăt acestei interminabile poveşti.

— Reggie a petrecut vreo cîțiva ani prin tot felul de sanatorii. Asta s-a-ntîmplat după divorț cînd, Dumnezeu s-o apere, ajunsese tare rău. În fiecare noapte plîngeam de grija ei, Mark. După ani de zile de tratament, o mulțime de bani şi multă, foarte multă dragoste, şi-a revenit. Într-o zi, ea singură a hotărît să pună punct coşmarului, să adune cioburile şi să înceapă o viață nouă. De-asta şi-a schimbat numele; a fost la tribunal şi l-a schimbat cu acte în regulă. Pe urmă şi-a aranjat un apartament deasupra garajului şi mi-a dat mie toate fotografiile pentru că nu mai voia să le vadă. După asta a făcut dreptul şi a devenit o altă persoană, cu alt nume şi cu altă identitate.

— Mai este încă pornită împotriva a ceea ce i s-a-ntîmplat?

— Se luptă ca să nu fie aşa. Şi-a pierdut copiii şi nici o mamă nu-şi revine după aşa ceva, dar Reggie încearcă să nu se gîndească la ei. Copiii au fost complet dominați de tatăl lor şi ea nu mai are ce să facă. Pe el îl urăşte, bineînțeles, şi, după mine, ăsta este un lucru bun.

— În orice caz, este un avocat foarte bun, declară Mark, ca un cunoscător.

Auzindu-l, Mama Love veni mai aproape de băiat, prea aproape după părerea lui, şi îl bătu uşurel pe genunchi, gest care îl irită la culme, dar se stăpîni, pentru că ea nu era decît o femeie bătrînă şi amabilă care voia să-l facă să se simtă bine. Îşi înmormîntase un fiu şi îşi pierduse nepotul, aşa că se hotărî să treacă totul cu vederea. Luna nu răsărise încă şi un vînt uşor făcea să foşnească frunzele stejarilor din

preajmă. Mark nu simțea deloc nevoia să se întoarcă la spital şi îşi zise că, în fond, seara era chiar foarte plăcută. Se întoarse spre vecina lui şi îi zîmbi, dar Mama Love privea pierdută în întuneric, gîndindu-se la cine ştie ce întîmplare trecută.

Atunci băiatul îşi închipui că bătrîna căuta o cale de a aduce discuția înapoi la Jerome Clifford şi chestia asta nu-i convenea deloc.

— De ce are Reggie atîția copii drept clienți?

— Pentru că, deşi nu-şi dau seama, mulți copii au nevoie de avocat, iar cei mai mulți avocați sînt prea ocupați să facă bani ca să le mai pese şi de copii. Or, Reggie vrea să-i ajute. Are să-şi reproşeze întotdeauna că şi-a pierdut propriii copii şi atunci vrea să-i ajute pe alții. Şi să ştii că este foarte devotată micuților ei clienți.

— Vreau să vă spun că eu nu prea am plătit-o cum trebuie.

— Nu-ți face griji pentru atîta lucru, Mark. În fiecare lună, Reggie ia cel puțin două cazuri gratis. Se numesc cazuri pro bono, adică avocatul nu primeşte onorariu. Aşa că dacă nu voia, n-o obliga nimeni să accepte cazul tău.

Auzise şi el despre chestia asta. Jumătate din avocații care apăreau la televizor lucrau la cazuri din astea; jumătatea cealaltă se culcau cu femei frumoase şi mîncau în restaurante luxoase.

— Reggie are suflet, Mark, are conştiință, continuă bătrîna; paharul era de-acum gol, dar mintea îşi păstrase agerimea şi vorba — limpezimea. Întotdeauna lucrează absolut gratis pentru clientul de dreptatea căruia este convinsă. Eu plîng mai mereu pentru cîte unul dintre micuții ăştia.

— Sînteți foarte mîndră de ea, nu?

— Aşa este. Acum cîțiva ani, pe cînd divorțul era în toi, Reggie a fost ca şi moartă, Mark. Aproape că o pierdusem. Pe urmă, am rămas aproape fără nici un ban, încercînd s-o pun iar pe picioare. Şi uită-te la ea cum este acum.

— Ce credeți, are să se mai căsătorească vreodată?

— Cine ştie? A mai avut de-atunci vreo doi prieteni, da' n-a fost nimic serios. Dragostea nu face parte dintre preocupările ei de bază. La ea, pe primul loc stă munca. Cum se-ntîmplă şi în seara asta. Este ora opt şi ea mai vorbeşte şi acum la închisoarea oraşului cu pungaşul ăla mic pe care l-au prins furînd din magazine. Mă şi-ntreb ce-o să apară mîine în ziar.

Păi, ce să apară? Sport, anunțuri mortuare, şi toate celelalte, ca de obicei. Mark se fîțîi stînjenit pe locul lui, dîndu-şi seama că trebuie neapărat să spună ceva.

— Cine ştie? găsi el replica salvatoare.

— Cum te simți cînd îți apare poza pe pagina întîi a ziarului?

— Eu nu m-am simțit bine.

— De unde au făcut rost de fotografiile alea?

— Sînt fotografii de la şcoală, răspunse Mark şi se opri brusc. În tăcerea care se lăsă scîrțîitul leagănului deveni aproape strident.

— Şi cum se simte cineva care tocmai dă peste un om ce s-a împuşcat cu mîna lui? veni într-un tîrziu întrebarea bătrînei.

— Tare speriat, dar ca să fiu sincer, doctorul mi-a interzis să vorbesc despre asta pentru că nu-mi face deloc bine la nervi. Vedeți ce i s-a-ntîmplat frățiorului meu?! Aşa că este mai bine să nu spun nimic.

— Fireşte, fireşte, acceptă Mama Love explicația, bătîndu-l ceva mai tare pe picior.

Mark se propti în vîrful picioarelor şi înteți balansul scaunului, apoi dintr-o dată i se făcu somn. Mama Love fredona uşor o melodie. Vîntul se aspri puțin şi pe băiat îl scutură un fior.

Cînd se întoarse acasă, Reggie îi găsi tot acolo, pe veranda întunecată, aşezați confortabil în leagănul ce nu-şi oprise mişcarea adormitoare. Mama Love bea acum cafea, avînd însă grijă sâ-l mîngîie pe copil pe umăr. Cu picioarele acoperite cu

un pled, Mark se făcuse ghem şi adormise cu capul în poala bătrînei.

— De cînd doarme? întrebă Reggie în şoaptă.

— De vreo oră. Întîi i s-a făcut frig şi pe urmă somn. Este un copil tare drăguț.

— Ai perfectă dreptate. Am să-i telefonez maică-sii la spital să văd dacă-i dă voie să rămînă aici peste noapte.

— A mîncat pînă s-a umflat. Iar mîine dimineață am să-i pregătesc un mic dejun pe cinste.

19

Ideea lui Trumann era minunată, făcea parte dintre acele idei pe care Foltrigg le înhăța imediat, pretinzînd apoi că îi aparțin. Traiul împreună cu venerabilul Roy nu era decît un interminabil şir de idei şi de onoruri furate cînd lucrurile mergeau bine. Cînd însă ieşeau ca dracul, Trumann şi ai lui, pălmaşii lui Foltrigg, presa, jurații, avocații corupți ai apărării, toată lumea era vinovată; în afară de marele om, bineînțeles.

Numai că Trumann era expert în gîdilarea şi manipularea primadonelor sensibile, aşa că va putea, fără îndoială, să trateze şi cu idiotul ăsta.

Era o oră tîrzie şi ideea cu pricina îl pocni tocmai cînd pescuia cu furculița frunza de salată din farfuria cu creveți rómoulade. Ceea ce-l făcu să se ridice de la masa vîrîtă într-un colț întunecat al barului şi să meargă la telefon. Acasă la Foltrigg nu răspundea nimeni; formă apoi numărul bibliotecii şi după cîteva secunde la capătul celălalt al firului se auzi vocea lui Wally Boxx. Ştia că era nouă şi jumătate, explică Wally, dar el şi şeful erau efectiv îngropați în tratate juridice, posedați de muncă, trudind din greu pentru cîteva detalii şi se simțeau extraordinar de bine. Trumann îl anunță că va veni si el acolo în zece minute.

Apoi aşează receptorul în furcă şi ieşi din aglomerația zgomotoasă a barului pentru a porni cu paşi repezi pe Canal Street. La New Orléans, septembrie era tot o lună de vară fierbinte şi umedă. Două cvartale mai încolo, Trumann îşi scoase haina şi iuți pasul. După alte două cvartale, cămaşa leoarcă de transpirație i se lipise de corp.

Trumann aproape că alerga printre numeroşii turişti care rătăceau pe Canal Street, uşor de recunoscut datorită aparatelor de fotografiat şi tricourilor țipătoare şi se întrebă pentru a mia oară ce anume îi făcea pe oamenii ăştia să vină acolo în oraş şi să-şi cheltuiască banii cîştigați cu multă trudă pe distracții de două parale şi mîncare proastă şi scumpă. Turistul tipic purta ciorapi negri şi tenişi albi, cîntărea multe kilograme peste greutatea normală şi cînd se întorcea acasă le împuia capul prietenilor mai puțin norocoşi cu bucătăria delicioasă şi unică pe care a descoperit-o la New Orléans. La un moment dat, din neatenție, se izbi de o femeie zdravănă care îşi lipise de față o cutiuță neagră şi filma fațada unui magazin amărît de suveniruri în a cărui vitrină tronau nişte produse foarte sugestive. Oare ce fel de om este acela căruia îi place să se uite la o casetă video cu un magazin soios din Cartierul Franțuzesc? Doamne, americanii nu se mai bucurau de vacanțe; se mulțumeau să le filmeze pentru ca apoi să le poată ignora fără remuşcări pentru tot restul anului.

De fapt, Trumann îşi ceruse transferul; era sătul de turişti, aglomerație, umezeală, crime şi era sătul şi de Roy Fol-trigg. O luă pe lîngă Rubinstein Brothers şi se îndreptă spre Poydras.

Foltrigg nu se speria niciodată de muncă prea multă, dimpotrivă, la el era ceva firesc. Încă din facultate îşi dăduse seama că nu este un geniu şi că pentru a reuşi are nevoie de un efort susținut. Aşa că-şi dăduse duhul studiind ca să termine pe la mijlocul promoției, dar lucrul acesta îi adusese

şi alegerea ca preşedinte al comitetului studenţesc, alegere consfinţită de un certificat care-şi găsise evident locul printre minunile atîrnate pe peretele personal. De fapt, cariera lui politică începuse chiar în momentul în care colegii îl aleseseră să le fie preşedinte, funcţie despre care cei mai mulţi dintre ei nici nu ştiau că există. După absolvire, ofertele de angajare pe care le primise fuseseră foarte puţine şi de aceea prinsese din zbor, în ultima clipă, şansa de a deveni asistentul procurorului orăşenesc din New Orléans. Salariul era de cincisprezece mii pe ani, în 1975. Apoi, în doi ani de zile reuşise să aibă mai multe cazuri decît toţi ceilalţi procurori la un loc. Dar pentru asta muncea ca un sclav, cheltuia ore întregi pentru cîte o cauză pierdută, doar pentru că era obligat să facă multe deplasări. Adevărul este că Foltrigg era o vedetă, dar nimeni altcineva nu observa încă acest lucru.

După puţin timp, începu să-şi vîre nasul în politica dusă de republicanii locali şi acest lucru îi permise să înveţe regulile jocului. Apoi, într-o bună zi, cunoscu cîţiva ţipi cu bani prin care îşi făcu rost de o slujbă la o firmă de avocaţi. Acolo se înhamă la muncă precum un animal de povară şi reuşi să devină asociat. După aceea se căsători cu o femeie pe care n-o iubea, dar care avea cele mai bune recomandări, doar pentru că o soţie îi aducea un plus de respectabilitate. Totul era în fond un joc foarte bine gîndit.

Continuau şi acum să fie căsătoriţi, dar dormeau în camere separate. Copiii aveau doisprezece şi respectiv zece ani; un impecabil portret de familie.

Foltrigg prefera să stea mai mult la birou, lucru cu care soţia lui era perfect de acord, deoarece singurul lucru pe care îl admira la el era salariul.

În seara aceasta, ca şi în altele, masa de conferinţe era plină de tratate juridice şi de carnete de însemnări. Wally îşi aruncase cît colo cravata şi haina, ceşti de cafea goale erau împrăştiate peste tot, iar cei doi bărbaţi erau aproape epuizaţi.

Textul legii era cît se poate de clar: toți cetățenii sînt datori față de societate să depună mărturie atunci cînd prin acțiunea lor pot ajuta justiția. Iar un martor nu este scutit de a depune mărturie de teama unor represalii care să pună în pericol viața lui şi/sau a celorlalți membri ai familiei sale.

Legea nu menționa nici o excepție, nici o portiță de scăpare pentru băieței speriați. Roy şi Wally citiseră şi răscitiseră zeci de cazuri şi din toate reieşea acelaşi lucru: puştiul trebuia să vorbească. Şi dacă abordarea Tribunalului pentru minori din Memphis nu va avea succes, Foltrigg avea de gînd să-l citeze pe Mark Sway în fața Marelui Juriu din New Orléans. Asta îl va speria cu siguranță pe micul derbedeu şi îi va dezlega limba. În clipa aceea, Trumann îşi făcu apariția în bibliotecă şi observă cu voce tare:

— Da' tîrziu mai lucrați, fraților!

Wally Boxx prinse momentul şi îşi ridică brațele deasupra capului ca să le dezmorțească puțin, apoi confirmă:

— Da, avem foarte mult de lucru, zise el, arătînd mîndru spre teancul de volume şi de carnete de pe masă.

— Ia loc, îl invită Foltrigg; terminăm imediat, adăugă el, întinzîndu-se şi trosnindu-şi degetele. Venerabilul era încîntat de reputația sa de om împătimit de muncă, de persoană importantă care nu se sperie de eforturile dureroase, de tată de familie care punea pe primul plan țeluri mult mai înalte decît soția şi copiii. Pentru el munca sa era totul deoarece clientul său era statul american.

De şapte ani de zile, Trumann auzea atît de des mizeria numită "optsprezece ore de muncă pe zi" încît aproape că i se făcea greață. Dar acesta era subiectul favorit de discuție al venerabilului; avocații se mîndreau la culme cu faptul că dormeau doar cîteva ore pe zi şi erau încîntați să treacă drept maşini masculine ale căror rotițe se învîrtesc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Ştiți, mi-a venit o idee, spuse Trumann, aşezîndu-se de cealaltă parte a mesei. Vorbeai ceva mai devreme de o audiere, mîine, la Tribunalul pentru minori din Memphis.

— Ba era vorba doar de depunerea unei cereri, îl corectă Roy. Eu n-am de unde să ştiu cînd va fi fixată audierea. Tot ce pot să spun este că noi vom cere ca ea să aibă loc cît mai repede.

— Mda, bine, da'ce zici de chestia asta? Azi după-amiază, tocmai cînd mă pregăteam să plec de la birou, m-a sunat K. O. Lewis, adjunctul numărul unu al lui Voyles.

— Îl cunosc pe K.O, îl întrerupse Foltrigg. Adevărul este că Trumann se aştepta la aşa ceva şi chiar făcuse o mică pauză tocmai pentru a-i da celuilalt posibilitatea să-i arate cît de apropiat era el de K.O., nu de domnul Lewis.

— Perfect. Şi cum spuneam, omul este acum la St. Louis pentru o conferință şi mi-a cerut amănunte despre cazul Boyette, despre Jerome Clifford şi despre copil. I-am spus tot ce ştim în momentul de față şi el s-a arătat dispus să ne ajute dacă este cazul. Mai zicea şi că domnul Voyles vrea rapoarte zilnice despre afacerea asta.

— Da, ştiu toate astea.

— Perfect. Atunci uite la ce mă gîndeam eu. St. Louis este doar la o oră de zbor de Memphis, aşa că ce-ar fi dacă, mîine la prima oră, domnul Lewis în persoană s-ar prezenta la Tribunalul pentru minori din Memphis, după ce va fi depusă cererea noastră, şi evident va sta puțin de vorbă cu judecătorul? În fond, este doar omul numărul doi din FBI, nu? El ar putea să-i spună judecătorului toate bănuielile noastre în legătură cu puştiul.

Cînd văzu că Foltrigg începe să dea aprobator din cap, Wally se porni frenetic să facă aceeaşi mişcare, spre marele amuzament al lui Trumann care îşi continuă ideea:

— Şi, pe urmă, mai este ceva. Ştim că Gronke a sosit la Memphis şi este mai bine pentru noi toți să ne închipuim că n-a ajuns acolo ca să meargă în pelerinaj la mormîntul lui Elvis Presley. Corect? A fost trimis acolo de Muldanno cu un scop anume. Deci, presupunînd că puştiul este în primejdie, atunci domnul Lewis i-ar putea explica judecătorului de la

Tribunalul pentru minori că este în interesul copilului să ni-l încredințeze nouă. Ca să-l protejăm, înțelegi?

— Îmi place, să ştii că-mi place, zise Foltrigg încet.

Bineînțeles că Wally era la fel de încîntat.

— Pînă la urmă, puştiul are să cedeze în fața unei asemenea presiuni. Întîi, că ne va fi încredințat prin hotărîrea tribunalului şi chestia asta are să-l sperie al dracului. Şi s-ar putea s-o trezească şi pe avocata aia a lui. Iar dacă judecătorul îi va cere să vorbească, atunci puştiul n-are să mai reziste. Dacă totuşi rezistă, atunci poate că vom avea un caz de sfidare a Curții. Ce zici?

— Da, da, va fi un caz clar de sfidare a Curții, dar n-avem de unde să ştim că judecătorul va ajunge pînă acolo.

— Bun. Atunci domnul Lewis îi va povesti judecătorului despre Gronke şi despre legăturile lui cu Mafia şi îi va spune că, după părerea noastră, omul ăsta a venit în oraş ca să-i facă rău copilului. În ambele variante, judecătorul ne va încredința copilul, despărțindu-l în felul ăsta de cățeaua aia de avocată.

Foltrigg intrase în priză şi scria de zor într-un carnet. La rîndul său, Wally începu să măsoare biblioteca în lung şi-n lat, puternic adîncit în gînduri, ca şi cum situația îl forța să ia o hotărîre de mare importanță.

Adevărul este că Trumann îşi permitea să zică aşa ceva despre avocată pentru că era departe, dar îşi aducea foarte bine aminte de caseta din Memphis şi tot ce-şi dorea era să stea cît mai departe de femeia aceea. N-are decît să se descurce McThune cu ea.

— Poți să-i dai un telefon lui K.O.? întrebă Foltrigg.

— Cred că da, răspunse Trumann şi începu să formeze numărul notat pe hîrtiuța mototolită pe care o găsise într-unul din buzunare.

În timpul acesta, într-un colț al bibliotecii, departe de urechile lui Trumann, Wally îi şoptea lui Foltrigg:

— E o idee grozavă. Sînt sigur că judecătorul ăla de la Tribunalul pentru minori nu este decît un țărănoi amărît care

o să stea drepți în fața lui K.O., nu-i aşa?

— Poate că da, zise Foltrigg, urmărindu-l cu privirea pe Trumann care vorbea la telefon cu Lewis. Dar asta n-are importanță. Ceea ce este important este că-l vom duce pe puşti în fața Curții, unde cred că va ceda. Iar dacă acest lucru nu se va întîmpla, oricum, el ne va fi încredințat nouă şi vom scăpa de avocata aia. Da, da, îmi place chestia asta.

După puțin timp, Trumann închise telefonul şi le zîmbi, plin de mîndrie, celor doi:

— Este de-acord. Mîine dimineață ia un avion spre Memphis şi se întîlneşte acolo cu Fink. Pe urmă au să meargă să-l vadă pe George Ord şi împreună cu el să ajungă la judecător. Vă dați seama? Procurorul general de-o parte, K.O. Lewis de cealaltă şi Fink la mijloc, mîine dimineață la prima oră, în biroul judecătorului, cînd bietul om nici nu s-a dezmeticit bine încă. Puştiul are să spună tot cît ai zice peşte.

Pentru o fracțiune de secundă, buzele lui Foltrigg schițară un zîmbet răutăcios. Venerabilul adora momentele acestea în care puterea guvernului federal trecea în viteza a cincea şi năvălea în forță peste oamenii mărunți şi nebănuitori. Uite-aşa, datorită unui simplu telefon, intrase în scenă personajul numărul doi din ierarhia FBI-ului.

— S-ar putea să meargă, le zise el celorlalți doi. Să ştiți că s-ar putea să meargă.

Într-un colț al salonaşului de deasupra garajului, Reggie răsfoia o carte de dimensiuni impresionante. Ceasul arăta miezul nopții, dar cum nu putuse să adoarmă, îşi făcuse un ceai şi trecuse în salonaş unde se aşezase într-un fotoliu, învelindu-se bine cu o cuvertură, şi începuse să citească *Martorul şovăitor,* o carte pe care i-o adusese Clint. Legea era foarte clară în cazul acesta: orice martor are datoria de a se prezenta de bunăvoie ca să ajute autoritățile implicate în anchetarea unei crime. Un martor nu poate refuza să depună mărturie pentru că se simte amenințat. Marea majoritate a

cazurilor menționate în cartea cu pricina erau legate de crima organizată şi se părea că, de-a lungul timpului, Mafia se supărase rău pe oamenii care colaboraseră cu poliția, amenințîndu-le deseori soțiile şi copiii. Dar Curtea Supremă afirmase de nenumărate ori că acest lucru n-are nici o importanță, un martor trebuie să vorbească.

Toate acestea duceau la o singură concluzie: la un moment dat, şi încă destul de curînd, Mark va fi obligat să vorbească. Foltrigg putea foarte bine să trimită o citație prin care să-l oblige pe băiat să se prezinte în fața Marelui Juriu din New Orléans. Fireşte că Reggie va primi permisiunea să asiste, dar dacă Mark va refuza să se prezinte, atunci fără îndoială că va fi pusă la cale o audiere foarte rapidă în timpul căreia judecătorul îi va cere în mod expres să răspundă la întrebările lui Foltrigg. Iar dacă refuza şi de data aceasta, atunci mînia Curții devenea de temut, pentru că nici un judecător nu poate tolera ca ordinele sale să nu fie ascultate, cu atît mai puțin un judecător federal.

Apoi, existau nenumărate locuri în care puteau fi trimişi copiii de unsprezece ani care creau probleme sistemului. Chiar în perioada aceasta, Reggie avea, nici mai mult, nici mai puțin decît douăzeci de clienți risipiți în diverse şcoli speciale din Tennessee şi cel mai vîrstnic dintre ei avea doar şaisprezece ani. Toți erau acum în siguranță, în spatele gardurilor înalte păzite de paznici înarmați. Nu cu mult timp în urmă astfel de instituții se numeau şcoli de reeducare, acum erau pur şi simplu speciale.

Iar atunci cînd i se va da ordin să vorbească, Mark se va uita cu siguranță spre ea şi ăsta era motivul pentru care nu putea să doarmă. Dacă îl sfătuia să dea în vileag ascunzătoarea cadavrului senatorului Boyette, atunci atît Mark cît şi mama şi fratele mai mic ar fi fost în primejdie. Mai ales că nu erau nişte persoane care să se poată muta imediat altundeva, dacă acest lucru devenea absolut necesar; dimpotrivă, era perfect posibil ca Ricky să aibă nevoie de cîteva săptămîni de spitalizare, aşa că orice plan de protecție n-ar fi putut fi pus în aplicare pînă la completa lui însănătoşire. În plus, Dianne era o țintă extraordinar de uşoară dacă Muldanno se hotăra să facă pasul respectiv.

Normal, etic şi moral era să-i sfătuiască să colaboreze cu autoritățile; asta ar fi fost cea mai uşoară ieşire. Dar dacă, respectîndu-i sfatul, Mark păția ceva? Vina ar fi numai şi

numai a ei. La fel şi în cazul în care nenorocirea i-ar fi atins pe Ricky sau pe Dianne.

Of, Doamne! Copiii sînt nişte clienți cumpliți. În cazul lor, avocatul devine mult mai mult decît un simplu consilier şi reprezentant juridic. Cînd ai de-a face cu adulți, n-ai altceva de făcut decît să pui pe masă toate argumentele pro şi contra; îi sfătuieşti să facă asta şi asta, le spui cam ce-ar putea să-i aştepte, pe urmă îi anunți că a sosit momentul să ia o hotărîre şi îi laşi singuri. Cînd te întorci, ți se comunică hotărîrea şi n-ai decît să acționezi în consecință. Ei, cînd era însă vorba de copii, situația se schimba radical. Pentru că cei mici nu înțeleg sfaturile avocatului, vor să fie giugiuliți şi să ia altcineva hotărîrile în numele lor, sînt speriați şi au nevoie de un prieten.

Reggie simțise strînsoarea multor mîini micuțe şi şterse multe lacrimi în sălile tribunalelor.

Şi atunci în mintea ei avu loc următoarea scenă: Mark în boxa martorilor dintr-o sală imensă şi goală a unui tribunal federal din New Orléans; uşile înalte, încuiate cu grijă, erau păzite de doi polițişti înarmați. Foltrigg se fîțîia mîndru de colo-colo, pe un teren care îi era mai mult decît familiar, umflîndu-se în pene în fața bieților asistenți şi poate a unuia sau doi agenți FBI. Judecătorul, înfăşurat într-o robă neagră, conducea şedința cu multă blîndețe, mai ales că Foltrigg îi displăcea profund prin prezența lui neîntreruptă pe culoarele tribunalului. Prin urmare, judecătorul îl întreabă pe Mark dacă este adevărat că în dimineața aceea a refuzat să răspundă la anumite întrebări puse de Marele Juriu într-o sală alăturată de cea în care se află acum. Mark îşi ridică privirea spre domnul judecător şi răspunde limpede da. Care a fost prima întrebare? i se adresă atunci judecătorul lui Foltrigg care stătea acolo țanțoş ca un cocoş, de parcă sala tribunalului ar fi fost plină ochi cu camere de luat vederi. Onorată Curte, l-am întrebat dacă, mai înainte de a se sinucide, Jerome Ciifford a făcut vreo mențiune în legătură cu cadavrul senatorului Boyette, dar a refuzat să răspundă.

Atunci l-am întrebat dacă Jerome Ciifford i-a spus unde este ascuns cadavrul, dar a refuzat din nou să răspundă. Auzind spusele lui Foltrigg, judecătorul se apleacă mult în față, apropiindu-se şi mai mult de Mark: orice urmă de zîmbet dispăruse de pe chipul magistratului. De ce nu ai răspuns la întrebările acestea? îl întreabă judecătorul pe băiat. Pentru că nu ştiu, răspunde Mark, şi situația este aproape comică. Cu toate acestea, nimeni dintre cei prezenți în sala aceea imensă şi goală nu zîmbeşte. Ei bine, Mark, îți cer să răspunzi acestor întrebări în fața Marelui Juriu, înțelegi? Îți ordon să te întorci chiar acum în sala în care ai mai fost şi să răspunzi la toate întrebările pe care ți le va pune domnul Foltrigg, înțelegi ce-ți spun? Dar Mark nu scoate nici o vorbă, nu schițează nici o mişcare; se mulțumeşte să-şi privească avocata aflată la zece metri mai departe. Şi ce se-ntîmplă dacă nu răspund la întrebări? întreabă el în cele din urmă, iritîndu-l pe judecător. N-ai de ales, tinere. Trebuie să răspunzi pentru că eu îți cer acest lucru. Şi dacă nu răspund? întreabă din nou Mark, îngrozit. Ei bine, atunci probabil că am să te bag la închisoare pentru sfidarea Curții şi am să te țin acolo multă vreme, pînă cînd ai să te hotărăşti să răspunzi, mîrîie judecătorul.

Axle începu să se frece de piciorul fotoliului şi Reggie se trezi speriată la realitate. Îngîndurată, închise cartea şi se apropie de fereastră. Cel mai bun sfat pe care i-l putea da lui Mark era să spună pur şi simplu o minciună, una mare de tot. În momentul critic să explice că răposatul Jerome Clifford nu i-a spus nimic despre Boyd Boyette. Omul era beat turtă şi cu nervii la pămînt şi nu i-a povestit nimic, zău. Şi cine ar fi putut să-şi dea seama care era adevărul? Doar Mark era un mincinos plin de talent.

Se trezi într-un pat străin, prins între salteaua moale şi un strat gros de pături. Lumina slabă din hol trimitea o rază subțirică prin crăpătura uşii. Pantofii-sport, uzați de abia se mai țineau, erau frumos aşezați pe scaunul de lîngă uşă;

altfel, dormise îmbrăcat. Cînd dădu păturile la o parte, patul scîrțîi din toate încheieturile. Nedumerit, rămase cu privirea țintă în tavan, încercînd să-şi amintească şi altceva decît faptul că fusese adus în camera aceasta de Reggie şi de Mama Love. Apoi, brusc, îi reverii în memorie seara petrecută în leagănul de pe verandă şi oboseala care-l copleşise.

Cu mişcări încete, se aşează pe marginea patului; acum îşi amintea că fusese mai degrabă împins pe scări în sus. În timp ce se aşează pe scaun ca să-şi lege şireturile de la pantofi, imaginile deveniră din ce în ce mai clare. Apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă, paşii lui făcînd să scîrțîie uşor podeaua de lemn: holul era pustiu, iar celelalte trei uşi din apropiere erau perfect închise. Mark porni încet pe scări, în jos.

Lumina care se zărea în bucătărie îl făcu să grăbească paşii; pendula bătu ora două şi jumătate noaptea. Atunci îşi aminti că Reggie locuia deasupra garajului. La ora asta, Mama Love dormea buştean în camera ei de la etaj, aşa că renunță la mişcările furişate, traversă liniştit vestibulul, deschise uşa de la intrare şi se aşează la locul lui în leagănul de pe verandă. Aerul nopții era proaspăt şi răcoros, pajiştea din fața casei era neagră ca smoala.

Pentru o clipă, Mark se înfurie pe sine că adormise în casa asta străină, cînd el ar fi trebuit să se afle la spital, alături de maică-sa, aşteptînd împreună ca Ricky să-şi revină şi să meargă cu toții acasă. Presupuse că Reggie îi telefonase Diannei şi că maică-sa nu era îngrijorată de absența lui. De fapt, probabil că era chiar mulțumită că fiul ei avusese parte de mîncare bună şi de un pat ca lumea. Toate mamele sînt aşa.

După calculele lui, lipsise deja două zile de la şcoală. Astăzi ar trebui să fie joi, deci ieri, miercuri, fusese atacat cu cuțitul de omul ăla din ascensor, omul cu fotografia-portret de familie. Iar cu o zi mai înainte, marți adică, o angajase pe Reggie. Toate astea parcă se întîmplaseră cu o lună în urmă. Şi cînd te gîndeşti că nu mai departe decît luni se trezise ca orice copil normal şi se dusese la şcoală, fără să viseze măcar

că i s-ar fi putut întîmpla aşa ceva. În Memphis trăiau vreun milion de copii şi el nu va înțelege niciodată cum şi de ce tocmai lui i se întîmplase să-l întîlnească pe Jerome Clifford doar cu cîteva secunde înainte ca acesta să-şi fi vîrît pistolul în gură.

Fumatul; ăsta era răspunsul. Nu era bun pentru sănătate, asta putea s-o mai spună o dată. Dumnezeu îl pedepsise pentru că fumase, făcîndu-şi singur rău. Of, fir-ar al dracului! Da' dacă l-ar fi prins bînd bere?

Pe trotuar, chiar în fața casei, răsări silueta unui bărbat care îşi aprinse o țigară, dispărînd apoi din nou în întunericul nopții. Cam tîrziu pentru o plimbare de seară, îşi zise Mark.

După un minut, bărbatul reveni: aceeaşi siluetă, acelaşi mers, aceeaşi ezitare cînd îşi întoarse capul spre casa de alături. Mark îşi ținu respirația, deşi era convins că nu putea fi văzut, aşa cum stătea acolo, în întuneric. Bărbatul ăla era însă mai mult decît un vecin curios.

Fix la ora patru dimineața, o dubită albă marca Ford şi fără număr de înmatriculare intră pe East Street din Tucker Wheel Estates. Străzile erau pustii, rulotele, întunecate şi liniştite. Cartierul dormea liniştit şi pînă la răsăritul soarelui mai erau încă două ore bune.

Dubita se opri în fața rulotei cu numărul 17 şi farurile se stinseră imediat. După aproape un minut, uşa din dreptul şoferului se deschise şi din maşină coborî un bărbat îmbrăcat într-un fel de uniformă, asemănătoare celei a poliției din Memphis. O imitație foarte bună: cămaşă şi pantaloni bleumarin, centură lată neagră, cizme negre şi o armă atîrnată la şold, dar nici un fel de caschetă, mai ales la ora aceea a dimineții cînd nu era nimeni s-o vadă. Bărbatul căra în brațe un pachet dreptunghiular cam de mărimea a două cutii de pantofi. După ce aruncă o privire bănuitoare în jur, se apropie de rulota cu numărul 17 şi ascultă atent cîteva secunde. În liniştea adîncă nu se auzea nici măcar lătratul

unui cîine. Bărbatul zîmbi şi se apropie cu paşi siguri de uşa rulotei.

Dacă în rulota de alături ar fi depistat vreo mişcare suspectă, atunci s-ar fi purtat ca un comisionar obişnuit care nu vrea decît să-şi facă datoria. Nu fu însă nevoit să interpreteze acest rol; vecinii dormeau duşi. Aşa că puse pachetul chiar lîngă uşă, apoi se întoarse repede în dubită şi dispăru în noapte. Bărbatul în uniformă venise şi plecase fără zgomot, lăsînd în urma lui un mic avertisment.

Trei minute mai tîrziu, cutia cu pricina explodă; o explozie liniştită, dacă se poate spune aşa, bine controlată, care nu zgudui pămîntul şi nu făcu nici ţăndări, în afară de uşa rulotei prin care focul năvăli înăuntru. Flăcările galbene şi roşii, însoţite de un fum negru şi înecăcios, năvăliră în toate camerele ai căror pereţi de carton presat erau numai buni pentru a aţîţa focul.

Pînă se dezmetici Rufus Bibbs, vecinul de alături, ca să telefoneze la 911, rulota familiei Sway fu complet înghiţită de flăcări. Atunci Rufus trînti receptorul în furcă şi alergă să pună în funcţiune furtunul din grădină. În timpul acesta, soţia lui şi copiii înnebuniseră, încercînd să se îmbrace şi să iasă cît mai repede din casă. Strada se umplu de ţipete şi de vecini îmbrăcaţi în tot felul de pijamale şi de halate care veneau în fugă să dea o mînă de ajutor. Evident, foarte mulţi dintre ei se mulţumeau să privească, în timp ce furtunuri de grădină soseau din toate direcţiile, trîntind apa şi pe rulotele învecinate. Pe măsură ce trecea timpul, numărul celor ieşiţi în stradă creştea, iar focul se întetea, făcînd să plesnească geamurile de la ferestrele familiei Bibbs. Principiul dominoului; apoi şi alte geamuri de la alte rulote începură să plesnească, ceea ce făcu să crească intensitatea şi cantitatea de ţipete. Apoi îşi făcură apariţia sirenele şi girofarurile pompierilor.

Mulțimea se retrase cîțiva paşi, dînd voie celor nou-veniți să îşi facă meseria. În cele din urmă, celelalte rulote fură salvate, dar din cea a familiei Sway nu mai rămase în picioare decît peretele din spate, cu fereastra neatinsă, într-un mod aproape miraculos.

Walter Deeble, unul cu gura mare care locuia pe South Street, se porni să bolborosească ceva despre cît de proaste erau rulotele astea. Ei, fir-ar al dracului, trăim cu toții în nişte capcane de foc, îi dădea el înainte cu predica, şi ar fi cazul să-l dăm în judecată pe nemernicul ăla de Tucker şi să-l obligăm să ne asigure case ca lumea. Da, da, s-ar putea să meargă să stea puțin de vorbă cu avocatul lui despre chestia asta. El unul avea vreo opt detectoare de fum şi de incendiu în rulotă şi s-ar putea foarte bine să stea de vorbă cu avocatul.

Lîngă rulota familiei Bibbs, oamenii îi mulțumeau lui Dumnezeu că nu lăsase ca focul să se întindă.

Of, şi amărîții ăia de Sway! Oare ce altceva, mai rău, li s-ar mai putea întîmpla?

20

După ce luară un mic dejun compus din chifle cu scorțişoară şi cacao cu lapte, Reggie şi Mark plecară la spital. Era şapte şi jumătate, o oră imposibilă pentru Reggie, dar Dianne îi aştepta de mult. Ricky se simțea mult mai bine.

— Spune-mi, ce crezi că are să se întîmple azi? întrebă copilul, şi, dintr-un motiv nelămurit chiar şi pentru ea, avocata găsi că întrebarea lui era foarte amuzantă.

— Of, bietul de tine, zise ea cînd îşi potoli rîsul. Ai trecut prin multe săptămîna asta.

— Cam aşa ceva. Ştii, cu toate că nu-mi place deloc să merg la şcoală, mă gîndeam că ar fi drăguț să mă duc înapoi. Azi-noapte am avut un vis complet aiurea.

— Ce anume?

— De fapt, nu era nimic rău, pur şi simplu am visat că totul era iar ca-nainte şi că petrecusem o zi în care nu mi se-ntîmplase nimic. A fost nemaipomenit.

— Ei bine, Mark, mi-e teamă că am să-ți dau nişte veşti proaste.

— Ştiam eu. Despre ce este vorba?

— Acum cîteva minute m-a sunat Clint ca să-mi spună că iar ai apărut pe prima pagină a ziarului. De fapt este vorba de o fotografie în care sîntem amîndoi, luată ieri, cînd ieşeam din lift, evident, de unul din clovnii ăia care se tot învîrtesc prin spital.

— Grozav.

— La "Memphis Press" lucrează un reporter pe nume Slick Moeller, dar toată lumea îi spune Mole. Mole Moeller. El acoperă rubrica "Aflăm de la poliție" şi este o adevărată legendă în oraş. Ei bine, Mole Moeller este interesat pînă peste poate de cazul nostru.

— El este cel care a scris ieri despre ce ni s-a-ntîmplat lui Ricky şi mie.

— Exact. Are foarte multe relații, chiar în rîndul polițiştilor, şi, după cum scria el, se pare că polițiştii ăştia sînt convinşi că Jerome Clifford ți-a spus tot ce ştia mai înainte de a se împuşca şi că acum tu refuzi să colaborezi cu ei.

— Destul de corectă povestea, nu ți se pare?

— Da, aproape că ti se face frică, fu de acord Reggie în timp ce aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare.

— Cum de-a putut să afle toate astea?

— De la polițişti, care stau de vorbă cu el, neoficial, bineînțeles; Slick nu face decît să pună tot ce află cap la cap, umplînd golurile cu imaginația personală. După cum mi-a spus Clint, articolul se bazează pe nişte surse anonime din Departamentul de Poliție din Memphis şi ideea principală este că cei din Departament bănuiesc că tu ştii mult mai mult decît mărturiseşti. Teoria lor zice că din moment ce m-ai angajat pe mine, ai cu siguranță ceva de ascuns.

— Hai să ne oprim să cumpărăm un ziar.

— Lasă că luăm de la spital; doar mai avem puțin şi ajungem.

— Crezi că reporterii ăia sînt tot acolo?

— S-ar putea. De-aia i-am spus lui Clint să găsească o intrare de serviciu şi pe urmă să ne aştepte în parcare.

— Of, m-am săturat de toată povestea asta. Pur şi simplu îmi face greață. Toți prietenii mei sînt la şcoală, se distrează, trăiesc normal, se bat cu fetele în recreații, le fac farse profesorilor, ştii tu. Şi acum uită-te la mine: alerg de colo-colo prin oraş, de mînă cu avocata mea, citesc în ziare despre aventurile mele, mă uit la propria mea mutră publicată pe pagina întîi a aceloraşi ziare, mă ascund de reporteri, mă feresc de asasini care mă amenință cu şişul. Parc-aş trăi într-un film şi încă într-unui prost. Îți spun că mi se face greață. Şi nu ştiu dacă am să mai suport. Este pur şi simplu mai mult decît pot să-ndur.

Din cînd în cînd, Reggie îi arunca priviri scurte şi atente. Mark avea fălcile încleştate, iar ochii lui priveau drept înainte, fără să vadă însă nimic în fața lor.

— Îmi pare rău, Mark.

— Da, şi mie. S-a cam terminat cu visele plăcute, nu?

— S-ar putea să avem parte de o zi foarte lungă şi grea.

— Şi ce alte noutăți ar mai fi? A, ştiai că azi-noapte cineva a supravegheat casa?

— Poftim?

— Da, da, cineva a stat la pîndă. Pe la două şi jumătate eu eram pe verandă şi am văzut un tip care trecea pe trotuar. Nu avea nimic deosebit, şi-a aprins o țigară şi s-a uitat la casă.

— Poate că era un vecin.

— Chiar aşa. La ora două şi jumătate noaptea.

— Poate că era cineva care ieşise să se plimbe.

— Atunci de ce a trecut prin fața casei de trei ori într-un sfert de oră?

Reggie îl privi din nou, ceea ce o făcu să calce cu toată puterea pe frînă ca să evite în ultima clipă ciocnirea cu maşina din față.

— Mark, ai încredere în mine?

— Fireşte că am încredere în tine, Reggie, răspunse băiatul surprins.

Atunci ea îi zîmbi şi îl bătu uşor cu palma pe umăr.

— Bun. În cazul ăsta, mergi pe mîna mea.

O oroare arhitectonică precum spitalul "St. Peter's" avea totuşi marele avantaj de a fi prevăzut cu o sumedenie de uşi a căror existență era cunoscută doar cîtorva persoane. De-a lungul timpului, aripile adăugate după cum bătuse vîntul dăduseră naştere la nenumărate unghere şi coridoare rareori folosite şi întîmplător descoperite de unii paznici rătăciți.

Clint se învîrti în jurul spitalului timp de o jumătate de oră încheiată, fără să răzbească înăuntru. Reuşise doar să se rătăcească de trei ori şi să transpire din belşug. Cînd îi întîlni pe Reggie şi pe Mark în parcarea spitalului, dădu drumul unui torent de scuze şi exclamații.

— Lăsați! Veniți mai bine după mine, le spuse Mark şi toți trei traversară grăbiți strada pentru a intra pe uşa de la camera de gardă. Apoi se strecurară prin aglomerația de pe culoar şi dădură de o veche scară rulantă care ducea undeva la subsol.

— Sper să ştii unde mergi, zise Reggie, privind în jur.

— Stai liniştită. Prefă-te numai că eşti de-a casei.

Zicînd aceasta, băiatul apăsă pe butonul de lîngă ascensorul de serviciu şi uşa se deschise imediat. Apoi apăsă un alt buton dinăuntrul ascensorului şi cutia metalică începu să urce, clătinîndu-se, spre etajul al zecelea.

— Secția principală are optsprezece etaje, dar liftul ăsta opreşte numai la al zecelea, continuă Mark explicațiile pe tonul unui ghid plictisit de turiştii cu care avea de-a face.

— Şi ce se-ntîmplă la etajul zece? întrebă Clint, gîfîind.

— Aşteptați şi veți vedea.

Cînd uşa se deschise în sfîrşit, cei trei pătrunseră într-o debara imensă, cu pereții acoperiți de rafturi pline de

prosoape şi cearşafuri. Mark o luă înainte şi deschise o uşă grea de metal care dădea în culoarul cu rezervele bolnavilor. Băiatul făcu un semn spre stînga şi îşi continuă drumul pînă cînd ajunse în dreptul unei ieşiri de urgență plină de sus pînă jos de avertismente de alarmă roşii şi galbene. Cînd mîna lui prinse clanța, Reggie şi Clint înțepeniră, îngroziți.

— Alarma nu funcționează, anunță el, nepăsător, pornind în goană pe scări spre etajul al nouălea. Acolo deschise încă o uşă şi intrară brusc într-un hol pustiu a cărui podea era acoperită cu o mochetă groasă. Mark le indică din nou direcția: trecură pe lîngă uşile pacienților, dădură colțul şi ajunseră în dreptul camerei infirmierelor, unde se opriră o fracțiune de secundă, doar atît cît să-i zărească pe toți acei pierde-vară care hălăduiau pe lîngă ascensoare.

— Bună dimineața, Mark, strigă frumoasa Karen în urma lor; de data asta nici o urmă de zîmbet nu-i mai lumina chipul.

— Bună, Karen, îi răspunse Mark, fără să-şi încetinească paşii.

Dianne stătea pe un scaun pliant aşezat chiar în fața uşii pe culoar; un polițist îngenunchease în fața ei. Dianne plîngea. Cei doi paznici stăteau împreună ceva mai departe de tînăra femeie. Mark observă imediat polițistul şi lacrimile de pe obrajii mamei şi fugi spre Dianne care îl prinse în brațe.

— Ce s-a-ntîmplat, mami? o întrebă el, dar ea izbucni şi mai tare în plîns.

— Mark, rulota voastră a luat foc astă-noapte, îi spuse polițistul.

Băiatul îl privi cu ochi uluiți, apoi îşi întări strînsoarea în jurul umerilor Diannei care îşi ştergea lacrimile, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Şi cît de rea este situația? întrebă el.

— Foarte, răspunse polițistul, ridicîndu-se şi ținîndu-şi cascheta cu ambele mîini. N-a mai rămas nimic în picioare.

— Ce anume a declanşat incendiul? interveni Reggie.

— Nu ştim nimic deocamdată. Inspectorul va veni abia în dimineața asta. Da' s-ar putea să fie vorba de vreun scurtcircuit.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu inspectorul, okay? insistă Reggie, ceea ce îi atrase privirea scrutătoare a polițistului.

— Da' dumneata cine mai eşti? întrebă el.

— Reggie Love, avocata familiei.

— A, da. Ți-am văzut poza în ziarul de dimineață.

— Spune-i, te rog, inspectorului să-mi dea un telefon, zise ea întinzîndu-i celuilalt o carte de vizită.

— Sigur, doamnă, acceptă polițistul luînd cartonaşul cel alb, apoi îşi puse cascheta pe cap şi îşi întoarse din nou privirea spre Dianne. Doamnă Sway, să ştiți că-mi pare tare rău de tot ce s-a întîmplat.

— Mulțumesc, răspunse Dianne ştergîndu-şi lacrimile.

Odată încheiată această conversație în patru, polițistul îi salută cu o mişcare a capului pe Reggie şi pe Clint şi apoi se îndepărtă în grabă. Imediat după plecarea lui, de cei rămaşi se apropie o infirmieră, doar aşa, pentru orice eventualitate. Conştientă de publicul care o înconjura acum, Dianne se ridică brusc şi încetă să mai plîngă, reuşind chiar să trimită un zîmbet în direcția lui Reggie.

— El este Clint van Hooser, secretarul meu, făcu Reggie prezentările, iar Dianne îşi întoarse zîmbetul spre tînăr.

— Îmi pare rău de cele întîmplate, zise el.

— Mulțumesc, murmură Dianne care, în cele cîteva secunde de tăcere jenata ce urmară, termină operațiunea de ştergere a urmelor de lacrimi. Brațul ei înconjura protector umerii unui Mark încă uluit de cele aflate.

— A fost cuminte? rupse ea într-un tîrziu tăcerea.

— S-a purtat minunat. Şi a mîncat cît un regiment.

— Asta-i foarte bine. Mulțumesc că ai avut grijă de el.

— Cum se mai simte Ricky? întrebă la rîndul ei avocata.

— A avut o noapte liniştită. În dimineața asta, cînd a trecut pe-aici doctorul Greenway, s-a trezit şi a stat cu el de vorbă.

Arată mult mai bine.

— Ştie de incendiu? se interesă Mark.

— Nu şi nici nu are să afle, okay?

— Okay, mami. Acum n-am putea să mergem înăuntru, doar tu şi cu mine, ca să stăm puțin de vorbă?

Drept răspuns, Dianne le zîmbi lui Reggie şi lui Clint, apoi intră împreună cu Mark în camera în care bolea mezinul familiei. Micul trib Sway şi toate bunurile lui pămînteşti erau aşadar reunite la etajul al nouălea al Spitalului "St. Peter's".

Onorabilul Harry Roosevelt conducea de mai bine de douăzeci şi doi de ani Tribunalul pentru minori din Shelby County şi în ciuda caracterului trist şi deprimant al activității tribunalului, reuşise să dirijeze totul cu foarte multă demnitate. Fusese primul judecător de culoare din Tennessee în domeniul acesta, numit în post de însuşi Guvernatorul statului la începutul anilor '70. I se prezicea un viitor strălucit, ba existau suficiente motive să se creadă că urma se cucerească şi instanțe mult mai înalte. Dar pentru moment instanțele superioare continuau să se plaseze în viitor, în timp ce Harry Roosevelt continua să se afle în clădirea din ce în ce mai dărăpănată cunoscută sub numele de Tribunalul pentru minori. Fireşte că în Memphis existau şi tribunale mai arătoase. De exemplu, Building de pe Main Street, care continua să fie cea mai nouă clădire din oraş, adăpostea numeroase săli de o eleganță impunătoare. Ca de obicei, federalii beneficiau de tot ce era mai bun — covoare bogate, scaune tapițate cu piele scumpă, mese din stejar masiv, o abundență de lumini, instalație de aer condiționat care funcționa fără greşeală, nenumărați funcționari şi asistenți foarte bine plătiți. Cîteva străzi mai departe, Shelby County Courthouse era un adevărat stup zumzăind de activitate, ale cărui coridoare pardosite cu gresie şi cu marmură erau străbătute în lung şi-n lat de mii de avocați în drum spre sălile bine întreținute. Era o clădire ceva mai veche, dar foarte

frumoasă, ai cărei pereți erau împodobiți cu picturi, ba ici-colo puteau fi admirate şi cîteva statui. Harry s-ar fi putut număra şi el printre cei care lucrau acolo, dar refuzase acest lucru cu încăpătînare. Tot în apropiere se afla şi Shelby County Justice Center, un labirint de săli noi şi moderne dotate cu lumină fluorescentă, instalații de sonorizare şi fotolii capitonate. Harry ar fi putut să lucreze şi aici, dar refuzase din nou, cu aceeaşi încăpătînare.

Se mulțumise să rămînă în clădirea Tribunalului pentru minori care nu era altceva decît un vechi liceu aflat la mare distanță de centrul oraşului şi prevăzut cu o parcare minusculă şi un număr insuficient de grefieri; aici fiecare judecător trebuia să rezolve mai multe cazuri decît numărul de procese înscrise pe oricare rol din lume. Tribunalul onorabilului Harry Roosevelt era nedoritul copil vitreg al sistemului judiciar, şi mulți avocați îl ocoleau de la distanță. Majoritatea studenților la drept visau la birouri îmbrăcate în pluş, amplasate în clădiri cît mai înalte, şi la clienți bogați cu portofelele grase. Niciodată nu-şi doreau să-şi tocească nervii pe coridoarele pline de gîndaci ale Tribunalului pentru minori.

Harry refuzase patru posturi în locuri unde instalația de încălzire funcționa chiar şi în timpul iernii. Posturile îi fuseseră propuse pentru că era inteligent şi negru, el le refuzase pentru că era sărac şi negru. Salariul de şaizeci de mii de dolari pe an, cel mai scăzut din toate tribunalele din oraş, îi permitea să-şi întrețină familia compusă dintr-o soție şi patru adolescenți, precum şi o casă foarte drăguță. Dar memoria lui păstra intactă senzația de foame cruntă îndurată în copilărie. De aceea avea să se considere întotdeauna un puşti negru şi sărac.

Şi tot de aceea fosta speranță Harry Roosevelt preferase să rămînă un simplu judecător la Tribunalul pentru minori. Pentru el, era cea mai importantă slujbă de pe pămînt. Statutul îi dădea autoritate exclusivă asupra copiilor certați cu legea, turbulenți, aflați în întreținerea cuiva şi neglijați; stabilea paternitatea copiilor născuți în afara căsătoriei şi

punea în practică propriile hotărîri privind întreținerea şi educarea acestor copii. Or, cum în comitatul acesta jumătate din copii aveau mame celibatare, marea majoritate a cazurilor sale aveau de-a face cu domeniul respectiv. Tot el stabilea drepturile părinteşti şi plasa copiii maltratați în alte cămine. Una peste alta, Harry făcea față unor sarcini de-a dreptul copleşitoare.

Onorabilul Roosevelt îşi îmbrăca veşnic trupul masiv, care bătea bine suta de kilograme, într-un costum negru, cămaşă albă de bumbac şi papion pe care şi-l înnoda singur în ciuda evidenței descurajatoare. Nimeni nu-şi dăduse seama dacă Harry avea un singur costum negru sau mai multe. Era o prezență impunătoare în sala de judecată, iar privirea lui severă se abătea pe deasupra ochelarilor peste nenorociții de tați care refuzau să-şi întrețină copiii. Tații aceştia, negri şi albi deopotrivă, simțeau o frică teribilă față de judecătorul Roosevelt, pentru că ştiau foarte bine că, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum voia el, îi căuta şi îi arunca pur şi simplu în închisoare. Dacă, Doamne fereşte, te-ncurcai cu "Puştii lui Harry", cum li se spunea, te puteai trezi în fața judecătorului cu cătuşe la mîini, încadrat de doi aprozi şi arătînd absolut jalnic.

Harry Roosevelt făcea parte din legendele Memphis-ului. Primise în mod oficial colaborarea cu alți doi judecători, desemnați să-i mai preia din sarcinile zdrobitoare, dar el îşi păstrase programul de lucru cu totul şi cu totul dărîmător. Sosea la tribunal înainte de ora şapte şi îşi pregătea singur cafeaua. Începea activitatea propriu-zisă fix la ora nouă şi era vai de avocatul care avea proasta inspirație să întîrzie. Roosevelt reuşise să arunce vreo cîțiva dintre ei în închisoare de-a lungul anilor.

La opt şi jumătate, îşi făcu apariția secretara care îi aduse corespondența şi îl informă că era aşteptat de cîțiva domni care susțineau disperați că trebuie să vorbească neapărat cu el.

— Altceva nou? se interesă el, după ce înghiți ultima bucățică dintr-un măr.

— Poate că doriți să vă întîlniți cu domnii aceia.

— Nu, zău. Cine sînt de fapt?

— Unul dintre ei este George Ord, distinsul nostru procuror general.

— George mi-a fost student.

— Asta a spus şi el de vreo două ori. Pe urmă, mai este un asistent al procurorului general din New Orléans, un anume domn Thomas Fink. Apoi, un oarecare domn K.O. Lewis, director adjunct al FBI-ului şi doi agenți federali.

Harry îşi ridică privirea de pe dosarul pe care-l studiase pînă acum şi se gîndi o clipă, apoi remarcă:

— Într-adevăr, un grup deosebit de distins. Şi ce vor aceşti domni?

— N-au vrut să-mi spună.

— Păi, atunci pofteşte-i înăuntru, zise judecătorul, şi cîteva secunde mai tîrziu, Ord, Finck, Lewis şi McThune intrară unul după altul în biroul ticsit cu tot felul de obiecte mai mult sau mai puțin utile, nou-veniții prezentîndu-se rînd pe rînd domnului judecător.

Harry şi secretara eliberară în grabă cîteva scaune de hîrțoagele care zăceau pe ele şi, după ce toți cei prezenți se aşezară, atmosfera se destinse oarecum. Dar după un minut de conversație amuzantă, Harry se uită la ceas şi zise:

— Domnilor, am şapte cazuri programate pentru astăzi. Prin urmare, ce pot face pentru dumneavoastră?

Ord fu cel dintîi care îşi drese glasul.

— Ei bine, domnule judecător, sînt sigur că ați văzut ziarele din ultimele două zile, şi mai ales articolele de pe prima pagină despre un băiat pe nume Mark Sway.

— Da, da, şi mi s-au părut foarte interesante.

— Domnul Fink, aici de față, reprezintă acuzarea în cazul presupusului asasin al senatorului Boyette, iar procesul este programat să aibă loc peste cîteva săptămîni la New Orléans.

— Cunosc toată povestea, am citit tot ce au publicat ziarele.

— Noi sîntem aproape siguri că Mark Sway ştie mult mai mult decît spune, mai ales că i-a minţit pe poliţişti în mai multe rînduri. După părerea noastră, el a stat de vorbă pe-ndelete cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să se sinucidă. Sîntem siguri că a fost în maşina avocatului şi am încercat să vorbim cu el, dar n-a vrut cu nici un chip să coopereze. Mai nou, şi-a angajat o avocată care este mai căpoasă decît un catîr.

— Reggie Love este o prezenţă obişnuită pe-aici şi un avocat foarte bun. Poate că uneori este prea protectoare cu clienţii ei, deşi eu unul nu văd nimic rău în asta.

— Da, domnule. Numai că noi avem multe bănuieli în legătură cu băiatul, cea mai puternică dintre toate fiind aceea că el refuză să ne transmită informaţii de mare importantă.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi locul unde este ascuns cadavrul senatorului.

— Dar ce vă face să bănuiţi aşa ceva?

— Este o poveste foarte lungă, domnule judecător, şi ne-ar lua prea mult să v-o spunem.

În timp ce-l asculta pe Ord, Harry se juca cu papionul de la gît, apoi îi aruncă procurorului una din celebrele lui priviri încruntate şi severe.

— În concluzie, vreţi ca eu să-l aduc pe copil aici şi să îi pun întrebările de rigoare.

— Cam aşa ceva. Domnul Fink a mai adus cu el şi o cerere din care reiese că puştiul încalcă legea.

Chestia asta nu-i pică însă bine lui Harry, a cărui frunte se umplu brusc de numeroase şănţuleţe adînci.

— Bine, dar asta este o afirmaţie gravă. În ce fel a încălcat legea copilul ăsta?

— A sfidat Curtea.

— Pe ce texte de lege vă bazaţi?

Drept răspuns, Fink deschise un dosar şi scoase din el o scurtă prezentare a cazului pe care i-o întinse judecătorului.

Acesta o citi pe îndelete în timp ce în încăpere se lăsă liniştea. K.O. Lewis nu scosese pînă acum nici un cuvînt, lucru care îl deranja foarte mult: în fond, el era totuşi numărul doi din ierarhia FBI-ului, dar judecătorul din fața lui părea complet insensibil la o astfel de evidență.

În sfîrşit, Harry puse punct lecturii, îşi privi ceasul şi apoi i se adresă lui Fink:

— Vă ascult.

— Domnule judecător, noi susținem că, prin felul în care s-a purtat pînă acum, Mark Sway a împiedicat ancheta în legătură cu acest caz.

— Care caz, crima sau sinuciderea?

Întrebarea era excelentă şi, în clipa în care o auzi, Fink ştiu că Harry Roosevelt nu era omul care să cedeze presiunilor. Pentru că, da, ăsta era adevărul: ei anchetau o crimă, nu o sinucidere. Nici o lege nu interzicea sinuciderea şi nici faptul de a asista la o sinucidere.

— Păi, domnule judecător, ştiți, noi credem că între sinucidere şi asasinarea lui Boyette există o legătură foarte strînsă. Şi este foarte important ca băiatul să colaboreze cu noi.

— Şi dacă puştiul nu ştie nimic?

— Nu putem fi siguri de asta pînă nu vorbim cu el. Deocamdată împiedică ancheta şi, după cum bine ştiți, toți cetățenii au datoria să-i ajute pe reprezentanții autorităților în aplicarea legii.

— Cunosc foarte bine textul legii, numai că este cam mult să afirmi că băiatul comite o infracțiune fără să dispui de probe.

— Vor veni şi astea, domnule judecător, dacă vom reuşi să-l aducem pe puşti la tribunal ca martor şi să răspundă, sub prestare de jurămînt, la întrebări. Asta-ncercăm noi să facem.

Harry îndesă hîrtia cu prezentarea cazului într-un teanc de documente şi apoi începu să se joace cu ochelarii.

Ord prinse momentul şi interveni la rîndul lui, pe un ton solemn:

— Uite ce este, domnule judecător, dacă reuşim să obţinem încredinţarea copilului şi după asta să beneficiem de o audiere urgentă, atunci toată afacerea asta va fi rezolvată. Dacă afirmă sub prestare de jurămînt că nu ştie nimic despre Boyd Boyette, atunci cererea va fi respinsă, copilul va pleca acasă, iar noi punem punct. Aşa merg lucrurile. Fără probe, nu există încălcarea legii şi nimeni nu face rău nimănui. Dar dacă, dimpotrivă, ştie ceva interesant despre locul unde se află cadavrul, atunci noi avem tot dreptul să primim această informaţie şi sîntem convinşi că băiatul ne-o va furniza în timpul audierii.

— Avem două posibilităţi, domnule judecător, adăugă Fink. Putem să depunem cererea şi să avem audierea aici, în tribunalul dumneavoastră, sau putem să-l citäm pe puşti în faţa Marelui Juriu din New Orléans. Prima variantă ni se pare a fi cea mai bună şi cea mai rapidă, inclusiv pentru copil.

— Nu vreau ca acest copil să fie citat în faţa unui mare juriu, zise Harry, sever. Aţi înţeles?

Toţi dădură repede din cap că au înţeles, deşi toţi ştiau că un mare juriu federal îl putea cita oricînd dorea pe Mark Sway, indiferent de sentimentele şi părerile unui oarecare judecător local. Numai că mişcarea era tipică pentru Harry care îşi arunca imediat pătura de protecţie în jurul oricărui copil care intra în jurisdicţia lui.

— Prefer mai degrabă să rezolvăm povestea asta aici, în tribunalul meu, murmură el aproape pentru sine.

— Cu asta sîntem absolut de-acord, domnule judecător, zise Fink şi toată lumea fu de aceeaşi părere.

Atunci Harry îşi studie cîteva secunde agenda şi constată, ca de obicei, că era plină cu mai multă mizerie şi nenorocire omenească decît putea el să suporte într-o singură zi.

— Afirmaţiile astea despre obstrucţionarea justiţiei sînt destul de subţiri, după părerea mea. Dar este adevărat că nu vă pot opri să depuneţi cererea de care vorbiţi. De aceea vă propun să rezolvăm problema asta cît mai repede. Dacă

băiatul nu ştie nimic, după cum bănuiesc eu, atunci vreau ca totul să se termine odată pentru totdeauna. Şi cît mai repede.

Era o propunere care le convenea de minune.

— Prin urmare, va fi astăzi, la prînz. Unde se află acum copilul?

— La spital, răspunse Ord. Fratele lui va sta acolo un timp neprecizat şi maică-sa este obligată să stea în camera celui mic. Mark se fîţîie de colo-colo. Azi-noapte a fost acasă la avocată.

— Da, ăsta este obiceiul lui Reggie, zise Harry pe un ton afectuos. Din ceea ce spuneţi nu văd pentru care motiv ar trebui să vi se încredinţeze copilul.

Dar aspectul acesta era deosebit pentru Fink şi Foltrigg. Pentru că ei voiau ca puştiul să fie luat pe sus în maşina poliţiei, băgat în orice fel de celulă disponibilă şi, în general, speriat într-un asemenea hal încît să spună absolut tot ce ştie.

— Domnule judecător, dacă-mi permiteţi, interveni în sfîrşit şi K.O. După părerea noastră, încredinţarea copilului este o chestiune extrem de urgentă.

— Nu zău? Şi de ce anume?

McThune puse în faţa Judecătorului Roosevelt o fotografie mare şi lucioasă în timp ce Lewis îşi începu povestirea.

— Bărbatul din fotografia asta se numeşte Paul Gronke şi este un infractor din New Orléans, partener apropiat al lui Barry Muldanno. Gronke a sosit marţi noaptea în Memphis şi fotografia a fost făcută la plecare, pe aeroportul din New Orléans. Din păcate, cînd a ajuns aici, l-am pierdut încă de la aeroport. (în acest punct al povestirii, McThune dădu la iveală alte două fotografii de dimensiuni mai mici.) Tipul ăsta este Mack Bono, un criminal cu cazier impresionant şi puternice legături cu Mafia din New Orléans. Celălalt tip se numeşte Gary Pirini şi este tot un mafiot în solda familiei Sulari. Bono şi Pirini au sosit în Memphis astă-noapte. Şi să ştiţi că n-au venit aici ca să mănînce specialităţi la grătar.

Discursul fu întrerupt de o pauză pentru efect dramatic.

— Puştiul este în mare pericol, domnule judecător. Locuieşte împreună cu familia într-o rulotă din Tucker Whell Estates, undeva în nordul oraşului.

— Cunosc cartierul, zise Harry, frecîndu-şi ochii obosiți.

— Ei bine, acum vreo două ore rulota a ars de n-a mai rămas din ea decît scrumul. Iar incendiul este destul de dubios. Noi credem că este vorba de o acțiune de intimidare. Copilul s-a învîrtit prin oraş după cum a dorit, şi asta încă de luni. Nu există nici un tată, iar mama nu-l poate lăsa singur pe fiul cel mic. Este o situație foarte tristă şi foarte periculoasă.

— Asta înseamnă că l-ați urmărit pe băiat.

— Da, domnule. Avocata lui a cerut conducerii spitalului să asigure paza camerei fratelui.

— Şi mi-a telefonat şi mie, interveni Ord. O îngrijorează foarte mult siguranța copilului şi m-a rugat pe mine să cer protecția FBI-ului pentru zona spitalului.

— Iar noi am fost de acord, adăugă McThune. În ultimele patruzeci şi opt de ore am avut doi agenți în apropiere de camera de la etajul nouă al spitalului. Domnule judecător, tipii din fotografie sînt de meserie asasini şi primesc ordine direct de la Muldanno. Iar puştiul se vîntură de colo-colo fără să aibă habar de primejdie.

Harry îi asculta cu atenție, dîndu-şi în acelaşi timp seama că această încercare de a exercita presiuni asupra Curții fusese bine repetată înainte. În general, Harry era destul de suspicios în ceea ce priveşte poliția şi metodele ei de lucru, dar de data asta trebuia să recunoască că nu avea de-a face cu un caz obişnuit.

— Legile noastre prevăd ca un copil să fie încredințat cuiva anume după ce a fost introdusă o cerere, zise el fără să se adreseze cuiva în mod special. Dar ce se întîmplă cu copilul dacă, în urma audierii, nu aflați ceea ce ați dorit, dacă băiatul nu obstrucționează în nici un fel justiția?

— Ne-am gîndit şi la varianta aceasta, domnule judecător, răspunse Lewis, şi ştiți foarte bine că nu vom face absolut

nimic care să violeze secretul audierii. Dar avem totuşi mijloacele noastre prin care să le transmitem gangsterilor ăstora că băiatul nu ştie nimic. Adevărul este că, dacă pînă la urmă se dovedeşte că puştiul nu ştie chiar nimic, atunci afacerea este încheiată şi oamenii lui Muldanno n-or să îşi mai bată capul cu el.

— Da, ceea ce-mi spuneți este logic, aprobă Harry. Dar ce se-ntîmplă dacă băiatul vă va spune ceea ce doriți să aflați? Nu credeți că în cazul ăsta, copilul va fi însemnat pe viață? Dacă tipii ăştia sînt atît de periculoşi pe cît spuneți, atunci micul nostru prieten poate să ajungă într-o situație extrem de grea.

— Facem deja demersurile necesare ca să-l integrăm în programul nostru de protecție a martorilor. Şi nu numai pe el, ci şi pe maică-sa şi pe mezin.

— Ati discutat toate astea si cu avocata lui?

— Nu, domnule, răspunse Fink. Ultima oară cînd am fost la ea la birou, a refuzat să stea de vorbă cu noi. Şi ea ne face probleme.

— Dați-mi să văd cererea.

După ce termină de studiat documentul cu pricina, Harry i-l dădu înapoi lui Fink.

— Domnilor, să ştiți că nu-mi place deloc povestea asta. Nu-mi place mirosul. Am văzut la viața mea sute de mii de cazuri, dar nici unul în care un minor să fie acuzat de obstrucționarea justiției. Toată afacerea asta îmi dă un sentiment neplăcut.

— Domnule judecător, sîntem efectiv disperați, mărturisi Lewis cu destulă sinceritate. Trebuie neapărat să aflăm ce anume ştie puştiul şi ne este teamă şi pentru siguranța lui. V-am spus exact cum stăm, nu v-am ascuns nimic şi n-am încercat în nici un fel să vă inducem în eroare.

— Sper din toată inima că aşa stau lucrurile, zise Harry, aruncîndu-le o privire severă, apoi mîzgăli ceva în grabă pe o bucățică de hîrtie. Toți ceilalți îi urmăreau mişcările cu

atenția încordată. În sfîrşit, Harry îşi privi ceasul şi deschise gura:

— Bine, am să semnez ordinul de aducere. Vreau ca băiatul să fie adus direct în Juvenile Wing şi băgat singur într-o celulă. Asta are să-l sperie de moarte, aşa că vreau să vă purtați cu el cu mănuşi de catifea. Am să-i dau personal telefon avocatei lui chiar în dimineața asta.

Oaspeții se ridicară cu toții în picioare şi îi mulțumiră judecătorului; apoi părăsiră iute încăperea fără alte politețuri.

21

Karen bătu uşor în uşă, apoi intră în cameră, aducînd un coş cu fructe trimis, cum reieşea din cartea de vizită ce-l însoțea, de enoriaşii Bisericii Baptiste Little Creek. Merele, bananele şi strugurii erau învelite în celofan verde şi formau un ansamblu foarte atrăgător, aşa cum stăteau acolo, pe masa de spital, lîngă enormul buchet de flori multicolore trimis de prietenii îngrijorați de la "Ark-Lon Fixtures".

Jaluzelele erau lăsate, televizorul era oprit şi nici unul dintre membrii familiei Sway nu schiță vreo mişcare pînă cînd Karen ieşi din cameră. Ricky se tot răsucise în pat şi acum stătea întins pe spate, cu picioarele pe pernă şi capul pe pătură. Se trezise, dar de mai bine de o oră rămăsese cu privirea pironită în tavan şi nu scosese nici o vorbă, nu se mişcase nici măcar un milimetru. Oricum, asta era ceva nou. În patul pliant de alături, Mark şi Dianne stăteau strînşi unul într-altul şi conversau în şoaptă despre îmbrăcăminte, jucării, veselă şi altele asemenea. Aveau o asigurare de incendiu, dar Dianne nu ştia cît de mare era suma respectivă.

La un moment dat, în cursul dimineții, cam la o oră după plecarea lui Reggie şi a lui Clint, şocul produs de vestea incendiului se mai atenuă şi Mark reuşi să se concentreze. Îi venea mai uşor să gîndească în camera asta întunecată pentru că nimic altceva nu-i atrăgea atenția. Televizorul putea

fi folosit doar atunci cînd Ricky dorea acest lucru; jaluzelele erau în permanență lăsate pentru cazul în care pe Ricky l-ar fi luat somnul; uşa era mereu închisă.

Mark se aşează pe un scaun, chiar în dreptul televizorului, şi tocmai ronțăia o prăjitură ieftină cu ciocolată rîncedă cînd îl izbi gîndul că, poate, incendiul ăla nu fusese chiar un accident. Mai înainte, omul cu şişul intrase într-un fel, în rulotă, şi găsise fotografia. Intenția lui fusese să vînture cuțitul şi poza pe la nasul lui Mark Sway şi să-l reducă în felul ăsta definitiv la tăcere. Şi adevărul este că avusese succes. Ei, atunci ce-ar fi dacă focul nu era decît un nou avertisment din partea omului cu şişul? În fond, rulotele ardeau atît de uşor! Iar cartierul era foarte liniştit la ora patru dimineața, ştia asta din proprie experiență.

La gîndul acesta, un nod groaznic i se puse în gît, iar gura i se usca brusc. Ocupată cu cafeaua şi cu mîngîiatul mezinului, Dianne nu observă însă nimic.

Mark încercă să rămînă stăpîn pe sine şi pe situație, apoi se hotărî să facă o vizită în camera infirmierelor unde Karen îi arătă ziarul apărut cu puțin timp înainte.

Gîndul acela era atît de îngrozitor încît îi rămase ca un cui înroşit în minte şi, după două ore de la aflarea veştii, băiatul era absolut convins că incendiul nu fusese deloc întîmplător.

— Cît este asigurarea? întrebă el.

— Trebuie să-i telefonez agentului pentru că, dacă nu mă-nşel, există două polițe: una este plătită de domnul Tucker pentru rulota care este proprietatea lui, iar cealaltă este plătită de noi pentru tot ce era înăuntru. Chiria includea şi prima lunară de asigurare pentru lucrurile din interiorul rulotei. Mi se pare că ăsta era aranjamentul.

Dar tocmai povestea aceasta îl îngrijora cumplit pe Mark. Printre nenumăratele amintiri groaznice din timpul divorțului, puştiul o păstra şi pe aceea despre incapacitatea mamei lor de a furniza amănunte despre chestiunile financiare ale familiei. De fapt, Dianne nu ştia nimic despre acest aspect al vieții de zi cu zi; fostul lor tată plătea facturile, ținea contabilitatea

casei şi completa formularele pentru plata taxelor. Aşa se face că de două ori în ultimii doi ani se trezise cu telefonul deconectat pentru că maică-sa uitase să plătească abonamentul. Sau cel puțin asta fusese explicația oferită de ea. De fiecare dată, însă, Mark bănuise că, în realitate, pur şi simplu nu avusese bani.

— Bine, dar ce anume va acoperi asigurarea? insistă el.

— Păi, mobila, hainele, vesela, aşa cred. Asta acoperă de obicei.

Atunci se auzi o bătaie în uşă; apoi o pauză scurtă, şi încă o bătaie. Mark se hotărî să vadă despre ce este vorba şi prin deschizătura îngustă zări două figuri noi, complet necunoscute.

— Da, zise el, aşteptîndu-se la noi necazuri pentru că, în mod obişnuit, infirmierele şi paznicii nu lăsau pe nimeni să se apropie atît de mult de camera aceea.

— O căutăm pe Dianne Sway, zise figura cea mai apropiată. Cum propoziția aceea putea avea multe înțelesuri, Dianne porni spre uşă.

— Dar cine sînteți? întrebă Mark, ieşind în culoar. Cei doi paznici stăteau împreună în dreapta, trei surori se opriseră în stînga şi toți arătau de parcă ar fi fost martorii unei întîmplări oribile. Mark surprinse privirea lui Karen şi în clipa aceea ştiu că se petrece un lucru tare, tare rău.

— Sînt detectivul Nassar de la poliția din Memphis, iar acesta este detectivul Klickman.

În timp ce Nassar era îmbrăcat foarte oficial, cu sacou şi cravată, Klickman arbora un trening negru şi nişte pantofi de sport strălucitor de noi. Amîndoi erau tineri, cu puțin peste treizeci de ani, şi Mark îşi aminti imediat de faimosul serial polițist "Starsky and Hutch". Dianne se oprise în spatele fiului ei cel mare.

— Dumneavoastră sînteți Dianne Sway? întrebă Nassar.

— Da, răspunse ea repede.

Atunci detectivul scoase hîrtiile din buzunarul hainei şi i le dădu peste capul lui Mark.

— Este vorba de o invitație pentru o audiere la Tribunalul pentru minori, astăzi la prînz, doamnă Sway.

Hîrtiile foşniră asurzitor în mîinile ei ce tremurau violent.

— Aş putea să văd şi eu legitimațiile? întrebă Mark cu destul sînge rece. Drept răspuns, cei doi polițişti îi vîrîră sub nas, într-un singur gest, insignele strălucitoare cu însemnele Departamentului de Poliție din Memphis. Băiatul le studie cu multă atenție, apoi îi dărui lui Nassar un mic zîmbet obraznic.

— Frumoşi pantofi, îl complimentă el pe Klickman.

Nassar încercă, la rîndul lui, să zîmbească:

— Doamnă Sway, în invitație se menționează că trebuie să ni-l încredințați nouă pe fiul dumneavoastră cel mare chiar acum.

Dianne avu nevoie de cîteva secunde ca să înțeleagă sensul celor auzite, dar cînd mesajul cuvîntului "încredințat" pătrunse în mintea ei, țipătul îi izbucni nestăvilit de pe buze.

— Ce! Aerul de pe culoar vibra, hîrtiile se împrăştiară pe podea, iar în vocea ei mînia era mult mai puternică decît frica.

— Scrie chiar aici, pe prima pagină, explică Nassar, ridicînd documentele. Ordinul judecătorului.

— Ce să faceți?! țipă din nou Dianne, făcînd țăndări liniştea din jur. Nu puteți să-mi luați fiul! adăugă ea, cu chipul stacojiu de furie; trupul îi era încordat ca un arc.

Grozav, îşi zise Mark, iar mă plimb cu maşina poliției! Auzi apoi izbucnirea mamei:

— Nemernicule!

— Mamă, nu țipa! Ricky ar putea să te audă, încercă el s-o calmeze, renunțînd la propriile lui probleme.

— Numai peste cadavrul meu! continuă ea să strige, privindu-l țintă pe Nassar. Klickman se dădu un pas înapoi, ca şi cum ar fi vrut să spună că femeia aceasta dezlănțuită era problema lui Nassar.

Acesta din urmă era însă un profesionist care participase, de-a lungul carierei, la mii de arestări şi ştia cum să vorbească.

— Doamnă Sway, vă înțeleg sentimentele. Dar trebuie să îndeplinesc ordinele pe care le-am primit.

— Cine v-a dat ordinele acestea?

— Mami, nu țipa, te rog! încercă Mark din nou s-o liniştească.

— Domnul judecător Harry Roosevelt a semnat ordinul acum o oră. Nu ne facem decît meseria, doamnă Sway. Mark nu va păți nimic, vom avea noi grijă de el.

— Dar ce-a făcut? Vă rog să-mi spuneți ce-a făcut? întrebă ea disperată şi se întoarse spre surori. Nu poate nimeni să mă ajute? Karen, vrei să faci ceva pentru mine? Cheamă-l, te rog, pe doctorul Greenway şi nu te uita aşa la mine! imploră ea.

Dar nici Karen, nici colegele ei nu schițară vreun gest de ajutor: polițiştii avertizaseră deja pe toată lumea.

Nassar îşi păstra încă zîmbetul pe buze!

— Dacă veți citi hîrtiile astea, doamnă Sway, veți vedea că la Tribunalul pentru minori a fost depusă o cerere în care se afirmă că Mark a încălcat legea pentru că nu vrea să coopereze cu poliția şi FBI-ul. Şi că domnul judecător Roosevelt vrea ca audierea să aibă loc astăzi la prînz. Asta-i tot.

— Asta-i tot?! Căcăciosule ce eşti! Adică vii aici cu hîrtiuțele tale nenorocite şi vrei să-mi iei copilul şi-mi zici că asta-i tot?!

— Mami, nu vorbi aşa de tare, zise Mark care n-o mai auzise vorbind în halul ăsta de pe vremea divorțului.

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Nassar care începuse să-şi smulgă, nervos, mustața. Dintr-un motiv numai de el ştiut, Klickman îl privea pe Mark de parcă băiatul ar fi fost un asasin primejdios pe care îl urmăreau de ani de zile. Conversația fu întreruptă de o pauză ce părea nesfîrşită; apoi Dianne rupse tăcerea:

— Nu puteți să mi-l luați! zise ea, aşezîndu-şi mîinile pe umerii lui Mark.

Atunci se făcu auzit pentru prima oară şi glasul lui Klickman.

— Doamnă Sway, uitați ce este: trebuie neapărat să-l luăm cu noi pe fiul dumneavoastră, nu avem de ales.

— Ia mai duceți-vă dracului. Dacă vreți să-l luați, atunci mai întîi va trebui să mă omorîți pe mine, îi şfichiui ea.

Pentru o clipă Klickman, care nu era decît un bolovan lipsit de orice finețe, tresări ca şi cum ar fi fost gata să pună în aplicare varianta prezentată de Dianne. Reuşi însă să se stăpînească şi chiar să zîmbească.

— Este okay, mami. Am să merg cu ei. Telefonează-i lui Reggie şi spune-i să vină să mă caute în închisoare. Mai mult ca sigur că pînă la prînz are să-i şi dea în judecată pe clovnii ăştia şi are să facă în aşa fel încît pînă mîine au să fie dați afară.

Curcanii se priviră zîmbind: drăgălaş copil!

Atunci Nassar făcu o greşeală de neiertat: încercă să-l prindă pe Mark de braț. Reacția femeii fu rapidă şi neaşteptată, ca a unui şarpe. Trosc! Lovitura atinse obrazul stîng al detectivului, apoi izbucni strigătul:

— Să nu-ndrăzneşti să-l atingi! Să nu-ndrăzneşti să-l atingi!

Nassar îşi duse mîna la falcă, iar Klickman prinse cu o mişcare iute brațul femeii. Tocmai voia să lovească din nou cînd o forță mai mare decît a ei o făcu să se răsucească pe loc, să se împiedice de picioarele lui Mark şi să se prăbuşească la pămînt împreună cu copilul.

— Ticălosule! Să nu te atingi de el! îşi continua ea amenințările.

Cînd îl văzu pe Nassar aplecîndu-se spre ei, Dianne prinse momentul şi îl lovi cu piciorul în coapsă, dar cum era desculță, rezultatul fu aproape nul. Acum Klickman se aplecă şi el, iar Mark se chinuia să se ridice, în timp ce Dianne continua să lovească în stînga şi-n dreapta, zvîrcolindu-se şi țipînd ca din gură de şarpe. Surorile şi paznicii se apropiară speriați de actorii principali ai piesei tocmai cînd Dianne reuşi să se ridice de pe podea.

Mark fu scos din grămadă de Klickman. Dianne, deşi bine ţinută de cei doi paznici, se zvîrcolea în continuare, dar de acum plîngea. Nassar îşi masa obrazul lovit. Surorile încercau să-i despartă şi să-i consoleze pe toţi.

Deodată, uşa camerei se deschise fără zgomot şi în pragul ei răsări Ricky, ţinînd strîns în braţe un iepure de pluş. Ochii lui se opriră mai întîi asupra lui Mark pe care îl înhăţase deja Klickman; apoi se întoarseră spre Dianne şi spre cei doi paznici. În clipa aceea, toată lumea încremeni cu privirile aţintite spre chipul micuţ, alb ca hîrtia, înconjurat de şuviţele dezordonate de păr. Copilul rămăsese cu gura căscată, dar nu scotea totuşi nici un sunet.

Apoi dădu drumul acelui geamăt lugubru pe care doar Mark îl mai auzise atunci, în pădure. Dianne se smulse din mîinile paznicilor şi îl luă în braţe, apoi, însoţită de surori, îl duse în cameră şi îl aşeză în pat. Geamătul continua, înnebunitor, apoi degetul cel mare ajunse în gură şi Ricky închise ochii. Dianne se întinse în pat, lîngă el, şi începu să-l mîngîie pe braţ şi să fredoneze "Winnie the Pooh".

— Să mergem, puştiule! zise Klickman.

— Aveţi de gînd să-mi puneţi cătuşe?

— Fireşte că nu, doar nu este vorba de o arestare.

— Dar ce mama dracului este?

— Ia fi atent cum vorbeşti, puştiule.

— Ba să mă pupi, animal mare şi prost ce eşti, replică Mark, făcîndu-l pe Klickman să se oprească brusc şi să-i arunce o privire rece şi dură.

— Ţine-ţi limba-n frîu, puştiule! îl avertiză Nassar.

— Mai bine uită-te la mutra ta, deşteptule. Mi se pare că s-a făcut albastră de la lovitura aia în plin pe care ţi-a dat-o mami. Ha, ha. Sper să-ţi fi rupt vreun dinte.

Klickman se aplecă spre Mark şi-şi sprijini mîinile de genunchi, ca să-l poată privi pe băiat drept în ochi.

— Mergi cu noi de bunăvoie sau este nevoie să te ducem tîrîş?

Mark pufni şi îi întoarse privirea.

— Credeți că mi-este frică de voi, nu-i aşa? Atunci ascultă la mine, cap pătrat ce eşti: avocata mea are să mă scoată de-acolo în zece minute; şi să ştii că avocata mea este aşa de bună că mîine după-masă ai să-ți cauți altă slujbă.

— M-ai speriat de moarte. Şi-acum hai să mergem.

— Unde mergem? întrebă Mark, îndreptîndu-se spre ascensoare încadrat de cei doi polițişti.

— La centrul de detenție pentru minori.

— Ce-i asta, un fel de închisoare?

— S-ar putea, mai ales dacă nu-ți pui lacăt la gura aia obraznică.

— Ştii foarte bine că ai pocnit-o pe mama de ai trîntit-o la pămînt. Asta s-ar putea să te coste chiar slujba pe care o ai acum.

— Şi ce dacă? spuse Klickman. Şi-aşa este o muncă nenorocită pentru că am de-a face cu derbedei ca tine.

— Da, numai că n-ai să-ți găseşti alta, nu? Nimeni nu angajează idioți în ziua de azi.

Cînd trecură pe lîngă un grup de surori şi de brancardieri Mark deveni brusc o vedetă, atrăgînd atenția tuturor. El era nevinovatul dus la tăiere şi rolul acesta îl făcu să ia pentru cîteva clipe un aer important. Apoi dădură colțul şi îşi aminti de reporteri.

De altfel, şi aceştia îşi aduseră aminte de el. Un blitz fulgeră pe cînd cei doi se apropiau de ascensoare, iar Klickman se trezi lîngă el cu doi dintre cei înarmați cu creioane şi carnete de însemnări. Aşteptau şi ei ascensorul.

— Sînteți de la poliție? întrebă cel a cărui privire rămăsese lipită de pantofii de sport orbitor de noi din picioarele detectivului.

— Fără comentarii.

— Hei, Mark, unde te duci? întrebă un altul chiar în secunda în care blitzul fulgeră din nou.

— La închisoare, răspunse băiatul cu voce tare, fără să privească în jur.

— Tacă-ți gura, copile, îl muştrului Nassar, iar Klickman îi puse un braț greu pe umeri. Fotograful era chiar lîngă ei, aproape lipit de uşa ascensorului. Nassar îşi ridică brațul, încercînd să blocheze obiectivul aparatului de fotografiat. Dă-te la o parte! mîrîi el fără să obțină însă un rezultat satisfăcător.

— Eşti arestat, Mark? strigă cineva.

— Nu, veni răspunsul repezit al lui Klickman chiar în momentul în care uşa ascensorului se deschise în fața lor.

În sfîrşit, erau singuri.

— Puştiule, a fost o prostie din partea ta să spui ce-ai spus. Da, da, mare prostie, zise Klickman, clătinînd din cap.

— Atunci arestați-mă.

— Mare prostie.

— De ce, legea nu-mi dă voie să vorbesc cu ziariştii?

— Ar fi mai bine să-ți ții gura, okay?

— De ce nu-mi trageți o mamă de bătaie, cap pătrat, hîm?

— Să ştii că mi-ar face o mare plăcere.

— Cred şi eu, numai că nu puteți, este? Pentru că eu sînt doar un copil şi tu eşti un curcan mare şi tîmpit şi dacă te atingi de mine ai să-ți pierzi slujba, ai să fii dat în judecată şi tot tacîmul. Ai lovit-o pe maică-mea de-ai trîntit-o la pămînt, cap pătrat; aşa că n-ai să scapi cu una, cu două.

— Maică-ta m-a lovit prima, zise Nassar.

— Bine ți-a făcut. Voi, circarilor, habar n-aveți prin ce trece mama mea. Răsăriți aşa, de nicăieri, ca să mă luați cu voi şi vă purtați ca şi cînd n-ar fi mare lucru, pentru că voi sînteți curcani şi mai aveți şi hîrtia aia nenorocită în buzunar. Şi aveți pretenția ca maică-mea să fie de-a dreptul fericită să mă dea. Nu sînteți decît doi tîmpiți. Doi curcani mari, idioți şi cu capetele pătrate.

Ascensorul se opri la unul dintre etaje şi prin uşa deschisă intrară doi medici.

— Ce ziceți de circarii ăştia care vor să mă aresteze? îi întrebă Mark imediat ce liftul îşi reluă coborîrea.

Aceştia se încruntară în direcţia celor doi detectivi care se simţiră datori să explice:

— Este acuzat de sfidarea Tribunalului pentru minori, zise Nassar care se întreba furios în sinea lui de ce puşla-maua asta mică nu-şi ţinea pliscul.

Mark făcu un semn cu capul spre Klickman şi-şi continuă povestea:

— Acum cinci minute, ăsta cu pantofi noi a pocnit-o pe maică-mea de-a doborît-o la pămînt. Vă vine să credeţi aşa ceva?

Privirile celor doi medici se opriră asupra pantofilor lui Klickman.

— Mark, ţine-ţi gura! şuieră proprietarul pantofilor.

— Şi cum se simte mama ta? întrebă unul dintre medici.

— A, foarte bine. Ştiţi, fratele meu mai mic este internat în secţia de psihiatrie. Acum cîteva ore, rulota noastră a ars de n-a mai rămas din ea decît cenuşa. Şi acum apar şi gangsterii ăştia care mă arestează chiar în faţa maică-mii. Iar picior mare ăsta o mai şi pune la pămînt cu un pumn. Aşa că face bine, nici nu s-ar putea altfel.

Cei doi medici îi priveau de-acum cu asprime pe cei doi poliţişti, aşa că Nassar îşi lăsă privirea în podea, în timp ce Klickman se hotărî să închidă ochii. Apoi, ascensorul se opri din nou şi înăuntru pătrunse un grup mai numeros. Klickman se apropie şi mai mult de Mark.

Cînd cutia metalică îşi reluă coborîrea şi în interiorul ei se lăsă liniştea, Mark zise cu voce tare:

— Avocata mea are să vă dea în judecată, ştiţi asta, nenorociţilor, nu-i aşa? Mîine pe vremea asta, o să vă căutaţi de lucru.

Opt perechi de ochi se întoarseră spre colţul de unde venea vocea, apoi se ridicară spre chipul îndurerat al detectivului Klickman. Şi din nou linişte.

— Taci din gură, Mark.

— Şi dacă nu vreau? Ce-o să-mi faceţi? O să mă pocniţi, aşa cum aţi făcut cu maică-mea? Atunci trînteşte-mă şi dă-mi

cîțiva pumni. Nu eşti decît un curcan cu cap pătrat, Klickman, ştii asta? Doar un curcan gras, cu un pistol la brîu. Chiar, de ce nu încerci să slăbeşti cîteva kile?

Fruntea lui Klickman era brăzdată de şiraguri foarte clare de broboane de sudoare. Priviri aspre îl săgetau din mulțime, iar ascensorul ăsta abia se mişca. Doamne, ar fi fost în stare să-l strîngă de gît pe micul derbedeu.

Înghesuit în celălalt colț, Nassar se simțea îngrozitor pentru că urechile îi țiuiau de la lovitura primită peste față. Din locul în care se afla nu-l putea vedea pe Mark Sway, dar auzea fără probleme tot ce spunea puştiul.

— Cum se simte mama ta? întrebă o soră care stătea chiar lîngă băiat şi îl privea cu ochi îngrijorați.

— Bine; a avut o zi grozavă. Şi s-ar simți şi mai bine dacă curcanii ăştia ar lăsa-o în pace. Ştiți, au venit ca să mă ducă la închisoare.

— De ce?

— Habar n-am. Pentru că nu vor să-mi spună. Eu îmi vedeam de ale mele, încercam să o liniştesc pe mama pentru că rulota noastră a ars azi-dimineață şi am pierdut tot ce aveam, cînd au apărut ăştia doi, aşa, fără nici un avertisment, iar acum sînt în drum spre închisoare.

— Cîți ani ai?

— Doar unsprezece. Da' vîrsta mea n-are nici o importanță pentru ei. Ăştia sînt în stare să aresteze şi un puşti de patru ani.

Nassar îl asculta şi gemea încet. Klickman stătea cu ochii închişi.

— Bine, dar aşa ceva este oribil.

— A, dar trebuia să-i vedeți cînd ne-au trîntit la pămînt pe mine şi pe mama. Asta a fost chiar acum cîteva minute, în Secția de Psihiatrie. Are să spună şi la jurnalul de la televizor. Să cumpărați ziarele şi-o să vedeți. Mîine circarii ăştia or să fie concediați şi pe urmă or să fie dați în judecată.

În sfîrşit, ascensorul ajunse la parter, şi toată lumea coborî.

El fu cel care insistă să stea pe bancheta din spate, ca un adevărat criminal. Cu toate că maşina, marca Chrysler, nu purta nici un semn, Mark o recunoscu de la distanță. Celor doi polițişti le era fricã să-i vorbească, aşa că urcară amîndoi în față, sperînd ca puştiul să le urmeze exemplul şi să nu scoată nici un cuvînt. Dar nu avură norocul acesta.

— Ați uitat să-mi citiți drepturile, începu Mark şi Nassar apăsă pe accelerator.

De pe bancheta din față nu veni nici un răspuns, aşa că insistă:

— Hei, voi de colo, circarilor! Ați uitat să-mi citiți drepturile.

Din nou nici un răspuns, poate doar viteza sporită a maşinii.

— Ştiți *cum* să-mi citiți drepturile?

Tot nici un răspuns.

— Hei, cap pătrat. Da, da, tu ăla cu pantofii noi. Ştii cum să-mi citeşti drepturile?

Klickman respira ceva mai greu, dar era hotărît să-l ignore pe puşti. Ciudat însă: pe buzele lui Nassar răsărise un zîmbet răutăcios, abia vizibil din cauza mustății.

— Ascultă aici, cap pătrat, okay? Am să mi le citesc chiar eu, okay? Am dreptul să nu spun nimic, pricepi cum vine chestia asta? Şi dacă spun ceva, voi, circarilor, puteți să folosiți la tribunal ceea ce aflați. Înțelegi, cap pătrat? Bineînțeles că dacă aş spune ceva, voi, tîmpiților, ați uita imediat. Pe urmă mai este şi dreptul de a avea un avocat. Poți să mă ajuți cu chestia asta, cap pătrat? Iu-hu! Cap pătrat! Ce este cu chestia asta cu avocatul? Că am văzut-o de un milion de ori la televizor.

Cap pătrat Klickman deschise puțin fereastra căci simțea că se sufocă. Nassar aruncă o privire scurtă spre pantofii cei noi şi aproape că izbucni în rîs. Iar în timpul acesta, "criminalul" stătea picior peste picior pe bancheta din spate.

— Of, biete capete pătrate care nu sînt în stare nici măcar să-mi citească drepturile. Maşina asta pute, capete pătrate. De ce nu o curățați? Pute a fum de țigară!

— Păi, eu am auzit că-ți place fumul de țigară, zise Klickman şi se simți mult mai bine. Nassar scăpă cîteva hohote de rîs, doar atît cît să-şi ajute prietenul; înghițiseră destule porcării de la țîncul ăsta.

Apoi Mark observă prin fereastra maşinii o parcare aglomerată aflată lîngă o clădire înaltă. Foarte aproape de zidul clădirii erau parcate o mulțime de maşini de poliție. Nassar opri maşina lor în rînd cu celelalte.

Intrară toți trei în clădire şi porniră cu paşi repezi pe un coridor ce părea fără sfîrşit. În sfîrşit, Mark tăcuse pentru că de-acum intrase pe terenul lor, iar în clădire mişunau nenumărați curcani. Tot felul de plăcuțe atîrnâte pe pereți îi îndrumau pe vizitatori: închisoare, Camera vizitatorilor, Camera de Primire. O sumedenie de plăcuțe şi de încăperi. Cei trei se opriră în dreptul unui birou dincolo de care se vedea un şir întreg de monitoare de televiziune cu circuit închis, iar Nassar semnă nişte hîrtii. Mark se uită în jur, studiind împrejurimile, şi lui Klickman aproape că i se făcu milă de el: părea şi mai mic decît era în realitate, aşa cum stătea acolo, în hărmălaia aia cumplită.

Pe urmă ascensorul îi duse la etajul al patrulea al clădirii unde se opriră din nou în fața unui birou. Săgeata de pe o plăcuță indica Secția pentru minori şi Mark bănui că se apropia de capătul călătoriei.

Fură opriți apoi de o femeie în uniformă al cărui nume înscris pe ecusonul din piept era Doreen. După ce răsfoi nişte hîrtii şi-şi consultă tabelul pe care îl avea în mînă, femeia zise:

— Aici scrie că domnul judecător Roosevelt vrea ca Mark Sway să fie dus într-o cameră izolată.

— Nu ne interesează unde-l duceți, replică Nassar. Femeia îşi consultă din nou tabelul cu o privire încruntată.

— Evident, Roosevelt vrea să-i pun pe toți minorii în camere izolate. Are impresia că aici sîntem la hotelul Hilton.

— Şi nu-i adevărat?

Dar Doreen nu luă în seamă întrebarea şi îi întinse lui Nassar o hîrtie pe care detectivul trebui să o semneze.

— Ei bine, acum este numai al vostru. Dumnezeu să vă ajute.

Apoi cei doi polițişti plecară fără să mai adauge vreo vorbă.

— Goleşte-ți buzunarele, Mark, îi zise femeia aceea, dîndu-i o cutie de metal. Atunci băiatul puse în cutie o hîrtie de un dolar, ceva mărunțiş şi un pachet de gumă de mestecat. Femeia scrise ceva pe o bucată de carton pe care o lipi de cutia metalică. Două camere de luat vederi fixate deasupra biroului trimiteau chipul băiatului pe ecranul unuia din cele douăsprezece monitoare de pe peretele din spate. O altă femeie în uniformă lipea timbre pe nişte hîrtii.

— Asta-i o închisoare? întrebă Mark, cu ochii alergînd în toate direcțiile.

— Noi îi spunem Centrul de detenție, veni răspunsul.

— Şi care este diferența? continuă el şi întrebarea păru să o enerveze pe femeie.

— Uite ce este, Mark, pe-aici noi avem de-a face cu tot felul de guri bogate. Aşa că, ascultă-mă pe mine, are să-ți fie mult mai bine dacă-ți ții gura închisă, îl avertiză ea, aplecîndu-se mult în față şi lovindu-l cu duhoarea de țigări şi de cafea a răsuflării ei.

— Vă rog să mă iertați, zise el şi ochii i se umplură de lacrimi. Mai avea puțin şi urma să fie închis într-o cameră, departe de maică-sa, departe de Reggie, şi perspectiva aceasta îl doborî.

— Urmează-mă, îi spuse ea, foarte mîndră de a fi refăcut structura de autoritate din această relație, şi porni cu paşi repezi ce făceau să zornăie inelul de chei prins în talie. După ce deschise o uşă grea din lemn masiv, intrară pe un coridor lung pe laturile căruia erau dispuse la distanțe egale uşi din metal cenuşiu. Fiecare din aceste uşi era numerotată. Doreen

se opri în dreptul numărului 16 şi o deschise cu una din cheile agățate de cordon.

— Aici, îl informă ea.

Mark intră încet în încăperea de trei metri lățime şi şase lungime. Luminile erau aprinse şi covorul era curat. În dreapta erau aşezate două paturi suprapuse.

— Poți să-ți alegi patul pe care-l vrei, îi spuse Doreen, ca o gazdă perfectă. Pereții sînt solizi, iar ferestrele incasa-bile, aşa că n-are rost să-ncerci cine ştie ce. (Cele două ferestre — una în uşă, cealaltă deasupra spălătorului — erau atît de înguste încît nici capul nu i-ar fi trecut prin ele.) Toaleta este acolo; este din inox. Nu se mai folosesc cele din porțelan de cînd unul dintre puşti a încercat odată să-şi taie venele cu un ciob luat dintr-una spartă. Asta s-a-ntîmplat în clădirea veche. Cea nouă este mult mai drăguță, nu ți se pare?

Este superbă, fu cît pe-aci să zică Mark, aşezîndu-se pe marginea patului şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Covorul verde pal era identic cu cel de la spital.

— Te simți bine, Mark? îl întrebă Doreen fără urmă de compătimire în glas; pur şi simplu asta îi era meseria.

— Pot să-i telefonez maică-mii?

— Nu încă. Ai să poți să dai cîteva telefoane abia peste vreo oră.

— Atunci n-ați putea să-i telefonați dumneavoastră şi să-i spuneți că sînt bine? Ştiți, este groaznic de îngrijorată.

Doreen zîmbi şi machiajul îi plesni în jurul ochilor.

— N-am voie, Mark, răspunse ea, mîngîindu-l uşor pe creştet. Ăsta-i regulamentul. Dar ştie că eşti bine. Dumnezeule, da' tu, peste două ore, ai să fii în fața judecătorului.

— Cît timp îi țineți aici pe copii?

— Nu prea mult. Uneori cîteva săptămîni, doar aici este ceva provizoriu, unde copiii stau pînă se judecă procesul; după aia, ori se întorc acasă, ori sînt trimişi la o şcoală specială. Uite, acum eu trebuie să plec. Să ştii că uşa se încuie automat, iar de descuiat, dacă nu o face cheia asta

mică de la mine, atunci se porneşte alarma şi este o tevatură întreagă. Aşa că vezi-ți de ale tale, Mark, okay?

— Da, doamnă.

— Ai nevoie de ceva?

— De un telefon.

— Mai rabdă puțin, okay?

Doreen ieşi din încăpere şi în urma ei uşa se încuie cu zgomot puternic; apoi liniştea deveni aproape palpabilă.

Mark privi îndelung clanța uşii. De fapt, camera nu semăna a celulă de închisoare, ferestrele nu aveau gratii, paturile şi podeaua erau curate, pereții erau zugrăviți într-un galben foarte plăcut. Ori, el văzuse lucruri mult mai rele în film.

Şi apoi erau atît de multe alte lucruri la care trebuia să se gîndească: Ricky şi geamătul ăla al lui, incendiul, Dianne care se descurca cu greutate, polițiştii şi reporterii de care nu putea să scape. Nici nu ştia cu ce să-nceapă.

Atunci se întinse pe patul de sus şi studie cu atenție plafonul încăperii. Unde naiba era Reggie?

22

Înăuntru domnea o umezeală rece şi pătrunzătoare. Capela era o clădire rotundă, ridicată lîngă un cavou monumental, asemenea unei excrescențe canceroase. Afară ploua şi cele două echipe ale televiziunii din New Orléans rămăseseră lîngă maşini, ascunzîndu-se sub umbrele.

Cei prezenți la înmormîntare erau persoane respectabile, mai ales pentru cineva care nu avea familie. Rămăşițele pămînteşti ale defunctului se odihneau într-o urnă de porțelan realizată cu mult gust şi aşezată pe o masă din lemn de mahon. Difuzoare invizibile revărsau peste distinsa adunare melodii lugubre. La un moment dat, pe culoarul central îşi făcu apariția Barry-Şiş în persoană, însoțit de doi

dintre oamenii lui. Barry era îmbrăcat cum se cuvine, într-un costum negru la două rînduri, cu cămaşă şi cravată neagre. În picioare avea pantofi negri din piele de şopîrlă. Părul îi era strîns într-o coadă de cal absolut perfectă. Sosise tîrziu şi privirile curioase ale celor prezenți îi făceau plăcere. În fond, el era o veche cunoştință de-a lui Jerome Clifford.

De pe scaunul său aflat cu patru rînduri mai în spate, venerabilul justițiar Roy Foltrigg, care era însoțit de Wally Boxx, privea încruntat coada de cal de pe culoarul principal. Ochii avocaților şi judecătorilor din capelă alergau de la

Muldanno la Foltrigg şi înapoi. Era ceva cu totul ieşit din comun să îi vezi pe cei doi bărbați în aceeaşi încăpere.

Apoi muzica se opri şi un pastor aparținînd unei biserici nedefinite apăru în fața asistenței, în micul amvon aflat chiar lîngă urnă. Din necrologul deosebit de lung nu lipsiră decît numele animalelor cu care se jucase în copilărie Walter Jerome Clifford. Dar, de fapt, toată lumea se aştepta la aşa ceva, deoarece în momentul în care necrologul lua sflrşit nu prea mai rămîneau multe de spus.

Serviciul funebru fu cît se poate de scurt, respectîndu-se astfel ultima dorință a lui Romey. Avocații şi magistrații îşi priveau nerăbdători ceasurile. În sfîrşit, din difuzoare porni o nouă melodie tristă şi pastorul le dădu liber.

Ultimele aclamații de care se bucură Romey nu duraseră mai mult de cincisprezece minute. Nimeni nu vărsase nici măcar o lacrimă. Pînă şi secretara lui îşi ținuse firea. Fiica defunctului nu fusese prezentă la ceremonie. După o viață de patruzeci şi patru de ani, chiar nimeni să nu-l plîngă! Foarte trist!

Foltrigg rămase la locul lui, urmărindu-l cu o privire încruntată pe Muldanno care ieşea țanțoş pe uşă. Venerabilul aşteptă pînă cînd în capelă nu mai rămase nimeni, şi abia atunci ieşi, urmat de Wally. Camerele de luat vederi îl aşteptau şi asta era exact ceea ce-şi dorise. Cu puțin timp în urmă, Wally lăsase să-i scape vestea extraordinară a prezenței marelui Roy Foltrigg la această înmormîntare, precum şi a

posibilei prezențe în acelaşi loc a lui Barry-Şiş Muldanno. În realitate, nici Wally, nici Roy nu ştiau nimic despre Muldanno, dar cum era vorba despre o scurgere de informații, nici unuia dintre ei nu-i păsa dacă era adevărat sau nu. Important era efectul.

Un reporter îl rugă să îi acorde cîteva minute şi Foltrigg juca scena în maniera lui preferată: îşi privi iute ceasul, arboră o expresie teribil de excedată şi îl trimise pe Wally să aducă maşina. Apoi dădu drumul replicii obişnuite în astfel de situații: "Okay, dar numai cîteva minute pentru că trebuie să fiu la tribunal peste un sfert de oră". Nu mai fusese acolo de trei săptămîni pentru că, de fapt, nu mergea la tribunal decît o dată pe lună. Dar auzindu-l spunînd că trăieşte practic prin tribunale, bătîndu-se cu băieții cei răi ca să apere interesele contribuabililor americani, toată lumea era convinsă că se află în fața unui luptător încrîncenat împotriva criminalității.

Prin urmare, venerabilul se vîrî sub o umbrelă şi privi drept în obiectivul camerei de luat vederi, în timp ce reporterul îi puse microfonul în față.

— Jerome Clifford vă era rival. De ce anume ați participat la înmormîntarea lui?

— Jerome Clifford a fost un avocat foarte bun şi un prieten, zise Roy cu subită tristețe. Ne-am înfruntat de multe ori, dar ne-am respectat întotdeauna.

Ce tip nemaipomenit! Plin de bunătate chiar şi în moarte! Foltrigg şi Clifford se urau reciproc, dar camera de luat vederi reține doar chipul îndurerat al prietenului.

— Domnul Muldanno şi-a angajat un nou avocat şi a depus o cerere pentru amînarea procesului. Care este răspunsul dumneavoastră?

— După cum ştiți, domnul judecător Lemond a programat o audiere referitoare la această cerere pentru mîine dimineață la ora 10. Hotărîrea îi va aparține în întregime. Statele Unite vor fi pregătite oricînd pentru proces.

— Credeți că veți găsi cadavrul senatorului Boyette înainte de data procesului?

— Da, sîntem foarte aproape de acest moment.

— Este adevărat că v-ați aflat în Memphis doar la cîteva ore după sinuciderea domnului Clifford?

— Da, răspunse el cu o uşoară ridicare din umeri, ca şi cum n-ar fi fost cine ştie ce problemă.

— Presa din Memphis susține că puştiul care a fost împreună cu domnul Clifford chiar înainte de sinucidere ar putea să ştie ceva despre cazul Boyette. Sînt adevărate aceste presupuneri?

Pe buzele lui Foltrigg răsări un zîmbet timid, un alt produs de-al casei. Atunci cînd răspunsul era afirmativ, dar nu-l putea da ca atare, în schimb ținea să transmită mesajul, Roy se mulțumea să zîmbească şi să spună "nu pot să vă dau nici un răspuns".

— Nu pot să vă dau nici un răspuns, spuse el, privind în jur ca şi cum timpul acordat reporterului expirase şi agenda de lucru atît de încărcată îşi cerea drepturile.

— Băiatul ştie unde se află cadavrul?

— Fără comentarii, zise Foltrigg, iritat de ploaia care se înteține şi îi stropea ciorapii şi pantofii. Trebuie să plec.

La capătul unei ore petrecute în închisoare, Mark era gata să evadeze. Verificase ambele ferestre şi constatase că cea de deasupra spălătorului avea nişte sîrme în ea, dar nu asta îl îngrijora. Adevărata problemă era aceea că orice obiect ce ar fi trecut prin fereastra cu pricina, inclusiv un puşti de unsprezece ani, ar fi căzut pe o fîşie de ciment aflată la o distanță de cincisprezece metri de fereastră şi mărginită de un gard de metal şi sîrmă ghimpată. De altfel, hotărî el, ambele ferestre erau prea mici ca să poată ieşi prin ele.

În felul acesta se vedea obligat să amîne totul pentru momentul în care avea să fie mutat dintr-un loc în altul; şi poate că avea să ia şi unul-doi ostateci. Văzuse cîteva filme

nemaipomenite despre evadări din închisoare, dar cel pe care-l prefera de departe era "Evadat din Alcatraz" cu Clint Eastwood. Are să vadă el mai tîrziu.

Deocamdată Doreen bătu la uşă, îşi zornăi cheile şi intră în încăpere. Adusese cu ea o carte de telefon şi un aparat negru pe care îl fixă în priza din perete. "Sînt ale tale pentru următoarele zece minute. Fii atent, nimic interurban", îl informă ea, apoi dispăru lăsînd în urmă o dîră de parfum ieftitf care îi arse ochii. Uşa se închise cu acelaşi zgomot puternic pe care îl mai auzise cu o oră în urmă.

În cartea de telefon găsi numărul de la spital şi cînd auzi vocea operatoarei ceru camera 943. Vocea feminină îl informă însă că primise ordin să nu dea legătura cu camera respectivă. Probabil că Ricky a adormit, îşi zise Mark, şi înseamnă că situaţia este foarte proastă. Găsi apoi numărul lui Reggie, dar îi răspunse robotul. Atunci se hotărî să telefoneze la biroul lui Greenway unde i se spuse că doctorul se afla la spital. După ce îi explică secretarei cine îl caută pe doctor, aceasta îi răspunse că, după cîte ştia ea, doctorul se dusese la spital tocmai ca să-l vadă pe Ricky. Formă din nou numărul lui Reggie şi cînd auzi salutul robotului strigă în microfon un mesaj disperat:

— Reggie, scoate-mă din închisoare! După aceea formă numărul de la Reggie de-acasă unde îi răspunse un alt robot.

Rămase cu privirea lipită de aparatul negru, zicîndu-şi că trebuia să facă totuşi ceva în cele şapte minute pe care le mai avea la dispoziţie. Răsfoi mai departe cartea de telefon pînă cînd dădu de lista angajaţilor Departamentului de Poliţie din Memphis şi formă numărul Secţiei Nord.

— Cu detectivul Klickman, vă rog, zise el.

— Aşteptaţi, vă rog, zise glasul de la celălalt capăt al firului, apoi o altă voce întrebă: Cu cine doriţi să vorbiţi?

Mark îşi drese glasul şi încercă să-l facă să sune cît mai aspru:

— Cu detectivul Klickman.

— Este pe teren.

— Cînd se-ntoarce?

— În jurul prînzului.

— Mulțumesc, încheie Mark conversația şi puse iute receptorul în furcă, întrebîndu-se dacă nu cumva convorbirile erau ascultate. Probabil că nu, totuşi. În fond, toate telefoanele de aici erau folosite de criminali şi de alții asemenea lui ca să vorbească cu avocații pentru chestiuni profesionale. Confidențialitatea era aproape obligatorie.

După ce memora numărul de telefon şi adresa secției de poliție, deschise cartea de telefon la capitolul "Restaurante" şi formă un număr:

— "Domino's Pizza". Pot să vă iau comanda? răspunse o voce prietenoasă.

Mark îşi drese iar glasul, încercînd să-l facă să sune cît mai gros.

— Da, aş vrea să comand patru porții de specialitatea casei.

— Altceva?

— Atît. Aş vrea să le aduceți la ora prînzului.

— Numele dumneavoastră?

— Comanda este pentru detectivul Klickman, Secția de Poliție Nord.

— Adresa?

— Secția de Poliție Nord, Allen road, numărul 3633. Întrebați de Klickman.

— Am mai fost acolo, fiți liniştit. Numărul de telefon?

— 555-8989.

În pauza care urmă, în receptor se auzi clinchetul maşinii de calculat.

— Face patruzeci şi opt de dolari şi zece cenți.

— Bun. Nu uitați că trebuie livrat totul la ora prînzului.

Cînd în sfîrşit puse telefonul în furcă, Mark îşi simți inima bătîndu-i drept în creier. Dar din moment ce făcuse chestia asta o dată, putea să încerce din nou. Aşa că începu să dea comenzi prin telefon la toate cele şaptesprezece pizzerii din Memphis. De trei ori fu refuzat pe motiv că localurile respective se aflau prea departe de centrul oraşului. Apoi, la

un al patrulea restaurant, fata care răspunse la telefon avu ceva bănuieli şi îi spuse că vocea lui părea mult prea tînără, ceea ce îl făcu să pună imediat receptorul în furcă. Dar în restul cazurilor, lucrurile merseră extraordinar de uşor: telefon, comandă, adresă, număr de telefon şi gata.

Cînd, douăzeci de minute mai tîrziu, Doreen bătu la uşă, Mark tocmai comanda pentru Klickman un prînz chinezesc la restaurantul "Wong Boys". Aşa că închise urgent telefonul şi se aşeză pe pat. Doreen era încîntată să-i ia înapoi telefonul, ca şi cum i-ar fi luat jucăriile unui băieţel neascultător. Cu toate acestea, nu ajunsese chiar la timp pentru că detectivul Klickman comandase deja vreo patruzeci de specialităţi ale casei la aproape toate pizzeriile din oraş, precum şi vreo douăsprezece prînzuri chinezeşti, totul de livrat fix la ora prînzului, totul costînd ceva în apropierea sumei de cinci sute de dolari.

Gronke dădu pe gît cel de-al patrulea suc de portocale al dimineţii, şi împreună cu el o nouă bulină împotriva durerilor de cap cu ajutorul căreia spera să-şi alunge mahmureala. Rămase apoi în picioare la fereastra camerei de hotel, desculţ, fără curea la pantaloni şi cu cămaşa descheiată, şi asculta cu greutate veştile supărătoare aduse de Jack Nance.

— S-a-ntîmplat acum nici o jumătate de oră, spuse Nance care se aşezase pe comodă, aţintindu-şi privirea la peretele din faţă, încercînd astfel, să-l ignore pe banditul de la fereastră.

— De ce? mîrîi Gronke.

— Probabil că este vorba de Tribunalul pentru minori. L-au dus direct la închisoare. Vreau să spun că, ce dracu', doar nu pot să pescuiască în felul ăsta un puşti, sau pe oricine altcineva, şi să-l ducă direct la închisoare. Trebuie că au depus vreo hîrtie, ceva, la Tribunalul pentru minori. Cal este deja acolo şi încearcă să afle ce s-a-ntîmplat. Poate că vom

afla în curînd, ştiu şi eu. După cîte ştiu, dosarele minorilor sînt sub cheie.

— Ba să puneți mîna pe afurisitele alea de dosare, okay?

Nance simțea că este pe punctul să dea în foc, dar îşi muşcă limba şi nu comentă în nici un fel. Îl ura pe Gronke şi gaşca lui de cuțitari şi, cu toate că avea nevoie de cei o sută de dolari pe oră cu care era plătit, se săturase să se tot învîrtească pe lîngă camera asta împuțită ca să primească ordine de la nişte oameni ca ăştia. Doar mai avea şi alți clienți, ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că partenerul său, Cal, ajunse un pachet de nervi.

— Am spus că încercăm, zise el.

— Să încercați cît puteți de tare, insistă Gronke, fără să se întoarcă. Acum trebuie să-i telefoenez lui Barry şi să-i spun că puştiul a fost dus într-un loc unde nu avem cum să punem mîna pe el. Probabil că l-au încuiat undeva şi un polițist îi păzeşte uşa.

Cînd îşi termină sucul de portocale, Gronke se întoarse spre interiorul camerei şi aruncă cutia goală în direcția coşului de hîrtii; nu-l nimeri însă şi metalul zornăi puternic, alunecînd pe perete.

— Barry are să vrea să ştie dacă există vreun mijloc să ajungem pînă la puşti, îi explică el lui Nance. Tu ce răspuns ai putea să-i dai?

— Eu aş zice să lăsați copilul în pace. Aici nu sînteți la New Orléans şi nu aveți de-a face cu o mică haimana oarecare pe care să o faceți să dispară pentru ca lucrurile să fie din nou bune şi frumoase. Copilul ăsta are mult bagaj, foarte mult. Este în centrul atenției şi, dacă faceți o mişcare tîmpită, o să aveți pe urmele voastre peste o sută de federali şi o să vă țîțîie curu' de frică. N-o să mai aveți timp nici măcar să vă trageți răsuflarea şi tu şi domnul Muldanno ăsta al tău o să putreziți în puşcărie. Aici, nu la New Orléans.

— Da, da, zise Gronke cu lehamite în glas, întorcîndu-se cu fața spre fereastră. Vreau ca voi, băieți, să continuați să-l urmăriți pe puşti. Vreau să aflu imediat de ce l-au mutat în

altă parte, unde a fost dus, sau dacă a fost chemat în fața tribunalului. Foloseşte-ți creierul, Nance, doar ăsta este oraşul tău, îi cunoşti fiecare stradă şi fiecare alee. Sau cel puțin aşa ar trebui. Nu uita că primeşti bani frumoşi pentru chestia asta.

— Da, domnule, răspunse Nance cu voce tare şi ieşi din cameră.

23

În fiecare joi dimineața, Reggie dispărea timp de patru ore în biroul doctorului Elliot Levin, care era psihiatrul ei de ani de zile. De fapt, Levin o ținea practic de mînă de mai bine de zece ani. El era arhitectul care se îngrijise de elementele componente şi apoi o ajutase să le asambleze la un loc. Şedințele lor nu erau niciodată deranjate de altceva sau de altcineva.

Clint se plimba nervos prin anticamera lui Levin. Dianne sunase de două ori pînă acum şi îi citise la telefon invitația şi cererea. După ce vorbise cu ea, Clint telefonase, la rîndul său, la biroul judecătorului Roosevelt, la centrul de detenție şi la biroul doctorului Levin, iar acum aştepta nerăbdător ca ceasul să arate ora unsprezece. Secretara încerca să nu-l ia în seamă.

La sfîrşitul şedinței, Reggie zîmbea. Îl sărută pe doctor pe obraz şi intrară în anticameră ținîndu-se de mînă. Cînd dădu cu ochii de Clint, Reggie îşi pierdu zîmbetul de pe buze.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea, cu convingerea că se produsese un eveniment îngrozitor.

— Trebuie să mergem, îi răspunse Clint, luînd-o de braț şi conducînd-o spre uşă. Reggie clătină din cap în semn de rămas bun în direcția lui Levin care îi urmărea cu ochi îngrijorați.

Cînd ajunseră pe trotuar, chiar în dreptul unei mici parcări Clint o anunță:

— Mark Sway a fost luat pe sus.

— Ce! Cine?

— Poliția. Azi-dimineață a fost depusă o cerere în care se afirmă că Mark a încălcat legea, iar Roosevelt a semnat un ordin de punere sub tutelă. Hai să luăm maşina ta, dar am să conduc eu.

— Cine a depus cererea?

— Foltrigg. Dianne a sunat de la spital şi mi-a spus că l-au luat chiar de acolo. Ea s-a certat rău, ba chiar s-a bătut cu polițiştii şi l-au speriat din nou pe Ricky. Eu i-am dat asigurări că ai să mergi să-l iei pe Mark de unde este acum. Roosevelt a programat o audiere pentru astăzi, la prînz, o mai informă Clint pe cînd scotea maşina din parcare.

— La prînz! Glumeşti! Asta înseamnă peste exact cincizeci şi şase de minute.

— Este vorba de o audiere rapidă. Am vorbit cu Roosevelt acum o oră şi nu a vrut să-mi dea nici un detaliu despre cerere. De altfel, în general, nu mi-a dat prea multe detalii despre ceea ce se petrece. Spune-mi unde mergem.

Reggie se gîndi o clipă, apoi spuse:

— Mark a fost dus la centrul de detenție şi nu am cum să-l scot de acolo. Aşa că hai să mergem la Tribunalul pentru minori. Vreau să văd şi cererea aia şi pe Harry Roosevelt. Este absurd să fixeze o audiere la numai cîteva ore după înregistrarea cererii. Legea dă un termen între trei şi şapte zile, nu între trei şi şapte ore.

— Dar nu există nici o prevedere în legătură cu audierile de urgență?

— Ba da, există, dar numai pentru problemele cu totul deosebite. I-au turnat lui Harry pe gît o găleată de porcării.

Auzi, infractor! Da' ce-a făcut copilul ăsta? Ăştia-s nebuni, vor să-l oblige să vorbească cu orice preț.

— Vrei să spui că nu te aşteptai la aşa ceva?

— Bineînțeles că nu. În orice caz, nu aici, la Tribunalul pentru minori. Mă aşteptam la o citație pentru Mark din partea unui Mare Juriu din New Orléans, nu la una din

partea Tribunalului pentru minori. Doar n-a încălcat cu nimic legea. Nu merită să fie tratat în halul ăsta.

— Ei, acum important este că au pus mîna pe el.

Jason McThune îşi trase fermoarul pantalonilor şi calcă de trei ori pedala bazinului cu apă ca să obțină rezultatul dorit. Porțelanul din care era făcut pisoarul avea dîre întunecate şi pe dinăuntru şi pe dinafară, iar podeaua toaletei era în permanență umedă. McThune îi mulțumi lui Dumnezeu că biroul lui se afla în Federal Building, unde totul era lustruit şi civilizat, şi îşi zise că mai bine ar munci cu cîrca decît să accepte un post la Tribunalul pentru minori.

Este adevărat că acum se afla, vrînd-nevrînd, în clădirea asta îngrozitoare, pierzîndu-şi vremea cu cazul Boyette doar pentru că aşa voia K.O. Lewis. Ori, K.O. primea ordine de mai bine de patruzeci şi doi de ani direct de la domnul F. Denton Voyles, director al FBI, în persoană. Şi în toți aceşti patruzeci şi doi de ani, nici un membru al Congresului, şi cu atît mai puțin un senator federal, nu fusese asasinat. Iar faptul că răposatul Boyd Boyette fusese atît de bine ascuns era extraordinar de iritant. Aşa că domnul Voyles era foarte supărat nu atît de asasinatul propriu-zis, cît de incapacitatea FBI-ului de a-l rezolva.

McThune avea o puternică presimțire că domnişoara Reggie Love îşi va face foarte curînd apariția, ținînd cont de faptul că îi fusese smuls clientul chiar de sub nas. Şi precis că avea să scoată flăcări pe nări atunci cînd va da ochii cu el. Dar poate că va înțelege totuşi că toate aceste strategii juridice fuseseră clocite la New Orléans, nu aici, la Memphis, şi cu atît mai puțin în biroul lui. Nu se poate să nu înțeleagă că el, McThune, nu era decît un umil agent FBI care se supunea ordinelor primite de sus. Sau poate că, cine ştie, va avea posibilitatea să o evite pînă în clipa cînd se vor vedea cu toții în sala de audiere.

Numai că exact în momentul în care McThune deschise uşa de la toaletă, se trezi brusc în faţa lui Reggie Love, care străbătea coridorul cu paşi grăbiţi. Clint venea la mică distanţă, în urma ei. Reggie îl văzu prima şi în numai cîteva secunde McThune fu pus cu spatele la zid. Avocata se afla într-o stare de agitaţie teribilă.

— 'Neaţa, domnişoară Love, o salută el încercînd să-i zîmbească.

— Mă cheamă Reggie, McThune.

— 'Neaţa, Reggie.

— Cine mai este aici, cu tine? îl întrebă ea, înfigîndu-şi privirea în ochii amărîtului din faţa ei.

— Iartă-mă, dar nu te-nţeleg.

— Gaşca, mica voastră trupă, micul vostru grup de conspiratori guvernamentali. Cine se mai află aici?

Asta nu era un secret, aşa că putea să-i spună.

— George Ord, Thomas Fink din New Orléans şi K.O. Lewis.

— Ăsta cine mai este?

— Directorul adjunct al FBI. Vine din Capitală.

— Şi ce-nvîrteşte pe-aici?

Întrebările ei iuţi şi ascuţite năvăleau ca un roi de săgeţi peste McThune. Bietul om fusese ţintuit de perete şi acum îi era frică să facă şi cea mai uşoară mişcare, dar încerca din răsputeri să pare nepăsător. Dacă Fink sau Ord, sau, Doamne fereşte, K.O. Lewis în persoană ar fi apărut pe neaşteptate în hol şi l-ar fi văzut făcut praf de femeia asta, cu siguranţă că nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

— Păi, ăă, eu, ăă...

— McThune, nu mă face să-ţi amintesc de casetă, zise ea, amintind oricum de obiectul ăla nenorocit. Spune-mi pur şi simplu adevărul.

Clint, care rămăsese în spatele şefei, părea oarecum surprins de confruntare şi de viteza cu care se desfăşura aceasta. McThune ridică din umeri ca şi cum ar fi uitat de casetă.

— Mi se pare că domnul Lewis a fost sunat de la biroul lui Foltrigg şi rugat să vină şi el aici. Asta-i tot.

— Asta-i tot? Nu cumva voi, băieți, ați avut o mică întîlnire cu judecătorul Roosevelt în dimineața asta?

— Ba da, am avut.

— Şi nu prea v-ați deranjat să mă anunțați şi pe mine, nu?

— Ăă, judecătorul a zis că are să te anunțe el.

— Înțeleg. Ai de gînd să depui mărturie în timpul audierii?

Punînd această întrebare, Reggie se dădu un pas înapoi şi McThune reuşi să respire ceva mai în voie.

— Dacă am să fiu chemat ca martor, atunci am să depun mărturie, bineînțeles.

Degetul care îl împungea amenințător se termina cu o unghie lungă, uşor curbată, perfect îngrijită şi vopsită în roşu; McThune îl privi cu ochi plini de spaimă.

— Ai să povesteşti totul exact aşa cum s-a-ntîmplat, okay? Dacă scapi o singură minciună, oricît de mică, sau dacă te trezeşti avansînd, fără să te roage nimeni, cine ştie ce porcării, ori dacă scapi cine ştie ce prostie care să-i facă rău clientului meu, fii atent, McThune, că îți iau beregata. M-ai înțeles?

Agentul continua să zîmbească, privind în jur ca şi cînd ar fi stat de vorbă cu o cunoştință oarecare, iar în conversația lor ar fi apărut o mică neînțelegere.

— Înțeleg, răspunse el, cu un zîmbet încremenit pe față.

Acestea fiind zise, Reggie porni mai departe urmată de Clint, iar McThune intră din nou la toaletă, deşi era convins că, dacă Reggie ar fi vrut să-i mai facă ceva, nimic n-ar fi oprit-o să vină după el.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Clint.

— Pur şi simplu i-am atras atenția să rămînă cinstit.

Cei doi îşi croiau cu greu drum prin mulțumea de pîrîți în procese de paternitate, de tați certați cu legea, de copii cu probleme şi de avocați strînşi în grupuri mai mari sau mai mici de-a lungul coridorului.

— Care-i figura cu caseta?

— Nu ți-am povestit?

— Nu.

— Am să ți-o dau s-o asculți mai tîrziu. Este de-a dreptul isterizantă.

Şi zicînd aceasta, Reggie deschise uşa pe care stătea scris JUDECĂTORUL HARRY M. ROOSEVELT. Anticamera era o încăpere mică în care fuseseră înghesuite patru birouri în mijloc şi mai multe şiruri de fişete de-a lungul pereților. Reggie se apropie de primul birou din stînga unde o negresă tînără şi drăguță bătea ceva la maşină. Plăcuța aşezată pe birou îi informa pe cei nou-veniți că fata se numea Marcia Riggle.

— Bună, Reggie, o salută ea, zîmbind, pe avocată.

— Bună, Marcia. Unde este domnul judecător?

În fiecare an, Marcia primea din partea biroului domnişoarei avocat Reggie Love un buchet de flori de ziua ei de naştere şi o cutie cu ciocolată de Crăciun. Fata era brațul drept al lui Harry Roosevelt, un om mult prea ocupat ca să-şi mai amintească nimicuri precum promisiuni, întîlniri programate sau aniversări. Marcia însă ținea totul minte. În urmă cu doi ani, Reggie se ocupase de divorțul ei şi Mama Love o avusese ca oaspete.

— Este în sala de judecată. Trebuie să se întoarcă. Ştii că sînteți programați la prînz.

— Da, am auzit.

— Să ştii că a încercat toată dimineața să dea de tine.

— Uite că nu m-a găsit! Am să-l aştept la el în birou.

— Sigur că da. Vrei un sandviş? Tocmai comandam ceva pentru prînz.

— Nu, mulțumesc, puse Reggie punct discuției şi îşi luă servieta din mîna lui Clint pe care îl rugă să rămînă în hol şi să îl aştepte pe Mark. Nu mai rămăseseră decît douăzeci de minute pînă la ora douăsprezece şi băiatul trebuia să sosească din clipă în clipă.

Marcia îi înmînă o copie după cererea depusă chiar în dimineața aceea la tribunal şi Reggie intră în biroul

judecătorului de parcă ar fi fost la ea acasă.

Harry şi Irene Roosevelt se număraseră şi ei printre oaspeții Mamei Love. Foarte puțini, dacă nu chiar nici unul dintre avocații din Memphis, îşi petreceau tot atît de mult timp ca Reggie Love pe coridoarele şi în sălile Tribunalului pentru minori. Aşa se face că de-a lungul ultimilor patru ani relația dintre judecător şi avocat se transformase dintr-una de respect reciproc într-una de prietenie. Singurul bun cu care se alesese Reggie în urma divorțului de Joe Cardoni fusese reprezentat de patru abonamente la meciurile echipei locale de baschet; drept urmare, Harry, Irene şi Reggie, însoțiți uneori şi de Elliot Levin sau de vreun alt prieten de sex masculin de-al avocatei, fuseseră prezenți la multe din meciurile desfăşurate la "Pyramid". De obicei, după meci mergeau la "Cafe Expresso" în Peabody, unde mîncau plăcintă cu brînză, sau, în funcție de starea de spirit a lui Harry, la "Grisanti's", în suburbii, pentru o cină tîrzie. Harry era în permanență flămînd şi făcea mereu planuri pentru masa următoare. Cum Irene îl certa tot timpul că este prea gras, judecătorul mînca şi mai mult. Din cînd în cînd Reggie glumea pe socoteala lui, dar de fiecare dată cînd ea se pornea să vorbească despre kilograme şi calorii, el întreba imediat despre Mama Love şi pastele, brînzeturile şi vinurile ei de fructe.

În fond judecătorii sînt şi ei oameni, au şi ei nevoie de prieteni. Harry Roosevelt putea să ia masa şi să se viziteze cu Reggie Love sau cu oricare alt avocat, păstrîndu-şi în acelaşi timp nealterat discernămîntul profesional.

Ca-ntotdeauna, Reggie se minună în fața nenumăratelor obiecte găzduite de biroul judecătorului Roosevelt. Covorul vechi şi de o culoare incertă de pe podea era acoperit aproape în întregime de nenumărate teancuri de documente pline de mostre de înțelepciune judiciară. Doi pereți erau ocupați de nişte rafturi înclinate şi pline de cărți, prezentări de cazuri şi

memorii, pe jumătate suspendate în aer în mod cît se poate de periculos. Peste tot erau împrăştiate tot felul de dosare; trei scaune vechi şi amărîte erau aşezate în fața biroului domnului judecător — unul era plin cu dosare, altul avea un teanc de dosare dedesubt, iar al treilea, deşi liber, deocamdată, avea să se transforme cu siguranță pînă la sfîrşitul zilei într-un alt depozit. Reggie se aşează pe scaunul liber şi începu să studieze biroul.

Deşi se spunea că este făcut din lemn, acest lucru era greu de verificat pentru că biroul era practic invizibil cu excepția panourilor laterale. Dacă însă partea de dedesubt era cromată sau îmbrăcată în piele, nimeni nu putea şti. Nici măcar Harry. Pentru că şi acolo Marcia înşirase teancuri de documente, ceva mai scunde decît cele de pe podea, dar la fel de ordonate. Pe undeva, pe sub grămăjoarele de hîrtii atît de frumos aliniate, se afla un uriaş calendar de birou pentru anul 1986 pe care Harry obişnuise odată să deseneze şi să mîzgălească în mod mecanic tot felul de figuri ciudate în timp ce asculta argumentele avocaților. Sub acest calendar, într-o adevărată "țară a nimănui", nici măcar Marcia nu se încumeta să se avînte.

Pe spatele scaunului lui Harry, secretara lipise vreo duzină de hîrtiuțe galbene pe care notase cele mai urgente urgențe ale dimineții.

Şi totuşi, în ciuda evidentului haos ce domnea în biroul acesta, judecătorul Harry Roosevelt era cel mai organizat magistrat pe care îl întîlnise Reggie de-a lungul celor patru ani de carieră. Harry nu era nevoit să-şi piardă vremea studiind textul legii pentru că el era autorul unei mari părți a acelui text. De asemenea, era renumit pentru stilul său extrem de concis, ordinele şi decretele sale tinzînd să se situeze sub standardele de concizie juridică. Harry Roosevelt nu putea să suporte prezentările interminabile de cazuri şi era foarte dur cu avocații cărora le plăcea să se audă vorbind. Îşi organiza foarte bine timpul, iar de restul avea grijă Marcia.

Biroul lui era oarecum celebru în cercurile avocăţeşti din Memphis şi Reggie avea vaga bănuială că judecătorului îi plăcea la nebunie chestia asta. Avocata îi admira extraordinar de mult înţelepciunea şi integritatea, precum şi devotamentul faţă de munca sa. În fond, ar fi putut de multă vreme să-şi găsească un alt birou, mult mai elegant şi mai confortabil, dotat pînă şi cu instalaţie de aer condiţionat, unde să fie ajutat de o miniarmată de funcţionari, numai că nu fusese deloc tentat de aşa ceva.

Reggie se hotărî să studieze cererea depusă şi semnată de Foltrigg şi Fink. Documentul nu conţinea nici un detaliu, ci numai afirmaţii despre minorul Mark Sway cum că ar fi obstrucţionat o anchetă federală, refuzînd să colaboreze cu FBI-ul şi cu Procurorul general pentru Southern District of Louisiana. Reggie simţea că-l disprețuieşte pe Foltrigg ori de cîte ori îi citea numele.

Dar bineînţeles că putea fi şi mai rău. De exemplu, numele lui Foltrigg ar fi putut apărea în subsolul unei citaţii care să ceară prezenţa lui Mark Sway în faţa unui Mare Juriu din New Orléans. Totul ar fi fost perfect legal şi era chiar puţin mirată că procurorul îşi alesese Memphisul drept scenă. Oricum, însă, New Orléans era următorul pe listă în caz de eşec.

Deodată, uşa fu dată de perete şi în încăpere îşi făcu apariţia o robă neagră de dimensiuni impresionante, urmată de Marcia care citea în ritm susţinut urgenţele imediate înscrise pe lista pe care o ţinea în mînă. Judecătorul asculta fără să scoată o vorbă, scoţîndu-şi în acelaşi timp roba şi aruncînd-o neglijent pe scaunul cu dosare sub el.

— Bună dimineaţa, Reggie, o salută el pe avocată, zîmbind şi bătînd-o prietenos cu palma pe umăr. Asta-i tot, i se adresă el apoi Marciei care îi lăsă singuri. După ce culese hîrtiuţele galbene lipite pe spatele scaunului, se aşează în sfîrşit la birou. Ce mai face Mama Love? se interesă el.

— Foarte bine. Dar tu?

— Minunat. Nu mă miră să te văd aici.

— Nu erai obligat să semnezi ordinul ăla. Ştii foarte bine, Harry, că l-aş fi adus oricînd aici. Azi-noapte a adormit în leagănul de pe veranda Mamei Love. Este pe mîini bune, Harry.

Iar Harry zîmbi din nou şi îşi frecă ochii obosiți. Foarte puțini avocați îşi permiteau să-i spună pe numele de botez chiar la el în birou. Dar cînd era vorba de Reggie, îi făcea într-adevăr plăcere.

— Reggie, Reggie, după tine nici unul dintre clienții tăi nu ar trebui să fie pus sub tutelă.

— Ştii bine că nu este adevărat.

— Tu crezi că totul se aranjează dacă îi iei la tine acasă şi le dai să mănînce.

— În orice caz, îi ajută.

— Ai dreptate. Dar după cum susțin domnul Old şi FBI-ul, micul Mark Sway este în mare pericol.

— Ce ți-au povestit?

— Totul va fi prezentat în timpul audierii.

— Dar înseamnă că au fost foarte convingători, Harry, din moment ce eu sînt anunțată că va avea loc o audiere cu numai o oră înainte ca ea să se producă. De fapt, cred că este un adevărat record.

— Eu am crezut că are să-ți facă plăcere. Dar putem să o amînăm pe mîine dacă vrei. Nu mă deranjează de fel să-l las pe domnul Old să mai aştepte puțin.

— Da, dar nu cu Mark la centrul de detenție. Încredințează-mi-l mie şi ținem audierea mîine. Am nevoie de timp de gîndire.

— Mi-e teamă să-i dau drumul mai înainte de a auzi argumentele.

— De ce?

— Pentru că FBI-ul susține că acum în oraş se află nişte tipi extrem de periculoşi care ar dori să-i închidă gura puştiului. Îi cunoşti cumva pe domnii Gronke, Bono şi Pirini? Ai auzit vreodată de tipii ăştia?

— Nu.

— Ei bine, nici eu, pînă azi-dimineață. Se pare că aceşti domni care au sosit în frumosul nostru oraş sînt din New Orléans şi fac parte dintre apropiații domnului Barry Muldanno sau Barry-Şiş cum mi se pare că este el cunoscut pe aici, pe la noi. Slavă Domnului că Memphis-ul nu a fost atins de crima organizată. Aşa că, Reggie, pe mine povestea asta mă sperie şi încă rău. Tipii ăştia nu se joacă.

— Să ştii că şi pe mine mă sperie.

— A fost amenințat cumva?

— Da, ieri la spital. După ce mi-a povestit ce i s-a-ntîmplat, a stat tot timpul cu mine.

— Adică tu eşti garda lui de corp.

— Nici pomeneală de-aşa ceva. Dar nu cred că legea te autorizează să pui sub tutelă copiii aflați în primejdie.

— Reggie dragă, aminteşte-ți că eu sînt autorul textului acelei legi. Pot să plasez sub tutelă orice copil despre care se afirmă că a comis o infracțiune.

Avea dreptate, el scrisese totul negru pe alb. Şi curțile de apel renunțaseră de mult să mai presupună acțiunile lui Harry Roosevelt.

— Şi, după părerea lui Foltrigg şi a lui Fink, care sînt păcatele lui Mark?

Harry scoase din sertar o batistă şi după ce îşi suflă nasul îi zîmbi din nou musafirei sale.

— Reggie, ştii foarte bine că puştiul nu poate să păstreze tăcerea în legătură cu ceea ce a văzut şi auzit. Dacă ştie ceva, este obligat să spună tot.

— Deci tu presupui că el ştie ceva.

— Ba nu presupun nimic. În cerere sînt trecute anumite afirmații bazate parțial pe realitate şi parțial pe presupuneri. Ca toate cererile de felul ăsta, de altfel. N-avem cum să aflăm adevărul dacă nu ținem această audiere.

— Cît la sută din porcăriile scrise de Slick Moeller crezi că sînt adevărate, Harry?

— Nu cred nimic, Reggie, în afară de ceea ce se spune sub prestare de jurămînt în sala de judecată, şi chiar şi acolo, nu

cred mai mult de zece la sută din ceea ce aud.

Urmă o pauză extrem de lungă în timpul căreia judecătorul se hotărî să pună întrebarea de bază.

— Aşadar, Reggie, ce anume ştie puştiul tău?

— Harry, ştii foarte bine că discuțiile mele cu el sînt absolut confidențiale.

— Deci ştie mai mult decît trebuie, remarcă judecătorul, zîmbind.

— Poți s-o iei şi aşa.

— Atunci, dacă este vorba de o informație crucială pentru mersul anchetei, băiatul trebuie să vorbească, Reggie.

— Şi dacă refuză?

— Nu ştiu ce să-ți spun. Este în funcție de ceea ce se va întîmpla în realitate. Cît de isteț este copilul?

— Foarte. Familie destrămată, fără tată, mamă care munceşte, a crescut pe străzi. Cunoşti povestea. Ieri am stat de vorbă cu unul din profesorii lui care mi-a spus că ia note maxime la toate materiile cu excepția matematicii. Aşa că nu este doar isteț, mai este şi foarte inteligent.

— N-a mai avut necazuri pînă acum.

— Niciodată. Este un puşti nemaipomenit, Harry. Cu adevărat remarcabil.

— Majoritatea clienților tăi sînt remarcabili, Reggie.

— El este cu totul special. A fost adus aici fără să se fi făcut vinovat de ceva.

— Sper să fie bine sfătuit de avocata lui. S-ar putea ca audierea să fie foarte dură.

— Majoritatea clienților mei sînt bine sfătuiți de avocata lor.

— Fără îndoială.

În clipa aceea se auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi Marcia apăru în încăpere.

— Reggie, clientul tău este aici. Camera Martorilor C.

— Mulțumesc, zise Reggie, ridicîndu-se de pe scaun şi apropiindu-se de uşă. Ne vedem peste cîteva minute, Harry.

— Da. Ascultă: ştii că sînt foarte dur cu copiii care nu se supun ordinelor mele.

— Ştiu, Harry.

Se aşezase pe un scaun rezemat de perete şi-şi ținea brațele încrucişate la piept; teama i se citea pe față. De trei ore, lumea se purta cu el ca şi cu un condamnat şi parcă începea să se obişnuiască. În fond se simțea în siguranță. Mai ales că deocamdată nimeni nu-l bătuse.

Camera era mică, prost luminată şi fără ferestre. Apoi Reggie îşi făcu apariția şi îşi trase lîngă el un scaun pliant. Pentru că era o situație obişnuită, doar mai fusese în camera asta de nenumărate ori. Mark îi zîmbi cu evidentă uşurare.

— Ei, ia spune, cum este la închisoare? îl întrebă ea.

— Încă nu mi-au dat să mănînc. Nu putem să-i dăm în judecată?

— Să vedem, poate că da. Cum s-a purtat cu tine Doreen, doamna cu cheile?

— O mizerie? Da' de unde o ştii?

— Păi, asta este meseria mea, Mark. Eu mai fost aici de foarte multe ori. Soțul ei are o condamnare de treizeci de ani pentru jefuirea unei bănci.

— A, bun. Atunci, cu prima ocazie cînd am s-o mai văd, am s-o întreb ce-i mai face bărbatul. Au să mă trimită din nou acolo, Reggie? Aş vrea tare mult să ştiu ce se-ntîmplă.

— Păi, este foarte simplu. Peste cîteva minute vom avea o audiere condusă de domnul judecător Harry Roosevelt, o audiere care s-ar putea să dureze cîteva ore. Procurorul general şi FBI-ul pretind că tu deții nişte informații importante şi, după părerea mea, îi vor cere judecătorului să te facă să vorbeşti.

— Şi judecătorul poate să facă aşa ceva?

Reggie îşi căută cu multă grijă cuvintele. Mark nu era decît un copil de unsprezece ani; unul foarte isteț, este-a-devărat, dar ea văzuse mulți asemenea lui şi de aceea ştia că în clipa

aceasta el nu era decît un băiețel speriat care putea să înțeleagă sau nu vorbele ei. Sau care putea să înțeleagă ceea ce îi convenea lui. De aceea Reggie trebuia să fie foarte prudentă.

— Nimeni nu te poate obliga să vorbeşti.

— Asta-i bine.

— Dar judecătorul te poate trimite înapoi în cămăruța de unde ai venit dacă nu vorbeşti.

— Să mă trimită înapoi la închisoare!

— Exact.

— Bine, da' nu-nțeleg. Eu n-am făcut nimic, da' nimic rău, şi pentru asta sînt băgat la închisoare. Pur şi simplu nu-nțeleg cum vine chestia asta.

— Păi, este foarte simplu. Dacă, subliniez — dacă domnul judecător Roosevelt îți cere să răspunzi la anumite întrebări şi dacă tu refuzi, atunci el poate considera că sfidezi Curtea prin refuzul tău de a răspunde, de a te supune ordinului dat de el. Trebuie să-ți spun că n-am mai auzit pîn-a-cum ca un băiat de unsprezece ani să fie acuzat de aşa ceva, dar dacă ai fi un adult şi dacă ai refuza să răspunzi întrebărilor puse de judecător, atunci ai ajunge drept la închisoare pentru că într-adevăr ai sfidat Curtea.

— Bine, da' eu sînt doar un copil.

— Aşa este, dar nu cred că îți va permite să ieşi liber din sală dacă vei refuza să-i răspunzi la întrebări. Vezi tu, Mark, legea este foarte clară: persoana care deține informații cruciale pentru mersul unei anchete penale nu are dreptul să ascundă ce ştie doar pentru că se simte amenințată. Cu alte cuvinte, nu poți să taci pe motiv că ți-e teamă că ție sau familiei tale vi se poate întîmpla ceva rău.

— Legea asta este tîmpită.

— Nici eu nu prea sînt de acord cu ea, dar asta n-are nici o importanță. Aşa sună legea, şi ea nu prevede excepții nici măcar pentru copii.

— Aşa că am să mă trezesc iar la închisoare pentru că am sfidat Curtea?

— Nu este exclus.

— Da' nu-l putem da în judecată pe judecător, sau să facem altceva ca să mă scoți de-acolo?

— Nu, nu-l putem da în judecată pe judecător. Şi-apoi să ştii că domnul judecător Roosevelt este un om foarte bun şi foarte cinstit.

— Da, abia aştept să-l cunosc.

— Păi, nu mai ai mult de aşteptat.

Mark se gîndi îndelung la tot ceea ce auzise; spătarul scaunului se izbea sistematic de peretele din spatele băiatului.

— Şi cît am să stau în închisoare?

— Presupunînd, bineînțeles, că vei ajunge acolo, vei sta pînă cînd ai să te supui ordinelor domnului judecător. Adică pînă cînd te vei hotărî să vorbeşti.

— Okay. Şi dacă mă hotărăsc să nu vorbesc, atunci cît am să stau acolo? O lună? Un an? Zece ani?

— Nu pot să-ți dau nici un răspuns, Mark. Nimeni nu ți-l poate da.

— Nici judecătorul?

— Nici el. Mă îndoiesc că, în cazul în care te bagă la închisoare pentru că ai sfidat Curtea şi-a pus problema cît are să te țină acolo.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Mark petrecuse trei ore în cămăruța lui Doreen şi nu i se păruse ceva îngrozitor, în filmele despre închisori pe care le văzuse la televizor, bandele de deținuți se luptau între ele cu arme artizanale, gardienii îi torturau pe prizonieri, prizonierii se atacau reciproc, ce mai — Hollywood de înaltă clasă.

Şi-apoi, care era varianta cealaltă? Cu nici un loc căruia să-i poată spune "acasă", familia Sway locuia practic în camera 943 din "St. Peter's Carrity Hospital". Dar gîndul că Ricky şi cu maică-sa rămăseseră să se lupte singuri cu necazurile era de nesuportat.

— Ai vorbit cu maică-mea? o întrebă el pe Reggie.

— Nu încă. Vreau s-o fac după audiere.

— Ricky mă-ngrijorează foarte mult.

— Vrei să fie şi mama în sală cînd va avea loc audierea?

— Nu. Are şi-aşa destule pe cap, şi-apoi o să ne descurcăm noi doi şi fără ea.

Reggie îşi aşează mîna pe genunchiul lui cu un gest mîngîietor şi simți nevoia să plîngă. Dar tocmai atunci cineva bătu în uşă şi avocata spuse cu voce tare: "O clipă!"

— Domnul judecător vă aşteaptă, se auzi de dincolo de uşă.

Mark răsuflă adînc, şi privi cu atenție mîna ce se odihnea pe genunchii lui.

— N-ar fi mai bine să cer Amendamentul al cincilea?

— Nu, Mark, nu ai cum. M-am gîndit şi eu la varianta asta, dar întrebările care îți vor fi puse nu te vor acuza pe tine. Scopul lor este acela de a obține informațiile pe care s-ar putea să le deții tu.

— Nu înțeleg.

— Nici nu mă mir㠖 Ascultă-mă cu mare atenție, Mark. Am să încerc să-ți explic. Oamenii ăştia vor să afle ce anume ți-a spus Jerome Clifford înainte să moară, aşa că au să-ți pună nişte întrebări foarte precise despre ceea ce s-a-ntîmplat în clipele premergătoare sinuciderii. Au să te întrebe dacă şi ce anume ți-a spus Clifford despre senatorul Boyette. Nimic din ceea ce le vei spune nu te va implica în nici un fel în moartea senatorului. Înțelegi? Tu nu ai avut nimic de a face cu crima aceea. Şi nu ai avut nimic de-a face cu sinuciderea lui Jerome Clifford. N-ai încălcat nici o lege, okay? Nu eşti un suspect, iar răspunsurile tale nu te pot incrimina. Din cauza asta, nu te poți ascunde în spatele celui de-al cincilea Amendament. Înțelegi? îl întrebă ea, privindu-l cu atenție.

— Nu. Pentru că dacă n-am făcut nimic rău, atunci de ce am fost luat de curcani şi dus la închisoare? De ce stau aici şi aştept să intru la audiere?

— Te afli aici pentru că oamenii aceia cred că tu deții nişte informații prețioase şi pentru că, aşa cum ți-am mai spus, orice persoană este datoare să ajute autoritățile în desfăşurarea unei anchete.

— Iar eu îți spun din nou că este o lege tîmpită.

— Tot ce se poate, dar n-o putem schimba astăzi. Mark lăsă scaunul să se aşeze pe toate cele patru picioare.

— Reggie, trebuie neapărat să ştiu ceva. De ce nu pot să le spun pur şi simplu că nu ştiu nimic? De ce nu pot să le spun că eu şi bătrînul Romey n-am vorbit decît despre sinuciderea lui şi despre rai şi iad, ştii tu, chestii de-astea.

— Adică să minți?

— Da. Ar merge, să ştii. Nimeni nu ştie adevărul în afară de Romey, de mine şi de tine. Este? Iar Romey, Dumnezeu să-l odihnească, n-are cum să vorbească.

— Mark, nu poți să minți Curtea, zise Reggie cu toată sinceritatea de care se simțea capabilă. Rămăsese trează ore întregi încercînd să formuleze răspunsul chiar la întrebarea aceasta inevitabilă. În realitate, însă, abia se abținea să nu-i strige: "Da, Mark! Asta este! Să minți, băiatule, să-i minți!"

Stomacul o durea, mîinile îi tremurau, dar îşi adună toate forțele şi rezistă.

— Nu te pot sfătui să-l minți pe judecător, Mark. Vei jura, aşa că va trebui să spui adevărul.

— Atunci înseamnă că am greşit cînd te-am angajat, nu?

— Nu cred.

— Bineînțeles că da. Tu mă faci să spun adevărul care s-ar putea să mă coste viața. Dacă nu erai tu, aş merge acolo fără grijă şi le-aş turna numai gogoşi, şi pe urmă eu, mami şi Ricky am fi în siguranță.

— Poți să renunți la serviciile mele, dacă vrei. Tribunalul îți va numi un alt avocat.

Mark nu mai spuse nimic; se ridică şi, ascunzîndu-se în colțul cel mai îndepărtat şi mai întunecos al încăperii, se puse pe plîns. Îşi acoperise ochii cu dosul mîinii drepte, iar suspinele lui umpleau camera.

Cu toate că fusese martoră la nenumărate asemenea scene, pentru Reggie imaginea acestui copil speriat care suferea îngrozitor era de nesuportat. Lacrimile începură să-i curgă de la sine.

24

Doi polițiști îl conduseră în sala de judecată printr-o uşă laterală, departe de holul principal plin de curioşi la pîndă. Slick Moeller anticipase însă o mică manevră, aşa că acum se afla în apropiere şi urmărea totul din spatele unui ziar.

Reggie venea imediat în urma clientului ei şi a celor doi polițiști, în timp ce Clint rămase să aştepte afară. Ceasul arăta ora douăsprezece şi un sfert şi în jungla numită Tribunalul pentru minori se lăsase o oarecare linişte: era, doar, ora prînzului.

Sala de judecată era complet diferită de tot ceea ce văzuse Mark prin filme. Era atît de mică! Şi absolut pustie. Scaunele pentru public nu existau; locul judecătorului era pe un fel de podium încadrat de două drapele şi practic lipit de perete. În mijlocul încăperii, chiar în fața judecătorului, se aflau două mese, una dintre ele fiind ocupată de nişte bărbați în costume negre. În dreapta judecătorului se afla o măsuță la care era aşezată o femeie mai în vîrstă, ocupată cu răsfoitul unui teanc de documente şi plictisită la culme. Chiar în fața jilțului judecătorului fusese pregătită maşina de stenografiat aflată în grija unei tinere absolut superbe, ale cărei picioare lungi erau foarte bine puse în evidență de fusta scurtă, atrăgînd toate privirile. Fata nu putea avea mai mult de şaisprezece ani, presupuse Mark în timp ce o urma pe Reggie spre masa care le era rezervată. În sfîrşit, ultimul actor din această piesă era un aprod înarmat.

Mark se aşează la locul său, perfect conştient că toată lumea era cu ochii pe el. Cei doi polițiști care îl escortaseră pe copil părăsiră încăperea şi în momentul în care uşa se închise în urma lor, judecătorul se concentra asupra unui teanc de documente aflat pe masa din fața lui. Toți cei prezenți îi aşteptaseră pe minor şi pe avocatul acestuia, acum eticheta locului cerea ca toată lumea să-l aştepte pe judecător.

Reggie îşi scoase din servietă un carnet şi începu să scrie ceva, din cînd în cînd îşi ştergea uşor ochii cu batista pe care o ținea în mînă. Mark privea fix tăblia mesei, hotărît să nu mai dea frîu liber lacrimilor şi să îndure fără murmur această încercare.

Fink şi Ord se zgîiau la picioarele grefierei. Fusta, al cărei tiv se afla undeva pe la jumătatea distanței dintre genunchi şi şold, era foarte strîmtă şi părea să alunece mereu spre şold cu viteza de unu-doi milimetri pe minut, sau cam aşa ceva. Trepiedul pe care era instalată maşina de stenografiat era bine aşezat între genunchii tinerei. În sala mică şi atît de intimă, fata se afla la nici trei metri distanță şi ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum cei doi procurori era un asemenea prilej de distragere a atenției. Cu toate acestea nu se puteau împiedica să se zgîiască. Ei poftim! Iar a alunecat un milimetru!

Baxter L. McLemore, un tînăr procuror abia ieşit de pe băncile facultății, era aşezat la aceeaşi masă cu domnii Fink şi Ord şi nu-şi putea stăpîni starea de nervozitate care îl cuprinsese. Tînărul era doar un asistent oarecare al Procurorului general districtual, dar soarta vrusese ca el să reprezinte Procuratura în această zi la Tribunalul pentru minori. Şi cu toate că şedința asta nu era ceea ce şi-ar fi dorit, faptul că se afla acolo împreună cu George Ord era teribil de incitant. Nu ştia nimic despre cazul Sway, dar domnul Ord îi explicase cu cîteva minute în urmă, pe cînd se aflau încă în hol, că domnul Fink urma să fie vioara întîi. Cu permisiunea Curții bineînțeles. Baxter nu trebuia decît să stea liniştit şi să-şi vadă de treburile lui.

— Uşa este încuiată? îl întrebă în sfîrşit judecătorul pe aprod.

— Da, domnule.

— Foarte bine. Am recitit cererea şi sînt gata să începem. Vreau să fie consemnat că am constatat prezența în sală a copilului şi a avocatului acestuia, şi că mama copilului, ca părinte ce îl are în îngrijire, a primit azi-dimineață cîte o copie

după cerere şi după citaţie. Cu toate acestea, mama copilului nu se află în sală şi acest lucru mă îngrijorează.

Ajuns în acest punct, Harry făcu o pauză, părînd că se concentrează asupra dosarului. Atunci Fink hotărî că venise momentul să se prezinte, drept care se ridică încet de pe scaun, încheindu-şi haina, şi se adresă Curţii:

— Domnule judecător, dacă-mi permiteţi, vă rog să se consemneze că eu sînt Thomas Fink, procuror general adjunct pentru Southern District of Louisiana.

Ochii lui Harry părăsiră încet paginile dosarului şi se fixară asupra lui Fink care rămăsese ţeapăn în picioare, încruntîndu-se într-un mod cît se poate de inteligent în timp ce vorbea şi luptîndu-se cu ultimul nasture al hainei.

— Sînt unul dintre semnatarii cererii în acest caz, şi, dacă îmi permiteţi, aş vrea să explic chestiunea legată de prezenţa mamei copilului.

Harry nu scotea nici un cuvînt, mulţumindu-se să-l privească surprins pe vorbitor. Reggie nu-şi putu ascunde zîmbetul şi îi făcu cu ochiul lui Baxter McLemore.

Harry se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de tăblia mesei; părea intrigat de acest fluviu de cuvinte pline de înţelepciune al cărui izvor nesecat se afla într-o minte avocăţească atît de talentată.

Fink avea în sfîrşit publicul pe care şi-l dorise.

— Domnule judecător, poziţia noastră, a semnatarilor cererii, este aceea că problema în discuţie este atît de urgentă încît această audiere trebuie să aibă loc imediat. Copilul este reprezentat de un avocat deosebit de competent, după părerea noastră, şi nici unul din drepturile legale ale copilului nu este prejudiciat de absenţa mamei. După cum am înţeles, prezenţa mamei este absolut necesară lîngă fiul cel mic, astfel încît cine ştie dacă va avea posibilitatea să participe la audiere. Deci noi credem, domnule judecător, că este foarte important ca această audiere să aibă loc imediat.

— Chiar aşa? întrebă Harry.

— Da, domnule. Asta este poziţia noastră.

— Poziția dumneavoastră, domnule Fink, este pe scaunul de acolo, zise Harry foarte tare şi foarte rar, împungînd aerul cu degetul în direcția procurorului. Vă rog să vă aşezați şi să mă ascultați cu mare atenție pentru că n-am să spun ce am de spus decît o singură dată. Iar dacă voi fi nevoit să repet, am să fac în aşa fel încît să primiți în dar o pereche de cătuşe şi să petreceți o noapte în superba noastră închisoare.

Auzindu-l, Fink se prăbuşi pe scaun, încercînd din răsputeri să nu se sufoce de uimire.

Harry continua să-l privească încruntat pe deasupra ochelarilor.

— Domnule Fink, fiți atent la ceea ce vă spun. Aici nu este unul din tribunalele voastre elegante din New Orléans, iar eu nu sînt unul din judecătorii voştri federali. Asta este sala mea de judecată unde eu stabilesc regulile, domnule Fink. Regula numărul unu: în sala mea de judecată vorbeşti numai dacă eu îți dau cuvîntul. Regula numărul doi: domnul judecător nu va fi onorat cu discursuri, comentarii sau remarci pe care nu le-a solicitat. Regula numărul trei: domnului judecător nu-i plac glasurile avocaților. Domnul judecător a ascultat prea multe asemenea glasuri în ultimii douăzeci de ani, aşa că domnul judecător ştie cît de drag le este avocaților să se asculte vorbind. Regula numărul patru: în sala mea de judecată nimeni nu stă în picioare. Înțelegi aceste reguli, domnule Fink?

Fink îl privea stupefiat; încercă să dea din cap cum că a înțeles, dar corpul nu-i răspundea la comenzi.

Iar Harry nu-şi terminase încă discursul preliminar.

— După cum vezi, domnule Fink, sala este extrem de mică şi țin să te informez că eu însumi am conceput-o cu multă vreme în urmă tocmai pentru astfel de audieri fără public. Toți cei care ne aflăm aici ne putem vedea şi auzi foarte bine, aşa că ține-ți gura închisă şi fundul pe scaun, şi-ai să vezi că ne vom înțelege de minune.

Fink încerca în continuare să dea din cap, dar rezultatul era acelaşi. Era însă hotărît să nu se mai ridice niciodată de

pe scaunul ăla nenorocit, şi îşi încleştă mîinile pe braţele lui de lemn. Aşezat ceva mai în spate, McThune, duşmanul avocaţilor, reuşi cu greu să îşi înăbuşe un zîmbet.

— Domnule McLemore, înţeleg că domnul Fink vrea să reprezinte procuratura în acest caz. Sînteţi de acord?

— N-am nimic împotrivă, domnule judecător.

— Atunci şi eu sînt de acord. Dar încearcă să-l faci să stea pe scaun.

Mark era înspăimîntat. Sperase ca judecătorul să fie un bătrînel cumsecade, plin de dragoste şi simpatie. Şi cînd colo... Cu coada ochiului, aruncă o privire iute spre domnul Fink al cărui gît devenise stacojiu şi care gîfîia disperat, şi aproape că-i fu milă de amărîtul acela.

— Domnişoară Love, zise judecătorul şi vocea lui căpătase brusc o nuanţă plină de căldură şi de înţelegere, înţeleg că s-ar putea să faci unele obiecţii în numele copilului.

— Da, domnule judecător, confirmă ea şi, aplecîndu-se puţin în faţă, se adresă grefierei. În acest stadiu al audierii, avem să facem cunoscute mai multe obiecţii care dorim să fie menţionate în raportul şedinţei.

— Fireşte, zise Harry ca şi cum Reggie ar fi avut dreptul să ceară orice. Fink se făcu mic de tot şi se simţi îngrozitor de stupid. Uite ce se alesese din încercarea lui de a impresiona Curtea printr-o izbucnire de elocinţă.

Reggie aruncă o privire pe însemnările din carnet şi zise:

— Domnule judecător, solicit transcrierea şi pregătirea cît mai rapidă a procedurilor de astăzi în vederea unui eventual apel.

— Solicitare acceptată.

— Obiectez împotriva acestei audieri din mai multe motive. Mai întîi, din cauza înştiinţării necorespunzătoare a copilului, a mamei acestuia şi a avocatului care-l reprezintă. Mama copilului a primit o copie după cererea de audiere doar acum trei ore, iar în ceea ce mă priveşte, deşi îl reprezint pe acest copil de trei zile, lucru acesta fiind cunoscut de toţi cei implicaţi în această cauză, am fost înştiinţată că audierea va

avea loc astăzi, la această oră, abia acum şaptezeci şi cinci de minute. Situația este incorectă, absurdă şi constituie un abuz.

— Cînd v-ar conveni să aibă loc această audiere, domnişoară Love? întrebă Harry.

— Astăzi e joi. Ce părere aveți despre marțea sau miercurea viitoare?

— Foarte bine. Să zicem marți la ora nouă, fu de acord Harry cu ochii la Fink care nu se clintise de la locul lui, prea înspăimîntat ca să răspundă la noua variantă. Bineînțeles că, pînă atunci, copilul va rămîne sub tutelă, domnişoară Love.

— Copilul nu are de ce să fie pus sub tutelă, domnule judecător.

— Dar eu am semnat un ordin de punere sub tutelă şi nu am de gînd să-l revoc atîta vreme cît sîntem în aşteptarea unei audieri. Legile noastre prevăd punerea imediată sub tutelă a presupuşilor infractori, iar clientul dumitale, domnişoară Love, a primit absolut acelaşi tratament ca şi alții aflați în aceeaşi situație. În afară de asta, în cazul lui Mark Sway există şi alte considerații care sînt convins că vor fi abordate foarte curînd.

— Atunci nu pot fi de acord cu o amînare dacă clientul meu rămîne sub tutelă.

— Foarte bine, zise domnul judecător. Atunci să se consemneze faptul că amînarea oferită de Curte a fost respinsă de copil.

— Să se consemneze de asemenea că amînarea a fost respinsă de copil deoarece copilul nu doreşte să rămînă în Centrul de Detenție pentru minori mai mult decît trebuie.

— S-a consemnat, zise Harry cu un uşor rînjet pe față. Te rog să continui, domnişoară Love.

— De asemenea, obiectăm împotriva acestei audieri deoarece mama copilului nu este prezentă în sală. Nişte circumstanțe excepționale fac prezența ei imposibilă în acest moment şi, în plus, vă rog să nu uitați, domnule judecător, că biata femeie a fost înştiințată de ținerea acestei audieri cu

numai trei ore în urmă. Copilul care se află în această sală nu are decît unsprezece ani şi are dreptul să fie însoţit de mamă. După cum bine ştiţi, domnule judecător, legile noastre sînt deosebit de favorabile prezenţei părinţilor în cursul unor astfel de audieri, ori, a continua în absenţa mamei lui Mark mi se pare a fi un lucru total incorect.

— Cînd va putea doamna Sway să fie disponibilă?

— Nimeni nu ştie, domnule judecător. Doamna Sway este practic închisă într-o cameră de spital împreună cu fiul ei cel mic care suferă de stres posttraumatic. Iar medicul nu-i permite să lipsească de acolo decît cel mult cîteva minute. S-ar putea să treacă multe săptămîni pînă cînd doamna Sway să poată participa la audiere.

— Prin urmare, vrei o amînare fără termen?

— Da, domnule judecător.

— Foarte bine; amînarea se acordă. Bineînţeles că, pînă la data la care va avea loc audierea, copilul rămîne sub tutelă.

— Copilul nu are de ce să fie pus sub tutelă. Copilul se va pune de bună voie la dispoziţia Curţii ori de cîte ori i se va cere. Nu se cîştigă nimic din faptul că va fi ţinut sub lacăt pînă la data audierii.

— Domnişoară Love, în cazul acesta există anumiţi factori care complică mult situaţia şi nu sînt deloc dispus să-i dau drumul copilului mai înainte de a avea loc această audiere şi de a vedea ce şi cît cunoaşte. Este foarte simplu. În momentul ăsta, mi-e teamă să-i dau drumul. Pentru că dacă i se va-ntîmpla ceva rău, voi avea remuşcări pentru tot restul vieţii. Înţelegi ce spun, domnişoară Love? înţelegea, deşi nu voia să recunoască.

— Mi-e teamă, domnule judecător, că hotărîrea dumneavoastră se bazează pe fapte nedovedite.

— Poate că da, dar cum în astfel de situaţii, autoritatea mea merge destul de departe, nu sînt deloc dispus să-i dau drumul pînă cînd nu am să aud dovezile părţii adverse.

— Asta are să sune foarte bine la recurs, lovi ea şi lui Harry nu-i plăcu deloc reacţia avocatei.

— Să se consemneze că minorului i-a fost oferită posibilitatea unei amînări pînă cînd mama sa va putea lua parte la audiere, şi că amînarea a fost respinsă de minor.

Reggie reacționa prompt.

— De asemenea, să se consemneze că minorul a refuzat amînarea deoarece minorul nu doreşte să rămînă în Centrul de Detenție pentru minori mai mult decît trebuie.

— S-a consemnat, domnişoară Love. Te rog să continui.

— Minorul cere Curții să nu dea curs cererii depuse împotriva lui şi susține că afirmațiile sînt neîntemeiate şi că cererea a fost depusă în încercarea de a se afla ce anume ar putea să ştie minorul. Semnatarii cererii, Fink şi Foltrigg, se folosesc de această audiere ca de o expediție de pescuit informații pentru disperata lor anchetă penală. Cererea lor este un amalgam nefericit de "poate" şi de "dacă", plasat sub jurămînt, fără cea mai vagă idee despre faptele petrecute în realitate. Sînt disperați, domnule judecător, şi trag orbeşte, în speranța că pînă la urmă vor reuşi să împuşte totuşi ceva. Cererea lor ar trebui respinsă, iar noi ar trebui să mergem cu toții acasă.

Harry aruncă o privire severă spre Fink şi zise:

— Personal, înclin să fiu de acord cu domnişoara Love, domnule Fink. Dumneata ce crezi?

Fink tocmai se relaxase puțin, urmărind cu plăcere cum primele două obiecții prezentate de Reggie fuseseră respinse în cele din urmă de domnul judecător. Respirația aproape că-i revenise la normal, iar tenul îşi schimbase culoarea stacojie într-o nuanță de roz ceva mai acceptabilă, cînd iată că judecătorul se declara de acord cu avocata şi aştepta un răspuns din partea lui.

Fink fu pe punctul de a sări în picioare, apoi îşi aminti de regulile expuse cu cîteva minute în urmă şi îşi stăpîni pornirea, dar începu să se bîlbîie:

— Păi, ăă, domnule judecător, noi, ăă, putem să dovedim că afirmațiile noastre sînt adevărate dacă ni se permite acest

lucru. Noi, ăă, credem că ceea ce am arătat în cererea depusă este adevărat...

— Sper că aşa este, mîrîi Harry.

— Da, domnule, şi noi ştim că acest copil împiedică desfăşurarea anchetei. Da, domnule, sîntem convinşi că putem să dovedim acest lucru.

— Şi dacă nu puteți s-o faceți?

— Păi, eu, ăă, vreau să spun noi, ăăă, sîntem siguri că...

— Domnule Fink, îți dai seama că, dacă vă ascult depoziția şi văd că vă jucați de-a v-ați ascunselea, pot să consider că vă faceți vinovați de sfidarea Curții. Şi, pe lîngă asta, aşa cum o cunosc eu pe domnişoara Love, sînt convins că va trebui să vă aşteptați la un răspuns adecvat şi din partea minorului.

— Intenționăm să-i acționăm în justiție mîine dimineață la prima oră, domnule judecător, îi sări Reggie în ajutor. Pe ambii semnatari, domnul Fink şi Roy Foltrigg. Acțiunea lor nu reprezintă altceva decît un abuz față de această onorată Curte, precum şi față de legile referitoare la minori ale statului Tennessee. De fapt, oamenii mei se ocupă deja de această chestiune.

De fapt, "oamenii ei" se găseau în clipa aceea în holul din fața sălii de judecată şi se tratau cu ciocolată şi cu băuturi răcoritoare dietetice. Cei prezenți în sală ignorau cu totul această realitate, aşa că amenințarea ei era cît se poate de îngrijorătoare.

Fink îi aruncă o privire rapidă vecinului său pe nume George Ord care era ocupat cu întocmirea unei liste de priorități ale acelei după-amieze; lista cu pricina nu cuprindea nimic legat de Mark Sway sau de Roy Foltrigg. Ord trebuia să supravegheze douăzeci şi opt de subalterni care aveau de rezolvat sute de cazuri şi, în consecință, nu dădea doi bani pe povestea cu Barry Muldanno şi cadavrul lui Boyd Boyette. Pur şi simplu, nu intra în jurisdicția lui. Ord era un om ocupat, mult prea ocupat ca să mai joace şi rolul de "menajeră" a lui Roy Foltrigg.

Pe de altă parte, nici Fink nu era un ageamiu în ale meseriei şi, de-a lungul vremii, îşi primise partea lui de procese pe muchie de cuțit, de judecători ostili şi de jurați neîncrezători. Aceasta îi permise să aibă o revenire demnă de toată stima.

— Domnule judecător, cererea în chestiune aduce mult cu o inculpare. Adevărul pe care-l conține nu poate fi pus în evidență în lipsa unei audieri, de aceea, dacă audierea respectivă are loc, noi vom fi în măsură să ne susținem prin dovezi afirmațiile cuprinse în cerere.

— Bine, am să vă ascult argumentele şi dacă ele sînt edificatoare, atunci am să vă aprob cererea şi abia atunci vom continua cu audierea.

Reggie ridică uşor din umeri, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Doreşti să mai adaugi ceva, domnişoară Love?

— Deocamdată nu.

— Atunci cheamă-ți primul martor, domnule Fink, zise Harry şi te rog să fii cît mai scurt şi să nu te pierzi în amănunte nesemnificative. Altfel, ai să mă faci să mă ridic în picioare şi să accelerez personal această poveste.

— Da, domnule. Primul nostru martor este sergentul Milo Hardy, de la Poliția oraşului Memphis.

În tot acest timp, Mark rămăsese nemişcat la locul lui. Nu prea înțelesese dacă Reggie cîştigase sau pierduse această hărțuială avocățească, şi de fapt, în adîncul sufletului, nici nu-i păsa de toată tevatura asta. Pentru că, după părerea lui, sistemul era, pe undeva, incorect şi asta deoarece permitea ca un copil să fie adus într-o sala de judecată în mijlocul unor avocați care se certau şi se împungeau reciproc sub privirea disprețuitoare a judecătorului-arbitru, aşteptîndu-se ca el, copilul, să-şi păstreze stăpînirea de sine în mijlocul acelui bombardament cu texte de legi, paragrafe de regulamente, întîmpinări şi alte chichițe juridice. Da, da, un asemenea sistem era absolut incorect.

Acesta era, pe scurt, sentimentul care-l făcea să rămînă insensibil la tot ceea ce se întîmpla în jurul lui şi să privească țintă un punct de pe podea aflat foarte aproape de locul unde era instalată grefiera. Ochii lui erau tot umezi şi, cu toate că se străduia din răsputeri, nu putea să pună capăt lacrimilor.

În aşteptarea sergentului Hardy, în sala de judecată se lăsă liniştea. Domnul judecător se aşează mai bine în jilț şi îşi luă ochelarii de la ochi.

— Să se consemneze şi următoarele, rupse el tăcerea, întorcîndu-şi privirea spre Fink. Tot ce se întîmpla aici este absolut confidențial şi secret. Prin urmare, interzic tuturor celor prezenți acum în sală să reproducă în alte circumstanțe cele discutate astăzi, aici, sau să abordeze într-un alt context aspecte ale procedurii de față. Vreau să-ți spun, domnule Fink, că ştiu foarte bine că dumneata trebuie să faci un raport pentru Procurorul general din New Orléans; şi mai ştiu tot atît de bine că domnul Foltrigg, în calitate de semnatar al cererii adresate nouă, are dreptul să cunoască tot ce se-ntîmplă în această sală. Şi chiar te rog ca atunci cînd ai să-l vezi să-i spui că absența domniei sale m-a supărat foarte mult. Din moment ce a semnat cererea aceea, trebuia ca astăzi să se afle printre noi. Dumneata îi vei prezenta tot ce s-a-ntîmplat aici, dar vreau să-ți atrag atenția că îi vei povesti numai domnului Foltrigg personal căruia îi vei spune, de altfel, să-şi țină gura şi să nu sufle o vorbă despre ceea ce va afla. Înțelegi, domnule Fink?

— Da, domnule judecător.

— Ai să-i explici, te rog, domnului Foltrigg că dacă prind de veste că s-a produs vreo breşă în confidențialitatea acestor proceduri, am să emit o hotărîre care îl va acuza de sfidare a Curții şi că am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l vîr după gratii.

— Da, domnule judecător.

Privirea lui Harry se mută apoi asupra lui McThune şi K.O. Lewis, aşezați imediat în spatele lui Fink şi al lui Ord.

— Domnilor McThune şi Lewis, puteți să părăsiți sala, le zise el, fără menajamente, iar cei doi se executară instantaneu. Fink se întoarse şi îi privi uluit, apoi i se adresă din nou lui Harry:

— Ăă, domnule judecător, n-ar fi posibil ca aceşti domni să rămînă în...

— Tocmai le-am spus că plece, domnule Fink, replică Harry, ridicînd vocea. Dacă vor avea ceva de spus în calitate de martori, atunci am să-i chem mai tîrziu. Dacă nu, atunci nu au nimic de făcut aici şi pot să aştepte foarte bine în hol, la un loc cu restul turmei. Şi-acum, mergeți, domnilor, mergeți.

Lipsit de orice urmă de orgoliu rănit, McThune alergă, practic, spre ieşire; K.O. Lewis, însă, fu complet opărit: se ridică plin de demnitate şi începu să-şi încheie nasturii de la haină, aruncîndu-i domnului judecător o privire cît se poate de ofuscată. Dar nimeni nu ținea minte să fi cîştigat un astfel de duel împotriva lui Harry Roosevelt, iar K.O. Lewis nu avea de gînd să-ncerce; schimbul de priviri nu dură mai mult de o secundă. Lewis se lăsă păgubaş şi se îndreptă țanțoş spre uşa larg deschisă de McThune.

Cîteva clipe mai tîrziu, în sală îşi făcu apariția sergentul Hardy care merse direct spre scaunul rezervat martorilor. După ce găsi poziția cea mai confortabilă pentru fundul său mare şi gras, polițistul rămase în aşteptare. La cîțiva centimetri distanță, Fink înghețase de spaimă, neştiind dacă să înceapă interogatoriul mai înainte de a i se da voie să facă aşa ceva.

Domnul judecător Roosevelt îşi aduse jilțul pînă aproape de marginea podiumului şi începu să-l cerceteze atent pe Hardy care era îmbrăcat în uniformă completă. Ceva neobişnuit îi atrăsese atenția, dar trecu ceva timp pînă cînd polițistul, ce aducea tare mult cu o broască umflată, să-şi dea seama că domnul judecător se afla la numai cîțiva milimetri de el.

— De ce eşti înarmat? întrebă Harry.

Hardy îl privi surprins, apoi întoarse aceeaşi privire mirată spre pistolul de la şold, de parcă acum îl vedea pentru prima dată; se uită la armă ca şi cum aceasta i s-ar fi lipit de trup într-un mod absolut inexplicabil.

— Păi, eu...

— Sergent Hardy, te afli în timpul serviciului?

— Păi, nu.

— Atunci de ce eşti îmbrăcat în uniformă? Şi pentru ce Dumnezeu vii înarmat în sala mea de judecată?

Mark zîmbi pentru prinia oară după ore de supărare şi nelinişte.

Aprodul prinsese totul din zbor şi acum se apropia de locul rezervat martorilor; Hardy îşi desfăcu iute centura şi îi dădu pistolul aprodului care îl luă de-acolo de parcă ar fi fost o armă criminală.

— Ai mai depus mărturie într-un tribunal? întrebă Harry.

— Da, domnule, de multe ori, răspunse sergentul, zîmbind ca un copil.

— Chiar aşa?

— Da, domnule. De multe ori.

— Şi de cîte ori ai avut arma asupra dumitale?

— Vă rog să mă iertaţi, domnule judecător.

Situaţia fiind lămurită, Harry se relaxa, îl privi scurt pe Fink, apoi îi făcu semn lui Hardy că poate să continue. În ultimii douăzeci de ani Fink petrecuse multe ore în sălile tribunalelor şi era foarte mîndru de talentul său juridic. De altfel, experienţa sa era impresionantă; şi avea multe atuuri: era bun de gură, avea stil, şi reacţiona cu promptitudine.

De data asta însă se simţea îngrozitor de greoi; a sta jos în timpul interogatoriului luat unui martor constituia o modalitate teribil de radicală de aflare a adevărului. De aceea fu cît pe-aci să se ridice din nou, apoi se stăpîni încă o dată şi se agăţă cu toată puterea de carnetul de însemnări aflat pe masă. Starea de nervozitate care îl cuprinsese era perfect vizibilă.

— Vă rog să vă spuneți numele ca să poată fi consemnat, izbucni el ca din puşcă.

— Sînt sergentul Milo Hardy de la Departamentul de Poliție din Memphis.

— Şi adresa, vă rog.

— Domnule Fink, pentru ce-ți trebuie adresa acestui om? interveni Harry.

— Domnule judecător, bănuiesc că este doar o întrebare de rutină, răspunse Fink, privindu-l neîncrezător pe stăpînul teatrului.

— Domnule Fink, ai idee cît de mult urăsc eu întrebările de rutină?

— Cred că-ncep să-nțeleg, domnule judecător.

— Întrebările de rutină nu ne duc nicăieri, domnule Fink. Ele ne fac numai să ne pierdem timpul atît de prețios, în concluzie, nu vreau să mai aud nici o altă întrebare de rutină. Vă rog.

— Da, domnule judecător. Am să-ncerc.

— Ştiu că este greu.

Fink îşi întoarse privirea spre Hardy şi căută disperat o întrebare strălucitor de originală.

— Domnule sergent, lunea trecută ai fost trimis la locul sinuciderii?

Dar Harry îşi ridică din nou mîna şi Fink se prăbuşi pe scaun.

— Domnule Fink, eu nu ştiu ce obiceiuri aveți voi acolo, la New Orléans, dar aici, la Memphis, noi îi punem pe martori să jure mai înainte de a le asculta depoziția. Se numeşte "punerea martorilor sub prestare de jurămînt". Îți sună cumva familiar?

Fink îşi masă tîmplele obosit şi nervos, şi zise:

— Da, domnule. Rog martorul să jure.

În clipa aceea, femeia mai în vîrstă de lîngă grefieră se trezi brusc la viață, se ridică în picioare şi-i strigă lui Hardy, care se afla la nici trei metri distanță de ea, "Ridicați mîna

dreaptă!" Apoi, după ce martorul depuse jurămîntul, femeia se întoarse la picoteala ei.

— Poți continua, domnule Fink, spuse Harry cu un surîs răutăcios pe buze, încîntat că-l prinsese pe acesta cu pantalonii în vine. Abia acum îşi permise şi el să se relaxeze în jilțul care domina sala minusculă şi să asculte cu toată atenția succesiunea rapidă de întrebări şi răspunsuri care urmă.

Hardy fu cît se poate de volubil, dornic să ajute şi să ofere cît mai multe detalii. Descrise cu lux de amănunte locul faptei, poziția cadavrului, starea maşinii. Existau şi fotografii, dacă domnul judecător doreşte să le vadă. Domnul judecător refuză propunerea. Fotografiile erau absolut irelevante. Apoi Hardy dădu la iveală stenograma convorbirii telefonice dintre Mark şi operatoarea de serviciu de la 911, oferindu-se să aducă şi înregistrarea acelei convorbiri dacă domnul judecător doreşte acest lucru. Nu, refuză domnul judecător.

Apoi Hardy relată cu mare plăcere prinderea tînărului Mark chiar acolo, în pădure, lîngă locul faptei, precum şi conversațiile care au urmat: în maşina poliției, în rulota familiei Sway, la bufetul spitalului. Polițistul îşi exprimă părerea că tînărul Mark nu spune tot adevărul. Relatarea puştiului era puțin plauzibilă şi printr-un interogatoriu bine gîndit şi suficient de subtil, el, Hardy, era în stare să dea la iveală o mulțime de puncte şubrede.

Minciunile erau de-a dreptul patetice. Puştiul povestise că el şi fratele său mai mic dăduseră întîmplător peste maşină şi cadavrul de lîngă ea; că nu auziseră nici o împuşcătură; că ei erau doar nişte copii care se jucau în pădure şi-şi vedeau de treburile lor cînd nimeriseră peste cadavrul cu pricina. Bineînțeles că nimic din ce spusese Mark nu era adevărat şi Hardy îşi dăduse repede seama de asta.

Apoi sergentul descrise în amănunt halul în care arăta Mark în momentul în care-l prinsese în pădure, ochiul umflat, buza spartă, sîngele din jurul gurii. Puştiul spusese că se bătuse cu un coleg la şcoală. O altă minciună nefericită.

O jumătate de oră trecu şi Harry începu să se foiască în jilț; Fink pricepu mesajul. Reggie nu avea nici o întrebare de pus şi, în momentul în care Hardy părăsi încăperea, nimeni nu mai avea nici o îndoială că Mark Sway era doar un mincinos care încercase să-i inducă în eroare pe polițişti. Era clar că situația avea să se înrăutățească.

Cînd domnul judecător o întrebă dacă are de pus vreo întrebare sergentului Hardy, Reggie răspunse simplu: "Nu am avut timp să mă pregătesc pentru acest martor".

Următorul invitat în boxa martorilor fu McThune, care jură să spună adevărul şi numai adevărul, aşezîndu-se apoi pe scaunul care-i fusese rezervat. În timpul acesta, Reggie scoase încet din servietă faimoasa casetă şi începu să bată uşor cu ea în carnetul de însemnări de pe masă exact în clipa în care privirea lui McThune se îndreptă spre masa la care se aflau minorul şi avocata sa. Agentul FBI închise ochii.

Reggie aşează cu grijă caseta pe carnetul de însemnări şi se apucă să-i deseneze conturul cu stiloul.

Fink se transformase de-acum într-un adept convins al evitării întrebărilor de rutină; folosirea atît de eficientă a cuvintelor constituia o experiență cu totul nouă pentru el şi cu cît o punea mai mult în practică, cu atît îi plăcea mai mult.

Depoziția lui McThune fu la fel de seacă precum o păstaie uscată de fasole. Explică auditoriului amprentele găsite în maşină, pe revolver, pe sticla de whiskey şi pe bara din spate a maşinii. Făcu apoi cîteva presupuneri în legătură cu cei doi copii şi furtunul de grădină găsit la fața locului şi îi arătă lui Harry mucurile de țigară găsise sub copacul de la marginea poienii. Îi mai arătă judecătorului şi biletul lăsat de Clifford, expunîndu-şi din nou părerile personale despre cuvintele adăugate cu un pix diferit. Ba prezentă şi pixul găsit în maşină, precizînd că, fără îndoială, de el se folosise domnul Clifford cînd mîzgălise acele ultime cuvinte. Povesti apoi despre pata de sînge de pe mîna lui Clifford; sîngele nu-i aparținea defunctului, în schimb avea aceeaşi grupă cu

sîngele lui Mark Sway care, întîmplător, se alesese cu buza spartă şi cu cîteva răni din afacerea asta.

— După părerea dumitale, domnul Clifford l-a lovit la un moment dat pe copil? îl întrebă Harry.

— Da, domnule judecător, aşa cred.

Deşi părerile lui McThune erau discutabile, Reggie nu reacționa în nici un fel. Îl cunoştea foarte bine pe Harry şi ştia că el asculta totul de la cap la coadă pentru ca apoi să hotărască singur ce să creadă şi ce nu. Obiecțiile ar fi fost inutile.

Judecătorul întrebă atunci cum de reuşise FBI-ul să obțină amprentele copilului, aşa că McThune răsuflă adînc şi începu să povestească despre cutia de suc de la spital, menționînd însă imediat că băiatul nu era de fel un suspect ci doar un martor în această cauză, drept care, din punctul lor de vedere, nu era nimic rău în acțiunea agenților federali. Harry nu fu însă deloc de aceeaşi părere, dar se abținu de la orice comentarii. Atunci McThune insistă asupra faptului că dacă băiatul ar fi fost cu adevărat suspect, ei nici n-ar fi îndrăznit să se gîndească la un asemenea mod de a-i lua amprentele. Niciodată.

— Sînt convins că nu, remarcă Harry cu suficient sarcasm ca să-l facă pe McThune să roşească.

Apoi Fink îi ceru să povestească ceea ce se-ntîmplase în ziua de marți cînd tînărul Mark îşi angajase un avocat. Păi, marți, încercaseră, disperați, să stea de vorbă cu Mark, apoi cu avocatul acestuia, iar lucrurile au mers din rău în mai rău.

Pe tot parcursul interogatoriului, McThune se comportă foarte bine, rezumîndu-se cu strictețe la fapte. La sfîrşit, părăsi cît putu de repede încăperea, lăsînd în urma lui impresia de netăgăduit cu tînărul Mark era un adevărat mincinos.

În timpul celor două depoziții, Harry urmărise cu atenție reacțiile puştiului şi constatase că acesta era absolut

impenetrabil, preocupat peste măsură de un punct invizibil aflat în fața lui, undeva, pe podea, ignorînd-o pînă şi pe Reggie. Avea ochii umezi, dar nu plîngea; părea obosit şi trist. Uneori, arunca o privire scurtă spre martorul care îi scotea în evidență minciunile.

Din experiența anterioară, Harry ştia că Reggie se aşeza foarte aproape de tinerii ei clienți şi le vorbea în şoaptă de-a lungul audierii. Din cînd în cînd, îi bătea uşor pe spate, le strîngea mîinile, îi liniştea, ba, dacă era cazul, le mai ținea şi cîte o predică. În mod normal, avocata se mişca tot timpul, încercînd să-şi protejeze clienții de realitatea dură a unui sistem judiciar conceput şi condus de adulți. Astăzi, însă, situația era complet diferită. Uneori, Reggie îşi întorcea privirea spre clientul ei ca şi cum ar fi aşteptat un anume semnal din partea lui, dar el continua să nu o bage în seamă.

— Cheamă-ți următorul martor, domnule Fink, zise Harry. Şi procurorul, care îşi rezemase coatele de masă, împiedicîndu-se cu greu să nu se ridice de pe scaun, îşi întoarse privirea spre Ord, cerşindu-i ajutorul; apoi se adresă domnului judecător.

— Ei bine, domnule judecător, poate că are să vi se pară puțin ciudat, dar aş vrea ca următorul martor să fiu eu însumi.

La auzul acestor vorbe, Harry îşi smulse ochelarii de la ochi şi privirea lui încruntată coborî asupra procurorului.

— Domnule Fink, dumneata faci o confuzie. Dumneata, aici, eşti avocat, nu martor.

— Ştiu asta, domnule, dar, după cum ştiți, eu sînt şi unul din semnatarii cererii prin care a fost solicitată audierea de față. Ştiu că acest lucru nu se înscrie în ordinea obişnuită, dar cred că depoziția mea ar putea să se dovedească importantă.

— Thomas Fink — solicitant, avocat, martor. Nu vrei să joci şi rolul aprodului, domnule Fink? Sau poate că doreşti să treci puțin şi la maşina de stenografiat? Şi, de ce nu, să îmbraci chiar şi roba mea? Domnule Fink, în cazul ăsta, aici

nu mai sîntem într-o sală de judecată, ci într-una de teatru. Şi atunci vin şi te-ntreb: de ce nu-ți alegi rolul care-ți place mai mult?

Procurorul privea cu încăpățînare podiumul, evitînd cu grijă orice contact vizual cu domnul judecător.

— Să mă explic, domnule, zise el pe un ton plin de umilință.

— Nu ai ce să explici, domnule Fink. Doar nu sînt orb. Voi, băieți, ați dat năvală aici pregătiți doar pe jumătate. Domnul Foltrigg, deşi ar fi trebuit să fie în sală, nu a venit, iar dumneata ai acum nevoie de el. V-ați imaginat că, dacă semnați amîndoi o cerere la care mai adăugați ceva ştabi din FBI, precum şi pe domnul Ord, eu am să cad pe spate şi am să fac tot ce-mi cereți. Îmi dai voie să-ți spun ceva, domnule Fink?

Procurorul încuviință din cap.

— Află că nu sînt deloc impresionat. La viața mea, am văzut lucruri mult mai bine făcute de elevi de liceu care se jucau de-a tribunalul. Cel puțin jumătate din bobocii de la facultatea de drept din Memphis ar putea să te bată la fundul gol, în timp ce jumătatea cealaltă s-ar putea ocupa de domnul Foltrigg.

Deşi nu împărtăşea părerea judecătorului, Fink continua să dea cuminte din cap. Ord prinse momentul şi-şi trase scaunul cu cîțiva centimetri mai departe de cel al colegului din New Orléans.

— Dumneata ce părere ai, domnişoară Love? întrebă Harry.

— Domnule judecător, regulile noastre referitoare la etică şi proceduri sînt deosebit de clare. Un avocat angajat într-o cauză nu poate fi implicat ca martor în cauza respectivă. Este foarte simplu, încheie Reggie pe un ton plictisit şi enervat, ca şi cum era obligată să repete ceva arhicunoscut.

— Dumneata, domnule Fink?

— Domnule judecător, reluă procurorul care începuse să-şi revină, aş vrea să aduc la cunoştința Onoratei Curți, sub prestare de jurămînt, bineînțeles, anumite acțiuni ale

domnului Clifford premergătoare sinuciderii. Vă cer scuze pentru această solicitare, dar ținînd seama de actualele circumstanțe, ea se dovedeşte necesară.

Chiar în momentul acela se auzi o bătaie uşoară în uşă şi aprodul se grăbi să deschidă. Era Marcia care adusese un sandviş uriaş cu friptură de vită şi un pahar cu ceai la gheață pe care le aşează în fața domnului judecător, şi apoi se retrase.

Ceasul arăta ora unu a după-amiezii şi, deodată, toți cei din sală îşi dădură seama cît sînt de flămînzi. Încăperea se umplu de aroma apetisantă a fripturii, şi a salatei de hrean, murături şi ceapă; ochii celor din sală se lipiseră, pofticioşi, de chifla imensă din care Harry se pregătea să muşte sănătos. Privirea fixă a tînărului Mark Sway îl făcu însă pe domnul judecător să rămînă cu mîna în aer şi observă abia atunci sclipirile semnificative din ochii lui Fink, ai lui Ord, ai lui Reggie, ba chiar şi din cei ai aprodului. Drept urmare, după o secundă de reculegere, Harry aşează sandvişul înapoi pe farfurie şi apoi i se adresă lui Fink, împungînd aerul cu degetul, într-un gest amenințător:

— Domnule Fink, stai la locul dumitale! Juri să spui adevărul?

— Jur.

— Ar fi cazul. Ei, acum, că te afli sub prestare de jurămînt, ai la dispoziție cinci minute ca să-mi spui ce te frămîntă.

— Da, mulțumesc, domnule judecător.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Vedeți, Jerome Clifford şi cu mine am fost colegi de facultate şi pe urmă ne-am întîlnit în multe procese. Pe baricade diferite, fireşte.

— Fireşte.

— După inculparea lui Barry Muldanno, presiunea a devenit din ce în ce mai puternică şi Jerome a început să se comporte bizar. Dacă stau să mă gîndesc, cred că, de fapt, omul începuse să cedeze nervos, dar la vremea aceea nu prea i-am dat importanță. Ştiți, vreau să spun că Jerome a fost întotdeauna o persoană mai ciudată.

— Înțeleg.

— Eu mă ocupam de cazul respectiv şi asta îmi lua multe ore pe zi; iar de cîteva ori pe săptămînă, mă vedeam şi cu Jerome. Ne-am întîlnit şi la tribunal de cîteva ori, cu ocazia unor etape preliminare şi pot să vă spun că arăta îngrozitor. Se îngrăşase cumplit şi bea peste măsură. Venea întotdeauna tîrziu la întîlniri. Se spăla foarte rar. Deseori uita să dea telefoanele promise, ceea ce era cu totul neobişnuit pentru el. Într-o seară, cam cu o săptămînă înainte să moară, m-a sunat acasă. Era cumplit de beat şi parcă turbat. A bătut cîmpii preț de-o oră. Pe urmă, mi-a telefonat la birou chiar a doua zi, dimineața, şi s-a scuzat, apoi a tot încercat să afle dacă nu cumva spusese prea multe cu o seară înainte. De două ori cel puțin a amintit şi de cadavrul lui Boyd Boyette şi toată chestia asta m-a convins că Jerome ştia unde era ascunzătoarea.

Ajuns în acest punct al relatării, Fink făcu o pauză pentru a permite auditoriului să recepționeze cum trebuie mesajul, dar cum Harry îşi arătă nerăbdarea, procurorul continuă:

— Ei bine, după episodul ăsta, Jerome mi-a mai telefonat de cîteva ori, şi mi-a vorbit din nou despre cadavru. Atunci eu l-am lăsat să-nțeleagă că alcoolul îl făcuse să vorbească prea mult şi i-am spus că aveam de gînd să cerem inculparea lui pentru că a obstrucționat justiția.

— Aha, ăsta este unul din subiectele voastre favorite, remarcă tăios Harry.

— Oricum, Jerome bea foarte mult şi se comporta foarte ciudat. I-am mărturisit că FBI-ul îi pusese o coadă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ceea ce nu era tocmai adevărat, dar el a părut să mă creadă. După chestia asta, Clifford a devenit efectiv paranoic şi îmi telefona de cîteva ori pe zi. Cînd se îmbăta, îmi telefona şi noaptea. Voia să vorbească despre cadavru, dar era prea speriat ca să spună tot ce ştia. În timpul ultimei noastre convorbiri telefonice, i-am sugerat că s-ar putea să fim dispuşi să încheiem un tîrg: dacă ne spunea unde se află cadavrul, atunci noi îl ajutam să

iasă basma curată — fără cazier, fără condamnare, fără nimic. Era practic inspăimîntat de clientul lui şi nu a negat nici măcar o dată că ar fi ştiut unde este ascuns cadavrul.

— Domnule judecător, interveni Reggie, tot ce-am auzit pînă acum sînt numai presupuneri care să justifice acțiunea petiționarilor şi care sînt imposibil de verificat.

— Deci nu mă crezi? sări Fink.

— Nu, nu te cred.

— Nici eu nu sînt sigur că te cred, domnule Fink, zise Harry. După cum nu sînt sigur că ceea ce-ai spus are vreo legătură cu audierea de față.

— Domnule judecător, eu vreau să subliniez că Jerome Clifford ştia unde este ascuns cadavrul şi că era în pragul unei prăbuşiri nervoase.

— Păi, eu aş zice că prăbuşirea s-a şi produs din moment ce şi-a vîrît un pistol în gură. Nu crezi, domnule Fink?

Procurorul nu era însă foarte sigur că trebuie să răspundă la această întrebare.

— Mai ai vreun martor, domnule Fink? îl întrebă atunci Harry.

— Nu, domnule. Cu toate acestea, noi considerăm că, date fiind circumstanțele absolut neobişnuite ale acestei cauze, copilul ar trebui să depună mărturie sub prestare de jurămînt.

Această replică îl făcu pe Harry să-şi smulgă din nou ochelarii de la ochi şi să se aplece mult în față, dacă ar fi putut să-l atingă pe procuror, l-ar fi strîns cu siguranță de gît.

— Ce?!

— Noi, ăă, considerăm că…

— Domnule Fink, ai studiat legile noastre referitoare la minori?

— Da, le-am studiat.

— Splendid. Atunci, fii bun, domnule, şi spune-ne şi nouă care paragraf dă dreptul petiționarului să oblige un copil să depună mărturie.

— Dar eu n-am făcut altceva decît să expun o doleanță.

— Minunat. Care paragraf îi dă dreptul petiționarului să formuleze o astfel de doleanță?

Drept răspuns, Fink găsi ceva foarte interesant de studiat în carnetul de însemnări care se odihnea în fața lui, pe masă.

— Domnule Fink, noi, aici, nu jucăm într-o parodie, nu ne creăm regulile din mers. Copilul nu poate fi obligat să depună mărturie. Sînt convins că înțelegi ce spun.

Dar Fink continua să-şi studieze, plin de rîvnă, carnetul de însemnări.

— Suspend şedința trei minute! se răsti domnul judecător către plen. Să iasă toată lumea, în afară de domnişoara Love. Aprod, du-l pe Mark într-o cameră pentru martori, ordonă Harry ridicîndu-se în picioare.

Mult prea înspăimîntat ca să se ridice în picioare, dar încercînd din răsputeri să se conformeze ordinului, Fink ezită o fracțiune de secundă, lucru care-l supără la culme pe judecător.

— Ieşi de aici, domnule Fink!, îi zise acesta fără menajamente, arătîndu-i uşa.

Consecința acestei invitații atît de clar exprimate fu că atît Fink cît şi Ord năvăliră spre uşă, mai-mai să se calce pe picioare. Grefiera şi cealaltă funcționară îi urmară îndeaproape, în timp ce aprodul îl escorta pe Mark. Cînd uşa se închise în sfîrşit în urma tuturor, Harry îşi scoase roba şi o aruncă pe masă; apoi îşi luă sandvişul şi se aşeză lîngă Reggie.

— Mîncăm ceva? zise el, rupînd chifla în două şi punînd una din bucăți pe un şervețel, în fața avocatei. Avu grijă să împingă apoi şi salata cît mai aproape de carnetul ei de însemnări. Reggie începu să ronțăie o rondelă de ceapă.

— Ai de gînd să-l laşi pe copil să depună mărturie? o întrebă judecătorul, cu gura plină de friptură.

— Nu ştiu, Harry. Tu ce zici?

— Eu zic că Fink este un dobitoc; asta zic.

Reggie muşcă din bucata ei de sandviş şi se şterse la gură, abținîndu-se de la orice comentariu.

— Dacă faci asta, Fink are să-i pună nişte întrebări foarte precise despre ceea ce s-a-ntîmplat în maşina lui Clif-ford.

— Ştiu, şi asta mă-ngrijorează.

— Cum are să răspundă copilul?

— Pe cuvîntul meu de onoare că nu ştiu. Eu l-am sfătuit aşa cum trebuie, am discutat mult despre chestia asta şi tot ce pot să-ți spun este că habar n-am cum are să reacționeze.

Harry răsuflă adînc, pregătindu-se să spună ceva, dar observă că ceaiul rămăsese pe masa lui, aşa că se ridică şi luă de pe masa lui Fink două pahare de hîrtie pe care le umplu cu băutura rece şi parfumată.

— Reggie, este evident că băiatul ştie ceva. Altfel de ce ar fi spus atîtea minciuni?

— Pentru că este doar un copil, Harry, şi pentru că este speriat de moarte. A auzit lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă; l-a văzut pe Clifford zburîndu-şi creierii; toate astea l-au speriat cumplit. Uită-te la fratele lui. Ei au fost martorii unei întîmplări îngrozitoare şi cred că, la început, Mark s-a gîndit că s-ar putea să aibă necazuri. Aşa că s-a hotărît să mintă.

— Adevărul este că nici măcar nu pot să-l condamn că a luat o asemenea hotărîre, zise Harry, luînd o rondelă de ceapă, în timp ce Reggie muşcă dintr-o murătură.

— La ce te gîndeşti? îl întrebă ea.

Judecătorul se şterse la gură şi se gîndi îndelung. Băiatul făcea de-acum parte din cei cunoscuți sub numele de "Puştii lui Harry" şi de aceea, orice hotărîre va avea în vedere numai şi numai varianta cea mai favorabilă pentru Mark Sway.

— Dacă presupun că băiatul ştie ceva de primă importanță pentru mersul anchetei din New Orléans, atunci s-ar putea să se întîmple mai multe lucruri. Mai întîi, dacă tu îi dai voie să depună mărturie, iar el îi dă lui Fink informațiile dorite, atunci, din punctul meu de vedere, cauza este închisă. Copilul poate să plece de-aici, dar odată ajuns afară va fi în

mare pericol. Al doilea, dacă tu îi dai voie să depună mărturie, dar el refuză să răspundă la întrebările lui Fink, atunci eu am să fiu obligat să-i dau ordin să răspundă. Dacă refuză din nou, se face vinovat de sfidarea Curții pentru că nu are dreptul să treacă sub tăcere informații cruciale pentru mersul unei anchete penale. În ambele cazuri, dacă această audiere se termină fără un răspuns satisfăcător din partea copilului, sînt convins că domnul Foltrigg va acționa imediat. Adică, va face urgent rost de o citație în fața unui mare juriu din New Orléans şi nu veți avea încotro, va trebui să vă supuneți. Iar dacă va refuza încă o dată să vorbească, atunci cu siguranță că judecătorul federal îl va considera vinovat de sfidarea Curții, ceea ce bănuiesc că îl va duce la închisoare.

Reggie dădu din cap, absolut de acord cu cele spuse de judecător.

— Şi-atunci, cum să facem, Harry?

— Dacă puştiul pleacă la New Orléans, atunci eu nu mai am nici un fel de control asupra lui. Ori, eu aş prefera să-l am aici. Prin urmare, dacă aş fi în locul tău, i-aş da voie să depună mărturie, dar l-aş sfătui să nu răspundă la întrebările cruciale. Cel puțin deocamdată. Poate mîine sau poimîine. Eu l-aş sfătui să țină piept presiunii exercitate de judecător şi să nu deschidă gura, repet, cel puțin deocamdată. Asta îl va trimite înapoi la Centrul de Detenție pentru minori, adică într-un loc mult mai sigur decît oriunde în New Orléans. În felul ăsta, îl aperi de bandiții de acolo — care îți spun drept că mă sperie pînă şi pe mine — aşteptînd ca federalii să pună la punct ceva mai bun. Şi, în plus, faci rost şi de ceva timp pentru tine, ca să-ți poți da seama cum va acționa domnul Foltrigg la New Orléans.

— Deci, după tine, Mark se află în mare pericol?

— Da, şi chiar dacă n-aş fi convins de lucrul ăsta, tot nu mi-aş asuma nici un risc. Dacă spune acum tot ce ştie, s-ar putea să-l coste foarte mult. Iar eu nu sînt dispus să-i dau drumul astăzi de aici pentru nimic în lume.

— Dar dacă Mark refuză să vorbească şi Foltrigg îl citează în fața juraților?

— În cazul ăsta, n-am să-i dau voie să se prezinte.

Reggie îşi pierduse orice poftă de mîncare şi se mulțumi să soarbă cîteva înghițituri din paharul cu ceai.

— Ceea ce i se-ntîmplă lui Mark este îngrozitor de nedrept, Harry. Băiatul merită mult mai mult de la societate.

— Sînt complet de acord cu tine şi aştept propuneri.

— Ce-ar fi să nu-i dau voie să depună mărturie?

— Să ştii că oricum nu-i dau drumul de-aici; cel puțin nu astăzi. Cum spuneam, poate mîine sau poimîine. Toată povestea asta se întîmplă mult prea repede şi, după părerea mea, ar fi bine să o apucăm pe drumul cel mai sigur şi să aşteptăm să vedem ce va fi la New Orléans.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Harry. Ce-ar fi să nu-i dau voie să depună mărturie?

— Păi, dacă alegi varianta asta, dovezile pe care le-am auzit pînă acum mă obligă să declar că puştiul a încălcat legea şi să i-l trimit înapoi lui Doreen. S-ar putea însă ca mîine sau poimîine să mă răzgîndesc.

— Dar Mark nu a încălcat legea!

— S-ar putea să fie cum spui tu. Dar dacă ştie ceva şi refuză să vorbească, atunci este evident că obstrucționează justiția. Ce anume ştie băiatul, Reggie? Dacă-mi spui, am să pot să-l ajut mult mai bine.

— Nu pot să-ți spun nimic, Harry. Este confidențial.

— Fireşte că da, încuviință el zîmbind. Dar este mai mult decît evident că ştie foarte multe.

— Da, probabil că aşa este.

— Ascultă-mă, draga mea. Micul nostru prieten a încurcat-o rău de tot. Aşa că hai să-ncercăm să-l ajutăm să iasă la liman. Eu zic să facem fiecare lucru la timpul său, să-l ținem pe copil într-un loc sigur, unde noi sîntem stăpînii, şi între timp să discutăm cu federalii despre programul lor de protecție a martorilor. Dacă lucrurile se aranjează şi pentru el

şi pentru familie, atunci băiatul va putea da în vileag toate secretele alea îngrozitoare pentru că va fi protejat.

— Bine. Am să stau de vorbă cu el.

25

Mica adunare îşi reluă locurile sub privirea vigilentă a aprodului, un tip pe nume Grinder. Fink arunca priviri temătoare în jur, neştiind dacă să se aşeze ori să rămînă în picioare, dacă să vorbească ori să se ascundă sub masă. Ord avea ce avea cu o pieliță de la degetul mare. Baxter McLemor îşi trase scaunul cît mai departe de cel ocupat de Fink.

Domnul judecător sorbi ultimele picături de ceai, aşteptînd ca ceilalți să se aşeze şi să se liniştească.

— Să se consemneze, începu el, adresîndu-se grefierei. Domnişoară Love, trebuie să ştiu dacă tînărul Mark Sway va depune mărturie.

Reggie, care stătea cu cîțiva centimetri mai în spate, nu putea să vadă decît profilul clientului său: ochii băiatului nu se uscaseră nici acum.

— Date fiind circumstanțele, zise ea, clientul meu nu prea are de ales.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Asta înseamnă că îi dau voie să depună mărturie, dar că nu voi tolera nici un fel de întrebări abuzive din partea domnului Fink.

— Vă rog, domnule judecător, interveni Fink.

— Linişte, domnule Fink. Adu-ți aminte regula numărul unu: nu vorbeşti dacă nu eşti invitat s-o faci.

— Lovitură ieftină, mîrîi procurorul, privind-o pe avocată.

— Potoleşte-te, domnule Fink, puse Harry punct discuției; apoi se întoarse spre Mark, cu un zîmbet plin de căldură pe buze: Mark, vreau să rămîi la locul tău, lîngă avocatul tău, iar eu am să-ți pun cîteva întrebări.

În sfîrşit, puştiul avea să vorbească! Fink îi făcu mulțumit cu ochiul lui Ord.

— Mark, ridică mîna dreaptă, zise domnul judecător şi băiatul se supuse; mîna dreaptă, ca şi cea stîngă, tremura ca o frunză în bătaia vîntului. Femeia aceea mai în vîrstă veni în fața lui Mark şi totul se petrecu aşa cum cerea legea. Copilul nu se ridicase în picioare, în schimb îşi apropiase uşor scaunul de cel al lui Reggie.

— Ei, şi-acum, Mark, am să-ți pun cîteva întrebări. Dacă nu înțelegi ceva, orice, te rog să te simți liber să discuți cu avocata ta, okay?

— Da, domnule.

— Voi încerca să formulez întrebări cît mai clare şi cît mai simple, iar dacă simți nevoia să mergi şi să vorbeşti cu Reggie, este de-ajuns să-mi spui. Okay?

— Da, domnule.

Fink îşi răsuci atunci scaunul în aşa fel încît să-l aibă pe Mark drept în fața ochilor şi rămase într-o aşteptare nervoasă, asemenea unui cățel flămînd. Ord îşi terminase manichiura şi acum era gata să-şi noteze totul în carnetul de pe masă. Harry îşi mai trecu o dată în revistă însemnările, apoi îşi îndreptă privirea zîmbitoare spre martor.

— Mark, vreau să-mi povesteşti cum anume l-ați descoperit luni, tu şi cu fratele tău, pe domnul Clifford?

Băiatul se agăță cu toată puterea de brațele scaunului şi îşi drese glasul; lucrurile nu se desfăşurau deloc aşa cum crezuse. În toate filmele pe care le văzuse martorii nu erau interogați de judecători.

— Păi, luni, eu şi cu fratele meu ne-am furişat în pădurea din spate rulotelor ca să fumăm o țigară, începu el povestea, ajungînd încet-încet la momentul în care Romey vîrîse pentru prima oară furtunul pe țeava de eşapament şi apoi se urcase în maşină.

— Şi voi ce-ați făcut atunci? întrebă domnul judecător, plin de nerăbdare.

— Eu m-am apropiat de maşină şi am scos furtunul de-acolo, zise Mark, povestind apoi tot acel du-te-vino prin buruieni pentru a scoate din funcțiune instalația aducătoare de moarte meşterită de Romey. Şi cu toate că mai vorbise despre asta cu maică-sa, cu doctorul Greenway şi cu Reggie, Mark nu reuşise pînă acum să sesizeze partea amuzantă a întîmplării. Acum însă, pe măsură ce povestea, ochii judecătorului începură să scînteieze; ba la un moment dat, onorabilul Harry Roosevelt izbucni pur şi simplu în rîs. Aprodul şi grefiera împărtăşeau starea de spirit a judecătorului, iar femeia mai în vîrstă care se îngrijea de prestarea jurămîntului zîmbi pentru prima dată de la începutul şedinței.

Ajuns la episodul în care domnul Clifford pusese mîna pe el, îl pocnise şi-l aruncase în maşină, Mark constată că publicul încetă brusc să se mai amuze, aşa că povesti totul, privind țintă la pantofii de culoare închisă ai grefierei.

— Asta înseamnă că ai fost în maşina domnului Clifford înainte de moartea lui, nu? întrebă domnul judecător cu multă prudență şi cît se poate de serios.

— Da, domnule.

— Şi el ce-a făcut după ce te-a vîrît în maşină?

— Păi, mi-a mai tras o palmă şi m-a amenințat, zise Mark, adăugînd tot ce-şi amintea despre revolver, sticla de whiskey şi pastile.

Toți cei prezenți în mica sală de judecată încremeniră cu sufletul la gură, uitînd de mult să mai zîmbească. Mark îşi căuta cu grijă cuvintele, evitînd privirea celor din jur şi vorbind ca-n transă.

— Domnul Clifford a folosit atunci pistolul? întrebă judecătorul.

— Da, domnule, declară Mark, povestind în amănunt şi această secvență.

Apoi se opri, aşteptînd următoarea întrebare pe care Harry o puse după un lung moment de reflecție.

— Unde a fost Ricky în tot acest timp?

— S-a ascuns în tufişuri. La un moment dat l-am văzut strecurîndu-se prin iarbă şi mi-am închipuit că avea de gînd să scoată iar furtunul de pe țeava. Mai tîrziu am aflat că aşa şi făcuse. Domnul Clifford îi dădea înainte că el simte mirosul de gaz şi mă tot întreba dacă nu-l simt şi eu. Mi se pare că i-am spus "da" de vreo două ori, dar eram sigur că Ricky reuşise mişcarea.

— Deci Clifford nu ştia nimic de Ricky? veni judecătorul cu o nouă întrebare, complet irelevantă, dar în clipa aceea mintea lui Harry nu putuse găsi nimic mai bun.

— Nu, domnule.

— Aşadar, ai fost în maşină şi, în tot timpul ăsta, ai stat de vorbă cu domnul Clifford, nu? întrebă Harry după un alt moment de tăcere.

Mark îşi dădu imediat seama că a sosit momentul, aşa că reacționa cu repeziciune, încercînd să abată cumva atenția celor prezenți spre o zonă mai puțin periculoasă.

— Da, domnule, şi pot să vă spun ca îşi ieşise parcă din minți. Vorbea mereu de o călătorie spre Țara-de-Dincolo unde trebuia să ne întîlnim cu Vrăjitorul din Oz, pe urmă iar țipa la mine că de ce plîng şi după aia mă ruga să-l iert că m-a lovit.

— Asta este tot ce-ați vorbit? întrebă Harry. Iar Mark o privi iute pe Reggie, care nu-l scăpa din ochi. Fink veni o idee mai aproape, grefiera înghețase în fața maşinii de stenografiat.

— Ce vreți să spuneți? se împotmoli Mark.

— Vreau să ştiu dacă domnul Clifford ți-a mai spus şi altceva?

Timp de o secundă, Mark analiză în gînd situația şi hotărî că o urăşte pe Reggie. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să răspundă pur şi simplu "nu, domnule, domnul Clifford nu mi-a mai spus nimic altceva", şi spectacolul ar fi luat sfîrşit. Clifford a bătut cîmpii preț de cinci minute şi pe urmă a adormit, iar eu am fugit ca din puşcă. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Reggie şi nu i-ar fi ascultat predica despre adevărul pe care trebuie să-l spui cînd eşti sub prestare de jurămînt,

răspunsul lui ar fi fost "nu, domnule". După care s-ar fi putut întoarce acasă, sau la spital, sau oriunde în altă parte.

Sau cine ştie? Cînd era în clasa a patra, cei de la poliție veniseră la şcoală şi le vorbiseră, printre altele, despre detectorul de minciuni. Făcuseră şi o demonstrație cu ajutorul lui Joey McDermant, cel mai mare mincinos din clasă; şi de cîte ori Joey deschidea gura, acul aparatului parcă înnebunea brusc. Atunci, polițistul le spusese că în felul ăsta puteau fi prinşi şi criminalii.

Or, din moment ce atîția agenți federali şi polițişti viermuiau în preajma lui, detectorul de minciuni nu putea fi nici el departe, nu? De cînd murise Romey, Mark spusese atîtea minciuni încît obosise.

— Mark, te-am întrebat dacă domnul Clifford ți-a mai spus şi altceva.

— De exemplu?

— De exemplu, a amintit cumva de senatorul Boyd Boyette?

— De cine?

Un surîs blînd lumină pentru o clipă chipul judecătorului.

— Mark, domnul Clifford ți-a spus ceva despre un caz de-al său din New Orléans în care erau implicați un domn pe nume Barry Muldanno şi răposatul senator Boyd Boyette?

Un păianjen mititel se tîra spre pantofii grefierei şi băiatul îl urmări cu privirea pînă cînd mica insectă dispăru sub trepied. Gîndul la afurisitul ăla de detector nu voia să-i dea pace; Reggie îi promisese să facă tot ce-i stă în putință ca să-l țină cît mai departe de el, dar dacă judecătorul are să ceară şi testul ăsta?

Lungul moment de tăcere care-i precedă răspunsul fu cît se poate de elocvent. Inima lui Fink bătea nebuneşte, iar pulsul o luase razna. Aha! Deci derbedeul ăsta mic *ştie* într-adevăr ceva!

— Nu cred că vreau să răspund la întrebarea asta, zise Mark, cu ochii țintă în podea, aşteptînd reapariția micului păianjen.

Răspunsul lui îl făcu pe Fink să-l privească plin de speranță pe Harry.

— Mark, uită-te la mine, zise judecătorul aidoma unui bunic blînd şi înțelegător. Vreau să răspunzi la întrebare. Domnul Clifford a amintit numele lui Barry Muldanno sau al lui Boyd Boyette?

— Pot să cer amendamentul cinci?

— Nu.

— De ce, doar se aplică şi la copii, nu?

— Aşa este, dar nu în situații de genul ăsta. Tu nu eşti implicat în moartea senatorului Boyette. De fapt, tu nu eşti implicat în nici o crimă.

— Atunci de ce m-ați băgat la închisoare?

— Să ştii că am să te trimit înapoi dacă nu răspunzi la întrebări.

— Oricum, eu cer amendamentul cinci.

Martor şi judecător îşi încrucişară privirile şi martorul fu cel care clipi primul. Ochii i se umplură de lacrimi şi reuşi să scape şi două suspine. Mark îşi muşcă buzele, încercînd din răsputeri să nu plîngă; mîinile i se încleştară pe brațele scaunului, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji, în timp ce continua să se uite în ochii întunecați ai venerabilului Harry Roosevelt.

Lacrimi ale unui băiețel nevinovat. Harry nu mai rezistă nici el, ochii i se umeziră şi judecătorul căută o batistă în sertarul mesei.

— Vrei să vorbeşti puțin cu avocata ta?

— Am mai stat de vorbă, răspunse Mark cu glas slab, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca bluzei.

Fink ajunsese în pragul infarctului. Avea atît de multe de spus, atîtea întrebări pentru mormolocul ăsta, atît de multe sugestii pentru felul în care Curtea ar fi trebuit să abordeze această problemă. Puştiul ştie, fir-ar a dracului de treabă! Aşa că hai să-l facem să vorbească!

— Să ştii, Mark, că nici mie nu-mi place ceea ce sînt obligat să fac, dar trebuie să răspunzi la întrebările mele. Dacă

refuzi, atunci te fac vinovat de sfidarea Curții. Înțelegi ce-ți spun?

— Da, domnule. Reggie mi-a explicat despre ce este vorba.

— Şi ți-a explicat şi că, în cazul în care sfidezi Curtea, pot să te trimit din nou la Centrul de detenție pentru minori?

— Da, domnule. Să ştiți că puteți să-i ziceți şi închisoare că nu mă supăr.

— Mulțumesc. Vrei să te întorci la închisoare?

— Nu prea, da' oricum nu am unde să mă duc în altă parte.

Glasul îi era mai sigur şi lacrimile nu i se mai prelingeau pe obraji. Acum că văzuse cum arată pe dinăuntru, închisoarea nu-l mai speria aşa de tare. Putea să reziste acolo cîteva zile, de fapt, după părerea lui, era mai rezistent decît judecătorul însuşi. Acum era convins că în curînd numele său va apărea din nou în ziare şi că reporterii vor fi la curent cu faptul că judecătorul Harry Roosevelt îl pusese sub cheie pentru că refuzase să vorbească. Şi cu siguranță că pînă la urmă judecătorul are să dea de dracu' pentru că a băgat la zdup un copil care nu a greşit cu nimic. Iar Reggie îi spusese că are dreptul să se răzgîndească oricînd se va plictisi de stat la închisoare.

— Domnul Clifford a amintit numele lui Barry Muldanno?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford a amintit numele lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford ți-a spus ceva despre asasinarea lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford ți-a vorbit de locul unde se află acum cadavrul lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

Harry îşi scoase pentru a nu ştiu cîta oară ochelarii de la ochi şi începu să-şi maseze fața.

— Mark, nu poți cere amendamentul ăsta, ți-am mai spus.

— Păi tocmai l-am cerut.

— Îți ordon să răspunzi la întrebare.

— Da, domnule. Îmi pare rău.

Harry luă un stilou şi începu să scrie ceva pe o bucată de hîrtie.

— Domnule judecător, zise Mark, să ştiți că respect foarte mult ceea ce încercați să faceți. Dar nu pot să răspund la întrebări pentru că mi-e teamă de ceea ce ar putea să ni se întîmple, mie şi familiei mele.

— Te înțeleg, Mark, dar legea nu dă voie cetățenilor să treacă sub tăcere informații care se pot dovedi cruciale pentru mersul unei anchete penale. Iar eu aplic legea; nu am nimic personal împotriva ta. De aceea, te consider vinovat de sfidarea Curții, dar să ştii că nu sînt supărat pe tine. Pur şi simplu nu-mi dai nici o altă posibilitate. Ai să te întorci la Centrul de detenție pentru minori unde ai să rămîi atît timp cît vei refuza să răspunzi la întrebările mele.

— Şi cît are să dureze asta?

— Totul depinde numai de tine, Mark.

— Şi dacă mă hotărăsc să nu răspund niciodată?

— Nu ştiu ce să-ți spun. Deocamdată luăm lucrurile unul cîte unul, zise Harry, apoi răsfoi agenda şi notă ceva pe una din pagini. Ne întîlnim din nou mîine la prînz şi, dacă se poate, cu toată lumea aflată acum aici.

Fink se simțea zdrobit. O pornire interioară îl făcu să se ridice în picioare, dar tocmai cînd se pregătea să deschidă gura, Ord îl prinse de braț şi îl trase înapoi pe scaun.

— Domnule judecător, începu el, după cum ştiți, biroul meu se află la New Orléans şi…

— Ba ai să fii mîine aici, domnule Fink, şi domnul Foltrigg te va însoți. Voi ați vrut să depuneți plîngerea la Mem-phis; ei bine, acum sînteți în jurisdicția mea. Aşa că te sfătuiesc să-i telefonezi domnului Foltrigg imediat ce pleci de-aici şi să-i spui să fie în sala asta mîine la prînz. Vreau ca amîndoi petiționarii să fie aici mîine la ora douăsprezece fix. Iar dacă nu vă conformați, atunci am să vă găsesc vinovați de sfidarea

Curții şi am să vă bag la răcoare şi pe dumneata şi pe şeful dumitale.

Cum buzele lui Fink refuzau să articuleze vreun cuvînt, Ord vorbi pentru prima oară de la începerea audierii.

— Domnule judecător, din cîte ştiu eu, domnul Foltrigg trebuie să participe mîine dimineață la o audiere la tribunalul federal. Domnul Muldanno şi-a angajat un nou avocat care a cerut o amînare, iar judecătorul de acolo a fixat audierea pentru mîine dimineață.

— Este adevărat, domnule Fink?

— Da, domnule.

— Atunci comunică-i domnului Foltrigg că vreau să-mi trimită prin fax o copie după hotărîrea judecătorului referitoare la audierea de mîine. Doar aşa îi accept absența. Dar ține minte că, atîta vreme cît Mark va sta în închisoare pentru sfidarea Curții, am de gînd să-l aduc aici în fiecare zi, ca să văd dacă nu cumva doreşte să vorbească, şi vreau ca amîndoi petiționarii să fie de față.

— Situația este cam dură pentru noi, domnule judecător.

— Are să fie şi mai rău dacă nu vă prezentați aici cînd vă spun. Voi ați ales tribunalul ăsta, domnule Fink, aşa că ar fi cazul să vă conformați regulilor noastre.

În timpul acesta, aprodul venise chiar în spatele mesei la care stăteau Reggie şi Mark, aşteptînd semnalul domnului judecător.

— Mark, îți dau voie să pleci acum, zise Harry mîzgălind ceva pe un formular; ne vedem mîine din nou. Dacă ai ceva probleme la centrul de detenție, îmi spui mîine şi am să mă ocup eu de toate. Okay?

Mark dădu din cap în semn că a înțeles, dar Reggie îl prinse de braț şi-i zise:

— Am să vorbesc cu mama ta şi am să vin să te văd mîine dimineață.

— Spune-i lu' mami că sînt bine, şopti Mark la urechea avocatei, şi că am să-ncerc să-i telefonez în seara asta.

Apoi se ridică şi ieşi însoțit de aprod.

— Trimite-i încoace pe tipii ăia de la FBI, îi spuse Harry aprodului pe cînd acesta se pregătea să închidă uşa în urma sa.

— Putem pleca şi noi, domnule judecător? întrebă Fink, a cărui frunte era scăldată de sudoare; procurorul era nerăbdător să scape odată din sala asta afurisită şi să-i transmită lui Foltrigg îngrozitoarea veste.

— Da' de ce atîta grabă, domnule Fink?

— A, nu-i nici o grabă, domnule judecător.

— Atunci linişteşte-te. Vreau să stau puțin de vorbă, neoficial, bineînțeles, cu voi, băieți, şi cu oamenii FBI-ului. Nu durează mai mult de un minut.

Grefiera şi femeia în vîrstă primiră şi ele permisiunea de a părăsi sala în clipa în care McThune şi Lewis îşi făcură din nou apariția şi se aşezară chiar în spatele avocaților.

Toți erau cu ochii pe Harry, care îşi desfăcu roba fără să o scoată însă de pe el, apoi îşi şterse fața cu o batistă şi îşi termină ceaiul din pahar.

— Nu am de gînd să-l țin pe acest copil în închisoare, zise el privind-o pe Reggie. În orice caz, nu pentru prea multe zile. Mie mi se pare evident că el deține nişte informații foarte importante pe care are datoria să le comunice.

Fink dădu aprobator din cap.

— Copilul este speriat, lucru absolut de înțeles de altfel. Poate că am putea să-l convingem să vorbească dacă îi garantăm securitatea lui, a mamei şi a fratelui. Şi aş vrea ca domnul Lewis să ne ajute în privința asta. Sînt deschis oricăror propuneri.

K.O. Lewis era gata de atac.

— Domnule judecător, am făcut deja demersurile preliminare pentru a include copilul în programul nostru de protecție a martorilor.

— Am auzit de acest program, domnule Lewis, dar nu cunosc detaliile.

— Este destul de simplu. Mutăm familia într-un alt oraş, le facem rost de noi identități, îi găsim mamei o slujbă bună, şi

le punem la dispoziție şi o casă frumoasă. Nu o rulotă sau un apartament, ci o casă adevărată. Facem în aşa fel încît băieții să meargă la nişte şcoli bune. Au să primească şi ceva bani, iar noi vom fi tot timpul pe aproape.

— Pare tentant, domnişoară Love, zise Harry.

Fireşte că da. În clipa de față, familia Sway nu mai avea nici un loc care să poată fi numit acasă, Dianne lucra într-o fabrică îngrozitoare, iar în Memphis nu aveau nici o rudă. Varianta lui Lewis era într-adevăr tentantă.

— Deocamdată nu pot pleca nicăieri pentru că Ricky trebuie să stea în spital, îi informă Reggie.

— Am luat legătura cu un spital de psihiatrie pentru copii din Portland şi cei de-acolo sînt dispuşi să-l primească imediat pe băiat, explică Lewis. Este un spital particular, nu o chestie de-asta de binefacere, precum "St. Peter's", şi este unul din cele mai bune spitale din țară. Îl primesc oricînd dorim, iar cheltuielile ne privesc. Cînd copilul va putea să plece de-acolo, vom muta familia într-un alt oraş.

— Cît timp durează pînă cînd întreaga familie va fi inclusă în programul ăsta? întrebă Harry.

— Mai puțin de o săptămînă, răspunse Lewis. Domnul director Voyles a hotărît că este vorba de o prioritate absolută. Pentru acte avem nevoie de cîteva zile: permis de conducere, asigurări sociale, certificate de naştere, cărți de credit, lucruri de genul ăsta. Familia trebuie să hotărască ce vrea să facă, iar mama trebuie să ne spună unde vrea să meargă.

— Ce părere ai, domnişoară Love? Crezi că doamna Sway va fi de acord?

— Am să stau eu de vorbă cu ea. Doamna Sway trăieşte acum într-o tensiune extraordinară: un copil este în comă, celălalt la închisoare, iar focul de astă-noapte i-a distrus locuința, în condițiile astea, ideea de a porni undeva, în necunoscut, aşa, în miez de noapte, s-ar putea să n-o încînte, cel puțin deocamdată.

— Dar încerci s-o convingi, da?

— Am să fac tot ce stă în putință.

— Crezi că mîine ar putea să fie prezentă la tribunal? Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Am să-l întreb pe doctor.

— Bun. Atunci, şedinţa se amînă. Oameni buni, ne vedem mîine, la prînz.

Aprodul îl încredinţă pe Mark celor doi poliţişti în civil care îl conduseră spre uşa laterală ce dădea în parcare. Apoi aprodul urcă un etaj şi intră în toaleta pustie. Pustie şi nu tocmai: Slick Moeller aştepta răbdător sosirea celuilalt.

— Sîntem singuri? întrebă aprodul.

— Da. Ce s-a-ntîmplat? Hai, zi repede ce ai de zis!

— Puştiul n-a vrut să vorbească aşa că l-au trimis înapoi la închisoare. Sfidarea Curţii.

— Dar ce ştie copilul?

— Eu zic că ştie totul. Sare-n ochi chestia asta. A zis că a fost în maşină cu Clifford, că au vorbit de una, de alta, şi cînd Harry a strîns şurubu' pe afacerea din New Orléans, puştiu' a cerut amendamentul cinci. Se ţine tare!

— Dar ştie ceva?

— A, păi sigur că da. Numa' că nu vrea să spună. Judecătorul vrea să-l vadă iar aici, mîine la prînz, poate că o noapte la răcoare o să-l facă să se răzgîndească.

Slick scoase o hîrtie de o sută de dolari din buzunar şi i-o dădu aprodului care îi atrase atenţia:

— N-ai aflat nimic de la mine.

— Ai încredere în mine, da?

— Fireşte, răspunse aprodul şi ăsta era adevărul. Mole Moeller nu-şi dezvăluise niciodată sursele.

Moeller îşi plasase trei fotografi în trei puncte diferite din preajma clădirii Tribunalului pentru minori. Cunoştea obiceiurile locului mai bine decît poliţiştii înşişi, aşa că îşi imaginã imediat că Mark şi însoţitorii lui vor folosi la plecare

uşa laterală care dădea spre rampa de încărcare. Ceea ce de altfel se şi întîmplă; numai că exact în clipa în care cei trei dădeau să se urce în maşina fără nici un însemn oficial, o femeie solidă îmbrăcată într-o salopetă coborî iute dintr-o dubită şi îi fotografie. Polițiştii începură să strige la femeie, încercînd în acelaşi timp să-l ascundă pe băiat în spatele lor, dar era prea tîrziu. Aşa că se lăsară păgubaşi şi urcară repede în maşina care demară în trombă.

Grozav, îşi zise Mark în sinea lui. Nu era încă nici ora două a după-amiezii şi ziua asta îi adusese deja focul care le distrusese rulota, arestarea de la spital, o nouă locuință la închisoare, o audiere cu judecătorul Roosevelt, iar acum încă un nenorocit de fotograf lucrînd la ceea ce avea să fie, fără îndoială, un nou articol pe prima pagină a ziarului.

Maşina porni cu toată viteza, roțile scrîşnind amarnic pe asfalt, iar Mark se făcu mic de tot pe bancheta din spate. Stomacul îl durea, nu de foame, ci de spaimă. Rămăsese din nou singur.

26

Foltrigg aştepta telefonul de la Memphis, urmărind cu privirea vînzoleala de oameni şi maşini de pe Poydras Street. Se săturase să-şi tot verifice ceasul, să dea telefoane şi să dicteze scrisori. În mintea lui nu exista decît o singură şi încîntătoare imagine, aceea a lui Mark Sway stînd în boxa martorilor, undeva, într-un tribunal din Memphis, şi dezvăluindu-şi minunatele secrete. Trecuseră deja două ore de la începerea audierii şi cu siguranță că cei din Memphis vor lua o pauză care să-i permită lui Fink să-i telefoneze.

Larry Trumann era şi el pregătit să intre în acțiune împreună cu o întreagă poteră de vînători de cadavre. În ultimele opt luni deveniseră mari specialişti în săpături de genul ăsta. Din păcate nu găsiseră încă nici un cadavru.

De data asta, situația avea să fie complet diferită. După ce va primi telefonul cu pricina, Roy va intra în biroul lui Trumann, îi va spune ce şi cum şi, împreună, vor pleca să-l scoată la lumină pe răposatul Boyd Boyette. Foltrigg vorbea de unul singur; nu şoptea, nu mormăia, ci ținea un adevărat discurs adresat presei prin care făcea cunoscută vestea senzațională cum că da, îl găsiseră pe senator care, da, avea capul găurit de şase gloanțe, trase de o armă de calibrul 22. Fragmentele de glonț descoperite indicau fără urmă de îndoială că arma crimei era aceeaşi cu pistolul acuzatului, domnul Barry Muldanno.

Conferința de presă va fi un moment cu adevărat minunat.

În clipa aceea se auzi o bătaie uşoară şi uşa se deschise mai înainte ca Roy să reacționeze. Era Wally Boxx, singura persoană care era exceptată de la protocol.

— Ai aflat ceva? întrebă el, apropiindu-se de fereastră şi de umărul şefului.

— Nu, nimic. Ah, dacă Fink ar avea un telefon la îndemînă. Doar i-am dat instrucțiuni cît se poate de clare.

O vreme, cei doi priviră în linişte strada de la picioarele lor.

— Cu ce se mai ocupă juriul? rupse Foltrigg tăcerea.

— Cu inculpări obişnuite; nimic deosebit.

— Cine-i acolo?

— Hoover. Este vorba de afacerea aia cu droguri de la Gretna. În după-amiaza asta ar trebui să se termine.

— Lucrează şi mîine?

— Nu. Au avut o săptămînă încărcată şi ieri le-am promis că mîine îşi pot lua liber. La ce te gîndeşti?

Foltrigg îşi lăsă uşor greutatea pe celălalt picior şi îşi mîngîie bărbia. Ochii lui priveau fără să vadă maşinile care alergau pe Poydres Street. Gîndirea profundă era uneori dureroasă în cazul lui.

— Mă gîndeam aşa: dacă, dintr-un motiv sau altul, copilul nu vorbeşte, sau dacă Fink o zbîrceşte, ce ne facem atunci? Eu zic să cerem juriului două citații pentru copil şi pentru avocată şi să-i aducem aici, pe sus. În clipa asta, puştiul este

speriat bine; dacă-l aducem aici, are să fie de-a dreptul înspăimîntat.

— Da' de ce s-o citǎm şi pe avocată?

— Ca s-o speriem şi pe ea. Din pură hăituială. Ca să-i zgîlțîim bine pe amîndoi. Luăm citațiile astăzi şi le punem deoparte pînă mîine după-masă cînd totul se va închide pentru weekend, şi abia atunci le servim ălora doi. Citațiile au să le ceară să se prezinte în fața juriului luni dimineață, la ora zece. Asta nu le va mai da posibilitatea să dea fuga la tribunal şi să anuleze citațiile şi îi va speria prea mult ca să-ndrăznească să nu apară aici, pe terenul nostru, luni dimineață. Chiar în clădirea noastră, pe culoarul pe care ne aflăm, Wally.

— Da' dacă puştiul nu ştie totuşi nimic?

Roy clătină nervos din cap: în ultimele patruzeci şi opt de ore, discutaseră subiectul ăsta de nenumărate ori.

— Credeam că am lămurit aspectul ăsta o dată pentru totdeauna.

— Poate. Şi poate că puştiul este tocmai acum pe cale să spună tot ce ştie.

— Poate că lucrurile stau într-adevăr aşa.

Interfonul începu să pîrîie brusc şi secretara anunță că domnul Fink aşteaptă pe linia unu. Foltrigg alergă la birou şi înşfacă receptorul.

— Audierea s-a terminat, Roy, raportă Fink, cu o nuanță de uşurare şi de oboseală în voce.

Foltrigg puse în funcțiune boxa telefonului şi se lăsă să cadă în fotoliu; Wally îşi cocoță fundul îngust pe un colț al biroului.

— Tom, Walfy este aici, cu mine. Spune-ne ce s-a-ntîmplat.

— Nu cine ştie ce. Puştiul este din nou la închisoare pentru că n-a vrut să vorbească şi judecătorul l-a găsit vinovat de sfidarea Curții.

— Cum adică n-a vrut să vorbească?

— Uite-aşa, n-a vrut. Interogatoriul a fost condus de judecător şi puştiul a recunoscut că a fost în maşină şi că a

stat de vorbă cu Clifford. Dar cînd judecătorul l-a întrebat despre Boyette şi despre Muldanno, puştiul a cerut aplicarea amendamentului cinci.

— Amendamentul cinci!

— Cum ai auzit. Şi nimic nu l-a mai urnit din loc. Ba a zis că, la urma urmelor, închisoarea nu era aşa de speriat şi că tot nu avea unde să se ducă în altă parte.

— Da' ştie, nu-i aşa, Tom? Derbedeul ăla mic ştie.

— A, din punctul ăsta de vedere, nu am nici o îndoială. Clifford i-a spus tot.

Foltrigg pocni din palme.

— Ştiam eu! Ştiam eu! Ştiam eu! De trei zile vă tot spun asta! exclamă el sărind în picioare.

Dar Fink continuă:

— Judecătorul a programat o nouă audiere pentru mîine la prînz. Vrea ca puştiul să fie adus din nou la tribunal ca să vadă dacă nu s-a răzgîndit între timp. Şi să ştii că pe mine nu prea mă dă optimismul afară din casă.

— Tom, vreau să fii de față mîine, la audierea aia.

— Da, da' judecătorul vrea să fii şi tu acolo. I-am explicat că mîine dimineață trebuie să participi la audierea referitoare la cererea de amînare a procesului cu Muldanno, şi-atunci a insistat să-i trimiți prin fax o copie după ordinul de audiere. A zis că numai aşa îți scuză absența.

— Judecătorul ăsta e nebun sau ce?

— Nu-i nebun deloc. A zis că are de gînd să țină mai multe asemenea audieri săptămîna viitoare şi că vrea să ne vadă acolo pe amîndoi în calitate de petiționari.

— Atunci sigur e nebun.

Wally făcu ochii mari şi clătină neîncrezător din cap; judecătorii ăştia locali sînt uneori atît de lipsiți de judecată.

— După audiere, judecătorul a stat cu noi de vorbă despre includerea puştiului şi a familiei lui în programul de protecție a martorilor. După părerea lui, puştiul ar putea fi convins să vorbească dacă i se garantează securitatea.

— Păi, asta ar putea să dureze săptămîni de zile!

— Şi eu sînt de aceeaşi părere, dar ICO. a zis că totul se poate aranja în numai cîteva zile. Şi, sincer să fiu, Roy, eu unul nu cred că puştiul are să spună ceva dacă nu-i dăm nişte garanții. Să ştii că este un copil care ştie ce vrea.

— Dar avocata lui?

— Ea n-a prea vorbit şi s-a purtat okay, da' este în relații foarte bune cu judecătorul. Şi am impresia că puştiul a fost foarte bine sfătuit. Nu este deloc tîmpită.

Wally simți atunci nevoia să spună şi el ceva.

— Tom, eu sînt, Wally. Ce crezi că are să se întîmple în week-end-ul ăsta?

— Cine ştie?! Cum spuneam, nu cred că puştiul are de gînd să se răzgîndească peste noapte şi nu cred că judecătorul are de gînd să-i dea drumul, pentru că este la curent cu Gronke, Muldanno şi ceilalți. După părerea mea, vrea să-l țină pe băiat în închisoare tocmai ca să-l apere într-o oarecare măsură. Mîine este vineri şi se pare că puştiul va petrece sfîrşitul de săptămînă acolo unde se află acum. În plus, sînt convins că judecătorul are să ne cheme luni la o altă partidă de conversație.

— Vii încoace, Tom? întrebă Roy.

— Da, am un avion peste vreo două ore şi am să mă întorc la Memphis mîine dimineață, explică Fink cu glas foarte obosit.

— Te aştept aici în seara asta, Tom. Ai făcut treabă bună.

— Mda.

— Du-te şi pregăteşte-i pe jurați, comandă Foltrigg după ce închise telefonul şi Wally sări de pe birou, îndreptîndu-se spre uşă. Spune-i lui Hoover să ia o pauză. N-o să dureze mai mult de un minut. Adu-mi dosarul lui Mark Sway şi spune-i ăluia de la registratură că citațiile rămîn închise pînă mîine după-amiază, cînd vor fi trimise destinatarilor.

Cînd Wally se făcu nevăzut, Foltrigg se întoarse la fereastră, murmurînd:

— Ştiam eu, ştiam eu!

Unul dintre polițiști îşi puse semnătura pe tabelul lui Doreen, plecînd apoi împreună cu colegul său.

— Vino cu mine, îi zise ea lui Mark cu glas nervos, ca şi cum băiatul ar fi păcătuit din nou, iar răbdarea ei ar fi ajuns la capăt. Copilul o urmă neluîndu-şi ochii de la fundul lat, îmbrăcat în nişte pantaloni negri şi strîmți din poliester, care se legăna în fața lui. De centura groasă şi strălucitoare care îi încingea talia îngustă atîrnau două legături de chei, două cutii negre despre care presupuse că sînt pagere şi o pereche de cătuşe. Armă nu avea. Cămaşa era albă, cu tot felul de însemne pe mîneci şi tivită cu auriu la guler.

Holul era pustiu cînd porniră spre camera lui.

— Mă miră că te văd iar aici, zise Doreen, inspectînd toaleta ca un cîine specializat în depistarea drogurilor într-un aeroport.

Lui Mark nu-i veni în minte nici un răspuns adecvat unei asemenea observații, şi de altfel nici nu avea chef de conversații. Dar în timp ce-i urmărea mişcările iuți şi precise, băiatul se gîndea la soțul femeii şi la condamnarea lui la treizeci de ani de închisoare pentru spargerea unei bănci; dacă mai insista cu conversația, putea foarte bine să aducă vorba chiar despre subiectul ăsta, ceea ce ar fi liniştit-o cu siguranță.

— Probabil că l-ai supărat pe domnul judecător Roosevelt, zise ea, privind pe fereastră.

— Probabil.

— Cît ai să stai aici?

— N-a spus. Da' mîine trebuie să mă duc iar la tribunal.

— Am citit ce-au scris în ziare despre tine şi frățiorul tău, adăugă Doreen în timp ce aranja păturile de pe paturile suprapuse. E un caz tare ciudat. Cum se mai simte fratele tău?

Mark rămăsese în picioare lîngă uşă, sperînd s-o vadă plecînd.

— Probabil că pînă la urmă are să moară, răspunse el cu voce tristă.

— Nu se poate!

— Ba da şi este îngrozitor. Ştiți, Ricky este în comă, îşi suge degetul mare şi din cînd în cînd geme şi bolboroseşte fără şir. Şi nu mănîncă nimic.

— Iartă-mă că te-am întrebat despre el.

Doreen îl privea cu ochii larg deschişi; încetase să se mai foiască de colo-colo.

Pun pariu că-ți pare rău, îşi zise Mark în sinea lui.

— Eu ar trebui să fiu la spital, lîngă el. Mami este acolo, dar şi ea e cu nervii la pămînt. A luat o mulțime de pastile.

— Îmi pare tare, tare rău.

— Este îngrozitor. Şi eu m-am simțit amețit. Adevăru' este că, cine ştie, poate că am să sfîrşesc şi eu ca fratele meu.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu. Simt doar nevoia să mă întind puțin.

Şi zicînd aceasta, se trînti în patul de jos. Doreen îngenunche alături, pe podea; era profund mişcată.

— Dacă vrei ceva, puiule, spune-mi, okay?

— Okay. Mi-ar plăcea nişte pizza.

Doreen se ridică şi se gîndi cîteva clipe. Mark închise ochii, aparent copleşit de durere.

— Să văd ce pot să fac.

— Ştiți, n-am mîncat nimic la prînz.

— Mă-ntorc imediat, zise ea, părăsind apoi încăperea.

În urma ei, uşa se închise cu un zgomot răsunător. Atunci Mark sări în picioare şi ascultă intens sunetele din jur.

27

Ca de obicei în cameră domnea întunericul; lumina era stinsă, uşa închisă, jaluzelele trase. Singurul punct luminos era ecranul televizorului suspendat sus de tot, pe perete. Pe Dianne o epuizaseră fizic şi nervos cele opt ore petrecute în

pat alături de Ricky, mîngîindu-l, strîngîndu-l în braţe, vorbindu-i, încercînd să nu-şi piardă cumpătul în celula asta mică şi insalubră.

Reggie trecuse mai devreme pe la spital şi cele două femei stătuseră de vorbă preţ de o jumătate de oră. Avocată povesti ce se-ntîmplase la audiere, o asigură pe interlocutoarea ei că Mark mîncase şi că nu se afla în pericol, descrise camera băiatului la centrul de detenţie, căci o cunoştea pe dinafară, îi spuse lui Dianne că Mark era mai în siguranţă acolo decît la spital şi povesti despre judecătorul Roosevelt, despre FBI şi despre programul de protecţie a martorilor.

Ţinînd cont de împrejurări, propunerea părea foarte atrăgătoare: la început, se vor muta cu toţii într-un alt oraş, unde vor avea nume noi, o slujbă nouă şi o locuinţă ca lumea. Ar putea să plece departe de toată nebunia de aici şi să ia totul de la început. Aveau voie să aleagă oricare dintre oraşele mari unde băieţii se vor pierde în mulţime. Numai că, pe măsură ce analiza lucrurile, entuziasmul i se risipea.

În fond, ideea era oribilă — să fie mereu gata să fugă în altă parte, să tresară la orice bătaie în uşă, să intre în panică dacă unul dintre băieţi întîrzie la şcoală, să spună numai minciuni despre trecutul lor.

Planul ăsta este pentru toată viaţa. Ce se va-ntîmpla, se întrebă Dianne, dacă într-o bună zi, peste cinci sau zece ani, cînd procesul de la New Orléans se va fi terminat de mult, cineva complet necunoscut va scăpa o vorbă care va fi auzită de cine nu trebuie şi li se va da de urmă? Şi dacă, atunci cînd Mark va fi, să zicem, în ultimul an de liceu, un necunoscut îl va aştepta într-o zi după ore şi îi va pune un pistol la tîmplă? Pe băiat nu-l va mai chema Mark, e-adevărat, dar va fi tot atît de mort ca şi în cazul în care şi-ar păstra numele.

Tocmai era pe cale să respingă definitiv ideea cu pricina cînd Mark îi telefona din închisoare şi îi spuse că mîncase o pizza enormă, că se simţea nemaipomenit, că totul era mai bine decît la spital, şi vorbea atît de repede încît Dianne îşi dădu imediat seama că băiatul minte. Mark îi mai spusese şi

că va încerca să evadeze cît de curînd. Apoi vorbiră despre Ricky şi despre rulotă şi despre audierile de la tribunal. Puştiul declară că are încredere în sfatul lui Reggie şi Dianne fu de acord cu el. În sfîrşit, Mark o rugă să-l ierte că nu poate s-o ajute să-l îngrijească pe Ricky şi lui Dianne îi dădură lacrimile auzindu-l cum încearcă să pară matur.

Şi totuşi, conversația lor fu foarte scurtă, pentru că lui Dianne îi venea foarte greu să vorbească cu fiul ei, biata femeie se simțea îngrozitor, văzîndu-se lipsită de orice mijloace de a-şi scoate copilul din închisoare. Nu putea să-l viziteze, nu putea să stea de vorbă cu judecătorul, nu putea să-l sfătuiască în nici un fel pe băiat pentru că era la fel de speriată ca şi el. Tot ce putea să facă era să stea în patul ăsta îngust şi să se uite pe pereți, rugîndu-se la Dumnezeu să o trezească odată din coşmarul ăsta.

Cînd ceasul arătă ora şase, pe ecranul televizorului apăru chipul familiar al prezentatorului ştirilor şi Dianne speră din suflet ca nenorocirea să nu se producă. Dar nu avu noroc. La numai două-trei minute de la începerea jurnalului, pe ecran apăru brusc fotografia alb-negru a lui Mark, însoțit de polițistul pe care Dianne îl pălmuise în dimineața aceea.

În momentul în care tînăra femeie mări volumul sunetului, prezentatorul tocmai relata datele de bază despre ridicarea lui Mark Sway, avînd grijă să nu pronunțe cuvîntul "arestare", apoi făcu legătura cu un reporter aflat chiar în fața clădirii Tribunalului pentru minori, care începu să turuie despre audierea petrecută cu uşile închise, despre faptul că minorul Mark Sway a fost dus înapoi la Centrul de detenție şi despre audierea care urma să aibă loc a doua zi în aceeaşi sală de judecată sub conducerea judecătorului Harry Roosevelt. Cînd prelua din nou legătura, prezentatorul le reaminti telespectatorilor tragica întîmplare în care era implicat tînărul Mark, şi anume sinuciderea lui Jerome Clifford. Pe ecran apărură cîteva secvențe de la înmormîntarea ce avusese loc chiar în dimineața aceea la New Orléans, printre participanți remarcîndu-se Roy Foltrigg, surprins de camera de luat vederi

în timp ce vorbea cu un reporter. Prezentatorul trecu apoi la extrase din articolele lui Slick Moeller şi la faptul că bănuielile se amplificau: poliția din Memphis, FBI-ul, procuratura, Tribunalul pentru minori din Shelby County nu făcuseră nici un fel de declarații. Şi pe măsură ce relatarea pătrundea tot mai adînc în lumea vastă şi obscură a speculațiilor provenite din surse anonime, gheața se subția din ce în ce mai mult Cînd, într-un tîrziu, locul jurnalului fu luat de spoturile publicitare, marele public lipsit de informații clare putea foarte uşor să creadă că tînărul Mark Sway se făcea vinovat nu numai de sinuciderea lui Jerome Clifford ci şi de asasinarea lui Boyd Boyette.

O durere ascuțită îi străpunse stomacul, şi Dianne stinse televizorul cu un gest nervos, lăsînd camera în beznă. Durerea îi aminti că nu mîncase nimic de peste zece ore. Ricky se zvîrcolea şi gemea întruna şi lucrul acesta o irita la culme. Simți o nevoie imperioasă să fumeze o țigară şi, dîndu-se jos din pat, intră în sala de baie unde se aşează pe marginea căzii şi îşi scoase pachetul de țigări din buzunar. Se simțea groaznic: o enerva Greenway pentru că starea lui Ricky nu se îmbunătățea deloc, îi era silă de spitalul ăsta cu aspect de cetate părăsită, era îngrozită de un sistem care permitea trimiterea copiilor la închisoare, dar mai presus de toate o înspăimîntau umbrele acestea misterioase care îl amenințau pe Mark, le dăduseră foc la rulotă şi se arătau dornice şi de alte grozăvii. Mîinile îi tremurau, iar mintea refuza să lucreze. La baza craniului simțea deja migrena care, pînă la miezul nopții, avea s-o paralizeze complet. Sau poate, cine ştie, pastilele vor avea totuşi efect.

După ce aruncă la toaletă mucul de țigară, Dianne se întoarse lîngă Ricky. Îşi jurase să rezolve problemele una cîte una, da' să fie ea a naibii de situație dacă nu se strica pe măsură ce treceau orele, şi Dianne pur şi simplu nu mai putea să reziste.

Barry-Şiş alesese bărulețul acesta amărît pentru că era un loc liniştit şi întunecos care îi amintea de adolescența lui de tînăr aspirant la gloria de huligan, petrecută pe străzile din New Orléans. Localul nu făcea parte dintre cele pe care obişnuia să le frecventeze, dar era amplasat chiar în inima Cartierului Francez; asta însemna că Barry putea să-şi parcheze liniştit maşina lîngă Canal, pentru ca apoi să se piardă printre turiştii de pe Bourbon şi Royal fără ca federalii să-i ia urma.

În clipa aceasta, Şiş stătea la o masă mai retrasă şi sorbea din paharul cu vodcă, aşteptîndu-l pe Gronke.

Ar fi vrut să meargă la Memphis, dar se afla în libertate supravegheată, şi posibilitățile sale de mişcare erau extrem de reduse. Dacă voia să părăsească statul, avea neapărat nevoie de un permis special şi nu era nebun să-l ceară. Pe de altă parte, îi era foarte greu să ia legătura cu Gronke, iar situația generală îl îmbolnăvise de nervi. De opt luni de zile, nu vedea decît polițişti în toți străinii care-şi îndreptau privirile curioase spre el. Necunoscutul care păşea în urma lui pe trotuar nu putea fi decît un federal ce se ascundea în întuneric. Telefoanele îi erau fără îndoială ascultate şi cu siguranță că avea microfoane în maşină şi în casă. Îi era frică să vorbească, pentru că simțea efectiv prezența fizică a microfoanelor şi a senzorilor.

Tocmai în momentul în care comanda încă o vodcă dublă, zări caroseria impresionantă a lui Gronke făcîndu-şi apariția în scaunul din colț. Plafonul se afla la doi metri de capetele lor.

— Frumos local, începu Gronke. Şi tu, ce mai faci?

— Okay, răspunse Barry, făcîndu-i semn chelnerului să se apropie.

— O bere, comandă Gronke.

— Ai fost urmărit? se interesă Muldanno.

— Nu cred. Am bătut jumătate din Cartier pînă să ajung aici.

— Spune-mi, ce se-ntîmplă acolo?

— La Memphis?

— Ei, nu, la Milwaukee, dobitocule! zise Barry zîmbind. Ce s-a întîmplat cu copilul?

— Acum este la răcoare şi nu vrea să vorbească. L-au dus acolo azi-dimineață, p-ormă l-au adus la tribunalu' pentru minori pe la prînz, pentru nu-ş'ce audiere, şi dup-aia l-au dus înapoi la puşcărie.

În timpul acesta, barmanul intră în bucătăria murdară şi înghesuită, cărînd o tavă plină cu halbe murdare. Imediat ce trecu de uşile batante, fu oprit de doi agenți FBI care se legitimară şi apoi îi luară tava din brațe.

— Ce dracu'! exclamă barmanul, lipindu-se cu spatele de perete şi zgîindu-se la legitimațiile pe care i le băgaseră sub nas.

— FBI. Avem nevoie de un serviciu, îl informă, calm, agentul special Scherff. Barmanul avea două condamnări la activ şi se bucura de libertate de numai şase luni, ceea ce îl făcu să devină cît se poate de vioi şi de serviabil.

— Fireşte. Orice.

— Cum te cheamă? îl întrebă Scherff.

— Aă, Dole, Like Dole, răspunse omul după o scurtă ezitare. De-a lungul vremii, folosise atît de multe nume încît pînă şi lui îi venea greu să se descurce.

Agenții veniră şi mai aproape şi Link se temu de un atac direct.

— Okay, Link. Poți să ne ajuți?

Link făcu iute semn că da. Bucătarul, cu țigara spînzurînd în colțul gurii, amesteca de mama focului într-o cratiță plină cu orez; era mult prea ocupat ca să-i bage în seamă pe cei trei nou-veniți.

— Dincolo, la masa din colțul unde tavanul este foarte scund sînt doi tipi care au comandat de băut.

— Da, okay, sigur. Da' io n-am nici un amestec, da?

— Da, da, nici o grijă, Link. Fii atent! zise Scherff, scoțînd din buzunar două borcanele pline cu sare şi respectiv piper. Uite, pune astea pe o tavă împreună cu o sticlă de ketchup şi

du-le la masa tipilor, ca şi cum aşa s-ar obişnui. Pe tipi îi întrebi dacă vor ceva de mîncare sau de băut. Înțelegi?

Link nu pricepea nimic, dar dădu imediat din cap.

— Ăă, da' ce-i în astea?

— Sare şi piper, îl lămuri Scherff. Şi o gînganie mică, să ascultăm ce-şi spun băieții ăia. Pentru că sînt nişte criminali pe care îi supraveghem îndeaproape, Link.

— Să ştiți că nu vreau să mă băgați în chestia asta, zise Link, ştiind sigur că la cea mai slabă amenințare din partea agenților s-ar fi băgat urgent şi cu mîna lui "în chestia asta".

— Ia să nu mă enervezi, îl atenționa Scherff, agitînd borcănelele cu condimente.

— Okay, okay.

În clipa aceea, uşile batante fură împinse la perete de un chelner ale cărui brațe erau ocupate de un teanc de vase murdare.

— Să nu mai spuneți la nimeni, zise Link tremurînd.

— S-a făcut, Link. Asta are să fie micul nostru secret. Ei, şi-acu', ia zi, aveți pe-aici vreun dulap gol? întrebă Scherff, privind în jur. Răspunsul era însă evident: în spelunca asta nu se mai găsea nici măcar un centimetru pătrat de spațiu liber de mai bine de cincizeci de ani.

Link se gîndi cîteva secunde, foarte dornic să colaboreze cu noii săi prieteni, apoi spuse:

— Nu este nici unu', da' avem un birou mititel chiar deasupra barului.

— Bravo, Link. Acum du-te şi plasează astea, iar între timp noi o să ducem nişte echipament în biroul de care zici.

Şi astfel discuția luă sfîrşit; Link luă grijuliu cele două borcănele cu sare şi piper, de parcă ar fi putut exploda în orice clipă şi se duse la bar. Un chelner puse o sticlă verde de bere pe masă în fața lui Gronke şi apoi dispăru.

— Ticălosul ăla mic ştie ceva, nu? zise Şiş.

— Fără îndoială. Doar de-asta se-ntîmplă tot ce se-ntîmplă. Altfel de ce şi-ar fi luat un avocat? Şi de ce încăpățînarea

asta? îşi dădu cu părerea Gronke, după care goli dintr-o dată jumătate din sticla de bere.

Link se apropie de masa celor doi, cărînd o tavă plină cu borcanele de ketchup, muştar, sare şi piper.

— Hei, oameni buni, ceva de mîncare? întrebă el pe un ton pur profesional în timp ce schimba recipientele cu condimente.

Barry îi făcu semn să-i lase în pace, iar Gronke zise scurt "nu", aşa că barmanul dispăru urgent din faţa lor. Dar la nici zece metri distanţă de locul cu pricina, Scherff şi alţi trei agenţi îşi desfăcură servietele grele şi unul dintre ei îşi puse iute la urechi o pereche de căşti.

— Copilul ăsta mă sperie, omule, zise Barry. Precis i-a spus totu' avocatei, aşa că acum sînt doi care ştiu despre ce este vorba.

— Aşa o fi, da' puştiu' nu suflă o vorbă, Barry. Eu zic să te mai gîndesti. I-am arătat poza aia, am avut grijă de rulotă şi puştiu' e speriat de moarte.

— Nu ştiu. Există vreo cale să punem mîna pe el?

— Deocamdată nu. Vreau să spun că, la dracu', poliţia a pus deja mîna pe el şi-l ţine la loc sigur.

— Da, da' ştii şi tu că există întotdeauna o posibilitate. Eu unu' mă-ndoiesc că paza este cine ştie ce într-o închisoare pentru copii.

— S-ar putea, numai că şi poliţiştii sînt speriaţi. Au împînzit spitalul, au paznici pe culoar, federali deghizaţi în doctori bîntuie peste tot, adică oamenii ăştia sînt de-a dreptul îngroziţi.

— Şi totuşi îl pot face să vorbească. Pot să-l bage în programul ăla special, să-i dea o grămadă de bani maică-sii, la dracu', pot să le cumpere o rulotă nouă, dublă sau ceva pe-aproape. Paul, sînt al dracului de nervos, să ştii. Îţi dai seama că dacă puştiul ar fi fost curat, n-am fi auzit niciodată de el.

— Barry, nu putem să lovim în copil.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Pentru că este doar un copil. Pentru că toți ochii sînt pe el în clipa asta. Pentru că dacă facem aşa ceva, o să avem pe urmele noastre un milion de curcani care pînă la urmă au să ne bage în mormînt. Pur şi simplu, nu merge.

— Atunci ce zici de maică-sa sau de frate-său?

Gronke luă încă o înghițitură de bere şi clătină, nervos, din cap. E adevărat că se număra printre gangsterii duri, care nu se dădeau în lături de la orice amenințare, dar spre deosebire de prietenul său, Gronke nu era un ucigaş. Iar această vînătoare nechibzuită îl speria. De aceea prefera să nu spună nimic.

— Da' avocata? întrebă Barry.

— Păi pe ea de ce s-o omori?

— Poate pentru că-i urăsc pe avocați în general. Poate pentru că în felul ăsta copilul s-ar speria şi mai tare şi ar intra în comă, întocmai ca frate-său. Nu ştiu.

— Şi poate că a ucide oameni nevinovați la Memphis nu este totuşi o idee grozavă. Puştiul are să angajeze pe altcineva.

— Atunci îl omorîm şi pe următorul. Ia gîndeşte-te, Paul, aşa o chestie ar putea să facă minuni în tagma avocățească, zise Barry izbucnind într-un rîs zgomotos, apoi se aplecă mult în față, ca şi cum tocmai atunci îi venise o idee extrem de importantă; bărbia lui se afla acum la numai cîțiva centimetri de borcanul cu sare. Ia gîndeşte-te, Paul. Dacă o scoatem din circulație pe avocată, atunci nici un alt avocat cu capul pe umeri nu ar mai fi dispus să-l reprezinte pe puşti. Pricepi?

— Barry, o iei pe-alături, omule. Te lasă nervii.

— Da, ştiu. Da' recunoaşte că este o variantă grozavă. Dă-i la cap avocatei şi-ai să vezi că puştiul n-are să mai vorbească, nici măcar cu maică-sa. Cum o cheamă pe avocată, Rollie, Ralphie?

— Reggie. Reggie Love.

— Ce dracu' de nume e ăsta pentru o gagică?

— De unde vrei să ştiu eu?

Barry îşi goli paharul şi-i făcu din nou semn chelnerului să se apropie.

— Ce zice la telefon? întrebă Barry cu glas scăzut, chiar deasupra borcanului cu sare.

— Nu ştiu, că n-am putut să intrăm în biroul ei astă-noapte.

— Ce face?! exclamă Şiş, furios; ochii răi îi scînteiau violent.

— Dacă totul merge bine, omul nostru are să facă ce trebuie în noaptea asta.

— Ce fel de birou este?

— Unul mititel într-o clădire înaltă din centrul oraşului. N-are să fie mare lucru.

În ascunzătoarea lor, Scherff şi doi dintre tovarăşii lui îşi apăsară şi mai tare căştile pe urechi. În mica încăpere nu se auzea decît ticăitul regulat al magnetofonului.

— E ceva de capul tipilor ălora?

— Nance se ține bine cînd e sub presiune. Partenerul lui însă este un pişăcios care se sperie şi de umbra lui.

— Vreau ca telefoanele să fie aranjate în noaptea asta.

— Se face.

Barry îşi aprinse o țigară şi după ce suflă fumul spre tavan îşi miji ochii spre prietenul lui:

— Avocata este şi ea protejată?

— Nu cred, răspunse Gronke fără să-l privească.

— Unde locuieşte? Ce fel de casă are?

— Stă într-un apartament drăguț chiar în spatele casei mamei ei.

— Locuieşte singură?

— Cred că da.

— Atunci e uşor de ajuns la ea, nu? Intri, îi faci felul, furi ceva lucruri şi ai încă o spargere care s-a terminat nasol. Îm, cum ți se pare?

Dar Gronke clătină din cap, studiind cu atenție o tînără blondă aflată chiar lîngă bar.

— Cum ți se pare? repetă Barry întrebarea.

— Da, ar fi o lovitură uşoară.

— Atunci hai s-o facem. Mă asculți, Paul?

Da, da, Paul îl asculta, dar încerca să evite privirea ochilor aceia plini de răutate.

— N-am chef să omor pe nimeni, zise el, studiind-o în continuare pe blonda de la bar.

— Perfect. Atunci caută-l pe Pirini.

Cu cîțiva ani în urmă, un reținut, cum li se spunea celor închişi în Centrul de detenție pentru minori, un băiat de doisprezece ani murise chiar în camera alăturată din cauza unei crize de epilepsie. Întîmplarea fu urmată de o campanie de presă şi de un proces foarte dur şi, cu toate că nu fusese implicată, Doreen fusese zguduită de povestea respectivă. Se lăsase cu o anchetă, cu îndepărtarea unor oameni şi cu un nou regulament interior.

Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de ora cinci, cînd i se termina schimbul, fu să-l mai verifice încă o dată pe Mark. De fapt, asta făcuse toată după-amiaza şi văzu cu îngrijorare crescîndă că starea copilului se deteriora din ce în ce mai mult, chiar sub ochii ei; băiatul vorbea tot mai puțin şi se mulțumea să zacă în pat, cu privirea pierdută în tavan. La ora cinci, Doreen aduse cu ea şi un sanitar care, după un control rapid, declară că Mark era viu şi sănătos, cu toate funcțiile vitale în stare normală. Înainte să iasă din cameră, Doreen masă uşor tîmplele micului prizonier, ca o bunicuță îngrijorată de sănătatea nepoțelului, şi îi promise că se va întoarce a doua zi dimineață, devreme. Şi nu uită să-i mai trimită o porție de pizza.

Mark o asigură că va rezista pînă la sosirea ei şi că va încerca să supraviețuiască peste noapte. Dar Doreen lăsase instrucțiuni precise, căci imediat după plecarea ei, supraveghetoarea de la etajul următor, o femeie micuță şi dolofană pe nume Telda, bătu la uşă şi se prezentă. Apoi, de-a lungul următoarelor patru ore, Telda reveni în repetate

rînduri şi de fiecare dată îl privea pe copil cu ochi disperați, de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun care mai avea puțin şi o lua razna.

Mark se uită la televizor pînă la zece cînd începu jurnalul, după care se spălă pe dinți şi stinse lumina. Patul i se păru destul de confortabil şi gîndul îi fugi imediat la pătuțul acela şubred adus de infirmiere în camera lui Ricky de la spital, în care maică-sa încerca cu greu să adoarmă.

Pizza comandată la "Domino's" nu era doar o bucată tare de brînză aruncată la întîmplare într-un cuptor, ci era o pizza adevărată, pentru că Doreen plătise probabil din banii ei. În pat era cald, pizza era de-adevăratelea, iar uşa de la cameră era bine încuiată. Şi băiatul se simți la adăpost nu neapărat de ceilalți colegi de detenție, de bandele şi de violența care existau fără îndoială şi aici, cît mai ales de omul cu şişul, cel care-i cunoştea numele şi pusese mîna pe fotografia din rulotă. Omul care dăduse foc rulotei. Era mereu prezent în mintea lui de ieri dimineață, de cînd cu întîlnirea lor din lift. Se gîndise la el şi astă-noapte, pe veranda de la Mama Love, şi în sala de judecată, în timp ce-i asculta pe Hardy şi McThune. Şi ceea ce-l îngrijora cel mai mult era că omul ăla bîntuia prin spital, fără ca Dianne să aibă habar de existența lui.

A sta într-o maşină parcată pe Third Street, în plin centrul Memphis-ului, la miezul nopții, nu era nici pe departe ceea ce Cal Sisson numea o distracție sănătoasă, dar portierele erau blocate şi mai avea şi un pistol sub scaunul şoferului. Condamnările anterioare îi aduseseră interdicția a deține arme de foc, e-adevărat; dar maşina asta era a lui Jack Nance, nu a lui, şi era parcată în spatele unei dubite, chiar lîngă Madison, la două străzi distantă de Sterick Building. Maşina nu avea nimic care să dea de bănuit, iar traficul era destul de paşnic.

Deodată, pe trotuar, la numai cîțiva centimetri de Cal, se opriră doi polițişti în civil care începură să-l privească foarte atent. Apoi oglinda retrovizoare îi arătă alți doi polițişti venind din spate. Patru! Unul dintre ei se aşeză pe portbagaj, făcînd maşina să se clatine. Cal se întrebă disperat dacă nu cumva îi expirase timpul marcat pe aparatul de taxat din parcare. Era totuşi imposibil, doar plătise pentru o oră şi el nu era aici decît de zece minute. Nance îi zisese că afacerea nu avea să dureze mai mult de o jumătate de ceas.

Alți doi polițişti li se alăturară celor de pe trotuar şi pe Cal începură să-l treacă toate transpirațiile. Cel mai tare îl îngrijora pistolul de sub scaun, deşi un avocat bun l-ar fi putut convinge pe ofițerul care-l supraveghea că Sisson era doar şoferul lui Nance şi că arma nu era a lui.

Apoi o maşină fără însemnele poliției opri chiar în spatele lui şi din ea coborîră încă doi polițişti în civil. Opt polițişti!

Unul îmbrăcat în blugi şi tricou se aplecă brusc şi-şi lipi legitimația de fereastra din dreptul şoferului. Pe podeaua maşinii chiar lîngă piciorul lui Cal, se afla un aparat de radio pe al cărui butor ar fi trebuit să apese cu treizeci de secunde în urmă, ca să-l avertizeze pe Nance, dar acum era prea tîrziu. Sumedenia de polițişti care împînzeau locul picase parcă din cer.

Sisson coborî încetişor geamul ferestrei şi polițistul îşi vîrî capul în maşină:

— 'nă seara, Cal. Sînt locotenentul Byrd de la Poliția din Memphis.

Faptul că-i spusese pe numele mic îl făcu pe Cal să tremure, dar încercă din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule locotenent?

— Să-mi spui unde este Jack.

Inima lui Sisson îşi opri bătăile; o sudoare rece îi cuprinse trupul.

— Jack şi mai cum?

Jack şi mai cum! Byrd aruncă o privire peste umăr şi-i zîmbi colegului de lîngă el. Cei opt polițişti încercuiseră

practic maşina.

— Jack Nance, bunul tău prieten. Unde este?

— Nu l-am văzut.

— Ia te uită ce coincidență! Nici eu nu l-am văzut, cel puțin în ultimul sfert de oră. De fapt, ultima oară cînd l-am văzut pe Jack era la intersecția dintre Union şi Second Street, acum mai puțin de treizeci de minute, şi tocmai cobora din maşina asta. Pe urmă tu ai plecat mai departe şi acum, surpriză, iată-te aici.

Cal trase cu greu aer în piept.

— Nu-nțeleg ce vreți să spuneți.

Byrd debloca portiera maşinii şi o deschise larg. Dă-te jos, Cal, ordonă el şi Sisson nici nu se gîndi să se împotrivească. Apoi locotenentul trînti uşa la loc şi îl izbi pe Cal cu spatele de ea. Patru polițişti îi înconjurară imediat; ceilalți trei urmăreau cu toată atenția ceea ce se-ntîmpla în zona Sterick Building. Fața lui Byrd era aproape de cea a lui Cal.

— Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine, Cal. Complicitatea la pătrunderea prin efracție într-o clădire se pedepseşte cu şapte ani de puşcărie. Tu mai ai trei condamnări anterioare, aşa că ia ghiceşte cît ai să primeşti în calitate de recidivist?

Dinții îi clănțăneau, iar trupul îi tremura ca bătut de vînt, dar Cal scutură din cap, ca şi cum chestiunea îl depăşea.

— Să-ți spun eu, zise Byrd. Treizeci de ani, fără eliberare condiționată.

Sisson închise ochii şi se prăbuşi. Aerul nu-i mai ajungea.

— Ei, şi-acum vreau să-ți spun că în privința lui Jack Nance n-avem nici o grijă, povesti mai departe polițistul pe un ton rece şi plin de cruzime. Cîțiva băieți de-ai noştri îl aşteaptă să iasă după ce aranjează telefoanele domnişoarei Love. Are să fie arestat, împachetat şi, cînd va veni vremea, livrat unde trebuie. Cu toate astea, nu ne facem iluzii că ne va spune prea multe. Mă urmăreşti?

Cal dădu iute din cap cum că da, nu scăpa nici un cuvînt.

— Numai că, vezi tu, Cal, noi ne-am gîndit că tu s-ar putea să fii dispus să-nchei un tîrg. Să ne ajuți puțin, înțelegi ce

vreau să spun?

Cal dădea mai departe din cap, mărind însă ritmul mişcării.

— Noi sîntem convinşi că tu ai să ne spui ce vrem să aflăm, iar noi te lăsăm să pleci.

Cal îl privea cu ochi disperați.

— Vezi trotuarul ăla, Cal? îl întrebă Byrd, arătîndu-i trotuarul de peste drum.

— Da, veni iute răspunsul, însoțit de o privire plină de speranță în direcția indicată.

— Ei bine, este cu totul al tău. Spune-mi ceea ce vreau să aud şi poți să pleci. Okay? Îți ofer treizeci de ani de libertate, Cal. Nu fi prost.

— Okay.

— Cînd se întoarce Gronke de la New Orléans?

— Mîine dimineață pe la zece.

— Unde stă?

— La Holiday Inn Crowne Piaza.

— Ce cameră?

— 782.

— Unde sînt Bono şi Pirini?

— N-am idee.

— Cal, te rog, nu ne lua drept tîmpiți! Unde sînt ăştia doi?

— Au camerele 783 şi 784.

— Mai e cineva din New Orléans aici?

— Asta-i tot ce ştiu.

— Să ne aşteptăm şi la alte vizite de la New Orléans?

— Jur că habar n-am.

— Şi-au făcut cumva planul să-l lovească pe băiat, sau familia iui, sau pe avocată?

— A fost discutată şi varianta asta, dar nu există un plan pus la punct. Şi să ştiți că eu nici nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.

— Ştiu asta, Cal. Dar planuri pentru interceptarea altor telefoane?

— Nu, nu cred. Doar telefoanele avocatei.

— Ce ştii despre locuința avocatei?

— Din cîte ştiu, nu se pregăteşte nimic acolo.

— Nici microfoane, nici casetofoane?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Nici un plan pentru asasinarea cuiva?

— Nu.

— Dacă ai mințit cumva, Cal, să ştii că te caut şi ai din partea mea treizeci de ani ca să te pocăieşti.

— Jur că asta-i tot ce ştiu.

Deocamdată, Byrd îl lovi peste față şi începu să-l strîngă de guler. Gura lui Sisson era larg deschisă, căutînd aerul cu disperare; în ochii lui se citea groaza.

— Cine a dat foc rulotei? mîrîi Byrd, împingîndu-l şi mai tare în portiera maşinii.

— Bono şi Pirini, veni imediat răspunsul.

— Ai fost şi tu implicat, Cal?

— Nu, jur că nu!

— Mai au de gînd să repete figura şi în altă parte?

— Din cîte ştiu eu, nu.

— Atunci pentru ce dracu' mai stau aici?

— Aşteaptă, ascultă, ştiți, în caz că este nevoie de ei pentru vreo chestie. Depinde numai de puşti.

Byrd îl strînse şi mai mult de guler şi zîmbi larg.

— Cal, o singură minciună dac-ai spus, ți-a luat foc curu', okay?

— Nu mint, pe cuvîntu' meu că nu mint, se auzi vocea pierită a lui Sisson.

Atunci Byrd îi dădu drumul şi, făcînd semn spre trotuarul de pe partea cealaltă a străzii, îi zise:

— Mergi în pace şi să nu mai păcătuieşti!

Zidul de polițişti se desfăcu şi Cal traversă strada în fugă, dispărînd în noapte.

Era vineri dimineața. În camera învăluită în lumina cenuşie de dinainte de revărsatul zorilor, Reggie sorbea gînditoare din cafeaua tare şi amară, întrebîndu-se ce noutăți îi va mai aduce ziua care sta să-nceapă. Era o dimineață răcoroasă şi senină, cum nu mai fusese nici una pînă acum în septembrie, primul semn că vara fierbinte şi umedă, atît de caracteristică Memphis-ului, era pe sfîrşite. Aşezată în balansoarul din papură împletită de pe micul balcon din spatele apartamentului, Reggie încerca să descifreze întîmplările ultimelor cinci ore.

Cînd ceasul arăta ora unu şi jumătate noaptea, primise un telefon de la poliție care o anunța că apăruse o problemă urgentă la ea la birou şi o ruga să dea o fugă pînă acolo. Atunci ea îi telefonase lui Clint şi merseseră împreună la birou, unde dădură de cel puțin o jumătate de duzină de polițişti. Aceştia îl lăsaseră pe Jack Nance să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea lui murdară şi să iasă din clădire, pentru ca abia după aceasta să pună gheara pe el. Lui Reggie şi lui Clint le arătară apoi microfoanele minuscule implantate în receptoarele celor trei telefoane din biroul avocatei, admirînd în acelaşi timp măiestria dovedită de Nance.

O dată demontate, microfoanele se transformară în probe indubitabile ale vinovăției celui care le plantase acolo. Polițiştii explicară modul în care Nance pătrunsese în clădire şi în birou şi le atraseră de mai multe ori atenția asupra absenței oricăror sisteme de securitate. Reggie declară însă că nu o îngrijora acest aspect deoarece în birou nu existau bunuri de valoare.

Apoi îşi verifică dosarele, dar totul părea să fie în ordine. Dosarul "Mark Sway" nu ieşea niciodată din servieta personală, iar în clipa aceea se afla acasă, chiar în dormitorul avocatei. Clint însă anunță că, după părerea lui, cineva umblase în dosarele din secretariat. Nu putea fi totuşi foarte sigur de acest lucru, din cauza modului său, din păcate cam dezorganizat, de lucru.

Poliţiştii le spuseră celor doi că fuseseră informaţi din timp de vizita lui Nance, dar refuzară să-şi dezvăluie sursele. Aşa se face că accesul în clădire fusese mult uşurat — uşi descuiate, paznici absenţi etc, iar tipul fusese supravegheat de vreo doisprezece oameni. Acum se afla în arestul poliţiei refuzînd însă cu încăpăţînare să dea vreo informaţie. Apoi unul dintre poliţişti o luă deoparte pe avocată şi îi şopti la ureche esenţialul despre relaţiile existente între Nance, Gronke, Bono şi Pirini. Ultimii doi reuşiseră să dispară, fără să mai treacă pe la hotel. Gronke se afla încă la New Orléans, unde era supravegheat îndeaproape.

Nance avea să primească, probabil, ceva mai mult de doi ani de închisoare pentru ce făcuse. Dar timp de o fracţiune de secundă, Reggie se gîndi că pedeapsa cu moartea ar fi fost mult mai nimerită.

Pe la trei, Reggie şi Clint rămaseră în sfîrşit singuri să rumege în voie vestea neaşteptată că în birourile lor un profesionist îşi întinsese capcanele. Un necunoscut angajat de nişte ucigaşi ca să strîngă informaţii ce le-ar fi permis acestora să lovească atunci cînd ar fi socotit ei necesar. Cum încăperile acestea şi tot ceea ce implicau ele le creau o stare de nervozitate deosebită, Reggie şi Clint le părăsiră imediat după plecarea poliţiştilor, încercînd să se refacă cu ajutorul unei ceşti de cafea, într-un bar de la periferia oraşului.

Şi aşa se făcea că, după o noapte fără somn, în pragul unei zile ce se anunţa înnebunitoare, Reggie îşi bea cafeaua, aşteptînd ca la răsărit, cerul să devină portocaliu. Gîndul îi zbură la Mark, care apăruse în biroul ei miercuri, adică acum două zile; era muiat tot de ploaie şi speriat de moarte şi îi povestise dintr-o suflare de tipul care-l ameninţase cu un cuţit chiar într-unul din lifturile spitalului. Era un bărbat masiv şi urît, care îşi fluturase şişul prin faţa ochilor îngroziţi ai băiatului, după care îi arătase o fotografie ce-i reunea pe toţi membrii familiei Sway. Avocata ascultase totul, simţind cum o cuprinde un sentiment de oroare; întîmplarea era într-

adevăr înspăimîntătoare; şi cu toate acestea, altcineva fusese implicat, cuțitul nu fusese îndreptat direct spre pieptul ei.

Numai că povestea asta se-ntîmpla miercuri, iar astăzi, vineri, aceeaşi bandă de criminali o atacase fără menajamente, situația devenind dintr-o dată a dracului de periculoasă. Pentru că micul ei client se afla într-un adăpost sigur, supravegheat de paznici înarmați, în timp ce ea stătea singură aici, în întuneric, neputîndu-şi muta gîndul de la Bono, Pirini şi cine ştie cine mai era acolo afară, la pîndă.

Undeva pe aceeaşi stradă, ceva mai departe de casa Mamei Love, doi agenți FBI într-o maşină obişnuită supravegheau zona. Reggie fusese de acord cu această prezență.

Îşi imagină apoi o cameră de hotel îmbîcsită cu fum de țigară, pe a cărei podea zăceau grămezi de sticle goale de bere şi cu ferestrele bine acoperite de draperii groase; în mijlocul încăperii, cîțiva derbedei prost îmbrăcați se îngrămădeau în jurul mesei pe care era aşezat un magnetofon. Pe bandă erau înregistrate convorbirile ei cu diverşi clienți, cu doctorul Levin, cu Mama Love, convorbiri personale care ar fi trebuit să fie confidențiale. În general ascultătorii se plictiseau de moarte; uneori însă, unul sau altul dintre ei izbucnea în rîs sau începea să mormăie semnificativ.

Mark nu folosise telefoanele de la biroul lui Reggie, aşa că microfoanele puse acolo erau de-a dreptul ridicole. Oamenii ăştia erau în mod evident convinşi că Mark ştia totul despre Boyd Boyette şi credeau că băiatul şi avocata lui erau suficient de idioți ca să discute despre subiectul cu pricina prin telefon.

Exact în clipa aceea, liniştea fu sfîşiată de soneria stridentă a telefonului din bucătărie. Reggie tresări speriată, apoi îşi verifică ceasul — acele arătau ora şase şi douăzeci de minute. Probabil că iar se-ntîmplase ceva, pentru că altfel, nimeni nu dădea telefon la o asemenea oră.

— Alo?

— Bună dimineața, Reggie, se auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Harry Roosevelt. Te rog să mă ierți dacă te-

am trezit

— Nu, nu, nu mai dorm de mult.

— Ai văzut ziarul de astăzi? Reggie înghiți în sec.

— Nu. Ce s-a-ntîmplat?

— Pe prima pagină sînt două fotografii mari de-ale lui Mark, una luată la plecarea din spital, în stare de arest după cum scrie aici, şi cealaltă în momentul în care ieşea din tribunal ieri, însoțit de polițişti. Articolul este semnat de Slick Moeller şi este clar că tipul ştie tot ce-a fost în timpul audierii. Relatarea este însă corectă, fără înfloriturі. Zice că Mark a refuzat să răspundă la întrebările mele despre Boyette şi că pentru asta eu l-am găsit vinovat de sfidarea Curții şi l-am trimis înapoi la închisoare. După cum scrie acolo, eu m-am purtat ca un al doilea Hitler.

— Bine, dar cum de ştie toate astea?

— Citează nişte surse anonime.

Reggie numără iute persoanele care fuseseră prezente în mica sală de judecată, apoi îşi spuse părerea:

— Oare să fi fost Fink?

— Nu cred. Fink nu ar cîştiga nimic din asta, iar riscurile ar fi prea mari. Trebuie să fi fost cineva pe care să nu-l prea dea inteligența afară din casă.

— Păi tocmai de-aia am şi spus numele lui.

— Lovit la fix, dar nu cred că a fost un avocat. De altfel am de gînd să-i trimit o citație domnului Moeller să se prezinte la tribunal astăzi la prînz. Am să-i cer să-mi spună sursa şi dacă refuză, îl bag la închisoare pentru că a sfidat Curtea.

— Minunată idee.

— N-ar trebui să dureze prea mult. Şi vom ține audierea cealaltă după, okay?

— Fireşte, Harry. Ascultă, ar fi bine să-ți spun ceva. Am avut o noapte foarte lungă.

— Da, te-ascult, zise el, şi Reggie îi împărtăşi rezumatul celor întîmplate în cursul nopții, cu un accent special pe cuplul Bono-Pirini şi pe faptul că nu li se dăduse încă de urmă.

— Dumnezeule, exclamă Harry. Dar oamenii ăştia sînt complet nebuni.

— Şi periculoşi.

— Te-ai speriat?

— Bineînțeles că m-am speriat. Doar mi-a fost violată intimitatea, iar ideea că oamenii aceia ştiu atîtea despre mine este absolut înspăimîntătoare.

— Reggie, să ştii că n-am să-i dau drumul lui Mark nici astăzi; să vedem ce se mai întîmplă în weekend. Oricum, băiatul este mult mai în siguranță acolo unde este acum.

— De acord.

— Ai vorbit cu mama lui Mark?

— Da, ieri, şi nu a fost tocmai încîntată de idee, aşa că s-ar putea să mai dureze. Biata de ea, e toată un pachet de nervi.

— Atunci vezi ce poți face. Crezi că ar putea să vină astăzi la tribunal? Aş vrea să vorbesc şi cu ea.

— Am să-ncerc.

După ce puse receptorul în furcă, Reggie îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi se întoarse în balcon. Axle dormea dusă sub balansoar. Prima rază de soare se strecură printre frunzele copacilor. Reggie strînse în palme ceaşca de cafea şi îşi ascunse picioarele goale în halatul lung şi gros. Şi în timp ce savura aroma cafelei, îşi lăsa gîndurile să alunece la tot ce se
întîmplase în ultimele zile şi la cît de mult îi disprețuia pe ziarişti. Lumea întreagă avea să ştie acum totul despre audiere. Halal confidențialitate! Micul ei client devenise dintr-o dată mult mai vulnerabil. Faptul că ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie era de-acum evident. Altfel, de ce să fi refuzat să răspundă la întrebările judecătorului?

Cu fiecare oră ce trecea, jocul acesta devenea din ce în ce mai periculos. Iar ea, Reggie Love, avocat şi consilier juridic,

ar fi trebuit să deţină toate răspunsurile şi să furnizeze sfaturi absolut perfecte. În curînd, Mark o va privi cu ochişorii lui albaştri speriaţi şi o va întreba ce să facă. Or, de unde dracu' să ştie ea care-i răspunsul?

De-acum devenise şi ea ţinta aceloraşi bandiţi.

Doreen îl trezi devreme pe Mark. Pentru micul dejun îi pregătise nişte brioşe cu afine şi acum îl privea îngrijorată. Mark stătea pe un scaun cu o brioşă în mînă şi privea fix podeaua; deocamdată nu mîncase nimic. După un timp, duse încet brioşa la buze, luă o firimitură, revenind apoi la nemişcarea dinainte. Doreen îi observa fiecare mişcare.

— Te simţi bine, scumpule? îl întrebă ea.

— A, mă simt foarte bine, răspunse el cu voce răguşită şi şovăielnică.

Doreen îl bătu încurajator cu palma pe genunchi şi pe umăr; în ochii ei se citea tulburarea.

— Ei, să ştii că am să fiu pe-aici toată ziua, zise ea, ridicîndu-se şi apropiindu-se de uşă. Am să mai trec pe la tine.

Mark nu reacţiona în nici un fel la vorbele supraveghetoarei, ci se mulţumi să mai ia o îmbucătură anemică din brioşa pe care o avea în mînă. Apoi uşa se închise cu un pocnet, iar băiatul vîrî în gură dintr-o singură mişcare restul de brioşă şi înhaţă o alta de pe masă.

Televizorul intră şi el în funcţiune, cu toate că antena nu capta decît un singur program care nu transmitea nici desene animate, nici filme vechi.

Dar Doreen se întoarse după numai douăzeci de minute.

— Mark, vino cu mine. Ai un vizitator.

Puştiul se transferă brusc într-o altă lume şi întrebă cu aceeaşi voce pierdută:

— Cine?

— Avocata ta. Sigur te simţi bine? întrebă Doreen, legănîndu-se doi paşi în faţa lui. Mark confirmă clătinînd uşor

din cap. Coborîră scările în tăcere.

Reggie îl aştepta în mica sală de conferinţe aflată cu un etaj mai jos. După ce schimbară cîteva amabilităţi, Doreen îi părăsi şi cei doi se aşezară la măsuţa rotundă din mijlocul încăperii.

— Mark, sîntem prieteni? îl întrebă avocata zîmbind.

— Da. Îmi pare rău că m-am purtat aşa ieri.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, Mark. Te rog să mă crezi că te-nţeleg. Ai dormit bine?

— Da, mult mai bine decît la spital.

— Doreen mi-a spus că o îngrijorezi.

— Ba sînt bine, mult mai bine chiar decît ea.

— Bun, zise Reggie, apoi scoase din servietă prima pagină a ziarului de dimineaţă şi o puse pe masă. Băiatul citi totul cu multă atenţie.

— Ai apărut pe prima pagină trei zile la rînd, remarcă ea încercînd să-şi fabrice un zîmbet încîntat.

— Începe să se învechească. Credeam că audierea a fost confidenţială.

— Aşa ar fi trebuit. Domnul judecător Roosevelt mi-a telefonat mai devreme şi mi-a spus că este foarte supărat pe chestia asta şi că are de gînd să-l cheme pe reporter ca să-l prăjească un pic.

— Da' este prea tîrziu, Reggie. Articolul a fost scris şi toată lumea poate să-l citească. Şi se vede de la o poştă că eu sînt puştiul care ştie prea multe.

— Exact.

Apoi Mark reciti articolul şi studie atent cele două fotografii care-l înfăţişau în compania poliţiştilor.

— Ai vorbit cu mama? îl întrebă ea după un timp.

— Da, doamnă. Ieri după-masă pe la cinci. Mi s-a părut obosită.

— Aşa şi este. Am văzut-o puţin mai înainte să suni tu şi ştiu că nu prea este bine. Ricky a avut o zi foarte grea.

— Păi, da, mulţumită curcanilor ălora idioţi. Hai să-i dăm în judecată.

— Poate ceva mai tîrziu. Deocamdată trebuie să stăm puțin de vorbă. Ieri, după ce ai plecat tu, judecătorul Roose-velt a stat de vorbă cu avocații şi cu cei de la FBI. Judecătorul vrea ca tu, Ricky şi mama să fiți incluşi în Programul Federal de Protecție a Martorilor. El este de părere că asta este cea mai bună modalitate de a vă proteja, şi eu înclin să-i dau dreptate.

— Ce-nseamnă asta?

— Asta-nseamnă că FBI-ul vă mută într-un alt loc, foarte secret, unde veți avea nume noi, şcoli noi, totul va fi absolut nou. Mama ta va primi o altă slujbă, mult mai bine plătită. S-ar putea ca după cîțiva ani să vă mute iar, pentru siguranță. Pe Ricky au să-l interneze într-un spital mult mai bun pînă cînd se va face bine. Bineînțeles că guvernul va suporta toate cheltuielile.

— Îmi cumpără şi o bicicletă nouă?

— Sigur că da.

— Glumeam. Ştii, am văzut doar o chestie de-asta într-un fum despre Mafia. Un informator a pus pe masă tot ce ştia despre organizație şi ăia de la FBI l-au ajutat să dispară. I-au făcut o operație plastică, i-au găsit o nevastă nouă, tot tacîmul. Şi l-au trimis în Brazilia, sau pe-acolo.

— Şi ce s-a-ntîmplat pînă la urmă?

— Păi, le-a luat numai vreun an ca să-l găsească. Şi au omorît-o şi pe nevastă-sa.

— Ăla a fost doar un film, Mark. Şi de altfel nici nu ai de ales. Este cea mai sigură mişcare pe care o poți face.

— Bineînțeles că va trebui să le spun tot ce ştiu mai înainte ca ei să facă toate chestiile astea minunate pentru noi.

— Face parte din înțelegere.

— Mafia nu uită niciodată, Reggie.

— Mark, ai văzut prea multe filme la viața ta.

— Poate. Da' spune-mi, FBI-ul a pierdut vreodată vreun martor băgat în programul ăsta?

Răspunsul era afirmativ, dar nu avea nici un exemplu concret.

— Nu ştiu, dar cînd ne vom întîlni din nou cu ei, poți să le pui oricîte întrebări doreşti.

— Şi dacă nu vreau să mă-ntîlnesc cu ei? Şi dacă vreau să rămîn în celula mea pînă cînd am să fac douăzeci de ani şi judecătorul Roosevelt va fi în sfîrşit mort? Atunci am să pot pleca de-aici?

— Bun. Dar te-ai gîndit la mama şi la Ricky? Ce se v-a întîmpla cu ei cînd Ricky va ieşi din spital şi nu vor avea unde să se ducă?

— Pot să se mute aici cu mine, Doreen are să aibă grijă de noi.

Ei, drace, da' îi merge mintea, pentru un copil de unsprezece ani. Reggie îi zîmbi, dar Mark o privi încruntat.

— Ascultă, Mark. Ai încredere în mine?

— Da, Reggie. Am multă încredere în tine. De fapt, eşti singurul om din lume în care mai am încredere. Aşa că te rog, ajută-mă.

— Nu va fi uşor să ieşim din toată povestea asta, okay.

— Ştiu.

— În momentul de față siguranța ta constituie unica mea preocupare. Siguranța ta şi a familiei tale. Iar judecătorul Roosevelt vede lucrurile în exact acelaşi fel. Acum, va fi nevoie de cîteva zile ca să fie puse la punct detaliile programului de protecție. Judecătorul le-a spus celor de la FBI să se apuce imediat de lucru şi eu cred că asta este cea mai bună variantă.

— Ai vorbit şi cu mama?

— Da; şi cred că i-a plăcut ideea. Dar vrea să mai discutăm puțin.

— Da' de unde ştii că are să meargă? Crezi că este absolut sigur?

— Nimic nu este absolut sigur, Mark. Nu există garanții.

— Grozav. Adică poate au să ne găsească, poate nu. Să vezi ce viață lipsită de monotonie o să ducem.

— Ai o idee mai bună?

— Sigur, şi este foarte simplă. Încasăm asigurarea pentru rulotă şi ne luăm alta, eu îmi pun lacăt la gură şi trăim fericiți pînă la adînci bătrînețe. Reggie, să ştii că nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă n-au să găsească niciodată cadavrul ăla. Pur şi simplu nu îmi pasă.

— Îmi pare rău, Mark, dar asta nu se poate.

— De ce?

— Pentru că din păcate eşti un mare ghinionist. Tu ai intrat în posesia unor informații extrem de importante şi vei avea mereu necazuri, pînă în clipa în care dai aceste informații celor care ți le cer.

— Şi pe urmă s-ar putea foarte bine să mor.

— Nu cred aşa ceva.

Dar Mark îşi încrucişa brațele la piept şi închise ochii. Vînătaia de pe obrazul stîng începuse să capete o nuanță brună. Astăzi era vineri. Clifford îl lovise luni, şi cu toate că întreaga poveste părea să se fi întîmplat cu multe săptămîni în urmă, vînătaia aceea îi amintea lui Reggie că lucrurile se desfăşurau într-un ritm mult prea rapid. Bietul copil mai purta încă pe față semnele atacului pe care îl suferise.

— Şi unde am putea să mergem? întrebă el cu glas slab, fără să deschidă ochii.

— Departe, departe de tot. Domnul Lewis de la FBI a menționat un spital de psihiatrie pentru copii din Portland care se pare că este unul dintre cele mai bune din țară. Ricky va fi internat acolo şi va primi cea mai bună îngrijire.

— Da' ceilalți pot să ne urmărească?

— Cei de la FBI vor avea grijă de tot.

Mark îşi deschise brusc ochii şi o privi atent.

— Cum se face că ai aşa, deodată, încredere în FBI?

— Pentru că nu am în cine altcineva să mă încred.

— Şi cît durează pînă cînd totul va fi pus la punct?

— Sînt două probleme de rezolvat. Una este legată de detaliile afacerii şi de documentele de care este nevoie. A doua problemă se numeşte Ricky. S-ar putea ca doctorul Greenway să nu permită transferul lui mai devreme de cîteva zile.

— Adică mai stau încă o săptămînă la închisoare?

— Aşa se pare. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, Reggie. Mă descurc. De fapt, aş putea foarte bine să stau mai mult aici, dacă aş fi lăsat în pace.

— Ştii bine că aşa ceva nu se poate.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu mama.

— S-ar putea sa vină la audierea de astăzi. Domnul judecător Roosevelt vrea şi el s-o vadă. Bănuiesc, de altfel, că domnul judecător se va întîlni în particular şi cu cei de la FBI, ca să discute despre programul de protecție a martorilor.

— Păi, atunci, dacă tot am să stau mai departe la închisoare, de ce să mai țină audierea asta?

— În cazurile de sfidare a Curții, judecătorul este obligat să te aducă periodic la tribunal ca să-ți permită să te dezvinovățeşti. Cu alte cuvinte, ca să faci ceea ce vrea judecătorul.

— Legea asta e complet aiurea. E o prostie, nu?

— Deseori, aşa este.

— Ştii, astă-noapte, cînd încercam să adorm, mi-a venit un gînd nebunesc. Mă gîndeam — ce-ar fi dacă senatorul ăla sau, mă rog, cadavrul lui, nici nu se află acolo unde zicea Clifford? Dacă Clifford înnebunise pur şi simplu, şi atunci în pădure bătea cîmpii? Tu te-ai gîndit pîn-acum la asta, Reggie?

— Da, de multe ori.

— Dacă toată povestea asta este o glumă uriaşă?

— Mark, nu putem să riscăm.

Băiatul îşi frecă ochii, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Adică ne facem bagajele şi ne lăsăm fostele noastre vieți aici, corect? Păi, să ştii că ție îți vine uşor să vorbeşti, Reggie. Tu nu ai coşmaruri noaptea. Pentru tine toate au să fie la fel ca-nainte. Pentru tine, pentru Clint şi Mama Love. Ai să-ți păstrezi biroul mic şi drăguț ai să ai mai departe o sumedenie de clienți. Noi, în schimb, vom trăi cu spaima-n suflet pentru tot restul vieții.

— Nu cred.

— Dar nu eşti sigură. E foarte uşor să stai aici şi să spui că totul are să fie bine. Nu tu eşti în bătaia puştii.

— N-ai de ales, Mark.

— Ba da, am. Aş putea să mint.

Nu era decît o cerere de amînare, adică, în mod normal, o hărțuială juridică obişnuită şi plictisitoare. Deşi numai de plictiseală nu putea fi vorba atunci cînd Barry-Şiş era acuzatul şi Willis Upchurch oratorul. Dacă mai adăugați la asta şi orgoliul nemăsurat al venerabilului Roy Foltrigg, precum şi talentul excepțional de care dădea dovadă Willy Boxx în manipularea presei, atunci această audiere inofensivă consacrată cererii de amînare lua aspectul unei adevărate execuții, în dimineața aceea, sala de judecată unde urma să prezideze onorabilul James Lamond era înțesată de un public curios, de reprezentanți ai presei şi de o mică armată de avocați invidioşi care aveau, bineînțeles, treburi mult mai importante de rezolvat, dar care se nimeriseră prin vecinătate. Toți se plimbau de colo-colo, împărtăşindu-şi impresiile pe un ton grav, fără să-i scape însă din ochi pe ziarişti. Căci avocații sînt atraşi de reporteri şi de camerele de luat vederi aşa cum rechinii sînt atraşi de mirosul sîngelui.

Foltrigg se afla dincolo de balustrada care despărțea publicul de actori, în mijlocul unui grup compact de asistenți care şopteau încruntați, de parcă plănuiau o invazie. Venerabilul se împodobise cu hainele de duminică — costum din trei piese de culoare închisă, cămaşă albă, cravată roşu-cu-albastru, pantofi strălucitori de atîta frecat cu peria, părul impecabil pieptănat. Stătea cu fața spre cei din sală, dar era, bineînțeles, prea preocupat ca să remarce pe careva. În partea opusă a sălii, Muldanno se aşezase cu spatele la flecăreala spectatorilor, prefăcîndu-se că-i ignoră pe toți. Era îmbrăcat în negru de sus pînă jos, iar coada de cal se arcuia perfect spre spate. Willis Upchurch se aşezase pe marginea mesei rezervate avocaților apărării şi, cu fața spre zona presei, purta

o discuție deosebit de animată cu un funcționar local. Căci Upchurch adora să se afle în centrul atenției, sentimentul său depăşindu-l în intensitate chiar şi pe cel resimțit de Foltrigg, dacă aşa ceva era omeneşte posibil.

Pentru moment, Muldanno nu aflase de arestarea lui Jack Nance, nu ştia că Sisson le povestise polițiştilor tot ce ştia, nu primise nici o veste de la Bono şi Pirini, şi în dimineața aceasta îl trimisese pe Gronke la Memphis, ignorînd complet evenimentele petrecute în timpul nopții.

Pe de altă parte, Foltrigg se simțea foarte sigur de sine. Înregistrarea conversației captate cu ajutorul borcănelului de sare îi va permite cu siguranță să obțină luni inculparea lui Muldanno şi Gronke pentru obstrucționarea justiției, iar condamnările nu vor pune nici o problemă. Îi avea la mînă pe cei doi bandiți; Muldanno risca o pedeapsă de cinci ani.

Roy nu găsise însă cadavrul. Or, un proces în care Barry Şiş era acuzat de obstrucționarea justiției nu se va bucura niciodată de publicitatea extraordinară care ar însoți un proces de omucidere, asezonat cu fotografii color ale cadavrului descompus şi cu rapoartele patologice despre traiectoria gloanțelor. Un astfel de proces s-ar întinde pe mai multe săptămîni şi în tot acest timp Roy ar străluci în fiecare seară pe ecranul televizorului, la ora jurnalului.

Foltrigg îl trimisese în dimineața aceasta pe Fink înapoi la Memphis, punîndu-i în brațe şi citațiile prin care puştiul şi avocata lui erau somați să se prezinte în fața marelui juriul din New Orléans. Era de presupus că mişcarea aceasta va mai înviora un pic lucrurile. Luni după-amiază puştiul va vorbi, în sfîrşit, şi, cu puțin noroc, luni seara Foltrigg va pune mîna pe rămăşițele pămînteşti ale senatorului Boyette. Gîndul acesta îl ținuse pe procuror la birou pînă la ora trei dimineața. Acum venerabilul se plimba țanțoş prin sală, aruncîndu-i priviri încruntate lui Muldanno, care îl ignora complet.

Aprodul se opri în fața jilțului judecătorului şi le strigă celor prezenți în sală să se aşeze la locurile lor. Curtea era în

şedință, prezidată de onorabilul James Lamond. În clipa aceea judecătorul îşi făcu apariția pe o uşă laterală; era însoțit de un asistent care ducea un teanc de dosare. Abia trecut de cincizeci de ani, Lamond era un mic copil printre matusalemicii judecători federali, fiind un reprezentant tipic al numerosului grup de magistrați numiți de administrația Reagan, tipul de profesionist, fără zîmbete şi amabilități. Ocupase postul de procuror general pentru Southern District of Louisiana înainte de Roy Foltrigg şi îşi ura succesorul la fel ca toată lumea. La numai şase luni după ce preluase postul, Foltrigg pornise într-un turneu prin tot districtul în timpul căruia prezentase o sumedenie de scheme şi grafice din care rezulta că activitatea procuraturii devenise mult mai eficientă decît în perioadele anterioare. Traficanții de droguri se aflau dincolo de gratii, funcționarii publici erau speriați, lumea interlopă dăduse de necaz, iar interesul public era de-acum apărat cu încrîncenare şi aceasta numai şi numai pentru că el, Roy Foltrigg, era acum procuror federal-şef al districtului.

Fusese o mişcare absolut stupidă, care îl insultase pe Lamond şi îi înfuriase pe ceilalți judecători, care nu-i acordau prea mare credit venerabilului.

Lamond cuprinse cu privirea sala suprapopulată şi exclamă:

— Dumnezeule! Sînt încîntat să văd cît interes trezeşte ceea ce se va-ntîmpla astăzi, aici, dar țin să remarc cu toată sinceritatea că este vorba doar de o audiere oarecare referitoare la o cerere cît se poate de obişnuită.

Apoi privi cele două tabere: Foltrigg stătea în mijlocul unui grup de şase asistenți, în timp ce Upchurch avea lîngă el doi avocați şi doi funcționari.

— Curtea este gata să discute cererea de amînare prezentată de inculpatul Barry Muldanno. Curtea ia act de faptul că procesul este prevăzut să aibă loc peste trei săptămîni. Domnule Upchurch, dumneavoastră ați înaintat cererea, aşa că aveți cuvîntul. Vă rog să fiți cît mai scurt.

Şi spre surprinderea tuturor, Upchurch fu într-adevăr foarte scurt. El se mulțumi să amintească ceea ce ştia, de altfel, toată lumea despre defunctul Jerome Clifford, precum şi faptul că procesul era prevăzut să înceapă la Tribunalul federal din St. Louis peste exact trei săptămîni. Upchurch fu cît se poate de fluent şi se vedea de la o poştă că se simțea ca acasă în sala aceasta de judecată complet străină. Amînarea era absolut necesară, explică el cu multă abilitate, deoarece el, Willis Upchurch, avea nevoie de timp ca să se pregătească pentru ceea ce avea să fie, fără îndoială, un proces foarte lung. Discursul său dură fix zece minute.

— De cît timp aveți nevoie? îl întrebă Lamond.

— Domnule judecător, eu am o agendă extrem de încărcată pe care aş fi chiar bucuros să v-o arăt. Deci eu cred că şase luni ar fi un termen cît se poate de rezonabil.

— Mulțumesc. Doriți să mai adăugați ceva?

— Nu, mulțumesc, domnule judecător.

Avocatul se întoarse la locul său chiar în clipa în care Foltrigg se ridică şi se apropie de podiumul pe care se afla jilțul judecătorului; ajuns în locul dorit, procurorul aruncă o ultimă privire pe însemnările pregătite cu grijă şi se pregăti să-şi înceapă discursul, dar Lamond i-o luă înainte.

— Domnule Foltrigg, cu siguranță că nu negați nevoia apărării de a dispune de mai mult timp de pregătire, dată fiind noua situație?

— Nu, domnule judecător, nu neg aşa ceva. Cred însă că termenul de şase luni este prea lung.

— Şi dumneavoastră ce perioadă ați propune?

— O lună sau două, pentru că, vedeți, domnule judecător, eu...

— Domnule Foltrigg, n-am de gînd să stau aici ca să vă ascult ciorovăindu-vă pentru două, şase, trei sau patru luni. Din moment ce sînteți de acord că interlocutorul are dreptul la o amînare, atunci am să examinez chestiunea şi am să fixez procesul în funcție de programul meu.

Lamond ştia că Foltrigg avea nevoie de amînarea aceasta mult mai mult decît Muldanno, dar că nu-şi putea permite să o ceară. Justiția trebuie să fie întotdeauna pe picior de atac, iar procurorii sînt incapabili să spună că au nevoie de mai mult timp.

— Păi, da, domnule judecător, zise Foltrigg cu voce tare, dar noi sîntem de părere că amînările inutile trebuie evitate. Cauza aceasta s-a lungit deja prea mult.

— Domnule Foltrigg, vreți să spuneți cumva că această curte îşi tîrăşte picioarele?

— Nu, domnule judecător, inculpatul este cel care face aşa ceva. Pînă acum a depus cele mai frivole cereri cunoscute în jurisprudența americană ca să blocheze acest proces. A încercat toate tacticile posibile, a...

— Domnule Foltrigg, domnul Clifford a murit şi nu mai poate să depună nici o cerere. Inculpatul are acum un nou avocat care, după cum văd, a depus o singură cerere.

Foltrigg simți că-ncepe să fiarbă; nu se aşteptase să cîştige ceva în cursul acestei audieri, dar nici nu se aşteptase să primească asemenea şuturi.

— Aveți ceva relevant de spus? întrebă domnul judecător, ca şi cum Foltrigg n-ar fi spus încă nimic important.

Procurorul nu răspunse şi se întoarse ca o furtună la locul său. O prestație demnă de milă. Pentru atîta lucru, ar fi putut să trimită foarte bine şi un subaltern.

— Altceva, domnule Upchurch? întrebă Lamond.

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Vă mulțumesc tuturor pentru interesul arătat. Îmi pare rău că audierea a durat atît de puțin. Poate că data viitoare situația va fi alta. Noua dată fixată pentru proces va fi comunicată în curînd.

Acestea fiind zise, Lamond se ridică la numai cîteva minute după ce se aşezase şi dispăru prin aceeaşi uşă laterală prin care intrase.

Foltrigg şi Upchurch ieşiră din sală în urma reporterilor şi se îndreptară în direcții opuse, cu intenția vădită de a

convoca conferințe de presă ad-hoc.

29

Cu toate că Slick Moeller povestise în articolele sale despre revolte ale deținuților din închisori, despre violuri şi bătăi şi cu toate că se aflase întotdeauna pe terenul sigur de dincoace de gratii, ziaristul nu văzuse niciodată cu propriii săi ochi interiorul unei celule. Şi cu toate că gîndul la această stare de fapt nu-i dădea pace, Moeller reuşea să-şi păstreze sîngele rece, arborînd aerul sigur de sine al omului perfect încrezător în stipulările amendamentului întîi al Constituției. Era încadrat de doi avocați, armăsari de rasă excepțional plătiți, aparținînd unei firme cu o sută de angajați care se ocupa, de cîteva decenii, de afacerile trustului de presă "Memphis Press". De două ore încoace, avocații respectivi îl tot asigurau că, pentru Slick, Constituția Statelor Unite ale Americii nu era numai un prieten ci şi un scut de apărare. Reporterul purta blugi, o jachetă tip salari şi bocanci militari — întruchipare perfectă a ziaristului ce trebuia să facă față intemperiilor.

Harry nu era însă impresionat defel de imaginea pe care încerca să o impună despre sine această gură mare şi rea a presei locale. Tot atît de puțin impresionat era şi de cei doi oratori republicani cu sînge albastru şi ciorapi de mătase, care nu mai bătuseră niciodată înainte la uşa acestei săli de judecată. De fapt, Harry era extrem de supărat. Stătea acolo, în jilțul de pe podium şi recitea pentru a mia oară articolul semnat de Slick în ediția de dimineață a ziarului. Revăzu de asemenea cazuri de aplicare a amendamentului întîi referitoare la ziarişti şi la confidențialitatea surselor lor. Şi Harry făcea toate astea pe-ndelete, dîndu-i ocazia lui Slick să transpire din abundență.

Uşile erau încuiate, şi Grinder, aprodul prieten cu Slick, aştepta nervos lîngă podium. Alți doi aprozi stăteau chiar în

spatele ziaristului şi al avocaților lui, conform instrucțiunilor speciale date de însuşi domnul judecător. Atitudinea sigură, gata de a interveni a celor doi oameni în uniformă îi irita destul de mult pe reporter şi pe însoțitorii lui care încercau totuşi să se stăpînească.

Maşina de stenografiat se afla în grija aceleiaşi grefiere care arbora o fustă şi mai scurtă decît cea din ziua precedentă. La măsuța mai retrasă şedea aceeaşi bătrînă ursuză ce răsfoia cu sîrg un exemplar din "National Enquirer". Toată lumea era în aşteptare. Ceasul arăta douăsprezece şi jumătate şi, ca de obicei, planificarea înfățişărilor înscrise pe rol rămăsese mult în urmă. Marcia pregătise chiar şi sandvişul cerut de Harry pentru pauza dintre audieri. Următoarea audiere era cea pentru cazul Sway.

Domnul judecător îşi sprijini coatele pe masă şi îşi îndreptă privirea severă spre Moeller ale cărui şaizeci şi cinci de kilograme reprezentau cam a treia parte din greutatea onorabilului Harry Roosevelt. Apoi dădu drumul unui "să se consemneze" răstit în direcția stenografei.

Cu tot sîngele lui rece, Slick tresări puternic sub şfichiuirea acestor prime cuvinte şi se aşeză mai drept pe scaun.

— Domnule Moeller, te-am adus aici pe baza unei citații deoarece ai încălcat prevederile Codului statului Ten-nessee referitoare la confidențialitatea procedurilor din acest tribunal. Acest lucru este deosebit de grav pentru că subiectul principal îl constituie securitatea şi sănătatea unui copil. Din nefericire legea nu prevede pedeapsa penală pentru asemenea cazuri ci le plasează în domeniul actelor reprobabile.

Ajuns în acest punct al micului său discurs, Harry îşi scoase ochelarii şi începu să-i curețe cu batista.

— Acum, domnule Moeller, reveni Harry asemenea unui bunic supărat de năzdrăvăniile nepotului, oricît de mult m-a deranjat articolul dumitale, mult mai tare mă irită faptul că această informație ți-a fost dată de cineva de-aici. Cineva care

s-a aflat ieri chiar în această sală. Sursa asta a dumitale mă îngrijorează în mod deosebit.

În clipa aceea, Grinder se sprijini de perete, apăsîndu-şi cu toată puterea gambele de zidul rece, doar aşa putea să oprească tremurul îngrozitor care-i cuprinsese genunchii. Evita din răsputeri să-l privească pe Moeller; făcuse primul infarct cu numai şase ani în urmă şi dacă nu se controla, cel de-al doilea avea să fie cu siguranță şi ultimul.

— Domnule Moeller, te rog să te aşezi pe scaunul rezervat martorilor, îl invită Harry. Simte-te ca acasă.

Ritualul jurămîntului fu dus la îndeplinire de bătrîna cea morocănoasă, apoi Slick se aşeză picior peste picior, căutînd nervos privirea încurajatoare a avocaților. Dar cei doi îşi îndreptaseră privirile în altă parte. Grinder rămăsese cu ochii țintă în tavan.

— Domnule Moeller, din clipa asta te afli sub prestare de jurămînt, îi reaminti Harry ziaristului imediat după ce acesta ridicase mîna şi jurase să spună adevărul şi numai adevărul.

— Da, domnule, confirmă Slick, încercînd fără convingere să-i zîmbească uriaşului de la înălțimea podiumului ce domina minuscula sală de judecată.

— Dumneata ai scris articolul apărut în ziarul de azi-dimineață sub numele dumitale?

— Da, domnule.

— L-ai scris singur sau te-a ajutat cineva?

— Domnule judecător, eu am scris fiecare cuvînt, dacă asta doriți să ştiți.

— Într-adevăr, asta voiam să ştiu. Deci, în cel de-al patrulea paragraf al articolului, dumneata ai scris — şi te citez — "Mark Sway a refuzat să răspundă la toate întrebările referitoare la Barry Muldanno şi Boyd Boyette" — am încheiat citatul. Dumneata ai scris asta?

— Da, domnule.

— Ai fost cumva prezent în această sală ieri, cînd l-am audiat pe copil?

— Nu, domnule.

— Te aflai undeva, în interiorul acestei clădiri?

— Ăă, da, domnule. Doar nu este interzis, nu?

— Fără comentarii, domnule Moeller. Eu sînt cel care pune întrebările şi dumneata eşti cel care răspunde la ele. Înțelegi sensul acelei relații?

— Da, domnule, zise Slick care îşi implora din priviri avocații să intervină, dar aceştia erau adînciți în lectura unui material foarte interesant. Slick se simți dintr-o dată singur.

— Deci nu ai fost prezent aici. Atunci, domnule Moeller, de unde ştii că băiatul a refuzat să răspundă la întrebările mele despre Barry Muldanno şi Boyd Boyette?

— Am o sursă.

Pînă în momentul acela, Grinder nu se gîndise niciodată la sine însuşi ca la "o sursă"; el era doar un aprod prost plătit ale cărui date esențiale erau o uniformă, un pistol şi nenumărate facturi de plătit. Ba era şi pe punctul de a fi dat în judecată pentru cartea de credit a nevesti-sii. Grinder ar fi vrut să-şi şteargă fruntea de broboanele de transpirație care o inundaseră, dar îi era prea frică să se mişte.

— O sursă, repetă Harry, imitîndu-l pe Slick. Păi sigur că ai avut o sursă, domnule Moeller. Mi-am imaginat că asta a fost, că doar dumneata nu te aflai în sală. Cineva ți-a spus despre ce s-a vorbit în timpul audierii, deci este clar că ai avut o sursă. Ei, acum problema este cine a fost sursa?

Imediat ce Harry puse întrebarea, avocatul mai cărunt se ridică iute de pe scaun, încercînd să intervină. Era îmbrăcat în "uniforma" standard a angajaților marilor firme de avocatură — costum de un negru strălucitor, cămaşa albă ca zapada, cravată de culoare roşie tăiată chiar la mijloc de o dungă galbenă teribil de îndrăzneață, pantofi negri. Numele lui era Alliphant şi în mod normal nu putea fi văzut pe culoarele tribunalelor.

— Domnule judecător, dacă-mi permiteți!

Harry se strîmbă ca înțepat de un ac şi îşi întoarse încet privirea de la martor; gura îi era uşor deschisă, ca şi cum

această întrerupere îndrăzneață l-ar fi şocat la culme. Privirea lui încruntată se fixă asupra lui Alliphant care repetă:

— Dacă-mi permiteți, domnule judecător.

— N-ai mai participat la procedurile mele, domnule Alliphant, nu-i aşa? rupse Harry tăcerea care se lăsase în sală, părînd să dureze la nesfirşit.

— Nu, domnule, răspunse avocatul ce continua să stea în picioare.

— Sînt convins. Nu intră în traseele dumitale obişnuite. Cîți avocați lucrează la firma dumitale, domnule Alliphant?

— O sută şapte, conform ultimelor date.

Harry fluieră şi-şi clătină surprins capul.

— Mulți! Este vreunul dintre ei care să aibă de-a face din punct de vedere profesional cu Tribunalul pentru minori?

— Sînt convins că unii dintre colegii mei se ocupă şi de asemenea cazuri, domnule judecător.

— Poți să-mi dai vreun exemplu?

Drept răspuns, Alliphant îşi vîrî o mînă în buzunarul pantalonilor, pe cealaltă plimbînd-o nervos pe carnetul de însemnări de pe masă. Era clar că n-avea ce să caute aici; lumea lui era cea a consiliilor de conducere şi a documentelor groase de un deget, a onorariilor grase şi a dejunurilor elegante. Alliphant devenise bogat pentru că factura trei sute de dolari pe oră, asemenea altor treizeci de colegi. Iar prosperitatea firmei sale se baza pe faptul că alți şaptezeci de angajați primeau cincizeci de mii pe an, ca să factureze de cinci ori pe-atît. Aparent, prezența lui în această sală se datora poziției de consilier juridic principal al trustului de presă căruia îi aparținea ziarul; în realitate însă, nici un alt angajat specializat în litigii al firmei respective nu se simțise în stare să ia parte la o audiere anunțată cu numai două ore înainte de momentul începerii.

Harry nu simțea decît dispreț pentru Alliphant şi toți cei de teapa lui. Nu avea deloc încredere în tipii ăştia care lucrau în tot felul de corporații şi care părăseau clădirile cu multe etaje unde li se aflau birourile, pentru a se amesteca cu plebea

numai în cazuri de extremă urgență. Erau cu toții aroganți şi înnebuniți de teama de a nu-şi murdări cumva mîinile.

— Stai jos, domnule Alliphant, zise Harry, împungînd aerul cu degetul în direcția avocatului. În sala mea de judecată nu se stă în picioare. Aşază-te!

Consilierul îşi reluă, stînjenit, locul la masa rezervată reprezentanților ziarului.

— Ei, şi-acum, ce doreai să spui, domnule Alliphant?

— Domnule judecător, mă opuneam acestor întrebări, la fel cum ne opunem şi audierii domnului Moeller al cărui articol este protejat de amendamentul întîi al constituției prin prevederile referitoare la libertatea cuvîntului. Astfel...

— Domnule Alliphant, sînt convins că ați citit acea secțiune din textul legii referitoare la audierile cu uşile închise în chestiunile legate de minori.

— Da, domnule, am citit-o. Şi sincer vorbind, domnule judecător, am multe neclarități în privința ei.

— Aşa care va să zică! Purcede, te rog.

— Da, domnule. După părerea mea, secțiunea respectivă, aşa cum este ea redactată, este neconstituțională. Iată, am aici cîteva cazuri din alte...

— Neconstituțională, zici? îl întrerupse Harry, ridicînd din sprîncene.

— Exact, domnule, răspunse avocatul cu hotărîre.

— Domnule Alliphant, ştii cumva cine a redactat textul secțiunii despre care vorbim?

Avocatul se întoarse spre colegul său, ca şi cum acesta ar fi avut ceva informații în legătură cu subiectul în discuție, dar acesta clătină din cap.

— Eu l-am redactat, domnule Alliphant, preciza Harry cît se poate de tare. Eu. Al dumneavoastră, sincer. Şi dacă ai fi cît de cît la curent cu legea referitoare la minori în acest stat, ai ştii că eu sînt expertul în materie pentru că eu am scris legea. Ei, acum ce mai ai de zis?

Slick Moeller simți că alunecă de pe scaun. Din experiența lui bogată în ale tribunalelor, ziaristul ştia că atunci cînd

judecătorii furioşi săreau la avocaţi, cei care sufereau erau clienţii respectivilor avocaţi.

— Susţin că este neconstituţională, domnule judecător, răspunse vitejeşte Alliphant.

— Află, domnule Alliphant, că nu intenţionez să mă lansez acum într-o polemică interminabilă despre amendamentul întîi. Dacă nu-ţi convine legea, n-ai decît să faci apel ca să încerci s-o schimbi, pe cuvîntul meu că nu mă interesează, în clipa asta, cînd ar fi trebuit să-mi iau prînzul, tot ce mă interesează este ca clientul dumitale să-mi răspundă la întrebare, şi zicînd aceasta, Harry se întoarse spre ziarist. Prin urmare, domnule Moeller, care este sursa pe informaţiile căreia ţi-ai bazat articolul?

Grinder simţi că-i vine să vomite şi încercă să se stăpînească vîrîndu-şi degetele mari sub centura din talie şi apăsîndu-şi disperat stomacul. Moeller era renumit, ce-i drept, pentru faptul că îşi proteja întotdeauna sursele, dar cine ştie...

— Nu pot să dezvălui sursa informaţiilor mele, răspunse Slick pe un tom dramatic, asemenea unui martir aflat în faţa morţii, iar Grinder răsuflă uşurat — Doamne, cît de frumos sunaseră cuvintele acelea!

— Domnule Moeller, găsesc că te faci vinovat de sfidarea acestei curţi şi pentru asta vei merge la închisoare, zise Harry, făcîndu-le imediat un semn celor doi aprozi aşezaţi în spatele avocaţilor. Cînd se văzu încadrat de cei doi oameni înarmaţi, Slick privi înnebunit în jur, ochii lui implorînd ajutor.

— Domnule judecător, interveni Alliphant, ridicîndu-se pe negîndite de la locul lui, noi ne declarăm împotriva acestei situaţii! Nu puteţi...

Dar Harry se adresă mai departe celor doi aprozi, ignorîndu-l complet pe avocat. Duceţi-l la închisoarea orăşenească. Fără tratament special, fără nici un fel de înlesniri, îl veţi aduce înapoi luni pentru o nouă audiere.

Fără să mai stea pe gînduri, cei doi îi puseră reporterului cătuşele şi îl luară pe sus.

— Fă ceva! striga acesta cuprins de disperare către Alliphant care îi dădea înainte cu "Asta este o încălcare a libertății cuvîntului, domnule judecător; nu puteți face aşa ceva!"

— Ba uite că fac, domnule Alliphant, strigă la rîndul său Harry. Şi dacă nu te aşezi imediat pe scaun, ai să nimereşti în aceeaşi celulă cu clientul dumitale.

Lovitura îşi atinse ținta şi avocatul se prăbuşi pe scaun.

Şi în timp ce Slick Moeller era scos pe uşa sălii de judecată, Harry găsi de cuviință să mai adauge un praf de sare pe rană:

— Domnule Moeller, dacă citesc în ziar un singur rînd scris de dumneata cît timp te afli în închisoare, te las să stai acolo o lună de zile. M-ai înțeles?

Dar pe Slick corzile vocale nu-l mai ascultau. În schimb Alliphant îşi regăsi aplombul şi strigă cît îl ținu gura:

— Vom face recurs, Slick. Să nu-ți faci griji! Vom face recurs.

Dianne Sway stătea pe unul din scaunele grele, din lemn, care se aflau în camera martorilor B, şi în timp ce-şi strîngea la piept fiul cel mare, privea cu ochii pierduți razele de soare ce se strecurau printre jaluzelele rupte şi prăfuite. Lacrimile se opriseră, dar cu toate acestea nu-şi găseau cuvintele şi tăceau amîndoi.

După cinci zile şi patru nopți de izolare involuntară în clinica de psihiatrie, Dianne se simți la început extraordinar de fericită că în sfîrşit revenea în mijlocul oamenilor. Numai că în ultimele zile fericirea se administra în doze atît de mici încît acum tînjea după camera lui Ricky de la spital. Pe Mark îl văzuse, îl strînsese în brațe, plînsese împreună cu el şi de aceea ştia că băiatul era în siguranță. În situația lor, aceasta era tot ce-şi putea dori ca mamă.

Tînăra femeie nu mai avea încredere nici în instincte, nici în judecata sa. Cele cinci zile petrecute într-o izolare aproape completă făcuseră să-i dispară orice urmă de simț al realității. Seria neîntreruptă de şocuri pe care o suporta de cinci zile încoace o epuizase fizic şi nervos. Medicamentele care o ajutau să doarmă, să se trezească şi să trăiască îi blocaseră mintea, astfel încît viața ei era constituită în momentul de fată din secvențe disperate care nu se legau între ele. Creierul îi funcționa, dar cu o viteză îngrozitor de redusă.

— Vor să plecăm la Portland, zise ea, mîngîindu-şi fiul pe braț.

— Reggie ți-a spus, nu-i aşa?

— Da. Ieri am stat de vorbă. Zice că acolo e un spital bun pentru Ricky şi că putem să luăm totul de la capăt.

— Sună bine, dar mă şi sperie chestia asta, mami.

— Şi pe mine mă sperie, Mark. Pentru că nu vreau să trăiesc toată viața uitîndu-mă mereu cine este în spatele meu. Am citit o dată o poveste despre un tip care i-a ajutat pe cei de la FBI împotriva Mafiei şi pe care federalii l-au ascuns, exact aşa cum vor să facă şi cu noi. Mi se pare că n-a durat decît doi ani pînă cînd Mafia a dat de el şi l-a aruncat în aer cu maşină cu tot.

— Mi se pare că am văzut filmul.

— Nu pot să trăiesc sub o asemenea amenințare, Mark.

— Putem să ne luăm o altă rulotă?

— Cred că da. În dimineața asta am vorbit cu domnul Tucker care mi-a spus că asigurarea pe rulota veche este foarte bună şi că are deja una nouă pentru noi. Şi mi-am păstrat şi slujba. Ştii, mi-au trimis cecul cu salariul chiar azi-dimineață.

Gîndul la cartierul de rulote şi la reluarea plimbărilor împreună cu prietenii readuse un zîmbet pe chipul băiatului. Acum ajunsese să-i fie dor pînă şi de şcoală.

— Mark, oamenii ăia omoară, nu glumesc.

— Ştiu. M-am întîlnit cu ei.

— Ce-ai făcut? întrebă Dianne după o secundă de pauză.

— Mi se pare că am uitat să-ți spun şi asta.

— Aş vrea să aflu despre ce este vorba.

— Păi, s-a-ntîmplat acum vreo două zile, la spital. Nu mai țin minte ce zi era, că s-au amestecat aşa de rău toate, începu Mark, apoi respiră adînc şi povesti despre întîmplarea din lift cu omul cu şişul şi fotografia de familie. În mod normal, orice mamă s-ar fi speriat, dar pentru Dianne nu era vorba decît de încă un eveniment adus în viața lor de această săptămînă oribilă.

— De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

— Pentru că n-am vrut să te necăjesc.

— Ştii, poate că dacă mi-ai fi spus totul chiar de la început nu ni s-ar mai fi întîmplat toate necazurile astea.

— Nu sări la mine, mami, că nu cred că mai rezist.

Cum nici ea n-ar fi rezistat, Dianne renunță la muştruluială. În clipa aceea, se făcu auzită o uşoară bătaie în uşă şi Reggie intră în încăpere.

— Trebuie să mergem, zise ea. Ne aşteaptă judecătorul.

Cînd ieşiră pe culoar fură întîmpinați de doi aprozi care îi însoțiră pînă în sala de judecată.

— Eşti nervos? îl întrebă Dianne pe Mark.

— Nu, mami. Nu este mare lucru audierea asta.

În momentul în care intră în sală, Harry muşca dintr-un sandviş şi răsfoia în acelaşi timp dosarul Sway. Fink, Ord, şi Baxter McLemore, procurorul de serviciu pentru Tribunalul pentru minori, se aşezaseră la masa ce le fusese rezervată şi acum stăteau tăcuți, supuşi şi plictisiți, aşteptînd ceea ce cu siguranță avea să fie o scurtă apariție a puştiului în fața judecătorului. Fink şi Ord erau din nou captivați de picioarele şi fusta grefierei, a cărei siluetă era de-a dreptul înnebunitoare — talie îngustă, sîni sănătoşi, picioare suple. Fata era singurul element cu adevărat înviorător din această sală amărîtă şi Fink se văzu nevoit să recunoască față de el însuşi că fata fusese prezentă în gîndurile lui şi ieri, în timpul zborului spre New Orléans, şi astăzi, pe tot parcursul călătoriei spre Memphis. Şi într-adevăr nu se înşelase. Fusta

ajunsese pînă la jumătatea coapsei şi îşi păstrase tendința de a aluneca milimetru cu milimetru pe picioare în sus.

Harry îşi întoarse privirea spre Dianne, oferindu-i tinerei femei cel mai frumos zîmbet al său: ochii îi erau plini de căldură, iar dantura perfectă.

— Bună ziua, doamnă Sway, o salută el plin de blîndețe.

Drept răspuns, Dianne dădu uşor din cap şi încercă un zîmbet timid.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc deşi îmi pare rău că a trebuit să vă întîlnesc în asemenea circumstanțe.

— Mulțumesc, domnule judecător, îi spuse ea încetişor omului care îi trimisese fiul la închisoare.

Apoi Harry îşi îndreptă spre Fink privirea devenită dintr-o dată disprețuitoare:

— Sînt convins că toată lumea este la curent cu ceea ce a apărut în dimineața asta în "Morning Press". Este vorba de un articol efectiv fascinant despre audierea de ieri şi țin să vă informez că cel care a scris articolul este acum la închisoare. Intenționez să merg mai departe cu investigațiile în acest caz şi sînt convins că am să descopăr fisura.

La locul lui de lîngă uşă, Grinder simți că i se face din nou greață.

— Şi cînd se va-ntîmpla lucrul ăsta, am de gînd să aranjez persoana respectivă foarte bine, pentru că a sfidat Curtea. Prin urmare, doamnelor şi domnilor, vă sfătuiesc să vă țineți gura şi să nu suflați nimănui nici o vorbă. Şi-acum, domnule Fink, spuneți-mi unde este domnul Foltrigg?

De data aceasta Fink răspunse, rămînînd țeapăn pe scaun.

— Este la New Orléans, domnule judecător. Am aici o copie după citație, aşa cum ați cerut.

— Perfect, vă cred pe cuvînt, domnule Fink. Madame Clerk ai grijă, te rog, ca martorul să depună jurămîntul.

Iar madame Clark îşi azvîrli brațul în sus şi i se adresă lui Mark pe un ton răstit:

— Ridică mîna dreaptă.

— Poți să te aşezi, îi zise apoi Harry băiatului, care rămăsese stînjenit în picioare, încadrat de Reggie şi de Dianne. Mark, am să-ți pun aceleaşi întrebări ca şi ieri, okay?

— Da, domnule.

— Înainte să moară, domnul Clifford ți-a vorbit despre un domn pe nume Barry Muldanno?

— Nu răspund la această întrebare.

— Domnul Clifford ți-a vorbit cumva despre asasinarea lui Boyd Boyette?

— Nu răspund la această întrebare.

— Domnul Clifford ți-a spus ceva despre locul în care se află cadavrul lui Boyd Boyette?

— Nu răspund la această întrebare.

Harry puse punct şirului de întrebări şi pentru cîteva secunde îşi îndreptă atenția asupra însemnărilor din carnetul aflat în fața lui pe masă. Dianne nu mai îndrăznea nici să respire şi se mulțumea să-l privească pe Mark.

— Totul este, okay, mami, îi şopti băiatul, încercînd s-o liniştească.

— Domnule judecător, zise el apoi cu voce tare şi sigură. Vă rog să înțelegeți că refuz să vă răspund la întrebări din aceleaşi motive ca şi ieri. Pur şi simplu de frică, asta este tot.

Harry făcu semn din cap că înțelege situația, dar chipul îi rămase impenetrabil.

— Aprod, du-l pe Mark în camera martorilor şi stai cu el acolo pînă cînd terminăm, ordonă el cu un glas în care nu se simțea nici supărarea, nici satisfacția. Are voie să stea de vorbă cu mama înainte de a fi dus înapoi la centrul de detenție.

Deşi îşi simțea genunchii de vată, Grinder reuşi să-l scoată pe Mark din sală.

— Ei, şi-acum să trecem la partea care nu se mai consemnează. Madame Clerk, domnişoară Gregg, sînteți libere să vă luați prînzul, zise Harry, desfăcîndu-şi roba; ultima propoziție nu era nici pe departe o rugăminte, ci un

ordin ce nu suferea amînare — judecătorul dorea cît mai puține urechi prezente în încăpere.

Cele două femei se conformară imediat şi senzaționalele picioare ale domnişoarei Gregg i se arătară lui Fink în toată splendoarea. Inima procurorului îşi suspendă pentru o clipă bătăile. Umăr lîngă umăr, Fink şi Ord o urmăriră cu gurile căscate cum se ridică, îşi ia poşeta şi iese cu un pas mîndru din sala de judecată.

— Poți să aduci acum FBI-ul, domnule Fink, rupse Harry vraja şi imediat îşi făcură apariția McThune şi un K.O. Lewis stors de oboseală; cei doi se aşezară în spatele procurorilor. Lewis, un personaj important pe al cărui birou din Washington zăceau o mulțime de hîrtii importante ce-şi aşteptau rezolvarea, se întrebase de mii de ori în ultimele douăzeci şi patru de ore de ce dracu' venise la Memphis. Evident, faptul că directorul Voyles ținuse ca el să fie prezent la toată afacerea asta clarifica extraordinar chestiunea priorităților.

— Domnule Fink, înainte de începerea acestei audieri, mi-ați spus că vreți neapărat să-mi vorbiți de o anumită problemă.

— Da, domnule. Ea vă va fi prezentată de domnul Lewis.

— Domnule Lewis, te rog să fii cît mai scurt.

— Da, domnule judecător. Problema este următoarea. De cîteva luni de zile îl supraveghem foarte strict pe Barry Muldanno şi aşa se face că ieri am reuşit ca prin mijloace electronice să asistăm la o conversație între Muldanno şi Paul Gronke, conversație care a avut loc într-un bar din Cartierul Francez al New Orléans-ului. Şi eu cred că ar fi bine să auziți şi dumneavoastră despre ce au discutat cei doi.

— Ai la dumneata banda cu înregistrarea?

— Da, domnule.

— Atunci dă-i drumul, zise Harry pe care dintr-o dată nu-l mai preocupa trecerea timpului.

McThune asamblă la iuțeală casetofonul şi miniboxa pe masa procurorilor, iar Lewis introduse caseta în aparat.

— Prima voce pe care o veți auzi este cea a lui Muldanno, a doua este cea a lui Gronke, explică el asemenea unui chimist aflat în plină experiență de laborator.

Orice mişcare îngheță în mica sală de judecată care se umplu în minutele următoare de vocile inegale dar foarte clare ce se revărsau din boxă. Conversația fusese înregistrată pînă în cele mai mici detalii: sugestia lui Muldanno de a-l lovi pe băiat şi îndoielile lui Gronke referitoare la posibilitatea de a pătrunde în centrul de detenție; apoi ideea de a lovi în mama sau fratele puştiului şi protestele lui Gronke legate de uciderea unor persoane nevinovate; pe urmă propunerea lui Muldanno de a o ucide pe avocată şi hohotele de rîs ce însoțiseră remarca referitoare la urmările minunate pe care această lovitură le-ar avea asupra tagmei avocățeşti; modul lăudăros în care Gronke descrise felul în care aranjase rulota familiei Sway; şi în sfîrşit planurile de a monta microfoane în telefoanele avocatei chiar în noaptea aceea.

Un vînt înghețat suflă peste toți cei prezenți în încăpere. Fink şi Ord ascultaseră deja înregistrarea cu pricina, aşa că fură mai detaşați. Reggie închise ochii în momentul în care cei doi luară în zeflemea cu atîta nepăsare propria ei asasinare. Spaima paralizase orice mişcare a lui Dianne. Hany rămăsese cu ochii lipiți de boxă de parcă prin ea ar fi putut efectiv să vadă fețele celor doi criminali, şi cînd înregistrarea ajunse la sfîrşit, îi ceru lui Lewis să o mai pună încă o dată.

Ascultînd banda a doua oară, începură să-şi iasă din amorțeală. Dianne tremura şi Reggie o strîngea de mînă, încercînd în acelaşi timp să-şi țină firea, deşi uşurința cu care cei doi criminali vorbiseră despre uciderea avocatei copilului făcuse să-i înghețe sîngele în vine. Apoi, deodată, pielea de pe brațul lui Dianne se zbîrci ca bătută de un vînt rece şi tînăra femeie izbucni în lacrimi; îşi aminti că Ricky se afla la spital, supravegheat numai de Greenway şi de una dintre infirmiere, şi acum se ruga în sinea ei ca băiețelul să nu pățească nimic.

— Am auzit destul, zise Harry cînd banda se opri din nou. Drept care Lewis se aşează la locul său şi toată suflarea

prezentă rămase în aşteptarea hotărîrilor domnului judecător. Acesta îşi şterse ochii cu o batistă, apoi bău pe îndelete din nelipsitul ceai la gheață. În cele din urmă, se întoarse zîmbind spre Dianne.

— Acum înțelegi, doamnă Sway, de ce l-am dus pe Mark la centrul de detenție?

— Cred că da.

— Sînt două motive. Primul este acela că a refuzat să răspundă la întrebările mele, dar în momentul de față acest prim motiv nu este nici pe departe la fel de important ca cel de-al doilea. După cum ați auzit, Mark este în mare primejdie. Aşa că, vă rog să-mi spuneți cum doriți să procedez mai departe.

Întrebarea lui Harry era absolut incorectă, mai ales că fusese adresată unei femei speriate, profund tulburate şi de-a dreptul iraționale; lui Dianne nu-i convenea deloc această nouă mişcare a judecătorului şi nu fu în stare să răspundă decît printr-un simplu "nu ştiu".

Atunci Harry vorbi din nou şi nimeni nu se mai îndoi că onorabilul ştia foarte bine cum trebuia să acționeze mai departe.

— Reggie mi-a spus că a discutat cu dumneata despre programul de protecție a martorilor. Ei bine, aş vrea să-ți cunosc şi eu părerea.

Dianne îşi muşcă buzele, încercînd să se concentreze pe cele auzite puțin mai devreme.

— Nu vreau ca oamenii ăştia, zise ea, cîntărindu-şi cuvintele şi făcînd un semn cu capul spre casetofonul de pe masă, să ne urmărească, pe mine şi pe copiii mei, pentru tot restul vieții. Şi mi-este frică şi de ceea ce se va-ntîmpla după ce Mark vă va da ceea ce doriți.

— Veți primi din partea FBI-ului şi a oricărei alte agenții guvernamentale a Statelor Unite toată protecția de care veți avea nevoie.

— Da, dar nimeni nu ne poate garanta securitatea. Am doi copii, domnule judecător, şi eu sînt singurul lor părinte. În

afară de mine, nu mai au pe nimeni. Şi dacă eu greşesc, atunci s-ar putea să pierd... nici măcar nu pot să mă gîndesc la ce se va-ntîmpla în cazul ăsta.

— Ba eu cred că veți fi în siguranță, doamnă Sway; chiar în clipa asta, în țară există sute de martori aflați sub protecție guvernamentală.

— Aveți dreptate, dar unii dintre ei tot au fost descoperiți, nu-i aşa?

Întrebarea ei plină de bun-simț nimeri în plin. Nici McThune nici Lewis nu aveau cum să nege faptul că unii martori fuseseră într-adevăr descoperiți şi loviți de Mafie. În sală se lăsă o tăcere grea.

— Şi-atunci, doamnă Sway, zise într-un tîrziu Harry cu glas plin de compasiune, aveți altă propunere?

— Nu puteți să-i arestați pe oamenii ăia şi să-i închideți undeva? Vreau să spun că, după părerea mea, ei sînt liberi să se vînture de colo-colo şi să ne terorizeze pe noi şi pe Reggie. De-asta întreb — nenorociții ăia de polițişti unde sînt şi ce fac în timpul ăsta?

— Din cîte am înțeles eu, doamnă Sway, azi-noapte a fost operată o arestare, iar poliția din oraş este acum în căutarea celor doi care au dat foc rulotei. Doi bandiți din New Orléans pe nume Bono şi Pirini. Am dreptate, domnule Lewis?

— Da, domnule. Dar sîntem convinşi că nu au părăsit încă oraşul şi vreau să mai adaug, domnule judecător, că procurorul general din New Orléans intenționează ca săptămîna viitoare să ceară inculparea lui Muldanno şi a lui Gronke pentru vina de a fi obstrucționat justiția. Aşa că în curînd şi aceştia se vor afla dincolo de gratii.

— Bine, dar toți sînt oamenii Mafiei, nu? interveni Dianne.

Orice tîmpit care citea ziarul ştia chestia asta. Era vorba de un asasinat ordonat de Mafie şi îndeplinit de un ucigaş plătit de ea şi ale cărui rude se aflau în solda Mafiei din New Orléans de mai bine de patru decenii. Întrebarea femeii fusese cît se poate de simplă, dar implicațiile ei erau evidente: Mafia este o armată invizibilă cu mii de soldați.

Lewis nu dorea însă să răspundă, aşa că pasă responsabilitatea domnului judecător care nu era nici el încîntat de perspectivă şi şi-ar fi dorit să nu mai fie nevoie de nici un fel de lămuriri. O tăcere stânjenitoare se lăsă peste cei prezenți în mica sală de conferințe.

Apoi Dianne îşi drese glasul şi vorbi cu o voce mult mai puternică decît pînă atunci.

— Domnule judecător, cînd voi, oameni buni, o să-mi arătați cum pot să-mi protejez sută la sută copiii, atunci am să vă ajut şi eu. Dar nu mai devreme.

— Prin urmare vrei să stea la închisoare, izbucni Fink.

— Domnule, mai degrabă să-l ştiu într-un centru de detenție decît într-un mormînt, răspunse Dianne fără să stea pe gînduri, privindu-l țintă pe procuror.

Replica femeii îl făcu pe Fink să-şi coboare privirea în pămînt şi să renunțe la discuție. Apoi Harry îşi privi ceasul şi îşi încheie roba.

— Propun să ne vedem din nou luni, la prînz. Este mai bine să facem fiecare lucru la timpul său.

30

Neaşteptata călătorie a lui Paul Gronke la Minneapolis luă sfîrşit în clipa în care Boeingul 727 al companiei Northwest Airlines decola spre Atlanta. De acolo, Gronke spera să prindă un zbor direct spre New Orléans pe care nu avea de gînd să-l mai părăsească mult timp de-acum încolo. Poate ani de zile. În ciuda prieteniei care-l lega de Muldanno, Gronke se săturase de toată nebunia asta. El era un om capabil să rupă o mînă sau un picior, dar nu-i făcea nici o plăcere să urmărească copii şi să-i amenințe cu cuțitul. Cluburile şi berăriile al căror proprietar era îi aduceau cîştiguri frumuşele, şi de-acum încolo, dacă Şiş mai avea nevoie de ajutor, n-avea decît să apeleze la cei din Familie. El, Gronke, nu era omul

Mafiei şi nu avea de gînd să omoare pe nimeni pentru Barry Muldanno.

Imediat ce se văzuse în dimineaţa aceea pe aeroportul din Memphis, dăduse două telefoane care-i băgară spaima în oase, prin simplul fapt că în ambele cazuri nimeni nu ridică receptorul de la celălalt capăt al firului. Atunci merse iute la biroul companiei Northwest şi plăti cash un bilet spre Minneapolis; apoi, cumpără un alt bilet spre Dallas-Fort Worth; în sfîrşit, îşi rezervă un al treilea bilet pentru cursa United spre Chicago. Se fîţîi prin aglomeraţia de pe aeroport timp de o oră, verificînd şi răsverificînd zona, fără să remarce de altfel nimic suspect, pentru ca în cele din urmă să sară în avionul companiei Northwest cu numai cîteva minute înainte de decolare.

Bono şi Pirini primiseră instrucţiuni extrem de precise. Or, cele două telefoane fără răspuns nu puteau avea decît două explicaţii: fie că poliţia pusese mîna pe ei, fie că situaţia îi obligase să-şi ia picioarele la spinare. Nici una dintre variante nu era de dorit.

Însoţitorul de bord îi aduse două beri. Abia trecuse de ora unu şi era încă prea devreme pentru alcool, numai că astăzi îşi simţea nervii întinşi; şi la urma urmelor, ce mama dracului! Pe undeva, pe lumea asta, exista fără îndoială un ceas care să arate în clipa asta ora cinci după-amiază.

Muldanno mai avea puţin şi îşi pierdea busola, ceea ce îl va împinge la mişcări nebuneşti. Adică are să dea fuga la un-chiu' ca să împrumute cîţiva bandiţi în plus, împreună cu care va descinde la Memphis şi se va pune pe atacat oameni. Fineţea nu era nici pe departe punctul forte al lui Barry.

Prietenia lor începuse pe cînd erau încă elevi în clasa a zecea. De fapt fusese ultimul lor an de educaţie oficială, pentru că, imediat după ce îl absolviseră, renunţaseră la şcoală şi îşi începuseră "cariera" pe străzile din New Orléans. Drumul ales în viaţă de Barry fusese hotărît de Familie; în cazul lui Gronke, lucrurile fuseseră ceva mai complicate. În prima lor acţiune comună, cei doi se ocupaseră de tăinuirea

unor obiecte furate şi succesul fusese de-a dreptul stupefiant. Dar Barry subtilizase profiturile în beneficiul Familiei. Apoi făcuseră ceva trafic de droguri, ceva proxenetism, avuseseră chiar un bordel — una peste alta, numai acțiuni din care ieşiseră bani frumoşi. Atît că Gronke nu prea văzuse mare lucru din cîştigurile cu pricina şi după zece ani de asociere păguboasă îi spusese lui Barry că vrea să lucreze pe cont propriu. Iar Barry îl ajută să-şi cumpere mai întîi un bar "topless", apoi un local porno, Gronke dovedindu-se foarte talentat în a face bani şi în a-şi păstra proprietatea. Ajunşi în acel punct al carierei lor, cei doi porniră pe căi diferite: Barry, mai ales, se transformă într-un ucigaş plătit, ceea ce-l făcu pe Gronke să se îndepărteze tot mai mult de el.

Dar sentimentul de prietenie nu dispăru. Astfel, cam la o lună după dispariția lui Boyette, cei doi petrecură un week-end prelungit la Acapulco, în casa lui John Sulari, însoțiți de nişte tîrfe. Într-o noapte, în timp ce se plimbau singuri pe plajă, Barry bău tequila în neştire şi îşi dădu drumul la gură mai mult decît de obicei. Numele lui tocmai apăruse pe lista suspecților şi în noaptea cu pricina îi împuiase capul prietenului său cu meritele pe care le avea în asasinarea senatorului Boyette.

Pentru familia Sulari, groapa de gunoi din Lafourche Parish valora milioane, iar planul definitiv consta în a depozita acolo cea mai mare parte a deşeurilor din New Orléans. Or, senatorul se dovedise a fi un duşman neaşteptat ale cărui diatribe grosolane făcuseră o imensă publicitate negativă depozitului: lansase anchete federale; chemase o armată de reprezentanți ai Asociației pentru Protecția Mediului înconjurător, ale căror studii efectuate la fața locului condamnară proiectul. La Washington, lătrase atît de mult pe coridoarele Ministerului de Justiție, încît pînă la urmă fusese declanşată o anchetă care să verifice implicarea Mafiei. În felul acesta, senatorul Boyette devenise cel mai mare obstacol în calea deschiderii minei de aur a lui John Sulari.

Şi în cele din urmă fusese luată hotărîrea de a-l elimina.

Barry îi povestise lui Gronke tot felul de amănunte despre crimă, bînd bere şi stricîndu-se de rîs. Îl urmărise pe Boyette timp de şase luni şi fusese plăcut surprins să afle în felul acesta că senatorul, care divorțase mai de mult, avea o înclinație specială spre femeile tinere; tinere şi ieftine, genul atît de uşor de găsit în bordeluri la prețul de numai cincizeci de dolari bucata. Iar stabilimentul preferat, un local absolut jegos, se afla undeva cam la jumătatea distanței dintre New Orléans şi Houma, adică în zona depozitului. Era un ținut bogat în petrol frecventat de tot felul de aventurieri şi de cohorta de tîrfulițe nostime care se țineau de capul lor. Evident, senatorul îl cunoştea pe proprietar şi de aceea beneficia de un tratament special. De exemplu, îşi parca întotdeauna maşina în spatele containerului pentru gunoi şi folosea întotdeauna intrarea de serviciu, cea de lîngă bucătărie.

Călătoriile senatorului la Houma deveniră cu vremea din ce în ce mai frecvente. Făcea pe nebunul la întrunirile cu primăria şi ținea conferințe de presă săptămînale, iar apoi se întorcea la New Orléans trecînd, fireşte, pe la stabilimentul cu pricina.

Lovitura a fost uşoară — povesti Barry în timp ce se aşezaseră pe plaja tivită cu spuma albă a valurilor. Stătuse în plasa maşinii lui Boyette vreo treizeci de kilometri după ce acesta părăsise Houma, la capătul unei reuniuni zgomotoase consacrate, evident, depozitului de deşeuri. Apoi îl aşteptase răbdător în spatele hotelului cu tîrfe, la adăpostul întunericului. Şi cînd Boyette îşi termină în sfîrşit numărul şi se apropie de maşină, Barry îl pocni în cap cu un baston de cauciuc şi îl aruncă pe bancheta din spate. Apoi oprise maşina după cîteva mile şi-i trăsese patru gloanțe în cap, după care înfăşurase cadavrul în nişte saci de plastic şi îl vîrîse în portbagaj.

Închipuieşte-ți, se minună din nou Barry, un senator al SUA pescuit din obscuritatea unui bordel de mîna a şaptea. După douăzeci şi doi de ani de muncă, timp în care prezidase

tot felul de comitete, participase la dejunuri oferite de Casa Albă, alergase pe tot globul căutînd noi modalități pentru cheltuirea banului public, dirijase activitatea a optsprezece asistenți care munceau pentru el, deodată, trosc! fusese prins cu pantalonii în vine. Mai mare caraghioslîcul! Fusese una din misiunile cele mai uşoare, declarase Barry, de parcă avea sute de asemenea performanțe la activ.

La un moment dat în noaptea aceea, fusese oprit chiar de poliție pentru exces de viteză cînd nu mai avea decît vreo zece kilometri pînă la intrarea în New Orléans. Îți dai seama, Paul? Eu făceam conversație cu un curcan şi cadavrul ăluia se răcea în portbagaj. Tot vorbind despre fotbal am scăpat de procesul verbal de amendă. Pe urmă însă, intrase în panică şi se hotărîse să ascundă cadavrul în altă parte. Auzindu-l, Gronke fu cît pe aci să-ntrebe unde, dar îşi dădu seama la timp de greşeală. Dosarul împotriva lui Barry era departe de a fi solid. Raportul polițistului cu amenda arăta că în momentul dispariției senatorului, Şiş se afla prin zonă, numai că în absența cadavrului nu putea fi stabilită cu nici un chip ora decesului. Una dintre prostituate declară că văzuse un bărbat ce semăna cu Barry ascunzîndu-se în întunericul din parcarea localului; femeia beneficia acum de programul de protecție a martorilor, dar nimeni nu se aştepta ca ea să impresioneze prea mult tribunalul. Maşina lui Barry fusese curățată şi puricată pînă cînd nu mai rămăsese nici o urmă de sînge, de păr sau de textile. Martorul-vedetă al acuzării era un informator al poliției, care îşi petrecuse douăzeci din cei patruzeci şi doi de ani de viață prin diverse închisori şi care, cu siguranță, nu va trăi pînă la data procesului, în apartamentul uneia dintre iubitele lui Barry, poliția găsise un revolver Ruger, calibru 22, dar absența cadavrului făcea imposibil de aflat cauza morții. Arma era plină de amprentele lui Siş, dar iubita lui susținea că era vorba de un cadou.

Întotdeauna jurații ezită să condamne fără să aibă convingerea că victima este cu adevărat moartă. Boyette era un personaj atît de excentric încît dispariția lui dăduse

naştere la cele mai fanteziste speculaţii. Un raport medical publicat ulterior oferi detalii despre nişte probleme psihice recente ale senatorului, ceea ce dădu apă la moară părerii foarte răspîndite, conform căreia Boyette se ţicnise subit şi ştersese putina în compania unei foarte june tîrfe. De altfel, avea datorii de joc, bea cumplit, fosta soţie îl dăduse în judecată pentru înşelătorie în procesul de divorţ, şi aşa mai departe.

Boyette avea o grămadă de motive să dispară.

Dar, în clipa asta, un puşti de unsprezece ani din Memphis ştia unde fusese îngropat. Gronke desfăcu şi cea de-a doua cutie de bere.

Doreen îl ţinea pe Mark de braţ şi împreună se plimbau prin cameră. Băiatul mergea cu pas măsurat, privind ţintă în podea, ca şi cum tocmai ar fi asistat la explozia unei maşini-capcană într-o piaţă plină de lume.

— Te simţi bine, puiule? întrebă Doreen şi ridurile din jurul ochilor se adînciră de îngrijorare.

Mark se mulţumi să dea doar din cap în chip de răspuns, continuîndu-şi umbletul anevoios prin încăpere. Reacţia lui o făcu pe supraveghetoare să-l aşeze pe patul de jos şi să descuie apoi iute uşa.

— Întinde-te aici, scumpule, zise ea, dînd la o parte cuverturile şi ridicîndu-i picioarele pe pat. Sigur te simţi bine? insistă ea, îngenunchind alături şi căutîndu-i privirea.

Băiatul dădu iar din cap, fără să reuşească însă să scoată vreun cuvînt.

— Vrei să chem un doctor?

— Nu, articula el cu greu. Sînt bine.

— Ba cred că am să chem totuşi un doctor, hotărî ea, dar Mark o prinse de braţ, strîngînd-o uşor.

— N-am nevoie decît să mă odihnesc puţin, bolborosi el. Atît.

Şi Doreen părăsi în sfîrşit încăperea. În clipa în care auzi pocnetul uşii, picioarele lui Mark reveniră pe podea.

Vineri după-amiază la ora trei, legendara răbdare a judecătorului Harry Roosevelt se dusese pe apa sîmbetei. Harry şi cei doi fii ai săi urmau să-şi petreacă acest weekend la pescuit, în Munții Ozark, şi cu toate că onorabilul prezida peste sala de judecată suprapopulată cu tătici neisprăviți ce-şi aşteptau pedepsele pentru neplata pensiilor alimentare, în mintea lui zburătăceau imagini de vacanță cu dimineți somnoroase şi pîraie de munte. Scaunele din fața lui erau ocupate de vreo două duzini de bărbați însoțiți de actualele soții sau iubite; cîțiva dintre ei îşi aduseseră şi avocații, deşi nu se punea problema vreunui termen legal. Toți însă aveau să fie obligați să muncească în week-end la colonia de muncă din Shelby County drept pedeapsă pentru că "uitaseră" să plătească pensia propriilor copii.

Harry ar fi vrut ca pe la ora patru să suspende şedința, dar situația din teren nu-i dădea prea mari speranțe. Cei doi fii se aflau şi ei în sală, pe ultimul rînd de scaune. Jeepul îi aştepta în parcarea tribunalului şi aveau de gînd ca, după ultimul pocnet al ciocănelului de lemn, să-l ia pe sus pe domnul judecător şi să-l facă dispărut în direcția lui Buffalo River. Mă rog, aşa era planul. Deocamdată, băieții se plictiseau la culme, mai ales că nu se aflau acolo pentru prima dată.

În ciuda haosului care domnea în partea din față a sălii — aprozi care conduceau publicul, avocați care şopocăiau între ei în timp ce-şi aşteptau rîndul, pîrîți care veneau fără nici un fel de entuziasm în fața podiumului domnului judecător — banda rulantă funcționa totuşi cu o eficiență remarcabilă. Harry îl privea sever pe fiecare pungaş, îl cerceta puțin sau îi ținea o mică predică, apoi semna o hîrtie şi trecea la următorul.

Reggie intră în sală şi reuşi să se strecoare pînă lîngă funcționara aşezată în imediata apropiere a podiumului. Cele

două femei începură să discute în şoaptă despre un document adus de avocată şi, la un moment dat, Reggie izbucni în rîs, deşi subiectul nu era prea amuzant; fu suficient însă ca Harry s-o observe şi să-i facă semn să se apropie.

— S-a-ntîmplat ceva? întrebă el, acoperind microfonul cu mîna.

— Nu. Mark este bine, din cîte ştiu eu. Dar am nevoie de o mică favoare. Este vorba de un alt caz.

Harry zîmbi şi închise microfonul; era tipic pentru Reggie, toate cazurile ei erau cele mai importante şi necesitau atenție imediată.

— Care este problema? întrebă el.

Funcționara îi aduse dosarul, iar Reggie îi întinse ordinul ce trebuia semnat.

— Păi, iar am un client care a fost internat într-un cămin, zise ea cu voce scăzută, deşi nimeni nu asculta, nimănui nu-i păsa de prezența ei acolo.

— Cine este? întrebă Harry, răsfoind dosarul.

— Ronald Allan Thomas al Treilea, cunoscut şi sub numele de Trip Thomas. Astă-noapte a fost luat în custodie de autorități şi internat într-un cămin. Maică-sa m-a angajat acum o oră.

— În dosar scrie că este un copil abandonat şi neglijat.

— Nu-i adevărat, Harry. Este o poveste mai lungă şi acum n-am timp să ți-o spun, dar te asigur că puştiul are părinți cumsecade şi un cămin onest.

— Şi vrei anularea internării?

— Imediat. Am să mă duc să-l iau chiar eu de la cămin şi am să-l duc chiar şi acasă la Mama Love, dacă va fi nevoie.

— Ca să mănînce lasagna.

— Evident.

Harry trecu repede cu privirea peste ordinul de anulare şi apoi semnă.

— Trebuie să te cred pe cuvînt, Reggie.

— Ca de obicei. A propos, i-am zărit în sală pe Damon şi pe Al. Mi s-au părut cam plictisiți.

— Ca şi mine, zise Harry. Ştii, cînd am să termin cu mizeria asta din sală, plecăm la pescuit.

— Atunci îți urez noroc şi ne vedem luni.

— Weekend plăcut, Reggie. Ai să mai treci pe la Mark, nu?

— Fireşte.

— Încearcă s-o convingi pe maică-sa. Pentru că eu, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mă conving că trebuie să coopereze cu federalii şi să accepte programul de protecție. Ce dracu'! Doar nu au nimic de pierdut dacă iau totul de la capăt. Încearcă s-o convingi şi pe ea că numai aşa va fi în siguranță.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putință. Am să petrec ceva mai mult timp împreună cu ea şi poate că pînă luni se rezolvă.

— Atunci ne vedem luni.

Reggie îi făcu cu ochiul judecătorului, luă ordinul ştampilat de funcționară şi părăsi sala de judecată.

31

Proaspăt coborît din avionul de Memphis, Thomas Fink intră în biroul lui Foltrigg vineri după-amiază la ora patru şi treizeci de minute. Cîinele credincios ce răspundea la numele de Wally Boxx stătea pe un colț al canapelei şi scria plin de rîvnă ceea ce Fink bănuia că ar fi un discurs de-al şefului şi, poate, o informare pentru presă referitoare la cine ştie ce alte inculpări viitoare. Roy se descălțase şi îşi urcase picioarele pe birou; cu telefonul sprijinit de umăr, venerabilul asculta, cu ochii închişi, vocea de la celălalt capăt al firului. Ziua asta fusese un adevărat dezastru: Lamond îl pusese într-o situație jenantă în fața unei asistențe numeroase, Roosevelt nu reuşise să-l facă pe copil să vorbească, — se săturase de judecători pînă în gît.

Fink îşi scoase haina şi se aşeză pe un scaun, aşteptînd ca Foltrigg să-şi termine conversaţia. Apoi, cînd acesta puse receptorul în furcă, veni şi prima întrebare:

— Unde sînt citaţiile?

— Le-am dat personal şerifului federal din Memphis şi i-am atras atenţia să nu le înmîneze destinatarilor pînă cînd nu primeşte liber de la tine.

Boxx se ridică de pe canapea şi veni lîngă Fink: ar fi fost mai mare ruşinea ca el să nu participe la această conversaţie.

Roy îşi frecă ochii obosiţi, apoi îşi trecu mîna prin păr. Enervantă situaţie, teribil de enervantă!

— Prin urmare, ce crezi că va face copilul, Thomas? Ai fost acolo, ai văzut-o pe maică-sa, ai auzit ce-a spus. Aşa că vin şi te-ntreb: ce va face copilul?

— N-am idee. Tot ce pot să-ţi spun este că puştiul nu are de gînd să vorbească prea curînd. El şi maică-sa sînt pur şi simplu îngroziţi; au văzut prea multe filme la televizor în care majoritatea celor care dădeau informaţii despre Mafia au fost făcuţi bucăţele, iar ea este convinsă că programul pentru minori nu-i va pune la adăpost. Femeia este efectiv înspăimîntată, mai ales că pentru ea, săptămîna asta a fost de-a dreptul infernală.

— Emoţionant, mîrîi Boxx.

— Înseamnă că nu am de ales, trebuie să folosesc citaţiile, zise Foltrigg cu voce gravă, ca şi cum gîndul acesta l-ar fi amărît tare mult. Oamenii ăştia mă obligă, pur şi simplu, să fac aşa ceva. Pentru că noi am fost cît se poate de corecţi şi de rezonabili. Am cerut ajutorul Tribunalului pentru minori din Memphis, dar nu am obţinut nici un rezultat. Aşadar, a venit momentul să-i aducem pe oamenii ăştia aici, pe terenul nostru, în sala noastră de judecată, în faţa alor noştri, şi să-i facem să vorbească. Nu eşti de aceeaşi părere, Thomas?

Ei bine, de data asta, Fink nu prea era de acord cu teoria şefului:

— Pe mine mă nelinişteşte problema jurisdicţiei. Pentru că puştiul se află sub jurisdicţia Tribunalului pentru minori de

acolo şi nu sînt sigur de reacţia lor în momentul în care vor primi citaţiile.

— Ai dreptate, dar nu uita că tribunalul nu lucrează în timpul weekendului, zise Roy, zîmbind. Şi după cum am aflat noi, în astfel de situaţii legea federală înlătură prevederile legii statale, nu-i aşa, Wally?

— Da, cred că da, confirmă Boxx.

— Am vorbit cu şeful poliţiei şi i-am spus că vreau ca puştiul să fie adus aici mîine, pentru ca în felul ăsta să se prezinte în faţa juriului luni dimineaţă. Şi nu cred că vom avea probleme. Am aranjat deja ca băiatul să poată sta în aripa pentru minori a închisorii orăşeneşti şi sper ca totul să meargă uns.

— Da' ce facem cu avocata? întrebă Fink. Pe ea nu o poţi obliga să depună mărturie, pentru că tot ce a aflat de cînd îl reprezintă pe copil este strict confidenţial.

— Ai dreptate, şi nu va fi vorba decît de o pură hărţuială, atît şi nimic mai mult, explică Foltrigg, cu un surîs răutăcios pe buze. Luni dimineaţă, şi ea şi copilul vor fi speriaţi de moarte. De-acum încolo, noi facem jocurile, Thomas.

— A propos de ziua de luni; judecătorul Roosevelt vrea să ne vadă pe amîndoi la el la tribunal, fix la amiază.

La replica aceasta, Roy şi Wally izbucniră în hohote nestăpînite de rîs.

— Ceva îmi spune că luni la amiază judecătorul Roosevelt se va simţi foarte singur. La ora aceea, tu, eu, puştiul şi avocata vom fi aici, la New Orléans. Aşa că bietul de el îşi face iluzii.

Fink însă nu putu să se alăture veseliei celor doi.

La ora cinci, Doreen ciocăni uşor, apoi îşi zornăi cheile pînă cînd reuşi să descuie uşa. Aşezat pe podea în mijlocul încăperii, Mark juca dame de unul singur; cînd păşi pragul, supraveghetoarea dădu însă peste un copil nefericit care privea pierdut pătratele albe şi negre din faţa lui.

— Te simți bine, Mark?

Dar Mark nu răspunse.

— Mark, scumpule, să ştii că sînt foarte îngrijorată din cauza ta şi cred că am să chem doctorul. Dacă faci şi tu un şoc, la fel ca frățiorul tău?

— Nu, nu, mă simt bine, zise el, privind-o cu ochi îngrozitor de trişti. Am nevoie doar de puțină odihnă.

— Nu vrei să mănînci ceva?

— Poate nişte pizza.

— Bine, puiule, am să comand imediat una. Uite, scumpule, vreau să-ți spun că eu îmi termin programul peste cinci minute, dar am să-i spun Teldei să treacă din cînd în cînd să te vadă, okay? Ce zici, are să-ți fie bine pînă mîine dimineață, cînd mă-ntorc?

— Poate că da, gemu el.

— Of, bietul de tine. Tu n-aveai ce căuta aici.

— Trec eu şi peste asta.

Dar Telda se dovedi a fi mult mai puțin îngrijorată decît Doreen. Pe la ora opt seara, cînd veni pentru a treia oară în camera lui Mark, aduse cu ea şi doi vizitatori. Băiatul tocmai îşi regăsise "privirea rătăcită", cînd observă în spatele supra-veghetoarei doi bărbați masivi, în costume negre.

— Mark, dumnealor sînt şerifi federali, îl informă Telda, nervoasă, şi camera îşi micşoră brusc dimensiunile.

— Bună, Mark. Eu sînt Vern Duboski, şerif federal adjunct, se prezentă unul dintre cei doi bărbați. Pronunția limpede şi hotărîtă îl dădu imediat de gol: tipul era de fel din Nord. Tu eşti Mark Sway?

Băiatul confirmă printr-o clătinare a capului, căci glasul refuza să-l asculte.

— Nu-ți fie teamă, Mark. Am venit doar să-ți dăm hîrtiile astea, zise iancheul, întinzîndu-i plicul pe care îl ținea în mînă.

Mark îşi întoarse privirea spre Telda, cerîndu-i ajutorul, dar supraveghetoarea rămăsese şi ea fără glas.

— Ce este asta? întrebă el, nervos.

— Asta este o citație care îți cere să te prezinți luni în fața juriului federal din New Orléans. Să ştii că nu trebuie să-ți faci griji, pentru că vei merge împreună cu noi, dar vom pleca abia mîine după-amiază.

O durere ascuțită îi strînse stomacul, gura i se uscă şi o slăbiciune puternică îi cuprinse tot trupul.

— De ce?

— Îmi pare rău, dar nu putem să-ți dăm nici un răspuns. De fapt nici nu este treaba noastră. Noi executăm ordinele şi atît.

Mark nu-şi putea lua ochii de la plicul din mîna lui Vern. New Orléans!

— Mamei mele i-ați spus despre chestia asta?

— Păi, trebuie să-i ducem şi ei o copie după citație. Îi vom explica totul şi îi vom spune că n-are să ți se-ntîmple nimic rău. Şi dacă vrea, poate să vină şi ea cu noi.

— Da' nu poate să vină cu mine pentru că nu poate să-l lase singur pe Ricky.

Cei doi polițişti se priviră încurcați.

— Oricum, îi vom explica totul pe-ndelete.

— Da' ştiți, eu am şi o avocată. Ei i-ați spus?

— Nu, pentru că nu avem ordin să-i anunțăm şi pe avocați, dar dacă vrei poți să-i dai telefon şi să-i spui chiar tu.

— Are voie să folosească telefonul? o întrebă celălalt polițist pe Telda.

— Numai dacă-i aduc eu unul, răspunse ea.

— Atunci poți să mai aştepți vreo jumătate de oră, nu?

— Dacă trebuie...

— Aşadar, peste treizeci de minute ai să poți să-i telefonezi avocatei tale, Mark. Noi îți urăm noroc şi... ne pare rău că te-am speriat.

Telda şi cei doi bărbați părăsiră încăperea, lăsîndu-l singur, buimăcit, speriat de moarte şi furios la culme.

Sistemul era putred, absolut putred! Şi se săturase pînă-n gît de legi, avocaţi şi tribunale, de curcani, agenţi şi şerifi, de reporteri, judecători şi gardieni. Ei, fir-ar al dracului !

Cu un gest nervos, smulse o bucată de hîrtie igienică şi îşi şterse lacrimile, apoi se aşează pe toaletă.

Şi jură, luînd martori pereţii, că nu va ajunge în ruptul capului la New Orléans.

Alţi doi şerifi adjuncţi aveau să-i înmîneze citaţia doamnei Sway, în timp ce încă doi trebuiau să se ocupe de cea adresată doamnei Reggie Love acasă. Totul fusese foarte bine coordonat, în aşa fel încît plicurile să fie înmînate destinatarilor aproximativ la aceeaşi oră. În mod normal, o singură persoană ar fi făcut cele trei drumuri în maxim o oră de plimbare, şi încă într-un ritm obişnuit. Da, dar era mult mai interesant să foloseşti şase oameni, înarmaţi şi trei maşini dotate cu telefoane şi staţii de emisie care să acţioneze aproape simultan după lăsarea întunericului; toată povestea căpăta un aer de asalt al unei unităţi aparţinînd forţelor speciale.

Cei doi bărbaţi bătură la uşa bucătăriei şi aşteptară pînă cînd se aprinse lumina de pe verandă şi Mama Love apăru în prag. Imediat ce-i văzu, bătrîna înţelese că va avea necazuri. În timpul coşmarului care fusese divorţul lui Reggie şi Joe Cardoni, Mama Love avusese de multe ori de-a face cu şerifi şi oameni în costume negre care veniseră să-i bată la uşă la ore care mai de care mai ciudate. De atunci ştia că tipii de felul ăsta nu aduc decît necazuri.

— Pot să vă ajut cu ceva? îi întrebă ea, încercînd să zîmbească.

— Da, doamnă. O căutăm pe numita Reggie Love.

Pînă şi felul în care vorbeau cei doi era tipic pentru cei din tagma lor.

— Da' voi cine sînteţi? se interesă ea.

— Eu sînt Mike Hedley şi acesta este Terry Flagg. Amîndoi sîntem şerifi federali.

— Şerifi federali? Nu cumva adjuncți? Ia să vă văd legitimațiile.

Reacția neaşteptată a bătrînei îi buimăci şi într-o sincronizare perfectă, cei doi bărbați duseră mîinile la buzunare.

— Sîntem şerifi federali adjuncți, doamnă.

— Păi, nu asta ați spus la început, replică Mama Love în timp ce le examina cu atenție legitimațiile.

Reggie tocmai bea o cafea în balconaşul de deasupra garajului cînd auzi pocnetul portierelor şi acum trăgea cu ochiul la cei doi bărbați aflați chiar sub becul de pe verandă. Deşi sunetul vocilor ajungea pînă la ea, totuşi nu înțelegea nici o vorbă din ce spuneau.

— Vă rugăm să ne iertați, doamnă, zise Hedley.

— Şi ce treabă aveți cu numita Reggie Love? întrebă Mama Love, încruntîndu-se bănuitoare.

— Locuieşte aici?

— Poate că da, poate că nu. Ce treabă aveți cu ea?

Hedley şi Flagg se priviră o clipă.

— Trebuie să-i înmînăm o citație.

— Ce fel de citație?

— Am putea să ştim şi noi cine sînteți dumneavoastră? întrebă Flagg, oarecum iritat.

— Sînt mama ei. Prin urmare, despre ce fel de citație este vorba?

— Este o citație prin care este invitată să se prezinte luni în fața juriului federal din New Orléans. Putem să v-o lăsăm dumneavoastră, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Da, numai că nu sînt dispusă să vă fac serviciul ăsta, zise bătrîna, ca şi cum ar fi avut de-a face cu astfel de oameni în fiecare zi a săptămînii. Dacă nu mă-nşel, trebuie să i-o dați chiar ei.

— Şi unde o putem găsi?

— Păi, nu locuieşte aici, îi lămuri Mama Love, enervîndu-i în mod evident pe cei doi polițişti.

— Da' maşina de colo este a ei, nu? zise Hedley, făcînd un semn cu capul spre Mazda lui Reggie.

— Nu locuieşte aici, repetă, încăpățînată, Mama Love.

— Okay, dar nu este acum aici?

— Nu.

— Şi nu ştiți unde putem s-o găsim?

— Ați trecut pe la birou? Că stă mai mult pe-acolo.

— Bine, dar de ce şi-a lăsat maşina aici?

— Pentru că uneori o foloseşte pe cea a lui Clint, secretarul ei. De altfel, s-ar putea ca acum să fie împreună prin vreun restaurant din oraş.

— Ba eu cred că Reggie Love se află chiar aici, sări Hedley, cu o agresivitate subită în glas.

— Da' nu eşti plătit ca să gîndeşti, fiule. Meseria ta este să livrezi hîrtiile alea blestemate şi eu îți spun că destinatara nu este aici, zise Mama Love, ridicînd vocea în aşa fel încît Reggie prinse în sfîrşit înțelesul cuvintelor.

— Putem să căutăm înăuntru? întrebă Flagg.

— Numai dacă aveți mandat. Dacă nu, atunci ar fi cazul să dispăreți de pe proprietatea mea.

Cei doi bărbați se dădură un pas înapoi, dar se reculeseră imediat.

— Sper, pentru dumneavoastră, că nu împiedicați cu bună ştiință predarea unei citații federale, zise Hedley pe un ton grav, care ar fi trebuit să sune amenințător, dar care se dovedi a fi un fiasco total.

— Iar eu sper că nu amenințați o biată bătrînă, replică Mama Love cu mîinile înfipte în şolduri, gata de bătaie.

Cei doi polițişti nu erau pregătiți să facă față unei astfel de primiri, aşa că se dădură bătuți.

— Ne vom întoarce, promise Hedley în timp ce deschidea portiera maşinii.

— Am să vă aştept, le strigă ea furioasă, păşind pe verandă. După vreo cinci minute, cînd fu sigură că cei doi plecaseră,

bătrîna se îndreptă spre apartamentul de deasupra garajului.

Dianne nu făcu nici un comentariu cînd primi citația adusă de un domn foarte politicos, care se scuzase la nesfîrşit. După plecarea tipului, Dianne citi cu multă atenție hîrtia cu pricina la lumina chioară din camera lui Ricky: nu conținea decît ordinul ca Mark să se prezinte în fața juraților luni dimineață, la ora 10. Adresa era menționată ceva mai jos. Nu scria nimic despre modul în care urma să ajungă la locul respectiv, nici despre întoarcere, nici despre ce i se putea întîmpla dacă nu se prezenta sau dacă refuza să vorbească.

Atunci îi telefona lui Reggie, dar nu primi nici un răspuns.

Apartamentul lui Clint se afla la un sfert de oră distanță de casa ei, dar Reggie avu nevoie de o oră întreagă ca să

ajungă acolo. Se învîrti prin suburbii, ieşi pe autostrada interstatală şi abia cînd fu sigură că nu o urmărise nimeni se întoarse în oraş şi parcă pe o stradă cu maşini ce-şi aşteptau stăpînii; ultima parte a drumului o parcurse pe jos.

Întîlnirea programată pentru ora nouă fusese anulată fără prea multe menajamente şi Clint avea acum cu totul alte perspective de a-şi petrece seara.

— Îmi pare rău, zise Reggie cînd el îi deschise uşa.

— Nu-i nimic. Tu te simți bine? Ia loc, îi zise el, conducînd-o spre canapea.

Dar cum pentru Reggie apartamentul nu era absolut străin, preferă să caute un suc în frigider şi să se aşeze apoi pe un scaun înalt lîngă bar.

— M-au căutat de la biroul şerifului federal ca să-mi dea o citație pentru luni dimineață, la ora zece: un juriu federal din New Orléans.

— Dar nu ți-au dat-o?

— Nu. Mama Love a reuşit să-i pună pe fugă.

— Asta-nseamnă c-ai scăpat.

— Da, cu condiția să nu dea de mine. Oricum, nici o lege nu-mi interzice să evit citațiile. Acum însă trebuie să-i telefonez lui Dianne.

Clint îi aduse telefonul şi Reggie formă, cu mişcări nervoase, numărul spitalului. Observîndu-i încordarea, Clint o sărută blînd pe obraz şi o sfătui să se calmeze, apoi îşi luă o revistă şi dădu drumul radioului. Reggie abia reuşi să scoată trei cuvinte cînd se văzu nevoită să asculte. Dianne îi spuse că plouase cu citații, pentru Reggie, pentru Mark, şi pentru ea însăşi, că încercase să ia legătura cu Mark dar că cei de la centrul de detenție o informaseră că la ora aceea "locatarii" centrului nu mai aveau acces la telefon. Şi Reggie, zguduită la rîndul ei de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, încercă să o convingă pe Dianne că totul este în regulă, că situația este sub control, şi îi promise să o sune a doua zi de dimineață.

— Bine, dar nu-l pot lua pe Mark, zise Clint după ce Reggie puse receptorul în furcă. Este sub jurisdicția Tribunalului pentru minori de la noi.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Harry, dar el nu este acum în oraş.

— Da'unde este?

— La pescuit, cu băieții.

— Reggie, chestia asta este mult mai importantă decît pescuitul aşa că trebuie să-l găsim. El poate să oprească totul, nu?

— Chestia asta este tare păcătoasă, Clint. Ia gîndeşte-te puțin. Foltrigg a aşteptat pînă vineri seara, tîrziu, ca să distribuie citații pentru luni dimineață.

— Păi cum a putut să facă aşa ceva?

— Uşor, după cum se şi vede, de altfel. Într-un caz de genul ăsta, juriul federal poate să citeze orice martor, indiferent de timp sau de distanță.

— Şi cum anulezi o asemenea citație?

— Introduci o cerere la tribunalul federal prin care ceri anularea.

— Vrei să spui la tribunalul federal din New Orléans?

— Exact. Sîntem obligați să-l căutăm pe judecătorul din New Orléans luni dimineață foarte devreme şi să-l implorăm să ne acorde o audiere urgentă pentru anularea citației.

— N-o să țină figura.

— Bineînțeles că n-o să țină. Tocmai de-aia a aranjat Foltrigg lucrurile în felul ăsta. N-ai nişte cafea?

— Cum să nu, zise Clint, începînd să caute prin sertare. Reggie gîndea cu voce tare.

— Dacă pînă luni, eu am să pot evita citația, atunci Foltrigg va fi nevoit să-mi trimită alta. Şi poate că pe aia voi avea timp s-o anulez. Problema este însă Mark. Nu pe mine mă vor, în fond, pentru că ei ştiu foarte bine că pe mine nu mă pot obliga să vorbeasc.

— Reggie, tu ştii unde este afurisitul ăla de cadavru?

— Nu.

— Dar Mark?

— Da.

Pentru o fracțiune de secundă, Clint simți că-i îngheață sîngele în vine.

— Clint, trebuie să-l ținem pe Mark aici, cu orice preț.

— Vorbeşte cu Harry.

— Da' Harry este în munți, la pescuit.

— Atunci vorbeşte cu soția lui Harry, întreab-o unde anume pescuieste domnul judecător şi dacă este nevoie, mă duc chiar eu după el.

— Ai dreptate, zise Reggie, punînd mîna pe telefon.

32

La Centrul de detenție pentru minori, ultimul control al camerelor avea loc în fiecare seară la ora zece, moment în care toate luminile şi televizoarele ieşeau din funcțiune. Vineri seară, la ora respectivă, cînd vocea Teldei şi legătura ei de chei răsunau pe culoar, Mark îşi simți nervii întinşi la maximum: în cameră nu se mai auzea decît răsuflarea lui

gîfîită; cămaşa udă şi descheiată lăsa să se vadă un pîrîiaş de sudoare care îi aluneca pe piept oprindu-se în cordonul pantalonilor; din părul năclăit, transpirația se prelingea în sprîncene şi de acolo mai departe, de-a lungul nasului, obrajii stacojii frigeau.

Telda bătu mai întîi la uşă şi abia după aceea îşi folosi cheile. Televizorul era oprit, dar lumina încă aprinsa o irită imediat pe supraveghetoare, făcînd-o să arunce o privire încruntată spre pat .Mark nu era acolo. Îl descoperi pe podea, lîngă toaletă, ghemuit cu genunchii la piept, nemişcat şi gîfîind din greu.

Îşi ținea ochii închişi şi îşi sugea de zor degetul mare de la mîna stîngă.

— Mark! strigă supraveghetoarea cuprinsă subit de spaimă. Mark! O, Doamne Dumnezeule! țipă ea din nou, ieşind apoi în goană din încăpere, în căutare de ajutor. După cîteva secunde, se întoarse însoțită de colegul ei, Denny, care îl privi pe Mark cu multă atenție atingînd pieptul băiatului cu vîrful degetelor. Ei, la dracu', da', copilul ăsta este ud leoarcă.

— Şi pulsul i-a luat-o razna, completă Telda, luîndu-l de mînă. Ia uite-l cum respiră! Cheamă salvarea!

— Bietul băiat, a suferit un şoc, nu?

— Fugi de cheamă o salvare! insistă Telda şi Denny ieşi din încăpere cu paşi greoi, zguduind podeaua. În vremea asta, Telda îl ridică pe Mark şi îl aşează cu grijă pe patul de jos, unde el se ghemui din nou, adunîndu-şi genunchii la piept. Degetul mare era tot în gură. Denny se întoarse, aducînd cu el fişa cu observațiile făcute de Doreen.

— Aici scrie că trebuia controlat la fiecare jumătate de oră, iar în caz de urgență trebuie dus la "St. Peter's" şi dat în grija doctorului Greenway.

— Numai eu sînt vinovată, se lamenta Telda. Nu trebuia să-i aduc aici pe nenorociții ăia de şerifi. Bietul copil s-a speriat cumplit.

Auzind-o, Denny îngenunche lîngă pat şi ridică uşor pleoapa de pe ochiul drept al lui Mark.

— Ei, drace! Ochii i s-au dus în fundul capului. Să ştii că puştiul este în pericol, declară el pe tonul grav al unui neurochirurg.

— Dă-mi prosopul de colo, îi ceru Telda şi Denny se execută imediat. Doreen mi-a povestit că la fel s-a întîmplat şi cu fratele lui mai mic. Au fost amîndoi de față cînd s-a sinucis avocatul ăla, luni, şi de-atunci puştiul cel mic nu şi-a mai revenit, îi dădea înainte supraveghetoarea, ştergînd fața băiatului cu prosopul adus de Denny.

— La dracu'! Cred că are să-i explodeze inima, zise acesta, îngenunchind din nou lîngă Telda. Uite şi tu ce respirație aiurea poate să aibă!

— Of, bietul copil. Ar fi trebuit să-i iau la goană pe şerifii ăia.

— Eu, în locul tău, chiar aşa aş fi făcut. Doar, n-au nici un drept să vină aici, zise Denny, înfigîndu-şi din nou dege-

tele în ochiul stîng al băiatului. Mark scăpă un mîrîit şi se zbătu puțin, apoi începu să geamă întocmai ca Ricky; iar sunetul grav şi monoton băgă definitiv spaima în cei doi supraveghetori.

Cîteva secunde mai tîrziu, în încăpere îşi făcu apariția un sanitar şi un alt supraveghetor.

— Ce se-ntîmplă aici? întrebară ei într-un glas.

— Este ceva ce se cheamă şoc sau stress traumatic, ori ceva în genul ăsta, explică Telda. Toată ziua s-a purtat ciudat, da' acum vreo oră, doi şerifi federali i-au adus o citație şi l-au speriat îngrozitor, de-aia cred că a făcut un şoc. Ar fi trebuit să mai trec pe la el după plecarea ălora doi, da' n-am avut timp.

Sanitarul nu asculta însă pălăvrăgeala supraveghetoarei, ci încerca să ia pulsul bolnavului.

— Trebuia să-i dau eu afară pe afurisiții ăia de polițişti, completă Denny tirada Teldei.

— La fel s-a-ntîmplat şi cu fratele lui mai mic, cel despre care au scris ziarele toată săptămîna. Ştiți, povestea cu tipul ăla care s-a-mpuşcat.

— Trebuie dus imediat la spital, hotărî sanitarul, punînd apoi în funcțiune aparatul de emisie-recepție pe care îl avea atîrnat la brîu: aduceți urgent o brancardă la etajul patru. Am un puşti cu probleme.

— Aici scrie să-l ducem la "St. Peter's Hospital", la doctorul Greenway, interveni Denny, vîrînd fişa sub nasul sanitarului.

— Acolo este şi fratele lui, adăugă Telda. Doreen mi-a povestit tot. Îi era teamă de chestia asta şi zicea că azi după-amiază era cît pe-aci să trimită după o salvare. Mai zicea şi că băiatul a dormit azi toată ziua. Of, of, trebuia să fiu mult mai atentă.

Alți doi sanitari aduseră brancardă pe care îl întinseră pe Mark, acoperindu-l cu o pătură, şi trecîndu-i cîte o curea peste piept şi peste coapse. În tot acest timp, băiatul reuşi să nu deschidă ochii, să nu-şi scoată degetul din gură şi să nu întrerupă geamătul monoton şi dureros care îi înspăimînta atît pe sanitari.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întrebă unul dintre ei după ce ascensorul se puse în mişcare.

— Nu-mi amintesc.

— Şi are şi o temperatură de te sperie.

— Da, da' pielea este rece şi umedă din cauza şocului. Eu unul n-am mai văzut aşa ceva.

— Păi, şocurile astea traumatice s-or manifesta altfel decît alea obişnuite. Uită-te la degetul ăla.

— Spune-mi, ăsta este puştiul pe care-l urmăreşte Mafia?

— Îhî. A apărut în ziare şi ieri şi azi.

— Păi, atunci pentru mine este clar că i s-a rupt filmul. După cîteva secunde, ascensorul se opri şi cei doi sanitari porniră în goană spre ieşire, împingînd targa pe culoarele căzute pradă obişnuitei nebunii de vineri seara din închisoarea orăşenească.

Ambulanța nu făcu nici zece minute pînă la spital, dar odată ajunşi acolo, fură nevoiți să aştepte de două ori pe-atît, căci alte trei salvări îşi aşteptau rîndul în fața camerei de gardă. "St Peter's Hospital" primea cea mai mare parte a

victimelor tăiate de cuțit sau rănite cu arme de foc, de neveste bătute la sînge şi de trupuri sfîrtecate în accidente de maşină. Personalul lucra într-un ritm febril douăzeci şi patru de ore pe zi, dar de vineri de la răsăritul soarelui pînă duminică noaptea tîrziu, spitalul se transforma într-un adevărat infern.

Cei doi sanitari împinseră targa înăuntrul camerei de gardă unde fură nevoiți să se oprească şi să completeze fişele de internare. O mică armată de infirmiere şi medici se agita în jurul unui pacient, strigînd unii la alții în acelaşi timp. Oamenii alergau de colo-colo; o jumătate de duzină de polițişti se învîrteau prin preajmă; alte trei brancarde fuseseră lăsate la întîmplare în mijlocul holului.

Apoi, o infirmieră care tocmai trecea pe lîngă ei se opri pentru o clipă şi întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat?

Drept răspuns, unul dintre sanitari îi întinse una din fişele abia completate.

— Deci nu sîngerează, observă ea ca şi cum acesta era singurul lucru cu adevărat important.

— Nu, nu sîngerează. Se pare că este o stare de şoc sau cam aşa ceva. Este o chestie de familie.

— Da, da, atunci poate să mai aştepte. Duceți-l la internări. Mă-ntorc imediat, zise ea şi dispăru.

Sanitarii îşi croiră drum prin aglomerația înnebunitoare şi după cîteva secunde, parcară targa într-o încăpere mică de pe un culoar lateral. Acolo prezentară fişele unei alte infirmiere care se apucă să scrie ceva în ele fără să arunce nici măcar o privire pacientului din fața ei.

— Unde este doctorul Greenway? îi întrebă ea pe sanitari, dar aceştia ridicară din umeri.

— Păi nu l-ați anunțat?

— Ăă, nu.

— Aă, nu, îi îngînă ea, încruntîndu-se uşor. "Doamne, ce pereche de dobitoci!" îşi zise infirmiera în sinea ei, conti-nuînd apoi cu voce tare: Uite ce este, noi sîntem aici chiar pe linia întîi a frontului, unde avem de-a face cu sînge şi cu

măruntaie calde, okay?În ultimele douăzeci de minute am pierdut doi oameni chiar aici, pe hol. Aşa că pricepeți că urgențele psihice trec pe planul al doilea.

— Şi ce vreți, să-l împuşcăm? întrebă unul dintre sanitari, făcînd un semn cu capul spre Mark.

— Nici pomeneală, replică infirmiera opărită. Vreau să plecați. Am eu grijă de el, aşa că voi, băieți, luați-vă dracului tălpăşița de-aici.

— Ai semnat fişele, madam, aşa că stăpîneşte-l sănătos, îi ziseră ei rînjind, apoi se îndreptară spre uşă.

— Este vreun polițist cu el? strigă infirmiera în urma celor doi.

— Nu. Nu vezi că e minor?

Mark reuşise între timp să se răsucească pe partea stîngă şi să-şi aducă din nou genunchii la piept. Curelele nu erau prea strînse. Apoi deschise prudent ochii şi privi în jur printre gene. Într-un colț al camerei, un negru zăcea întins pe trei scaune. Lîngă țîşnitoarea din dreptul uşii vopsite în verde fusese uitată o targă plină cu cearşafuri pătate de sînge. Infirmiera care îl "recepționase" pe Mark răspunse la telefon, dispărînd după aceea din încăpere. Mark prinse momentul, desfăcu curelele care-î țineau legat de targă şi sări pe podea. Doar nu era nici o crimă să te plimbi pe ici, pe colo. Şi pe urmă, el era un caz grav de țicneală, aşa că n-avea nici o importanță dacă-l prinde cineva.

După ce se gîndi puțin, înşfăcă fişele lăsate pe masă de infirmieră, împinse targa prin uşa vopsită în verde şi o porni pe un alt coridor, ticsit de cămăruțe pe ambele laturi. Mark abandonă targa şi aruncă fişele într-un coş de gunoi. Săgețile care indicau ieşirea îl conduseră la o uşă cu geam care dădea în balamucul de la Internări.

Băiatul zîmbi în sinea lui satisfăcut. Locul îi era foarte cunoscut; reuşi chiar să-şi amintească colțul în care rămăsese împreună cu Hardy după ce Greenway şi Dianne dispăruseră, însoțindu-l pe Ricky. Simțindu-se în largul său, Mark se strecură pe uşă şi trecu nepăsător prin gloata

disperată de bolnavi şi de răniți care încercau din răsputeri să fie primiți în spital. Dacă ar fi alergat, ar fi atras cu siguranță atenția. Scara rulantă îl duse la subsol unde găsi un scaun cu rotile fără stăpîn. Se aşeză în el şi, în ciuda dimensiunilor evident "adulte" ale obiectului, reuşi să-l pună în mişcare şi să se îndrepte spre morga spitalului.

Clint ațipise pe canapea. Programul de la televizor era aproape pe terminate, cînd soneria telefonului îi alungă somnul. Reggie ridică receptorul.

— Alo?

— Bună, Reggie. Sînt eu, Mark.

— Mark! Ce mai faci, iubitule?

— Grozav, absolut grozav.

— Da' cum de-ai dat de mine?

— Am telefonat la Mama Love şi am trezit-o din somn. Ea mi-a dat numărul. Eşti acasă la Clint, nu?

— Exact. Şi cum de-ai dat telefon la ora asta? Este îngrozitor de tîrziu.

— Păi, ştii, nu mai sînt la închisoare.

— Da' unde eşti, iubitule?

— La spital, la "St. Peter's".

— Înțeleg. Şi cum de-ai ajuns acolo?

— M-au adus cu salvarea.

— Te simți bine?

— Grozav.

— Am făcut o criză de sindrom posttraumatic şi m-au adus val-vîrtej încoace.

— Vrei să vin să te văd?

— Nu ştiu, poate. Spune-mi, Reggie, ce-nseamnă chestia aia cu juriul federal?

— O încercare să te facă vorbeşti de frică. Atît.

— Păi, dacă-i pe-aşa, să ştii că m-au speriat mai rău ca oricînd.

— Ba mie mi se pare că te simți foarte bine.

— Este numai din cauza nervilor, Reggie. În realitate, sînt mort de frică.

— Vreau să spun că, după cum vorbeşti, nu pari să fii în stare şoc.

— A, mi-am revenit foarte repede. De fapt, i-am păcălit, Reggie, okay? Am alergat o juma' de oră în cămăruța aia de la centrul de detenție şi cînd m-a găsit supraveghetoarea, eram ud leoarcă de transpirație şi aproape leşinat.

Lui Clint îi zburase definitiv somnul şi acum stătea pe canapea încordat ca un arc.

— Ai văzut vreun doctor? întrebă Reggie, încruntîndu-se uşor spre Clint.

— Nu prea.

— Adică?

— Adică am plecat de la camera de gardă. Adică am evadat, Reggie. A fost atît de uşor.

— Dumnezeule!

— Linişteşte-te. Sînt bine şi să ştii că nu mă mai întorc la închisoare, şi nici n-am de gînd să mă prezint în fața juriului din New Orléans. Dacă mă duc, au să mă bage în închisoarea de acolo, nu-i aşa?

— Mark, ascultă-mă. Nu poți să faci asta. Nu poți să evadezi. Trebuie să...

— Reggie, eu am evadat deja. Şi vrei să ştii ceva?

— Ce?

— Nu cred că s-a aflat deocamdată. Spitalul ăsta este un balamuc şi nu cred că şi-au dat seama că am dispărut.

— Dar polițiştii?

— Care polițişti?

— N-a mers nici un polițist cu tine la spital?

— Nu. Eu sînt doar un copil, Reggie. Au venit cu mine doi sanitari uriaşi, dar nu sînt decît un copil; nu mai spun că atunci cînd am plecat spre spital, eram în comă şi îmi sugeam degetul, mîrîiam şi gemeam la fel cu Ricky. Vreau să-ți spun că ai fi fost mîndră de mine dacă m-ai fi văzut. A fost ca-n

filme. Cînd am ajuns la spital m-au lăsat acolo şi-au plecat, şi-atunci m-am ridicat şi eu şi am şters putina.

— Mark, nu poți face aşa ceva.

— Păi, am făcut-o, okay? Şi nu mă mai întorc acolo.

— Dar la mama ta te-ai gîndit?

— A, am vorbit cu ea la telefon cam acum o oră. Era tare nervoasă, dar am convins-o pînă la urmă că sînt bine. Nu i-a plăcut ideea şi mi-a zis să vin în camera lui Ricky. Ne-am certat rău de tot la telefon, da' pînă la urmă s-a calmat. Cred că iar a luat pastile.

— Dar acum tu eşti la spital?

— Exact.

— Unde? În ce cameră?

— Reggie, mai eşti avocata mea?

— Fireşte că sînt avocata ta.

— Bun. Asta-nseamnă că dacă eu îți spun ceva, tu nu poți să repeți ceva ăla în fața altcuiva?

— Exact.

— Dar prietenă-mi eşti, Reggie?

— Bineînțeles că-ți sînt prietenă.

— Asta este foarte bine, pentru că în momentul ăsta eşti singurul meu prieten. Reggie, vrei să mă ajuți? De data asta, sînt mort de frică.

— Fac orice pentru tine, Mark, spune-mi unde eşti.

— La morgă. M-am ascuns sub biroul din camera cea mică din colț. Lumina este stinsă. Să ştii că dacă închid brusc înseamnă că a intrat cineva peste mine. De cînd sînt eu aici, au adus două cadavre, dar în camera asta n-a intrat încă nimeni.

— La morgă, zici?

Auzind-o, Clint se ridică iute în picioare şi veni lîngă Reggie.

— Da. Am mai fost aici, că, dacă-ți aduci aminte, eu cunosc destul de bine spitalul.

— Da, da, mi-aduc aminte.

— Cine este la morgă? vru Clint să afle.

— Mami mi-a spus că ți-au trimis şi ție o citație, Reggie. Aşa este?

— Aşa este, dar n-au reuşit să dea de mine. Din cauza asta m-ai găsit acasă la Clint. Dacă nu-mi dau citația mie personal, atunci nu sînt obligată să mă prezint.

— Adică şi tu te-ascunzi?

— Cam aşa ceva.

În clipa următoare, la celălalt capăt al firului se auzi un clic şi în receptor veni tonul.

— A-nchis, spuse ea, punînd telefonul în furcă.

— Da' zi-mi şi mie o dată despre ce dracu' este vorba? îşi pierdu Clint răbdarea.

— Era Mark. A evadat din închisoare.

— Ce-a făcut?!

— Şi acum se ascunde în morga spitalului.

În vocea ei se citea neîncrederea. Apoi telefonul sună din nou şi Reggie îl smulse literalmente din furcă.

— Alo?

— Iartă-mă că am închis, dar se deschisese uşa de la morgă şi am crezut că mai aduc un cadavru.

— Mark, eşti în siguranță?

— Ei, pe dracu'! Bineînțeles că nu. Numai că eu sînt un copil, okay? Şi acum mai sînt şi un caz psihiatric. Aşa că dacă mă dibuiesc am să intru iar în stare de şoc şi au să mă bage într-o cameră. După aia văd cum ies de-acolo.

— Da' nu te poți ascunde la nesfîrşit.

— Păi nici tu nu poți.

Reggie se minună din nou de iuțeala limbii copilului ăstuia.

— Ai dreptate, Mark. Prin urmare, ce ne facem?

— Habar n-am. Adevăru' este că mi-ar plăcea tare mult să plec din Memphis. Mi s-a scîrbit de toți curcanii ăştia şi de închisori.

— Şi unde vrei să pleci?

— Ştii, aş vrea să te întreb ceva. Dacă vii să mă iei de-aici şi plecăm din oraş împreună, atunci dai şi tu de belea pentru

că m-ai ajutat să fug. Este?

— Este. Ți-aş deveni complice.

— Şi ce-ai putea să pățeşti?

— Lasă asta. Am făcut eu altele şi mai rele.

— Deci mă ajuți?

— Da, Mark. Te ajut.

— N-ai să spui la nimeni?

— S-ar putea să fim nevoiți să-i spunem şi lui Clint.

— Okay, lui poți să-i spui. Dar numai lui, okay?

— Îți dau cuvîntul meu.

— Şi n-ai să-ncerci să mă convingi să mă duc înapoi la închisoare?

— Promit.

Urmă o pauză atît de lungă, încît Clint intră în panică.

— Okay, Reggie. Cunoşti parcarea principală de lîngă clădirea aia mare, verde?

— Da.

— Intri în parcarea de care-ți zic încet de tot, ca şi cum ai căuta un loc să-ți laşi maşina. Eu am să fiu acolo, printre maşini.

— Mark, locul ăla este neluminat şi foarte periculos.

— Reggie, este vineri noaptea. La ora asta, pe-aici totul este neluminat şi periculos.

— Da, da' mai este şi un paznic la ieşirea din parcare.

— A, ăla doarme mai tot timpul, că este paznic, nu curcan. Ştiu foarte bine ce fac, okay?

— Eşti sigur că ştii?

— Nu, da' ai zis că mă ajuți.

— Asta am să şi fac. La ce oră vrei să vin.

— Vino cît poți de repede.

— Bine, atunci fii atent că am să vin cu maşina lui Clint, o Honda Accord.

— Bun. Grăbeşte-te.

— Am plecat. Mark, ai grijă ce faci.

— Linişteşte-te, Reggie. Sîntem chiar ca-n filme.

După ce închise telefonul, avocata respiră adînc.

— Cu maşina mea? întrebă Clint.

— Păi, tipii sînt şi pe urmele mele, Clint.

— Reggie, ai înnebunit. De fapt, toată chestia asta este curată nebunie. Nu poți să fugi împreună cu un evadat sau ce dracu' este Mark. Au să te aresteze pentru complicitate, te vor inculpa şi ai să-ți pierzi dreptul de a profesa.

— Unde mi-este poşeta?

— În dormitor.

— Am nevoie de chei şi de cărțile tale de credit.

— De cărțile mele de credit! Uite ce este, Reggie, tu ştii că te iubesc, dar, totuşi, să-ți dau maşina şi banii?

— Cîți bani lichizi ai în casă?

— Patruzeci de dolari.

— Dă-i încoace. Am să ți-i dau înapoi, zise ea îndreptîndu-se spre dormitor.

— Ți-ai pierdut mințile.

— Am mai pățit aşa ceva şi altă dată, ți-aduci aminte?

— Haida de, Reggie.

— Clint, nu fi aşa prăpăstios, că doar nu aruncăm nimic în aer. Trebuie să-l ajut pe Mark. S-a ascuns într-un birou din morga spitalului şi cerşeşte ajutor. După părerea ta, ce ar trebui să fac eu în situația asta?

— Ei, fir-ar a dracului de situație! Păi cred că ar trebui să luăm cu asalt locul cu pricina şi să împuşcăm vreo cîțiva oameni. Facem orice pentru Mark Sway.

— Dă-mi cărțile de credit şi banii, Clint, zise ea în timp ce-şi vîra periuța de dinți într-o sacoşă. Hai, că mă grăbesc.

— Te-ai țicnit, comentă Clint, căutîndu-şi prin buzunare. Chestia asta este ridicolă.

— Să nu pleci de lîngă telefon. Şi să nu pleci de-aici, okay? Am să-ți telefonez mai tîrziu, îl instrui Reggie, luîndu-i cheile, banii şi cele două cărți de credit.

— Vezi că şi cărțile de credit sînt aproape la limită, îi atrase el atenția în timp ce o conducea spre ieşire.

— Oare de ce nu mă surprinde ce-mi spui? glumi ea, apoi îl sărută pe obraz. Mulțumesc, Clint. Ai grijă de Mama Love.

— Să-mi dai telefon, zise el înfrînt.

Reggie se pierdu în noapte.

33

Din clipa în care Mark se urcă în maşină, Reggie se transformă în complice la evadare. Este adevărat că această vină nu se pedepsea cu închisoarea, decît dacă băiatul avea să omoare pe cineva între timp. Altfel, s-ar fi putut să primească doar o pedeapsă cu muncă în serviciul societății, poate şi ceva confiscare de bunuri şi patruzeci de ani de libertate supravegheată. Ei, la dracu'! N-aveau decît; asta ar fi fost prima ei încălcare a legii. Atît ea cît şi avocatul ei puteau să justifice foarte bine toată povestea asta prin faptul că puştiul era vînat de Mafie, că era singur şi că cineva trebuia să-l ajute într-un fel sau altul, ce dracu'! Personal, îi fusese imposibil să se mai gîndească şi la detalii de legislație în timp ce clientul ei o implora să-l ajute.

Iar dacă trăgea şi cîteva sfori, poate că ar fi reuşit să-şi păstreze şi dreptul de a practica.

Îi plăti paznicului taxa de parcare de cincizeci de cenți, evitîndu-i cu grijă privirea. Dăduse o raită prin parcare, dar paznicul trăia în altă lume şi nu-l interesa ce se-ntîmplă în lumea asta. Între timp, Mark se făcuse ghem la adăpostul întunericului de sub tabloul de bord şi rămase acolo pînă cînd maşina intră pe Union, îndreptîndu-se spre fluviu.

— Acum se poate? întrebă el nervos.

— Cred că da.

Răspunsul primit îl făcu să sară pe locul de lîngă şofer şi să privească atent locurile prin care treceau. Ceasul de la bord arăta ora unu fără zece noaptea. Union Avenue era absolut pustie. Reggie prinse trei stopuri tot aşteptîndu-l pe Mark să spună ceva.

— Prin urmare, unde mergem? întrebă ea într-un tîrziu.

— La Alamo.

— La Alamo? repetă ea fără să zîmbească.

Mark clătină dezamăgit din cap: Doamne, cît de tîmpiți pot fi uneori adulții.

— Am glumit, Reggie.

— Îmi pare rău.

— Înțeleg că n-ai văzut "Pee-Wee's Big Adventure".

— Ce-i asta, un film?

— Las-o baltă, renunță el, în timp ce maşina aştepta în dreptul unui alt semafor.

— Îmi place mai mult maşina ta, declară puştiul, brusc interesat de radioul de la bord.

— Foarte bine, Mark. Dar acum, că strada asta mai are un pic şi ajunge la rîu, ar trebui să discutăm unde anume vrei să mergem.

— Păi, în momentul ăsta nu vreau altceva decît să plec din Memphis, okay? Nu mă interesează cîtuşi de puțin unde mergem; important este să plec de-aici.

— Bine, dar o dată ieşiți din Memphis, unde vrei să mergem? O destinație oarecare ne-ar prinde bine.

— Hai să trecem podul pe lîngă Pyramid, okay?

— Corect. Deci vrei să mergi în Arkansas?

— Da, de ce nu? Da, sigur, hai să mergem în Arkansas.

— Corect.

Hotărîrea fiind luată, Mark îşi îndreptă toată atenția spre radioul din fața lui. Apăsă pe un buton, răsuci un altul şi Reggie se crispa toată, pregătindu-se să facă față unei explozii de rap sau de heavy metal. Băiatul manevra acum aparatul cu amîndouă mîinile. În fond, era doar un copil care primise o jucărie nouă. În mod normal, la ora asta, ar fi trebuit să fie acasă, într-un pat cald în care să doarmă pînă sîmbătă dimineață, tîrziu. Pe urmă, s-ar fi uitat la desenele animate de la televizor şi s-ar fi jucat cu toată grămada de jucării aşa cum se juca acum cu butoanele aparatului de radio. Grupul "Four Tops" tocmai termina un cîntec.

— Asculți şi vechituri din astea? întrebă Reggie surprinsă.

— Cîteodată. Da' oricum, mă gîndeam că ție are să-ți placă. Şi pe urmă, la unu noaptea, nu prea merg chestii de-astea, tari.

— Dar ce te face să crezi că-mi place muzica veche?

— Păi, ca să fiu cinstit, nu prea te văd mergînd la un concert rap. Şi-apoi, ultima oară cînd am mers cu maşina ta, am văzut că aveai radioul fixat pe postul ăsta.

Union Avenue se întîlni cu fluviul şi maşina se opri din nou la un semafor. O maşină de poliție veni chiar lîngă ei şi polițistul de la volan îl privi încruntat pe Mark.

— Nu te uita la el, îl bruftului Reggie pe băiat.

Semaforul îşi schimbă culoarea şi avocata făcu la dreapta, pe Riverside Drive. Polițistul venea în urma lor.

— Nu te uita în spate. Poartă-te cît mai normal.

— De ce dracu' ne urmăreşte?

— Habar n-am, da' ține-ți firea.

— Precis că m-a recunoscut. Săptămîna asta, mutra mea a apărut în toate ziarele şi curcanul ăsta m-a recunoscut. Of, Reggie, este de groază. Marii evadați sînt dibuiți de curcani în nici zece minute de la dispariție.

— Taci din gură, Mark. Nu vezi că-ncerc să conduc maşina şi să urmăresc şi mişcările ăluia în acelaşi timp?

Impresionat de reacția avocatei, băiatul se lăsă uşor în jos pînă cînd ajunse să şadă chiar pe marginea scaunului; capul abia dacă atingea broasca portierei.

— Ce face? întrebă el în şoaptă.

— Stă în plasa noastră, zise ea după ce aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare. Ba nu, stai puțin. Uite-l că vine.

Dar maşina de poliție îi depăşi, pierzîndu-se în întuneric.

— A plecat, anunță Reggie şi Mark răsuflă uşurat.

În sfîrşit, intrară pe Interstatala 40 şi în numai cîteva minute ajunseră pe podul de peste Mississippi. Mark rămase mut de admirație cînd trecură prin dreptul cascadei de lumini numită Pyramid, apoi se răsuci să vadă zgîrie-norii din centrul oraşului care rămîneau în urmă. Imaginile erau atît

de frumoase, încît pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la ele; reacția lui o făcu pe Reggie să se întrebe dacă nu cumva bietul copil nu mai avusese niciodată înainte ocazia să treacă prin locurile acestea.

În clipa aceea, în maşină izbucni vocea lui Elvis Presley.

— Îți place Elvis? o întrebă el pe avocată.

— Mark, mă crezi sau nu, în vremea adolescenței mele petrecute la Memphis, cîteva dintre noi, o mînă de fete, obisnuiam să mergem acasă la el ca să-l privim cînd juca fotbal. Asta se-ntîmpla mai înainte ca el să devină cu adevărat celebru şi cînd încă mai locuia împreună cu părinții într-o căsuță foarte drăguță.

— Eu locuiesc în nordul oraşului. Adică acolo am locuit, pentru că acum nici nu mai ştiu unde este "acasă".

— Obisnuiam să mergem la concertele lui şi să-l vedem plimbîndu-se prin oraş. La început era un băiat oarecare; pe urmă lucrurile s-au schimbat, iar el a devenit aşa de faimos că n-a mai putut să ducă o viață normală.

— Exact aşa cum mi s-a-ntîmplat şi mie, Reggie, remarcă puştiul zîmbind. Ia gîndeşte-te puțin. Eu şi Elvis: ne-au apărut pozele peste tot, fotografii ne urmăresc tot timpul, ne caută o sumedenie de oameni. Ce mai, faima asta nu este o chestie prea moale.

— Ai dreptate. Şi stai să vezi ziarele de mîine. Parcă văd titlurile scrise cu litere de o şchioapă: SWAY EVADEAZĂ.

— Grozav! Iar are să-mi apară poza pe prima pagină, înconjurat de curcani de parcă aş fi cel puțin un criminal recidivist. Şi toți curcanii ăia or să facă figură de dobitoci incurabili cînd or să încerce să explice cum a putut să evadeze din

închisoare un puşti de unsprezece ani. Ştii, mă-ntreb dacă nu cumva eu sînt cel mai tînăr evadat de pînă acum.

— S-ar putea.

— Cu toate astea, vreau să-ți spun că-mi pare rău de Doreen. Ce crezi, după toată povestea asta, ea are să pățească ceva?

— Era de serviciu?

— Nu, era Telda şi Denny, şi-ți spun drept că nu mă deranjează dacă ăştia doi sînt concediați.

— Atunci, probabil că Doreen n-are să aibă necazuri. Lucrează de prea multă vreme acolo.

— Să ştii că am tras-o pe sfoară. Am început să mă prefac că intru în stare de şoc, că mă duc în Țara-de-Dincolo de care vorbea Romey. De cîte ori venea să mă verifice eu mă purtam tot mai ciudat: n-am mai vorbit cu ea şi am început să stau cu ochii pierduți în tavan şi să gem. Mai înainte îi povestisem totul despre Ricky, aşa că a fost din ce în ce mai convinsă că acelaşi lucru era pe cale să mi se întîmple şi mie. Ieri mi-a adus chiar un doctor de la închisoarea principală care i-a zis că n-am nimic. Da' Doreen nu s-a liniştit. Mi-e teamă că m-am folosit de ea.

— Bine, dar cum de-ai reuşit să ieşi de acolo?

— M-am prefăcut şocat. Am alergat o jumătate de oră întreagă prin celula aia a mea şi mi-am făcut rost de o transpirație ca lumea, pe urmă m-am făcut ghem şi mi-am băgat degetul în gură. Şi i-am speriat aşa de tare că au chemat salvarea. Am fost sigur că, dacă reuşesc să ajung la "St. Peter's", nimic nu mă mai opreşte. Spitalul ăla este o adevărată grădină zoologică.

— Vrei să spui că ai dispărut, pur şi simplu?

— Păi, m-au întins pe-o targa şi au plecat; atunci eu am prins momentul, m-am dat jos de pe targa şi am şters-o. Reggie, locul ăla era plin cu oameni care mureau, aşa că n-avea nimeni timp de mine. A fost uşor, să ştii.

Podul rămase în urmă şi maşina intră în statul Arkansas. Şoseaua dreaptă era mărginită de moteluri şi de parcări pentru camioane. Mark se răsuci pe scaun, în aşa fel încît să mai poată vedea o dată luminile Memphis-ului, dar acestea fuseseră înghițite de întunericul nopții.

— După ce te tot uiți? întrebă Reggie.

— După oraş. Îmi place să mă uit la luminile din centru. Un profesor mi-a spus acum cîtăva vreme că în clădirile alea

locuiesc într-adevăr oameni, da' mi-e cam greu să-l cred.

— De ce?

— Am văzut o dată un film despre un băiat bogat care locuia într-o clădire ca asta şi care se plimba pe străzi cît era ziua de lungă şi se distra de minune. Le spunea pe nume tuturor polițiştilor din oraş; cînd voia să meargă undeva, lua taxiul şi noaptea stătea în balcon şi privea strada. Întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie grozav să trăieşti în felul ăsta: nu tu rulote de doi bani, nu tu vecini de aceeaşi calitate, nu tu furgonete parcate chiar în fața casei.

— Să ştii, Mark, că şi tu ai putea să trăieşti la fel ca băiatul din film. Numai să vrei.

— Cum? o întrebă el după ce o privise îndelung.

— În momentul ăsta FBI-ul este gata să-ți dea tot ce-i ceri. Ai putea să locuieşti într-o clădire ca cele despre care vorbeai sau într-o cabană de munte. Este suficient să spui ce preferi.

— M-am gîndit şi eu la asta.

— Sau poți să locuieşti pe malul oceanului, sau în Orlando şi să mergi în fiecare zi la Disney Land.

— Asta i-ar conveni lui Ricky, eu sînt prea bătrîn pentru aşa ceva. Şi-apoi am auzit că biletele sînt tare scumpe.

— Cred că ți-ar face rost şi de o legitimație de intrare pe viață dacă le-ai cere-o. Cum ți-am spus, în momentul ăsta tu şi cu mama ta puteți obține orice doriți.

— Da, Reggie, numai că cine are nevoie de toate astea dacă în schimb trebuie să trăiesc toată viața cu frica-n sîn? Vreau să-ți spun că de trei nopți am mereu coşmaruri despre oamenii ăştia. Şi ştiu sigur că într-o bună zi tot au să dea de mine.

— Si-atunci ce vrei să faci?

— Încă nu ştiu, da' m-am gîndit mult la povestea asta.

— Sînt numai urechi.

— Închisoarea are şi părți bune, şi una dintre ele este că îți dă posibilitatea să te gândeşti în voie, filosofă el, aşezîndu-se picior peste picior. Ia gîndeşte-te puțin, Reggie. Dacă Romey a mințit. În ziua aia era beat, nebun şi burduşit de pastile.

Poate că nu voia decît să se audă vorbind. Tipul era nebun şi povestea tot felul de chestii ciudate pe care, la început, le-am crezut. Le-am crezut pentru că eram mort de frică şi nu vedeam limpede. Şi mă mai durea şi capul de la palmele pe care mi le trăsese. Acum însă nu mai sînt aşa de sigur. Toată săptămîna asta mi-am amintit chestiile scrîntite pe care le-a făcut şi le-a zis, şi acum mă gîndesc că poate l-am crezut prea uşor.

Reggie conducea cu exact şaizeci de kilometri pe oră şi asculta cu atenție fiecare cuvînt al tovarăşului ei de drum. N-avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă cu asemenea considerații, după cum nu ştia nici spre ce destinație se îndreptau.

— Numai că nu pot să risc, nu? continuă el. Vreau să spun că dacă eu le povestesc curcanilor totul şi ei găsesc cadavrul chiar acolo unde a zis Romey, toată lumea ar fi fericită, în afară de Mafia şi cine ştie ce s-ar alege de mine. Şi pe urmă, dacă eu le povestesc totul, dar de fapt Romey minţise şi ei nu găsesc nici un cadavru? Atunci eu scap basma curată pentru că în realitate n-am ştiut nimic. Ce figură, şi Romey ăla! Numai că riscul e prea mare.

Kilometrul următor îl străbătură doar în compania grupului "The Beach Boys" care cîntau despre fetele din California.

— Aşa că dintr-o dată mi-a străfulgerat o idee, reluă el firul conversației.

Pentru Reggie fenomenul cu pricina devenise brusc palpabil; inima i se opri în piept, dar reuşi să nu piardă direcția maşinii.

— Şi cam care ar fi rezultatul? întrebă ea neliniştită.

— Păi, eu zic că ar trebui să verificăm dacă Romey a spus adevărul.

— Adică să mergem să căutăm cadavrul? întrebă ea cu gura uscată.

— Chiar aşa.

Reggie ar fi vrut să rîdă de gluma aceasta nevinovată, ieşită dintr-o minte hiperactivă, dar nu mai avea putere.

— Glumeşti.

— Păi, şi tu şi eu sîntem aşteptaţi luni dimineaţă la New Orléans, este?

— Cam aşa ceva. Deşi eu n-am primit citaţia.

— Da, da' eu sînt clientul tău şi eu am primit-o, aşa că oricum trebuie să mergi cu mine, este?

— Este.

— Şi acum am şters-o amîndoi, este? Tu şi cu mine, Bonnie şi Clyde, încercăm să scăpăm de curcani.

— Se poate spune şi aşa.

— Păi, şi care ar fi ultimul loc în care să ne caute? Gîndeşte-te, Reggie! Care este ultimul loc din lume în care se aşteaptă să fugim?

— New Orléans.

— Exact. Acum, eu nu mă pricep la chestii de-astea; în schimb tu eşti avocat, ai mereu de-a face cu criminali, şi în plus vrei şi tu să scapi de citaţia aia, aşa că, după mine, eşti în stare să ne duci la New Orléans fără să prindă cineva de veste. Este?

— Ştiu şi eu, aşa o fi, aprobă ea, şocată de propriile sale cuvinte; încet-încet îi dădea dreptate băiatului.

— Şi dacă ajungem la New Orléans, o să dăm şi de casa lui Romey.

— Păi, ce treabă avem acolo?

— Acolo ar trebui să fie ascuns cadavrul.

Acesta fusese ultimul lucru din lume pe care ar fi dorit să-l afle, iar acum, că-l aflase, simţi brusc migrena care se forma în spatele frunţii.

Acasă la Romey? În casa lui Jerome Clifford. Mark vorbise foarte rar şi ea auzise chiar şi respiraţia dintre cuvinte. Reggie încercă din răsputeri să se concentreze asupra luminiţelor roşii care alergau înaintea lor pe şosea, dar ochii ei nu înregistrau decît o ceaţă roşiatică fără sfîrşit. Acasă la Romey? Deci victima unui asasinat era îngropată acasă la avocatul

acuzatului. Asta întrecea orice închipuire! În mintea lui Reggie se învălmăşeau nenumărate întrebări fără răspuns. Apoi ochii ei fugiră mecanic spre oglinda retrovizoare şi deodată îşi dădu seama că Mark o priveşte cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Uite că acum ştii şi tu, Reggie, zise el.

— Bine, dar, cum, de ce...

— N-are rost să mă-ntrebi pentru că nu ştiu. Este o nebunie, nu? Ei, să ştii că de-asta m-am gîndit că s-ar putea să fie doar o invenție de-a lui Romey. O minte înnebunită care a inventat o aiureală, o poveste despre un cadavru ascuns în propria-i casă.

— Adică tu nu crezi că este acolo? întrebă ea, sperînd să primească un răspuns liniştitor.

— N-o să ştim niciodată adevărul dacă nu-l căutăm. Şi dacă nu este acolo, atunci am scăpat şi totul intră în normal.

— Bine, dar dacă este acolo?

— Ei, întîi să-l găsim şi vedem noi după aia.

— Băiete, află că nu-mi place deloc străfulgerarea asta a ta.

— De ce?

— Uite ce este, Mark, fiule, dragul meu client, prietene, dacă tu crezi că eu am să merg la New Orléans ca să sap pămîntul în căutarea unui cadavru, atunci eşti nebun, ascultă-mă pe mine.

— Păi sigur că sînt nebun. Eu şi cu Ricky, nebunii săptămînii.

— Eu n-am să fac aşa ceva.

— De ce, Reggie?

—Pentru că este teribil de periculos, Mark. Este o nebunie care ar putea să ne coste viața. Eu n-am să merg acolo şi nu te las nici pe tine s-o faci.

— Da' de ce este periculos?

— Păi, uite-aşa, de-aia. Pentru că este.

— Reggie, încearcă să vezi lucrurile şi altfel. Noi doi verificăm unde se află cadavrul, okay. Dacă nu este acolo unde a zis Romey, atunci am scăpat. Le spunem curcanilor să

ne lase-n pace şi-n schimb eu am să le spun tot ce ştiu. Or, din moment ce eu nu cunosc locul unde se află cu adevărat mortul ăla, Mafiei n-are să-i mai pese de mine. Şi-o-ntindem.

Ei, poftim, s-o-ntindem! Băiatul ăsta stă prea mult la televizor.

— Şi dacă dăm de cadavru?

— Bună întrebare. Reggie, încearcă să gîndeşti ca un copil. Dacă găsim cadavrul şi pe urmă le spui ălora de la FBI că ştii sigur unde se află pentru că l-ai văzut cu ochii tăi, atunci tipii au să ne dea tot ce le cerem.

— Şi ce anume vrei să le ceri?

— Ştiu şi eu, poate că Australia. O casă frumoasă, bani mulți pentru mami. O maşină nouă. Poate chiar şi o operație plastică. Am văzut asta o dată, într-un film. La început, tipul era groaznic de urît şi i-a dat în gît pe nişte traficanți de droguri doar ca să-şi facă rost de o față nouă. Şi a reuşit să se pricopsească cu o mutră de stea de cinema, da' după vreo doi ani, traficanții au dat de el şi i-au aranjat şi ei fața.

— Vorbeşti serios?

— Despre film?

— Despre Australia.

— Poate. Poate, repetă el privind pe fereastră.

Următorii kilometri îi străbătură în tăcere, mulțumindu-se să asculte radioul. Şoseaua era liberă, Memphis-ul rămăsese departe, în urmă.

— Hai să facem o învoială, vrei? zise el, continuînd să privească peisajul.

— Poate.

— Hai să mergem la New Orléans.

— Eu nu m-apuc să sap pămîntul.

— Okay, okay. Dar hai să mergem pînă acolo. Nimeni nu se aşteaptă să facem aşa ceva. După ce ajungem acolo, stăm de vorbă şi despre cadavru.

— Păi, am vorbit deja despre el.

— Mergem la New Orléans, okay?

În clipa aceea, maşina intră pe o autostradă suspendată şi Reggie îi făcu semn să se uite în dreapta, acolo unde luminile Memphis-ului scînteiau vegheate de lună.

— Phii, ce frumusețe, se minună Mark.

Nici unul dintre ei nu ştia că băiatul vedea pentru ultima oară oraşul.

Cînd ajunseră la Forrest City, Arkansas, se opriră ca să facă plinul la maşină şi să-şi cumpere ceva de mîncare. Apoi reveniră pe autostradă şi se îndreptară spre Little Rock.

Din cînd în cînd, Reggie îşi întorcea privirea spre Mark care devoră într-o clipită patru prăjituri; ca orice copil, făcu o grămadă de firimituri în jurul lui, şi-şi linse degetele de cremă de parcă n-ar mai fi văzut mîncare de luni de zile. Era aproape ora două şi jumătate noaptea şi şoseaua era practic pustie. Reggie fixă acul vitezometrului în dreptul vitezei de şaptezeci de kilometri.

— Tu ce crezi, ne-au luat deja urma? întrebă Mark după ce înghiți şi ultima bucățică din cea de-a patra prăjitură şi-şi desfăcu o cutie de suc. În glasul lui se simțea o oarecare nuanță de nerăbdare.

— Mă-ndoiesc. Sînt convinsă că cei de la poliție scotocesc spitalul, dar nu au de ce să creadă că sîntem împreună.

— De fapt, eu sînt îngrijorat din cauza lui mami. Am vorbit şi cu ea la telefon înainte să sun la tine; i-am povestit despre evadare, i-am spus că eram ascuns în spital şi ea s-a înfuriat la culme. Da' pînă la urmă cred că am convins-o că sînt în siguranță. Sper să nu-i facă viața amară ăia de la poliție.

— N-au să-i facă aşa ceva, dar are să fie bolnavă de îngrijorare din pricina ta.

— Ştiu asta şi nu vreau să par fără inimă, da' sînt convins că are să se descurce. Uită-te la tot ce a avut de-ndurat în ultima vreme. Să ştii că mami este o persoană foarte puternică.

— Am să-i spun lui Clint să ia legătura astăzi cu ea.

— Vrei să-i spui lui Clint unde mergem?

— Păi nu prea ştiu nici eu unde mergem.

— Tu ce-ai vrea să faci, Reggie? întrebă Mark, după cîteva clipe.

— Mai întîi, află că eu cred că nu aş fi evadat.

— Minți.

— Poftim?

— Bineînțeles. Tu nu încerci chiar în momentul ăsta să eviți o citație? Ei bine, eu fac exact acelaşi lucru. Aşa că unde-i diferența? Tu nu vrei să dai ochii cu juriul federal, eu nu vreau să dau ochii cu juriul federal, şi amîndoi am spălat putina. Sîntem în aceeaşi barcă, Reggie.

— Există totuşi o diferență între noi. Tu ai evadat din închisoare şi asta este o încălcare a legii.

— În primul rînd că, dacă vrei să ştii, am fost într-o închisoare pentru minori şi minorii nu comit infracțiuni; nu aşa mi-ai spus chiar tu? Minorii sînt zurbagii, sau delincvenți, sau au nevoie de supraveghere, dar ei nu comit infracțiuni. Este?

— Dacă zici tu. Oricum evadarea ta a fost o greşeală.

— Se poate, da' acum nu mai am ce face. Da' ce, tu nu greşeşti că vrei să ocoleşti legea?

— Fireşte că nu. A evita să primeşti o citație nu reprezintă o infracțiune. Din punctul ăsta de vedere, eu am fost foarte bine pînă în momentul în care te-am luat pe tine din parcarea spitalului.

— Atunci opreşte maşina şi lasă-mă să cobor.

— Ei, ce să spun! Mark, te rog să fii serios.

— Dar sînt foarte serios.

— Bine. Atunci ai putea să-mi spui ce ai de gînd să faci după ce îți dau voie să cobori?

— A, păi, ştiu şi eu?! Am să încerc să ajung cît mai departe, iar dacă pînă la urmă tot pun mîna pe mine, atunci am să fac un şoc şi au să mă trimită înapoi la Memphis. Acolo am să susțin că sînt nebun, şi ei n-au să afle niciodată că m-ai ajutat. Aşa că opreşte oricînd doreşti şi eu cobor imediat, îşi

încheie el micul discurs; apoi îşi îndreptă atenţia asupra aparatului de radio şi preţ de cîţiva kilometri în maşină nu se mai auziră decît vocile lui Conway Twitty şi Tammy Wynette.

— Urăsc muzica country, zise Reggie şi închise radioul. Îmi dai voie să te întreb ceva? întrebă ea după o clipă.

— Sigur.

— Să presupunem că mergem la New Orléans şi dăm de cadavru. Şi că incheiem tîrgul cu cei de la FBI care vă includ în programul de protecţie a martorilor. Atunci tu, Dianne şi Ricky vă veţi lua zborul în amurg spre Australia, sau, mă rog, spre oricare altă destinaţie, corect?

— Cred că da.

— În cazul ăsta, de ce nu încheiem tîrgul cu ei chiar acum?

— Ei, abia acum începi să gîndeşti, Reggie, îi zise el de parcă în sfîrşit se trezea şi ea din somn.

— Mulţumesc foarte mult.

— Să ştii că m-am gîndit şi eu la varianta asta, iar răspunsul este foarte uşor: pur şi simplu nu am prea mare încredere în FBI. Tu ai?

— Nu tocmai.

— Şi nu vrei să le dau nimic pînă cînd eu, mama şi Ricky n-o să fim foarte departe de aici. Reggie, tu eşti un avocat bun şi nu ai fi de acord ca cel pe care-l reprezinţi să-şi asume vreun risc, nu?

— Continuă.

— Mai înainte să le spun circarilor ăstora ceva, vreau să mă asigur că vom fi puşi bine la adăpost. Are să mai dureze o vreme pînă vom putea să-l mutăm pe Ricky. Or, dacă eu vorbesc acum, băieţii cei răi ar putea să afle mai înainte ca noi să ne luăm tălpăşiţa. Este prea riscant.

— Şi dacă le spui acum, dar nu găsesc nici un cadavru? Dacă Jerome Clifford a glumit?

— N-am de unde să ştiu asta, nu? Eu am să fiu undeva, la adăpost, o să am alt nas, are să mă cheme Tommy sau ce ştiu eu cum, şi toată tevatura asta n-o să ducă la nimic. Reggie,

este mult mai logic să aflăm chiar acum dacă Romey mi-a spus adevărul.

Avocata clătină ameţită din cap.

— Nu sînt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Nici eu nu sînt sigur că mă-nţeleg, dar un lucru este cît se poate de sigur: eu nu mă duc la New Orléans sub escortă. N-am să mă prezint luni în faţa juriului federal ca să refuz să răspund la întrebări şi ei să-mi bage funduleţu' la răcoare.

— Ai dreptate. Prin urmare, cum ne vom petrece week-end-ul?

— Cît este de-aici pînă la New Orléans?

— Vreo cinci-şase ore de drum.

— Hai să mergem acolo. Şi pe urmă mai vedem noi.

— Cam cît are să ne coste ca să dăm de cadavrul ăla?

— Probabil că nu prea mult.

— Îmi dai voie să te-ntreb unde se află casa lui Clifford?

— Păi, nici nu atîrnă prin copaci, nici nu este prin tufişuri. Are să ne ia ceva timp s-o găsim.

— Mark, toată chestia asta este curată nebunie.

— Ştiu, a fost o săptămînă foarte proastă.

34

Halal dimineaţă liniştită de duminică în sînul familiei. Jason McThune îşi studie o vreme picioarele goale de pe covoraşul de lîngă pat, apoi încercă să-şi concentreze privirea pe cadranul ceasului agăţat în perete chiar lîngă uşa băii. Era aproape ora şase dimineaţa, afară nu se luminase de ziuă, iar ochii îi erau încă împăienjeniţi după sticla de vin băută cu o seară înainte. Alături de el, în pat, doamna McThune se foi puţin, mormăind ceva în somn.

Peste alte douăzeci de minute, McThune o căută pe sub pătură şi o sărută în semn de rămas bun. S-ar putea să nu mai dea vreo săptămînă pe-acasă, îi spuse el, deşi nu prea era

sigur că ea a recepționat mesajul. Sîmbetele lucrătoare şi dispariţiile neprevăzute făceau parte din viaţa lor.

Ziua aceasta însă era cu totul neobişnuită, se gîndi el în timp ce-i dădea drumul cîinelui în curtea din spatele casei. Cum de putuse un copil de unsprezece ani să dispară aşa, pur şi simplu? Poliţia din Memphis era complet depăşită de situaţie. A dispărut fără urmă, declarase locotenentul acela.

Aşa cum era de aşteptat, străzile erau aproape pustii la ora aceea şi ajunse fără probleme la birou. Încă de pe drum, cu ajutorul telefonului de la bordul maşinii, luă legătura cu agenţii Brenner, Latchel şi Durston pe care îi trezi din somn. Apoi găsi în agenda specială numărul lui K.O. Lewis.

Cînd sună telefonul, K.O. nu dormea, dar nici nu era dornic să fie deranjat la o oră atît de matinală. Tocmai îşi lua micul dejun şi stătea şi el în linişte de vorbă cu nevastă-sa, şi-n orice caz, cum dracu' a reuşit un puşti de unsprezece ani să dispară în timp ce se afla în custodia poliţiei? McThune îl puse la curent cu tot ce ştia, adică mai nimic, şi îl rugă să vină la Memphis. S-ar putea să fie un week-end lung. K.O. Îi spuse că trebuie să dea mai întîi cîteva telefoane şi să găsească bilet de avion, şi abia după aceea îl va suna pe McThune la birou.

Odată ajuns la birou, McThune îi telefonă lui Larry Trumann la New Orléans şi fu încîntat să constate că îşi sculase colegul dintr-un somn adînc. În fond, ăsta era cazul lui Trumann, deşi alţii se ocupaseră de el toată săptămîna. În sfîrşit, pentru ca totul să fie mai frumos, îl sună şi pe George Ord şi îl rugă să vină la birou cu restul trupei şi să-i aducă şi ceva de mîncare.

Pe la şapte, Brenner, Latchee şi Durston ajunseseră deja la birou şi acum făceau tot felul de speculaţii în timp ce sorbeau din cănile de cafea. Următorul sosit fu Ord, care nu aduse nimic de mîncare; apoi doi poliţişti în uniformă bătură la uşa anticamerei. Îi însoţea Ray Trimble, şef adjunct al Poliţiei şi o adevărată legendă vie a oraşului.

După ce se adunară cu toții în biroul lui McThune, Trimble îşi debită raportul într-un stil polițienesc fără cusur.

— Subiectul a fost transportat cu o ambulanță de la centrul de detenție la "St. Peter's" aseară în jurul orei zece şi treizeci de minute. Subiectul a fost dus la camera de gardă a spitalului de doi sanitari care au completat fişele şi pe urmă au plecat. Subiectul nu a fost însoțit nici de polițişti, nici de personalul centrului de detenție. Sanitarii declară că subiectul a fost preluat de o infirmieră pe nume Gloria Watts, sex femeiesc, albă, dar fişele sînt de negăsit. Doamna Watts a declarat că l-a dus pe subiect într-o cameră de lîngă cea de gardă unde a fost nevoită să-l lase singur pentru că fusese chemată la o altă urgență. Conform propriilor declarații, doamna Watts a lipsit circa zece minute şi cînd s-a întors subiectul dispăruse, ca şi fişele de altfel. În aceste condiții, doamna Watts a bănuit că subiectul fusese dus la camera de gardă pentru un prim examen medical. În această dimineață, pe la ora cinci, doamna Watts a verificat înregistrările de la camera de gardă deoarece se pregătea să iasă din tură. Atunci şi-a amintit de subiect şi a început să pună diverse întrebări, dar subiectul n-a putut fi găsit nici în registrele de la Internări. A fost chemat serviciul de pază al spitalului, pe urmă a fost chemată poliția, iar în momentul de față se procedează la scotocirea spitalului.

— Şase ore! se minună McThune.

— Poftim? zise Trimble.

— Abia după şase ore şi-au dat seama că băiatul nu mai este acolo.

— Aveți dreptate, domnule, dar nu noi conduceam spitalul ăsta.

— De ce a fost dus la spital fără să fie supravegheat?

— Nu cunosc motivele, dar va avea loc o anchetă în această privință. Pare să fie vorba de pură neglijență.

Dintr-un dosar pe care-l avea în servietă, Trimble scoase o copie după raportul Teldei pe care i-o înmînă lui McThune.

— Aici scrie că puştiul a făcut un şoc după plecarea celor doi şerifi federali. Ăştia ce dracu' vruseseră de la el?

Trimble deschise din nou dosarul din care dădu la iveală citația pentru New Orléans. McThune o studie atent şi apoi i-o trecu lui George Ord.

— Altceva, domnule comandant?

— Nimic, domnule. Continuăm căutările şi în momentul în care aflăm ceva, vă anunțăm. Avem aproape cincizeci de oameni care au ajuns acolo abia acum o oră.

— Cu mama puştiului ați vorbit?

— Nu încă, pentru că nu s-a trezit din somn. Dar supraveghem camera pentru eventualitatea că băiatul va încerca să ia legătura cu ea.

— Atunci am să vorbesc eu cu ea, dar peste vreo oră, cînd am să termin ce am de făcut aici. Pînă atunci, fiți atenți să nu o vadă altcineva înaintea mea.

— Fiți fără grijă.

— Mulțumesc, domnule comandant, zise McThune şi Trimble îşi pocni călcîiele ca şi cum ar fi vrut să dea onorul. Apoi dispăru, urmat de subordonații săi.

— Fraților, luați legătura cu toți agenții disponibili în clipa asta, le zise McThune lui Brenner şi Latchel, şi mi-i aduceți aici în doi timpi şi trei mişcări.

Cei doi țîşniră spre uşă, iar McThune se întoarse spre Ord.

— Ce ştii despre citația asta?

— Nimic. Nici nu-mi vine să-mi cred ochilor. Foltrigg şi-a pierdut mințile.

— Deci n-ai ştiut nimic?

— Fireşte că nu. Copilul se află sub jurisdicția Tribunalului pentru minori şi nici nu mi-a trecut prin minte că va încerca să pună mîna pe el. Ție ți-ar conveni să-l opăreşti definitiv pe Harry Roosevelt?

— Nu prea. Da' fiindcă veni vorba, trebuie neapărat să dăm de el. Am să-i dau eu telefon, iar tu, telefonează-i avocatei. Eu prefer să n-am de-a face cu ea.

— Dă telefon la biroul şerifului federal, îi zise McThune lui Durston după ce Ord ieşi din birou. Vezi ce poți să afli despre citația asta nenorocită.

Rămas singur, McThune se grăbi să deschidă cartea de telefon, dar nu dădu de nici un Harry printre nenumărații Roosevelt înscrişi în paginile ei. Probabil că numărul de telefon al judecătorului era secret şi nici nu era de mirare, gîndindu-te la cohorta de mame care încercau să obțină drepturile băneşti datorate de tați propriilor lor copii cu ajutorul tribunalului. McThune le telefona atunci unor avocați pe care îi cunoştea mai bine şi cel de-al treilea îi spuse că Harry locuia pe Kensington Street. Da, da, în condițiile acestea îl va trimite la adresa cu pricina pe unul dintre agenți.

Ord îşi făcu din nou apariția.

— Am vorbit cu mama lui Reggie Love, care m-a surclasat la numărul de întrebări puse în două minute de conversație, zise Ord, clătinînd din cap. Nu cred că fiică-sa este acasă.

— Am să trimit cît de curînd doi oameni ca să verifice. Şi între timp cred că ar fi bine să-i telefonezi dobitocului de Foltrigg.

— Da, da, ai dreptate, fu de acord procurorul care părăsi din nou biroul.

La ora opt, McThune, Brenner şi Durston coborîră din ascensor la etajul al nouălea al spitalului "St. Peter's". Alți trei agenți, deghizați cu splendide articole de îmbrăcăminte din magazia spitalului, le veniră în întîmpinare şi îi conduseră pînă la uşa camerei 943, păzită de trei paznici impresionanți ca gabarit. McThune dădu semnalul de rupere a rîndurilor micului escadron care îl însoțea, apoi bătu uşor în uşă. N-ar fi dorit cu nici un chip să o sperie pe biata femeie.

— Da, se auzi un glas slab din întuneric, în timp ce uşa se deschise de-o palmă.

— Doamnă Sway, sînt Jason McThune, agent special FBI. V-am văzut ieri la tribunal.

Deschizătura se mări puțin şi chipul Diannei răsări din întunericul ce domnea în camera lui Ricky. Dar femeia nu spuse nimic şi îl aşteptă să continue.

— N-am putea să stăm puțin de vorbă între patru ochi?

Dianne aruncă o privire scurtă spre stînga şi observă imediat mica armată ce aştepta răbdătoare.

— Între patru ochi? întrebă ea nedumerită.

— Să facem cîtiva paşi încolo, propuse el, pornind spre capătul culoarului.

— S-a-ntîmplat ceva? întrebă ea, ca şi cum ar fi fost imposibil să se mai întîmple ceva rău.

— Da, doamnă.

Dianne răsuflă adînc şi dispăru în întunericul din cameră. După cîteva secunde, reveni cu pachetul de țigări în mînă si închise încetişor usa în urma ei.

— Cred că nu ați mai vorbit de curînd cu Mark, zise McThune.

— Mi-a telefonat ieri după-masă de la închisoare, spuse ea, ducîndu-şi o țigară la buze, nu mințea, chiar aşa se întîmplase.

— Şi de atunci?

— Nu, minți ea. De ce?

— Pentru că a dispărut.

— Cum adică "a dispărut"? întrebă ea după o scurtă ezitare. Era surprinzător de calmă, dar probabil că nu mai era în stare să reacționeze la chestii de-astea, îşi zise McThune şi îi povesti pe scurt tot ce ştia despre dispariția lui Mark. Între timp ajunseseră lîngă fereastră şi acum priveau amîndoi panorama oraşului.

— Dumnezeule, să fi pus mîna pe el Mafia? întrebă ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Mîna îi tremura atît de tare încît nu reuşea să-şi aprindă țigara.

— Nu, răspunse McThune, deocamdată ei nici măcar nu au aflat ce s-a-ntîmplat. Iar noi avem grijă să nu transpire nimic.

Nu, cred că Mark a plecat pur şi simplu. Şi cum s-a-ntîmplat aici, la spital, ne-am gîndit că poate a luat legătura cu dumneavoastră.

— Dar aţi căutat bine pe-aici? Pentru că Mark cunoaşte foarte bine locul.

— Oamenii noştri răscolesc clădirea asta de trei ore, dar se pare că nu este aici. Aveţi idee unde ar fi putut să se ducă?

Dianne trase adînc din ţigară şi apoi dădu drumul unui norişor de fum albăstrui.

— Habar n-am, răspunse ea în cele din urmă.

— Atunci, daţi-mi voie să vă întreb ceva. Ce ştiţi despre Reggie Love?Îşi petrece weekendul în oraş? Sau avea de gînd să plece undeva?

— De ce mă-ntrebaţi?

— Pentru că nu dăm nici de ea. Nu este acasă, iar maică-sa nu vrea să ne spună nimic. Aseară aţi primit o citaţie, da?

— Da.

— Ei bine, Mark a primit şi el una, şi mai era o a treia pentru Reggie Love, dar avocata nu era acasă. De-asta vă-ntreb: E posibil ca Mark să fie împreună cu ea?

Sper din tot sufletul, îşi zise Dianne în sinea ei. La varianta asta nu se gîndise. După ce vorbise cu Mark la telefon, îşi luase pastilele, dar degeaba; abia dacă reuşise să adune vreun sfert de oră de somn peste noapte. Dar ideea asta cu Mark şi Reggie nu-i trecuse prin minte. Şi trebuia să recunoască de fapt că era cea mai plăcută dintre toate.

— Nu ştiu ce să zic. Bănuiesc că este posibil.

— Şi pe unde ar putea să fie ei doi, acum?

— Da' de unde dracu' vreţi să ştiu? Voi sînteţi FBI-ul. Pînă acum cîteva secunde eu habar n-aveam de toată povestea asta şi acum mă-ntrebaţi pe mine unde sînt. Ia mai scuteşte-mă.

McThune simţi că-l doare propria prostie. Întrebarea era departe de a fi deşteaptă, iar Dianne nu era atît de fragilă pe cît se aşteptase...

Dianne pufăi din țigară, privind maşinile ce alunecau pe strada de la poalele clădirii. După cum îl cunoştea ea pe Mark, băiatul schimba probabil scutece la maternitate, sau dădea o mînă de ajutor în sala de operații de la ortopedie, sau bătea ouă la bucătărie. "St. Peter's" era cel mai mare spital din Tennessee şi nenumăratele lui acoperişuri adăposteau mii de oameni. Mark bîntuise pe toate culoarele şi-şi făcuse o sumedenie de prieteni. De fapt, ea se aştepta în fiecare clipă să primească un telefon din partea lui.

— Trebuie să mă-ntorc, zise ea, strivind țigara în scrumieră.

— Dacă ia legătura cu dumneavoastră, vă rog să mă anunțați neapărat.

— Bineînțeles.

— Iar dacă primiți vreo veste de la Reggie Love, v-aş fi recunoscător dacă m-ați anunța şi pe mine. Şi vă las aici doi oameni pentru orice eventualitate.

Dianne se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă.

La opt şi jumătate, Foltrigg îşi adunase în birou echipa obişnuită: Wally Boxx, Thomas Fink şi Larry Trumann, care sosi ultimul, cu părul încă umed de la duşul ultrarapid pe care apucase să-l facă.

Foltrigg arăta strălucitor în pantalonii săi călcați la dungă, cămaşa scrobită şi pantofii lustruiți oglindă. Trumann era îmbrăcat în trening.

— A dispărut şi avocata, îşi anunță Larry colegii în timp ce le turna cafea din termosul pe care-l adusese de acasă.

— Cînd ai aflat? vru să ştie Foltrigg.

— Acum cinci minute am vorbit cu McThune prin telefonul din maşină. El m-a căutat. Aseară pe la opt s-au dus cu citația la ea acasă, dar n-au găsit-o şi nici n-au mai dat de ea după aia.

— Ce ți-a mai spus McThune?

— Că încă mai caută prin spital pentru că puştiul a petrecut trei zile acolo şi îl cunoaşte ca pe buzunarele lui.

— Mă-ndoiesc că vor da de el, declară Foltrigg cu obişnuita lui siguranță cînd era vorba de probleme necunoscute.

— McThune crede cumva că puştiul şi avocata sînt împreună? întrebă Boxx.

— Păi, cine dracu' vrei să ştie aşa ceva? N-o fi ea chiar atît de tîmpită încît să-l ajute pe copil să evadeze, nu?

— Ei, lasă, că nu este mare lucru de capul ei, zise Foltrigg cu dispreț.

Da' nici de-al tău, îşi zise Trumann în sinea lui. Doar tu eşti idiotul care a emis citațiile şi a declanşat cel mai nou episod al serialului.

— McThune a vorbit de două ori pînă acum cu K.O. Lewis care a zis că este pregătit pentru orice, interveni el cu voce tare. Au de gînd să mai caute prin spital pînă la prînz şi dacă pînă la urmă nu reuşesc să dea de copil, atunci Lewis decolează de urgență spre Memphis.

— După tine, Muldanno poate fi implicat în dispariția asta? întrebă Fink.

— Mă-ndoiesc. Mai degrabă mi se pare că puştiul i-a tras pe sfoară pînă cînd a ajuns la spital, adică pe un teren pe care-l cunoaşte de minune. Pun pariu că pe urmă i-a telefonat avocatei şi acum se ascund împreună pe undeva prin oraş.

— Mă-ntreb dacă Muldanno a aflat de toată povestea asta, zise Fink, privindu-l pe Foltrigg.

— Oamenii lui Muldanno sînt încă în Memphis, răspunse Trumann. Gronke este aici, dar nu i-am mai văzut pe Bono şi Pirini. La dracu'! S-ar putea să aibă deja vreo duzină de băieți risipiți pe acolo.

— McThune şi-a chemat hăitaşii? întrebă Foltrigg.

— Da. Toți oamenii lui lucrează la cazul ăsta: supraveghează casa avocatei, apartamentul secretarului ei, ba au trimis doi oameni pînă şi pe urmele judecătorului

Roosevelt care este la pescuit undeva, în munți. În plus, poliția din Memphis a împînzit literalmente spitalul.

— Dar telefoanele?

— Care telefoane?

— Telefoanele de la spital, Larry, că e doar un copil; fără-ndoială că va încerca să ia legătura cu maică-sa.

— Este nevoie de aprobarea conducerii spitalului. Dar McThune zicea că se ocupă şi de asta. Însă necazul este că sîmbăta oamenii de care ai nevoie nu prea stau pe-acasă.

Foltrigg se ridică în picioare şi se apropie de fereastră.

— Şi zici că au trecut şase ore pînă să-şi dea careva seama că puştiul a dispărut?

— Aşa mi-a spus McThune.

— Au găsit maşina avocatei?

— Nu încă.

— Pariez că n-or să o găsească în Memphis. Şi mai pariez că puştiul şi doamna Love sînt acum în maşină.

— Chiar aşa. Au şters putina.

— Şi-n ce direcție au şters ei oare putina aia?

— Undeva, cît mai departe.

La ora nouă şi jumătate, un polițist din Memphis verifică numărul de înmatriculare al unei Mazda parcate neregulamentar. Maşina era proprietatea unei oarecare Reggie Love. Mesajul fu retransmis imediat lui Jason McThune, în biroul său din Federal Building.

Zece minute mai tîrziu, doi agenți FBI bătură la uşa apartamentului *28* din Bellevue Gardens. După cîteva clipe de aşteptare, bătură din nou. Ascuns în dormitor, Clint îşi făcea planul ca în cazul în care cei doi spărgeau uşa de la intrare, să pretindă că nu-i auzise deoarece îşi permisese să doarmă mai mult în această liniştită şi frumoasă dimineață de sîmbătă. În clipa în care cei doi agenți bătură pentru a treia oară în uşă, telefonul începu brusc să sune, speriindu-l îngrozitor. Robotul era în funcțiune şi după semnalul obişnuit

auzi vocea lui Reggie. Asta îl făcu să ridice imediat receptorul şi să şoptească iute un "Reggie, sună-mă puțin mai încolo!".

După a patra încercare, agenții renunțară şi se făcură nevăzuți. În apartament toate luminile erau stinse, iar perdelele erau trase cu grijă la fereastră. După aproape cinci minute de aşteptare, soneria telefonului sparse din nou tăcerea. Era din nou Reggie.

— Bună, o salută el.

— Bună dimineața, Clint, îi răspunse ea cu glas vesel. Ce mai este prin Memphis?

— A, nimic deosebit, curcanii îmi supraveghează apartamentul, îmi bat în uşă de parcă ar vrea să scoale din somn tot cartierul. Ce mai, o dimineață de sîmbătă absolut tipică.

— Curcanii zici?

— Da. De patru ore nu m-am mişcat din fața televizorului, povestea despre evadarea lui Mark apare pe toate canalele. Deocamdată, despre tine n-au spus nici un cuvînt, este adevărat că pînă acum o numesc dispariție, nu evadare.

— Ai reuşit să vorbeşti cu Dianne?

— I-am telefonat cam acum o oră cînd abia primise vestea de la FBI. I-am explicat că Mark este cu tine şi asta a mai calmat-o puțin. Sincer vorbind, cred că este atît de şocată de tot ce i s-a-ntîmplat în ultima vreme încît nici nu a recepționat corect mesajul. Voi unde sînteți?

— La un motel, în Metairie.

— Iartă-mă, n-am înțeles bine. Metairie ai zis? Locul ăla de lîngă New Orléans?

— Exact. Am condus toată noaptea, aşa că trebuie să facem o haltă.

— Da' ce dracu' căutați tocmai acolo? Din cîte locuri aveați la dispoziție ca să vă ascundeti, de ce a trebuit să alegeți tocmai o suburbie a New Orléans-ului? De ce nu v-ați dus mai departe, în Alaska, de exemplu?

— Pentru că ăsta e ultimul loc în care ne-ar căuta. Aici sîntem în siguranță, Clint. Am plătit cu bani gheață şi mi-am

dat un alt nume la recepție. Acum o să dormim puțin şi pe urmă mergem să vizităm oraşul.

— Să vizitați oraşul? Hai, Reggie, spune-mi ce se-ntîmplă acolo.

— Am să-ți explic mai tîrziu. Mai bine spune-mi dacă ai vorbit cu Mama Love.

— Nu, dar am să-i telefonez imediat.

— Te rog. Am să te mai sun după-amiază.

— Reggie, ai înnebunit. Ştii chestia asta? Pur şi simplu, ți-ai pierdut mințile.

— Ştiu. Dar mi le-am mai pierdut şi cu alte ocazii. Ei, şi acum gata, la revedere.

Clint puse telefonul pe masă şi se întinse pe patul rămas nefăcut. Într-adevăr, Reggie îşi mai pierduse mințile şi cu alte ocazii.

35

Barry-Şiş veni singur la depozitul acela. Mersul țanțoş al celui mai rapid pistolar din oraş dispăruse fără urmă, luînd cu el şi căutătura plină de sine a banditului îndrăzneț, şi costumul strălucitor, şi pantofii italieneşti. Cerceii erau puşi deoparte, în buzunar. Coada de cal era bine ascunsă sub gulerul hainei. Şiş se bărbierise cu numai o oră în urmă.

În timp ce urca treptele ruginite, Barry îşi aminti cum se juca el pe treptele astea cu foarte mulți ani în urmă, pe vremea cînd bătrînul Muldanno trăia încă. Barry obişnuia să vină aici după orele de şcoală şi pînă la lăsarea nopții; îi plăcea să privească acel du-te-vino permanent de containere, să asculte sporovăială docherilor, să le învețe jargonul şi să le fumeze țigările. Depozitul acesta fusese împărăția minunată a copilăriei lui, cel mai potrivit loc din lume pentru completarea educației unui copil care nu visa să ajungă altceva decît gangster.

În momentul acesta depozitul era pustiu şi paşii lui răsunau îndelung în imensul spațiu gol. Cîteva containere stinghere şi pline de praf fuseseră uitate acolo de ani de zile. Limuzinele negre ale unchiului său erau trase una lîngă alta în preajma docurilor şi Tito, şoferul devotat al lui Johnny Sulari, lustruia de zor aripa Cadillacului. Zgomotul de paşi îl făcu să-şi ridice privirea şi, văzîndu-l pe Barry, îi făcu un semn prietenos cu mîna.

În ciuda nerăbdării, Şiş îşi încetini paşii, împiedicîndu-se cu greu să nu adopte ținuta lui obişnuită. Se opri o clipă în dreptul ferestrelor murdare şi rămase cu privirea ațintită asupra unei imitații de vapor cu zbaturi care le oferea turiştilor un tur senzațional al altor depozite şi al celor cîteva barje pierdute pe rîu. Platforma de la etaj se oprea în dreptul unei uşi masive de metal. Barry apăsă pe un buton şi apoi îşi ridică privirea spre camera de luat vederi aşezată deasupra uşii. După cîteva secunde, uşa se deschise cu un pocnet puternic şi Barry fu întîmpinat de Mo, un fost docher care îl învățase să bea bere pe cînd avea numai doisprezece ani. Fostul docher, îmbrăcat întotdeauna într-un costum absolut îngrozitor, avea permanent asupra sa cel puțin patru arme ; de fapt, Mo fusese un tip de-a dreptul prietenos pînă în ziua în care începuse să poarte costum şi cravată, adică pînă în ziua în care văzuse la cinematograf celebrul film "Naşul"; din momentul acela nimeni nu-l mai văzuse zîmbind.

Barry traversă încăperea în care nu se aflau decît două birouri goale şi se opri în dreptul unei alte uşi; trase adînc aer în piept şi ciocăni hotărît.

— Intră, zise un glas plin de blîndețe şi Barry intră în biroul unchiului său.

Johnny Sulari îmbătrînea foarte frumos. La şaptezeci de ani împliniți, se ținea încă drept şi se mişca foarte repede. Părul, de un alb strălucitor şi la fel de bogat ca în tinerețe, începea imediat deasupra sprîncenelor groase şi era pieptănat spre spate. Ca de obicei, purta un costum negru, o cravată de un bleumarin de-a dreptul plictisitor şi bretele roşii de

producție proprie. Cînd îşi văzu nepotul îi dărui un zîmbet larg şi îi făcu semn să se aşeze pe acelaşi scaun din piele roasă de timp pe care Barry stătuse şi în copilărie.

Johnny era unul dintre ultimii domni dintr-o meserie pe cale să încapă pe mîinile unei noi generații, mult mai lacomă şi mult mai dură decît cea veche. Generația din care făcea parte şi nepotul ăsta al lui.

Zîmbetul se vedea de la o poştă că este forțat, căci întîlnirea aceasta nu era deloc o vizită de curtoazie. În ultimele trei zile cei doi bărbați stătuseră mai mult de vorbă decît în ultimii trei ani.

— Veşti proaste, Barry? întrebă Johnny, deşi cunoştea răspunsul.

— Poți să zici şi-aşa. Puştiul a dispărut din Memphis. Privirea de gheață a lui Sulari se opri asupra tînărului care îşi plecă ochii, ceea ce nu i se-ntîmpla prea des. Cine şi-ar fi închipuit că legendarii ochi prevestitori de moarte ai lui Barry-Şiş Muldanno rămăseseră lipiți de podea?

— Cum de-ai putut fi atît de idiot? întrebă Johnny calm. Atît de idiot încît să laşi cadavrul aici şi să-i spui totul avocatului. Idiot, idiot, idiot.

Barry clipi încurcat şi-şi lăsă greutatea pe celălalt picior; apoi începu să dea din cap, aprobator şi plin de căință.

— Acum am nevoie de ajutor, okay?

— Fireşte că ai nevoie de ajutor. După ce ai făcut o prostie imensă, acum ai nevoie de cineva care să te salveze.

— După părerea mea, este o chestie care ne priveşte pe noi toți.

Prin privirea lui Johnny trecu un fulger de mînie, dar bătrînul reuşi să se stăpînească, aşa cum i se-ntîmpla de altfel întotdeauna.

— Nu zău. Să-nțeleg că amenințI, Barry? Că vii la mine în birou să-mi ceri ajutorul şi începi să mă amenințI? Ai de gînd să ciripeşti cumva? Haida de, băiete. Ştii doar că dacă eşti condamnat, ai să-ți iei secretul cu tine în mormînt.

— Este adevărat, numai că aş prefera să nu fiu condamnat. Mai am destul timp să ajung la capitolul ăsta.

— Barry, eşti un mare dobitoc. Ți-am mai spus vreodată chestia asta?

— Cred că da.

— Ai stat pe urmele lui săptămîni de zile şi l-ai prins pe cînd se strecura afară dintr-un bordel nenorocit. Nu trebuia decît să-i tragi două gloanțe în cap, să-i cureți buzunarele şi pe urmă să laşi cadavrul acolo, să se descurce tîrfele alea cu el. Curcanii ar fi zis că este una din nenumăratele crime murdare care se întîmplă prin locuri de genul ăsta şi n-ar mai fi căutat nici un suspect. Da' nu, tu eşti mult prea tîmpit ca să faci lucrurile simplu.

Barry nu-şi ridică ochii din podea sub privirea încruntată a lui Sulari care începu să-şi pregătească un trabuc.

— Ai să-mi răspunzi încet la întrebări, okay? Nu vreau să ştiu prea multe, înțelegi?

— Da.

— Cadavrul este aici, în oraş?

— Da.

Sulari tăie capul trabucului, clătinînd din cap, dezgustat.

— Doamne, cît de tîmpit. Se ajunge uşor la el?

— Da.

— Federalii s-au apropiat vreodată de locul cu pricina?

— Nu cred.

— Este îngropat pe undeva?

— Da.

— De cît timp va fi nevoie ca să-l scoți de-acolo?

— Cam o oră-două.

— Deci nu este în pămînt?

— Nu. Este în beton.

— În beton, repetă Johnny după ce îşi aprinse trabucul. (Poate că totuşi băiatul nu este chiar atît de tîmpit, deşi... las-o baltă, era tîmpit sadea). De cîți oameni ai nevoie?

— Doi sau trei. Eu nu pot să mă bag pentru că-mi urmăresc toate mişcările. Şi dacă m-aş apropia de locul ăla,

le-aş pune practic totul pe tavă.

Tîmpit sadea, fără discuţie.

— Unde este, într-o parcare?Într-un trotuar? întrebă Johnny, dînd drumul unor inele de fum albăstrui.

— Sub un garaj, răspunse Barry privind insistent podeaua şi mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Sub un garaj. Ce fel de garaj, public?

— Nu, particular.

Bătrînul studie foarte atent scrumul subţire de la capătul trabucului; băiatul nu era tîmpit, era dobitoc.

— Cînd zici casă te referi la una de pe o stradă, cu alte case în jur?

— Da. Boyd Boyette stătuse în portbagajul lui douăzeci şi cinci de ore şi nu prea avusese de ales. Ba mai mult, atunci intrase aproape în panică şi îi fusese teamă să părăsească oraşul. La vremea aceea, figura cu garajul nu i se păruse o variantă proastă.

— Şi celelalte case sînt locuite, nu? Locuite de oameni cu ochi şi cu urechi, nu?

— Nu i-am cunoscut personal, dar bănuiesc că din ăştia sînt.

— Băiete, nu face pe deşteptul cu mine.

— Iartă-mă, zise imediat Barry, ghemuindu-se uşor pe scaun.

Johnny se ridică şi se apropie de ferestrele ce dădeau spre rîu. Din cînd în cînd, clătina din cap, uluit, şi pufăia nervos din ţigara de foi. După cîteva secunde, se întoarse la birou şi aşează cu grijă trabucul în scrumieră.

— A cui este casa? întrebă el fără să clipească, gata să facă explozie.

Barry înghiţi în sec şi se aşează picior peste picior, apoi răspunse cu voce slabă:

— A lui Jerome Clifford.

Nu avu loc nici o explozie; toată lumea ştia că în venele lui Johnny curgea gheaţă în loc de sînge, iar bătrînul era foarte mîndru de chestia asta. Sulari era aproape unic în meserie,

iar felul lui de a fi îi adusese o grămadă de bani. Şi îl ținuse în viață. Cuvintele nepotului îl făcură să-şi ducă mîna stîngă la gură, într-un gest care îi trăda uluiala.

— A lui Jerome Clifford, repetă el şi Barry confirmă printr-o clătinare a capului. Cînd se-ntîmplase, Clifford era plecat la schi, în Colorado, şi Barry ştiuse pentru că avocatul îl invitase să meargă cu el. Clifford locuia singur într-o casă imensă, ascunsă de copaci stufoşi. Garajul era o construcție separată, în curtea din spate. Barry crezuse că locul răspundea perfect dorințelor lui şi, de fapt, nimeni nu şi-ar fi închipuit una ca asta.

Adevărul este că avusese dreptate — locul era perfect. Federalii nu-i dăduseră niciodată tîrcoale, deci era clar că nu greşise. Şi oricum, n-avea de gînd să-l lase pe Boyette prea mult timp acolo. Greşise însă cînd îi spusese lui Clifford.

— Şi-acum vrei să trimit trei din oamenii mei să-l scoată de-acolo fără să facă zgomot şi să te scape de el?

— Da, domnule. În felul ăsta mi-ai salva fundul.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e teamă că puştiul ştie unde este Boyette şi acum puştiul a dispărut. Este prea riscant să-l mai țin acolo pe senator. Aşa că te implor, Johnny, ajută-mă să scoatem cadavrul de acolo.

— Nu pot să-i sufăr pe cerşetori, Barry. Dacă ne prind? Dacă vecinii aud ceva şi cheamă poliția care dă peste trei tipi pe cale să scoată un cadavru dintr-o placă de beton?

— N-o să-i prindă nimeni.

— De unde ştii! De unde ştii? Cum de l-ai îngropat în beton fără să te simtă cineva?

— Păi, am mai făcut şi altădată aşa ceva, okay?

— Vreau să ştiu!

Barry îşi îndreptă uşor spinarea şi îşi schimbă poziția picioarelor.

— A doua zi după ce l-am curățat pe senator, am descărcat şase saci de mortar în garaj. Am venit cu un camion cu număr fals şi eram îmbrăcat ca un muncitor. Nimeni nu m-a

băgat în seamă. Casa cea mai apropiată este la vreo cincizeci de metri distanță şi, în plus, peste tot sînt copaci care de care mai stufoşi. Pe la miezul nopții m-am întors cu acelaşi camion şi am dus cadavrul în garaj, după care am plecat. În spatele garajului este un şanț şi dincolo de şanț este un parc. Aşa că m-am întors pe jos prin parcul ăla, am trecut şanțul şi m-am strecurat în garaj. Mi-a luat vreo jumătate de oră ca să sap o groapă nu prea mare, să pun cadavrul în ea şi să torn mortarul. În garaj, pe jos, este pietriş. Noaptea următoare m-am întors şi am acoperit mortarul uscat cu pietriş, iar deasupra am aşezat barca lui Clifford. Cînd am plecat de-acolo totul arăta minunat. Clifford nu şi-a dat seama de nimic.

— Pînă i-ai spus tu, fireşte.

— Mda, pînă atunci. Am greşit că i-am spus, recunosc.

— Ai muncit din greu, după cîte spui.

— Am mai făcut-o şi-nainte. Şi oricum aveam de gînd să-l iau de-acolo, numai că au intrat federalii pe fir şi nu mă scapă din ochi de opt luni de zile.

Johnny nu-şi mai ascunse nervozitatea şi, aprinzîndu-şi din nou țigara de foi, se reîntoarse la fereastră.

— Ştii, Barry, zise el cu privirea rătăcind în zare, tu ai ceva talent, numai că atunci cînd trebuie să elimini probele, eşti un idiot fără pereche, băiete. Noi ne-am folosit întotdeauna de apele golfului. Or, de data asta, ce dracu' s-a-ntîmplat cu toate butoaiele şi lanțurile şi greutățile din lume?

— Promit că n-are să se mai întîmple niciodată. Ajută-mă să scap şi-ți dau cuvîntul meu că aşa ceva n-are să se mai întîmple niciodată.

— Barry, băiete, nici n-ai să mai ai ocazia. Pentru că dacă ai noroc şi scapi cu viață din toată mizeria asta, voi avea grijă să te pun o vreme să conduci un camion şi pe urmă, vreun an sau doi, să te ocupi de ceva tăinuiri de obiecte furate. Nu ştiu deocamdată. Poate că am să te las chiar să dai o fugă pînă la Las Vegas şi să stai o vreme cu Rock.

Barry privea intens capul împodobit de cununa de păr argintiu şi îşi jură în gînd că, deşi era gata să promită orice ca să scape basma curată, nimeni nu-l va vedea vreodată pe post de şofer de camion sau şef de depozit de obiecte furate, şi cu atît mai puțin pupîndu-l în cur pe Rock.

— Cum spui tu, Johnny. Orice, numai să mă ajuți.

Sulari se aşează din nou la birou, mîngîindu-şi gînditor vîrful nasului.

— Înclin să cred că treaba este foarte urgentă.

— Chiar în noaptea asta. Puştiul este liber şi speriat şi n-are să treacă prea multă vreme pînă cînd are să povestească tot ce ştie vreunei persoane interesate.

Bătrînul închise ochii şi clătină din cap.

— Dă-mi trei oameni, continuă nepotul. Am să le spun exact ce trebuie să facă şi-ți dau cuvîntul meu că nu vor fi prinşi. Are să fie foarte uşor, ai să vezi.

Sulari dădu îndurerat din cap. Okay, okay; apoi îl privi încruntat pe tînărul din fața sa.

— Şi-acum ieşi dracului de-aici.

După şapte ore de căutări, comandantul Trimble declară că Mark Sway nu se află în interiorul spitalului. Îşi adună oamenii în holul de lîngă Internări şi îi anunță că acțiunea a luat sfîrşit. Fireşte că vor continua să patruleze prin pasajele subterane, pe pasarele şi pe coridoare, supraveghind în acelaşi timp ascensoarele şi scările, dar erau cu toții conştienți că puştiul îi dusese de nas. Trimble îi telefona lui McThune la birou şi îi dădu vestea atît de îmbucurătoare.

Dar agentul federal nu fu deloc surprins de rezultat De-a lungul întregii dimineți, McThune fusese ținut la curent cu mersul acțiunii şi ştia foarte bine că entuziasmul polițiştilor scădea pe măsură ce trecea timpul. Şi în plus nimeni nu reuşea să dea de Reggie Love. Pe Mama Love o deranjaseră de două ori cu întrebările şi acum bătrîna nici măcar nu mai deschidea uşa. Ba mai mult, le spusese să nu mai vină fără

mandat de pecheziție şi pînă atunci să se care dracului de pe proprietatea ei. Bineînțeles că nu exista nici un motiv care să justifice un asemenea mandat şi McThune avea convingerea că Mama Love ştia foarte bine lucrul ăsta. Conducerea spitalului acceptase interceptarea convorbirilor telefonice din camera 943 şi cu nici o jumătate de oră în urmă doi agenți deghizați în angajați ai spitalului intraseră în camera respectivă în timp ce Dianne discuta cu nişte polițişti afară, pe hol. Cei doi nu rămăseseră în încăpere mai mult de un minut pentru că în loc să meşterească telefonul deja existent, ei îl înlocuiră cu unul nou. Copilul dormea şi cît timp stătuseră ei înăuntru nu făcuse nici cea mai mică mişcare. În plus, telefonul avea legătură directă cu exteriorul, şi dacă ar fi fost să aranjeze treaba prin centrala spitalului, povestea ar fi durat două ore pe puțin şi i-ar mai fi implicat şi pe alții.

Nici Clint nu era de găsit, dar cum nu exista vreun motiv valabil pentru obținerea unui mandat de pecheziție a apartamentului său, agenții se mulțumiră să-l supravegheze de la distanță.

Prezența lui Harry Roosevelt fusese semnalată undeva pe Buffalo River, în Arkansas. McThune reuşise să ia legătura cu el pe la unsprezece. Auzind vorbele agentului, judecătorul se îngălbeni la față, expresia aceasta fiind un simplu eufemism, şi porni în cea mai mare grabă spre Memphis.

La rîndul său, Ord îi telefonase de două ori lui Foltrigg şi contrar obiceiului, marele om nu avusese prea multe de spus. Strălucita strategie a ambuscadei bazate pe citații îi explodase sub picioare, iar principala preocupare a momentului era legată de micşorarea pagubelor.

K.O. Lewis se afla deja la bordul avionului personal al directorului Voyles şi doi agenți fuseseră trimişi să-l întîmpine la aeroport. Lewis urma să sosească în jurul orei două.

Date complete despre Mark Sway fuseseră transmise la scară națională încă de la prima oră a dimineții; McThune nu se putuse hotărî să le adauge şi pe cele referitoare la Reggie Love pentru că, în ciuda urii pe care o simțea față de tagma

avocățească, nu putea să creadă că unul dintre ei ar fi fost în stare să ajute un copil să evadeze din închisoare. Numai că pe măsură ce dimineața se sfîrşea fără să aducă vreo veste despre avocată, McThune se convinse că cele două dispariții erau mai mult decît o simplă coincidență. Aşa că la ora unsprezece adăugă şi numele ei lîngă cel al puştiului, împreună cu toate datele fizice şi precizarea că avocata călătorea probabil împreună cu Mark Sway. Dacă cei doi erau într-adevăr împreună şi trecuseră între timp într-un alt stat, atunci infracțiunea devenea federală, şi nimic nu-l va mai împiedica să pună gheara pe doamna Love.

Deocamdată, tot ce puteau să facă era să aştepte. La prînz el şi George Ord se ospătaseră cu sandvişuri şi cafele reci. Urmaseră apoi alte telefoane, alți ziarişti curioşi. Fără comentarii.

Apoi încă un telefon şi agentul Durston îşi făcu apariția în birou, ridicînd trei degete.

— Brenner, de la spital, pe linia trei.

McThune ridică receptorul şi apăsă pe butonul indicat.

— Da, se răsti el la interlocutorul nevăzut.

Brenner se afla în camera 945 şi de aceea vorbea destul de încet:

— Jason, fii atent. Tocmai am ascultat o conversație între Clint Van Hooser şi Dianne Sway. Tipul i-a spus că vorbise cu Reggie, că ea şi Mark sînt la New Orléans şi că totul este bine.

— La New Orléans!

— Aşa a zis tipul, dar n-a mai dat şi alte amănunte. Dianne n-a spus mai nimic şi toată convorbirea n-a durat două minute. Tipul i-a mai zis că o sună din apartamentul iubitei lui, undeva prin East Memphis şi i-a promis că are să-i telefoneze mai tîrziu.

— Unde în East Memphis?

— N-a spus, iar noi n-am avut timp să-l localizăm. Dar vom încerca data viitoare. Îți trimit înregistrarea.

— Neapărat.

McThune formă imediat numărul lui Larry Trumann, la New Orléans.

36

Casa era aşezată exact în locul în care strada umbrită de copaci făcea un cot. Pe măsură ce se apropiau de ea, Mark se lăsă instinctiv să alunece pe scaun pînă cînd nu se mai văzură din el decît ochii şi creştetul capului. Băiatul era îmbrăcat cu blue-jeans şi două tricouri, iar pe cap avea şepcuța neagră cu auriu pe care i-o cumpărase Reggie chiar în dimineața aceea. O hartă a oraşului stătea înghesuită în spațiul dintre scaun şi frîna de mînă.

— Ce casă mare! se miră el pe sub cozoroc în timp ce maşina intra în curbă cu aceeaşi viteză cu care parcursese restul drumului. Reggie observa locurile atît cît îi permitea viteza maşinii, avînd grijă să nu trezească bănuielile eventualilor trecători. Ceasul arăta abia ora trei după-amiază şi cei doi aveau la dispoziție cîteva ore bune pînă la lăsarea întunericului. Reggie avea părul ascuns de o şepcuță identică cu cea a lui Mark, iar ochii şi-i ascunsese în spatele unor imenşi ochelari.

Cînd trecură pe lîngă cutia de scrisori cu numele lui Clifford strălucind auriu pe o latură, Reggie nu mai îndrăzni să respire. Casa era mare, într-adevăr, dar nu făcea figură aparte în cartier. Clădirea în stil Tudor era construită din lemn şi cărămizi de culoare închisă, iar una din laturi şi toată fațada erau înecate în iederă. Lui Reggie casa nu i se păru prea reuşită şi îşi aminti brusc de ziarul în care citise că Jerome Clifford fusese divorțat şi tată al unui copil. Or, pentru ea era evident că această casă nu se bucura de prezența unei stăpîne. Deşi o văzuse doar cîteva secunde, împărțindu-şi în acelaşi timp atenția între eventualii vecini, polițişti, gangsteri, garaj şi casa propriu-zisă, Reggie observase că în grădină nu existau straturi de flori şi că

gardul viu nu mai fusese tuns de mult. Ferestrele erau acoperite de draperii groase, de culoare întunecată.

Nu era frumoasă, dar era cu siguranță o casă liniştită, înconjurată de nenumărați stejari bătrîni şi stufoşi. Aleea pentru maşini, mărginită de verdele unui gard viu deosebit de des, se pierdea în spatele clădirii. Cu toate că Jerome Clifford murise în urmă cu cinci zile, iarba peluzei era perfect tunsă şi aranjată. Privită din afară, casa nu părea nelocuită! Poate că într-adevăr era locul cel mai potrivit să ascunzi un cadavru.

— Uite garajul, zise Mark, trăgînd cu coada ochiului pe fereastra maşinii. Era o construcție aflată la vreo cinci metri de casă şi de dată mult mai recentă decît aceasta. În imediata lui apropiere se putea vedea un Triumph Spitfire de culoare roşie aşezat pe butuci.

În timp ce se îndepărtau, Mark țîşni în sus şi se răsuci pe scaun în aşa fel încît să poată vedea încă o dată proprietatea prin luneta maşinii.

— Ei, ce zici, Reggie?

— Mi se pare îngrozitor de liniştită.

— Mda.

— Nu la asta te aşteptai?

— Nu ştiu. Ştii, eu mă tot uit la filmele alea polițiste de la televizor şi cred că mă aşteptam mai degrabă să găsim locul ăsta înconjurat de poliție.

— Păi, de ce? Aici nu a avut loc nici o crimă. Este doar casa unui om care s-a sinucis. De ce i-ar interesa locul ăsta pe polițişti?

— Crezi că au făcut percheziție? întrebă Mark, răsucindu-se din nou şi aşezîndu-se drept pe scaun.

— S-ar putea. De fapt, sînt convinsă că poliția a obținut un mandat de percheziție şi pentru casă şi pentru birou, dar ce-ar fi putut să găsească? Clifford şi-a luat secretele cu el în mormînt.

Turul cartierului continua.

— Şi cu casa asta ce-are să se-ntîmple? întrebă Mark.

— Sînt convinsă că a existat şi un testament şi nişte moştenitori care vor primi şi casa şi celelalte bunuri.

— Aha. Ştii, Reggie, fiindcă veni vorba, cred că am şi eu nevoie de un testament, cu toată lumea asta care vrea să pună mîna pe mine. Tu ce zici?

— Păi, ce bunuri sînt strict ale tale personal?

— Ei bine, acum că sînt şi eu celebru, mă gîndesc că tipii de la Hollywood au să vină să-mi bată la uşă. Este adevărat că în momentul de față nu am o uşă la care să bată, dar oricum lucrurile nu vor rămîne aşa cum sînt. Nu crezi, Reggie? Vreau să spun că pînă la urmă o să am şi eu o uşă, nu? Ei, şi tipii or să vrea să facă un film tare despre puştiul care ştia prea multe şi, cu toate că îmi face rău să spun aşa ceva din motive pe care nu trebuie să le mai înşir, dacă bandiții ăia mă pun la păstrare, atunci filmul are să fie un succes uriaş, iar mami şi Ricky au s-o ducă împărăteşte. Înțelegi ce spun?

— Cred că da. Vrei un testament prin care Dianne şi Ricky să primească drepturile de autor pentru filmul despre viața ta?

— Exact.

— Dar n-ai nevoie de aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că ei vor primi oricum drepturile de care vorbeşti.

— N-are importanță. Măcar mă scuteşte de onorariile avocaților.

— Ştii ceva? N-am putea să vorbim şi despre altceva mai vesel?

Mark tăcu imediat şi îşi concentra atenția asupra peisajului. Băiatul dormise aproape toată noaptea pe bancheta din spate şi pe urmă mai trăsese un pui de somn de vreo cinci ore şi la motel. Ea în schimb condusese toată noaptea şi abia dacă moțăise vreo două ore în cameră; iar acum era obosită, speriată şi pe cale să-şi piardă răbdarea.

Se învîrtiră în voie pe străzile frumoase, mărginite de copaci. Aerul călduț şi cerul senin îi scoseseră afară pe

locatarii tuturor caselor din cartier şi toată lumea tundea iarba, curăța grădinile şi vopsea obloanele. Stejarii impunători erau îmbrăcați în muşchi de un verde adînc. Reggie se afla pentru prima dată în viața ei la New Orléans şi tare mult şi-ar fi dorit ca vizita asta să se fi produs în cu totul alte condiții.

— Te-ai săturat de mine, Reggie? o întrebă Mark fără s-o privească.

— Bineînțeles că nu. Dar tu, te-ai săturat de mine?

— Nu, Reggie. Şi adevărul este că în momentul ăsta tu eşti singurul meu prieten. Sper doar să nu te enervez.

— Îți dau cuvîntul meu că nu mă enervezi.

Reggie petrecuse două ore studiind harta oraşului şi reuşise să rețină toate datele de care avea nevoie. Maşina se întoarse pe strada lui Romey şi trecu fără să încetinească pe lîngă casa avocatului. Cei doi priviră cu gura căscată garajul dublu cu acoperiş ascuțit. Se vedea de la o poştă că trebuie reparat. Aleea pentru maşini se oprea la vreo şase metri de uşile garajului pentru a se pierde undeva, în spatele casei. Pe o latură a garajului, un gard viu de aproape doi metri înălțime bloca vederea spre casa vecină, aflată şi ea la cel puțin treizeci de metri distanță de proprietatea lui Romey. În spatele garajului, un gard de metal separa mica peluză de nenumărații copaci ai parcului din cartier.

După ce se plimbă o vreme fără țintă pe străzi, maşina cea neagră se opri lîngă un teren de tenis din zona numită West Park. Reggie desfăcu harta ce acoperi aproape complet bordul şi se apucă să verifice încă o dată coordonatele cartierului, în timpul acesta, Mark privea amuzat îngrozitorul meci de tenis dintre două gospodine masive, greoaie şi neîndemînatice, două apariții simpatice în roz şi verde. Pe fîşia îngustă de asfalt de lîngă gardul terenului îşi făcu apariția un biciclist care dispăru apoi printre copacii din parc.

— Ăsta-i locul, rupse ea tăcerea, făcînd o nouă tentativă de a împături harta la loc.

— Vrei cumva să dai bir cu fugiții? o întrebă el.

— Oarecum. Dar tu?

— Nu ştiu ce să zic. Dacă tot am ajuns pînă aici, mă gîndesc că ar fi o prostie să renunțăm tocmai acum. Şi vreau să-ți spun că mie garajul mi se pare foarte paşnic.

— Da, cred că merită să facem o încercare, fu ea de acord, luptîndu-se mai departe cu harta. Iar dacă dăm de ceva care să ne bage frica în oase, ei bine, ne putem întoarce oricînd aici, în maşină.

— Acum unde ne aflăm?

— Hai să ne plimbăm puțin, zise ea în loc de răspuns şi deschise portiera.

Aleea pentru biciclete trecea pe lîngă un teren de fotbal, pentru a pătrunde apoi adînc printre copacii care îşi împleteau coroanele deasupra ei. Din cînd în cînd, cîte o rază de soare mai îndrăzneață reuşea să străpungă acoperişul de frunze, luminînd astfel pentru o clipă tunelul acela vegetal. Cîte un biciclist singuratic îi obliga uneori pe cei doi "turişti" să părăsească asfaltul în favoarea pămîntului gol.

Plimbarea le făcu bine şi îi învioră. După trei zile petrecute în spital, două la închisoare, şapte ore în maşină şi şase ore în camera aceea de motel, Mark abia se putea împiedica să nu țopăie ca un ied. Îi era dor să se plimbe cu bicicleta şi-apoi, ce bine ar fi să alerge printre copacii ăştia, să nu mai aibă nici o grijă şi să fie din nou copil. Îi era dor de străzile aglomerate din cartierul de rulote, de copiii care alergau peste tot, inventînd jocuri care mai de care mai neaşteptate. Îi era dor de potecile numai de el ştiute din pădurricea de lîngă Tucker Wheel Estates, de plimbările singuratice, de ascunzătorile de sub copacii pe care îi considera de-acum proprietatea lui, de pîrîiaşele pe malurile cărora se aşeza să mediteze şi, de ce nu, să fumeze o țigară, mai ales că nu mai pusese tutun în gură de luni dimineața.

— Ce Dumnezeu caut eu aici? întrebă el cu glas abia auzit.

— Păi, n-a fost ideea ta să venim aici? întrebă la rîndul ei Reggie, păşind alături de el, cu mîinile adînc înfipte în

buzunarele blugilor noi, abia cumpărați de la unul din magazinele din New Orléans.

— Este întrebarea mea preferată pentru săptămîna asta — ce caut eu aici? Şi le-am pus-o tuturor, şi la spital, şi la închisoare, şi la tribunal. Peste tot.

— Mark, vrei să ne întoarcem acasă?

— Acasă... unde?

— La Memphis. Să te duc înapoi la mama ta.

— Păi da, da' oricum n-aş rămîne cu ea, nu? Cred că nici n-aş pune bine piciorul în camera lui Ricky că m-ar înhăța şi m-ar duce înapoi la închisoare şi la tribunal să-l văd pe Harry care sigur că este supărat pe mine, nu?

— Asta cam aşa este, dar de Harry aş avea eu grijă.

Nimeni nu poate avea grijă de Harry, îşi zise Mark în sinea lui şi se şi vedea la tribunal, încercînd să-i explice judecătorului Roosevelt cum de reuşise să evadeze. Pe urmă Harry îl va trimite înapoi la centrul de detenție unde draga de Doreen va fi o cu totul altă persoană: gata cu pizza, gata cu televizorul; ba poate că, cine ştie, s-ar trezi şi cu lanțuri la picioare, aruncat într-una din celulele izolate.

— Nu pot să mă-ntorc acolo, Reggie. Cel puțin, nu acum.

Adevărul este că discutaseră atît de mult despre diversele variante pentru care ar fi putut să opteze, încît amîndoi se saturaseră pînă în gît de subiectul acesta şi renunțaseră la el fără să ia vreo hotărîre. Fiecare idee nouă ridica imediat o sumedenie de semne de întrebare, fiecare acțiune putea fi orientată în nenumărate direcții la capătul cărora îi aştepta un dezastru. Fiecare dintre ei ajunsese pe căi proprii la aceeaşi concluzie de netăgăduit că soluția problemei era departe de a fi simplă. Nici o variantă nu era rezonabilă, nici un plan nu era cît de cît atrăgător.

Evident însă că nici unul dintre ei nu credea că se vor apuca să sape pămîntul în căutarea lui Boyd Boyette. Pînă la urmă, tot se va întîmpla ceva care să-i sperie şi să-i trimită urgent înapoi la Memphis, deşi nici unul dintre ei nu era încă dispus să recunoască această posibilitate.

Reggie se opri în dreptul plăcuței care arăta că parcurseseră deja o jumătate de milă. În stînga se deschidea o peluză frumoasă în mijlocul căreia se ridica un pavilion pentru picnicuri, în dreapta, o cărăruie îndrăzneață se aventura printre copacii din ce în ce mai deşi.

— Hai s-o luăm pe-aici, propuse Reggie, părăsind aleea pentru biciclete.

— Ai idee unde mergem? întrebă Mark, luîndu-se după ea.

— Nu, dar vino după mine.

La un moment dat, poteca se lărgi puțin pentru ca destul de repede după aceea să dispară fără urmă. Pămîntul din preajmă era acoperit de cutii goale de bere şi de pungi în care fuseseră cartofi prăjiți. Cei doi se strecurară printre tufişuri şi copaci pînă cînd dădură de un mic luminiş. Reggie îşi duse mîna streaşină la ochi şi studie cîteva clipe şirul drept de copaci ce se întindea în fața lor.

— Cred că acolo este pîrîul, zise ea în cele din urmă.

— Care pîrîu?

— Păi, harta zice că strada lui Clifford se învecinează cu West Park, iar în spatele casei lui apare o dungă verde care trebuie să fie un pîrîu sau ceva asemănător.

— Ba nu sînt decît copaci.

— Ia priveşte mai atent; dincolo de copaci se văd nişte acoperişuri, spuse ea oprindu-se şi făcînd semn cu mîna. Cred că aia este strada lui Clifford.

— Da, da, le văd, fu de acord Mark, care se ridicase pe vîrfurile picioarelor.

— Vino după mine, zise Reggie, pornind spre copacii cu pricina.

Ziua era superbă, iar ei doi ieşiseră la plimbare în parc care era o proprietate publică; prin urmare nu aveau de ce să se teamă.

Pîrîul nu era decît o albie uscată plină cu nisip şi gunoaie, pînă şi noroiul se uscase de cînd nu mai trecuse pe acolo nici un fir de apă. Reggie şi Mark îşi croiră drum printre tufe şi

viță sălbatică, reuşind să urce malul opus, ceva mai abrupt decît cel pe care îl coborîseră.

Cînd se opriră de cealaltă parte a albiei pîrîului, Reggie abia mai respira.

— Ți-e frică? îl întrebă ea pe Mark.

— Nu. Dar ție?

— Fireşte că mi-e frică, aşa cum îți este şi ție, numai că nu vrei să recunoşti. Mergem mai departe?

— Bineînțeles. Şi să ştii că nu-mi este frică. Am ieşit pur şi simplu la plimbare, atît şi nimic mai mult.

De fapt era înspăimîntat şi ar fi vrut să fugă de-acolo. Dar totuşi, reuşiseră să ajungă pînă acolo fără să li se-ntîmple nici un necaz. Şi la urma urmelor, era chiar pasionant să te strecori aşa, prin jungla aceea. Era ceva ce făcuse de nenumărate ori prin păduricea din apropierea cartierului de rulote din Memphis. Ştia să se ferească de şerpi şi de iedera otrăvitoare şi avea metoda lui de a se orienta după copaci în aşa fel încît să nu rătăcească drumul. Se jucase de-a v-ați ascunselea pe terenuri mult mai dure decît cel pe care se afla în momentul de față. Deodată se lăsă în jos şi țîşni înainte.

— Vino după mine, îi zise el lui Reggie.

— Dar n-am venit aici ca să ne jucăm.

— Vino după mine, dacă bineînțeles nu ți-este frică.

— Ba să ştii că sînt îngrozită. Sînt o femeie de cincizeci şi doi de ani, Mark, aşa că potoleşte-te.

Primul gard pe care-l văzură era din lemn de cedru; un cîine începu să latre în direcția lor, dar nu se alarmară prea tare, deoarece nu puteau fi văzuți din casă. Dădură apoi de un gard din metal, dar nu era cel al lui Clifford. Copacii şi tufişurile se îndesiră, iar în fața lor răsări de nicăieri o cărăruie ce mergea paralel cu gardurile.

Apoi, deodată le răsări în fața ochilor, automobilul Triumph Spitfire de un roşu strălucitor care zăcea singur şi abandonat dincolo de un gard de sîrmă, chiar lîngă garajul lui Romey. Copacii se opreau la mai puțin de şase metri de gard, iar cei zece-doisprezece stejari şi ulmi îmbrăcați în muşchi ce

ocupau spațiul dintre garaj şi casă umbreau curtea interioară.

Reggie şi Mark constatară fără surprindere că Romey fusese un tip şleampăt şi neglijent care adunase în spatele garajului, departe de ochii lumii, tot felul de scînduri, cărămizi, greble, găleți şi altele asemenea.

Gardul era întrerupt de o mică poartă. Pe peretele din spate al garajului, de care se sprijineau o grămadă de saci de îngrăşăminte nefolosite şi deteriorate, se puteau vedea o fereastră şi o uşă. O maşină veche de tuns iarba stătea uitată lîngă uşă. Buruienile înalte pînă la genunchi năpădiseră curtea cu totul.

Lipindu-se de trunchiurile copacilor din parc ca să nu poată fi văzuți, Reggie şi Mark priveau cu atenție garajul din fața lor. N-aveau nici cea mai mică intenție să se apropie: curtea interioară şi grătarul vecinilor erau doar la o azvîrlitură de băț de locul în care se aflau cei doi.

Reggie încercă în zadar să-şi recapete respirația. Şi cum stătea acolo, i se părea imposibil să creadă că un senator al Statelor Unite zăcea îngropat la nici treizeci de metri distanță de ascunzătoarea ei.

— Nu intrăm? întrebă Mark cu un glas în care se amestecau teama şi îndrăzneala. Bun, îşi zise ea, este speriat şi asta-i bine.

— Nu. Am venit pîn-aici şi este de-ajuns, şopti ea.

— Să ştii c-ar fi uşor, reveni Mark după o clipă de ezitare.

— Da' nu este deloc un garaj mic.

— Eu ştiu unde trebuie să căutăm.

— Of, nu eu te-am pus să faci toate astea, da' nu crezi că a venit vremea să-mi spui şi mie despre ce este vorba.

— Este îngropat sub barcă.

— Romey ți-a spus asta?

— Da, şi a fost cît se poate de clar: este îngropat sub barcă.

— Şi dacă nu există nici o barcă înăuntru?

— Atunci spălăm putina, zise Mark transpirat, şi abia trăgîndu-şi răsuflarea.

Reggie văzuse destul, aşa că se lăsă în jos şi începu să se retragă spre umbra copacului.

— Eu plec chiar acum, îl anunță ea.

K.O. Lewis nu mai apucă să coboare din avion. McThune şi trupa lui năvăliră la bord în timp ce aparatul era realimentat cu carburant şi o jumătate de oră mai tîrziu decolau împreună spre New Orléans unde Trumann îi aştepta nerăbdător.

Lewis nu se împăca defel cu noua situație. Ce dracu' să caute el la New Orléans? Oraşul era mare şi ei n-aveau nici cea mai vagă idee ce maşină să caute. De fapt, nici nu ştiau măcar dacă Reggie şi Mark ajunseseră acolo cu maşina, cu autobuzul, cu trenul sau cu avionul. Era un oraş cu străzi aglomerate şi zeci de hoteluri. Dacă cei doi nu făceau nici o greşeală, era imposibil să dea de urma lor.

Dar directorul Voyles vroia ca el să ia parte la acțiune, aşa că va merge la New Orléans. Să găsească puştiul şi să-l facă să vorbească — acestea erau instrucțiunile cu care pornise la drum. Avea voie să promită orice.

37

Doi dintre ei, Leo şi Ionucci, erau vechi sfărîmători de oase în solda familiei Sulari, fiind chiar rude de sînge cu Barry-Şiş, cu toate că negau această înrudire ori de cîte ori aveau ocazia. Cel de-al treilea era un tînăr uriaş cu bicepşi impresionanți, ceafă lată şi talie solidă, căruia pentru motive evidente i se spunea Taurul; rolul lui în această expediție era acela de a asigura forța fizică necesară scoaterii la lumină a senatorului. Barry îi spusese că stratul de ciment era subțire şi că trupul răposatului nu era cine ştie ce ca dimensiuni, aşa că afacerea avea să fie rezolvată în doi timpi şi trei mişcări.

Barry le dăduse o schiță a podelei garajului, schiță pe care marcase cu mare siguranță poziția "mormîntului". Apoi le desenase şi drumul pe care trebuiau să-l urmeze din parcarea de lîngă West Park, printre terenurile de tenis, peste terenul de fotbal, prin pîlcul de copaci, peste peluza cu pavilion pentru picnicuri, apoi de-a lungul aleii pentru biciclete şi în sfîrşit pe cărarea ce ducea la pîrîul secat. Barry petrecuse o după-amiază întreagă asigurîndu-i că nu vor avea nici un fel de probleme.

Aleea pentru biciclete era pustie şi nici nu era de mirare: ceasul arăta ora unsprezece a serii de sîmbătă. Atmosfera grea şi umedă îi făcea să transpire şi să gîfîie din greu. Taurul, mult mai tînăr şi mai în formă decît ceilalți doi, venea zîmbind în urma colegilor săi care înjurau de mama focului umezeala din aer. Probabil că se apropie de patruzeci de ani, îşi zise el în gînd, şi cu siguranță fumează țigară de la țigară, beau de sting şi mănîncă tot felul de porcării. Nu merseseră nici măcar un kilometru, şi transpirația şiroia pe ei.

Leo, şeful expediției, ducea lanterna. Toți erau înveşmîntați complet în negru. În urma lui, asemenea unui copoi la vînătoare, Ionucci înainta conştiincios, cu capul plecat şi inima în gît, abia trăgîndu-şi răsuflarea, cu simțurile amorțite, dar nebun de furie că era obligat să facă toate astea.

— Atenție, zise Leo în timp ce coborau malul plin de buruieni al pîrîului. Locul în care se aflau îi speriase destul şi cînd îl văzuseră prima dată, pe la ora şase a după-amiezii; acum însă, aproape de miezul nopții, era de-a dreptul înspăimîntător. La fiecare pas, Taurul se aştepta să calce pe vreun şarpe. Bineînțeles că, dacă ar fi fost muşcat de vreo reptilă, ar fi avut toate motivele din lume să se întoarcă şi, cu puțin noroc, să-şi găsească maşina. Atunci cei doi amici aici de față ar fi fost obligați să se lipsească de serviciile lui. Şi cum mergea poticnindu-se în urma lor, Taurul mai că-şi dorea să dea de şarpele ăla.

— Atenție, repetă Leo pentru a mia oară, de parcă în felul acesta s-ar fi simțit mult mai în siguranță. După ce merseră

vreo două sute de metri prin albia năpădită de buruieni, cei trei începură să urce malul destul de abrupt, aproape tîrîndu-se printre buruieni şi fără să se mai ajute de lumina lanternei, pînă cînd ajunseră lîngă gardul de sîrmă din spatele garajului lui Clifford. Acolo se opriră o clipă să-şi tragă sufletul.

— Chestia asta este complet tîmpită, îşi dădu cu părerea Ionucci printre gîfîieli. De cînd am ajuns noi să săpăm după cadavre?

— Tacă-ți gura, îl repezi Leo care supraveghea întunericul din fața lor. Cînd trecuseră cu maşina prin dreptul casei observaseră o lampă cu gaz ce lumina intrarea. În curtea din spate domnea însă un întuneric de nepătruns.

— Da, da, mormăi Ionucci, este complet tîmpită. Plămînii stăteau să-i plesnească şi picături mari de sudoare îi alunecau pe bărbie. Taurul îngenunche alături de ei, minunîndu-se de halul în care se prezentau. Inițial, cei doi fuseseră gărzi de corp şi şoferi, ocupații care cereau o oarecare pregătire fizică. Povestea spunea că Leo ar fi ucis pentru prima dată cînd avea numai şaptesprezece ani şi că Ionucci ar fi fost împuşcat de două ori pînă acum. Dar persoanele de la care proveneau aceste poveşti nu prezentau mare încredere.

— Să mergem, comandă Leo ca un general pe front, şi se îndreptară cu toții spre poarta din gardul de sîrmă. Apoi traversară în fugă pîlcul de copaci şi se opriră chiar lîngă peretele din spate al garajului. Ionucci căzu în patru labe, dar, în ciuda durerii care îi cuprinsese trupul, reuşi să se ridice vitejeşte în picioare. Leo se tîrî pînă la colțul clădirii şi timp de cîteva secunde îşi concentra toată atenția asupra proprietății vecine, dar nu observă nici o mişcare. La colțul opus, Taurul supraveghea spatele casei lui Clifford.

Întregul cartier dormea; pînă şi cîinii se hotărîseră să meargă la culcare.

Atunci Leo se ridică şi încercă să deschidă uşa din spate a garajului; aceasta era însă bine încuiată.

— Staţi aici, le spuse el celorlalţi şi se strecură uşor pînă la uşa din faţă, numai că nici aici nu avu noroc. Trebuie să spargem un geam, îşi anunţă el colegii cînd se întoarse lîngă ei.

Ionucci scoase imediat un ciocan din etuiul prins în talie şi Leo începu să ciocănească uşor cu el în ochiul de geam murdar de deasupra clanţei.

— Fii atent la colţul ălălalt, îi zise el Taurului care îşi întoarse privirea spre casa familiei Ballantine de alături.

După cîteva secunde, Leo reuşi să spargă bucata de geam, apoi strînse cu grijă cioburile şi descuie uşa. Cei trei pătrunseră în garaj călăuziţi de lumina lanternei.

Barry le povestise că în locul acela domnea o harababură cumplită şi acum era clar că Jerome Clifford fusese prea ocupat să mai aibă grijă şi de interiorul garajului. Primul lucru pe care îl observară cei trei fu pietrişul care acoperea podeaua; nervos, Leo începu să lovească cu picioarele în pietricelele albicioase — nu-şi amintea ca Barry să le fi spus ceva despre pietrişul ăsta.

Centrul podelei era ocupat de barca acoperită de un strat gros de praf; trei din cele patru cauciucuri ale remorcii se dezumflaseră şi în jurul ei zăceau grămadă tot felul de gunoaie: unelte vechi de grădinărit, saci plini de cutii de aluminiu, mobilier de grădină mîncat de rugină, de toate. Ei, la dracu'! Romey nu avusese nevoie de serviciul de salubritate al oraşului; îl înlocuise perfect cu garajul. Pînze groase de păianjen atîrnau în toate colţurile, iar pereţii erau plini de felurite unelte niciodată folosite.

Din motive numai de el ştiute, Clifford fusese un pasionat colecţionar de umeraşe, miile de piese ale colecţiei sale atîrnînd chiar deasupra bărcii, spînzurate de firele de sîrmă ce traversau plafonul. Apoi, după o vreme, probabil că se plictisise să tot întindă sîrmă prin garaj şi se pornise să umple pereţii de cuie suficient de lungi ca să poată "găzdui" alte sute de umeraşe. Dar specialistul în design ambiental pe nume Romey mai colecţionase şi cutii şi containere de plastic

cu scopul plin de noblețe de a le recicla. Numai că numeroasele-i ocupații îl împiedicaseră să-şi ducă intenția pînă la capăt şi drept urmare un mic munte de saci de culoare verde plini cu sticle şi cutii goale ocupa jumătate din garaj. Ba unii saci fuseseră aruncați pînă şi în barcă.

După ce studie terenul, Leo îndreptă lanterna spre locul unde se afla remorca şi îi făcu semn Taurului să se apropie. Acesta se lăsă în patru labe şi începu să dea la o parte pietrişul, folosindu-se de mistria pe care i-o dăduse Ionucci. Ceilalți doi îl urmăreau cu atenție.

Curînd, stratul subțire de pietriş dispăru, dînd la iveală o placă de beton. Cum barca le stătea în drum, Taurul se ridică în picioare şi cu un efort extraordinar reuşi să tragă remorca într-o parte, făcînd să zornăie înspăimîntător muntele de cutii de aluminiu. Celor trei bărbați le îngheță sîngele în vine.

— Fii atent, se trezi Leo vorbind ca să se afle în treabă. Stați aici şi nu faceți nici o mişcare, continuă el, îndreptîndu-se apoi spre uşa ce dădea în spatele garajului. O dată ajuns afară, se ascunse cu grijă în spatele unui copac, transformîndu-se într-un observator atent al proprietății familiei Ballantine. Casa era cufundată în întuneric şi numai becul din curtea interioară lumina palid grătarul de cărbuni şi straturile de flori; în rest, nicăieri nici o mişcare. Leo aşteptă o vreme, apoi, cînd se convinse că vecinii n-ar fi auzit nici chiar un ciocan pneumatic, se strecură înapoi în garaj şi îndreptă din nou lanterna spre fişia de ciment.

— Gata, hai, la treabă, zise el şi Taurul se aşeză din nou în genunchi.

Barry le explicase că săpase o groapă de aproximativ un metru optzeci lungime, şaizeci de centimetri lățime şi patruzeci adîncime în care înghesuise cadavrul senatorului aflat într-un sac de plastic din cei folosiți la depozitarea gunoaielor. Apoi pusese mortar în jurul mortului. Iar peste această compoziție turnase apă. A doua zi revenise ca să acopere podeaua cu pietriş şi să pună barca la loc.

Iar acum echipa de "săpători" era absolut impresionată de rezultat, mai ales că evidentul talent gospodăresc al lui Clifford ar fi făcut ca barca să zacă în locul acela cel puțin cinci ani fără ca stăpînului să-i treacă prin cap să o mute măcar cu un milimetru mai departe. Şiş intenționase ca după o vreme să mute cadavrul în altă parte, dar federalii se puseseră pe capul lui şi nu mai putea să facă nici o mişcare. De-a lungul anilor, Leo şi Ionucci făcuseră să dispară mai multe cadavre, vîrîndu-le în butoaie pe care le aruncaseră în fluviu, dar ascunzătoarea imaginată de Barry le luase piuitul.

Cînd Taurul termină de făcut curățenie, Ionucci îngenunche alături de el şi împreună începură să spargă placa de ciment cu ajutorul dălților şi ciocanelor pe care le aduseseră cu ei. Leo aşează lanterna pe podea şi ieşi în curte. Afară domneau întunericul şi liniştea, căci loviturile de ciocan din garaj abia puteau fi auzite de lîngă zidul casei. Iar vecinii nu le-ar fi auzit nici chiar dacă ar fi fost treji, îşi zise Leo zîmbind.

Apoi se întoarse lîngă garaj şi rămase acolo de pază, la adăpostul întunericului. Din locul în care se afla vedea foarte bine strada pustie; doar o maşină neagră trecu prin fața casei şi dispăru în noapte. Alături, la familia Ballantine nu se simțea nici o mişcare. Singurele zgomote veneau din garajul unde colegii lui spărgeau cu sîrg cimentul care acoperea mormîntul lui Boyd Boyette.

Maşina lui Clint se opri lîngă terenurile de tenis şi Reggie stinse farurile şi opri motorul. Un Cadillac roşu era parcat pe marginea străzii.

Stăteau în maşină fără să scoată o vorbă, privind țintă întunericul de pe terenul de fotbal. Un loc tocmai bun ca să-ți dea cineva cu o piatră-n cap, se gîndi Reggie, abținîndu-se totuşi de la orice comentariu cu voce tare. Aveau destule motive ca să fie înspăimîntați şi fără să se mai gîndească la aşa ceva.

De cînd se înserase, Mark abia dacă mai scosese vreun cuvînt. După ce mîncaseră pizza comandată, dormiseră împreună în patul din camera aceea de motel, apoi se uitaseră la televizor. După un timp, Mark începuse să tot întrebe cît este ceasul, de parcă ar fi avut întîlnire cu un pluton de execuție. Pe la zece, Reggie era convinsă că băiatul se hotărîse să dea bir cu fugiții. Pe la unsprezece, puştiul măsura încăperea în lung şi-n lat, iar din cînd în cînd intra în baie.

La unsprezece patruzeci însă, amîndoi se luptau cu aerul fierbinte din maşina lui Clint, plănuind o misiune imposibilă, pe care în realitate nici unul dintre ei nu o dorea.

— Ce zici, şi-o închipui careva că sîntem acum aici? întrebă el încet.

Reggie îşi întoarse capul spre băiat, dar privirea lui rătăcea undeva, dincolo de terenul de fotbal.

— Adică aici, în New Orléans?

— Da. Crezi că ştie cineva că sîntem în New Orléans?

— Nu, nu cred.

Răspunsul ei păru să-l nemulțumească. Mai devreme, pe la ora şapte, Reggie vorbise cu Clint la telefon şi aflase că un canal de televiziune din Memphis anunțase şi dispariția ei, dar nimic mai mult. Clint îi mai spusese că nu mai ieşise din apartament de aproape douăsprezece ore, aşa că, vă rog, grăbiți-vă şi terminați o dată ce aveți de gînd să faceți acolo. Mama Love era îngrijorată, dar se simțea bine, mai ales dacă ținem seama de împrejurări.

Coborîră din maşină şi porniră pe jos, urmînd aleea pentru biciclete.

— Eşti sigur că vrei să faci aşa ceva? întrebă ea, privind nervoasă în jur. Întunericul era ca de smoală şi din loc în loc doar asfaltul de sub picioare îi ajuta să nu se lovească de copaci. Băiatul şi avocata mergeau tăcuți, ținîndu-se de mînă.

Şi în timp ce înainta cu paşi nesiguri, Reggie se întreba ce căuta ea în clipa asta, pe aleea asta, în parcul din oraşul ăsta, împreună cu un copil pe care îl iubea foarte mult, dar pentru

care nu era defel dornică să moară. Gîndul acesta o făcu să strîngă şi mai tare mînuța cuibărită în palma ei, încercînd în felul acesta să-şi adune tot curajul de care era în stare. Fireşte că în curînd se va întîmpla ceva, se ruga ea la cer, ceva care să ne trimită urgent înapoi în maşină ca să plecăm definitiv din New Orléans.

— M-am gîndit la ceva, anunță Mark.

— Mă aşteptam.

— Ştii, s-ar putea să fie prea greu ca să găsim cadavrul. Aşa că uite ce-am hotărît. Tu ai să rămîi lîngă copacii de pe malul şanțului, iar eu am să mă strecor în curtea din spate şi pe urmă în garaj. Înăuntru am să mă uit sub barcă doar ca să mă asigur că obiectul este acolo şi pe urmă plecăm.

— Adică tu crezi că te uiți sub barcă şi vezi cadavrul?

— Poate că reuşesc să văd locul unde este îngropat, nu?

— Ascultă-mă, Mark, zise ea, strîngîndu-l şi mai tare de mînă. Sîntem băgați amîndoi în povestea asta, okay? Şi dacă tu vrei să intri în garaj, atunci merg şi eu cu tine.

Vocea ei era deosebit de sigură; fără îndoială că nu vor reuşi să ajungă pînă la garajul ăla.

Becul din vîrful unui stîlp le aduse în fața ochilor pavilionul pentru picnic din mijlocul peluzei. În dreapta se desfăcu poteca ce ducea la pîrîul secat. Mark apăsă pe un buton şi pămîntul de sub picioarele lor fu scos din întuneric de lumina unei lanterne de buzunar.

— Vino după mine, zise el. Nimeni nu ne poate vedea aici.

Şi porni iute pe cărare, fără să facă nici cel mai mic zgomot, în timpul orelor petrecute în camera de motel, Mark povestise la nesfîrşit despre plimbările pe care obişnuia să le facă prin pădurea de lîngă cartierul de rulote din Memphis şi despre nenumăratele jocuri pe care băieții le inventau la adăpostul nopții. El le numea jocuri de junglă. Iar acum toată experiența anterioară îi permitea să se mişte repede şi în voie printre tufele şi copăceii care le ieşeau în cale.

— Mergi mai încet, Mark, îl ruga ea din cînd în cînd. Apoi o ajută să traverseze şanțul năpădit de buruieni şi de gunoaie

şi să se tîrască printre tufişuri şi copaci pînă dădură de poteca misterioasă pe care o descoperiseră uimiţi cu cîteva ore mai devreme. Cînd dădură de gardurile proprietăţilor, Mark stinse lanterna şi încetini pasul.

O dată ajunşi în pîlcul des de copaci din spatele casei lui Clifford, cei doi se opriră în genunchi ca să-şi mai tragă sufletul. Printre ierburile înalte şi tufişurile din faţa lor se zărea zidul garajului.

— Şi dacă nu vedem nici un cadavru? întrebă ea. Ce facem?

— Lasă că ne gîndim atunci, okay? răspunse el, căci în clipa aceea n-avea nici un chef să se lanseze iar într-o interminabilă discuţie despre variantele de acţiune. Apoi se tîrî în patru labe pînă în locul unde tufişurile dispăreau. Reggie îl urmă îndeaproape. Adăpostiţi de buruienile dese şi umede aflate la vreo şase metri de poartă, cei doi studiară cu atenţie curtea, dar nu observară nici o luminiţă, nici un zgomot, nici o mişcare. Strada întreagă era cufundată în întuneric şi într-un somn adînc.

— Reggie, vreau să rămîi aici şi să nu te ridici. Mă întorc într-un minut.

— În nici un caz! se împotrivi ea. Mark, nu poţi face aşa ceva.

Dar Mark pornise deja în expediţia pe cont propriu pe care tocmai o anunţase. Păi da, pentru el totul nu era decît unul din jocurile alea de junglă despre care îi povestise, în care el şi prietenii lui se urmăreau veseli şi se împuşcau cu pistoale cu apă colorată. Uitaţi-vă la el cum se strecoară prin iarbă ca o şopîrlă şi cum reuşeşte să deschidă poarta doar atît cît să se poată furişa în curte.

Reggie îl urmări în patru labe printre buruieni, dar apoi Mark dispăru şi ea fu nevoită să se oprească. Băiatul se ascunse în spatele primului copac pe care-l întîlni în cale şi ciuli urechile. Apoi se tîrî pînă la următorul şi îşi încorda şi mai tare auzul. Poc! Poc! Spaima îi paraliza orice mişcare. Loviturile se auzeau din direcţia garajului. Poc! Poc! încet,

extraordinar de încet, se întoarse spre uşa din spatele garajului. Poc! Poc! Atunci aruncă o privire în spate, spre locul unde o lăsase pe Reggie, dar o zări, aşa că privi din nou spre uşa cu pricina. Ceva, nu-şi dădea seama ce, era schimbat față de ceea ce văzuse cu cîteva ore mai devreme. Se tîrî cu grijă în spatele altui copac şi abia atunci înțelese: uşa era întredeschisă, iar ochiul de geam de deasupra clanței era spart. Zgomotul din interior era şi mai puternic.

Înăuntru era cineva! Poc! Poc! Cineva stătea acolo pe întuneric şi săpa! Mark răsuflă adînc şi se furişă în spatele unui maldăr de gunoaie aflat la nici trei metri de uşă. Ştia foarte bine că se mişcase fără zgomot. Se strecura ca un şarpe prin iarba înaltă. Poc! Poc!

Dar cînd porni spre uşă, se împiedică de capătul unei scînduri putrede şi răsturnă grămada de gunoaie; un bidon gol de vopsea se izbi puternic de pămînt.

Leo sări în picioare şi o luă la fugă spre locul cu pricina scoțînd de la brîu un pistol de calibrul 38, cu amortizor. Cînd ajunse la colțul clădirii, se lăsă pe vine şi îşi încorda auzul, înăuntru, loviturile încetaseră, şi prin uşa întredeschisă Ionucci supraveghea la rîndul său curtea.

Reggie auzi şi ea huruitul acela asurzitor şi spaima o trînti la pămînt, unde rămase cu ochii închişi, spunînd în gînd o rugăciune. Ce mama dracului căuta ea aici?

Leo se apropie de grămada de cutii, gata să tragă la cea mai mică mişcare. Apoi se lăsă din nou pe vine şi începu să scruteze întunericul, dar nu observă nici o mişcare suspectă. Atunci se ascunse în spatele unui copac aflat la vreo cinci metri de zidul garajului şi rămase în aşteptare. Ionucci nu-l scăpa din ochi. Cîteva secunde bune trecură fără să se audă nici cel mai mic zgomot. Apoi Leo se ridică în picioare şi se îndreptă spre poartă, cînd o cracă uscată îi trosni sub picior, făcînd să-i înghețe sîngele în vine.

După ce îşi recapătă stăpînirea de sine, Leo începu să inspecteze plin de îndrăzneală curtea; pistolul era însă pregătit de tragere. La un moment dat, făcu o haltă chiar

lîngă stejarul cel bătrîn ale cărui ramuri se întindeau pînă aproape de curtea familiei Ballantine. La nici patru metri de trunchiul copacului, în hățișul gardului verde crescut absolut la voia întîmplării, Mark încremenise cu burta lipită de pămînt, ținîndu-şi disperat răsuflarea. Ochii nu i se dezlipeau de silueta întunecată ce se strecura printre copaci, deşi ştia că dacă nu face nici o mişcare nimeni nu-i poate descoperi ascunzătoarea.

— Ce s-a-ntîmplat? se auzi un glas venind din garaj. Leo îşi vîrî pistolul la brîu şi se apropie de uşă. Ionucci stătea în prag. Ce s-a-ntîmplat? repetă el întrebarea.

— Nu ştiu, şopti Leo. Poate vreo pisică, poate vreun alt animal. Vezi-ți de treabă!

Apoi uşa se închise încet şi el îşi reluă plimbarea tăcută prin curtea din spatele garajului. După cinci minute lungi cît un ceas pentru Mark, silueta întunecată dispăru după colțul clădirii. Puştiul mai aşteptă atît cît să numere pînă la o sută şi apoi se tîrî fără zgomot spre gardul de sîrmă. Ajuns la poartă, se opri şi numără din nou pînă la treizeci. Acum singurul sunet care se mai auzea în jur era pocnetul înfundat al ciocanului din garaj. În clipa următoare băiatul țîşni ca din puşcă spre tufişul unde Reggie stătea ghemuită, pradă unei spaime cumplite.

— Sînt aici! zise el dintr-o suflare.

— Cine? întrebă ea, ținîndu-l strîns în brațe.

— Nu ştiu! Dar sapă ca să găsească mortul!

— Ce s-a-ntîmplat?

Mark gîfîia din greu şi abia reuşi să vorbească.

— Păi, m-am împiedicat de ceva şi tipu', care cred că avea şi pistol, a fost cît pe-aci să mă-nhațe. Dumnezeule, ce spaimă am tras!

— Să ştii că încă mai eşti îngrozit, aşa cum sînt şi eu! Hai s-o ştergem mai repede de-aici!

— Ascultă, Reggie. Stai puțin. Ascultă! Auzi?

— Nu! ce s-aud?

— Loviturile. Da' nici eu nu le mai aud. Sîntem prea departe.

— Iar eu zic să ne îndepărtăm şi mai mult. Hai să mergem!

— Stai o clipă, Reggie. Ce dracu'!

— Mark, oamenii ăştia sînt ucigaşi plătiți. Sînt oamenii Mafiei. Aşa că hai să plecăm dracului o dată de-aici!

— Potoleşte-te, Reggie, zise el, privind-o încruntat, potoleşte-te, okay? Uite, nimeni nu ne poate vedea aici; dacă stai lîngă garaj, nu poți să vezi nici măcar copacii ăştia, îți spun pentru că am încercat, okay? Şi-acum potoleşte-te.

Avocata se prăbuşi în genunchi şi amîndoi îşi întoarseră privirile spre garajul ăla afurisit.

— Aici sîntem în siguranță, şopti el, ducîndu-şi un deget la buze. Ascultă.

Ascultară cu toată atenția, dar nici un zgomot nu tulbura liniştea adîncă.

— Mark, ăştia sînt oamenii lui Muldanno. Asta-nseamnă că au aflat de evadarea ta şi au intrat în panică. Ăştia au la ei pistoale şi cuțite şi cine ştie ce alte nenorociri din astea. Hai să mergem, fiule. Totul s-a terminat acum. Ei au cîştigat.

— Bine, Reggie, da' nu-i putem lăsa să ia cadavrul. Ia gîndeşte-te puțin. Dacă reuşesc să plece cu el, atunci nimeni n-are să-l mai găsească niciodată.

— Perfect. În cazul ăsta, tu ai scăpat şi Mafia are să uite de tine. Aşa că hai să mergem.

— Nu, Reggie. Trebuie să facem ceva.

— Ce? Vrei să te războieşti cu oamenii Mafiei? Mark, da' asta-i curată nebunie.

— Mai aşteaptă puțin, okay?

— Okay, mai aştept exact un minut şi pe urmă plec.

— Ba n-ai să mă laşi aici, Reggie, îi zise el, zîmbind. Doar te cunosc.

— Mark, nu te sfătuiesc să întinzi coarda. Abia acum înțeleg cam ce-a fost în sufletul lui Ricky cînd tu te jucai cu Jerome Clifford şi cu furtunul lui de grădină.

— Acum taci din gură, okay? Lasă-mă să mă gîndesc.

— Păi tocmai chestia asta mă sperie, remarcă ea, aşezîndu-se turceşte direct pe pămînt. Frunzele şi rămurelele tufişului lîngă care se opriseră îi atingeau faţa şi gîtul. Mark rămase în patru labe şi, după ce se legănă o vreme ca un leu gata de atac, anunţă mulţumit:

— Mi-a venit o idee.

— Aş fi putut să jur.

— Aşteaptă-mă aici.

În clipa aceea, Reggie îl înşfacă brusc de ceafă şi aproape că-i lipi faţa de a ei.

— Uite ce este, amice. Ăsta nu este unul din jocurile alea ale voastre în care aruncaţi bulgări de pămînt cu praştia. Oamenii ăştia nu sînt tovarăşii tăi de nebunii şi nu se joacă de-a v-aţi ascunselea sau cine ştie ce dracu' alt joc din ăsta. Aici este vorba de ceva cît se poate de grav, pe viaţă şi pe moarte. Ai făcut deja o greşeală, dar ai avut noroc. A doua oară însă s-ar putea să te coste viaţa. Aşa că hai s-o ştergem dracului de-aici! Chiar acum!

În cele cîteva secunde cît dură predica ei, Mark rămase nemişcat; dar în momentul în care Reggie puse punctul final, băiatul sări răutăcios într-o parte, şuierînd printre dinţi:

— Stai aici şi nu te mişca.

Apoi dispăru printre ierburile întunecate.

Chiar lîngă poartă, cîteva scînduri prăpădite mărgineau un strat de flori acoperit de buruieni, de unde Mark alese trei pietre cu grija cu care un bucătar-şef îşi alege legumele la piaţă. Apoi, după ce aruncă priviri iscoditoare spre cele două colţuri ale garajului, se retrase fără zgomot în întuneric.

În tot acest timp, Reggie îl aşteptase fără să se clintească din loc. De altfel, el ştia că n-ar fi reuşit să ajungă singură înapoi la maşină, că avea nevoie de el.

— Mark, fiule, ce faci tu este curată nebunie, îşi pleda ea cauza, după ce se regăsiră la adăpostul tufişurilor. Te rog. Oamenii ăştia nu se joacă.

— Ba sînt prea ocupaţi ca să-şi mai bată capul cu noi, okay? Aici sîntem în siguranţă, Reggie. Uite, nici dacă dau

buzna acum pe uşa aia, tot n-au să dea de noi. Aici sîntem în siguranță, Reggie. Crede-mă.

— Să te cred! Pînă la urmă au să te omoare.

— Stai aici!

— Ce să fac! Mark, te rog! Lasă joaca!

Dar nu luă în seamă rugămințile ei şi îi arătă trei copaci aflați la vreo zece metri mai departe de ei.

— Mă-ntorc imediat, zise el, dispărînd în noapte.

Înotă printre tufişuri şi buruieni pînă cînd ajunse în spatele casei familiei Ballantine. Din locul acela, abia dacă mai zărea marginea garajului lui Romey; de Reggie nici nu mai putea fi vorba, ierburile înalte şi arbuştii de pe malul şanțului ascunzînd-o cu totul.

În mica grădină interioară slab luminată nu se vedeau decît trei scaune albe din răchită împletită şi un grătar cu cărbuni. Privirea băiatului fu însă imediat atrasă de fereastra mare din sticlă turnată care privea spre grădină. Din spatele copacului unde se ascunsese, măsură din ochi distanța care-l despărțea de fereastră: era cam cît două rulote puse cap la cap. Piatra trebuia aruncată suficient de jos ca să nu nimerească în ramurile copacului, dar şi suficient de sus ca să nu se împiedice de gardul viu. După ce îşi făcu toate aceste socoteli, Mark trase adînc aer în piept şi aruncă micul proiectil cît putu de tare.

Zgomotul puternic din curtea de alături îl făcu pe Leo să sară în picioare, să se strecoare în fața garajului şi să tragă cu ochiul dincolo de gardul viu ce despărțea cele două proprietăți, în curtea interioară nu se zărea însă nimic suspect. Gangsterului i se păruse că o piatră lovise ceva de lemn, după care se rostogolise zornăind pe zidul de cărămidă. Dar poate că fusese doar un cîine. Aşteptă un timp, dar cum nu se mai întîmplă nimic, se întoarse lîngă garajul lui Romey. Nu fusese decît o alarmă falsă.

Domnul Ballantine se răsuci în pat şi rămase cu ochii aţintiţi în tavan. Era un bărbat trecut de şaizeci de ani care dormea destul de prost de cînd, cu un an şi jumătate în urmă, suferise o operaţie de hernie de disc. În noaptea asta doar ce aţipise cînd fu trezit de un zgomot puternic. Sau nu cumva visase? În New Orléans, nici un cartier nu mai era sigur, crima se răspîndise în tot oraşul; de aceea, cu şase luni în urmă domnul Ballantine dăduse două mii de dolari pe un sistem de alarmă, dar de fapt discutase cu doamna Ballantine să se mute în altă parte.

Apoi, tocmai îşi găsise o poziţie mai comodă, se auzi trosnetul geamului dinspre grădină. Domnul Ballantine sări ca ars din pat, aprinse lumina în dormitor şi năvăli spre uşă, strigînd cît îl ţinea gura:

— Trezeşte-te, Wanda, trezeşte-te! Şi în timp ce Wanda îşi căuta halatul de casă, domnul Ballantine înşfacă puşca de vînătoare din debara. Casa se umplu imediat de urletul alarmei şi de strigătele celor doi soţi care alergau pe hol, aprinzînd toate lămpile întîlnite în cale.

— Cheamă poliţia! se răsti el la femeia înnebunită de spaimă. 911! îi mai zise el, în timp ce îndreptă puşca spre fereastră, gata să facă faţă unui nou atac.

— Ştiu şi eu numărul de la poliţie!

— Grăbeşte-te! o îndemnă el şi porni în vîrful picioarelor spre bucătărie, lăsîndu-se mult în jos, de parcă hoţul ar fi ţinut morţiş să intre în casă prin fereastra spartă. Apoi apăsă iute cîteva butoane de pe un tablou de control şi alarma amuţi.

Leo tocmai îşi regăsise postul de observaţie de lîngă limuzina lui Clifford, cînd liniştea fu spartă brusc de alarma vecinilor. Muşcîndu-şi limba mai-mai să şi-o taie, Leo sări în picioare şi alergă încă o dată pînă la gardul viu care despărţea cele două curţi. După cîteva secunde, strigătul sirenei încetă brusc şi un bărbat înfăşurat într-un halat de noapte roşu,

lung pînă la genunchi veni alergînd în curtea interioară de dincolo de gardul viu: în mîini ținea o puşcă de vînătoare.

Leo se întoarse urgent la intrarea din spate a garajului şi deschise uşa. Ionucci şi Taurul stăteau înghețați de groază lîngă barcă. Apoi cînd Leo păşi neatent înăuntru, calcă pe o greblă a cărei coadă lovi în plin un sac plin de cutii goale de aluminiu. Celor trei li se opri respirația. În curtea vecină se auzeau voci.

— Ce dracu' se-ntîmplă afară? şuieră Ionucci printre dinții încleştați. Şi el şi Taurul erau leoarcă de sudoare, cămăşile li se lipiseră de trup, iar părul le era complet năclăit.

— Habar n-am, se zbîrli Leo la el, furios la culme, în timp ce se îndrepta uşor spre fereastra care dădea spre gardul viu dintre curtea lui Clifford şi cea a lui Ballantine. Mi se pare că ceva a lovit fereastra, nu ştiu. Da' nebunul ăla nenorocit are o puşcă!

— Are o ce? răcni Ionucci, venind apoi lîngă Leo, la fereastra unde li se alătură imediat şi Taurul. Nebunul cu puşca se învîrtea prin curte, răstindu-se la copaci.

Domnul Ballantine se săturase pînă-n gît de New Orléans, de droguri, de derbedeii care încearcă tot timpul să fure şi să distrugă, şi de viața asta stăpînită de frică; şi domnul Ballantine se simți deodată atît de sătul de tot şi de toate încît îşi ridică puşca spre coroana copacilor şi apăsă pe trăgaci, doar aşa, ca avertisment. Asta are să le-arate ticăloşilor ălora ascunşi în noapte că nu glumea. Dacă vă mai apropiați o dată de casa asta, o să plecați de-aici cu dricul! BUM!

Înfăşurată într-un halat roz de noapte, doamna Ballantine stătea în uşă, privindu-şi soțul; cînd acesta trase în aer, doamna începu să țipe ca din gură de şarpe.

Cele trei capete care stăteau la pîndă dincolo de uşa garajului se izbiră simultan de podea.

— Nenorocitu' ăla a-nnebunit! strigă Leo. Încet, încetişor, cele trei capete se ridicară de la pămînt într-o sincronizare perfectă şi exact în clipa aceea prima maşină de poliție se opri

în fața casei lui Ballantine, fulgerînd în jur lumini albastre şi roşii.

Ionucci țîşni primul pe uşă, urmat îndeaproape de Taur şi de Leo. Deşi se grăbeau cumplit, avură totuşi grijă să nu atragă atenția idioților de alături: alergau toți îndoiți de mijloc, ascunzîndu-se în spatele copacilor şi încercînd disperați să ajungă dincolo de pîrîul secat. Retragerea se desfăşură în ordine.

Mark şi Reggie se ascundeau în tufişurile dese.

— Eşti nebun, repeta ea în şoaptă şi nu vorbea doar ca să se afle în treabă: în clipa aceea, era într-adevăr convinsă că micul ei client era dezechilibrat mintal, dar cu toate acestea, îl ținea strîns în brațe. Nici unul dintre ei nu observă cele trei siluete întunecate pînă cînd acestea ajunseră la gard.

— Uite-i, şopti Mark. Cu nici treizeci de secunde în urmă îi spusese lui Reggie să fie atentă la poartă. Sînt trei, şopti el mai departe. Cei trei aterizară în tufele aflate la mai puțin de şase metri de locul unde se ascundeau băiatul şi avocata. Apoi fugarii dispărură în întunericul din parc.

Mark şi Reggie se strînseră şi mai tare unul într-altul.

— Eşti nebun, zise ea din nou.

— Poate. Da' are efect.

Pocnetul puştii fusese cît p-aci să-i vină de hac lui Reggie. Tremura dinainte de a sosi în locul ăsta; fusese distrusă de vestea că în garajul lui Clifford se aflau nişte necunoscuți; îşi oprise țipătul pe buze cînd piatra lovise geamul ferestrei; dar împuşcătura fusese picătura care umpluse paharul; inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul, iar mîinile îi tremurau ca nişte frunze-n vînt.

În plus, în momentul acesta, era conştientă de faptul că cei trei jefuitori de morminte se aflau între ei şi maşină, tăin-du-le orice posibilitate de întoarcere.

Pocnetul împuşcăturii trezise la viață întregul cartier. O sumedenie de reflectoare luminau ca ziua şi curțile se umplură de bărbați şi de femei care priveau curioşi şi neliniştiți înspre casa familiei Ballantine. Peste garduri

zburau întrebările, cîinii se treziră şi ei, Mark şi Reggie se retraseră mai adînc în desiş.

Lîngă gardul din spatele casei, unul dintre polițişti, însoțit de domnul Ballantine, căuta în zadar şi alte pietre "agresoare". Deşi auzeau vocile, Mark şi Reggie nu înțelegeau nici un cuvînt din ceea ce se spunea. Domnul Ballantine răcnea tot timpul.

După o vreme, polițiştii reuşiră să-l calmeze, apoi îl ajutară să lipească nişte bandă de plastic peste spărtura din fereastră. Girofarurile se stinseră şi după douăzeci de minute maşinile poliției părăsiră zona.

Tremurînd şi ținîndu-se strîns de mînă, Mark şi Reggie rămaseră în aşteptare. Gîngănii de tot felul le alergau pe piele, țînțarii erau de o brutalitate fără seamăn, buruienile şi scaieții li se lipiseră de tricouri. Într-un tîrziu, luminile se stinseră şi în casa familiei Ballantine, dar cei doi nu-şi părăsiră ascunzătoarea.

38

Cînd ceasul arătă ora unu şi cîteva minute, norii se împrăştiară şi luna lumină din plin curtea şi garajul lui Romey. Reggie aruncă o privire spre cadranul ceasului; picioarele îi amorțiseră, iar spatele o durea cumplit. Şi totuşi, într-un mod absolut ciudat, se obişnuise atît de mult cu mica ascunzătoare din junglă, încît după ce scăpase de bandiți, de polițişti şi de idiotul cu puşca de vînătoare, trăia un sentiment de extraordinară siguranță. Respirația şi pulsul erau perfect normale şi nu era deloc transpirată, cu toate că pantalonii şi cămaşa erau leoarcă din cauza umezelii din aer şi a efortului. Lîngă ea, Mark omora țînțari şi nu scotea nici un cuvînt. Băiatul mesteca un fir de iarbă şi arăta ciudat de calm: ochii lui urmăreau cu atenție gardul din față şi întreaga lui atitudine părea să spună că Mark îşi plănuise cu grijă fiecare mişcare.

— Hai să ne plimbăm puțin, zise el brusc, ridicîndu-se în picioare.

— Unde? Spre maşină?

— Nu. Mergem puțin pe potecă pentru că mi-a amorțit piciorul.

Cînd dădu să se ridice, Reggie constată cu bucurie că piciorul drept îi era amorțit complet de la genunchi în jos şi că

cel stîng era în aceeaşi stare, dar direct din şold. Băiatul se mişca în largul lui prin întuneric fără să mai aibă nevoie de lanternă.

Cînd gardurile vecinilor lui Romey dispărură în noapte, făcură în sfîrşit o haltă.

— Eu zic că ar trebui să plecăm de-aici chiar acum, zise ea fără să mai coboare glasul. Ştii, mi-e tare frică de şerpi şi nu vreau să calc pe vreunul.

Mark avea ochii ațintiți spre albia secată.

— Eu nu cred că este bine să plecăm tocmai acum, şopti el.

Reggie înțelese că băiatul nu spunea asta doar ca să se afle în treabă şi îşi aminti că în ultimele şase ore nu reuşise nici măcar o dată să-l convingă că dreptatea era de partea ei.

— De ce?

— Pentru că oamenii ăia pot să fie pe-aici, pe undeva, aşteptînd ca lucrurile să se calmeze şi să se poată întoarce la treabă. Dacă pornim acum spre maşină, s-ar putea să dăm nas în nas cu ei.

— Mark, înțelege că nu mai rezist. Pentru tine toată povestea asta s-ar putea să fie amuzantă, să nu fie decît un joc la fel ca multe altele, dar eu am cincizeci şi doi de ani şi nu mai rezist. Nici nu-mi vine să cred că eu mă ascund în jungla asta la ora unu noaptea.

— Ssst, vorbeşti prea tare, zise Mark, ducîndu-şi un deget la buze. Şi ăsta nu este un joc.

— Oh, fir-ar al dracului, ştiu că nu este un joc. Şi nu-mi ține mie predici.

— Potoleşte-te, Reggie. Acum sîntem în siguranță.

— În siguranță pe dracu! Eu n-am să mă simt în siguranță decît atunci cînd am să încui uşa camerei de la motel.

— Atunci n-ai decît să pleci. Du-te. Caută-ți singură drumul înapoi la maşină şi pleacă.

— A, bineînțeles, iar tu bănuiesc că ai să rămîi aici, este?

În clipa aceea, luna se ascunse iar în nori, cufundînd totul în întuneric. Mark îi întoarse spatele şi porni spre vechea lor ascunzătoare. Reggie îl urmă instinctiv şi faptul că depindea de un puşti de unsprezece ani o enerva la culme. Cînd ajunseră lîngă tufele pe care le cunoscuseră literalmente pe pielea lor, constatară că garajul fusese practic înghițit de întuneric.

Deşi sîngele îşi reluase circulația normală, picioarele îi erau încă țepene şi simțea durerea pulsînd în partea de jos a spatelui; dacă-şi trecea mîinile de-a lungul brațelor, simțea sub degete muşcăturile țînțarilor. Pe dosul mîinii stîngi, un firişor de sînge îi amintea de înțepătura unui ghimpe sau a unei buruieni întîlnite în drum. Această crudă realitate o făcu pe Reggie să-şi jure că, dacă va mai ajunge vreodată înapoi la Memphis, se va înscrie la un club de sănătate. Nu că ar fi avut nevoie să fie în formă pentru alte aventuri de genul ăsta, dar se săturase să o doară toate cele şi să gîfîie ca o locomotivă.

Mark se lăsă în genunchi şi cu privirea lipită de garajul lui Romey începu să mestece un alt fir de iarbă.

Aşteptară în tăcere o oră încheiată. Apoi, cînd simți că o lasă nervii şi că îi vine să o ia la fugă printre copaci, Reggie spuse:

— Okay, Mark, acum să ştii că plec. Poți să faci ce doreşti, că eu am plecat.

Dar nu se mişcă din loc, iar Mark întinse mîna în direcția garajului, de parcă ea nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci.

— Acum eu am să mă tîrăsc pînă acolo, okay, şi am să iau şi lanterna cu mine ca să mă uit la cadavru sau la groapă sau

la ce-or fi găsit ăia în garaj, okay?

— Nu.

— Poate că n-are să dureze decît o secundă şi dacă am noroc mă şi întorc.

— Vin şi eu cu tine.

— Ba nu. Tu ai să stai aici şi dacă tipii ăia se întorc cumva, vreau să începi să urli şi pe urmă să fugi cît te ţin picioarele.

— Nici să nu te gîndeşti, puişor. Dacă tu vrei să vezi cum arată cadavrul, atunci vreau şi eu acelaşi lucru. Şi cu asta, basta, n-are rost să mai discutăm.

Mark o privi drept în ochi şi se hotărî să nu încerce s-o convingă de contrariu. Avocatei îi tremura uşor capul şi avea maxilarele încleştate, dar şepcuţa îi venea tare bine.

— Atunci vino după mine, Reggie. Lasă-te mult în jos şi ciuleşte urechile, okay?

— Bine, bine, nu sînt chiar aşa de neputincioasă, să ştii. De fapt, încep să mă descurc binişor cînd este vorba să merg în patru labe.

Şi porniră, două siluete alunecînd prin întunericul nemişcat şi prin iarba umedă şi rece. Poarta, rămasă deschisă în urma retragerii precipitate a celor trei jefuitori de morminte, scîrţîi uşor cînd Reggie o agăţă cu piciorul. Mark întoarse capul şi o privi sever. Se opriră în spatele primului copac, studiară terenul, apoi alergară pînă la cel de-al doilea copac. La ora două noaptea în cartier domnea liniştea. Băiatul era totuşi îngrijorat din cauza nebunului din casa vecină; nu prea îi venea să creadă că omul dormea liniştit cînd avea fereastra acoperită doar cu o fîşie subţire de plastic. Dimpotrivă, parcă-l vedea stînd în bucătărie şi supraveghind încordat curtea interioară, gata să tragă din nou la cel mai mic zgomot. În sfîrşit, îşi continuară drumul, tîrîndu-se pînă în dreptul mormanului de gunoaie.

Apoi ţîşniră spre uşa din spatele garajului. Mark îşi vîrî capul înăuntru şi aprinse lanterna, îndreptînd-o spre podea. Reggie venea chiar în spatele lui.

Un miros greu, de animal care putrezeşte în soare, îi izbi drept în stomac. Reggie îşi acoperi instinctiv gura şi nasul cu palma. Mark trase adînc aer în piept, dar apoi îşi ținu respirația.

Singurul spațiu deschis din încăperea aceea înțesată cu tot felul de obiecte inutile se afla chiar în centrul podelei, acolo unde stătuse barca lui Romey.

— Mi-e rău, zise Reggie printre dinții încleştați după ce se aplecară deasupra deschizăturii.

Era clar că dacă ar mai fi întîrziat zece minute, cadavrul ar fi dispărut fără urmă. Tipii începuseră să spargă cimentul din două părți, cam pe unde se afla toracele răposatului. Sacii negri de plastic, parțial distruşi de ciment, fuseseră smulşi din loc, iar pardesiul zdrențăros pe care îl dăduseră la iveală fusese tăiat în dreptul genunchilor şi al gleznelor.

Mark hotărî că văzuse destul, aşa că luă o daltă uitată acolo de fugari şi o înfipse în plasticul negru din groapă.

— Nu! izbucni Reggie, dîndu-se cîțiva paşi înapoi.

Dar băiatul n-o ascultă. Cu o mînă aduse lanterna aproape de groapă, iar cu cealaltă răsuci dalta în aşa fel încît sfîşie complet sacul negru de plastic. Apoi trase de plastic cu mîna pînă cînd în fața ochilor îngroziți îi apăru chipul descompus al răposatului senator Boyd Boyette.

În clipa aceea, Reggie se dădu încă un pas înapoi şi căzu pe maldărul de saci plini de cutii goale de aluminiu. Huruitul răsună asurzitor în liniştea nopții. Încercările ei de a se ridica nu făcură decît să amplifice zgomotul într-un mod absolut înspăimîntător. Exasperat, băiatul îşi abandonă pentru o secundă fascinanta lui activitate, se întoarse spre avocată şi, prinzînd-o de mînă, o trase spre barcă.

— Iartă-mă! şopti ea, fără să se mai gîndească la cadavrul aflat la numai cîțiva centimetri distanță.

— Ssst, murmură băiatul în timp ce se apropie de fereastra ce privea spre grădina de alături. În casa vecinilor se aprinse o lumină care ar fi putut foarte bine să anunțe reintrarea în

scenă a puştii de vînătoare. Hai să plecăm şi nu uita să te apleci mult în față, hotărî el.

După ce ieşiră în curte, Mark închise cu grijă uşa în urma lor, exact in secunda în care alături, la vecini, cineva trînti cu putere o altă uşă. Pocnetul acesteia îl făcu pe băiat să se lase iute la pămînt şi să pornească imediat spre poartă. Avocata îl urmă îndeaproape şi nu se opriră decît atunci cînd ajunseră în vechea lor ascunzătoare. Apoi, după cîteva secunde de odihnă, porniră mai departe în goană, ajutîndu-se de lumina lanternei şi nu încetiniră pasul pînă cînd în fața ochilor nu le apăru albia secată a pîrîului. Dar cînd se afundară în ierburile înalte de pe malul şanțului, Mark stinse lanterna.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea, abia trăgîndu-şi sufletul, înspăimîntată de moarte şi în acelaşi timp absolut hotărîtă să nu se mai oprească.

— I-ai văzut fața? întrebă el, minunîndu-se de ceea ce fuseseră în stare să facă.

— Fireşte că i-am văzut-o. Poftim, ți-am răspuns. Acum hai să mergem.

— Da, da' eu vreau să-l mai văd o dată.

La început îi veni să-i tragă o palmă, dar apoi renunță şi, ridicîndu-se dreaptă în picioare, păşi hotărîtă spre pîrîu.

După cîteva secunde, Mark o ajunse din urmă cu lanterna aprinsă, şi-i zise:

— Am glumit.

Auzindu-l, Reggie se opri brusc şi îl privi cu ochi întunecați, dar el o luă de mînă şi o ajută să coboare malul abrupt.

Maşina se îndrepta spre Matairie pe şoseaua mai aglomerată decît în multe alte oraşe la aceeaşi oră, două şi jumătate, în noaptea de sîmbătă spre duminică. Cei doi pasageri nu mai schimbaseră nici o vorbă din momentul în care părăsiseră zona West Park, dar acest lucru nu îi deranja defel.

Cu mîinile strînse pe volan şi cu ochii aţintiţi la drum, Reggie se gîndea la cît de aproape de moarte se aflase în noaptea aceea. Mafioţi, şerpi, vecini care-şi ieşiseră din minţi, poliţişti, arme de tot felul, şocuri, infarct — oricum n-ar fi avut nici o importanţă. Era clar că numai norocul o adusese înapoi în maşina care alerga cu toată viteza pe autostradă şi, în ciuda transpiraţiei, a înţepăturilor de insecte, a sîngelui ce curgea din rănile cu care o pricopsise mama natură şi a murdăriei acumulate într-o noapte petrecută în junglă, Reggie îşi dădea seama că lucrurile s-ar fi putut termina cu totul altfel. Cînd vor ajunge la motel, avea de gînd să facă un duş fierbinte, poate chiar să şi doarmă puţin şi abia după aceea să-şi bată capul cu mişcarea următoare. Spaima şi şocurile prin care trecuse în ultimele ore o epuizaseră şi trupul întreg era o durere. În mod evident, era prea bătrînă pentru asemenea nerozii.

Mark îşi scărpina cu grijă braţul stîng, devorat de ţînţari, şi urmărea cu privirea luminile oraşului.

— Ai văzut chestia maro de pe faţa lui? o întrebă el fără s-o privească.

Şi cu toate că faţa aceea mică, stafidită şi pe jumătate descompusă avea să-i rămînă definitiv întipărită în memorie, Reggie nu-şi putea aminti nici un fel de chestie maro care să o acopere.

— N-am văzut decît viermii, răspunse ea.

— Chestia aia maro era sînge închegat, explică băiatul cu siguranţa unui medic legist.

Dar Reggie nu dorea defel să dezvolte subiectul, mai ales că alte probleme mult mai importante aşteptau să fie clarificate.

— Cred că trebuie să stăm neapărat de vorbă despre planurile tale acum, că mica noastră escapadă s-a terminat, zise ea privindu-l cu coada ochiului.

— Trebuie să ne mişcăm foarte repede, Reggie, pentru că tipii au să se întoarcă după cadavru.

— Da, de data asta sînt de-acord cu tine.

Băiatul începu să-şi scarpine celălalt braţ, apoi se aşeză picior peste picior.

— Ştii, m-am gîndit la ceva.

— Mă aşteptam.

— Două lucruri nu-mi plac cînd este vorba de Memphis: căldura şi terenul plat. Adică nu sînt nici dealuri, nici munţi, înţelegi? Şi întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie tare plăcut să locuieşti undeva, la munte, unde este aer curat şi zăpadă multă iarna. Tu ce părere ai, n-ar fi frumos?

— Sună grozav, declară ea zîmbind în timp ce trecea pe altă bandă a şoselei. Ai în minte vreo zonă anume?

— Da, pe undeva prin vest. De cînd eram mic, mi-a plăcut să mă uit la serialul ăla, "Bonanza", cu Hoss şi Little Joe; nici Adam nu era rău, da' mi-a părut bine cînd n-a mai apărut. Ei, şi tot timpul mi-am zis că ar fi foarte ca lumea să trăieşti acolo.

— Da' ce s-a-ntîmplat cu zgîrie-norii din marile oraşe?

— A, asta a fost ieri; astăzi, am trecut la munţi.

— Deci asta este ceea ce vrei, Mark?

— Da, cred că da. Se poate?

— Eu zic că se poate aranja. În momentul ăsta, federalii sînt gata să accepte aproape orice.

Băiatul încetă să se mai scarpine şi îşi prinse genunchiul în palme:

— Nu mă mai pot întoarce în Memphis, nu-i aşa, Reggie? zise el cu glas obosit.

— Aşa este, spuse ea blînd.

— Ştiam eu. Da' cred că nu mai are nici o importanţă, adăugă el după o scurtă ezitare. Pentru că oricum nu mai avem mare lucru acolo.

— Mark, eu zic să iei toată povestea asta ca pe o nouă aventură. Gîndeşte-te că veţi avea o casă nouă, o şcoală nouă, că mama ta va primi o slujbă nouă. Vă veţi face alţi prieteni şi veţi trăi înconjuraţi de munţi, dacă asta doreşti cu adevărat.

— Reggie, te rog să-mi răspunzi cinstit: crezi că pînă la urmă au să dea de mine?

Unicul răspuns pe care putea să i-l dea era nu. Dar în realitate, băiatul nu mai avea de ales. Şi în orice caz, ea refuza să-l mai însoţească în fuga asta a lui. Aşa că ori încheiau tîrgul cu FBI-ul ori se predau autorităţilor, mica lor călătorie era în orice caz pe terminate.

— Nu, Mark, nu te vor găsi niciodată. Trebuie să ai încredere în FBI.

— Da, numai că eu nu am încredere în ei şi ştiu că tu eşti de aceeaşi părere.

— Să zicem mai degrabă că uneori am încredere şi în ei. Şi vreau să-ţi spun că în clipa asta ei propun singurul joc valabil.

— Deci trebuie să merg pe mîna lor?

— Dacă nu ai cumva o idee mai bună.

Cînd ajunseră la motel, Mark intră direct sub duş, iar Reggie formă numărul de telefon al lui Clint. Cînd secretarul ridică în sfîrşit receptorul, ceasul arăta ora trei din noapte.

— Clint, eu sînt.

— Reggie? întrebă el cu glas adormit.

— Da, eu, Reggie. Clint, fii atent la ce-ţi spun. Aprinde lumina, dă-te jos din pat şi ascultă-mă.

— Te ascult.

— Caută în cartea de telefon numărul lui Jason McThune, sună-l şi cere-i numărul lui Larry Trumann de acasă, din New Orléans. Ai înţeles?

— Bine, da' de ce nu-l cauţi în cartea de telefon de acolo?

— Nu mai pierde vremea cu întrebări, Clint. Trumann nu e trecut în carte, aşa că fă ce-ţi spun.

— Reggie, spune-mi ce se-ntîmplă? întrebă el cu un glas mult mai vioi.

— Te sun din nou peste un sfert de oră. Şi ascultă-mă pe mine, astăzi s-ar putea să fie o zi foarte lungă, aşa că fă-ţi nişte cafea, încheie ea, scoţîndu-şi din picioare pantofii murdari de noroi.

Mark făcu un duş rapid şi îşi schimbă lenjeria murdară cu cea nouă, cumpărată de Reggie imediat ce ajunseseră în oraş. Atunci gestul ei îl făcuse să se simtă tare prost, dar acum nu mai avea nici o importanță. Cum avocata lui îi spusese că pentru moment nu vor mai pleca nicăieri, băiatul hotărî să rămînă desculț.

Cînd ieşi din minuscula sală de baie o găsi pe Reggie întinsă pe pat, desculță şi cu manşetele blugilor pline de iarbă şi de frunze.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea, văzîndu-l că se aşază pe marginea patului şi rămîne cu privirea pierdută în tavan.

Mark făcu semn din cap că da şi se întinse alături de ea. Reggie îl trase mai aproape şi îşi strecură brațul sub capul lui.

— Reggie, în mine totul este alandala, zise el încetişor. Nu mai pot să-mi închipui ce are să urmeze.

Şi după ce spuse cuvintele acestea, băiețelul atît de stăpîn pe el, care aruncase ditamai pietrele în ferestrele locuitorilor oraşului New Orléans, care îi învîrtise pe degete şi pe polițişti şi pe mafioți şi care străbătuse fără teamă pădurile în crugul nopții, începu să plîngă. În zadar îşi muşcă buzele şi îşi închise ochii, lacrimile nu voiau să se oprească. Atunci Reggie îl strînse şi mai tare în brațe, gestul ei înlăturînd şi ultimul stăvilar: în sfîrşit, Mark izbucni în suspine sfîşietoare şi în hohote de plîns şi nu se mai gîndi nici o clipă să facă pe durul. Plîngea fără să se mai gîndească la ruşine sau la altceva.

— Totul este bine, Mark, îi şoptea Reggie la ureche. Totul este bine, repetă ea strîngîndu-l şi mai tare la piept, în timp ce cu mîna rămasă liberă îi ştergea lacrimile care îi curgeau pe obraji. Din clipa aceasta, viața lui se afla din nou în mîinile ei, ale avocatei cutezătoare care impune regula jocului.

Umbrele cenuşii şi albastre de pe ecranul televizorului luminau slab patul dublu şi mobila ieftină din mica încăpere.

Jo Trumann întinse mîna spre telefon, încercînd în acelaşi timp să distingă în întuneric ora afişată de ceasul de pe noptieră: era patru fără zece; apoi întinse receptorul telefonului soțului ei, încă buimăcit de somn.

— Alo, mormăi el.

— Bună, Larry. Eu sînt, Reggie Love. Îți mai aminteşti de mine?

— Da. Unde eşti?

— Aici, în New Orléans. Trebuie neapărat să stăm de vorbă şi cu cît mai repede cu atît mai bine.

Auzind-o, Larry abia se abținu să nu zică ceva nu prea ortodox în legătură cu ora la care interlocutoarea lui se trezise să telefoneze; în fond, dacă n-ar fi fost vorba de ceva important, femeia n-ar fi sunat la o asemenea oră.

— Nici o problemă. Ce s-a-ntîmplat, Reggie?

— Păi, mai întîi trebuie să-ți spun că am găsit cadavrul.

Cuvintele ei îl aruncară pe Trumann drept în papuci.

— Sînt numai urechi.

— Larry, am văzut cadavrul. Acum vreo două ore. L-am văzut cu ochii mei. Ba l-am şi mirosit.

— Unde eşti acum? întrebă Trumann şi apăsă imediat pe unul din butoanele casetofonului aflat lîngă telefon.

— Vorbesc de la un telefon public, aşa că fără şmecherii, okay?

— Okay.

— Tipii care au îngropat cadavrul au încercat să-l dezgroape în noaptea asta, da' n-au reuşit. Este o poveste mai lungă, Larry, aşa că am să ți-o spun mai tîrziu. Acum însă sînt gata să pun pariu că tipii au să se întoarcă acolo şi încă foarte curînd.

— Puştiul este cu tine?

— Da. El a ştiut unde să mergem şi... am venit, am văzut, am învins. Dacă faci tot ce-ți spun eu, atunci pînă cel tîrziu astăzi la prînz ai să capeți ceea ce doreşti.

— Sînt gata să fac orice.

— Aşa te vreau, Larry băiete. Băiatul vrea să încheie un tîrg cu voi. Aşa că trebuie să stăm de vorbă.

— Unde şi cînd?

— Te aştept la Raintree Inn, pe Veterans Boulevard, în Matairie. Restaurantul este deschis toată noaptea. Cît îți trebuie ca să ajungi acolo?

— Patruzeci şi cinci de minute.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Pot să mai aduc pe cineva cu mine?

— Pe cine?

— K.O. Lewis.

— Este în oraş?

— Da. De altfel ştiam că sînteți aici, şi domnul Lewis a sosit de cîteva ore.

— Cum ați aflat că sîntem aici? întrebă ea după cîteva clipe de ezitare.

— Avem mijloacele noastre.

— Ce telefoane ați interceptat, Trumann? Vorbeşte. Vreau un răspuns cinstit, zise ea cu un glas în care se simțea o oarecare panică.

— Nu vrei să discutăm despre toate astea puțin mai tîrziu? o întrebă el, trăgîndu-şi două palme teoretice pentru prostia pe care o făcuse destupînd viesparul ăsta.

— Vreau să-mi explici acum, veni ordinul de la celălalt capăt al firului.

— Am să fiu fericit să-ți explic atunci cînd...

— Ascultă aici, nenorocitule. În clipa asta anulez orice întîlnire dacă nu-mi spui ce telefoane ați interceptat. Dă-i drumul, Trumann.

— Okay, telefonul de la spital. A fost o greşeală, recunosc, dar nu este vina mea. Cei din Memphis au făcut-o.

— Şi ce-au auzit?

— Nu cine ştie ce. Omul tău, Clint, a sunat ieri după-masă şi i-a spus mamei puştiului că sînteți la New Orléans. Jur că asta-i tot.

— Ai fi în stare să mă minți, Trumann? întrebă ea, gîndindu-se la caseta înregistrată cu ocazia primei lor întîlniri.

— Nu te mint, Reggie, insistă el, cu gîndul la afurisita de casetă.

— Doar tu şi K.O. Lewis, zise ea după o lungă pauză. Atît. Dacă apare cumva Foltrigg, să ştii că totul cade.

— Îți jur că nu.

După ce Reggie închise telefonul, Trumann îl sună imediat pe Lewis la Hotelul Hilton şi apoi pe McThune la Memphis.

39

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Trumann şi Lewis păşiră nervoşi în restaurantul aproape pustiu de la Raintree Inn. Reggie îi aştepta retrasă într-un colț, la o masă izolată de restul sălii. Nu era machiată şi avea părul ud. Tricoul mai

mare cu două numere, pe care litere purpurii formau înscrisul LSU TIGERS, era vîrît într-o pereche de blugi decoloraţi. Reggie nu se ridică să-i întîmpine pe cei doi, ci îşi văzu mai departe de cafeaua neagră, fără zahăr.

— Bună dimineaţa, doamnă Love, o salută Lewis, străduindu-se să fie amabil.

— Mă cheamă Reggie, okay, şi în plus este prea devreme pentru glume din astea. Sîntem singuri?

— Fireşte, răspunse Lewis fără să clipească: chiar în clipa aceea opt agenţi FBI supravegheau parcarea, iar alţi cîţiva erau pe drum.

— Fără microfoane, transmiţătoare, solniţe sau sticle de ketch-up?

— Fără.

Un chelner se apropie de masa lor şi toţi trei comandară cafea.

— Unde este puştiul?

— Pe-aici, pe-aproape. Îl veţi vedea în curînd.

— Este în siguranţă?

— Fireşte că este în siguranţă. Dar nu vă faceţi griji, băieţi, că oricum n-aţi fi în stare să puneţi mîna pe el nici dacă ar bîntui pe străzi, cerşind ceva de mîncare, îi încuraja ea, şi îi întinse lui Lewis o bucată de hîrtie. Aveţi aici numele a trei spitale specializate în psihiatrie infantilă: "Battenwood" din Rockford, Illinois, "Ridgewood" din Tallahassee şi "Grant's Clinic" din Phoenix. Oricare dintre ele va fi perfect.

Privirile celor doi bărbaţi părăsiră încetişor chipul avocatei, îndreptîndu-se spre lista cu pricina.

— Bine, da' am aranjat cu spitalul din Portland, remarcă Lewis, nedumerit.

— Este o chestiune care nu mă interesează, domnule Lewis. Luaţi lista asta şi aranjaţi încă o dată şi vă sfătuiesc să acţionaţi foarte repede. Telefonaţi la Washington, daţi-i jos din pat şi rezolvaţi problema.

— Ai, ăă, văzut şi dumneata cadavrul? întrebă Lewis aşezîndu-şi cotul pe bucata de hîrtie; încercarea lui de a

părea autoritar eşua lamentabil.

— L-am văzut, zise ea zîmbind. Acum nici trei ceasuri. Oamenii lui Muldanno încercau să-l scoată din ascunzătoare, dar i-am speriat noi.

— Noi?

— Mark şi cu mine.

Cei doi bărbaţi o priveau intens, aşteptînd detaliile preţioase ale acestei poveşti sălbatice şi imposibile, ignorînd complet cafeaua adusă de chelner.

— Nimic de mîncare, zise Reggie pe un ton brusc, şi chelnerul îi lăsă în pace. Şi-acum, iată care sînt condiţiile: mai întîi vă avertizez că nici una dintre ele nu este negociabilă; apoi, dacă faceţi chiar acum tot ce vă spun, atunci s-ar putea să puneţi mîna pe cadavrul ăla mai înainte ca Muldanno să-l arunce în ocean. Domnilor, daţi-mi voie să vă spun că, dacă veţi călca în strîchini, mă îndoiesc că vă veţi mai întîlni cu o asemenea ocazie.

Cei doi clătinară furioşi din cap, semn că pricepuseră mesajul.

— Ai venit aici cu un avion particular? îl întrebă ea pe Lewis.

— Da, cu cel al directorului Voyles.

— Cîte locuri are?

— Vreo douăzeci.

— Bun. Îl trimiţi chiar acum la Memphis ca să-i ia de-acolo pe Dianne şi pe Ricky Sway împreună cu doctorul copilului şi cu secretarul meu, Clint. Dacă McThune vrea să vină şi el, este binevenit. Noi îi vom aştepta la aeroport şi după ce Mark se va afla în deplină siguranţă la bordul avionului eu însămi am să vă spun unde este cadavrul. Ce ziceţi?

— Nici o problemă, răspunse Lewis; Trumann îşi pierduse glasul.

— Familia Sway este inclusă imediat în programul de protecţie a martorilor. În primul rînd, ei vor alege spitalul

pentru Ricky, apoi, cînd copilul va fi în stare să călătorească, vor alege şi oraşul în care vor locui.

— Nici o problemă.

— Vor primi o nouă identitate, o căsuță frumoasă, tot tacîmul. Pe urmă, femeia asta va trebui să stea acasă o vreme ca să-şi îngrijească băieții, aşa că eu vă sugerez să-i plătiți o pensie lunară de patru mii de dolari, timp de trei ani. Plus un avans de douăzeci şi cinci de mii, cash. Nu uitați că au pierdut totul în incendiu.

— Bineînțeles. Pînă aici, totul este bine, zise Lewis atît de nerăbdător, încît lui Reggie îi păru rău că nu ceruse mai mult.

— Dacă, la un moment dat, Dianne Sway vrea să muncească din nou, atunci vă recomand să-i găsiți o slujbă într-o instituție guvernamentală, fără responsabilități şi cu program redus. Şi foarte bine plătită.

— Are să primească tot ce-şi doreşte.

— Dacă vreodată vor dori să se mute în altă parte, vor putea s-o facă pe cheltuiala voastră, evident.

— Este un lucru pe care îl facem tot timpul.

Trumann nu-şi putu ascunde zîmbetul.

— Dianne va avea nevoie de o maşină.

— Nici o problemă.

— S-ar putea ca Ricky să aibă nevoie de un tratament prelungit.

— Acoperim noi toate cheltuielile.

— Pe urmă, vreau ca Mark să fie examinat de un psihiatru, deşi bănuiesc că este într-o formă mai bună decît oricare dintre noi.

— S-a făcut.

— Ei, mai sînt vreo cîteva amănunte mai puțin importante care vor fi însă menționate în înțelegerea scrisă.

— Ce înțelegere scrisă?

— Înțelegerea care se bate chiar acum la maşină şi care va fi semnată de mine, de Dianne Sway, judecătorul Harry Roosevelt şi de dumneata, domnule Lewis, în numele directorului Voyles.

— Dar ce altceva mai prevede înțelegerea de care zici?

— Vreau să fiu sigură că veți face tot ce vă stă în putere ca să-l obligați pe Roy Foltrigg să se prezinte în fața judecătorilor de la Tribunalul pentru minori din Shelby County, Tennessee. De fapt, judecătorul Roosevelt va dori să discute cîteva lucruri cu el şi sînt convinsă că Foltrigg va încerca să se opună. Iar dacă va fi emisă o citație pe numele lui, vreau să i-o duci chiar dumneata, domnule Trumann.

— Cu cea mai mare plăcere, zise acesta, cu un zîmbet răutăcios pe buze.

— Vom face tot ce vom putea, interveni Lewis, puțin confuz.

— Bun. Atunci, telefonați unde trebuie, trimiteți avionul la Memphis, sunați-l pe McThune şi spuneți-i să-l ducă pe Clint Van Hooser la spital. Şi scoateți porcăriile alea de microfoane din telefon pentru că vreau să vorbesc cu Dianne Sway.

— Nici o problemă, răspunseră ei într-un glas, ridicîndu-se de la masă.

— Ne întîlnim aici peste o jumătate de oră.

Clint trosnea sîrguincios în vechea lui maşină de scris portabilă, marca Royal, şi fiecare bătaie zguduia masa de bucătărie, făcînd să se cutremure ceaşca de cafea într-un mod de-a dreptul primejdios. În timp ce-şi descifra propriile mîzgălituri de pe spatele unui număr al revistei "Esquire", tînărul încerca să-şi amintească toate amănuntele revărsate de şefa lui la telefon. Fără îndoială că ăsta avea să fie cel mai urît, da, da, urît document ieşit pînă acum din mîinile lui.

Bătaia din uşă îl făcu să tresară. După ce-şi trecu la repezeală degetele prin părul ciufulit şi nespălat, se apropie de uşă cu un pas şovăitor.

— Cine este?

— FBI.

Nu strigați, îşi zise el în gînd, imaginîndu-şi deja bîrfele vecinilor în legătură cu această arestare în zori. Ceva droguri, probabil, îşi vor fi zicînd ei.

Prin uşa întredeschisă şi asigurată cu lanțul, îi văzu pe cei doi agenți cu ochii umflați de nesomn.

— Am primit ordin să venim să vă luăm, se scuză unul dintre ei.

— Aş vrea să văd şi eu o legitimație.

— FBI, repetă celălalt, dînd la iveală insigna aurie. Atunci Clint deschise uşa de-a binelea şi îi pofti să intre.

— Termin în cîteva minute. Luați loc.

Dar cei doi agenți rămaseră în picioare, în timp ce tînărul se întoarse la maşina de scris. Şi cum nu mai fu în stare să-şi descifreze scrisul de pe spatele revistei, improviză tot finalul documentului, sperînd să nu fi omis nici unul din punctele importante. Este adevărat că Reggie găsea întotdeauna ceva de modificat în hîrtiile pe care le bătea la birou, dar de data asta va trebui să se mulțumească cu această unică versiune. După ce bătu punctul final, scoase cu grijă foaia de hîrtie din maşină şi o puse într-o mică servietă-diplomat.

— Să mergem, le zise el celor doi musafiri.

La cinci patruzeci, Trumann se întoarse singur la masa unde aştepta Reggie, aducînd cu el două telefoane portabile.

— M-am gîndit că s-ar putea să ne folosească, spuse el.

— De unde le-ai luat? întrebă Reggie.

— Ne-au fost aduse aici.

— De oamenii voştri?

— Exact.

— Spune-mi, doar aşa, ca să ne distrăm, cîți oameni aveți afară?

— Nu ştiu. Doisprezece sau treisprezece. Dar asta-i meseria, Reggie. Şi-apoi, cine ştie, s-ar putea să avem nevoie de ei. Pot să trimit vreo cîțiva ca să-l protejeze pe băiat, dacă-mi spui unde este. Bănuiesc că este singur.

— Este singur şi se descurcă foarte bine. Ai vorbit cu McThune?

— Da şi mi-a zis că în privința lui Clint treaba s-a aranjat.

— Da' repede s-au mai mişcat!

— Păi, ca să fiu cinstit, oamenii noştri îi supravegheau apartamentul de douăzeci şi patru de ore, aşa că pur şi simplu i-am trezit din somn şi i-am trimis să-i bată la uşă. Apropo, Reggie, maşina ta am găsit-o, dar n-am reuşit încă să dăm de a lui.

— Pentru că am luat-o eu.

— Mi-am închipuit eu. Şmecheră figură, da' tot am fi dat de voi în mai puțin de douăj' patru de ore.

— Nu mai face atît pe nebunul, Trumann. Pe Boyette îl căutați de opt luni.

— Ai dreptate. Spune-mi mai bine cum a reuşit băiatul să evadeze din închisoare.

— Este o poveste cam lungă şi de-aia am să-ți povestesc altă dată.

— Da' ştii că s-ar putea să fii şi tu implicată.

— Nu şi dacă voi, băieți, veți semna mica noastră înțelegere.

— O semnăm, o semnăm, nu-ți face griji.

În clipa aceea, soneria unuia dintre telefoanele de pe masă sfîşie liniştea din jur. Şi în timp ce Trumann asculta vocea de la celălalt capăt al firului, K.O. Lewis se apropie grăbit de masă, aducîndu-şi cu el propriul telefon portabil.

— Am vorbit cu Washingtonul, îi anunță el, cu ochi strălucitori şi pot să vă spun că s-au apucat deja să verifice clinicile de pe listă. Se pare că totul este în regulă. Directorul Voyles are să telefoneze aici în maximum un minut şi probabil că va dori să vorbească cu dumneata.

— Ce se aude cu avionul?

— Decolează exact în momentul ăsta, explică Lewis verificîndu-şi ceasul, şi ar trebui să ajungă la Memphis pe la şase şi jumătate.

— Îl am aici pe McThune, anunță Trumann după ce acoperi telefonul său cu palma. Vorbeşte de la spital unde îi aşteaptă pe doctorul Greenway şi pe administrator. Zice că a reuşit să

ia legătura cu judecătorul Roosevelt care în clipa asta este pe drum: vine încoace.

— Ați curățat telefonul lui Dianne Sway? întrebă Reggie.

— Da.

— Ați dat la o parte solnițele?

— Nici nu există asemenea obiecte. Totul este absolut curat.

— Perfect. Atunci spune-i lui McThune să telefoneze din nou peste douăzeci de minute, zise ea.

Trumann mormăi ceva în receptor şi apoi apăsă pe un buton. După numai cîteva secunde se auzi soneria telefonului lui K.O. Lewis.

— Da, domnule, zise el plin de respect şi zîmbind cu gura pînă Ia urechi. Imediat. Directorul Voyles ar vrea să vorbească cu dumneata, îi spuse el lui Reggie.

Aceasta luă fără grabă telefonul şi zise:

— Da, eu sînt, Reggie Love.

Lewis şi Trumann urmăreau scena ca doi copii care aşteaptă să li se aducă înghețata.

Cu toate că în cei patruzeci şi doi de ani de cînd era directorul FBI-ului, Denton Voyles detestase şi ocolise presa, totuşi în cîteva ocazii fusese nevoit să facă scurte declarații ziariştilor; de aceea pentru Reggie vocea clară şi adîncă de la celălalt capăt al firului nu era necunoscută.

— Doamnă Love, sînt Denton Voyles. Ce mai faceți?

— Foarte bine. Dar mă cheamă Reggie, okay?

— Bineînțeles, Reggie. Ascultă, K.O. m-a pus la curent cu toată situația şi vreau să te asigur că FBI-ul va face tot ce doreşti ca să protejeze copilul şi familia lui. K.O. este împuternicit să acționeze în numele meu. Şi te putem proteja şi pe dumneata dacă vrei.

— Copilul mă îngrijorează mai mult, Denton.

Trumann şi Lewis se priviră stupefiați: femeia asta tocmai făcuse ceva ce nimeni nu îndrăznise nici măcar să viseze — i se adresase directorului pe numele mic, fără să fie nici pe departe nepoliticoasă.

— Dacă vrei, poți să-mi trimiți înțelegerea prin fax şi o semnez eu însumi, propuse Voyles.

— Nu-i nevoie, dar, oricum, mulțumesc.

— Iar avionul meu vă stă la dispoziție.

— Mulțumesc.

— Şi îți promit că vom avea grijă ca domnul Foltrigg să fie obligat să participe la spectacolul de la Memphis. Noi n-am avut nimic de-a face cu citațiile acelea, înțelegi?

— Da, ştiu.

— Noroc, Reggie. Aveți grijă să puneți la punct amănuntele şi să ştii că Lewis este în stare să mute şi munții din loc. Dacă ai nevoie de mine, dă-mi un telefon. Astăzi stau toată ziua la birou.

— Mulțumesc, zise ea şi îi dădu telefonul lui K.O. Lewis, omul cu mutatul munților.

În momentul acela, de masa lor se apropie un tînăr de cel mult nouăsprezece ani, cu o mustăcioară de toată frumusețea şi foarte conştient de propria sa importanță. Era administratorul de noapte şi nu-i plăcea deloc ceea ce vedea. Tipii de la masă stăteau acolo de mai bine de o oră şi după toate aparențele îşi stabiliseră acolo un fel de bază de acțiune. Pe masă erau împrăştiate trei telefoane şi mai multe hîrtii. Femeia purta tricou şi blugi, iar unul dintre bărbați era desculț în schimb avea o şapcă pe cap.

— Vă rog să mă scuzați, zise el tăios, pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, veni răspunsul la fel de tăios aruncat de Trumann peste umăr.

Tînărul ezită o clipă, dar apoi se apropie un pas de cei trei.

— Sînt administratorul de noapte şi vreau să ştiu ce faceți aici.

Atunci Trumann pocni din degete şi cei doi domni care citeau ziarul la masa alăturată săriră în picioare, scoțîndu-şi din buzunar legitimațiile pe care le vîrîră sub nasul tînărului.

— FBI, ziseră ei într-un glas, apoi îl luară fiecare de cîte un braț şi îl scoaseră din încăpere. Tînărul nu se mai întoarse.

Restaurantul era pustiu.

Apoi unul dintre telefoane începu să sune; Lewis ridică receptorul şi ascultă cu atenție. În timpul acesta Reggie deschise ziarul de dimineață şi chiar în josul primei pagini dădu cu ochii de propriul chip. Fotografia luată din registrul baroului stătea alături de cea care îl înfățişa pe Mark ca elev în clasa a patra. Unul lîngă altul. Evadați. Dispăruți. Fugiți. Boyette şi tot tacîmul. Reggie trecu la pagina benzilor desenate.

— Cei de la Washington, raportă Lewis după ce aşează telefonul în furcă. În Clinica din Rockford nu sînt locuri şi acum le verifică pe celelalte două.

Reggie dădu din cap şi îşi concentra atenția asupra ceştii de cafea din fața ei. Soarele îşi începuse călătoria diurnă. Avocata avea ochii roşii şi o durere de cap sîcîitoare, dar adrenalina continua să-şi facă efectul. Cu puțin noroc, va putea ajunge acasă pînă să se întunece.

— Ascultă, Reggie, n-ai putea să ne spui cam cît ar dura ca să dăm de cadavru? întrebă Trumann cu multă prudență. Nu vroia să fie prea insistent şi nu vroia s-o supere, dar trebuia să-şi facă un plan de acțiune. Muldanno stă la pîndă şi

dacă ajung acolo înaintea noastră, am pus-o de mămăligă. Este aici, în oraş, nu? întrebă el.

— Păi, dacă nu vă rătăciți, ar trebui să dați de el cam într-un sfert de oră.

— Într-un sfert de oră, repetă el rar, ca şi cînd ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Un sfert de oră.

40

Deşi nu mai pusese o țigară în gură de patru ani de zile, Clint se trezi pufăind nervos dintr-o Virginia Slim oferită de Dianne alături de care privea revărsatul zorilor peste centrul oraşului Memphis de la fereastra aflată la etajul al nouălea al lui "St. Peter's Hospital". Cei doi fusese obligați să iasă pe

culoar de către doctorul Greenway care dorise să rămînă singur cu Ricky. În camera alăturată aşteptau Jason McThune, administratorul spitalului şi un mic comando de agenți FBI. În ultima jumătate de oră Reggie vorbise la telefon şi cu Dianne şi cu Clint.

— Directorul şi-a dat cuvîntul, zise tînărul, trăgînd crîncen din țigară, nu există altă posibilitate, Dianne.

— Pur şi simplu trebuie să plecăm, nu? întrebă ea, cu privirea pierdută în zare. Ne urcăm pur şi simplu în avion şi ne pierdem în amurg. Şi toată lumea va trăi fericită pînă la adînci bătrînețe, nu?

— Cam aşa ceva.

— Şi dacă nu vreau, Clint?

— Nu ai cum să spui nu.

— De ce?

— Păi, este foarte simplu. Fiul tău a luat hotărîrea să vorbească şi să accepte programul de protecție a martorilor, aşa că vrei nu vrei va trebui să mergi cu el. Şi Ricky la fel.

— Aş vrea să stau puțin de vorbă cu băiatul meu.

— Ai să vorbeşti cu el cînd vom ajunge la New Orléans. Dacă reuşeşti să-l faci să se răzgîndească, atunci toată înțelegerea cade. Reggie nu anunță vestea cea mare pînă nu vă vede plecați.

Spunînd acestea, Clint încerca să dea dovadă în acelaşi timp de fermitate şi de compasiune. În fond, avea în fața lui o ființă speriată, slabă şi vulnerabilă, a cărei mînă tremura cumplit cînd îşi duse țigara la buze.

— Doamnă Sway, zise o voce gravă din spatele lor. Era onorabilul Harry M. Roosevelt, îmbrăcat într-un trening albastru pe bluza căruia stătea scris cu litere vizibile de la o poştă "Memphis State Tigers"; deşi treningul depăşea de trei ori cea mai mare măsură posibilă, pantalonii se opreau mult deasupra gleznelor. În picioare avea o pereche de tenişi îngrozitor de vechi, dar foarte rar folosiți. Onorabilul ținea în mînă cele două pagini dactilografiate de Clint.

Dianne nu scoase nici o vorbă.

— Bună ziua, domnule judecător, zise Clint încet.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Reggie, şi dacă mă gîndesc la ce mi-a povestit, aş zice că au avut o călătorie plină de aventuri, i se adresă Harry lui Dianne, ignorîndu-l complet pe Clint. Vreau să vă spun că am citit textul acestei înțelegeri şi că eu sînt gata să o semnez. Şi cred că este în interesul lui Mark să faci şi dumneata acelaşi lucru.

— Este un ordin? întrebă ea.

— Nu, nu am această autoritate, explică el oferindu-i un zîmbet plin de căldură. Dar să ştii că dacă aş putea, aş face-o.

Dianne lăsă țigara în scrumiera de pe pervazul ferestrei şi îşi vîrî mîinile adînc în buzunarele blugilor.

— Şi dacă nu semnez?

— Atunci Mark va fi adus din nou aici, la centrul de detenție, iar mai departe, cine ştie? Pînă la urmă va fi obligat să vorbească, pentru că acum situația este mult mai urgentă.

— De ce?

— Pentru că acum ştim sigur că Mark şi Reggie cunosc locul unde este ascuns cadavrul. Amîndoi sînt în mare pericol. Ceea ce-nseamnă, doamnă Sway, că te afli într-un punct în care trebuie să ai încredere în oameni.

— Dumneavoastră vă vine uşor să spuneți asta.

— Aveți dreptate. Dar dacă aş fi în locul dumitale, aş semna hîrtia asta şi m-aş urca în avion.

— Să mergem să vorbim cu doctorul Greenway, zise ea, luînd foaia de hîrtie din mîna domnului judecător.

Şi porniră toți trei spre camera lui Ricky, aflată la celălalt capăt al culoarului.

Douăzeci de minute mai tîrziu, etajul al nouălea al spitalului "St. Peter's" fu luat în stăpînire de o duzină de agenți FBI care evacuară sala de aşteptare, le spuseră infirmierelor să rămînă în camera lor, şi blocară două din cele trei ascensoare.

Apoi uşa camerei 943 se deschise, lăsînd să treacă targa împinsă de Jason McThune şi Clint Van Hooser; pe targă, micuțul Ricky Sway dormea dus, sub efectul somniferelor. În această a şasea zi de internare, starea lui nu era cu nimic mai bună decît atunci cînd fusese adus aici pentru prima oară. Doctorul şi Dianne se aflau lîngă el, iar Harry încheia micul cortegiu.

Targa fu împinsă în ascensorul care îi aştepta şi care îi duse la etajul al patrulea, aflat de asemenea sub stricta supraveghere a agenților FBI. Acolo se mutară într-un ascensor de serviciu ținut în loc de agentul Durston, care îi duse la etajul al doilea, păzit şi el straşnic de FBI. În tot acest timp, Ricky nu se mişcă şi nu deschise ochii. Dianne îl ținea de mînă şi alerga pe lîngă targa.

După ce ieşiră din ascensor, străbătură în goană mai multe coridoare despărțite de uşi metalice şi ajunseră pe un acoperiş plat unde îi aştepta un elicopter. Targa fu ridicată imediat la bord, urmată apoi de Dianne, Clint, şi de Jason McThune. Cîteva minute mai tîrziu, elicopterul ateriză lîngă unul din hangarele Aeroportului Internațional Memphis.

O jumătate de duzină de agenți FBI păzeau calea de acces spre avionul din apropiere.

La şapte fără zece, unul din telefoanele instalate pe masa de la Raintree Grill începu să sune furios şi Trumann înhață imediat receptorul, mulțumindu-se să asculte şi să-şi verifice ceasul.

— Au decolat, anunță el apoi, în timp ce Lewis conversa cu cei din Washington.

Reggie răsuflă adînc şi zîmbi.

— Cadavrul este prins în ciment, aşa că veți avea nevoie de nişte ciocane şi dălți.

Trumann fu cît pe-aci să se înece cu sucul de portocale.

— Okay. Altceva?

— Da. Pune-ți vreo doi băieți să păzească intersecția St. Joseph cu Carondelet.

— Este pe-aproape?

— Fă ce-ți spun, okay?

— Okay. Mai este ceva?

— Mă întorc imediat, zise Reggie, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre biroul administrației unde găsi înțelegerea de două pagini trimisă prin fax de Clint. Dactilografierea era absolut oribilă, dar textul era cum nu se poate mai potrivit.

— Să mergem să-l luăm pe Mark, zise ea cînd se întoarse la masă.

Mark se spălă pentru a treia oară pe dinți, apoi se aşează pe marginea patului. În sacoşa lui de voiaj hainele murdare se amestecaseră cu cele noi. La televizor erau desene animate, care nu reuşeau însă să-i trezească interesul.

Apoi auzi maşina oprindu-se în dreptul intrării; paşi; o bătaie în uşă.

— Mark, eu sînt, zise Reggie.

Băiatul deschise uşa, dar avocata nu trecu pragul.

— Eşti gata de plecare?

— Cred că da.

Soarele era sus pe cer, luminînd perfect întreaga parcare, în spatele lui Reggie, observă un chip familiar: era unul din agenții FBI pe care îi întîlnise la spital. Mark îşi luă sacoşa şi se îndreptă spre cele trei maşini care aşteptau în parcare. Un bărbat necunoscut deschise portiera din spate a maşinii din mijloc.

Apoi micul convoi ieşi din parcare cu toată viteza.

— Totul este bine, zise Reggie; cei doi bărbați de pe bancheta din față priveau conştiincioşi înainte. Mama ta şi cu Ricky sînt deja în avion şi or să fie aici cam peste o oră. Tu eşti bine?

— Aşa cred. Le-ai spus? întrebă el în şoaptă.

— Nu încă, răspunse ea. Nu le spun nimic pînă nu vă văd plecați.

— Toți ăştia de-aici sînt agenți FBI?

Reggie dădu aprobator din cap şi îl mîngîie pe mînă. Băiatul se simți brusc foarte important; doar nu oricine era dus de o limuzină neagră la aeroport ca să se îmbarce la bordul unui avion particular, şi încă sub asemenea escortă. Mark îşi îndreptă spinarea şi se aşează picior peste picior.

Nu mai zburase niciodată cu avionul.

41

În biroul lui Johnny Sulari, Barry se plimba nervos prin fața ferestrelor, aparent preocupat de barjele şi şlepurile care treceau pe fluviu. Ochii plini de răutate erau acum roşii dar nu din pricina băuturii sau a vreunei petreceri, pur şi simplu era nedormit. Aşteptase aici, la depozit, livrarea cadavrului şi cînd, pe la ora unu, Leo şi ceilalți îşi făcură apariția fără marfă, îi telefonase unchiului său.

În această splendidă dimineață de duminică, Johnny renunțase şi la cravată şi la bretele, iar acum se învîrteaa prin birou ca un leu în cuşcă, pufăind deja din cel de-al treilea trabuc. Un nor gros de fum albăstrui îi plutea deasupra capului.

Răcnetele şi bravada se isprăviseră cu multe ore în urmă. Barry îi înjurase copios pe Leo, Ionucci şi Taur, dar nici Leo nu se lăsase mai prejos. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, panica fu dată uitării, mai ales că în cursul nopții, Leo trecu de mai multe ori cu maşina prin dreptul casei lui Clifford şi nu observă nimic neobişnuit în zonă; cadavrul era tot acolo unde îl lăsaseră.

Johnny Sulari hotărî să mai aştepte douăzeci şi patru de ore şi abia pe urmă să facă o nou încercare de a recupera rămăşițele pămînteşti ale senatorului Boyette. În cursul zilei vor supraveghea îndeaproape locul cu pricina, rămînînd să

atace cu toată forța după căderea nopții. Mai ales că Taurul îl asigurase că va putea scoate cadavrul din cimentul care-l acoperise în cel mult zece minute.

— Țineți-vă firea, le spusese Johnny tuturor. Țineți-vă firea.

Roy Foltrigg termină de citit ediția de duminică a ziarului în curtea interioară, apoi îşi luă cafeaua rece şi traversă desculț peluza udă de rouă. În cursul nopții somnul nu îi prea ținuse tovărăşie, aşa că ieşise pe verandă încă înainte de răsăritul soarelui şi îşi aşteptase ziarul. La un moment dat telefonase acasă la Trumann, dar, lucru ciudat, doamna Trumann îi spusese că soțul ei plecase de-acasă cu noaptea-n cap.

Acum, în timp ce inspecta tufele de trandafiri plantate de soția sa de-a lungul gardului din spatele casei, se întrebă o dată în plus unde oare dispăruse Mark Sway. Nu mai avea nici o îndoială că Reggie îl ajutase pe copil să evadeze; femeia aia se scrîntise din nou şi spălase putina împreună cu băiatul. Ei bine, îşi va rezerva imensa plăcere de a o pune pe avocată cu fundul direct pe jar, îşi zise el zîmbind.

Hangarul se afla la o jumătate de milă distanță de pista principală, într-un şir de clădiri identice, de un cenuşiu monoton, şi la fel de liniştite. Cele trei maşini se opriră în fața uşilor duble deasupra cărora scria cu litere portocalii "Gulf Air". Podeaua de beton vopsită în verde a hangarului era de o curățenie impecabilă şi absolut pustie, dacă nu punem la socoteală cele două avioane particulare ce stăteau aripă lîngă aripă într-un colț îndepărtat. Lumina provenită de la cele cîteva becuri aprinse se reflecta în verdele strălucitor al podelei. Aici poți să organizezi o cursă de maşini pe cinste, îşi zise Mark, întinzîndu-şi gîtul ca să vadă mai bine cele două avioane.

Acum, uşile fuseseră date la o parte; toată partea din față a hangarului era larg deschisă în fața lor. Trei bărbați alergară de-a lungul peretelui din spate ca şi cum ar fi căutat ceva, alți doi stăteau lîngă uşă, iar afară încă şase se țineau la o oarecare distanță de maşinile care tocmai sosiseră.

— Cine sînt oamenii ăştia? întrebă Mark.

— De-ai noştri, răspunse Trumann.

— Sînt agenți FBI, îl lămuri Reggie.

— Da' de ce sînt aşa de mulți?

— Sînt pur şi simplu prudenți, îi explică ea, apoi se întoarse spre Trumann. Cît crezi că mai durează?

— Vreo treizeci de minute, zise el, după ce aruncă o privire pe cadranul ceasului.

— Atunci hai să ne plimbăm puțin, propuse ea, deschizînd portiera. Ca la un semn, toate celelalte unsprezece portiere se deschiseră imediat şi maşinile se goliră cît ai zice peşte. Mark privea în jur la hangarele alăturate, la clădirea aeroportului şi la avionul care tocmai ateriza pe pista din apropiere. Totul începea să fie teribil de interesant: cu nici trei săptămîni în urmă, la şcoală, îl bătuse măr pe unul dintre copii deoarece puştiul îl tachinase pentru că nu zburase niciodată pînă atunci cu avionul. Ei, ce-ar mai zice amărîtul ăla dacă ar putea să-l vadă acum? Adus de o maşină particulară la aeroportul unde un avion particular aştepta să-l ducă oriunde îi poftea inima! Gata cu rulotele, gata cu bătăile împotriva unor adversari nedemni, gata cu notele de concediere aduse de poştaş pentru că de-acum încolo mami va sta acasă. Da, da, este o idee grozavă, hotărîse el cît stătuse singur în camera de motel: venise el pînă la New Orléans unde reuşise să tragă pe sfoară nişte mafioți fioroşi. Păi dacă a făcut-o o dată, sigur are s-o poată face şi a doua oară.

La un moment dat, surprinse privirile stăruitoare pe care i le aruncau cei doi agenți plasați lîngă uşă, dar cînd ochii lor se întîlniră, bărbații aceia priviră brusc în altă parte. Era vorba doar de o verificare de rutină. Poate că le va da cîte un autograf ceva mai tîrziu.

Apoi o urmă pe Reggie care intrase în hangar şi atenția îi fu atrasă de cele două avioane particulare. Semănau cu jucăriile ce strălucesc sub pomul de Crăciun în aşteptarea copiilor. Unul era negru, celălalt — argintiu şi Mark nu-şi putea lua ochii de la ele.

Uşa micului birou aflat chiar în interiorul hangarului se deschise şi dinăuntru îşi făcu apariția un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă portocalie: deasupra buzunarului de la piept se vedeau aceleaşi cuvinte ca acelea pictate deasupra intrării — "Gulf Air". K.O. Lewis ieşi în întîmpinarea tipului, în aşa fel încît nimeni nu reuşi să audă ce-şi spuneau cei doi bărbați. Doar la un moment dat personajul în cămaşă portocalie făcu un semn cu mîna spre biroul din care venise şi zise ceva despre cafea.

— Mark, îți mai aminteşti de mine? întrebă Trumann zîmbind şi îngenunchind lîngă băiatul absorbit de cele două avioane.

— Da, domnule. V-am cunoscut la spital.

— Exact. Numele meu este Larry Trumann, se prezentă el întinzînd o mînă pe care Mark o luă reticent. Copiii nu trebuie să dea mîna cu oamenii mari. Sînt agent FBI aici, în New Orléans.

Mark dădu din cap, fără să-şi ia privirea de la avioane.

— Nu ți-ar plăcea să le vezi mai bine? întrebă Trumann.

— Am voie? se interesă băiatul prietenos.

— Fireşte că da, răspunse agentul ridicîndu-se şi punîndu-şi mîna pe umărul copilului. Zgomotul paşilor umplu imensul spațiu gol. Ei, ăsta-i Lear, începu Trumann după ce se opriră lîngă aparatul cel negru.

Reggie şi K.O Lewis ieşiră din birou ducînd în mîini ceştile de cafea aburindă, probabil cea de-a zecea cafea din acea dimineață nesfîrşită. Agenții din escortă dispăruseră înghițiți de obscuritatea care domnea în hangar.

— Este un copil curajos, declară Lewis privindu-l pe Mark.

— Este un copil remarcabil, zise Reggie. Din cînd în cînd gîndeşte ca un terorist şi pe urmă plînge ca un bebeluş.

— Păi, nu-i decît un copil.

— Ştiu, dar nu cumva să-i spui aşa ceva. S-ar putea să-l superi şi cine ştie ce dracu' îi mai trece atunci prin minte. Absolut remarcabil, repetă ea luînd o nouă înghiţitură de cafea.

K.O. suflă uşor peste cafeaua din ceaşcă, apoi îşi înmuie uşor buzele în lichidul negru şi parfumat.

— Vreau să-ţi spun că am tras nişte sfori şi am primit o cameră pentru Ricky la "Grant's Clinic", în Phoenix. Dar trebuie să ştim dacă asta este într-adevăr destinaţia. Pilotul ne-a sunat acum cinci minute pentru că trebuie să ia legătura cu turnul de control.

— Da, Phoenix este varianta definitivă, dar vreau confidenţialitate absolută, okay? Copilul va fi internat sub un alt nume, lucru valabil şi pentru Mark şi pentru mama lor. Apoi cîţiva băieţi de-ai voştri să stea prin preajmă. Şi vreau să plătiţi şi cheltuielile de călătorie ale doctorului, pentru că merge cu ei, precum şi salariul pe cîteva zile.

— Nici o problemă. Cei din Phoenix habar n-au ce-i aşteaptă. Dar, spune-mi, despre domiciliu aţi apucat să discutaţi?

— Da, dar nu prea mult. Mark mi-a spus că vrea să locuiască la munte.

— La Vancouver este foarte frumos. Am fost acolo în concediu vara trecută şi pot să-ţi spun că este un loc senzaţional.

— În străinătate?

— Directorul Voyles a spus că pot merge unde doresc. Am mai scos cîţiva martori din ţară şi chestia asta se poate aplica şi în cazul familiei Sway. Reggie, îţi dau cuvîntul meu că vom avea grijă de ei.

Mark şi Trumann erau acum însoţiţi în plimbarea lor de informare de tipul în cămaşă portocalie, care îi urcă la bordul avionului cel negru.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, zise Lewis după ce mai luă o înghiţitură de cafea, că n-am crezut niciodată că puştiul ştie

cu adevărat ceva.

— Clifford i-a dat toate detaliile. Ştia exact unde să caute.

— Dar dumneata ştiai?

— Pînă ieri, nu. Cînd a venit prima dată la mine la birou, mi-a spus că ştie, dar nu mi-a spus unde se află obiectul. Şi-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Nu mi-a spus absolut nimic pînă ieri după-amiază, cînd eram foarte aproape de ascunzătoare.

— Dar de ce ați venit aici? în fond, era un loc foarte riscant.

— Trebuie să-l întrebi chiar pe el, răspunse avocata, făcînd un semn cu capul spre cele două avioane din colț. El a insistat să căutăm cadavrul. Şi-a închipuit că dacă Clifford îl minţise, atunci scăpa de belea.

— Aşa că ați venit pînă aici ca să căutați cadavrul? Pur şi simplu?

— Ei, de fapt povestea este ceva mai complicată, K.O., şi am să-ți dau toate amănuntele la cină.

— Abia aştept.

Cînd zări capul băiatului ițindu-se din cabina de comandă, Reggie aproape că se aşteptă să audă zgomotul motoarelor şi să vadă avionul pornind spre pista de decolare; ştia foarte bine că Mark ar fi fost în stare să le ia piuitul cu o decolare ca la carte.

— Eşti cumva îngrijorată şi de propria dumitale securitate? întrebă Lewis.

— Nu tocmai. Eu sînt doar un umil avocat şi nu văd ce ar avea de cîştigat dacă m-ar elimina pe mine.

— S-ar răzbuna. Dumneata nu cunoşti modul lor de a gîndi.

— Este adevărat, nu-l cunosc.

— Directorul Voyles vrea să mai stăm pe-aproape vreo cîteva luni, măcar pînă se termină procesul.

— Treaba voastră ce faceți, dar eu nu vreau să dau ochii cu careva din oamenii voştri, okay?

— Perfect. Avem mijloacele noastre.

Plimbarea ajunsese acum la avionul cel argintiu, marca Citation, şi băiatul uitase cu totul de cadavre şi bandiți ascunşi în întuneric. El şi Trumann urcară cu paşi vioi scara îngustă ce ducea în interiorul aparatului.

În clipa aceea, un agent cu un aparat de emisie-recepție în mînă se apropie de Reggie şi de Lewis, spunîndu-le:

— Mai au puțin şi aterizează. Auzindu-l, cei doi se îndreptară spre uşile larg deschise ale hangarului unde fură ajunşi din urmă de Mark şi de Trumann. Pe cerul senin, înspre nord, îşi făcu apariția un avion minuscul.

— Ei sînt, zise Lewis, iar Mark veni lîngă Reggie şi o luă de mînă. Dimensiunile avionului se măreau pe măsură ce aparatul se apropia de pistă; era un avion negru mult mai mare decît cele din hangar. Agenți în costume sau în blugi începură să se agite prin zonă. Un minut întreg se scurse pînă cînd uşa se deschise şi scara se izbi de pămînt.

Jason McThune tropăi primul pe treptele metalice şi în clipa în care puse piciorul pe pistă o duzină de agenți FBI înconjuraseră deja avionul. Dianne şi Clint coborîră şi ei împreună cu McThune şi porniră iute spre hangar.

Mark dădu drumul mîinii lui Reggie şi alergă în întîmpinarea maică-sii. În cele cîteva secunde cît dură îmbrățişarea lor, toți cei din jur priviră stînjeniți clădirea aeroportului.

— Iartă-mă, mami, îmi pare aşa de rău, îngînă Mark printre lacrimi. Dar Dianne îi apăsă capul de umărul ei: ar fi vrut să-l țină aşa, îmbrățişat, toată viața, dar în acelaşi timp ar fi vrut şi să-l strîngă de gît cu propriile ei mîini.

Reggie îi conduse în micul dar foarte curatul birou şi îi oferi lui Dianne o ceaşcă de cafea pe care aceasta însă o refuză. Trumann, McThune, Lewis şi restul echipei aşteptau nervoşi lîngă uşă. Trumann, mai ales, îşi punea nenumărate întrebări: Dacă se răzgîndeau? Dacă Muldanno reuşea să ia cadavrul din ascunzătoare? Dacă orice? Lewis făcea eforturi să-şi păstreze calmul şi să se concentreze asupra cafelei.

Ceasul arăta acum ora opt fără douăzeci, soarele strălucea sus pe cer, în aer se simțea umezeala.

Mark stătea pe genunchii maică-sii în timp ce Reggie, avocata, se aşezase la birou. Clint rămăsese în picioare lîngă uşă.

— Mă bucur că ai venit, îi zise Reggie lui Dianne.

— Păi, nu prea am avut de ales.

— Acum ai, acum poți să te răzgîndeşti, dacă vrei. Poți să-mi ceri orice.

— Reggie, tu îți dai seama de viteza cu care se întîmplă totul? Acum şase zile, cînd am venit acasă, l-am găsit pe Ricky strîns ghem în patul lui, sugîndu-şi degetul. Pe urmă a apărut Mark şi curcanii. Acum mi se cere să mă transform în altcineva şi să fug într-o altă lume. Dumnezeule!

— Înțeleg, zise Reggie, dar lucrurile nu pot fi oprite.

— Eşti supărată pe mine, mami? întrebă Mark.

— Da. N-o să-ți mai dau prăjituri o săptămînă întreagă, răspunse, mîngîindu-l pe păr.

— Cum se simte Ricky? întrebă Reggie după o lungă pauză.

— Cam la fel. Doctorul Greenway încearcă să-l facă să se bucure de călătoria asta cu avionu. Dar a trebuit să-i dea nişte medicamente ca să putem pleca de la spital.

— Mami, eu nu mă mai întorc la Memphis, zise Mark.

— FBI-ul a luat legătura cu Spitalul de psihiatrie infantilă din Phoenix şi sînteți aşteptați, explică Reggie. Este un spital bun. Clint l-a verificat vineri şi a primit nişte recomandări deosebite.

— Deci vom locui în Phoenix? întrebă Dianne.

— Numai pînă cînd se face bine Ricky. Pe urmă puteți să vă mutați unde doriți. Canada, Australia, Noua Zeelandă, voi hotărîți. Dar puteți să rămîneți şi la Phoenix, dacă vreți.

— Hai să mergem în Australia, mami. Ştii, acolo mai au şi-acum cowboy adevărați. Am văzut eu o dată, într-un film.

— Mark, gata cu filmele, replică Dianne, mîngîindu-l mai departe. N-am fi ajuns niciodată aici, dacă n-ai fi văzut atîtea filme.

— Da' la televizor am voie?

— Nu, nici la televizor. De-acum încolo ai să citeşti cărți, şi nimic altceva.

În birou se lăsă tăcerea. Reggie nu mai avea nimic de adăugat, Clint mai avea puțin şi adormea în picioare lîngă uşă. Pentru prima dată în ultima săptămînă, mintea lui Dianne funcționa limpede. Oricît de speriată era, scăpase totuşi de celula întunecată de la "St. Peter's"; acum, scăldată în lumina soarelui, respirînd aerul proaspăt, ținîndu-şi în brațe fiul pierdut şi ştiind că celălalt era pe cale de a se face bine, îşi dădea seama că toți oamenii aceştia care o înconjurau nu voiau decît să o ajute. Fabrica aia nenorocită era de-acum istorie, nu mai avea nevoie să lucreze. Scăpase şi de rulotele de doi bani, de grija zilei de mîine. De acum încolo, va putea să-şi petreacă tot timpul împreună cu copiii ei, îşi va cumpăra îmbrăcăminte nouă şi, de ce nu, îşi va putea permite chiar şi o manichiură. Doamne Sfinte, n-avea decît treizeci de ani şi, cu puțin efort şi ceva bani, ar putea să fie din nou atrăgătoare. Lumea este plină de bărbați.

Şi oricît de întunecat şi de plin de capcane părea a fi viitorul, oricum el nu se compara cu aceste îngrozitoare ultime şase zile. Avea şi ea nevoie de puțină linişte. Hai, iubito, ai puțină încredere în oameni.

— Cred că ar fi bine să mergem la Phoenix, zise ea într-un tîrziu.

Zîmbind uşurată, Reggie scoase din servieta lui Clint înțelegerea dactilografiată şi semnată deja de Harry şi de Trumann. După ce semnă şi ea, avocata îi întinse stiloul lui Dianne. Plictisit de lacrimi si îmbrățişări, Mark porni în plimbare prin fața peretelui împodobit cu nenumărate fotografii colorate reprezentînd tot felul de tipuri şi mărci de avioane.

— Dacă mă gîndesc bine, cred că am să mă fac pilot, îl informă el pe Clint.

— Mă-ntorc imediat, zise Reggie, luînd foaia de hîrtie şi ieşind din încăpere.

Trumann tresări atît de tare cînd se deschise uşa, încît îşi vărsă cafeaua fierbinte pe mînă. Ceea ce îl făcu să înjure scurt, să trîntească ceaşca de podea şi să-şi folsească pantalonii drept şervet.

— Relaxează-te, Larry, zise Reggie. Totul este în regulă. Semnează aici, comandă ea, vîrîndu-i hîrtia sub nas. Trumann şi K.O. semnară fără să murmure.

— Pregătiți avionul. Pleacă la Phoenix.

K.O. se întoarse imediat spre agenții care aşteptau lîngă intrarea în hangar şi le făcu un semn cu mîna, iar McThune porni în fugă să le transmită şi alte instrucțiuni. Reggie se întoarse în birou, închizînd uşa în urma ei.

K.O. şi Trumann îşi strînseră mîinile şi zîmbiră puțin prosteşte; apoi îşi întoarseră privirile spre uşa biroului.

— Acum ce-o mai fi? mormăi Trumann.

— Este avocată, Larry, şi cu avocații nu ştii niciodată cum stai.

McThune se apropie de Trumann şi îi întinse un plic.

— Asta-i o citație pentru venerabilul Roy Foltrigg, preciza el zîmbind. Domnul judecător Roosevelt a semnat-o în dimineața asta.

— Duminică dimineața? se minună Trumann, luînd plicul.

— Da, şi-a chemat grefierul la birou şi este cît se poate de nerăbdător să-l vadă iar pe Foltrigg la Memphis.

Cei trei bărbați chicotiră încîntați.

— Venerabilul are s-o primească chiar în dimineața asta, zise Trumann.

În sfîrşit, uşa biroului se deschise şi Clint, Dianne, Mark şi Reggie se îndreptară spre pistă. Motoarele fură puse în funcțiune, agenții se agitau prin preajmă. Trumann şi Lewis îi conduseră pînă la ieşirea din hangar.

K.O. diplomatul strînse mîna lui Dianne şi-i zise:

— Noroc, doamnă Sway. Jason McThune vă va însoți pînă la Phoenix şi va aranja lucrurile acolo. Vă asigur că sînteți în siguranță. Şi dacă putem să vă ajutăm cu ceva, anunțați-ne.

Dianne zîmbi dulce, iar Mark întinse şi el mîna, zicînd:

— Mulțumesc, K.O. Să ştii că ai fost un mare cui înfipt în talpă.

Zîmbetul băiatului îi făcu pe toți să înțeleagă că glumeşte, iar K.O. izbucni în rîs.

— Noroc, Mark, şi-ți dau cuvîntul meu, fiule, că tu ai fost un cui şi mai mare.

— Da, ştiu, şi-mi pare rău, spuse el, apoi dădu mîna cu Trumann şi porni alături de maică-sa şi de McThune. Reggie şi Clint rămaseră lîngă uşa hangarului.

Dar pe la jumătatea drumului, Mark se opri brusc, ca şi cum ar fi fost paralizat de groază, şi o privi pe Dianne urcînd scara avionului. Nici o clipă în ultimele douăzeci şi patru de ore nu-i trecuse prin minte că Reggie nu va merge cu ei. Dimpotrivă, i se păruse absolut normal ca ea să rămînă împreună cu ei pînă cînd această nenorocire va lua sfîrşit. Ori acum cînd îşi dădu seama că ea nu era lîngă ei, înlemni pur şi simplu pe pistă.

Se întoarse apoi încet şi o privi îngrozit de realitatea copleşitoare. Făcu doi paşi spre ea, dar se opri. Atunci Reggie porni spre el şi, cînd ajunseră în față, îngenunche pe asfaltul pistei, privind drept în ochişorii înspăimîntați.

Mark îşi muşcă buzele, apoi întrebă cu glas sugrumat de teamă:

— Nu-i aşa că nu poți să mergi cu noi?

Deşi stătuseră de vorbă ore în şir, nu atinseseră niciodată subiectul acesta.

Reggie clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Băiatul îşi şterse obrajii cu dosul palmei: pentru prima dată în viața lui, nu-i era ruşine să plîngă în public.

— Dar eu vreau să mergi cu noi, zise el.

— Nu pot, Mark, răspunse ea, luîndu-l de umeri şi strîngîndu-l blînd în brațe. Nu pot.

— Îmi pare rău de toate astea. Nu meritai aşa ceva, spuse el cu obrajii scăldați de lacrimi.

— Dar atunci nu te-aş fi cunoscut pe tine, Mark. Te iubesc şi are să-mi fie tare dor de tine, zise ea sărutîndu-l pe obraz şi

strîngîndu-l şi mai tare în braţe.

— N-am să te mai văd niciodată, nu? întrebă el cu glas pierdut; buza de jos îi tremura, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie.

— Nu, Mark, răspunse ea cu dinţii încleştaţi.

Apoi Reggie trase adînc aer în piept şi se ridică în picioare. Ar fi vrut să-l ia pe sus şi să-l ducă acasă la Mama Love; ar fi putut locui în dormitorul de la etaj şi ar fi putut să mănînce oricîte spaghetti şi îngheţată i-ar fi poftit inima.

Dar în loc de toate acestea, privi spre avionul unde Dianne aştepta răbdătoare. Mark îşi şterse din nou obrajii şi zise aproape pentru sine:

— N-am să te mai văd niciodată.

Apoi se întoarse, încercînd în zadar să-şi ţină umerii drepţi. Cînd ajunse în dreptul scării de metal, aruncă o ultimă privire în urmă.

42

Cîteva minute mai tîrziu, cînd avionul pornise spre capătul pistei, Clint se apropie de ea şi o luă de mînă. Nu scoaseră nici o vorbă pînă cînd avionul dispăru în nori.

Abia atunci Reggie îşi şterse lacrimile şi declară:

— Cred că am să mă specializez în imobiliar; nu mai pot să suport aşa ceva.

— E un puşti grozav, zise Clint.

— Mă doare sufletul, Clint.

— Ştiu, zise el strîngîndu-i mîna.

Între timp, Trumann se apropiase pe nesimţite de ei, şi acum priveau toţi trei cerul pustiu. Cînd îl observă lîngă ea, Reggie scoase din buzunar o casetă audio.

— Poftim, e a dumitale. Iar cadavrul este în garajul lui Jerome Clifford, 886 East Brookline, zise ea, ştergîndu-şi mai departe lacrimile de pe obraji.

Trumann se întoarse spre stînga şi dădu cîteva ordine printr-un aparat de emisie-recepție. Agenții FBI săriră în maşină. Reggie şi Clint nu făcură nici o mişcare.

— Mulțumesc, Reggie, zise Trumann, dintr-o dată nerăbdător să plece.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumeşti, zise ea privind norii. Mulțumeşte-i lui Mark.

{1} Şmecher.
{2} 1 Cîrtiță.